

Huyết Y Kỳ Thư

Contents

Huyết Y Kỳ Thư	3
1. Chương 1: Tiết Thanh Minh Ngô Cương Tảo Mộ	3
2. Chương 2: Cuộc Đồ Máu Trong Tòa Phá Miếu	9
3. Chương 3: Vô Địch Mỹ Kiếm Khách Ngô Hùng	15
4. Chương 4: Trong Sơn Động, Ngô Cương Gặp Kỳ Duyên	23
5. Chương 5: Tầm Huyết Y Thần Bí	29
6. Chương 6: Trong Mộ Địa Ngô Cương Bỏ Vía	37
7. Chương 7: Hồi Chuyển Phòng, Ngô Cương Chịu Thảm Hình	45
8. Chương 8: Trong Phòng Riêng, Tứ Lão Truyền Công	52
9. Chương 9: Chối Hôn Sự, Hào Kiệt Lên Đường	59
10. Chương 10: Dưới Quần Hồng Chịu Ép Một Bề	66
11. Chương 11: Hai Phen Mắc Nạn Gặp Kỳ Nhân	73
12. Chương 12: Hai Quái Nhân Tranh Giành Đồ Đệ	81
13. Chương 13: Đưa Trâm Bạc Ma Vương Đòi Mạng	88
14. Chương 14: Thành Qui Châu Chạm Trán Yêu Vương	99
15. Chương 15: Đến Vô Lăng Chạm Trán Yêu Vương	107
16. Chương 16: Hai Thầy Trò Hữu Thực Vô Danh	114
17. Chương 17: Một Cảnh Đào Nguyên Ngoài Cõi Tục	119
18. Chương 18: Trong Hồ Ma Xuất Hiện Giai Nhân	125
19. Chương 19: Rời Hồ Ma Hào Kiệt Cải Trang	136
20. Chương 20: Thái Thượng Hộ Pháp Vô Minh	143
21. Chương 21: Am Tu Duyên Bất Sính Dâm Ni	151
22. Chương 22: Một Cổ Quan Tài Đứng Người Sống	159
23. Chương 23: Gặp Giai Nhân, Hào Kiệt Ngẩn Ngơ	167
24. Chương 24: Muốn Trả Oán, Tiểu Thần Long Bị Hạ	175
25. Chương 25: Bị Cướp Tiêu Nghi Ngờ Đại Hiệp	183
26. Chương 26: Công Nghĩa Đài Quái Nhân Xuất Hiện	191
27. Chương 27: Bắt Đầu Rửa Hận, Phụng Kiếm Ra Oai	199
28. Chương 28: Quái Nhân Chữa Người Sống Lại	209
29. Chương 29: Quái Hòa Thượng Thần Bí Khôn Lường	216
30. Chương 30: Cô Gái Áo Vàng Theo Dõi Hành Tung	224
31. Chương 31: Ai Giết Người Để Lụy Anh Hùng	234
32. Chương 32: Vào Cổ Miếu Dò La Động Tĩnh	241
33. Chương 33: Chịu Thảm Hình Cự Ma Đền Tội	250
34. Chương 34: Thoát Ma Đầu Lại Mắc Tay Độc Thủ	257
35. Chương 35: Trong Rừng Sâu Hào Kiệt Bị Bao Vây	267
36. Chương 36: Tiếng Hát Hồ Ma Lại Nổi Lên	274
37. Chương 37: Thấy Nữ Lang Diên Đảo Thần Hồn	283
38. Chương 38: Đấu Vong Ngã, Hào Kiệt Rớt Kiếm	291
39. Chương 39: Ngô Cương Mừng Thọ Cổ Quan Tài	300
40. Chương 40: Vong Ngã Hào Thượng Lại Xuất Hiện	309
41. Chương 41: Gian Phu Dâm Phụ Bị Phơi Thây	317

42. Chương 42: Hang Bất Hồi Gặp Lão Cẩm Bào	326
43. Chương 43: Vì Say Mê Giải Cứu Tình Lang	336
44. Chương 44: Lai Lịch Của Yêu Vương Vẫn Ở Trong Vòng Bí Mật	345
45. Chương 45: Hoa Đàm Vừa Nở Đã Tàn Ngay	354
46. Chương 46: Tầm Bi Kịch Thảm Huyết Nhân Hoàn	363
47. Chương 47: Thấy Long Kiếm Hào Kiệt Nghi Ngờ	371
48. Chương 48: Công Chúa Hồ Ma Lại Xuất Hiện	381
49. Chương 49: Chưa Thoát Tai Ương Lại Gặp Tai Ương	390
50. Chương 50: Xót Người Yêu Hào Kiệt Bị Lừa	399
51. Chương 51: Nữ Lang Xuất Hiện, Anh Hùng Thoát Chết	408
52. Chương 52: Tin Báo Chưa Xong, Người Đã Chết	417
53. Chương 53: Lắm Kẻ Yêu Đường, Nhiều Đường Phiền Nao	426
54. Chương 54: Thấy Mả Mới, Hào Kiệt Sinh Nghi	435
55. Chương 55: Vào Tửu Điềm Dò La Hoạt Phạt	443
56. Chương 56: Cuộc Nói Chuyện Giữa Ngô Cương Và Đại Bi	452
57. Chương 57: Tưởng Cừu Gia Lại Hóa Ân Nhân	461
58. Chương 58: Hào Kiệt Lạc Vào Thất Linh Tiên Cảnh	469
59. Chương 59: Thấy Trai Bảnh Tính Bề Dâu Bộc	478
60. Chương 60: Rời Hoa Xá Vào Thăm Thư Viện	487
61. Chương 61: Luyện Bí Lục Anh Hùng Gặp Nạn	495
62. Chương 62: Bọn Thất Linh Thi Hành Độc Kế	503
63. Chương 63: Mất Bản Tính Ngô Cương Toan Giết Bạn	512
64. Chương 64: Vô Sự Sinh Phỉ Lại Xuất Hiện	520
65. Chương 65: Ngô Cương Nổi Đóa Giết Thư Linh	529
66. Chương 66: Sách Huyết Nhất Kiếm Độc Chiến Quần Hùng	537
67. Chương 67: Quay Về Đường Chính Hoa Linh Đi Ẩn	545
68. Chương 68: Vào Tửu Quán Hào Kiệt Gặp Côn Đồ	554
69. Chương 69: Ngoài Tửu Quán Ngô Cương Hạ Sát Côn Đồ	562
70. Chương 70: Quán Cao Thăng Chạm Trán Yêu Vương	571
71. Chương 71: Những Cảnh Rừng Rợn Trong Phủ Trạng Nguyên	580
72. Chương 72: Phủ Trạng Nguyên Hào Kiệt Gặp Người Quen	588
73. Chương 73: Trong Rừng Rậm Nhân Linh Bị Hãm	596
74. Chương 74: Không Chịu Cung Khai Bị Thảm Hình	604
75. Chương 75: Ngô Thiếu Hiệp Dò La Hồ Huyết	612
76. Chương 76: Thục Viên Xuất Hiện, Cửu Phong Thảm Tử	618
77. Chương 77: Trả Thù Không Được, Còn Bị Sát Thân	628
78. Chương 78: Trong Bí Cung Gắn Mối Tình Xưa	636
79. Chương 79: Diễn Võ Sảnh Ngô Cương Ứng Đối	645
80. Chương 80: Nhìn Phụng Kiếm Đau Lòng Kiếm Thủ	653
81. Chương 81: Công Nghĩa Đài Quần Hùng Tụ Hội	661
82. Chương 82: Hết Khẩn Trương Rồi Lại Triệt Binh	669
83. Chương 83: Uy Hiếp Thiếu Phụ Giải Cứu Bào Huynh	677
84. Chương 84: Tiếng Hát Hồ Ma Lại Nổi Lên	686
85. Chương 85: Nhảy Xuống Hang Sâu Ngô Hùng Tuấn Kiếm	694
86. Chương 86: Thương Anh Chị Hào Kiệt Khóc Ròng	702
87. Chương 87: Không, Kiếm Nhị Linh Đòi Nợ Máu	710
88. Chương 88: Địa Linh Tiết Lộ Những Âm Mưu	718
89. Chương 89: Tổng Duy Bình Tiết Lộ Lai Lịch Kim Cương Minh	726
90. Chương 90: Giữ Lời Hứa, Hào Kiệt Tha Kẻ Thù	735
91. Chương 91: Xuống Địa Cung Hào Kiệt Thăm Tình	744
92. Chương 92: Thương Người Quốc Sắc Anh Hùng Tự Vẫn	753
93. Chương 93: Ai Ngờ Lão Cái Lại Là Cừu Nhân	761
94. Chương 94: Ôn Trả Oán Đền Hòa Duyên Lã Thị	768

Huyết Y Kỳ Thư

Giới thiệu

Hẳn không ít các bạn trong chúng ta đã gắn bó tuổi thơ với bộ phim Bao Thanh Thiên- bộ phim với

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-y-ky-thu>

1. Chương 1: Tiết Thanh Minh Ngô Cường Tảo Mộ

“Tiết thanh minh mưa gió hắt hiu.”

Khách qua đường như muốn tiêu hồn.”

Mưa phùn phất phới, đường đất bùn lầy. Từ nơi sơn dã đến ngoài thành thị bao phủ một làn khói xám xịt mờ, bầu thiên địa trở nên hỗn độn. Thời gian tựa hồ ngừng trệ khiến người ta khó mà phân biệt được thời giờ.

Người đi xe, kẻ đi ngựa, người ngồi kiệu, kẻ đi chân, không ngớt chuyển động. Hết thấy là những người đi tảo mộ.

Trong thành Khai Phong đài điện nguy nga cũng biến thành bộ mặt thê lương bí ẩn.

Một bóng người cô đơn lạnh lẽo, thân hình thất thế lẻo đẻo trên đường lớn trong thành đi về phía tây. Xe ngựa hất té bùn lầy khiến cho nửa người dưới gã biến thành người đất. Nước mưa tưới xuống khiến đầu tóc và áo quần gã dính lại thành một khối bó lấy chiếc thân gầy guộc khẳng kheo. Trông gã thật đáng thương lại đáng buồn cười. Gã đi, đi mãi ...

Lúc này mưa đã tạnh, nhưng bầu trời vẫn u ám tưởng chừng như chụp lấy người gã.

Gã xuyên qua khu rừng liễu thì trước mặt hiện ra một bãi hoang rộng bát ngát đến hai, ba dặm. tuy khói mây mờ mịt, nhưng vẫn thấp thoáng nhìn thấy những bức tường xiêu vẹo, ngôi vỡ chập chùng. Cứ bề ngoài đoán thì bãi hoang này là hậu thân của một toà trang viện nguy nga ngày trước.

Giữa bãi hoang nổi lên một nấm đất cao chừng hơn trượng. Trước tầm đất dựng một tấm bia đá, trên khắc bốn chữ lớn : Ngũ Bách Nhân Trùng (mồ chôn năm trăm người).

Trong cái mã lớn này đã mai táng năm trăm người chẳng ?

Bóng người cô đơn đi tới trước ngôi mã lớn thì dừng lại. gã đứng ngay người lên móc trong bọc lấy hương nến và giấy tiền đặt xuống mặt đất trước tấm bia rồi đứng trơ ra như phỗng.

Bóng người này là một gã thiếu niên chừng mười sáu, mười bảy tuổi. Gã áo quần lam lũ, mặt đầy cấu ghét ra dáng một đứa ăn xin.

Một gã ăn xin mà đến tảo mộ NGŨ BÁCH NHÂN TRÙNG, há chẳng phải là một truyện ly kỳ ?

Gã hành khát đứng ngậy người ra trong khoảng thời gian uống cạn tuần trà mới cúi xuống bật lửa châm hương thấp nển, đốt giấy tiền. Ngoài hương và giấy tiền không có một tế phẩm nào khác, Gã quỳ xuống miệng lầm rầm khấn khứa những gì không nghe rõ mà chỉ thấy nước mắt tuôn ra như mưa.

Một cơn gió lướt qua thổi tắt cây nến nhỏ và làm cho tàng giấy bay tung lên bốn phía.

Tiểu hoá Tử ngẩng đầu nên cất giọng thê thảm ngâm ca :

Tàn giấy bay thành đàn bướm trắng

Máu sa chẳng khác chiếc quyên hồng...

Giữa lúc ấy hai bóng người len lén xuất hiện phía sau Tiểu hoá Tử đứng cách chừng ba trượng. Đó là hai kiếm sĩ võ phục áo đen.

Tiểu hoá tử có lẽ công lực chẳng lấy gì làm cao thâm, có khi chưa từng tập qua võ nghệ, nên hai người đến sau lưng mà gã vẫn không hay.

Hai kiếm sĩ áo đen ngược mắt trông rồi tiến lại gần một trượng nữa. Tiểu hoá Tử vẫn chưa phát giác.

Hai kiếm sĩ nhẹ nhàng rút trường kiếm ở sau lưng ra như để phòng bị. Về mặt khàn trương, hai người đưa mắt nhìn nhau. Kiếm sĩ lớn tuổi hơn gật đầu một cái. Kiếm sĩ nhỏ tuổi đằng hàng rồi lên tiếng :

- Anh bạn kia ! Quay lại nói chuyện đã !

Tiểu hoá Tử quay phắt lại.

Hai kiếm sĩ áo đen bắt giác lùi lại ba bốn thước.

Tiểu hoá Tử mặt mũi cáu ghét tám tâng, có thể bóc ra từng lớp. Gã gầy lắm, gầy đến nỗi chỉ còn dùm ra bọc xương.

Tuyệt nhiên gã chẳng có chút bộ dạng nào đáng ghê mà chỉ có cặp mắt đen láy đầy phần nộ, tưởng chừng bao nhiêu mối hận trong thiên hạ đổ cả vào cặp mắt này. Uất hận ngưng tụ thành hình khiến người ta bất luận là ai ngó thấy cũng phải sợ run.

Kiếm sĩ lớn tuổi nuốt nước miếng rồi hỏi :

- Anh bạn cho hay tên họ được chẳng?

Tiểu hoá Tử nhìn đối phương hồi lâu rồi đáp :

- Đã là kẻ lần từng nhà xin miếng cơm ăn thì còn có tên họ gì nữa ?

Thanh âm gã lạnh như băng khiến người ta buốt đến tận ruột.

Kiếm sĩ lại hỏi :

- Anh bạn đối với Võ lâm đệ nhất bảo có mối liên quan thế nào ?

- Trong võ lâm không còn Võ lâm đệ nhất bảo nữa rồi.

Kiếm sĩ biến sắc hỏi :

- Phải chăng anh bạn không muốn trả lời ?

Tiểu hoá Tử vẫn lạnh như băng đáp :

- Chẳng có gì mà phải trình bày.

- Trong mười năm nay anh bạn là người thứ nhất đến đây tảo mộ NGŨ BÁCH NHÂN TRÙNG.

- Thế thì làm sao?

- Xin anh bạn cho biết lai lịch.

- Chẳng có lai lịch gì mà nói hết.

- Anh không sợ phải hồi hận ư ?

Tiểu hoá Tử trợn mắt nhìn hai người rồi cất bước ra đi. Nét mặt và thái độ của hoá tử sâu sắc khiến cho kẻ khác không biết đâu mà lường. Hai tay kiếm thủ bị thái độ lạnh lùng của gã uy hiếp, bất giác tránh sang bên hai bước, tay nắm đốc kiếm chặt hơn.

- Ha ha ! ...

Một tràng cười rộ. Một lão già áo đen ở bên ngôi mộ lớn từ từ xuất hiện. Lão này mặt choắt. tai vểnh, mũi khoằm, miệng rộng, dưới cằm lún phún một chòm râu dê. Mắt bên phải nhỏ hơn mắt bên trái. Hình dáng cổ quái của lão khiến người nhìn phải chán ngấy và khó chịu khôn tả.

Tiểu hoá Tử bất giác dừng bước lại.

Hai tên hắc y kiếm sĩ lập tức đảo đốc kiếm ưỡn chúi xuống đất khò lưng thi lễ đồng thanh nói :

- Xin tham kiến phó lãnh đội.

Hắc bào lão giả ngang tàng vẫy tay một cái. Cặp mắt chim ưng hau háu nhìn tiểu hoá tử.

Miệng khe khẽ dang hắng một tiếng hần quay lại hai kiếm sĩ nói :

- Các người là hạng toi cơm còn làm Thần phong võ sĩ thế nào được ?

Hai tên kiếm sĩ cúi gằm mặt xuống không dám thở mạnh.

Hắc bào lão giả trở vào tiểu hóa tử hỏi lại thuộc hạ :

- Các người không nhận ra là gã chẳng hiểu võ công chi hết ư ?

Hai tên kiếm sĩ không dám nói nửa lời.

Tiểu hoá tử mặt vẫn lạnh ngắt như tiền, không lộ vẻ gì cả, chỉ có cặp mắt vẫn căm hờn như cũ. Đối với gã, ngoài cửu hận ra tựa hồ không còn mối tình cảm nào khác tồn tại được.

Hắc bào lão giả thoáng lộ vẻ thần bí nhìn tiểu hoá tử xuy tay nói :

- Thôi người đi đi !

Tiểu hoá tử ngó lão già mặc áo đen một cách thâm trầm nhưng không nói gì rồi cất bước đi ngay.

oOo

Bóng chiều dần dần mờ mịt, trên không phát phới hạt mưa bay. Trong toà Thiên Vương miếu cách thành khai phong không đầy hai dặm, bữa nay náo nhiệt phi thường. Những trẻ ăn xin lũ năm lũ ba từ các ngã kéo về lũ lượt.

Nếu không phải gặp ngày tiết Thanh minh mà khí trời như buổi hôm nay thì lũ ăn xin khó lòng kiếm được bữa no. Nhưng hôm nay chúng xin được những đồ tế tự đủ ăn hai ba ngày không phải ra khỏi cửa.

Trong toà Thiên Vương miếu đồ nát tung bừa như một ngày hội. Hiện trước thềm sau khói tuôn nghi ngút. Bên những đồng lửa đầy hũ sành nổi vỡ, hương vị của thức ăn trộn lẫn với mùi khét lẹt của bọn ăn xin, quần áo chúng ẩm ướt gặp khói lửa trở nên khê nồng nặc. Tất cả biến thành một mùi vị khôn tả như chọc vào mũi người ta.

Dưới ánh lửa nổi lên những thanh âm quái dị. Nào tiếng khua đũa bát tiếng trẻ con cười nói, tiếng bi ca diệm từ ...Ngoài ra tiếng cười ha ha, tiếng mắng chửi om sòm, tiếng sai quyền uống rượu. Tất cả những thanh âm hoà lại thành một khúc nhạc phức tạp, khó nghe.

Lúc ấy một gã tiểu hoá tử gầy guộc ôm o tay cầm cái hũ sứ miệng. Gã cúi đầu đi qua mọi người tiến vào phía sau.

- Kìa ! Tiểu Cương ! Đến ngay Đào hoa am...

Một người khắt cái đứng tuổi mặt như mặt ngựa kêu gã tiểu hoá tử đứng lại.

Lại một lão cái dường như say rượu giương mắt nhìn tiểu hoá tử ầm ồ lên tiếng :

- Không ! Đến thành Đại cô nương !...

Tiểu hoá tử nhản nhí gượng cười không trả lời.

Trong góc hiên, một lão cái mắc bệnh lao đường như bị quần cái ruồng bỏ, nằm co ro một mình trong xó xỉnh. Toàn thân lão chúi vào trong một tấm chăn rách chỉ để thò cái đầu bù xù ra ngoài. Lão cố gượng ngẩng đầu lên thều thào hỏi :

- Tiểu Cương ! Lại đây !

Tiểu hoá tử chạy đến ngay hỏi :

- Đại thúc ! Đại thúc chưa ăn gì ư ?

- Ủi chao ! Tiểu Cương ! Bữa nay có gì không ?

- Nửa hũ cháo một tấm bánh nướng.

- Sao ! Bữa nay mà người ta cũng thí cháo ư ?...

- Dạ !

- Bánh thì rắn mà cháo thì nhạt không ăn được. E rằng gia gia người nguy mất. Người hãy đi đi.

Tiểu hoá tử vành mắt đỏ hoe cất giọng thê lương nói :

- Đại thúc ! Bữa trước đại thúc cho viên thuốc kiến hiệu lắm.

- Tiểu Cương ! Thuốc nào chữa bệnh cho người không chết, cũng như đức Phật chỉ độ kẻ có duyên. Gia gia người như ngọn đèn khô dầu. Thuốc thang chẳng qua là để cho y đau khổ thêm mấy ngày nữa mà thôi. Trời ơi ! Người...đi đi !

Tiểu hoá tử nước mắt tuôn ra xối xả. Gã trở gót lật đật chạy về phía sau.

Tiếng người huyền não phức tạp bên ngoài bị mấy tầng tường viện ngăn cản không vọng vào tới bên trong.

Đây là một gian nhà bếp đầy tường khói đen, nồi vỡ, bếp đỡ lạnh lẽo, thê lương, rùng rợn tựa hồ có ma quỷ ẩn núp. Dưới đất thấp thoáng một đồng đen nằm lù lù.

Tiểu hoá tử ba chân bốn cẳng chạy đến bên cửa, cất tiếng run run gọi :

- Gia gia ! ...

Bóng đen phát ra một tiếng ho yết ớt.

Tiểu hoá tử bước vào bật lửa đốt vào thanh củi đã cháy dở. Dưới ánh lửa soi rõ màng nhện chằng chịt khắp nơi, dưới đất cát bụi ngập đến mắt cá. Bên bếp lửa một lão cái nằm co ro quần chăn chiền rách.

Tiểu hoá tử lại cất tiếng hỏi :

- Gia gia ! Có chút cháo đem về cho gia gia đây ! Gia gia có đói không ?

Lão hoá tử dương cặp mắt thất thần lên nhìn tiểu hoá tử, khoé mắt hầy còn ngấn lệ.

Tiểu hoá tử lòng đau như cắt nhưng ráng gượng cười nói tiếp :

- Gia gia ! Viên thuốc của Hồ đại thúc thật linh nghiệm ! Sắc mặt của gia gia nay đã khá nhiều.

Lão hoá tử để giọt nước mắt chảy xuống chòm râu bạc, lão máy môi mãi mới nói được :

- Ta ... nguy đến nơi rồi.. có điều không bỏ người được.

- Gia gia ! ..

- Tiểu Cương người quên rồi sao ? Ta không phải gia gia người..

Tiểu hoá tử không nhin được hai hàng nước mắt chảy xuống má. Gã nghẹn ngào nói :

- Mười năm nay hài nhi được nuôi dưỡng, dù sao cũng không thay đổi cách xưng hô nữa.

Lão hoá tử ho sù sù một cơn rồi nói :

- Bây giờ người biết rõ thân thể cần phải thay đổi cách xưng hô..
- Gia gia ! Gia gia yên lòng nghỉ ngơi đừng nói nhiều cho hại tinh thần.
- Thiếu chủ ! Nhân lúc ta còn chút khí lực cần nói cho thí chủ nghe.. Hỡi ôi ! Mười năm trời chạy chọt suốt hai vùng nam bắc sông Đại Giang. Bây giờ trở về cố khổ... không tìm được minh sư cho thiếu chủ. Thái ngọc Thư này chết cũng không nhắm mắt.
- Gia gia ! Gia gia đừng nói vậy, gia gia đối với hài nhi thật hết lòng.
- Thiếu chủ bắt tất phải an ủi lão nô. Nay lão nô tự biết mình cùng số tận Thiếu chủ nhớ lấy tên gọi Ngô Cương. Nhưng.. thiếu chủ đừng thổ lộ họ tên với bất cứ một ai, nếu không thì phải hoạ sát thân. Lão nô nguyện trời phạt rủa lòng thương cho thiếu chủ tìm được minh sư luyện nên một bản lãnh nghiêng trời lệch đất để báo thù cho năm người bị chết oan.

Tiểu hoá tử toàn thân run lên bần bật. Trong khoé mắt càng chứa đầy lửa căm hờn.

Lão hoá tử nhắm mắt lại rồi nổi cơn ho sù sụ.

Tiểu hoá tử Ngô Cương bắt nôi cháo xuống.

Lão hoá tử dường như tinh thần khá hơn một chút lại mở mắt ra nói :

- Mười năm trước, đêm hôm xảy ra vụ huyết án nếu không được quỷ thần xui khiến đưa thiếu chủ ra ngoài khu đó thì hương khói nhà họ Ngô đến phải đoạn tuyệt..
- Gia gia ! Gia gia hãy ăn một chút cháo đã..
- Thiếu chủ ! Mười năm trời ngày tháng mòn mỏi... Tội nghiệt của lão nô càng thêm thâm trọng, thực không còn mặt mũi nào mà trông thấy tiên chủ ở dưới suối vàng. Tuy nhiên cũng biết một kỳ tích thiếu chủ mà học được toàn bộ công lực đó thì bọn cừu gia khó lòng chống nổi...

Ngô Cương lau nước mắt nói :

- Lão nhân gia hãy ăn cháo đã.
- Không được ! Lão nô không còn sống được mấy lúc nữa, cần phải nói cho hết. Tên họ kẻ thù thiếu chủ đã nhớ chưa ?
- Ghi nhớ rồi.
- Vô lâm đệ nhất bảo khác nào cây cao gặp bão. Danh vọng càng cao càng nhiều kẻ ghen ghét. Đó là một nguyên nhân... Nhưng nói về công việc thực ra không nên...

Ngô Cương nghiêng rằng nói :

- Có một ngày kia hài nhi sẽ giết hần.
- Thiếu chủ ! Không nên thế ! Hần là bảo huynh của thiếu chủ.
- Nhưng hần là một tên nghịch tử, một kẻ loạn đồ của Ngô gia.
- Hỡi ôi... ! Đó là ý trời. Có khi hần chẳng còn sống ở nhân gian nữa ..
- Cái đó chưa chắc.
- Nhất định rồi ! Đại ca thiếu chủ là Ngô Hùng năm hai mươi tuổi nhằm vào lúc thiếu chủ mới ra đời. Vô tình hần lấy được một cuốn Thượng Cổ kỳ thư ở núi Bắc Mang. Sau ba năm tập luyện thành một bản lãnh vô địch thiên hạ. Về kiếm thuật lại còn xuất sắc, mới lần đầu lộ diện đã đạt được danh hiệu Vô địch mỹ kiếm khách, tiếng tăm lừng lẫy chín châu. Cứ bản lãnh của y mà bàn thì việc báo cừu rửa hận dễ như trở bàn tay. Trong thiên hạ không còn ai địch nổi. Thế mà mười năm trời chẳng thấy động tĩnh gì. Thật khó mà tìm ra được lời giải thích.
- Đã là kẻ lòng chim dạ thú thì ai mà biết được tâm địa hần.
- Thiếu chủ đừng nói vậy. Y cùng thiếu chủ một mẹ sinh ra...

- Đúng thế ! Nhưng năm trăm nhân mạng trong Võ lâm nhất bảo đã bị huỷ diệt về tay hắc.
- Hối ôi ! Y là một tay võ sĩ cương trực, sao lại biến thành sát tinh được ? Phải chăng võ công đã làm hại y ?

- Đó là bất hạnh cho nhà họ Ngô mà cũng là điều bất hạnh cho cả võ lâm nữa.
- Thiếu chủ ! Nếu thiếu chủ luyện được thân thủ như đại ca là có thể báo thù được rồi đấy.
- Không ! Hài nhi phải cao thâm hơn hắc vì có thể mới giết được hắc.

Giọng nói vô cùng oán độc, khiến người nghe không rét mà run.

Lão hoá tử thở một hơi dài rồi hỏi sang chuyện khác.

- Thiếu chủ ! Bữa nay thiếu chủ về chậm hơn mọi ngày.
- Đúng thế ! Hài nhi còn đi tế NGŨ BÁCH NHÂN TRÙNG.

Lão hoá tử ngồi bật dậy run lên hỏi :

- Thiếu chủ... đi tảo mộ NGŨ BÁCH NHÂN TRÙNG ư ?

Tiểu hoá tử bắn khoả đáp :

- Phải rồi ! Bữa nay gặp tiết Thanh minh.
- Thiếu chủ... có gặp ai không ?
- Có hai tên kiếm sĩ ra hỏi lai lịch và một lão quái bảo để cho hài nhi đi.
- Lão quái...hình dạng thế nào ?
- Mắt to mắt nhỏ, cằm lún phún râu. Hắc là Thần Phong kiếm phó lãnh đội chi chi đó...

Lão hoá tử mặt xám như tro tàn run lên nói :

- Hư hết rồi.

Ngô Cương chân tay luống cuống run lên hỏi :

- Làm sao mà hư hết ?

- Lão biết hắc. Hắc là một tên trong ” Bát đại hung ” danh hiệu là Xú Diện nhân đồ Đẳng thập Ngũ. Hắc hung dữ tàn độc đến nỗi hai phe hắc đạo và bạch đạo nghe đến tên đều phải kinh hồn đáng tởm. Năm năm trước hắc nhận lễ làm phó lãnh đội trong Thần Phong kiếm đôi của Võ Minh. Trên thực tế hắc là một tay đao phủ cho Võ Minh.

- Thế thì làm sao ?

- Mấy năm nay Võ Minh giám thị NGŨ BÁCH NHÂN TRÙNG một cách rất gắt gao.

- Tại sao vậy ?

- Đó chính là nhờ cỏ nhỏ tận gốc. Phàm người nào có liên quan đến Võ lâm đệ nhất bảo không một ai sống sót.

Ngô Cương trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra. Chàng nói :

- Võ Minh là minh chủ võ lâm sao lại khinh miệt chính nghĩa ?...

- Hối ôi ! Ngày trước lão chủ nhân tính khí cương trực, không chịu gia nhập Võ Minh, quyết đứng một mình...

- Tiên phụ không chịu gia nhập Võ Minh tất có nguyên nhân.

- Vì không hiểu rõ lai lịch minh chủ.

Ngừng lại một chút lão hoảng hốt la lên :

- Chúng ta phải lập tức rời khỏi đây. Đối phương buông tha thiếu chủ là để theo dõi đến tận sào huyết giết cho kì hết, không chừa...bây giờ chạy khó thoát mất rồi...

2. Chương 2: Cuộc Đổ Máu Trong Tòa Phá Miếu

Lão hoá tử da mặt co dúm lại, trán toát những hạt mồ hôi to bằng hạt đậu.

Ngô Cương rít chặt hai hàm răng hỏi:

- Lão nhân gia cử động thế nào được?

Lão hoá tử lớn tiếng la:

- Thiếu chủ chạy đi! Lên đường ngay tức khắc!

Giữa lúc ấy một thanh âm từ phía ngoài vọng vào khiến người nghe không rét mà run:

- Chạy ư? Chạy làm chi vô ích? Ha ha! Không ngờ đường đường một vị đại quân gia trong Võ lâm đệ nhất bảo lại chìm đắm vào trong đám ăn xin.

Ngô Cương đứng thẳng người lên trông ra ngoài sân thì chỉ thấy một màu tối đen.

Chẳng hiểu vì chàng bỏ vía hay không biết sợ là gì mà cứ đứng trơ ra.

Lão hoá tử vừa rồi chỉ còn thoi thóp thở, mà bây giờ không hiểu một luồng lực lượng ở đâu đưa tới khiến lão run rẩy đứng lên, nhưng thân hình lão đảo muốn té.

Ngô Cương vội lại nâng đỡ lão.

Lão hoá tử cố gắng nói một câu:

- Thiếu chủ! Lẹ lên! Theo ngã sau mà ra.

Ngô Cương kiên quyết lắc đầu đáp:

- Không được! Hải tử không thể bỏ mặc lão nhân gia được.

- Thiếu chủ... muốn chết ư?

- Dù có chết cũng ở với nhau một chỗ.

Bốp! Ngô Cương bị cái tát vào mặt, nhưng chàng chỉ thấy nóng ran chứ không thấy đau đớn chi hết. Lão hoá tử hai hàm răng vằm răng va chạm vào nhau cầm cập, toàn thân cũng bần bật, ấp úng nói không ra tiếng:

- Thiếu chủ... mà chết được ư? Trời ơi! Lão nô ra tay đánh thiếu chủ rồi.

Ngô Cương cúi đầu xuống nghiêng răng nói:

- Ta không thể bỏ lão nhân gia được.

- Lão nô chết thì chẳng sao nhưng thiếu chủ chết thì lão nô không nhắm mắt được.

- Nhưng...

- Tiểu Cương! Ta xin thiếu chủ chạy đi!

Thanh âm lạnh thấu xương bên ngoài lại vọng vào:

- Phong Xí Hồ! Ra đây! Đừng nghĩ nhiều ệt sức. Muốn chạy ư? Ha ha...

Lão hoá tử này ngoại hiệu là Phong Xí Hồ đã biết ngày trước lão là một nhân vật thế nào? Nhưng bây giờ lão biến thành hóa tử mang bệnh trầm trọng đang giãy giụa chống đối tử thần.

Lão hoá tử cặp mắt tròn xoe đẩy mạnh Ngô Cương một cái. Từ cặp mắt đã vô thần nhưng oán độc kinh người... Ngô Cương bị đẩy loạng choạng lùi dần đến chân tường còn lão hoá tử cũng suýt nữa ngã lún ra.

Trong nhà có ánh lửa. Người đứng ngoài trông vào rất rõ, nhưng người đứng trong trông ra chỉ thấy tối mò.

Ngô Cương ngẩng đầu trông qua chỗ tường đổ, thấy hai bọn người, ánh kiếm lấp lánh. Chàng lại tiến gần vào lão hoá tử, chàng muốn nói mà không biết nói gì...

- Thiếu chủ còn đợi gì nữa?

Ngô Cương đẩy về oán độc. Chàng đáp:

- Mặt sau cũng có người. Chúng ta bị bao vây rồi.

Lão hoá tử run bần bật la lên rất bi thảm:

- Lòng trời muốn tuyệt họ Ngô chăng? Làm thế nào bây giờ?

Oẹ! Lão học máu tươi ra.

Thanh âm bên ngoài lại vọng vào:

- Phong Xí Hổ! Thái đại quân gia! Có chết thì cũng phải giữ cho người võ sĩ.

Lão hoá tử nổi cơn ho rũ rĩ đi, hồi lâu mới nói được:

- Xú Diện nhân đồ! Người giúp kẻ dữ làm ác, đạo trời tất chẳng dung tha...

- Ha ha! Bây giờ mà lão còn nói đến đạo trời ư?

- Người định làm gì?

- Xem ra đại quân gia hành động khó khăn rồi! Nên chết sớm để tiêu sinh. Còn gã nhỏ kia cho đi theo lão phu...

Lão hoá tử khí tức công phạt trái tim lại thổ ra một búng máu tươi. Lão gào lên:

- Dù ta có thành quỷ sứ... cũng quyết chẳng tha người...

Lão chưa dứt lời đã ngã lún xuống đất.

Ngô Cương sa lệ cúi xuống gọi:

- Gia gia!

Chàng biết cách xưng hô này không đúng, nhưng mười năm trời chàng đã gọi thế, bây giờ không muốn thay đổi nữa.

Bóng người thấp thoáng. Bên đồng lửa thêm ra một người. Đúng là lão già đã xuất hiện ban ngày ở trước ngôi mã Ngũ bách nhân trùng. Hắn là Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ, phó lãnh đội Thần Phong dưới trướng Võ Minh.

Ngô Cương trợn mắt nhìn Xú Diện nhân đồ, tuyệt không chút sợ hãi. Mặt chàng đầy lửa hận.

Lão hoá tử muốn cự quạ nhưng kiệt sức mất rồi, miệng lão ú ớ nói:

- Ta... không còn mặt mũi nào nhìn thấy tiên chủ...

Xú Diện Nhân Đồ phóng chưởng đánh lên không. Chát một tiếng. Múa trước ngực lão hoá tử vọt lên tung toé. Lão không kịp rên một tiếng đã uống mạng rồi.

Ngô Cương ruột gan tan nát. Chàng không nói nửa lời mà cũng không nhúc nhích. Khoé miệng chàng khoé ra hai dây máu tươi. Cặp mắt đỏ ngầu. Hầm hầm nhìn Xú Diện Nhân Đồ không chớp. Đây là dấu hiệu chàng căm hận đến cực điểm. Cặp mắt chàng hiếm thấy trên đời. Ai đã ngó chàng một lần là không quên được nữa.

Xú Diện nhân đồ, một tên ác ma tuyệt thế, ngó chàng không khỏi hồi hộp trong lòng.

Hai người trừng mắt nhìn nhau hồi lâu. Sau Xú Diện Nhân Đồ cất tiếng hỏi:

- Thằng nhỏ ăn xin này! Tên họ ngươi là chi?
- Ngô Cương!
- Hay lắm! Vô thánh Ngô Vĩnh Thái, bảo chúa Vô lâm đệ nhất bảo với ngươi là thế nào?
- Tiên phụ.
- Ngươi thành thật đấy! Bây giờ hãy đi theo lão phu.
- Không được.
- Ngươi không muốn đi cũng không xong.

Hắn vừa nói vừa túm lấy Ngô Cương liệng ra ngoài cửa. Ngô Cương không phản kháng được chút nào để mặc cho đối phương liệng mình đi như một trái cầu.

Trong bóng tối bỗng có một luồng gió mạnh đón lấy người Ngô Cương rồi mất hút vào trong bóng đêm.

Xú Diện Nhân Đồ và người nhảy ra lớn tiếng quát:

- Đem gã đi!

Lạ thay, không có tiếng người đáp lại. Hắn đảo mắt nhìn quanh thì thấy hai tên thủ hạ chờ bên ngoài đứng tựa vào chân tường không lên tiếng mà cũng không nhúc nhích liền biết ngay có điều khác lạ. Hắn tiến lại gần coi thì hai tên thủ hạ này đã biến thành hai xác chết.

Xú Diện Nhân Đồ cả kinh thất sắc. Mắt to mắt nhỏ của hắn đều lộ hung quang lấp lánh.

Ai đã cả gan dám công nhiên đoạt người, giết hai mạng mà thần không hay quỷ không biết rồi rút lui không một tiếng động? Giết người là chuyện nhỏ, nhưng để tên Tiểu hoá tử bị cứu thoát là tội tày đình. Bây giờ hắn biết về trình với mình chủ như thế nào?

Xú Diện Nhân Đồ cất tiếng hỏi:

- Ông bạn nào đã công nhận ra mặt chống đối Võ Minh?

Không có tiếng người đáp lại.

Xú Diện Nhân Đồ ngẫm nghĩ một chút rồi chồm môi khê huyết lên một tiếng còi.

Bọn thủ hạ bố trí bốn mặt nghe tiếng chạy lại vừa đúng mười tên, cộng với hai tên bị giết là mười hai.

Bọn Thần Phong kiếm sĩ này đều không phải hạng tầm thường. Tên nào cặp mắt cũng loang loáng như cặp mắt cú vọ. Chúng vào tới chông trường đã phát giác là chuyện gì rồi, nhưng chẳng một ai lên tiếng, chỉ đứng nghiêm trang chờ lệnh.

Xú Diện Nhân Đồ với bộ râu dê chổng ngược tỏ ra lão cầm hện đến cực điểm. Mắt lộ hung quang đảo nhìn bọn thủ hạ một lượt, lão hạ lệnh:

- Bắt hết bọn ăn xin trong miếu đem tập trung vào cả tiền điện. Không được để tên nào chạy thoát.
- Xin tuân lệnh.

Mười tay kiếm thủ tới tấp nhảy vào. Trong điện nổi lên những tiếng kêu lo một lát rồi yên lại.

Xú Diện Nhân Đồ cất giọng the thé nhìn lên không nói:

- Ông bạn! Tại hạ xin chờ đại giá trước cửa điện.

Hắn nói xong cất bước đi ra.

Chỗ Xú Diện Nhân Đồ đứng cách chỗ tường xiêu không đầy năm trượng. Dưới bức tường xiêu hai bóng người nằm co ro. Một là Ngô Cương và một là lão cái họ Hồ bị bệnh lao.

Ngô Cương xúc động vô cùng lên tiếng:

- Đại thúc! Không ngờ đại thúc lại là một phong trần dị nhân.
 - Tiểu Cương! Dư nhân như hạng ta thì trong võ lâm lấy xe mà chở, lấy đầu mà đóng cũng không hết.
 - Đại thúc lại quá khiêm rồi.
 - Tiểu Cương! Bây giờ lập tức ngươi phải rời khỏi đây, chớ len lỏi vào thành to ấp lớn, phải tìm những nơi hẻo lánh mà đi. Đi càng xa càng tốt. Nếu ngược Bắc thì ra ngoài quan ải mà xuôi Nam thì xuống tận biên thùy. Khắp Trung Nguyên không còn chỗ nào để ngươi dung thân nữa. Ngươi nhớ kỹ che đậy để mai danh ẩn tích.
 - Còn việc mai tang gia gia?
 - Ngươi đừng bận tâm, đã có người lo liệu.
 - Đại thúc! Ôn to của Đại thúc sau này sẽ có ngày báo đáp.
 - Ta cứu ngươi không phải là chuyện mong báo đền.
 - Nhưng đó là tâm nguyện của tiểu diệt.
 - Tiểu Cương! Nếu lão hóa tử còn sống lâu thì chỉ mong được mái nhà Võ lâm đệ nhất bảo lại dựng lên cao ngất trước võ lâm.
- Ngô Cương nghiêng rằng nói dần từng chữ:
- Diệt nhi hiểu rồi.
- Giọng nói đầy kiên quyết lại thốt ra ở miệng một chàng thiếu niên không hiểu võ công khiến cho người ta phải cảm động.
- Tiểu Cương! Người ta thường nói “Non xanh còn đó, sợ gì hết củi đun”. Trong mấy ngày tới đây bọn Võ Minh rất chú ý đến thành tích ngươi và sẽ truyền “Bách Long lệnh” đi khắp nơi để tìm bắt ngươi. Ngươi phải nhớ luôn luôn một câu rằng ngươi không thể chết được.
- Lời nói của Hồ lão tử rất quan khiết khiến cho Ngô Cương cảm động sa nước mắt. Chàng chẳng biết đáp thể nào để tỏ lòng cảm kích đối với người lão cái, rồi chàng không mở miệng. Đột nhiên Hồ lão tử bật lên tiếng la hoảng:
- Thôi chết rồi! Lão phu đi lầm một nước cờ.
- Ngô Cương giật mình hỏi:
- Đại thúc đi lầm nước cờ thế nào?
 - Đáng lý ta không nên động thủ cứu người ở ngay trong miếu mà hãy chờ đối phương dời khỏi miếu rồi hãy hạ thủ. Ta hành động hồ đồ thế này khiến cho hơn hai trăm đệ tử Cái bang ngộ hại.
 - Ủa!
 - Xú Diện Nhân Đồ hạ lệnh bắt bao nhiêu hành khất ngoài tiền điện, nếu họ không tra xét ra được người và ta, tất sẽ tàn sát những người vô tội.
 - Cái bang có phải là một phần tử của Võ Minh không?...
 - Thực ra đây là một tên độc phu bạo ngược nắm quyền sinh sát trong tay. Cái mà chúng kêu bằng Võ Minh chẳng qua là khẩu hiệu để che mắt thiên hạ.
 - Đại thúc cũng ở trong Cái bang chứ?
 - Ta không phải là đệ tử Cái bang mà chỉ trà trộn vào đây để mai danh ẩn tích.
 - Đại thúc có thể cho hay tên hiệu được chăng?
 - Cái đó... ngươi cứ kêu ta bằng Hồ đại thúc là được... Bây giờ ngươi lập tức rời khỏi nơi đây, lúc này bên ngoài hiện chưa có ai canh giữ. Ta ra tiền điện xem sao.

Lão nói xong chui ra rồi vọt đi.

Ngô Cương không khỏi ngẩn ngơ vì ngày thường chàng thấy lão cái này tựa hồ mắc bệnh lao sắp chết, đến việc ra ngoài xin cơm cũng khó khăn. Chàng động lòng trắc ẩn đem lại cho lão chút cơm thừa canh cặn, không ngờ lão lại là một dị nhân ẩn tích cứu mạng cho chàng trong cơn nguy cấp.

Chàng không hiểu võ công, nhưng kiến thức chẳng đến nỗi nông cạn. Mười mấy năm trời chàng theo lão quản gia Thái Ngọc Thư phiêu lưu khắp hai miền nam bắc sông Đại Giang. Thái quản gia có bao nhiêu kinh nghiệm duyệt lịch dốc hết sang cho chàng, nên đối với mọi việc giang hồ chàng không lạ gì cả. Vô hình chung những cái đó bồi dưỡng tư cách võ sĩ cho chàng.

Ngô Cương tự hỏi:

- Hồ đại thúc liệu có thể ngăn trở Xú Diện Nhân Đồ tàn sát đệ tử Cái bang được không?

Bọn đệ tử Cái bang cùng ta sống với nhau đã có mối tình cảm chẳng nhiều thì ít. Liệu họ có vì ta mà bị trụ lực không? Chết sống là do số mạng, liệu ta có thể trốn khỏi bàn tay đối phương chăng? Mười năm trời lão quản gia Phong Xí Hồ Thái Ngọc Thư cùng ta kêu nhau bằng phụ tử, nương tựa vào nhau để sống. Lão bôn ba nhọc mệt, chứa chất u sầu cừ hận, thêm vào lam sơn chướng khí mà người lão phải tàn tạ. Hiện nay lão đã chết thảm dưới bàn tay của Xú Diện nhân đồ, mà ta nhẫn tâm để lão bộc lộ cốt hài được ư?

Bấy nhiêu vấn đề đảo lộn trong đầu óc chàng khiến chàng quên rằng mình đang lâm vào cảnh nguy bách.

Ngoài tiền điện, hơn một trăm khất cái bày hàng ngồi xuống đất. Ánh lửa chiếu thẳng bộ mặt vừa khủng khiếp vừa phần nộ của mọi người.

Mười tên Thần Phong kiếm sĩ, đã rút kiếm ra khỏi vỏ đứng vây quanh ngoài tựa hồ những tên đao phủ đang chờ lệnh hành hình.

Xú Diện Nhân Đồ vẻ mặt hung dữ đứng ngoài cửa giữa. Bộ mặt quỷ sứ hán đàng đàng sát khí. Cặp mắt hung dữ như giông sà lang đảo qua đảo lại nhìn mọi người dường như để tìm kiếm kẻ khả nghi.

Bầu không khí trong trường trở nên ngột ngạt.

Xú Diện Nhân Đồ nhìn mọi người một lúc rồi lên tiếng. Thanh âm hần chẳng khác tiếng hổ rống lang gào cực kì chói tai. Hần hỏi:

- Ai là đầu mục trong đám này?

Một lão cái cao lớn khỏe mạnh đứng lên trầm miêng đáp:

- Kẻ phụ trách chính là tại hạ tên gọi Đồ Đại Uy.

- Hiện giờ ngươi hay xưng ra ai là hung thủ giết người? Tiểu hóa tử Ngô Cương ẩn nấp nơi đâu?

- Tại hạ không thể tìm được.

- Đây là ta ra lệnh cho ngươi.

Đồ Đại Uy hỏi lại:

- Tôn giá lấy tư cách gì mà ra lệnh cho tại hạ?

Xú Diện Nhân Đồ dần từng tiếng đáp:

- Ta lấy địa vị phó thống lãnh Thần Phong kiếm đội của Võ Minh.

Đồ Đại Uy hỏi lại:

- Nhưng theo thể lệ bốn bang, đệ tử chỉ biết vâng lệnh của bang chủ mà thôi.

Xú Diện Nhân Đồ cười lạt hỏi:

- Mệnh lệnh của Võ Minh không xuống tới hạ tăng đệ tử các môn phái.

- Bấy giờ không nói đến chuyện lễ luật.

- Tại hạ cũng không thể nào tuân mệnh được.

- Lão ăn xin kia! Hơn trăm nhân mạng chỉ một câu nói của bổn tọa là chết hết.

Quần cái đều biến sắc. Đỗ Đại Uy la lên:

- Người dám hoành hành tàn sát nhân mạng đến thế ư?

Xú Diện Nhân Đồ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Giết các người như giết một đàn kiến mà thôi.

Bọn đệ tử Cái bang mặt cắt không còn giọt máu, thở lên hồng hộc. Có người lộ vẻ tức giận ra ngoài mặt.

Đỗ Đại Uy mặt co rúm lại la gầm lên:

- Người dám càn rỡ đến thế ư?

Xú Diện Nhân Đồ xua tay quát lên:

- Đóng gông hãm lại bắt đem ra đây !

Hai tên kiếm thủ nhảy xổ vào giữa đám đông ra tay nắm lấy Đỗ Đại Uy đưa ra ngoài cửa điện.

Đỗ Đại Uy không còn đất nào để phản kháng.

Quần cái hoang mang la lên. Những tay có công lực tới tấp đứng dậy.

Xú Diện Nhân Đồ quát lên:

- Hễ tên nào bạo động là phải chết.

Xú Diện nhân ma vừa quát xong, thì kiếm khí mờ mịt không gian. Quần cái đứng lên rồi lại tới tấp ngồi xuống. Ai cũng trợn mắt nghiêng răng cắn phẫn vô cùng.

Xú Diện Nhân Đồ tiến lại một bước nhìn Đỗ Đại Uy hất hàm hỏi:

- Người có chịu nói không?

Đỗ Đại Uy nghiêng răng không trả lời.

Xú Diện Nhân Đồ đưa tay ra cầm lấy thanh củi đang cháy dở đâm vào trước ngực Đỗ Đại Uy.

- Chao ôi!...

Tiếng rú thê thảm chưa dứt thì mùi khét lẹt của da cháy thịt sém bốc lên rất khó ngửi.

Đỗ Đại Uy hai cánh tay bị giữ chặt chỉ cựa quậy được một chút. Hình phạt khốc liệt này thật là tàn nhẫn hết chỗ nói.

Trong đám đông hai tên hoá tử nhảy xổ ra.

Ánh kiếm vừa loé lên, tiếng rú đã chói tai. Bốn khúc thân thể rớt xuống đám đông máu tươi phun ra như suối, khiến ười mấy người đứng gần biến thành người máu.

Mùi máu tanh làm chấn động không trường.

Xú Diện Nhân Đồ đổi lấy cây hoả bồng khác cất giọng hung dữ nói:

- Tên ăn mày thói tha kia! Người mà không nói thật thì bổn tọa đốt sống người đó.

Đỗ Đại Uy mồ hôi ra như tắm. Bộ mặt biến hình, người co rúm lại lớn tiếng quát:

- Họ Đặng kia, người giết ta đi thôi!

- Nếu ta giết người một cách dễ dàng thế chẳng hoá ra tiện nghi cho người lắm ư?

- Úi chao!

Lại một tiếng la thê thảm. Da thịt cháy xèo xèo bốc lên mùi khét lẹt.

Đỗ Đại Uy mê đi rồi. Phần lớn quần cái cúi đầu xuống. Nhưng trong đám có một người lớn tiếng la lên:

- Bọn ta không hay biết chi hết.

Đỗ Đại Uy hồi tỉnh cất tiếng rên thê thảm và kiệt lực. Người lão bị trói chặt vào giá cây.

Giữa lúc ấy, một lão cái gầy chỉ còn da bọc xương loạng choạng bước đến trước cửa điện cất tiếng thều thào:

- Đặng Thập Ngũ! Ác nghiệt vừa vừa chứ!

Xú Diện Nhân Đồ quay phắt lại coi thì thấy một lão cái bị bệnh lao chỉ khác người chết là có hơi thở. Hắn ngó qua ngó lại mà không hiểu con người dở sống dở chết này có chỗ nào lợi hại? Bất giác hắn nổi lên tràng cười quái gở hỏi:

- Người không đủ dũng khí để tự giải thoát mà phải cần người giải thoát hộ ư?

Lão cái dường như bất lực, đứng không vững phải tựa vào cột điện. Lão nói:

- Tôn giá nói vậy cũng đúng. Tôn giá hãy tha cho họ vì họ là những người vô tội.

Xú Diện Nhân Đồ tức giận quát hỏi:

- Phải chăng ngươi muốn giở thú với ta?

Lão cái hai mắt trợn ngược chiếu ra những luồng thanh quang rùng rợn.

Xú Diện Nhân Đồ giật mình kinh hãi buột miệng hỏi:

- Tại hạ không nhận ra thế mới biết chân nhân không lộ tướng. Tôn giá giữ địa vị gì trong Cái bang.

Lão cái thu mục quang lại vẫn nói bằng giọng thều thào:

- Lão hoá tử chỉ là một kẻ hành khất chẳng ở bang phái nào hết.

- Chà tôn giá tới đây là có ý gì?

- Ô hay! Các hạ chẳng vừa tra hỏi hung thủ đã giết người và cướp người đấy ư?

- Tôn giá có biết hắn.

- Đương nhiên.

- Vậy tôn giá nói nghe...

- Hãy tha cho những người vô tội này đã.

- Đừng rườm rà nữa.

- Vậy lão hoá tử cũng xin lỗi các hạ...

Xú Diện Nhân Đồ quát lên:

- Bắt lấy lão!

Hai tên kiếm thủ thân cận dạ một tiếng rồi nhảy vọt tới.

Lão cái la lên một tiếng úi chao rồi lộn đi xa tám thước. Hai tên kiếm thủ nhảy vào khoảng không.

3. Chương 3: Vô Địch Mỹ Kiếm Khách Ngô Hùng

Quần cái có mặt tại trường đều trợn mắt lên. Chẳng ai ngờ lão ăn xin mắc bệnh lao lại là nhân vật lợi hại đến thế! Chỉ có một số ít nhân lực sắc bén, còn ngoài ra họ chỉ biết bốn chữ “Xú Diện Nhân Đồ” mới là nhân vật khiến ọi người táng tửm kinh hồn.

Hai tên kiếm thủ nhảy xổ vào khoảng không, tức giận hằm hằm. Chúng xoay mình lại xung kiếm lên, hàm quang lấp lánh. Một tên nhắm đâm vào trước ngực đối phương còn một tên nhắm yết hầu đồng thời lên tiếng:

- Đứng dậy!

Lão quái la lên:

- Hãy rút kiếm về đã! Sao làm trò chơi thế này.

Tên kia đáp:

- Không phải trò chơi đâu. Chúng ta muốn giết lão đó.

Lão hóa tử nói:

- Lão hóa đây chỉ còn có nửa mạng sống ngoài ra không chi hết, các ngươi làm chi vậy?

- Dậy đi!

Lão cái cổ đứng lên người run như thằn lằn đứt đuôi, trông vừa buồn cười lại vừa đáng thương.

Xú Diện Nhân Đồ nhìn hai tên thủ hạ trừng mắt lên quát:

- Các ngươi hãy lui lại!

Hai tên kiếm thủ khom lưng lui ra.

Xú Diện Nhân Đồ cười the thé hỏi:

- Lão ăn mày kia! Nói tên họ đi!

Lão cái giờ bộ mặt đưa ma ra đáp:

- Lão hóa chỉ biết xin ăn chẳng có thân thích nào nương tựa. Hễ tên cũng quên mất rồi.

Xú Diện Nhân Đồ nói:

- Ngươi giả vờ khéo nhỉ?

- Sự thực là thế đó.

- Đừng nhiều lời nữa nói ngay hung thủ là ai?

- Các hạ không tha bọn họ trước được ư?

- Không được đâu.

- Nếu vậy thì lão phu xin lỗi cũng không thể trình bày được.

- Ngươi muốn chết chẳng?

- Lão phu thực ra không muốn sống nữa.

- Ngươi nhất định không nói ư?

- Sao các hạ không thả người trước.

Xú Diện Nhân Đồ quay lại bảo thuộc hạ:

- Các ngươi hãy giết mười tên con tin trước.

Mười nhân mạng đối với hắn chỉ như mười con kiến.

Bốn tên kiếm thủ vừa vung kiếm lên thì quần cái bật tiếng la hoảng. Đột nhiên một thanh âm lạnh như băng quát lên:

- Khoan đã!

Xú Diện Nhân Đồ giơ tay lên ngăn bốn tên kiếm thủ cho chúng dừng lại.

Một bóng người ồm ồm, cao lêu nghêu xuất hiện trước mặt mọi người.

Chính là tiểu hóa tử Ngô Cương.

Lão cái Hồ đại thúc cất giọng run run gào lên:

- Tiểu tử! Người muốn liều mạng hay sao? Dù người muốn chết cũng không được tìm cách chết thế này...

Ngô Cương đưa mắt nhìn lão cái đáp:

- Đại thúc! Bọn chúng muốn tìm diệt nhi không thể để người khác vô tội vì mình mà phải chết oan.

Chàng nói xong quay lại nhìn Xú Diện Nhân Đồ bằng con mắt lạnh lùng căm hận và tuyệt không có ý gì khiếp sợ.

Lão cái dặm chân nói:

- Người muốn chết thì cứ việc mà chết đi. Lão hóa tử xem làm người mất rồi.

Xú Diện Nhân Đồ hầm hầm nhìn Ngô Cương, hung hăng rồi ra lệnh:

- Giết hai mươi tên để thưởng mạng cho hai Thần Phong kiếm sĩ.

Đỗ Đại Uy hét lên:

- Tên đại ác ma kia! Rồi đây người sẽ phải chịu báo ứng không xa đâu.

Lão tức quá miệng hộc máu tươi.

Trừ hai tên kiếm thủ giữ Đỗ Đại Uy còn tám tên vung trường kiếm lên.

Lão cái Hồ đại thúc lớn tiếng quát hỏi:

- Tên nào dám động thủ?

Tiếng hét này như sấm dậy đất bằng làm run động mái nhà ngói vỡ tan tành rớt xuống. Cát bụi tung bay, tựa hồ không phải do miệng một lão già bị bệnh lão phát ra. Tám tên kiếm thủ bất giác đều sững sờ đứng ngẩn người như phỗng đá.

Xú Diện Nhân Đồ một mắt to một mắt nhỏ đảo nhìn lão cái hồi lâu mới lên tiếng:

- Tội người thật đáng lột da rút xương.

Hai tên kiếm thủ mỗi tên một bên vung kiếm đâm tới.

Lão cái vội nghiêng người đi không hiểu dùng thủ pháp gì mà vừa giơ tay lên đã dùng hai ngón tay kẹp lấy lưỡi kiếm nhanh như chớp.

Hai tên kiếm thủ cố gạt lưỡi kiếm về, nhưng thanh trường kiếm vẫn không nhúc nhích.

Xú Diện Nhân Đồ bộ mặt xấu xa biến sắc. Còn ngoài ra những tên kiếm thủ kia cũng kinh hãi, tâm thần chấn động. Bên quân cái vừa kinh ngạc vừa mừng thầm.

Hai tay kiếm thủ tay cầm kiếm run lên. Người chúng co rúm lại. Sắc mặt lúc đỏ sau tím, trông mắt tựa hồ như trời ra ngoài.

Bình bình. Hai tiếng.

Lão cái phóng ra hai chưởng đánh hai tên ngã lăn ra, ngũ quan ứa máu và tắt hơi chết liền.

- Úi chao!

Người trong trường la hoảng rồi hỏi nhau:

- Đây là công phu gì?

Xú Diện Nhân Đồ buột miệng kêu lên:

- Hồi chấn truy hồn! Phải chăng người là Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi?

Câu này vừa nói ra, quá nửa số người có mặt tại trường đều bỏ vía. Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi nổi danh đã ba chục năm trước. Thủ đoạn lão cực kì ghê gớm. Lão ghét kẻ ác như cừ thù. Trước đây lão giết người đều do môn Hồi hấp truy hồn. Nguyên những nhân vật hắc đạo bị hạ về tay lão có đến mấy trăm người.

Hành tung lão thần bí vô định. Trên thực tế chỉ một số người biết lão mà thôi. Mười năm sau cùng, trên chốn giang hồ đã quên hẳn lão đi, vì lão không xuất hiện nữa. Không ngờ hôm nay lão lại ẩn thân trong bọn quần cái.

Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi lúc này đã hết bệnh, mắt chiếu ra những tia sát quang khủng khiếp, cất giọng lạnh lùng nói:

- Đặng Thập Ngũ! Dù ngươi có chết trăm lần cũng không đáng. Nhưng ta không muốn để liên lụy bọn đệ tử Cái bang, nên bữa nay lão phu tha cho ngươi. Bây giờ ngươi hãy đem mấy tên nanh vuốt của ngươi rút đi, đừng để lão phu thay đổi chủ ý.

Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ mấy lần biến đổi sắc mặt, nhưng không dám chống đối với một lão sát nhân, bản tính hung tàn. Dù hắn có tính hàm dưỡng đến đâu cũng không nhịn nổi, liền đánh bạo đáp:

- Hồ Phi! Các hạ quyết tâm chống đối với Võ Minh chăng?

Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Ngươi rút đi! Đừng để lão phu thay đổi chủ ý!

Xú Diện Nhân Đồ vuốt râu cảm cho vĩnh lên, hậm hực đáp:

- Mai đây chúng ta còn có ngày gặp nhau.

Hắn nói xong xua tay một cái rồi bằng mình vọt đi. Tám tên Thần Phong kiếm sĩ cũng cấp hai xác chết theo hắn đi luôn.

Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi không nói gì nữa tóm lấy Ngô Cương vẫn còn đứng ngăn người ra kéo tuột đi vào trong bóng tối để mặc cho quần cái kinh ngạc đến trợn mắt há miệng.

Ngô Cương bị Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi cấp lên chạy như bay ra khỏi miếu. Chàng chỉ thấy bên tai tiếng gió vù vù, mắt nhìn những cảnh vật lơ mơ trong bóng tối tựa hồ chạy lùi lại rất mau. Chàng không thể tưởng tượng thân pháp của Hồ phi lướt mau đến trình độ nào.

Chỉ trong chớp mắt Thiết Tâm thái tuế đã chạy vào khu rừng rậm liền hạ Ngô Cương xuống đất. Ngô Cương tưởng chừng như trời đất xoay chuyển. Chàng định thần lại rồi quỳ xuống trước mặt Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi nói:

- Tiểu tử thật là lầm lỗi! Xin Hồ tiên bối...

Thiết Tâm thái tuế ngắt lời nói:

- Ngươi cứ kêu ta bằng Hồ đại thúc.

Ngô Cương ngấp ngừng:

- Dạ!... Xin Hồ đại thúc khoan thứ cho.

- Việc đã qua không nhắc lại nữa. Ngươi đứng lên đi. Ta không ưa những cái bị thịt động một cái là quỳ xuống.

Ngô Cương nóng cả mặt mày vội đứng dậy.

Nguyên thanh danh Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi chàng đã từng nghe quần gia Thái Ngọc Thư đề cập đến. Không ngờ chính là lão cái chàng sớm hôm chạm mặt, gần trong gang tấc mà đến tận đêm nay mới biết chân tướng. Mười năm trời chàng theo Thái quần gia phiêu bạt giang hồ để lánh kẻ thù, nhưng mục đích cốt yếu là để kiếm thầy luyện võ đặng báo thù huyết hận. Năm trước nhà tan người mất, chàng mới là đứa nhỏ lên sáu lên bảy. Đến nay chàng đã là một thiếu niên mười bảy tuổi rồi. Tuế nguyệt hao mòn, chàng vẫn chưa gặp được kẻ ngộ. Thái quần gia ôm hận chết thảm chàng chỉ còn lại một thân bơ vơ. Hiện giờ chàng gặp cơ hội này phi nào chịu bỏ qua...

Ngô Cương toan nói mà chàng ấp úng không biết ngỏ lời thế nào!

Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi dường như đã phát giác tâm ý chàng liền hỏi:

- Tiểu Cương! Người muốn nói gì vậy?

Ngô Cương ngáp ngừng:

- Tiểu diệt muốn ...

- Muốn thế nào? Nói huych tẹt ra đừng ấp úng nữa!

- Tiểu diệt muốn xin đại thúc thu diệt nhi làm môn hạ.

Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi không nghĩ ngợi gì hết lắc đầu đáp luôn:

- Không được!

Ngô Cương tưởng chừng như trái tim chìm xuống. Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng tiểu diệt không xứng đáng?

- Không phải! Về tư chất người là bậc kì tài hiếm có, chính ra ta cầu còn không được. Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Ta không đành.

- Đại thúc không chịu thu nạp chắc vì tiểu diệt lỡ lời...

- Tiểu Cương! Ta hỏi người. Người học được toàn bộ công lực của ta rồi định gì?

Ngô Cương trầm giọng nói:

- Để báo thù!

Thiết Tâm thái tuế cười ha hả nói:

- Thế thì người làm rồi.

- Tiểu diệt...làm ở chỗ nào?

- Lệnh tiên tôn được võ lâm tôn làm Võ thánh thì công lực cao thâm so với đại thúc cách xa một trời một vực. Người thử nghĩ mà coi nếu muốn hạ được đối phương phải là nhân vật thế nào?

Ngô Cương lảng lạng vì đây là một sự thật không thể phủ nhận. Nhưng danh sư may mà gặp chứ không thể tìm mà thấy. Bây giờ chàng biết đi đâu để kiếm dị nhân công lực cao siêu hơn cả cừu gia. Công lực cừu gia cao thâm đến trình độ nào? Nghĩ chuyện đường dài thì kiếp này khó lòng trả được mối huyết cừu.

Ngô Cương buồn rầu thở dài. Lòng chàng đau như đứt từng khúc ruột.

Thiết Tâm thái tuế lại từ từ lên tiếng:

- Nếu người có thể luyện thân thủ ngang với đại ca người là Vô địch Kiếm khách Ngô Hùng thì mới có thể nói đến chuyện báo cừu.

Nhắc tới đại ca, bất giác Ngô Cương nghiêng răng hàm hực đáp:

- Không! Tiểu diệt phải cao thâm hơn hẳn, vì tiểu diệt còn muốn giết hẳn.

Về Vô địch Kiếm khách Ngô Hùng, chàng chỉ nhớ y có bộ mặt tuấn mỹ, trầm lặng ít nói. Còn ngoài ra chàng không hiểu gì nữa vì khi đó tuổi chàng còn nhỏ quá.

Thiên cổ sự đâm máu mà lão quần gia Phong Xí Hồ Thái Ngọc Thư đã thuật cho chàng nghe bây giờ lại hiện trong đầu óc chàng.

Mười mấy năm trước trong võ lâm có một tà phái dị đoan quật khởi, tự xưng là Thất Linh giáo. Trong võ lâm nổi lên một trận mưa máu gió tanh khiến cho hai phe hắc bạch đoàn kết với nhau thành một chuyện không tiền khoáng hậu. Các phe phái đưa Võ thánh Ngô Vĩnh Thái, bảo chúa võ lâm đệ nhất bảo lên cầm đầu. Ông thống lãnh hơn tám trăm tay cao thủ các môn phái để đến tiêu trừ Thất Linh giáo.

Bao nhiêu phần tử tinh anh của võ lâm rầm rộ kéo đến tổng đà Thất Linh giáo ở động Ngoạ Long núi Long Trung. Lúc tới nơi một tình trạng khiến cho quần hùng kinh hãi không bút nào tả xiết. Số là Thất Linh giáo đã tro lạnh khói tàn, biến thành một khu đất trống. Những đồng xương khô bị cháy rụi có đến hàng trăm. Người huỷ diệt mầm hoạ cho võ lâm này là một quái khách che mặt tự xưng là Nam Hoang kỳ nhân. Nam Hoang kỳ nhân cùng bốn mươi tên thuộc hạ đã làm nên một việc công đức khôn lường cho toàn thể võ lâm. Nếu không thế thì trong chuyến đi này, hơn tám trăm tay cao thủ môn phái võ lâm tất bị thảm hại ghê gớm mà chưa chắc đã thắng nổi Thất Linh giáo.

Nam Hoang kỳ nhân liền được suy tôn làm võ lâm minh chủ. Tại Ngoạ Long cốc xây dựng nên tổng đàn Võ Minh ở nguyên chỗ Thất Linh giáo.

Ngoài cửa Ngoạ Long cốc có đắp một toà Công Nghĩa đài để giải quyết những điều ân oán thị phi trên chốn giang hồ.

Võ thánh Ngô Vinh Thái yêu cầu Nam Hoang kỳ nhân cho biết chân tướng cùng lai lịch, nhưng lời yêu cầu không được thoả mãn liền cự tuyệt không chịu gia nhập Võ Minh và thành ra một môn phái độc lập ngoài Võ Minh.

Những vụ nhiễu nhương trong võ lâm được bình tĩnh trong ba năm. Đến năm thứ tư thì trên chốn giang hồ lại xuất hiện một tổ chức gọi là Kim Cương minh. Tổ chức này không rõ lai lịch nhưng công lực rất cao thâm mà hành động rất bạo tàn, thăm sát không biết bao nhiêu đồng đạo võ lâm. Những vụ tàn ác của Kim Cương minh còn tệ hại hơn Thất Linh giáo. Vì thế mà Võ Minh triệu tập các môn phái lại để thương nghị cách đối phó. Vào ngày quần hùng tụ hội, Kim Cương minh kéo đến tổng đàn Võ Minh. Trên Công Nghĩa đài, trước khi mở trường quyết đấu, Kim Cương đà chúa cùng Võ lâm minh chủ tỷ đấu để đánh cuộc ai thắng là minh chủ thiên hạ mà ai bại thì phải rút lui khỏi chốn giang hồ.

Cuộc kịch đấu kéo dài hai giờ, cả hai bên cùng thi triển hết mọi kỳ công tuyệt kĩ. Sau cùng Võ lâm minh chủ đi vào tình trạng bại trận. Những nhân vật đầu não các môn phái cực kì kinh hãi khấn trương.

Đột nhiên một chàng kiếm sĩ thanh niên mặt đẹp như Tử Đế được chỉ định ra khiêu chiến với Kim Cương minh đà chúa. Hai bên định hơn thua trong vòng ba chiêu kiếm. Họ còn đem Võ lâm đệ nhất bảo ra mà đặt cược.

Kim Cương đà chúa tiếp tục cuộc khiêu chiến này.

Chàng thanh niên kiếm sĩ kia là đại ca của Ngô Cương tên gọi Ngô Hùng.

Thế rồi cuộc đấu giữa Kim Cương minh đà chúa cùng võ lâm minh chủ tạm thời đình chỉ để đi vào điều ước ba kiếm.

Hiệp đầu hai bên giữ thế quân bình. Những cũng đủ khiến cho quần hùng tại trường phải kinh hãi. Kiếm thuật của hai bên đã lên tới mực cao chói vót, có thể nói là kiếm thuật tận thiện tận mỹ.

Đến hiệp thứ hai, hai bên đứng đối lập tới nửa giờ.

Đột nhiên có một thiếu nữ tuyệt sắc lên Công Nghĩa đài. Không hiểu hai bên thảo luận với nhau những gì rồi hiệp thứ hai không động thủ nữa. Kim Cương minh đà chúa tuyên bố phế bỏ cuộc đấu này và tự nguyện lui khỏi võ lâm trung nguyên. Kiếp nạn võ lâm được Ngô Hùng vãn hồi và chàng được tặng ngoại hiệu Vô địch Mỹ Kiếm khách.

Sau đó một năm, lại có một vị sát tinh xuất thế. Năm môn phái lớn phải chịu tai ương đầu tiên. Những tay cao thủ bậc nhất trở lên hầu như không một ai thoát nạn. Tiếp theo những bang phái khác cùng những kiếm sĩ nổi tiếng trên chốn giang hồ trong vòng trăm ngày đều bị tàn sát. Võ lâm đã tới ngày mạt vận, ám sát tinh kia lại chính là Vô địch Mỹ Kiếm khách Ngô Hùng.

Sau Võ lâm đệ nhất bảo phải chịu tuyệt diệt. Toàn bảo từ bào chúa trở xuống cho tới người già yếu cùng đàn bà trẻ con hơn năm trăm mạng đều bị sát hại... Một điều khiến ai nấy cũng phải lấy làm quái dị là từ đó không thấy tăm tích Vô địch Mỹ Kiếm khách Ngô Hùng đâu nữa.

Mười năm trời, vụ bí mật rùng rợn này vẫn chưa phanh phui ra được.

Ngô Cương nhớ tới đây bất giác buông một tiếng thở dài sườn sượt.

Thiết Tâm thái tuế đột nhiên lên tiếng:

- Vụ thảm án mười năm trước xảy ra, trong khi ta ở biên thù thật đáng tiếc. Ta không được mục kích mà chỉ nghe lão Thái Ngọc Thư nói tới thôi.

Ngô Cương nghiêng răng gật đầu.

Thiết Tâm thái tuế lại nói:

- Bàn về tội duyên thì chỉ có một mình đại ca người. Thế mà các môn phái liên thủ gây vụ đổ máu tại Võ lâm đệ nhất bảo kể ra cũng quá đáng.

Ngô Cương nói xen vào:

- Rồi bọn họ có một ngày kia sẽ hái được quả.

- Tiểu Cương! Đây là một vụ kỳ án không tiền khoáng hậu trong võ lâm và cũng là một vụ thảm án cả trăm năm mới thấy một lần. Theo lời đồn thì sau khi xảy ra vụ án đã có nhiều người đến mở cuộc điều tra. Rồi hai nghi vấn được đặt ra tới nay vẫn chưa được giải thích.

Ngô Cương hỏi:

- Những nghi vấn gì?

Thiết Tâm thái tuế đáp:

- Năm đó trên Công Nghĩa đài tại sao Kim Cương minh đà chủ lại đột nhiên phế bỏ cuộc tỷ đấu tam kiếm và tuyên bố rời khỏi chốn giang hồ? Thiếu nữ xinh đẹp kia ở trên đài đã thảo luận những gì với đại huynh người? Đó là một điều.

- Còn điểm thứ hai?

- Tại sao lại không ai hiểu đại ca người lạc lõng nơi đâu?

- Tiểu diệt sẽ điều tra hai điểm này! Bây giờ xin hỏi đại thúc một việc...

- Việc gì?

- Chỗ lập đà Kim Cương minh năm đó ở đâu và người chưởng đà là ai?

- Về điểm này e rằng không một ai trả lời người được. Kim Cương minh ra đời một cách đột ngột mà lúc tiêu tan cũng đột ngột đến nay vẫn còn ở trong bí ẩn. Tổ chức Kim Cương lấy cái đầu Kim Cương dùng làm tiêu chí. Mỗi khi giết người xong lại để dấu hiệu Kim Cương đầu vào người bị nạn.

- Ủa?

- Tiểu Cương! Trời sắp sáng rồi, chúng ta nên chia tay thôi. Từ đây người sẽ thành đối tượng cho bọn Võ Minh theo dõi.

- Tiểu diệt đã làm hại đại thúc.

- Không được nói thế. Đó là ý ta muốn làm như vậy.

- Xin đại thúc tùy tiện.

- Người nên biến đổi thân hình đừng để lộ mục tiêu theo dõi chúng. May ở chỗ đối phương chỉ có mấy tên biết chân tướng người. Đây ta còn chút tiền bạc người cầm lấy chờ lúc trời sáng mua ít quần áo để cải trang. Đình ninh nhớ lời ra dặn là đi xa tận chốn biên hoang. Nếu không gặp được kị tích thì đừng trở về Trung nguyên nữa.

Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi nói xong thò vào bọc lấy ra một gói khăn nặng nhét vào tay Ngô Cương.

Người không có tiền đi đâu nữa bước cũng khó. Ngô Cương biết rõ như vậy, chàng không nói gì giờ tay ra đón lấy. Lúc ban ngày chàng lấy làm lạ là lão hóa tử sắp chết đói mà lại có vàng bạc đem theo, nhưng bây giờ chàng chẳng lấy chi làm kị nữa vì biết lai lịch đối phương.

Thiết Tâm thái tuế lại nói:

- Mười năm trời ta đi khắp miền Nam Hoang để cố kiếm một kẻ thù. Ta đã thề rằng nếu còn sống lúc nào ta vẫn tiếp tục tìm kiếm...

Ngô Cương liền hỏi:

- Kẻ thù của đại thúc là ai?

Thiết Tâm thái tuế đáp:

- Người chẳng nên biết làm chi!

- Tiểu diệt muốn biết để nhớ lấy mà đề phòng sau này.

Thiết Tâm thái tuế mắt lộ thanh quang, hồi lâu rồi mới thở dài hỏi:

- Tiểu Cương người thử đoán xem đại thúc bao nhiêu tuổi?

- Đại khái chưa đến bảy chục.

Thiết Tâm thái tuế cười ha hả nói

- Quan tâm làm cho người già, phần hận cũng làm cho người biến đổi. Ta chưa tới tuổi hiểu mệnh trời.

- Đại thúc chưa tới năm mươi ư?

- Đúng thế! Ta ra đời từ năm mười tám tuổi và hiện nay đã bốn mươi chín.

- Trời ơi! Dung mạo đại thúc già trước tuổi khá nhiều.

- Mỗi hận của ta đã hai chục năm. Nếu vụ này mà có người thứ hai hay biết thì người đó là người.

- Tiểu diệt xin lỗi đại thúc, đã khêu gợi mối thù xưa...

- Không sao! Cho người hay cũng phải. Nếu kiếp này ta không gặp kẻ thù thì cũng còn có một người nữa biết.

- Vậy kẻ thù của đại thúc là ai?

- Hoa Bất Phương!

- Hoa Bất Phương ư? Tên này nghe lạ lắm...

- Lạ thật! Người hấn càng lạ nữa.

- Y có điều gì đặc biệt?

- Tuổi hấn cũng tương đương bằng ta, công lực cũng tương đương như thế. Hấn là một đứa dê hèn hiếu sắc dâm dật. Bộ mặt hấn thật là khả ố, mà không biết bao nhiêu thiếu nữ trinh bạch đã bị hấn phá hoại...

- Hạng người đó nên giết đi. Giữa đại thúc với hấn có thù oán gì?

- Hừ. Nói ra thật mất mặt. Hấn quyến rũ vợ ta.

- Chao ôi!

- Phải rồi! Hấn có điểm đặc biệt là ngón tay út bên trái thêm một nhánh nhỏ lại bằng đầu với ngón tay vô danh.

- Đại thúc! Nếu tiểu diệt thấy hấn sẽ chém đầu hấn để rửa hận cho đại thúc.

- Đừng! Ta còn hơi thở cuối cùng cũng muốn chính mình ra tay giết hấn. Còn con dâm phụ bất trạch kia.

- Đại thẩm họ tên gì?

- Con dâm phụ đó là Mỹ nhân ngư Từ Tiểu Hương.

4. Chương 4: Trong Sơn Động, Ngô Cương Gặp Kỳ Duyên

Ngô Cương lẩm bẩm nhắc lại sáu chữ: Mỹ nhân ngư Từ Tiểu Hương.

Tiếng gà xao xác, xem chừng trời sắp sáng rồi.

Thiết Tâm thái tuế vỗ đầu Ngô Cương nói:

- Tiểu Cương! Người nhân lúc trời chưa sáng này đi lẹ lên. Ta mong người sẽ gặp cơ duyên kỳ ngộ phi thường.

Ngô Cương ra chiều quyến luyến nói:

- Đại thúc! Tạ ơn đại thúc hết lòng chiếu cố. Xin đại thúc thận trọng.

Trên đường đi về phía Nam, một chàng thiếu niên gầy ốm ăn mặc ra kiểu quê mùa, trên vai đeo một bọc nhỏ, thất thểu đi một mình. Tuy mắt chàng xanh như tàu lá vắn không dấu hết được vẻ tuần tú hiên ngang.

Chàng chính là con nham lễ phiêu bạt giang hồ tên gọi Ngô Cương.

Dọc đường chàng gặp khá nhiều võ sĩ chuyên môn tra hỏi bọn ăn xin nhưng chẳng một ai chú ý đến chàng, vì chàng đã cải trang khác hẳn một tên tiểu hóa tử khi chàng còn ở phủ Khai Phong.

Tiền đồ mờ mịt, Ngô Cương chẳng biết đi đâu về đâu.

Tối đến toà phá miếu, hoặc dưới mái hiên nhà người ta là chỗ yên thân của chàng. Bụng đói mà chàng mua ít cơm hầm rau xanh mà ăn. Chàng từng phiêu bạt đã lâu, nên cách sinh hoạt này chàng cũng chẳng lấy chi làm khổ sở. Cái mà chàng lấy làm đau khổ là không hiểu đến bao giờ mới hết bước đường phiêu bạt. Chàng biết rõ chỉ những mối cừu hận hành hạ cũng đủ khiến người chàng hao mòn chết đi được.

Từ khi chàng gặp điều bất hạnh, mười năm trời không bao giờ chàng có một nụ cười vui vẻ, chàng không biết đến hoan lạc là gì? Có thể nói là chàng sinh trưởng trong cừu hận. Thái quân gia chết rồi, trên đời chàng không còn một người thân nào nữa.

Hôm ấy chàng đến Phàn thành ở Hán Trung. Chỗ này đối diện với Tương Dương ở bên kia sông. Trời nóng mà người lại nhọc mệt Ngô Cương muốn tìm nơi nghỉ mát. Chàng ghi nhớ cẩn thận lời cảnh báo của Thiết Tâm thái tuế là phải hết sức tránh những nơi đô hội như thành to ấp lớn, nên chàng không tiến vào Phàn thành ở Hán Trung mé ngoài chừng một dặm nữa thì gặp một quán trà bên đường. Quán trà này chuyên bán cho những người đầu đội vai mang hoặc những khách bộ hành vào nghỉ chân.

Ngô Cương vào hàng gọi lấy một bình trà và hai tấm bánh vừng ngang nhiên ngồi ăn.

Chàng phải uống vì miệng khát, phải ăn vì bụng đói. Chàng đã là người đương nhiên không khỏi cảm thấy đói khát. Nếu không thời chàng cũng chẳng biết đến ăn uống là gì nữa.

Toàn bộ tư tưởng của chàng chỉ là một chữ hận. Kỳ vọng của chàng có một không hai là gặp cao nhân luyện thành tuyệt nghệ. Còn ngoài ra chàng chẳng cần biết một chuyện gì khác.

Đôi khi chàng dường như có cảm giác điên rồ, muốn kết thúc cuộc đời mình, song ý niệm phục thù đã nắm chàng lại. Ý niệm này khiến cho chàng không phát điên. Chàng nghiền chặt hai hàm răng và chịu sống thêm.

Nước trà đã pha qua mấy lần, bây giờ chỉ còn là nước lã. Còn bánh chàng chẳng hiểu mình ăn hết từ lúc nào bây giờ chàng ngơ ngẩn xuất thần.

Điểm tiểu nhị lượn qua lượn lại mấy vòng trước mặt chàng, sau không nhận được liền cất tiếng hỏi:

- Tiểu ca! Tiểu ca muốn dùng gì nữa không?

Ngô Cương như người trong mộng choàng tỉnh giấc. Chàng ồ lên một tiếng rồi đáp:

- Thôi không ăn uống gì nữa. Hết bao nhiêu tiền nhỉ?

- Ba đồng tiền lớn.

Ngô Cương thò tay sờ túi thì chẳng còn một đồng nào. Tiểu nhị biết chàng không tiền, mặt ra chữ nãi.

Ngô Cương liền mở bọc lấy ra một nắm bạc vụn đưa cho tiểu nhị. Trong bọc toàn là vàng bạc. Bạc từng đĩnh lớn mà vàng cũng từng thoi mấy chục lạng. Gã tiểu nhị thấy thế thêm quá tưởng như không muốn bỏ đi nữa. Đến lúc Ngô Cương gói lại gã mới chạy đến quày để thối tiền.

Có người ngồi gần bên đưa mắt ra hiệu, mà Ngô Cương không biết gì hết.

Tiểu nhị đưa lại một nắm tiền xanh. Ngô Cương cũng chẳng buồn đếm, bỏ ngay vào túi rồi đứng lên đi. Chàng đi chưa được bao xa thì phía sau có tiếng bước chân nhộn nhạo và tiếng người quát lớn:

- Tiểu tử! Đứng lại để các ông hỏi!

Ngô Cương giật mình kinh hãi dừng bước quay lại thì thấy bốn hán tử đội mũ lệch mặc áo cụt tay vây chàng vào giữa.

Ngô Cương cất tiếng hỏi:

- Bốn vị muốn làm gì?

Một gã trong đám này trên mặt có dấu chàm xanh lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Người ở địa phương nào tới đây?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ là khách qua đường.

Hán tử lại hỏi:

- Người làm nghề gì?

- Chẳng làm gì hết!

- Người ở phe phái nào?

- Tại hạ không hiểu.

Đại hán quay lại đưa mắt cho ba tên đồng bọn rồi ngoác miệng xụ mặt xuống nói:

- Tiểu tử! Ta xem chừng mi không phải là hạng người lương thiện...

Ngô Cương tức giận hỏi lại:

- Người muốn giở trò gì?

Đại hán bật tiếng cười hung dữ nói:

- Tiểu tử! Đêm qua trang bảo trong chúng ta mất trộm rất nhiều vàng bạc. Chúng ta coi mi có vẻ khả nghi. Bây giờ chúng ta phải khám trong người mi.

Ngô Cương tức như vỡ mặt lớn tiếng hỏi:

- Giữa ban ngày ban mặt mà các người dám...

Chàng chưa dứt lời, bỗng nghe đánh bốp một tiếng. Chàng bị một cái tát rất nặng, đưa tay lên sờ má rồi loạng choạng lui lại bốn năm bước, đầu văng mắt hoa, thêm vào khí tức, khiến chàng suýt ngã lăn ra.

Đại hán lại quát lên:

- Lục soát trong mình gã!

Ba tên hán tử kia liền nhảy vào. Hai tên nắm giữa cạnh sườn còn một tên chụp chiếc túi trên vai chàng. Chúng móc lấy hết vàng bạc cả mấy đồng tiền xanh cũng không bỏ sót.

Ngô Cương tức chết đi được. Chàng lớn tiếng la:

- Quân cường đạo! Cướp giật...

Tên đại hán lại xô vào tát chàng luôn hai cái.

Ngô Cương không la được nữa, mặt sưng húp lên, khoé miệng ứa máu. Hai người buông tay. Ngô Cương ngã ra. Đại hán lại đá chàng một cước, chàng kêu rú lên, người bắn văng vào đám cỏ rậm bên đường. Mất tối sầm lại sau lưng tên đại không biết đau là gì nữa. Chàng tiếp tục học máu thêm mấy búng.

Một tên hán tử hỏi:

- Lão đại! Giết hán đi thôi chứ!

Đại hán đáp:

- Không cần! Gã là con cừ non ở xa xôi, không đáng động thủ.

- Bây giờ đi đâu?

- Đến nhà Tiểu Thuý ở mé Tây thành. Một lần này đủ ở đó ăn chơi nửa tháng.

- Mẹ kiếp! Đừng ba hoa nữa! Đi thôi!

Bọn chúng lên đường.

Đám cỏ rậm này rất dày, mà trên đường ít người qua lại, nên Ngô Cương nằm trong đó mà không ai phát giác ra được. Chỗ chàng nằm cỏ cao đến ngập đầu người. Chàng ngửa mặt trông trời coi những đám mây bay, muốn khóc mà không có nước mắt.

Hiện giờ trong mình Ngô Cương không còn một đồng một chữ. Chàng nghĩ tới giai đoạn phải ăn xin để sinh sống thì tưởng chừng như ruột gan tan nát.

Bọc kim ngân này kể ra chẳng có chi là trân quý đối với Ngô Cương. Chàng nhớ lại thừa nhỏ trong nhà chàng thường lấy những hạt châu lớn để làm đạn chơi. Một hạt châu có lẽ còn giá trị hơn những bọc kim ngân vừa bị cướp. Nhưng tình trạng bữa nay không phải như ngày trước. Huống chi tiền bạc này lại của Thiết Tâm thái tuế tặng cho. Đó là món tiền chàng dựa vào mà sống để đi tới chân trời góc bể. Bữa nay mất hết mà chàng lại không ăn trộm ăn cướp được thì tất phải trở về cuộc đời hành khất. Cái đó không đáng kể, điều khiến cho chàng lo nghĩ là chàng chìm đắm vào nghề khất cái sẽ bị bọn nanh vuốt của Võ Minh phát giác ra một cách dễ dàng.

Ngô Cương không dám nghĩ thêm nữa. Thật ra chẳng nên nghĩ làm chi, nhất thiết đều do định mệnh. Chàng lẩm bẩm:

- Trời đã chẳng công minh, quỷ thần cũng gây ra lắm chuyện.

Ngô Cương lẩm bẩm mấy câu này vì chàng đang hận thấu xương. Nhưng hận cũng chẳng làm gì, nó không cải biến được vận mệnh đen tối.

Không biết chàng ngó ngẩn đã bao lâu. Bỗng một tiếng sấm nổ khiến chàng tỉnh lại, bầu trời đã biến đổi hình dạng, từng đám mây đen ùn ùn nổi lên, chớp giật nhoang nhoang, sấm nổ ầm ầm, xem chừng sắp có trận mưa to.

Ngô Cương nhin đau, chàng chống tay xuống lồm cồm bò dậy loạng choạng đi vào đường lớn.

Những hạt mưa lớn bằng hạt đậu bắt đầu đập vào mặt chàng. Đường này thường ngày ngựa chạy, những hạt mưa hất tung lên rồi theo gió cuốn đi. Người đi đường lật đật tìm kiếm chỗ trú mưa. Khách kỵ mã cũng ra roi cho ngựa chạy nhanh hơn.

Ngô Cương lòng nóng như lửa đốt. Ở nhà chàng thường hứng nước mưa để uống. Nhưng hiện giờ chàng đã bị thương thì trận mưa dữ này có thể làm cho chàng uống mạng.

Ngô Cương hoang mang lảo đảo thân mình chạy đi. Hạt mưa mỗi lúc một dày. Chỉ trong khoảnh khắc, chàng bị ướt từ đầu đến chân.

Đột nhiên, chàng phát hiện gần đó có một huyệt động. Chàng cố sức lê gót tới nơi. Vừa tới cửa động thì đã kiệt sức té xuống.

Một mùi quen thuộc như chọc vào mũi chàng. Chàng biết trong động có một người mà lại là người hành khát. Chàng ngã lăn ra rồi không có sức bò dậy nữa.

Trời mưa như trút nước, sấm chớp ầm ầm, thanh thế rất là khủng khiếp. Chỗ Ngô Cương nằm ở ngay cửa động. Nước mưa tưới vào. Chàng thở hồng hộc một lúc rồi giẫy dụa chân tay bò được vào đến chỗ khô ráo. Từ cửa động lê vào bất quá chừng hơn trượng mà chàng tưởng chừng phải chạy đến trăm dặm.

Trong bóng tối có tiếng rên yếu ớt và tiếng la gọi:

- Nước... nước...

Ngô Cương phủ phục dưới đất muốn ngẩng đầu lên coi mà cũng không được.

- Nước... nước...

Tiếng rên la thê thảm không ngớt đập vào tai Ngô Cương chàng nghĩ thầm:

- Người này chắc bị bệnh nặng sắp chết. Trời mưa lớn thế này mà y còn khát nước thì ra trên thế gian này những người gặp nhiều bất hạnh không phải mình ta.

Chàng từng lặn lội sống chung với bọn khát cái, nên trong trực giác chàng đã có hảo cảm với họ. Chàng cố thều thào hỏi lại:

- Phải chăng đại thúc là đệ tử Cái bang?

Không có tiếng đáp lại, nhưng tiếng rên la vẫn tiếp tục:

- Nước... nước...

Ngô Cương không nói gì nữa, nhưng tiếng rên la làm cho chàng run lên. Chàng nhớ thái quân gia đã ở với chàng như tình phụ tử. Lúc ở miếu Thiên Lương, lão bị trọng bệnh cũng nổi tiếng rên la. Tự nhiên một luồng lực lượng ở đâu kéo đến thúc đẩy chàng lồm cồm ngồi dậy.

Huyết động này không lớn lắm. Đây là nơi những người trong thôn xóm đem những bình mẻ gạch vỡ chất đống cao chừng hai trượng, rộng chừng ba trượng. Ngô Cương vừa liếc mắt nhìn vào đã thấy ngay trong góc động có bong người nằm co ro.

Chàng cố gắng lê gần lại coi rồi bất giác chàng ngăn người ra.

Người nằm đó là một lão già đầu tóc bạc phơ đầy mình những máu, xem chừng bị đau rất nặng. Chàng còn kinh hãi hơn vì lão này mặc áo trường bào bằng đoạn thâm, chân đi tất trắng giầy đen, hiển nhiên không phải là dòng khát cái. Nhưng lão nằm trên manh chiếu rách, đầu gối lên chiếc chăn bông thủng. Bên người lão là ba phiến đá để chụm đầu vào nhau như ba ông lò và một cái nồi đã mẻ miệng cùng hai cái bát lớn cấu bẩn đen sì. Đó đúng là đồ dùng của bọn hành khát.

Ngô Cương không hiểu tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

- Nước... nước...

Lão già bị trọng thương cắt tiếng thê lương và yếu ớt. Da mặt lão đã dẫn lại càng dẫn deo hơn. Sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc. Môi lão rung động mấp máy. Thanh âm qua kẽ răng đưa ra ngoài. Hai mắt nhắm nghiền tựa hồ cổ giường lên mà không mưa ra được. Tiếng lão gọi xin nước khiến người nghe phải đau lòng.

Con người bị thương ra máu nhiều tất nhiên khát nước. Đó là hiện tượng thông thường. Nhưng nếu uống nước vào nhiều thì tình trạng lại trở nên nguy hiểm khó lòng cứu vãn được. Những điều thường thức này Ngô Cương cũng hiểu rõ vì Thái quân gia đã nói với chàng nhiều lần.

Nhưng lúc này không có thuốc, Ngô Cương lại không hiểu võ công, dĩ nhiên không trị thương cho lão được. Chàng xem chừng lão sắp chết đến nơi, tự nghĩ:

- Con người đã sắp chết thì còn để họ đau khổ làm chi. Nếu nước uống có thể khiến cho lão khôi phục thần trí, may ra lão tự cứu mình được cũng nên.

Bụng nghĩ như vậy, Ngô Cương loạng choạng cầm chiếc bát lớn ra ngoài cửa động hứng lấy nửa bát nước mưa rồi bưng vào đến bên lão khẽ gọi:

- Lão trưởng! Nước đây!

Lão già không có phản ứng chi hết vẫn thều thào nhấc lại:

- Nước...! Nước...!

Ngô Cương không sao được liền lấy tay bành miệng nhưng hai hàm răng lão cắn chặt không mở ra được. Chàng cúi đầu ngẫm nghĩ rồi dùng vạt áo vào nước nhỏ từng giọt một vào miệng lão.

Nước lạnh nhỏ giọt khiến lão già có phản ứng ngay. Lão mở miệng ra hớp lấy nước.

Ngô Cương nhả nài nhỏ nước cho lão. Sau miệng lão hoạt động được. Chàng liền nâng bát nước lên để gần vào miệng đổ cho lão dần dần.

Lão già đã uống hết nửa bát lớn nước và xem chừng chưa thoả mãn. Nhưng Ngô Cương không dám cho lão uống nhiều.

Hơi thở đã dần dần mạnh hơn. Mí mắt từ từ co giãn rồi mở ra nhắm lại. Tròng mắt lão đã thất thần.

Giữa lúc ấy ngoài động có tiếng ngựa thét. Tiếp theo là thanh âm ồm ồm cất lên:

- Trời mưa rất lớn làm mình bức quá, xoá hết cả vết chân hấn.

Một thanh âm khác đáp lại:

- Mới có mấy giờ chẳng lẽ con chó già đó đã chạy lên trời được.

Thanh âm này lại nói:

- Không chừng lão phơi thây ở chỗ nào rồi.

- Nếu lão chết phải đem đầu về phục mệnh.

- Ô kia! Đây có một cái động.

- Thử tìm xem!

Ngô Cương đã ý thức được việc này rồi. Lão già kia bị truy sát. Người lão bị trọng thương vừa chạy vào trong động ẩn. Động này nguyên là chỗ ở của một người hành khất mà người đó ra ngoài chưa về.

Bỗng nghe có tiếng gọi:

- Số bốn! Người thử vào lục soát coi!

Rồi có thanh âm đáp lại:

- Được rồi!

Ngô Cương hoang mang. Chàng biết rằng nếu đối phương vào lục soát thì lão già nhất định phải chết. Chàng vốn không quen biết lão, kể ra chàng không nên dấn thân vào chỗ nguy hiểm này, nhưng chàng lại thương lão, liền không ngần ngại gì, kéo tấm chăn che lên mặt lão. Đoạn chàng ngồi tựa vào vách.

Một bóng người tiến vào trong động. Ngô Cương nín thở nhắm mắt giả vờ ngủ.

Bóng người kia lên tiếng:

- Hừ! Thúi quá! Không biết mùi vị gì ...?

Ngô Cương sợ hết hồn. Kiềm khí lạnh ghê người đưa đến trước mũi. Bỗng người kia lại lên tiếng:

- Tiểu hóa tử! Lại đây nói chuyện!

Ngô Cương la lên một tiếng kinh hãi rồi nói:

- Xin đại ca tha mạng cho.

Người kia hỏi:

- Người có thấy lão già bị thương nào không?
- Không... không có. Trời mưa to quá... Nửa ngày tiểu tử không ra khỏi cửa.
- Người ngủ trong chăn kia là ai?

Ngô Cương chẳng còn hồn vía nào nữa. Người kia đưa mũi kiếm vào kheu chiếc chăn rách.

Ngô Cương vội nói:

- Đại gia! Xin đại gia cẩn thận một chút. Mẫu thân tiểu tử bị bệnh nặng sắp chết rồi!
- Người kia trợn mắt nhìn Ngô Cương rồi thu kiếm về. Ngô Cương toát mồ hôi lạnh ngắt.
- Người kia không nhịn được mùi hôi thối trong động. Gã không nói gì nữa trở gót đi ra nói:
- Không có hân! Chỉ có hai mẹ con một gã ăn xin.
 - Chúng ta đi thôi!

Tiếng vó ngựa lồm bồm chạy trong làn nước ngập một lúc rồi im bặt.

Ngô Cương mở chăn ra thấy lão già giương cặp mắt thất thần lên nhìn mình. Chàng hỏi:

- Lão trượng! Vụ này là thế nào đây?
- Tiểu ca... Tiểu ca cứu lão phu...
- Đây chẳng qua là sự ngẫu nhiên.

Lão già mắt không chớp nhìn Ngô Cương khiến chàng khiếp sợ. Lão nói:

- Tiểu ca! ...Đây là ý trời... Lúc tuyệt lộ... lại gặp tiểu ca...
- Sao lão trượng lại bị bọn họ truy sát?

Lão già ho lên một tiếng chứ không trả lời. Ngô Cương lại hỏi:

- Đối phương là ai?
- Võ Minh... Kim kiếm thủ

Ngô Cương chấn động tâm thần run lên hỏi:

- Kim kiếm thủ Võ Minh ư?

Lão già gằng gượng đáp:

- Chính thế... Họ là những tên đao phủ hạng nhất trong võ lâm.
- Vì lẽ gì họ truy sát lão trượng.

Lão già không đáp, nhìn Ngô Cương một lúc rồi hỏi:

- Tiểu ca... là tiểu hóa tử ư?
- Không phải... nhưng bảo là phải cũng được.
- Thế là làm sao?
- Tiểu nhân đi vong mạng bên trời, có khi phải xin ăn để sống.
- Ủa! Tiểu ca không phải đệ tử Cái bang ư?
- Không phải.
- Năm nay bao nhiêu tuổi?
- Mười bảy.

- Đã tìm thầy học nghệ chưa?

- Chưa.

- Tiểu ca tên họ gì?

Ngô Cương trầm ngâm một chút rồi nhún nhó cười đáp:

- Tiểu nhân lệnh đèn từ thừa nhỏ, nên không biết tên họ là gì?

- Lão phu... chết đến nơi rồi... Tiểu ca...

- Lão phu có điều gì xin cứ nói.

- Lão phu... có vật này muốn tặng cho tiểu ca.

Ngô Cương lắc đầu hỏi:

- Lão trượng có vật gì sao không giữ lấy lại tặng cho tiểu nhân? Tiểu nhân không dám nhận.

Lão già nói bằng một giọng thều thào nhưng rất thành thực:

- Tiểu ca... nhận lấy vật này... rồi đi au... càng xa càng tốt...

- Lão trượng bị trọng thương...

- Cái đó... không nói tới nữa. Lão phu đưa được cái áo này cho tiểu ca là mãn nguyện rồi.

5. Chương 5: Tắm Huyết Y Thần Bí

Ngô Cương cầm lấy tấm áo lót loang lỗ vết máu đứng ngây người ra.

Lão già đã tắt hơi và không mở miệng được nữa. Ngô Cương không hiểu lão đã tặng mình tấm áo trắng lót mình là có ý gì? Lão đã bị trọng thương nên thần trí cũng không tỉnh táo. Nhưng xem giọng lưỡi của lão ra chiều trân trọng chứ không phải buộc miệng hồ đồ. Vả lại lão cũng chẳng cần gì phải lừa gạt chàng. Đồng thời lão bị bọn Kim kiếm thủ dưới trướng Võ minh rượt theo để hạ sát là chuyện thực chứ không phải giả trá.

Ngô Cương tự hỏi:

- Dù tấm áo lót này không nhuộm máu thì phỏng nó có giá trị gì? Hai chữ “duyên pháp” lão nói là nghĩa làm sao? Hay là ta có chỗ chưa hiểu?

Ngô Cương nghĩ tới đây, lại đưa tay ra sờ soạng vào người lão thì chẳng có một vật gì khác. Vậy trọng tâm vấn đề đúng là tắm huyết y này không còn nghi ngờ gì nữa.

Ngô Cương lại ngơ ngẩn một hồi lật đi lật lại tấm áo vấy máu vẫn chẳng thấy có vật gì khâu vào bên trong. Chàng suy lui nghĩ tới không sao hiểu được dù chàng là người thông minh tuyệt thế.

Ngô Cương ngẩng qua ngẩng lại tắm huyết y thần bí, đột nhiên chàng phát giác ra những vết máu dày chi chít có điều khác lạ, bắt giác chàng động tâm. Trong động tới tắm, chàng quên cả đau đớn, lê ra ngoài cửa động để coi lại thì những vết máu trên áo đều là tự tích dùng máu tươi viết ra.

Ngô Cương phát hiện điều này, chàng rất lấy làm kinh dị, miệng lẩm bẩm:

- Những tự tích bằng máu này tất có điều bí ẩn chi đây.

Cơn mưa đã ngớt, song ngày đã hoàng hôn, chiều trời u ám khó lòng coi rõ cảnh vật chung quanh.

Một bóng đen lò dò từ phía bên đi tới mỗi lúc một gần. Ngô Cương nhìn kỹ thì ra một lão ăn xin, liền bụng bảo dạ:

- Đây tất nhiên là chủ nhân huyết động này trở về. Lão thấy xác chết này, mình sẽ phải một phen phí lời giải thích.

Nguyên Phong Xí Hổ Thái Ngọc Thư, quản gia võ lâm đệ nhất bảo là một nhân vật văn võ song toàn, Ngô Cương theo lão bốn ba mươi mấy năm trời nên chàng đã học được khá nhiều căn bản về văn tự. Chàng nhĩ kĩ những tự tích đọc lên mấy câu liền hiểu đây là những bí quyết về việc luyện võ. Chàng mừng như người phát diên tự nhủ:

- Thế này thì quả là “duyên pháp” thật.

Lão cái đi gần tới cửa động, Ngô Cương chau mày ra chiều suy nghĩ rồi chàng cởi áo ngoài mặc tấm huyết y vào trong rồi mới khoác áo ướt ra ngoài. Ngô Cương vừa thay áo xong thì lão cái tiến vào. Lão bị mưa người ướt sũng, vừa thấy Ngô Cương đã lớn tiếng la:

- Quân mèo mả gà đồng kia! Mi ở đâu dám vào chiếm chỗ trú ngụ của lão hoá tử.

Ngô Cương chấp tay vái chào đáp:

- Đại thúc đừng nổi nóng. Cháu vào đây ẩn mưa một chút thôi.

Lão cái hắng giọng một tiếng rồi mục quang chạm vào xác chết một lão già nằm trên tấm chiếu rách.

Cặp mắt tròn xoe lão thở hồng hộc gầm lên:

- Trời ơi! Tổ quạ để tu hú chiếm. Thằng lỏi kia! Lão già nằm đó là ai?

Ngô Cương ngập ngừng đáp:

- Lão cũng vào đây ẩn mưa.

Lão cái quát hỏi:

- Lại một người ẩn mưa! Nhưng ta hỏi lão là ai?

Ngô Cương ấp úng đáp:

- Tiểu nhân cũng không biết...

Lão cái giựt giọng:

- Sao? ...Mi không biết ư?

Rồi lão tiến lên mấy bước giơ cây gậy đánh chó lên muốn quật xuống lão già.

Ngô Cương vội la lên:

- Đại thúc! Đừng làm thế!

Lão cái trợn mắt nhìn chàng, hạ cây gậy xuống lớn tiếng hỏi:

- Sao lại đừng làm thế?

Ngô Cương đáp bằng một giọng u buồn:

- Lão chết rồi!

Lão cái nhảy chồm lên lớn tiếng hỏi:

- Chết rồi ư?

Lão định thần nhìn lại ra chiều tức tối vô cùng, lửa giận càng bốc lên, lão quát:

- Trời ơi! Lão hoá tử này kiếp trước vụng tu, kiếp này phải đi ăn xin còn chưa đủ cay cực hay sao? Thằng quỷ con! Sao mi lại đem xác chết vào đây bỏ. Ta phải lột xác mi ra...

Lão lại giơ cây gậy lên.

Ngô Cương lùi lại một bước nhả mặt nói:

- Đại thúc! Lão nhân gia này bị bọn Kim kiếm thủ dưới trướng Võ minh đuổi theo để hạ sát! Lão bị trọng thương vừa mới tắt thở.

Lão cái biến sắc hỏi:

- Lão bị bọn Kim kiếm thủ truy sát ư?

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lão cái hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Hừ! Lão bị Kim kiếm thủ truy sát tất không phải là nhân vật tầm thường. Lão hoá tử ta phải coi lại xem lão là cao nhân phương nào?

Lão vừa nói vừa cúi xuống nhìn tận vào mặt lão già. Đột nhiên lão lùi lại ba bước, khoa gậy phang Ngô Cương.

Ngô Cương không hiểu võ công, đứng ỳ ra chịu đòn. Chàng la lên một tiếng:

- Ủi chao!

Rồi ngã lăn ra đất.

Lão cái hần học nói:

- Thằng lỏi này giỏi thiệt! Mi định gạt cả lão gia nữa chẳng?

Bỗng lão la lên:

- Ô hay! Mi không hiểu võ công thiệt ư? Còn may ở chỗ lão hoá đây không có ý gia hại mi, không thì một cơn này đủ làm i gãy xương sống rồi.

Ngô Cương đau điếng cả người, nhưng chàng không rên rỉ, chỉ trợn cặp mắt hần học lên mà ngó lão cái.

Lão cái gật đầu rồi nói như để mình nghe:

- Phải rồi! Trừ phi lão phản nghịch, ngoài ra trên chốn giang hồ còn ai dám chơi nhau với lão chúa độc, đường đường là một vị nội đường quân sự của Võ Minh.

Ngô Cương chấn động tâm thần buộc miệng la hỏi:

- Sao? Lão là nội đường quân sự Võ Minh ư?

Lão cái hỏi lại:

- Mi không biết thực hay là mi giả vờ?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu nhân không biết thiệt.

Lão cái nói:

- Lão chúa độc này là Phi Thiên Ngô Công Phí Thanh Sơn, nổi tiếng tàn độc.

Ngô Cương kinh ngạc la lên:

- Ủi chà!

Lão cái lẩm bẩm:

- Lạ thiệt! Sao lão lại bị người nhà truy sát?

Lão nói câu này để tự hỏi mình, thành ra một câu thừa.

Bấy giờ trong lòng Ngô Cương đã biết vụ này tất liên quan đến tám huyết y, nhưng thực tình ra sao thì chàng chưa hiểu rõ. Chàng nhớ lại lão kia bảo chịu lời uỷ thác rồi tự hỏi:

- Lão chịu lời uỷ thác của ai? Vì lẽ gì lão bị bọn Kim kiếm thủ truy sát? Theo lời lão cái ở đây vừa nói thì lão là một nhân vật phi thường mới đáng để cho Kim kiếm thủ đuổi giết. Đồng thời lão cho bọn Kim kiếm

thủ là những tay cừ khôi nhất thiên hạ. Cứ đó mà suy thì bọn Kim kiếm thủ đều là những nhân vật khủng khiếp.

Lão cái ngẩng lên nhìn nóc động tựa hồ như đang suy nghĩ một vấn đề gì rất trọng đại.

Ngô Cương đã bị thương lại bị đòn nặng, chàng không sao bò dậy được.

Trời mưa ngày càng chóng tối. Chỉ trong nháy mắt huyết động tối đen như mực.

Lão cái đột ngột lẩm bẩm:

- Vụ này không phải là chuyện chơi. Nếu đối phương phát giác ra có người chết ở đây thì thật rắc rối cho ta.

Lão vừa nói vừa cấp thi thể lão già chạy ra ngoài động.

Ngô Cương thấy động tác của lão cái rất mau lẹ thì biết thân thể lao không phải tầm thường.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, lão cái quay về huyết động. Trước hết lão bật lửa đốt vào đồng củi rồi la lên:

- Thằng lỏi kia! Đừng giả chết nữa. Hãy lại đây mà hơ quần áo đi.

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Không cần đâu! Đại thúc đem lão già đó đi làm gì rồi?

Lão cái gắt lên:

- Làm gì ư? Lão hoá này có chết đói cũng không ăn thịt người. Ta đem lão đi chôn chứ làm gì?

Rồi lão dụ giọng:

- Tiểu tử! Mi hãy lại đây!

Ngô Cương nghiêng rặng cổ đứng dậy lê gót lại gần đồng lửa. Bỗng chàng cảm thấy đầu nặng chân nhẹ. Chàng sợ quá la lên một tiếng, nhưng không tài nào dừng lại được, đành để cho người ngã chúi xuống đồng lửa.

Đột nhiên một luồng kinh khí vô hình đỡ lấy người Ngô Cương. Chàng phải một phen bỏ vía, đưa mắt nhìn lão cái thì thấy một bàn tay lão đang đẩy ra quãng không, nét mặt vẫn thản nhiên như không có chuyện gì.

Ngô Cương đứng vững lại rồi ngồi xuống đất.

Lão cái thu tay về hỏi:

- Tiểu tử! Mi bị thương từ trước rồi phải không?

Ngô Cương gật đầu. Chàng nhớ tới vụ bị cướp đường, bắt giặc mất chiếu ra những tia hận độc.

Lão cái ngắm nghía chàng một lúc rồi đột nhiên vỗ đùi hỏi:

- Phải chăng mi từ phủ Khai Phong tới đây?

Ngô Cương kinh ngạc phi thường, Chàng ấp úng nói không ra tiếng.

Lão cái lại nói:

- Mi chạy qua một đoạn đường dài mà không xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì thật là có hoàng thiên bảo hộ.

Ngô Cương thất kinh ngẩn người ra, tự nghĩ:

- Thân thể mình đã bị bại lộ thì hậu quả không biết đâu mà lường được. Mình có chối cũng đành thừa. Thân thủ lão này như vậy mà mình muốn thoát thân thì thật là mơ tưởng hão huyền.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi lạnh lùng hỏi lại:

- Đại thúc thử đoán xem tiểu nhân là ai?

Lão cái thản nhiên đáp:

- Người là một tên yếu phạm mà Võ Minh đã thông lệnh đi các môn phái chặn đường đón bắt.

Ngô Cương hững hờ hỏi lại:

- Đại thúc định đối phó với tiểu nhân ra sao?

Lão cái lạnh lùng đáp:

- Bắt mi đem tới Võ Minh để lãnh thưởng.

Ngô Cương nghiêng răng run lên nói:

- Hay lắm! Người ta thường nói Cái bang trọng nghĩa mà lại sản xuất ra các hạ la một nhân vật thể này đây...

Lão cái cười khanh khách nói:

- Tiểu tử! Giả tử Võ Minh mà biết ra bản bang hộ vệ i thì liệu yên được chăng?

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Vậy các hạ động thủ đi!

Lão cái nói:

- Chờ đến sáng cũng chưa muộn. Nếu lão hoá đoán không sai thì bọn Kim kiếm thủ sẽ quay lại đây.

Ngô Cương cười lạt hỏi:

- Như vậy sẽ bớt việc cho các hạ chứ gì?

- Phải đấy, mi thật là thông minh!

Ngô Cương lại hỏi:

- Các hạ căn cứ vào đâu mà nhận ra lại lịch của tiểu nhân?

Lão cái cười khà khà đáp:

- Tiểu tử! Cặp mắt mi đầy vẻ uất hận ai nhìn cũng biết. Ban đầu lão phu không nghi ngờ, nhưng mi đến gần lão phu liền nhận ra ngay. Cặp mắt phẫn hận của một người thường không hiểu võ công, cỡ tuổi vào khoảng mười sáu, mười bảy, thân thể gầy nhom. Đó là những đặc điểm của con người mà Võ Minh thông tư đi các nơi tìm bắt.

Ngô Cương bất giác sợ run bụng bảo dạ:

- Nếu ai là người hữu tâm thì quả nhiên họ nhận ra mình một cách dễ dàng.

Bỗng có tiếng vó ngựa dồn dập từ đằng xa vọng lại. Lão hoá tử lạnh lùng nói:

- Vừa nhắc đến chúng quả nhiên chúng đã đến kìa.

Ngô Cương biến sắc. Chàng đứng dậy trợn cặp mắt giận dữ nhìn lão cái. Mắt chàng lộ ra những tia oán độc tựa hồ muốn nuốt sống lão. Chàng mạnh dạn nói:

- Các hạ bắt tất phải động thủ. Để bản nhân tự ra gặp họ là xong...

Lão cái cười ha hả ngắt lời:

- Mi làm thế thì lão hoá không được lãnh thưởng...

Ngô Cương bỗng thấy dưới nách tê chồn. Chàng đã bị điểm huyết rồi chàng ngã huych xuống. Lòng chàng vẫn sáng suốt nhưng người không nhúc nhích được mà miệng cũng không nói lên lời nữa dù chàng cảm hận đến cực điểm.

Lão cái nắm Ngô Cương đẩy về phía sau rồi lấy tấm chăn rách trùm lên, lão ngồi tựa vào người chàng. Miệng lão khạc nhổ ra một bãi đờm.

Tiếng vó ngựa dừng lại ngoài cửa động. Một bóng người chuồn vào cất tiếng hỏi ngay:

- Này lão hoá! Thằng ăn xin lỗi con đó đâu rồi?

Lão cái hỏi lại:

- Sao? Thằng lỗi ăn xin nào? Lão hoá tẩm thân cô độc, chưa từng lấy vợ làm gì có...

Người mới đến ngắt lời:

- Đừng giả vờ nữa. Vừa rồi có hai mẹ con ở đây...

- Ủa! ...có thể như vậy...

- Có thể thế nào?

Lão cái thản nhiên đáp:

- Lão hoá vừa vào thôn trang phía trước, ở đó có việc mừng. Lão hủ ẩn mưa trong đó vừa mới về đây cũng thấy có dấu vết người vào đây ẩn mưa. Bọn chúng chắc là hai mẹ con mà các hạ mới nói đó.

Người kia hỏi ngay:

- Vậy chúng đâu rồi?

Lão cái thản nhiên đáp:

- Nào ai biết? Lão phu về đến đã không thấy họ nữa.

- Lão là thuộc hạ ai?

Lão cái đáp:

- Lão hủ ở phân đà Hán Trung thuộc Cái bang.

Người kia lại hỏi:

- Lão có biết vụ Minh chủ thông lệnh đi tứ xứ bắt yếu phạm không?

Lão cái đáp ngay:

- Biết chứ! Ba bữa trước đây tổng đà đã truyền lệnh đi hiểu dụ các nơi.

Người kia háng giọng một tiếng rồi lui ra.

Ngô Cương bị trùm tẩm chần rách vừa hôi vừa khét, cơ hồ chết ngạt. Huyệt đạo vừa tự giải khai, chàng không chờ gì nữa, đá tung ngay cái chần ra. Chàng hít mạnh một hơi cho thoải mái. Hành động của lão cái khiến chàng không sao hiểu được.

Lão cái quay lại bảo chàng:

- Tiểu tử! Đừng có cử động.

Ngô Cương ngơ ngác không hiểu lão cái sắp giở trò gì. Lão nghiêm nét mặt hỏi:

- Phải chăng ngươi là Ngô Cương di cô của Vô Thánh?

Ngô Cương đáp:

- Chính phải.

Lão cái lại hỏi:

- Ngươi có biết mình hiện ở vào tình trạng nào không?

- Biết rõ lắm chứ!

Lão cái chậm rãi nói:

- Lệnh tiên tôn là người mà hết thấy võ lâm đều khâm phục. Tẩm thăm kịch mười năm trước thật khiến cho người ta phải đau xót nhưng những chuyện giết chóc võ lâm về cừu hận vẫn trong vòng lẩn quẩn thật đáng

khủng khiếp khó mà phân biệt được phải trái. Đêm nay lão hoá buông tha người, mong rằng sau này người thể theo lòng trời đừng làm việc gì quá đáng. Có thể thì cử động bữa nay của lão hoá mới bớt phần tội lỗi.

Ngô Cương dĩ nhiên hiểu ý lão, chàng vâng dạ luôn miệng.

Lão cái lại lấy trong bọc ra ba viên thuốc nhét vào miệng Ngô Cương. Đoạn lão lật người chàng lại đặt tay lên huyết mệnh môn và thúc đẩy chân khí vào để chữa thương cho chàng.

Ngô Cương không hiểu võ công, dĩ nhiên chàng không biết cách vận chân nguyên bản thân để tiếp dẫn. Lão cái tổn hơi sức rất nhiều. Mới trong khoảng khắc, toàn thân lão tiết ra một luồng bạch vụ dày đặc, vì áo lão ướt mà bị chân nguyên tiết hơi nóng ra bốc lên thành hơi.

Sau chừng nửa giờ, lão cái thu chưởng về ngồi yên.

Ngô Cương cảm thấy mắt hết đau đớn mà tinh thần còn khoan khoái hơn trước khi bị thương. Chàng đứng thẳng người lên nhìn thấy lão cái toát mồ hôi tràn như mưa thì lòng chàng xiết bao cảm kích.

Chẳng bao lâu lão cái vận công điều dưỡng xong, mở mắt ra nói:

- Bây giờ người đi đi! Ta mong rằng người gặp mọi sự may mắn đừng để xảy ra những chuyện như đêm nay nữa.

Ngô Cương hỏi bằng một giọng rất xúc động:

- Xin tiên bối cho biết tôn hiệu là gì? Tiểu nhân mà không chết sau này tất có ngày báo đáp l...

Lão cái gạt đi:

- Bất tất phải thế.

Ngô Cương ngơ ngẩn một hồi rồi chấp tay vái chào đi ra ngoài cửa động.

Trời tối mù mịt. Giơ bàn tay không trông rõ ngón. Trên đường chỉ có những vũng nước loè lên chút ánh sáng yếu ớt. Mưa đã tạnh hẳn. Ngô Cương lần mò cất bước trên đường trong bóng đêm lơ mơ. Bao nhiêu ý niệm tập trung vào tấm huyết y mặc trong người, chàng tự hỏi:

- Tấm huyết y này lai lịch thế nào. Nội đường quân sự Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn của Võ Minh chịu lời uỷ thác của ai đem tấm huyết y này ỉnh? Tại sao lão bị bọn Kim kiếm thủ đồng môn đuổi giết? Nguyên tấm huyết y kì thư này định đưa cho ai? Sao lão không yêu cầu mình hoàn thành lời uỷ thác mà lại đem huyết y ỉnh? Tấm huyết y này có sự tích gì? Võ công ghi ở đó là võ công nào?...

Bấy nhiêu lời bí ẩn chàng không sao đoán ra được, ngoại trừ môn võ công là có thể nghiên cứu cho hiểu được.

Giả tỷ lão Lý Thanh Sơn sống thêm một lát nữa thì những bí ẩn kia chẳng còn gì là bí ẩn nữa. Đáng tiếc lão chết lẹ như ngọn đèn bị tắt phụt. Nhất định lão còn có điều muốn dặn dò mà một tiếng cũng không nói thêm được nữa.

Rồi chàng bụng bảo dạ:

- Giả tỷ lão cái về sớm một bước thì tình thế hoàn toàn khác hẳn. Công lực của lão dù chẳng vãn hồi được sinh mạng cho họ Lý thì ít ra Lý lão gia cũng sống thêm được một lúc. Tấm huyết y bây giờ lọt vào tay mình phải chăng là vận mệnh? Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn ở Võ Minh dù địa vị không cao thì cũng không thể thấp quá được. Lão mạo hiểm liều mạng đem huyết y đi rồi bị bọn Kim kiếm thủ đuổi giết. Như vậy đủ chứng minh tấm huyết y này quan hệ đến chừng nào mà những võ công ghi ở đây chắc trân quý vô cùng. Nếu Lý Thanh Sơn không bị trọng thương sắp chết chắc lão cũng chẳng tặng huyết y ỉnh. Nếu mình không bị bọn côn đồ cướp bóc không vào huyết động ẩn mưa, thì dĩ nhiên cũng không được tấm huyết y này. Hoặc lão cái về sớm một bước thì tấm huyết y cũng không thể lọt vào tay mình. Vậy nhất thiết mọi sự xảy ra tựa hồ đều do cội u mình sắp đặt.

Ngô Cương lại lẩm bẩm:

- Hiện giờ việc cần nhất là phải hiểu những văn tự trên huyết y. Không hiểu ngoài những khẩu quyết luyện công còn ghi chép điều chi để giúp mình khám phá ra những điều bí mật khác nữa không? Nếu quả trong

huyết y có võ công trân quý thì mình nên đi xa tận cõi biên hoang để nghiên cứu hay là kiếm cách nương thân ở một nơi quyền quý nào đang ngấm ngấm tham khảo.

Ngô Cương vừa nghĩ vừa đi, đi mãi. Đột nhiên một tia sáng biếc lướt tới mắt chàng. Chàng giật mình kinh hãi dừng bước lại coi. Bất giác lông tóc chàng dựng đứng cả lên. Mồ hôi toát ra như tắm. Chàng đang đi bất giác đã tiến vào trong một bãi tha ma mộ địa. Từng đám lửa ma chơi, lúc tụ lúc tan, lập lờ qua lại tưởng chừng như trong bóng tối có người ngấm ngấm thao túng.

Ngô Cương muốn quay đầu lại, nhưng trong bóng tối chẳng biết đường lối ở phương nào. Bốn mặt toàn là ánh lửa lân tinh, khác nào lạc vào thế giới ma quỷ. Nào phần mộ, nào phổng đá, nào hoa biểu trông tựa hồ như ma quỷ đang chờ cơ hội để nhảy ra mà cắn.

Ngô Cương thấy ớn lạnh xương sống, mình nổi da gà, hai chân phát run.

Thế rồi bao nhiêu truyện ma quỷ chàng đã được nghe lần lần hiện ra trong đầu óc. Chàng muốn không nghĩ đến mà không được. Những chuyện cổ tích rùng rợn tựa hồ kết lại thành một bức tường kiên cố không có lối thoát.

Ngô Cương kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng muốn hô hoán mà không thành tiếng. Chàng tưởng chừng như ma quỷ u linh ẩn nấp trong mọi xó xỉnh hay đứng ở cả đằng sau mình.

Bất giác chàng đi giật lùi từng bước một...

Bôm một tiếng! Nửa người chàng thụt xuống. Nguyên chàng dẫm phải tấm quan tài gỗ mục. Hồn vía lên mây xuýt ngất đi, chàng bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Thanh âm này chàng tưởng chừng như không phải tự miệng mình phát ra. Nó vừa chói tay vừa quái dị, hầu như trên đời không có thứ âm thanh nào khó nghe hơn. Toàn thân chàng nhũn ra, đầu chàng muốn bể. Chàng nghĩ tới chiếc quan tài dưới chân nào đầu lâu nào xương khô đều bị gãy tan.

Miệng chàng lẩm bẩm cho bớt sợ:

- Phải rời khỏi nơi đây!

Chàng chỉ nghĩ cách ra khỏi chốn ma quỷ này mà hai chân chàng không chịu tuân lệnh. Nó mềm nhũn như không xương và không di chuyển được chút nào. Chàng muốn ngồi phệt xuống mà cũng không dám, tưởng chừng như tử thần đang giơ tay ra để toan đón lấy người mình.

Trước mắt chàng hiện ra vô số xác chết. Nào máu tươi lênh láng, nào chân gãy tay cụt, nào ruột gan bày nhầy, nào xương trắng đầu lâu...

Ngô Cương liền tưởng đến Ngũ Bách Nhân Trùng rồi nghĩ tới cha mẹ chị em, bạn hữu đồng môn, gia nhân quyến thuộc. Hơn năm trăm mạng người tạo thành Ngũ Bách Nhân Trùng. Hiện giờ những người đó cũng thành đồng xương khô hay biến thành quỷ mị. Chẳng một ai được khâm liệm và có quan quách. Hết thầy đều quẳng xuống một cái hố lớn. Năm trăm xác chết chồng chất lên nhau. Chết là san bằng mọi sự. Tôn ti, lớn nhỏ, thân sơ cũng vậy mà thôi.

Ngô Cương nghĩ mãi, nghĩ hoài, mấy lần chàng cơ hồ biến thành quỷ mị, nếu trên đời quả có ma quỷ thật.

Trên thế gian có hai lực lượng rất lớn là tình yêu và cừu hận.

Tình yêu có thể thành toàn ột con người mà phát sinh lực lượng siêu nhân, xây dựng nên kỳ tích, nhưng nó cũng có thể huỷ diệt con người.

Cừu hận là thái cực phản lại với tình yêu. Cừu hận cũng có thể gây nên kỳ tích cho người, nhưng là kỳ tích rùng rợn phá hoại. Đối tượng của cừu hận không những chỉ ở một người mà có thể ra tới một phạm vi rất rộng. Thật là một lực lượng chuyên để đả phá những công cù hữu hình hay vô hình.

Bây giờ cừu hận nổi lên, bao nhiêu ý nghĩ khiếp sợ trong lòng Ngô Cương hoàn toàn mất hết. Chàng tự cười mình về thái độ nhút nhát vừa rồi và tự hỏi:

- Ta còn sống đây để làm gì? Kẻ khác đã biến vô lâm đệ nhất bảo thành ra Ngũ Bách Nhân Trùng. Vậy ta phải làm cho những tên đao phủ kia biến thành ma quỷ.

Rồi chàng nhảy lên ngồi trên một ngôi mộ.

Bóng mờ mờ ảo ảo, ánh lân hoả chớp chớp. Nhưng lúc này trong lòng Ngô Cương không thấy gì khủng khiếp nữa. Mỗi cừu hận vô biên đã tràn ngập trong đầu óc chàng.

Lâu dần Ngô Cương nhìn rõ những bức tường thành vây bọc bãi tha ma. Chàng nhìn rõ cả con đường nhỏ bằng phẳng chia nghĩa địa này ra làm hai. Con đường nhỏ dẫn thẳng tới đường lớn. Vừa rồi trong lúc vô tình chàng đã đi trên đường nhỏ để tiến vào khu mồ mả.

Khu mồ mả này rất rộng, Ngô Cương nghe tiếng chó sủa ở phía xa xa mà đoán ra nó rộng đến mấy trăm trượng.

Chàng tự nhủ:

- Ấu là ta nhân lúc đêm tối đi thêm một đoạn nữa.

Bất thành linh có tiếng vó ngựa dồn dập phá tan bầu không khí tịch mịch từ đằng xa đi tới.

Ngô Cương chân động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng đây là bọn Kim kiếm thủ chưa chịu bỏ cuộc xục tìm lão già Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn?

Chàng đưa mắt nhìn về phía trước thì thấy những bóng đen đang đi vào con đường nhỏ dẫn tới khu mồ mả. Chàng nghiêng rặng nắp vào một bên.

Ngô Cương vừa ẩn thân xong thì bốn người cưỡi ngựa đã tới chỗ chàng vừa đứng vừa rồi.

Một tiếng ồm ồm cất lên hạ lệnh:

- Dừng ngựa!

6. Chương 6: Trong Mộ Địa Ngô Cương Bỏ Vía

Bốn người dừng ngựa lại cách chỗ Ngô Cương ẩn nắp không đầy ba trượng.

Ngô Cương thò đầu ra nhìn trộm nhưng trời tối quá coi không rõ mặt người mà chỉ thấy những thanh trường kiếm cài ở sau lưng họ lấp lánh ánh vàng liền đoán ra bao kiếm cũng dát vàng. Đại khái đó là tiêu biểu của bọn Kim kiếm thủ.

Tiếng ồm ồm lại cất lên:

- Minh chủ vừa cho phi mã truyền lệnh. Bất luận thế nào cũng phải đem lão già Lý Thanh Sơn về, chẳng kể hắn còn sống hay đã chết rồi.

Người khác hỏi:

- Lão đại ơi! Vụ này thật là kỳ! Hắn bị trọng thương như vậy mà sao còn chạy xa được đến thế...

Người kia ngắt lời:

- Chỉ tại trận mưa tai hại làm hư hỏng công việc của chúng ta.

- Bây giờ biết làm thế nào.

- Hãy tập hợp đã!

Một tiếng còi thét lên như xé bầu không khí. Giữa lúc ban đêm tĩnh mịch nó có thể vọng ra ngoài mấy dặm. Tiếp theo là những tiếng còi từ đằng xa đáp lại nghe rất chói tai.

Ngô Cương trong lòng hoang mang khôn xiết. Nếu chàng bị phát giác thì hậu quả khó mà lường được. Chàng không dám nhúc nhích vì chỉ hơi cử động một chút là khó lòng thoát khỏi tai mắt đối phương. Trước tình hình này chàng đành phó cho số mạng.

Chẳng mấy chốc vô số bóng người chạy như bay đến chỗ tập trung. Tất cả có đến ba mươi người.

Người nói tiếng ồm ồm ra lệnh:

- Các vị ai nấy tự kiểm điểm xem còn có người phụ trách nào chưa đến không?

Những người đến tập trung đều phụ trách một tiểu tổ. Xem ra đủ biết Võ Minh đã huy động nhân lực rất lớn về việc truy nã Lý Thanh Sơn.

Sau một lúc huyền não, có tiếng người đáp lại:

- Bẩm thị vệ! Toàn bộ đã đến đông đủ.

Theo giọng lưỡi người này thì đủ rõ tên cầm đầu bọn Kim kiếm thủ ở Võ Minh có địa vị khá cao, so với Xú Diện Nhân Đồ thống lĩnh bọn Thần Phong kiếm sĩ, chẳng hiểu còn cao hơn mấy bậc.

Tên thị vệ lạnh lùng nói:

- Được rồi!

Rồi gã cất giọng trang nghiêm tuyên bố:

- Tuân nghiêm lệnh của thái thượng minh chủ phải bắt cho bằng được tên phản nghịch Lý Thanh Sơn bất luận là hắn còn sống hay đã chết rồi. Hiện giờ trong vòng mười dặm khu Phần thành đã phong tỏa hết các con đường thông bộ lớn nhỏ. Các tiểu tổ chiếu theo địa khu đã vạch trước mở cuộc xục tìm nghiêm mật. Trước khi trời sáng phải quay về tập họp tại cửa đông Phần thành.

Mấy chục người đồng thanh đáp:

- Tuân lệnh dạ.

Rồi lục tục tan đi. Chỉ còn lại bốn tay Kim kiếm thủ vẫn đứng nguyên chỗ.

Gã được kêu bằng lão đại tức là kim kiếm thủ số một lại nói:

- Số bốn người dắt ba con ngựa ra cửa đông ngoài thị trấn để liên lạc với các tiểu tổ.

Gã số bốn dạ một tiếng để đáp lại.

Ba người xuống ngựa, gã số bốn cầm lấy dây cương ba con ngựa không người cưỡi dắt đi.

Kim kiếm thủ số một lại gọi:

Số mười lăm! Người xục tìm mé hữu khu nghĩa địa này. Còn số hai mươi xục tìm mé tả. Ta phụ trách khu trung ương. Nếu lão cẩu đó còn ẩn nấp thì khu mồ mả này là nơi đáng để ý nhất. Vậy anh em chớ có sơ suất.

Hai tên Kim kiếm thủ số mười lăm và số hai mươi vâng lệnh chia nhau đi lục tìm hai bên tả hữu bãi tha ma mộ địa.

Ngô Cương thở phào một cái. Chàng chỉ còn đợi cho gã số một bỏ đi nốt là có thể theo phương hướng trái ngược ra khỏi khu mộ địa.

Kim kiếm thủ số một tiến về phía trước mấy bước. Đột nhiên gã xoay người lại gương cặp mắt sáng như đuốc nhìn quanh một lượt rồi ngó chăm chăm vào chỗ Ngô Cương. Ngô Cương bồn chồn trong dạ. Trái tim đập thình thình tưởng chừng như muốn nhảy ra ngoài miệng.

Kim kiếm thủ số một cười hô hô nói:

- Thật không ngờ. Ra đi thôi!

Ngô Cương biết mình đã bị bại lộ hành tung. Chàng không tính kế thoát thân toan đánh bài liều...

Đột nhiên một bàn tay lạnh như băng kéo người chàng lại phía sau.

Chàng chưa kịp nhìn xem ai thì một bóng đen như ma quỷ hiện hình đã đứng ra phía trước che chàng đi.

Bóng đen mình mặc áo bào đen vừa dài vừa rộng trùm từ cổ xuống đến gót chân. Phía trên tóc dài xoả xuống. Ngô Cương đứng sau lưng không phân biệt được là đàn ông hay đàn bà. Cứ coi bóng dáng cũng đủ khiếp đảm rồi.

Kim kiếm thủ số một bật tiếng la hoảng lùi lại mấy bước rồi cất giọng run run hỏi:

- Ai?

Bóng đen không nói mà cũng không nhúc nhích.

Kim kiếm thủ số một rút thanh trường kiếm đánh soạt một cái. Gã cầm kiếm trong tay rồi tựa hồ như bạo dạn hơn lên, lại quát hỏi:

- Ngươi là người hay là quỷ sứ?

Bóng đen đáp cộc lốc:

- Quỷ sứ đây!

Thanh âm đáp lại vừa ngân dài vừa lạnh toát, chẳng giống người sống chút nào.

Ngô Cương giật mình đánh thót một cái tự hỏi:

- Chẳng nhẽ trên thế gian có quỷ thật ư?

Chàng vẫn không phân biệt được thanh âm là nam hay nữ, nhưng chàng cũng chẳng cần biết nữa, vì đối phương là quỷ, chàng chịu chết là cùng. Mặt khác nếu chàng lọt vào tay Kim kiếm thủ, chàng cũng không hòng sống nữa.

Kim kiếm thủ số một bất giác lùi lại thêm bước nữa. Bỗng gã cất tiếng cười hung dữ nói:

- Quỷ cũng được mà người cũng được. Nói rõ lai lịch đi!

Vạt áo bào đen bị cơn gió thổi lật lên. Ngô Cương ngồi nấp ở đằng sau bóng đen nhìn rất rõ ống quần dài bên trong. Bất giác chàng động tâm nhử thăm:

- Y là một người đàn bà.

Bỗng nghe tiếng bóng đen đáp lại:

- Âm dương đôi ngả. Người không tranh giành với quỷ. Người đi đi!

Giọng nói âm trầm phát ra từ miệng một quái vật, thật khiến người nghe phải ớn da gà.

Kim kiếm thủ số một vung kiếm lên một cái. Luồng kinh phong lướt tới. Đám cỏ xanh phía trước bóng đen đều bị đứt lưng chùng.

Ngô Cương thấy thể bất giác toàn thân lại run lên. Tuy chàng không hiểu võ công nhưng đã đi theo Thái quân gia mười năm trời trên con đường phiêu bạt nên sự hiểu biết của chàng không phải ít. Chàng hiểu thân cỏ mềm mại mà người đứng cách ba trượng vung kiếm để kiếm phong cắt đứt được thì kiếm thuật gã này đã đến trình độ kinh người.

Lạ ở chỗ vạt áo bào của bóng đen, chỉ cơn gió dịu hiu đã làm cho bay tung lên, thể mà đụng vào kiếm khí ghê gớm lại không lay động chút nào.

Kim kiếm thủ số một là một nhân vật không phải tầm thường thì dĩ nhiên gã đã nhìn thấy. Nhưng gã đường đường là tay đứng đầu Kim kiếm thủ ở Võ Minh thì chẳng khi nào vì mấy câu quái dị đã sợ hãi bỏ chạy. Huống chi gã đã đoán con người mình đang truy nã rất có thể hiện ẩn núp trong khu mô mả này. Quái nhân xuất hiện đột ngột thì ít ra gã phải điều tra cho biết rõ lai lịch. Còn bảo là ma quỷ thì chỉ thấy miệng thể gian đồn mà thôi, chứ gã chưa trông thấy bao giờ.

Kim kiếm thủ số một bật lên tiếng cười lạt rồi hỏi:

- Ông bạn xuất hiện thế này với mục đích gì?

Bóng đen đáp bằng một giọng âm trầm:

- Đêm tối là thế giới ma quỷ, không để người sống quấy nhiễu, người hãy rút đi!

Kim kiếm thử số một hỏi lại:

- Ông bạn nhất định làm quỷ ư?

Bóng đen đáp:

- Ta chính là ma quỷ.

Kim kiếm thử số một lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn có biết tại hạ là ai không?

Bóng đen hững hờ đáp:

- Người và quỷ là hai thế giới cách biệt. Ta chẳng cần biết làm chi!

Kim kiếm thử số một dần giọng hỏi:

- Tại hạ không đi thì sao?

Bóng đen cả quyết:

- Nhất định ngươi phải đi.

Kim kiếm thử đột nhiên lạng người tới đồng thời kiếm khí lạnh lẽo kinh người vọt xuống bóng đen.

Kiếm phóng tới nơi bóng đen đã mất hút. Kim kiếm thử số một quả nhiên không hổ là tay đứng đầu bọn kiếm sĩ. Gã không hoang mang rối loạn biến đổi thế kiếm thành một vòng kiếm hoa bao quanh mình. Gã xoay người lại thì thấy hắc bào lão nhân đứng sững ngay chỗ gã đặt chân vừa rồi. Hai bên thay đổi phương hướng và vẫn giữ quãng cách như trước.

Ngô Cương thò cổ ra nhìn trộm. Chàng không khỏi run lên vì toàn thể bộ mặt bóng đen bị mái tóc che lấp không còn ra hình người. Bảo y là quỷ thật cũng không sai.

Kim kiếm thử quát lên một tiếng rồi lại ra chiêu.

Soạt! Một chiếc đầu lâu xoã tóc lặn ra xa hơn trượng không có vết máu. Người bóng đen vẫn đứng yên không té xuống và biến thành con quỷ không đầu.

Ngô Cương hoảng hồn. Chuyện quái đản này chàng chưa từng nghe ai nói tới bao giờ.

Kim kiếm thử số một lông tóc đứng dựng cả lên. Bây giờ gã không quyết định được đối phương là người hay ma. Bất giác hấn lùi lại từng bước một, dần dần dời xa Ngô Cương. Gã vẫn chăm chú nhìn vào quái nhân mất đầu, nên không để ý đến bên mình còn có người trọng yếu.

Bóng đen vươn tay ra vẫy. Chiếc đầu lâu bay vọt trở lại vào tay rồi được đặt lên trên cổ để bật ra những tiếng cười the thé. Tiếng cười này khó nghe không bút nào tả xiết.

Ngô Cương khiếp sợ hồn lạc phách bay cơ hồ ngất đi. Chàng tự hỏi: “Chẳng nhẽ người đàn bà này là ma quỷ thật ư?”

Sự khùng khiếp lúc mới vào khu mộ địa bây giờ lại nổi lên. Chàng có thể đứng trước đao kiếm búa rìu không sợ chết, nhưng đứng trước tình trạng khùng khiếp này khiến chàng phải phát điên.

Kim kiếm thử số một bình tĩnh trở lại. Bây giờ chẳng những gã không khiếp sợ nữa mà còn tiến lên mấy bước cất giọng the thé nói:

- Cái trò hạng bét này chỉ hăm dọa được kẻ vô tri mà thôi.

Gã chưa nói dứt lời đã rung mũi kiếm biến thành vô số điểm hàn tinh. Kiếm khí rít lên veo veo nhằm đâm vào những đại huyết trọng yếu trong người bóng đen. Đồng thời gã giữ môn hộ rất nghiêm mật không sơ hở chút nào.

Kiểm thuật lợi hại này khiến cho ai cũng phải thán phục.

Bóng đen bật tiếng cười gần vung tay áo rộng thùng thình chênh chếch lên.

Kiểm phong rừng rợn của Kim kiếm thủ số một liền bị tiêu tan tức khắc. Thanh kiếm bị gạt sang một bên và người gã cũng phải lùi lại mấy bước.

Luồng kinh lực của bóng đen phóng ra đến cả chỗ Ngô Cương ẩn nấp ở sau phần mộ. Chàng cảm thấy da thịt rất như dao cứa.

Kim kiếm thủ số một cất giọng run run nói:

- Tại hạ lãnh giáo rồi. Thân thủ các hạ quả nhiên phi thường. Môn “Khí tụ thành cương” kèm với môn “Thái âm chưởng công” cả hai đều là những môn tuyệt học hiếm có.

Bóng đen cất giọng lạnh như băng nói:

- Kiến thức ngươi khá đầy!

Kim kiếm thủ số một hỏi lại:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

- Ngươi rút đi!

Kim kiếm thủ số một bình tĩnh nói:

- Trang thần lộng quỷ há chẳng làm mất thân phận người võ sĩ ư?

- Rút!

Bóng đen chỉ nói ngắn ngủi một tiếng nhưng đầy vẻ sát khí kinh người.

Kim kiếm thủ số một hắng giọng một tiếng rồi băng mình lẫn vào đêm tối.

Ngô Cương vừa đứng dậy thì bóng đen đã đến trước mặt, cất tiếng hỏi:

- Phải chăng ngươi tên gọi Ngô Cương?

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng không ngờ đối phương biết rõ họ tên mình. Chàng định thần lại đáp:

- Đúng thế.

Bóng đen lại hỏi:

- Dòng dõi Võ thánh phải không?

- Chính phải.

Bóng đen hất hàm nói:

- Được lắm! Vậy ngươi hãy theo ta.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Xin cho biết tôn giá là...

Bóng đen ngắt lời:

- Ta là quỷ.

Bấy giờ Ngô Cương biết chắc đối phương là người chứ không phải ma quỷ. Nhưng chàng chưa hiểu rõ lai lịch và ý định của quái nhân liền hỏi lại:

- Tôn giá định đưa tại hạ tới đâu?

Bóng đen hững hờ đáp:

- Dĩ nhiên là đưa người về chốn quỷ ở.

Ngô Cương lại hỏi:

- Tôn giá có thể cho biết vì nguyên nhân gì không?

Bóng đen lạnh lùng đáp:

- Người cứ tới nơi sẽ rõ.

- Nếu tại hạ không ưng thì sao?

- Đừng rườm lời! Người không biết tự lượng sức mình.

Ngô Cương cũng tự cười thầm mình quả là không biết tự lượng. Đến vị chủ tịch đứng đầu Kim kiếm thủ còn không địch lại quái nhân phải bỏ trốn thì chàng không hiểu võ công lấy gì mà phản kháng được.

Chàng đành phó thác cho số phận...

Bỗng Ngô Cương thấy cơn gió thổi vào mặt, đầu óc choáng váng rồi mê đi.

Lúc chàng tỉnh lại thì thấy đèn lửa sáng choang loá mắt. Hồi lâu chàng mới nhìn rõ cảnh vật thì trong lòng kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng hiện ở trong toà bảo điện rất huy hoàng, nằm trên một chiếc ghế dát vàng.

Chính giữa đại điện là một toà khám thờ, màu xanh rử thấp, không rõ bên trong thờ thần tượng gì?

Hai bên khám thờ, tám thiếu nữ cung trang đẹp như thiên tiên đứng thị lập. Cô nào cũng nghiêm trang lạnh lùng trông như tám pho tượng nữ thần. Nếu cặp mắt không chuyển động thì chẳng ai dám bảo các cô là những người còn sống.

Một lò trầm hương đặt trên ghế trước khám khói bốc lên nghi ngút, mùi thơm ngào ngạt thấm vào gan ruột người ta. Ngoài ra không có bàn kỹ gì để bày đồ cúng, nên không giống như chỗ thờ thần.

Ngô Cương ngừng đầu lên trên nóc khám thờ có treo một bức hoành sơn son thếp vàng khắc bốn chữ “U Linh Hiển Hách”. Bốn chữ này thật là bí ẩn, chàng tự hỏi:

- Trong các đền miếu phần nhiều treo bốn chữ “Oai Linh Hiển Hách” mà đây là “U Linh Hiển Hách” thì không biết thờ thần gì? Sao lại có thiếu nữ cung trang thị lập? Người mặc đồ đen trá hình ma quỷ đem mình về đây phải chăng là đệ tử của vị thần trong miếu này?

Ngô Cương nghĩ mãi mà không sao hiểu được. Đột nhiên trong khám thờ có thanh âm người đàn bà tuổi già cực kì lãnh lẽo cất lên hỏi:

- Ngô Cương! Người có biết đây là địa phương nào không?

Ngô Cương giật nảy mình lên. Chàng tự nghĩ:

- Té ra trong khám này không phải thờ thần mà có người ngồi.

Chàng hoang mang vội đáp:

- Tại hạ không biết.

Bà già trong khám lại nói:

- Đây là U Linh địa cung.

Ngô Cương hỏi lại:

- U Linh địa cung ư?

- Phải rồi.

Ngô Cương bắt giắc đảo mắt nhìn quanh bốn mặt thì ngoài những đồ trần thiết cực kì xa xỉ, không thấy vật gì khác lạ.

Người trong khám thờ lại lên tiếng:

- Lão thân là U Linh phu nhân.

- Ủa!

- Người có biết ta bắt người về đây làm gì không?

Ngô Cương ấp úng đáp:

- Cái đó... xin phu nhân chỉ thị cho.

- Lão thân muốn đem người về để đòi nợ.

Ngô Cương toàn thân run bần bật, dờn khỏi ghế ngồi đứng xuống đất hỏi:

- Phu nhân đòi nợ ư?

- Phải rồi!

- Nợ gì?

- Phụ thân người là Ngô Vĩnh Thái ngày xưa thiếu nợ lão thân nhưng mười năm trước đây vô lâm nhất bảo đã bị huỷ diệt, bản phu nhân tưởng mất món nợ này. Ngờ đâu nay lại gặp người thừa kế của hãn xuất hiện thật là vừa lòng trời.

Ngô Cương nghiêng rằng hỏi lại:

- Xin phu nhân cho biết nợ gì và vay từ bao giờ?

Người trong khám lạnh lùng đáp:

- Cái đó người bắt tất hỏi làm chi. Bây giờ chưa phải là lúc bản phu nhân nói cho người hay được.

Đoạn người trong khám lớn tiếng gọi:

- Các người đâu!

Hai bóng đen dạ một tiếng rồi chạy vào điện cúi đầu khom lưng nói:

- Tư hình đệ tử xin ứng hầu.

Ngô Cương đưa mắt nhìn ra không khỏi ớn lạnh xương sống, bắt giắc rùng mình một cái.

Nguyên hai quái nhân tự xưng là tư hình đệ tử này thì một là con hắc quỷ mặc bào đen đã xuất hiện ở ngoài mộ địa. Còn một tên nữa tuy dưới ánh đèn chói lọi nhưng tóc dài che lấp cả mặt mũi đối phương không thể nhìn rõ mặt. Ngô Cương chỉ thấy một chút màu da lợt lạt cũng đủ bở vía rồi.

Người trong khám ra lệnh:

- Các người đem gã vào Hồi Chuyển phòng.

Hai bóng đen đồng thanh đáp:

- Đệ tử xin tuân pháp chỉ.

Cả tám thiếu nữ cung trang đứng thị lập đều biến sắc.

Ngô Cương chẳng hiểu Hồi Chuyển phòng là gì, những chàng cũng đoán ra đó là chỗ mình phải thụ hình thảm khốc. Hai mắt đỏ sọc, chàng lớn tiếng kháng cự:

- Ngô mỗ không hiểu võ công, chỉ là người thường. Phu nhân muốn giết muốn mổ gì thì làm. Nhưng...

U Linh phu nhân vẫn một giọng lạnh lùng ngắt lời:

- Món nợ này phải rút dần, nghĩa là còn lâu người mới chết được. ...các người đem gã đi!

Hai quái nhân áo đen song song bước tới khoác lấy tay Ngô Cương quay gót đi ra ngoài điện.

Ngô Cương muốn ho một tiếng cũng không được. Ngoài cặp mắt đầy vẻ phẫn nộ, chàng không biểu lộ điều gì khác nữa. Mười năm trời phiêu bạt giang hồ khiến cho chàng đã biết tuân theo số mệnh, đón lấy những cảnh ngộ trái ngược. Chàng chẳng phản kháng làm gì cho vô ích. Do đó mỗi hận chất chứa trong lòng chàng càng ghê gớm hơn.

Nơi đây không có bóng mặt trời, phòng ốc cùng những hành lang quanh co đều có ánh đèn soi sáng.

Ngô Cương tự nghĩ:

- Đây là một toà cung khuyết dưới lòng đất không còn nghi ngờ gì nữa, thật là phù hợp với bốn chữ U Linh địa cung.

Chàng không hiểu họ đã dẫn mình qua bao nhiêu khúc quanh, sau cùng tiến vào một gian thạch thất vuông vắn. Ba người vừa bước chân vào cánh cửa đã đóng sập lại.

Giữa nhà có hai cột bên trên gác ngang một tấm hoành thành giá gỗ. Cách một đất chừng tám thước giữa cây hoành có hai cái vòng sắt đeo tròn ten cách nhau một thước. Ngoài giá gỗ còn một cái giường cây và một cái bàn vuông với bốn cái ghế, trên bàn để mấy sợi giây thừng, hai chiếc roi da đen nhánh. Sau hết là một cái tủ gỗ đặt tựa vào vách trong góc nhà. Trong tủ để những lọ cùng bình. Ngoài ra không còn chi nữa.

Ngô Cương biết đây là một gian phòng hoạ độ hình dáng rất đơn giản. Có điều cái tên Hồi Chuyển phòng nghe mà phát khiếp.

Một trong hai quái nhân áo đen buông tay ra bỗng ẩn vào vách một cái, cửa ngăm hiện ra, một tên áo đen trở vào cửa nói:

- Ngô Cương! Người vào bên trong đó!

Ngô Cương nghiêng rằng hỏi:

- Các người định làm gì ta?

Tên áo đen kia đáp:

- Trong đó là chỗ thay áo.

Ngô Cương định nói gì nhưng chợt nhớ tới trong mình có mặc tấm huyết y thần bí. Chàng tự nghĩ:

- Đêm nay nhất định mình phải chết rồi. Bây giờ cần tiêu huỷ hoặc cất giấu tấm huyết y. Không hiểu chúng bảo mình vào đây thay áo để làm gì?

Chàng vừa nghĩ vừa tiến vào trong phòng tối.

Quái nhân áo đen lại nói:

- Cởi hết sạch quần áo ra chỉ mặc một chiếc quần da vào mình thôi.

Ngô Cương vừa bước vào, cửa phòng tự động đóng lại. Lúc này chàng như cá nằm trên thớt đành để cho người ta muốn cắt muốn mổ làm gì thì làm chứ không còn đường lối nào khác. Chàng nghĩ tới mà rùng mình rồi không dám nghĩ gì nữa. Miệng lẩm bẩm:

- Mình là con Võ Thánh mà U Linh phu nhân đã nói rõ ngày xưa phụ thân mình thiếu nợ mụ. Cha nợ con phải trả là lẽ đương nhiên. Mình là nam tử hán thì dù có chết cũng không để nhục đến thanh danh của phụ thân. Chết để trả nợ so với cái chết mờ ám còn khá hơn nhiều.

Ngô Cương nghĩ tới đây, chàng cảm thấy yên dạ đôi phần.

Bây giờ chàng mới để ý nhìn căn ám thất này thấy nó vuông vắn chừng tám thước, trên tường có treo mấy chiếc quần đùi bằng da. Chiếc nào cũng vết máu loang lổ, chỗ đen sì chỗ tím bầm. Đó là kết quả vết máu mới đè lên vết cũ.

Chàng tự hỏi: "Bọn họ định đối phó với mình thế nào đây? Chiếc quần đùi bằng da này sẽ nhuộm lên làn máu tươi của mình... Trời ơi! Chúng hành hạ mình bằng những thảm hình cho đến chết chẳng?"

Nghĩ tới đây chàng lại ớn lạnh xương sống, lông tóc dựng đứng cả lên.

Bỗng chàng lảo bầm:

- Bất luận chúng đối phó với mình bằng cách nào, mình cũng chẳng cần nghĩ tới nữa. Việc cần kíp bây giờ là mình phải xử trí với tám huyết y.

7. Chương 7: Hồi Chuyển Phòng, Ngô Cương Chịu Thảm Hình

Căn nhà này bằng những đá phiến xếp lên không một kẽ hở, Ngô Cương muốn tìm chỗ giấu huyết y mà không được. Bây giờ chỉ còn cách xé nó đi.

Chàng nghĩ lui nghĩ tới, song chỉ thấy đi đến biện pháp là phó mặc thân mình cho số mạng. Còn tám huyết y sẽ xé thành mấy bức gói chung vào với những quần áo cũ, chàng tự nhủ:

- Nếu quả mình phải chết thì đối phương thấy gói quần áo dơ bẩn này tất nhiên thiêu huỷ hoặc vứt bỏ. Vạn nhất mà mình thoát nạn thì sau này vẫn còn dùng được.

Biện pháp này thật ngây thơ, nhưng bản năng con người là lúc nào cũng cầu sống, mặc dù trong lúc tuyệt vọng vẫn nghĩ đến một tia hy vọng mong manh hoang đường.

Chàng cho rằng: “Nếu mình đốt đi hoặc xé bỏ vẫn còn để lại dấu tích thì hai cách đó đều không ổn.” Đoạn chàng tự hỏi:

- Lão già Lý Thanh Sơn vì tám huyết y kỳ thư này mà phải mất mạng, lúc lâm chung lão tặng ỉnh và bảo là “duyên pháp”. Bây giờ mình cũng sắp chết đến nơi thì “duyên pháp” này sẽ về tay ai?

Ngô Cương nỡ một nụ cười thê thảm để mĩa mai thân thể, chàng cởi hết quần áo xé tám huyết y thành bốn bức gói vào bên trong. Đoạn chàng mặc cái quần bằng da chùng xuống tới đầu gối mở cửa ngang nhiên đi ra để theo số phận.

Về mặt Ngô Cương vẫn thản nhiên tựa hồ không biết đến sống chết là gì. Bất luận là ai trong trường hợp này cũng chẳng thể có vẻ mặt bình tĩnh như chàng.

Trong nhà hai quái nhân áo đen không biết bỏ đi từ lúc nào chúng được thay thế bằng hai thiếu nữ tuyệt sắc mặc võ phục đứng đó.

Ngô Cương chợt liếc mắt nhìn lên trên bàn thấy có đặt hai chiếc trường bào và hai cái đầu lâu xoa tóc. Chàng liền hiểu ra lúc ở ngoài mộ địa chàng đã gặp quái nhân bay mất đầu rồi lại lắp đầu vào là chuyện này đây.

Đối phương nguyên là thiếu nữ giả trang quái nhân để chàng tự đi thay áo cho tiện, khỏi mối tị hiềm nam nữ.

Hai thiếu nữ đẹp như đào lý, trong như băng sương. Nét mặt nghiêm khắc khiến người nhìn thấy sinh lòng sợ sệt.

Hai cô ngó Ngô Cương rồi đưa mắt nhìn nhau. Một cô cất giọng cực kỳ lãnh lẽo:

- Ngô Cương! Bây giờ ngươi “hợp tác” với chúng ta.

Ngô Cương nghe hai chữ “hợp tác” mà cười dở khóc dở. Chàng không nói gì, bao nhiêu mối uất hận dồn ra hai mắt. Chàng nhìn chăm chăm vào mắt thiếu nữ.

Mỗi thiếu nữ cầm một đầu dây. Các cô nắm tay Ngô Cương luồn qua vòng xích sắt cột chặt lại rồi kéo dây lên. Chân Ngô Cương cách mặt đất chừng một thước. Chàng bị treo tòn ten trên giá gỗ.

Hai thiếu nữ lại cầm lấy mỗi cô một chiếc roi da vung lên không veo véo.

Ngô Cương biết rõ đây là hình tiên đài. Lòng chàng se lại, da mặt co rúm.

Chát! Cây roi quất xuống người chàng trông như con rắn độc ngoe nguẩy quất lấy người chàng.

Ngô Cương đau quá, bật tiếng rên la.

Cây roi cô này vừa thu về thì cây roi cô kia lại giáng xuống.

Tiếng roi và tiếng rên xiết rít lên thành một nhạc điệu chói tai.

Mỗi cây roi quất xuống, mình Ngô Cương lại nổi lên một vết lằn và chảy máu. Hai thiếu nữ đều là những cao thủ thượng thừa đánh đập một chàng thiếu niên chưa luyện võ công thì cái đau đớn đến thế nào không cần nói ra ai cũng biết. Máu rơi thịt đổ tơi bời. Hai thiếu nữ đẹp như hoa không ngờ lại tàn ác đến thế! Đứng trước thảm cảnh này, hai cô tuyệt không thay đổi sắc mặt. Nghe tiếng kêu gào, các cô coi như chẳng nghe thấy gì, không một cái nhau mảy mặt, tựa hồ các cô đánh vào khúc gỗ mà cũng giống như đánh kẻ thù chẳng đội trời chung.

Ngô Cương kêu gào hồi lâu rồi kiệt lực, về sau chỉ còn lại tiếng rên ư ử. Từ trước ngực cho tới sau lưng và khắp chân tay chỗ nào cũng máu thịt bầy nhầy, tưởng con người đúc bằng sắt cũng không chịu nổi. Hồi lâu chàng hôn mê đi không biết gì nữa. Hai thiếu nữ cũng dừng tay buông roi xuống nói:

- Công việc bữa nay thế là xong rồi.

Dứt lời cô lại tú lấy bình thuốc tán thoa khắp mình Ngô Cương xong lại lấy bình thuốc quét lên người chàng.

Hai thiếu nữ làm xong việc cởi Ngô Cương xuống đặt chàng nằm lên giường rồi mỗi cô thu lấy áo trường bào và chiếc đầu lâu giả ra khỏi căn phòng.

Ngô Cương hồi tỉnh lại thấy trong nhà ánh minh châu vẫn sáng rực. Chàng chẳng hiểu bây giờ là bao giờ và cũng không biết mình đã ngủ đi bao lâu. Câu hỏi đầu tiên của chàng là:

- Ta vẫn chưa chết sao?

Chàng vươn vai trở mình thì lạ thay! Chàng tuyệt không thấy đau đớn chút nào hết. Chàng vừa sững sốt vừa ngạc nhiên, miệng lẩm bẩm:

- Rõ ràng mình bị đánh đập tàn nhẫn đến ngất đi mà sao bây giờ lại thế này? Chiếc gỗ vẫn còn kia, tám quần da vẫn bao quanh lưng mình tuyệt không có chút gì thay đổi.

Ngô Cương ngỡ là mình nằm mơ, nhưng chàng cắn vào môi vẫn thấy đau thì đúng là sự thực chứ đâu phải mộng ảo. Chàng ngồi dậy bước xuống nhìn chiếc quần da thấy nó đã nhuộm thêm một lần máu tươi vừa khô.

Ngô Cương lại chăm chú nhìn vào ngực bụng, cánh tay và khắp mình mẩy thì chỗ nào cũng chẳng chít những vết lằn, song đã đóng vẩy sờ không thấy đau nữa. Chàng rất lấy làm kỳ mà cũng vô cùng sợ hãi chẳng hiểu vụ này ra sao.

Ngô Cương chợt thấy bụng réo lên vì đói quá. Chàng ngoảnh đầu nhìn rồi thộn mặt ra. Trên bàn có một hồ rượu, bốn đĩa thức ăn, một bát canh hơi nóng bốc lên nghi ngút và năm cái bánh bao, không biết ai đặt vào đó từ lúc nào.

Tình trạng kì bí này khiến cho chàng quên hết cảnh thảm khốc bị đánh đòn, quên luôn cả cừu hận. Đầu óc chàng chìm đắm vào luồng tư tưởng nghi ngờ. Chàng băn khoăn tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Họ báo thù hay họ đòi nợ mà sao không giết mình phút đi cho rồi? Nếu họ cho cách đó chưa hài lòng thì bắt mình chịu thảm hình cho đến chết là xong. Sao họ lại trị thương cho khỏi và cho ăn bánh uống rượu?

Chàng đói quá, miệng thèm chảy nước miếng. Chàng quyết định:

- Dù ta có chết cũng ăn một bữa cho thành con quỷ no bụng. Nếu trong rượu thịt có thuốc độc thì mình được kết quả tình mạng chóng vánh càng hay.

Thế rồi chàng ngồi vào ăn như gió cuốn. Chàng không thích rượu nhưng cũng dốc bầu uống một hơi cạn sạch. Bao nhiêu đồ ăn thức nhấm trên bàn chàng ăn nghiêng ngả cho kì hết mới thôi. Đoạn chàng chui miệng lên giường ngồi.

Cánh cửa kẹt mở, một thiếu nữ vào thu bát đĩa đồng thời đem đến cho chàng một bình trà.

Ngô Cương lại càng nghi hoặc tự hỏi:

- Đây là họ đối phó với kẻ thù hay là đối với tân khách.

Chàng không hiểu thời gian vẫn trôi qua hay ngừng lại. Chàng thấy nó lâu dài quá đỗi. Chàng ngồi đã tê đít mà chàng chẳng thấy động tĩnh gì, tưởng chừng như ở giữa một bầu không khí trầm tịch chết chóc. Ngoài tiếng hô hấp, chàng không nghe một thanh âm nào khác. Cái trầm tịch lúc này cũng giống như cái trầm tịch lúc chàng ở nơi mộ địa, nó khiến cho chàng phải rùng rợn khủng khiếp.

Ngô Cương thử ra mở cửa phòng nhưng vô hiệu. Vì tìm không thấy cơ quan chuyển động. Chỉ có cái cửa vào phòng kín để thay áo là còn bỏ ngõ. Chàng bâng khuâng đi vào thì trong này có đủ nhà tắm, cầu tiêu. Bất giác chàng lắc đầu lẩm bẩm:

- Cách đối đãi như vậy thật là chu đáo hết chỗ nói.

Ngô Cương chẳng chần chờ gì nữa ngồi vào đi tiểu. Chàng chợt nhớ tới tám huyết y kỳ thư liền tự nhủ:

- Sao mình không nhân lúc vắng người này coi kỹ lại xem bên trong có những bí mật gì?

Chàng toan cởi bọc áo ra thì bên ngoài có thanh âm của tên tứ hình đệ tử gọi vọng vào:

- Ngô Cương! Đến giờ rồi!

Ngô Cương vội chạy ra khỏi nhà bí thất thì thấy hai thiếu nữ đã đứng đó, vẻ mặt chúng vẫn trơ như đá lạnh như tiền. Chàng cất tiếng hỏi lại:

- Đến giờ làm gì?

Một thiếu nữ đáp:

- Giờ của người đó.

Ngô Cương hỏi lại:

- Giờ của ta phải làm gì?

- Người quên đây là Hồi chuyển phòng rồi sao?

- Ta chẳng hiểu chi hết.

- Vậy người đã nghe ai nói tới thuyết luân hồi bao giờ chưa?

Ngô Cương giật nảy mình lên, hỏi lại:

- Luân hồi ư?

Thiếu nữ nở một nụ cười lạnh lùng đáp:

- Chết mà sống, sống mà chết. Thuyết luân hồi là như thế đó.

Hai thiếu nữ xăm xăm tiến lại bắt Ngô Cương treo lên giá. Chàng tan nát ruột gan và hiểu đây là một thảm hình tàn nhẫn nhất thế gian. Họ đánh chết đi cứu sống lại thoa thuốc cho khỏi, rồi cứ tiếp diễn như thế mãi. Bất giác chàng khê la lên:

- Trời ơi! Hồi chuyển phòng, kiếp luân hồi là như thế này đây!

Chàng cố sức dẩy dựa, cựa cựa nhưng chẳng khác gì sức kiến đòi lay cột đá. Chân tay chàng đã bị xiềng bằng xích sắt. Chàng la lên:

- Các người giết chết ta đi cho rồi!

Một thiếu nữ đáp:

- Ngô Cương! Chúng ta chỉ biết tuân lệnh trên mà làm việc, chứ không có quyền hạ sát người!

Ngô Cương trợn mắt lên rách cả mí, khoé mắt chàng rướm máu chàng gầm lên:

- Bọn ma quỷ kia! Các người không phải là người nên chẳng còn chút nhân tính nào nữa.

Thiếu nữ đằng hắng một tiếng rồi đáp:

- Đây là U linh địa cung, vậy đúng là nơi quỷ thân của bọn U linh quỷ mị.

Hai thiếu nữ cầm lấy roi da...

Ngô Cương lửa giận công tâm. Chàng oẹ lên một cái rồi hộc máu tươi ra. Ý nghĩ tàn khốc khiến chàng hồi tỉnh.

Tiếng roi vụt xuống chát chát pha lẫn tiếng rên rỉ. Máu tươi thịt nát lại diễn ra khủng khiếp. Cuộc thụ hình lần này cũng như lần trước.

Ngô Cương chết đi rồi sống lại. Chàng thấy mình nằm trên giường những nỗi đau thương lại tiêu tan hết. Chàng cảm thấy đói lòng khát dạ thì trên bàn rượu thịt đã bày sẵn đó. Tình trạng chẳng có chi thay đổi. Chàng ngồi dậy, từ trên giường bước xuống co chân đá một cái. Bao nhiêu đĩa bát vỡ tan tành. Rượu thịt tung toé đầy đất.

Ký ức tàn khốc khiến chàng phát điên, con người bằng xương bằng thịt bị thảm hình đầy đoạ đến thế là cùng! Bất giác chàng gầm lên như người nổi cơn khùng:

- U Linh phu nhân! Ta đã chết đi hai lần. Tiên phụ có nợ gì, ta trả như vậy tưởng đã đủ rồi. Nếu là món nợ mạng người thì phu nhân giết ta đi, ta quyết chẳng chau mày. Thủ đoạn này đã vượt qua phạm vi báo thù trả oán!

Nhưng ngoài tiếng vang trong thạch thất, chàng không thấy thanh âm phản ứng nào khác.

Ngô Cương nghĩ lui nghĩ tới rồi quyết định tìm lối giải thoát để kết thúc những nỗi đau khổ từng xéo thân hình. Cái chết đối với chàng lúc này chẳng có chi đáng kể, nhưng biết chết cách nào đây?

Chàng tự nhủ:

- Thất cổ mà chết đã sẵn có dây, nhưng làm như vậy là hành vi của đàn bà con gái. Mình đã là con Võ thánh không thể chết cách này được. Đập đầu vào đá lở ra không chết, há chẳng thêm phần đau khổ? Cắt đứt mạch máu cho huyết chảy ra hết mà chết là phương thức giải thoát hay hơn hết.

Ngô Cương nghĩ vậy liền lượm lấy một mảnh chén vỡ sắc bén. Chàng giơ cổ tay trái ra nghiền răng toan cắn đứt huyết quản thì một thanh âm lạnh lẽo vang lên:

- Người không thể chết được.

Thanh âm phát ra ở phía sau chàng vừa dứt, chàng cảm thấy cánh tay tê dại, mảnh sành rớt xuống đất.

Một thiếu nữ cung trang xuất hiện trước mắt. Ấy chính là cô gái đến thu bát đĩa lần trước.

Ngô Cương nghiêng rằng hỏi:

- Chẳng nhẽ ta muốn chết cũng không được ư?

Thiếu nữ đáp bằng một giọng lạnh lùng nhưng rất cả quyết:

- Không được!

Ngô Cương cất giọng buồn buồn hỏi lại:

- Các vị dùng thủ đoạn không phải giống người này để đối phó với tại hạ để mua vui chăng?

Thiếu nữ hững hờ đáp:

- Tuy người muốn nghĩ thế nào mặc ý. Có điều người muốn chết thì không được đâu.

Ngô Cương dụ giọng:

- Tại hạ muốn gặp quý chủ nhân.

- Không được.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Phu nhân... định làm gì tại hạ?
- Vấn đề này ta không trả lời được.

Ngô Cương trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Thảm hình này bao giờ mới kết thúc?
- Cái đó còn chờ mệnh lệnh của phu nhân.

Ngô Cương cảm hận đến cực điểm. Giả tỷ chàng có bản lĩnh thì không cần suy nghĩ gì, cứ xé nhỏ thiếu nữ trước mặt mình ngay tức khắc.

Thiếu nữ dựng bàn lên thu nhặt mảnh sành rồi quay lại bảo Ngô Cương:

- Người không ăn uống đó là tự người.

Ả nói xong mở cửa đi ra. Cánh cửa lại đóng chặt.

Ngô Cương ngồi thừ trên ghế muốn khóc mà không còn nước mắt. Sống không sống được, chết chẳng chết cho! Dưới gầm trời tưởng không còn cực hình nào thảm khốc hơn nữa.

Sau cuộc động hình tiếp tục diễn đi diễn lại nhiều lần, về sau cái mà chàng cho là tàn nhẫn khủng khiếp không phải là bản thân phải chịu cực hình mà lại là nỗi đau khổ trong thâm tâm lúc sống lại.

Ngô Cương nhiều phen tìm đường giải thoát vẫn chẳng thành công vì nhất cử nhất động của chàng lúc nào cũng bị người trong bóng tối giám thị.

Tiên hình độc đã tiếp diễn hết lần này đến lần khác. Chàng đã định tuyệt thực cho chết, nhưng ý niệm này liền bị kiềm chế, bất giác chàng trở lại ăn uống.

Ngô Cương không nhớ rõ mình chết đi sống lại đã bao nhiêu lần. Chàng rất lấy làm kì là mình bị hành hạ bằng hình phạt thảm khốc mà tinh thần càng ngày càng trở nên tráng kiện. Người chàng bị tiên hình đánh nhiều quá rồi sau chàng không biết đau nữa. Hai thiếu nữ đánh mỗi sức một tay chàng vẫn trơ như đã chứ không gãy đi nữa. Hai ả đành điểm huyết chàng rồi cởi chàng xuống.

Ngô Cương hết ngủ lại tỉnh, vẫn chẳng thấy chi khác lạ, tự hỏi:

- Hành vi của U Linh phu nhân phải chăng là một lối báo thù diên hùng?

Nỗi thống khổ của Ngô Cương tựa hồ vô cùng tận. Lòng chàng đã chết rồi. Thân thể chàng cũng lâm vào trạng thái trơ như gỗ.

Một hôm sau khi Ngô Cương tỉnh lại, hai tư hình thiếu nữ mở cửa tiến vào sớm hơn mọi lần trước.

Ngô Cương đứng dậy tự động đi tới giá gỗ...

Một thiếu nữ nở nụ cười bí mật, xua tay nói:

- Hình kỳ của công tử đã mãn rồi.

Ngô Cương sững sốt hỏi lại:

- Mãn rồi ư?

Thiếu nữ gật đầu. Ngô Cương lại hỏi:

- Phải chăng từ nay thay đổi phương thức khác?

Thiếu nữ hững hờ đáp:

- Ta cũng không biết. Bây giờ phu nhân có lệnh triệu công tử. Vậy công tử thay áo lẹ đi!

Ngô Cương nghĩ bụng:

- Giờ tối hậu đã điểm rồi đây. Ta chỉ mong được kết thúc cuộc đời một cách mau lẹ chứ đừng bị dày dụa như tình trạng vừa qua.

Chàng tiến vào ám thất cởi chiếc quần da ra, mặc quần áo của mình vào. Tấm huyết y kỳ thư đã xé thành bốn mảnh không mặc được nữa, chàng đành đặt vào sau lưng.

Ngô Cương được đưa tới nhà đại điện huy hoàng lúc ban đầu. Phong cảnh trong điện này không có gì thay đổi. Vẫn khám thờ buông rử màu xanh. Vẫn tám ả thiếu nữ cung trang thị lập trầm hương bốc lên nghi ngút.

Một chiếc ghế bành để chênh vênh về mé hữu đối diện với khám thờ.

Hai thiếu nữ dẫn Ngô Cương vào trong điện rồi lặng lẽ rút lui.

- Mời người ngồi xuống ghế.

Đó là tiếng U Linh phu nhân ở trong khám vọng ra. Thanh âm tuy lạnh lẽo nhưng hoà nhã khác trước nhiều.

Ngô Cương phần hện nét mặt xám xanh. Chàng hần học nói:

- Phu nhân muốn giết muốn mổ xin hạ lệnh ngay đi, bắt tất dày dụa tại hạ làm chi nữa.

U linh phu nhân dịu giọng:

- Công tử hãy ngồi xuống đã!

Ngô Cương nghiêng rằng tiến lại ngồi xuống ghế. Chàng hỏi:

- Phu nhân còn nói gì nữa?

U linh phu nhân nói:

- Ngô Cương. Ba tháng vừa qua ta đã khuất nhục công tử khá nhiều...

Ngô Cương kinh ngạc giật nảy mình lên hỏi lại:

- Ba tháng rồi ư?

U linh phu nhân đáp:

- Quá ba tháng rồi. Vừa đúng một trăm ngày. Ta mừng công tử hồi chuyển công thành.

Ngô Cương sửng sốt:

- Phu nhân bảo sao?

U linh phu nhân nói tiếp:

- Lệnh tiên tôn ngày trước có ơn với tiểu nữ. Món ân tình đó nay trả lại cho công tử...

Ngô Cương đứng bật dậy như cái lò xo. Chàng hoang mang chẳng hiểu ra sao tự hỏi:

- Phải chăng đối phương điên rồi nên mới nói lộn xuôi lộn ngược. Bữa trước mụ bảo đòi nợ, bây giờ lại nói đền ơn, đền ơn gì mà kỳ cục như vậy?...

Chàng liền hỏi:

- Tại hạ hoàn toàn không hiểu ý tứ của phu nhân?

U linh phu nhân cười ha hả nói:

- Ta nói rõ là công tử sẽ vỡ lẽ ngay.

- Phu nhân chẳng đã nói là đòi nợ rồi ư?

- Cái đó chẳng qua là mượn lời để thi hành.

Ngô Cương hỏi mớ:

- Hành động trăm ngày vừa qua phải chăng là phu nhân đã ban cho rất hậu?...

U linh phu nhân ngắt lời:

- Vì công tử chưa từng luyện võ. Ngoài cách đó không còn đường lối nào để nội lực công tử may chóng thành tựu.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Sao? Cái đó là...

U linh phu nhân tiếp lời:

- Là thoát thai hoá cốt. Chẳng nhẽ công tử không cảm thấy trong người đã cải biến ư?

Nỗi oán hận trong lòng Ngô Cương được thay thế bằng sự kinh ngạc. Chàng trợn mắt há miệng nói không nên lời. Thật là câu chuyện hoang đường khiến người nghe khó mà tin được.

U Linh phu nhân lại nói tiếp:

- Nỗi đau khổ trong Hồi chuyển phòng của công tử không giống người thường. Nhưng đệ tử bản cung nhiều lắm chỉ chịu đựng bảy lần chuyển biến. Mỗi lần chuyển biến bảy ngày tức là 49 ngày đã thành công. Riêng công tử phải một trăm ngày, nhưng sự thành tựu cũng cao hơn đệ tử bản môn nhiều.

Ngô Cương kinh hãi đổi giọng hỏi:

- Nếu vậy thì ra phu nhân đã thành đạt cho tại hạ ư?

- Đây chỉ là mối tiền duyên.

Ngô Cương hỏi:

- Sao phu nhân không nói rõ từ trước.

U linh phu nhân đáp:

- Để công tử uất hận thì cuộc thành tựu mới tăng lên nhiều.

- Ủa!

- Ngô Cương! Công tử còn phải chịu khổ một phen nữa.

Ngô Cương lại giật mình. Chàng không khỏi thất sắc. Chàng nghĩ tới cái đau khổ ở Hồi chuyển phòng. Theo lời phu nhân thì bảy ngày một lần chuyển, mỗi lần bị đánh đòn thời gian ngắt đi là sáu ngày. Thảo nào những vết thương đã đóng vẩy.

Nghĩ vậy chàng buột miệng hỏi lại:

- Phải chịu một phen đau khổ nữa ư?

U linh phu nhân đáp:

- Công tử đừng sợ hãi. Lần đau khổ này chóng kết thúc và đem lại công lực bằng trăm năm.

Ngô Cương cơ hồ không tin ở tai mình. Chàng tự hỏi:

- Sao lại có chuyện kỳ thế? Chịu đau khổ có chi đáng kể mà nhất đáng trở nên bằng người có công lực trăm năm. Đây phải chăng là song thân linh thiêng đã xui nên mình gặp được duyên phận này?

8. Chương 8: Trong Phòng Riêng, Tứ Lão Truyền Công

U Linh phu nhân cất tiếng gọi:

- Vân Hương!

Một thiếu nữ đứng đầu mé tả lập tức khom lưng đáp:

- Có đệ tử đây!

U Linh phu nhân ra lệnh:

- Người đưa công tử đi tắm gội thay áo rồi nghỉ ngơi.

- Xin tuân lời chỉ dụ.

Ngô Cương chân tay luống cuống. Chàng cảm thấy cuộc tao ngộ rất ly kỳ, khiến chàng phải hoài nghi vụ chân hay giả?

Thiếu nữ cung trang tên gọi Vân Hương khép nép tiến lại nhìn Ngô Cương chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Mời công tử đi theo tiểu nữ.

Ngô Cương ồ lên một tiếng rồi lẳng lặng quay vào phía khám che màn kính cẩn thi lễ. Đoạn chàng theo Vân Hương dời khỏi đại điện, trong dạ vẫn chưa hết băn khoăn.

Chàng được đưa vào một phòng ngủ, cách bài trí cực kỳ trang nhã. Tại đây đã có một thiếu nữ áo xanh chờ đợi sẵn.

Vân Hương trở vào thiếu nữ nói:

- Tên cô em này là Tiểu Mai. Y phụ trách việc hầu hạ công tử trong mọi trường hợp ăn, ngủ, đi lại.

Ngô Cương sau mười năm phiêu bạt, chàng quên hết cuộc sinh hoạt chủ nhân có kẻ hầu người hạ. Chàng ngượng ngùng đáp:

- Xin cô nương dâng lời tạ ơn với phu nhân cho.

Vân Hương mỉm cười đáp:

- Công tử bất tất phải thắc mắc. Tiểu nữ xin cáo từ.

Dứt lời thị vái chào rồi bỏ đi.

Tiểu Mai niềm nở nói:

- Thưa công tử! Mời công tử đi tắm gội thay áo.

Bây giờ Ngô Cương mới để ý nhìn Tiểu Mai thì thấy ả còn nhỏ tuổi lắm mới khoảng mười ba, mười bốn, mà đã cực kỳ khả ái, nhất là cặp mắt đen láy và đôi môi mỏng dính tươi thắm. Hiển nhiên ả là một cô bé thông tuệ và linh lợi khác thường.

Trong phòng tắm đã chuẩn bị đầy đủ cho Ngô Cương đủ khăn áo, giày dép. Lòng chàng đối với U Linh phu nhân xiết bao cảm kích.

Ngô Cương tắm xong thay áo rồi trở về phòng.

Tiểu Mai vừa thấy chàng không khỏi sửng sốt. Cô nói bằng một giọng rất ngây thơ:

- Công tử ơi! Công tử biến thành người khác rồi.

Ngô Cương ngượng ngùng hỏi lại:

- Ta biến thành người khác ư?

Tiểu Mai trầm trồ:

- Trời ơi! Công tử đẹp làm sao! Hẳn công chúa phải thích...!

Ngô Cương áp úng hỏi lại:

- Sao? Công chúa...

Tiểu Mai tự biết mình ăn nói bép xép. Cô biến sắc đảo mắt nhìn bốn phía, thè lưỡi ra khẽ dặn:

- Công tử! Công tử cứ coi như tiểu nữ không nói câu vừa rồi là hơn.

Ngô Cương cũng không hỏi nữa. Nhưng lòng chàng xiết đổi băn khoăn, tự hỏi:

- Công chúa mà Tiểu Mai nói đây dĩ nhiên là con gái U Linh phu nhân. Ắ vừa bảo công chúa thích mình là nghĩa làm sao?

Tiểu Mai trở vào tấm gương lớn đầu giường nói:

- Công tử hãy soi gương mà coi.

Ngô Cương thấy cô bé rất ngây thơ bất giác phải phì cười, nhưng chàng cũng ló đầu nhìn vào tấm gương rồi đứng thộn mặt ra. Trong gương phản chiếu bóng một chàng thư sinh tuấn mỹ.

Trước nay chàng chưa từng chú ý đến tướng mạo mình bao giờ.

Khi chưa vào địa cung chàng phải xin ăn để sống. Đừng nói quần áo cả mặt mũi chàng cũng không rửa qua lần nào.

Ngô Cương kinh ngạc đây không phải vì dung mạo tuấn mỹ mà vì sau trăm ngày phải chịu cực hình hành hạ chàng yên trí mình không còn ra hồn người nữa. Ngờ đâu kết quả phải khác hẳn. Về mặt trở nên trong sáng vui tươi. Tầm thân ốm nhóc biến thành cường tráng.

Tiểu Mai lại la lên:

- Công tử ơi! Công tử còn giữ mớ quần áo đó làm chi?

Ngô Cương không hiểu hỏi lại:

- Cái gì?

Tiểu Mai đáp:

- Từ nay trở đi công tử không phải mặc đến thứ đó nữa để tỳ nữ đốt quách đi cho rồi.

Ngô Cương xua tay nói:

- Không được! Ta cần phải giữ lại.

Tiểu Mai ngơ ngác hỏi:

- Công tử giữ mớ quần áo rách đó để làm chi? Trong cung thiếu gì gấm đoạn lụa là? Công tử còn sợ thiếu áo mặc chẳng?

Ngô Cương ngắt lời:

- Không phải thế đâu. Mớ quần áo này đối với người khác thì chẳng đáng gì nhưng ta giữ lại để làm kỷ niệm.

- Kỷ niệm?

- Cô không hiểu được. Hãy ra ngoài đi, để ta nghỉ một lúc.

- Công tử không dùng cơm ư?

- Hiện giờ ta chưa thấy đói.

- Vậy khi nào công tử cần điều chi cứ gõ vào cái khánh trên bàn này là tỳ nữ vào ngay.

- Được rồi!

Tiểu Mai bước ra xoay tay khép cửa phòng lại.

Ngô Cương nằm duỗi dài trên trường kỷ trước giường nằm. Chàng cần được yên tĩnh để suy nghĩ. Những cuộc tao ngộ ly kỳ khiến đầu óc chàng căng thẳng, tưởng chừng như mình đang lạc vào cõi mộng. Chàng tự nghĩ:

- Mình đã chịu ơn huệ của đối phương, bây giờ có muốn cự tuyệt cũng không thể được. Nhưng rồi sau này sẽ ra sao? Ở lại trong cung cũng dở, mình biết đi về đâu? Dụng ý của U Linh phu nhân là thành toàn võ công ỉnh. Như vậy từ đây mình qui đầu U Linh môn, hay là...

Chàng chợt nhớ tới tám huyết y kỳ thư thần bí kia, liền lăm lét nhìn quanh rồi mở huyết y ra coi.

Phía trước vạt đằng trước tám huyết y mở đầu bằng một câu:

“Muốn luyện công phu này cần phải có tám thân thuần dương”

Tám thân thuần dương dĩ nhiên nói về người chưa kề cận nữ sắc mà còn là đồng thể.

Tiếp theo đến bốn chữ lớn: “Thiếu Dương Thần Công”

Kế đó những hàng chữ chi chít toàn là khẩu quyết về luyện công. Phía dưới khẩu quyết còn có phần chú thích sơ sài.

Ngô Cương tuy là người thông tuệ dị thường, chàng học chữ ở nơi Thái quân gia, song khẩu quyết về võ công không giống như văn chương trong sách vở. Chàng xem lần đầu chẳng hiểu ra sao, chỉ đọc sơ qua một lượt rồi mở đến vạt áo sau lưng thì phía trên có bốn chữ đại tự: “Tham Hóa kiếm pháp”.

Chàng lăm bắm:

- Tham Hóa kiếm pháp là gì? Cái tên mới quái lạ chứ!

Phía dưới chua bằng chữ nhỏ:

”Sau khi bị nạn ta nhớ lại những điều sở học mà tĩnh tâm tham ngộ, bỏ chỗ rườm rà mà giữ chỗ tinh vi. Ta nghiên cứu kỹ càng để sáng chế ra một chiêu kiếm pháp này. Thật là một chiêu đoạt quyền tạo hóa, một kiếm thuật vi diệu khôn lường! Vì thế mới đặt tên là Tham Hóa kiếm pháp.”

Muốn luyện kiếm pháp này phải tập thành thuộc môn Thiếu Dương thần công đã rồi sau mới nghiên cứu đến kiếm pháp được. Kể nào có nội công thâm hậu thì trong vòng ba năm đã lợm được thành quả bé nhỏ, phải năm năm mới nên công lớn. Nếu không có nội công cơ bản thì mười năm chưa chắc đã ăn thua gì.”

Ngô Cương thở phào một cái, tự nghĩ:

- Người thường muốn học một chiêu kiếm thuật phải mất mười năm công phu mới thành tài. Theo lời U Linh phu nhân hiện giờ ta đã có công lực trăm năm, cũng phải năm năm mới thành. Quãng thời gian năm năm há phải là ngắn ngủi?

Hai tay chàng run lên, miệng lăm bắm:

- Lý Thanh Sơn tiền bối nói đây là “duyên pháp” quả nhiên đúng thiệt.

Ngô Cương tiếp tục coi xuống dưới thì là những yếu quyết về một chiêu kiếm pháp, phía dưới có chua mấy hàng chữ nhỏ:

“Kiếm thuật này không nên truyền thụ một cách bừa bãi mà cũng đừng để thất truyền. Kể nào lấy được kiếm phổ nên học thuộc lòng rồi hủy đi. Ngoài ra cần nhớ lời chỉ thị của người trao kiếm phổ mà làm. Nếu trái lời hoành thiên cũng cấm phần đó.”

Cuối cùng không thụ danh ai cả. Ngô Cương chắc mẩm cứ xem tâm huyết y là biết rõ bí mật của nó, nhưng đã thất vọng vì nơi đây không ghi gì hết. Câu sau cùng chỉ nói là theo lời chỉ thị của người trao kiếm phổ mà làm. Người đó dĩ nhiên là Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn không còn nghi ngờ gì nữa, song lão lại bảo chịu lời ủy thác của người khác. Người giao huyết y cho Lý Thanh Sơn đã nói gì? Ai đã viết tám huyết y này? Tại sao lại đem võ công chép vào áo? Bấy nhiêu điều bí mật e rằng vĩnh viễn không bao giờ phanh phui ra được vì Lý Thanh Sơn đã chết mất rồi.

Tấm huyết y đã dùng máu để viết vào lần trong tờ ra nó ẩn giấu một thiên cổ sự kinh người. Và trong kiếm quyết có phụ chú một câu: “Sau khi ta bị nạn...”, bị nạn đây dĩ nhiên là gặp phải cảnh thảm khốc. Hai chữ “bị nạn” có thể đại biểu cho cuộc tao ngộ khổ nạn hoặc biểu lộ sự chết chóc. Vậy trong chuyện này còn lắm chuyện nhiều khê.

Bỗng ngoài cửa phòng Tiểu Mai lên tiếng gọi:

- Công tử!

Ngô Cương vội gấp huyết y lại nhét xuống dưới gối rồi mới hỏi vọng ra:

- Có việc chi vậy?

Tiểu Mai đáp:

- Tỳ nữ đem cơm rượu vào.

- Cô cứ vào đi!

Tiểu Mai đẩy cửa bước vào. Tay có bưng một cái mâm gỗ lớn đặt xuống bàn. Cô rót rượu vào chung rồi cười hì hì nói:

- Mời công tử dùng đi!

Ngô Cương thấy đói bụng liền ngồi vào bàn. Trên bàn có cả thấy tám món ăn rất tinh khiết. Bát, đĩa, đũa, chén toàn là đồ trân quý hiếm có. Rượu màu hổ phách mùi thơm ngào ngạt. Chàng không hiểu là rượu gì bèn hỏi:

- Tiểu Mai! Thứ rượu này kêu bằng gì?

Tiểu Mai đáp:

- Đây là Ngọc Lộ Hương chế bằng những kỳ hoa dị thảo. Nó vừa bổ khí vừa tráng kiện tinh thần.

Ngô Cương nói:

- Thế ư? Bây giờ cô có thể ra ngoài để mặc ta ăn uống.

Tiểu Mai nói:

- Hiện tỳ nữ không có việc gì, xin ở lại đây để rót rượu hầu công tử.

Ngô Cương không sao được đành ậm ừ. Chàng nâng chén lên khẽ nhấp một chút. Quả nhiên là thứ rượu khác thường vừa ngon ngọt vừa ấm áp, uống vào rất dễ chịu.

Chàng gợi chuyện hỏi Tiểu Mai:

- Tiểu Mai! Cô đến ở cung này đã bao lâu rồi?

Tiểu Mai ngập ngừng đáp:

- Tiểu tỳ... ở đây từ thuở nhỏ cho đến khi khôn lớn.

- Cô ở đây đã lâu rồi nhỉ?

- Dạ! Tiểu tỳ theo gia mẫu đến đây.

- Thế lệnh tôn đâu?

Tiểu Mai buồn rầu đáp:

- Tiểu tỳ nghe nói từ lúc sơ sinh người đã bỏ đi rồi.

Ngô Cương thấy cô bé lộ vẻ đăm chiêu, liền hỏi sang chuyện khác:

- Cô có ra ngoài bao giờ không?

Tiểu Mai đáp:

- Có, nhưng chỉ độ vài lần.

Ngô Cương lại hỏi:

- Trong cung có nhiều người không?

Tiểu Mai ngập ngừng đáp:

- Công tử! Xin tha thứ cho tỳ nữ không thể bép xép được.

Ngô Cương lẳng lặng, chàng biết không thể hỏi dò những chuyện bí mật trong địa cung được. Đồng thời chàng nghĩ tới U Linh phu nhân đối đãi với mình đã có ơn sâu không bề báo đáp mà mình dò dẫm chuyện bí mật của bà là điều vô lễ. Giả tỷ không có quái nhân mặc bào đen hăm dọa cho Kim kiếm thủ bỏ chạy thì chàng đã mất mạng rồi.

Ngô Cương ăn uống xong. Tiểu Mai thu dọn rồi lui ra ngoài. lát sau, ả lại đưa đến một bình trà thơm. Ngô Cương có tâm sự riêng liền bảo cô bé ra ngoài. Chàng đóng cửa phòng quay vào trước giường, lấy huyết y kỳ thư ra để cả tâm thần đọc khẩu quyết võ công, hết lượt này sang lượt khác. Chàng không vội tìm hiểu mà chỉ cần học thuộc lòng.

Ngô Cương thuộc lâu rồi liền xé vụn huyết y gói cả vào trong mớ quần áo cũ, vứt xuống gầm giường.

Đồng hồ nhỏ giọt mỗi ngày mười hai giờ. Đến ngày thứ ba, vào lúc giờ mao, ở bên ngoài lúc này mặt trời mọc lên soi sáng dưới thế gian. Nhưng ở trong địa cung thì lúc nào cũng vậy chẳng có gì thay đổi. Vân Hương vào phòng dẫn Ngô Cương đến một căn thạch thất tương tự như Hồi chuyển phòng.

Trong căn thạch thất này có bốn bà già đầu tóc bạc phơ đã ngồi đấy từ trước. Chính giữa kê một cái sập gụ. Trên sập có bốn cái vòng sắt.

Bốn bà già nhắm mắt ngồi yên tựa hồ không biết có người tới.

Ngô Cương đã nghe U Linh phu nhân nói là sau ba ngày chàng còn phải chịu một phen đau khổ. Chàng yên chí như vậy nên đứng trước một cảnh tượng kỳ bí chàng vẫn trấn tĩnh như thường.

Vân Hương trở vào sập gỗ nói:

- Công tử! Công tử hãy nằm lên sập kia xỏ vòng vào chân tay.

Ngô Cương đánh bạo nằm lên sập, luồn chân tay vào bốn vòng sắt. Vân Hương xiết vòng chặt lại rồi tùm tùm cười nói:

- Công tử! Đây là ân huệ đặc biệt của phu nhân, cả bọn tiểu nữ là đệ tử người cũng rất kính ngưỡng công tử.

Ngô Cương chỉ âm ừ cho xuôi chuyện.

Vân Hương quay lại nói với bốn bà già tóc bạc:

- Xin bốn vị trưởng lão thi triển công phu đi!

Bốn bà già giương mắt lên, tám luồng nhỡn quan chiếu ra như điện. Ngô Cương liếc mắt nhìn không khỏi sợ run.

Một bà già cất giọng lạnh lùng nói:

- Vân Hương! Người hãy truyền thuật vận công của bản môn cho y trước đã.

Vân Hương vâng lời. Thị vừa trở vừa vạch, đồng thời giải thích cho Ngô Cương về phép hô hấp, tiến dẫn và vận hành nội công.

Ngô Cương xuất thân từ một nhà gia thế trong võ lâm. Tuy chưa luyện võ công, nhưng theo Thái quân gia một thời gian khá lâu, hơn nữa chàng có tư chất đặc biệt, mới nghe chỉ điểm một lần đã hiểu ngay. Công việc học tập phép vận công mất chừng nửa giờ chàng đã thuộc hết.

Một mụ trong bốn bà già lấy một bình thuốc hoàn đưa cho Vân Hương nói:

- Người cho y uống đi!

Vân Hương đón lấy bình thuốc gần gũi hỏi:

- Cho uống hết cả hay sao?

Bà già đáp:

- Phải rồi.

Vân Hương ngần ngại:

- Thưa trưởng lão! Y chưa có nội công căn bản, e rằng...

Bà già ngắt lời:

- Vân Hương! Chẳng lẽ bản toà lại không hiểu bằng người hay sao?

Vân Hương sợ hãi xin lỗi:

- Đệ tử không dám. Xin trưởng lão tha thứ cho đệ tử lỡ lời.

Ả nói xong mở nút bình thuốc. Ngô Cương tự động mở miệng dốc hết bình thuốc vào. Thuốc hoàn bị nước miếng tan ra rồi trôi xuống cổ họng.

Ngô Cương để mặc cho ai muốn làm gì thì làm. Chàng không nói nửa lời hay thực ra chàng cũng chẳng biết nói gì lúc này.

Một bà già lại nói:

- Vân Hương! Người hãy tạm lui ra.

Vân Hương vâng lời ra khỏi nhà thạch thất.

Ngô Cương thấy một luồng nhiệt khí từ huyện đan điền bốc lên. Luồng nhiệt khí này mỗi lúc một thêm mãnh liệt. Nỗi đau khổ của chàng cũng tăng gia kịch liệt. Chàng tưởng chừng như luồng nhiệt khí đang hì hục trong người muốn kiếm đường thoát ra. Nhiệt khí bành trướng khiến chàng đau đớn phải phát rên. Mồ hôi trán nhỏ giọt.

Tiếng rên la mỗi lúc một kịch liệt tưởng chừng như người bị chặt chân tay. Da thịt toàn thân chàng co rúm lại rồi cả người chàng cũng co quắp. Thần trí chàng đâm ra hồ đồ. Nỗi đau khổ vẫn gia tăng không ngừng. Về sau chàng muốn rên cũng không thành tiếng được nữa.

Bốn bà già đồng thời đứng dậy chia ra đứng hai bên sập gỗ. Cả bốn bà cùng đặt tay vào hai huyệt mạch căn, huyệt thiên đột và huyệt khí hải.

Bốn luồng nhiệt lưu từ ngoài trút vào trong người Ngô Cương.

Ngô Cương tưởng chừng như bị đặt trong lò than hồng và tựa hồ linh hồn bị kéo ra khỏi thân xác. Vụ này so với hồi bị đánh bằng roi da còn đau khổ gấp mấy.

Một lão phụ lớn tiếng quát:

- Hóp bụng dưới lại! Đẩy nhiệt khí vào huyệt khí hải...

Ngô Cương tuy mê man nhưng chưa mất hết linh trí. Chàng làm theo lời bà già.

Kể đó luồng nhiệt khí xông qua hết một cửa quan này rồi lại đến cửa quan khác. Mỗi lần đã thông một cửa quan, Ngô Cương lại cảm thấy thân mình khoan khoái một chút. Luồng nhiệt khí sau khi xuyên qua ba mươi sáu đại huyệt, hai luồng nhiệt lưu bên trong và bên ngoài hội hợp biến thành một luồng nhiệt lưu mãnh liệt vô cùng xông vào sanh tử huyền quan hết lần này sang lần khác.

Ngô Cương cảm thấy toàn thân chấn động, tứ chi rã rời, rồi chàng hôn mê không biết gì nữa.

Không hiểu Ngô Cương mê đi đã bao lâu, lúc chàng hồi tỉnh thì nghe có tiếng quát như sấm bên tai:

- Xung phá địa phủ.

- Quay về tứ trụ.
- Tụ khí vào kinh.
- Đẩy lên thiên đỉnh...

Ngô Cương nhất nhất làm theo. Chẳng bao lâu chàng cảm thấy một luồng nội lực kì dị vận chuyển theo như ý muốn hết lần này đến lượt khác. Rồi chàng ngủ thiếp đi.

Lúc Ngô Cương tỉnh lại thì trong nhà không còn một ai. Chân tay cũng được cởi ra từ lúc nào. Chàng trằn mình nhảy lên. Người chàng như một trái banh căng thẳng nhảy lên không. Chân tay chàng luống cuống...

Huych một tiếng! Người chàng rớt xuống. Chàng kinh hãi đứng thộn mặt ra.

Giữa lúc ấy, cánh cửa mở, Vân Hương nhẹ bước đi vào chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Thưa công tử! Kính mừng công tử thành công viên mãn.

Ngô Cương ngơ ngác vái chào đáp lễ rồi không biết nói gì nữa.

Vân Hương đứng sang một bên, vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Phu nhân tuyên triệu công tử đó.

Ngô Cương đáp:

- Xin cô đi trước dẫn đường.
- Mời công tử đi theo tiểu nữ.

Chỉ trong chớp mắt ả đưa chàng vào điện đường rồi quay về vị trí đứng ở đầu mé hữu.

Trước khám đặt bốn chiếc ghế trên ngai bốn bà già được kê bằng trường lão.

Ngô Cương nhìn vào tầm rèm xanh, kính cẩn thi lễ nói:

- Kính tạ phu nhân đã thành toàn cho.

U Linh phu nhân ngồi sau bức rèm nói vọng ra:

- Công tử bất tất phải đa lễ. Mời công tử ngồi xuống ghế.

Ngô Cương tạ ơn ngồi xuống rồi hỏi:

- Phu nhân tuyên triệu văn bối có điều chi huấn thị?

U Linh phu nhân nói:

- Hiện giờ công tử có trăm năm công lực rồi đó...

Ngô Cương ngắt lời:

- Ôn đức này văn bối suốt đời không quên.

U Linh phu nhân gạt đi:

- Bất tất phải thế. Lão thân đã nói đây chẳng qua là báo đáp ân tình của lệnh tiên tôn ngày trước mà thôi.
- Dù sao văn bối cũng xin ghi lòng tạc dạ.

U Linh phu nhân lại nói:

- Đáng tiếc là theo qui củ bản môn không được truyền công cho đàn ông mà cũng không thu phái nam vào môn hạ. Vì thế mà ngoài việc tặng trăm năm công lực, lão thân không có cách nào truyền thụ võ công cho công tử được...

Ngô Cương thành khẩn nói:

- Được thế này văn bối cũng vô cùng thoả mãn rồi.

U Linh phu nhân ngập ngừng:

- Nhưng có điều ra ngoài thể lệ.

Ngô Cương trầm ngâm một lúc rồi hỏi lại:

- Xin phu nhân cho biết điều chi ra ngoài thể lệ?

U Linh phu nhân ra chiều suy nghĩ hồi lâu mới đáp:

- Trừ phi công tử trở nên một phần tử trong U Linh địa cung.

Ngô Cương hỏi lại:

- Dường như phu nhân đã nói là U Linh địa cung không thu nạp nam đệ tử kia mà?

U Linh phu nhân đáp:

- Đúng thế! Lão thân không thu nạp công tử làm đệ tử được, song muốn biết công tử có thể trở nên gia nhân của U Linh môn chăng?

Ngô Cương hỏi ngay:

- Muốn thành gia nhân U Linh môn thì làm thế nào?

U Linh phu nhân quay lại hỏi bốn bà già:

- Bốn vị trưởng lão liệu coi đề nghị của bản toà có được không?

Bốn bà già đồng thanh đáp:

- Nhất thiết xin tuân theo chương môn định đoạt.

9. Chương 9: Chối Hôn Sự, Hào Kiệt Lên Đường

U Linh phu nhân cất giọng nghiêm trang bảo:

- Ngô Cương! Người đã cùng ai đính hôn chưa?

Ngô Cương chấn động tâm thần, chàng đã đoán ra ý tứ của đối phương liền lắc đầu đáp:

- Chưa.

U Linh phu nhân lại hỏi:

- Lão thân có một đứa con gái tuổi xấp xỉ với công tử mà diện mạo cũng dễ coi. Công tử có nguyện ư làm giai tể chăng?

Mọi người nghe phu nhân nói đều đưa mắt nhìn Ngô Cương để chờ chàng trả lời.

Ngô Cương trong lòng kích động phi thường vì đây là việc lớn chung thân chẳng phải trò đùa. Nó đã quan hệ đến hạnh phúc suốt đời chàng mà chàng không suy nghĩ kỹ càng, quyết định một cách khinh suất thì có thể gây nên mối hận ngàn thu. Chàng không thể trả lời ngay, âm thầm nghĩ bụng:

- Nếu mình vâng lời thì từ đây thành một phần tử của U Linh địa cung, có thể luyện tập được võ công thượng thừa của môn phái này. Tầm thân trôi giạt từ nay có chỗ tựa nương. Thật là một hảo sự ra ngoài sức tưởng tượng của mình. Nhưng hiện nay lòng còn ô mị nặng mối huyết cừu, võ công của môn phái này liệu có thể đủ để đáp ứng sứ mạng của mình chăng? Một khi đã gia nhập U Linh môn phái tất không thể tìm thấy cửa khác được. Vả lại chưa được biết mặt công chúa trong địa cung, chẳng hiểu dung mạo cùng đức tính nàng thế nào, mình nhắm mắt ưng thuận thì hậu quả khó mà lường được mình không ưng thuận lại tỏ ra là kẻ vong ân phụ nghĩa. Mối nhân tình của đối phương biết lấy gì báo đáp.

Ngô Cương lại nghĩ tới Huyết Y Kỳ Thư đã chép môn Thiếu Dương thần công và Tham Hóa kiếm thuật, cần phải tâm thần thuần dương mới tu luyện được. Nếu chàng thành hôn thì bao nhiêu công trình sẽ trôi theo dòng nước.

Còn một điểm trọng yếu nữa khiến cho chàng thắc mắc là những kẻ thù của chàng bao quát hầu hết các môn phái hiện nay. Họ chẳng làm bá chủ một phương cũng là nhân vật nổi tiếng trong . Rồi đây chàng hành động báo thù, sống chết chưa biết thế nào mà đoán trước. Giả tỷ gặp điều bất hạnh há chẳng làm lỡ cuộc chung thân của người khác.

Ngô Cương còn đang nghĩ ngợi liên miên, bỗng nghe U Linh phu nhân trầm giọng nói tiếp:

- Ngô Cương! Hôn nhân là việc hệ trọng, cần phải hai bên trai gái vui lòng ưng thuận, chớ nên miễn cưỡng chút nào.

Ngô Cương được lời như cởi mở tấm lòng, liền kính cẩn đáp:

- Phu nhân dạy chí phải!

U Linh phu nhân lại nói:

- Lại còn điểm này nữa lão thân cần nói rõ. Công tử chẳng nên vì chịu ơn đã lãnh thọ trăm năm công lực mà miễn cưỡng vâng lời để báo ơn. Lão thân đã nói, sở dĩ lão thân giúp nội công cho công tử là để đền đáp món nhân tình đối với lệnh tiên tôn ngày trước. Vậy công tử bất tất phải thắc mắc điều đó. Công tử có tâm nguyện hay không là do tự đáy lòng mà ra.

Ngô Cương lại ậm ừ đáp:

- Chính thế.

U Linh phu nhân hỏi gạn:

- Ý công tử thế nào?

Một trong bốn vị trưởng lão cũng lên tiếng:

- Nhai nhi! Đó là phúc phận của công tử. Việc này ngoài lề luật của bản môn là một chuyện chưa từng có bao giờ.

Ngô Cương bản tính cương cường. Về hiền từ bề ngoài chỉ là mười năm phiêu bạt đã tạo cho chàng một thái độ mềm dẻo. Bây giờ chàng nghe thấy nói đến hai chữ “phúc phận” rất lấy làm khó chịu.

Chàng đi đến quyết định ngay, liền đáp:

- Phu nhân có lòng quá yêu dù sông cạn đá mòn Văn bối cũng chẳng thể quên được nhưng...

U Linh phu nhân hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối có điều khó nói.

- Phải chăng công tử muốn cự tuyệt?

- Không phải thế đâu! Nhưng Văn bối không thể tuân mệnh được.

- Tại sao vậy?

- Những kẻ thù của Văn bối ở khắp nơi. Văn bối không hiểu sống chết ra sao, e rằng làm lỡ tuổi thanh xuân của công chúa.

U Linh phu nhân giật giọng hỏi:

- Nếu công tử đã thành người của bản môn thì mối thù của công tử tức là mối thù của U Linh môn vậy.

Ngô Cương vô cùng cảm động. Chàng đứng dậy nói bằng một giọng tha thiết:

- Thịnh tình của phu nhân Văn bối cảm kích không biết đến thế nào mà nói. Nhưng văn bối là dòng dõi Võ Thánh, khi nào dám để ô nhục gia thanh. Mối thù của văn bối không dám mượn tay người khác trả giùm. Xin phu nhân xét thấu điểm này mà nguyên lượng cho.

Câu nói của Ngô Cương khiến ọi người phải động dung.

U Linh phu nhân nói:

- Đáng khen cho công tử rất có chí khí. Chẳng hổ là dòng dõi Võ Thánh...

Ngô Cương cảm động không tự chủ được chàng nói :

- Thưa phu nhân! Văn bối có lời mạo muội muốn trình bày...

- Công tử cứ nói đi!

- Trong vòng ba năm nếu văn bối mà trả xong ân oán, sẽ trở lại gặp mặt...

U Linh phu nhân nghe nói liền hiểu ý. Bà cất giọng lạnh lùng nói lại:

- Công tử muốn tiểu nữ phải chờ ba năm hay sao?

Ngô Cương đỏ mặt bên lên đáp:

- Văn bối không dám.

Bốn bà già tóc bạc ra chiều tức giận, bật lên tiếng dềnh hắng.

Tám cô thiếu nữ cung trang lại ra chiều luyến tiếc cho chàng.

Ngô Cương rất dỗi bần khoản trong dạ, nhưng chàng không thể có quyết định khác được.

Bầu không khí trong trường trở nên trầm trọng.

U Linh phu nhân dường như tha thiết với việc lựa chọn rể đông sàng, bà dịu giọng hỏi:

- Ngô Cương! Công tử có muốn coi mặt công chúa chăng?

Ngô Cương không khỏi ngẩn ngơ. Dĩ nhiên tính hiếu kỳ của chàng muốn được gặp mặt công chúa để coi tài mạo nhưng chàng lại thay đổi nghĩ:

- Hiện giờ chưa thể kết hôn, chuyện coi mặt càng thêm bẽ bàng và tỏ ra mình không tin lời U Linh phu nhân về phẩm mạo của công chúa. Nếu sau ba năm mình Văn bối còn sống thì bất luận công chúa có như Vô Diệm, Đông Thi cũng nhất quyết định bề hôn sự để báo đáp ơn sâu.

Ngô Cương nghĩ vậy liền đáp:

- Bối thiết tưởng bất tất phải thế. Sau ba năm mà Văn bối không chết, nhất định trở lại địa cung. Giả tỷ trong năm này mà công chúa có kỳ duyên mỹ mãn nào khác, Văn bối cũng xin có lời chúc hạ.

Bà già đứng đầu hắng giọng rồi nói:

- Thật là kẻ không biết điều.

Ngô Cương lửa giận bốc lên nhưng chàng cố nén không buông lời kháng cự.

U Linh phu nhân buồn rầu nói:

- Nhân duyên là việc tiền định không thể miễn cưỡng được. Nếu ba năm đó đã ghi tên, nguyệt lão buộc chân tơ thắm thành cuộc hôn nhân cũng là thành tựu. Ta nói đến đây là cạn lời. Công tử có thể ra đi. Văn Hương! Người hướng dẫn Ngô công tử.

Văn Hương kính cẩn Vãng lời.

Ngô Cương rất dỗi bần khoản. Chàng đi giật lùi một bước rồi thi lễ nói:

- Văn bối xin cáo thoái.

Chàng về đến phòng riêng. Tiểu Mai đã bày cơm rượu sẵn sàng. Trong lòng hữu sự, chàng chỉ ăn uống qua loa rồi bảo Tiểu Mai cất dọn.

Ngô Cương để nguyên áo quần nằm duỗi dài trên giường để nghĩ lại xem hành động mình có đích đáng không?

Tiểu Mai trở lại trong phòng. Ắ đứng trước giường bữu môi ra chiều tức giận hỏi:

- Công tử! Sao công tử lại không chịu thành hôn với công chúa?

Ít lâu nay hai người gần gũi nhau đã bỏ được tất phen rào ngăn cách và cùng nhau ít nhiều cảm tình. Thực ra hơn ba tháng trời Ngô Cương ở trong U Linh địa cung. Tiểu Mai là người duy nhất thân cận với chàng. U Linh phu nhân là nhân vật thế nào, chàng không sao đoán được. Theo trực giác chàng chỉ nhận thấy phu nhân vào trạc năm sáu chục tuổi. Còn ngoài ra chàng không biết một tí gì.

Ngô Cương ngơ ngẩn rồi gượng cười hỏi:

- Tiểu Mai! Cô không biết hay sao?

Tiểu Mai nói:

- Nếu biết còn hỏi làm chi?

- Ta có chỗ khó nói lắm!

- Chà! Nếu công tử mà thấy mặt công chúa thì không muốn chịu rồi cũng phải chịu.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao thế?

Tiểu Mai vênh mặt lên đáp:

- Tiểu tỳ dám đánh cuộc với công tử là khắp thiên hạ không còn người nào đẹp hơn công chúa, ...

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Có thật thế không?

- Tiểu tỳ lừa gạt công tử làm chi?

- Ta không có phước... thật là đáng tiếc!

- Đó là tự công tử đóng cửa không chịu đón tiếp, chứ tại ai?

Ngô Cương cất giọng buồn buồn nói:

- Tiểu Mai! Cô không hiểu nỗi khổ tâm của ta.

Tiểu Mai hỏi:

- Công tử hối hận rồi phải không?

- Không phải thế! Trước nay ta không hối hận bao giờ.

- Vậy công tử khổ tâm vì lẽ gì?

Ngô Cương thấy cô bé lộ vẻ giận dữ một cách ngây thơ thì lòng chàng xiết bao hảo cảm. Chàng thở dài đáp:

- Ta chỉ nói một điểm trọng yếu nhất trong mình ta có mối huyết thù sâu tựa bể, mà những kẻ thù bao quát gần hết những nhân vật thành danh trong võ lâm. Cuộc sinh tử nay mai của ta khó mà đoán trước được, ta không muốn làm lỡ hạnh phúc trọn đời của công chúa.

Tiểu Mai cười lạt nói:

- Công tử nói nghe có lý lắm.

Ngô Cương chau mày hỏi lại:

- Tiểu Mai! Cô nói vậy là có ý gì?

Tiểu Mai rào đón:

- Nếu tiểu tỳ nói càn công tử có nổi giận không?

Ngô Cương đáp:

- Cô cứ nói đi, không hề chi cả.
- Khi công tử tới đây sức không trối nổi con gà...
- Đó là sự thực.
- Bây giờ công tử có đủ trăm năm công lực. Đó là vì phu nhân khăng khải ban ột trăm viên Cửu Chuyển kim đan.

Ngô Cương ngắt lời:

- Ủa! Ta uống đó là Cửu Chuyển kim đan ư?
- Hừ! Thứ kim đan này chế luyện không phải dễ dàng. Nó là vật chi bảo của bản môn. Theo chỗ tỳ tử biết thì phu nhân rất sủng ái đại đệ tử là Vân Hương tỳ tỳ mà chỉ được ban cho ba chục viên. Nguyên một điểm này công tử cũng đủ nhận thấy tâm ý của phu nhân đối với công tử là thế nào rồi...

Ngô Cương thân mình ngồi ra mép giường nói bằng một giọng rất trịnh trọng:

- Về điểm này dù ta chết cũng không quên được.
- Còn nữa. Bốn vị trưởng lão vì muốn thành toàn cho công tử mà đều hy sinh mười năm công lực.
- Ủi chà!

Ngô Cương kinh ngạc vì chàng không bao giờ ngờ tới điểm này.

Tiểu Mai lại lém lỉnh nói tiếp:

- Công tử trong người mang thù lớn. Muốn báo thù phải có võ công. Công tử đã có nội lực trăm năm mà luyện tập võ học thượng thừa của bản môn thì tỳ tử dám chắc là trong võ lâm ít người bì kịp. Không ngờ công tử lại cự tuyệt...

Tuy Tiểu Mai còn nhỏ tuổi, nhưng cô ăn nói đâu ra đấy, khiến Ngô Cương không khỏi động tâm. Nhưng bậc đại trượng phu lời nói coi nặng bằng non, lẽ nào cãi khẩu? Chàng đã cự tuyệt trước rồi, dĩ nhiên phải kiên trì giữ cho đến nơi. Chàng nói:

- Tiểu Mai! Ta cũng biết vậy rồi.
- Thế thì sao công tử lại cự tuyệt?
- Ta đã bảo là có chỗ khó nói.

Tiểu Mai cúi đầu lặng lẽ hồi lâu rồi lẩm bẩm:

- Công chúa có tính rất cương cường, hiếu thắng...

Ngô Cương vội hỏi:

- Cô bảo sao?

Tiểu Mai lắc đầu nói:

- Công tử hãy nghỉ đi. Tỳ tử xin cáo thoái.

Ả nói xong nét mặt buồn buồn bước ra khỏi phòng.

Ngô Cương lại nằm xuống, lòng chàng vẫn băn khoăn về câu Tiểu Mai nói: “Công chúa bản tính cương cường hiếu thắng”. Chàng nghĩ lui nghĩ tới mà chẳng hiểu ra sao, bất giác ngủ đi lúc nào không biết.

Ngô Cương tỉnh lại thấy khí lạnh xâm chiếm cơ thể. Chàng bừng mắt nhìn lại thì kinh hãi vô cùng. Nhìn thấy mình nằm trên phiến đá trước một ngôi mộ lớn. Chàng nhìn cảnh vật mà đoán thì đây là tám mồ mà chàng đã đến từ ba tháng trước.

Lúc này gần sáng, mặt trời sắp mọc. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng đây là một trường mộng ảo?

Nhưng người chàng mặc áo mới đã là sự thực. Huống chi nội lực trong người rạo rức như muốn bay bổng lên thì còn là mộng sao được? Chàng được đưa ra khỏi U Linh địa cung lúc nào chàng cũng chẳng hiểu. Chàng xem chừng U Linh địa cung thần bí kia chỉ ở dưới lòng đất khu mồ mả này mà chàng không biết lối ra vào đường hầm ở chỗ nào.

Đầu tiên Ngô Cương chú ý đến ngôi mả lớn trước mặt. Cõi niên hiệu khắc trên tấm bia thì đây là một cổ mộ xây từ trăm năm trước. Ngôi mộ này qui mô rộng lớn nhưng bỏ hoang phế lâu ngày không tu sửa thành ra có vẻ hoang vu.

Ngô Cương đưa tay lên gõ tấm bia nghe tiếng chắc nịch rồi tự nhủ:

- Ta chẳng cần kiếm cửa ngõ vào địa cung làm chi.

Chàng hồi tưởng lại ba tháng trước xuýt nữa bị Kim kiếm thủ, thuộc hạ Võ Minh bắt được thì lòng chàng lại khiếp sợ.

Sau một trăm ngày chàng đã không phải người tầm thường nữa và biến thành nhân vật có cả trăm năm nội lực. Thật là một cuộc hội ngộ thật ly kỳ!

Chàng lại nhớ tới U Linh phu nhân mà chàng chưa được gặp mặt lần nào. Còn bốn vị trưởng lão, tám thiếu nữ và Tiểu Mai... thì ấn tượng chỉ còn lơ mờ tựa hồ rất xa rất thật.

Chàng tự hỏi:

- Nếu ở trong cung mình ưng chịu cùng công chúa kết hôn thì hậu quả sẽ ra sao?

Con người khác nào chiếc thuyền rời khỏi bến, bước tiền đồ chẳng hiểu đến đâu. Một lời quyết định ảnh hưởng cho cả đời. Phương hướng thay đổi sẽ gặp bao nhiêu biến cố. Mỗi hướng đi là một vận mệnh.

Chàng khước từ hôn ước là phải hay sai, hiện giờ chưa thể biết được.

Ráng sớm nhuộm đỏ đầy mặt đất. Ngô Cương đứng trước một sự thật là phải đi đâu về đâu bây giờ.

Tuy người chàng đã có trăm năm nội lực, nhưng không hiểu võ công thì cũng chẳng dùng làm gì được.

Trong mình đầy đủ nội lực, những yếu quyết võ công ở Huyết Y Kỳ Thư chàng đã thuộc lòng. Việc cần kíp hiện giờ là sao tìm được chỗ tiềm tu để luyện võ. Năm năm mới thành tựu, thời gian nào phải ngắn ngủi. Còn trình độ mà chủ nhân huyết y đã nói ra dĩ nhiên không phải tầm thường. Nếu công việc luyện tập chưa thành tựu, chàng đã lọt vào tay kẻ thù thì hai phen kỳ ngộ có cũng như không.

Lời nói của Thiết Tâm Thái Tuế Hồ vẫn vang vọng bên tai: “Phải đi xa tận chốn biên hoang. Nếu không thành tựu thì ứng trở về Trung Nguyên nữa...”. Như vậy chỉ có chốn biên hoang mới là nơi tiềm tu rèn luyện võ công, thoát khỏi tai mắt kẻ thù.

Ngô Cương nghĩ vậy, đột nhiên chàng để mắt tới cái bọc từ nãy tới giờ chàng không chú ý. Chàng nhấc lên thấy khá nặng liền mở ra coi. Trong bọc có hai bộ áo mới và cả những quần áo cũ cùng với tấm huyết y xé vụn chàng vất xuống gầm giường mà hiện giờ cũng có ở đây. Ngoài ra còn có hai gói một nhỏ một lớn. Gói lớn là những đỉnh vàng nặng tới trăm lạng, còn gói nhỏ có mười hạt minh châu lớn bằng mắt rồng.

Ngô Cương trong lòng xúc động không bút nào tả xiết. Chàng thấy U Linh phu nhân với mình ơn nghĩa thâm trọng, không đền đáp bằng cách nào cho phải.

Chàng gói bọc cẩn thận lại. Những áo cũ cùng tấm huyết y đã xé nát thành đồ vô dụng, chàng liền nhét vào kẻ hở tường mộ. Còn vàng và minh châu thì cất kỹ trong mình. Với số vàng và minh châu đó đủ chi dùng trong mười năm, chàng không lo lắng về vấn đề này nữa.

Ngô Cương bất giác như nhớ tới việc cự hôn, chàng thấy canh cánh bên lòng. Nhưng sự thực không cho phép chàng ưng thuận, một là vì chưa luyện võ công trong Huyết Y Kỳ Thư, chàng không thể kết hôn được.

Hai là thanh danh của phụ thân, chàng chẳng thể mượn tay người khác để báo thù.

Ba là chàng phải đối phó với không biết bao nhiêu kẻ thù, sống chết chưa hay, dĩ nhiên không nên làm lỡ thanh xuân của công chúa.

Ngô Cương đi quanh hết một vòng mồ mả thần bí rồi xách gói lên đường. Chàng cảm thấy tình trạng trong người biến đổi khác thường. Chân bước mau lẹ, tinh thần cũng rất sung túc.

Ngô Cương ra khỏi nghĩa trang đi qua chỗ hang động bữa trước, chàng không nhìn được cúi đầu ngó vào coi. Chàng không thấy lão hóa tử đâu, chắc lão đã bỏ đi rồi.

Cuộc tao ngộ của con người khó mà lường được. Mới cách đây trăm ngày mà cuộc biến cải thật quá sức tưởng tượng.

Ngô Cương vào thị trấn gần đó mua một con ngựa, một bộ yên.

Chàng mặc áo mới, cỡi tuấn mã coi người đẹp như cây ngọc. Bề ngoài chàng không còn chút nào giống trước. Chàng đã biến thành một người nho sĩ đi du học, ai trông thấy cũng phải khen thắm và để mắt nhìn vào.

Ngô Cương qua sông Hán Thủy đi vào con đường mé tây nằm dẫn tới đất Xuyên.

Một hôm, chàng tới Qui Xuyên rồi cứ ngược dòng sông mà đi, tức là đường vào đất Tây Xuyên.

Tuy trời đã sang thu, nhưng nắng hạ hấy còn nóng chảy. Mà trời đúng Ngọ, Ngô Cương có trăm năm công lực trong người, chàng đi nắng cũng không biết mệt, nhưng con ngựa đã thở ồ ồ, sùi bọt trắng, mồ hôi ra ướt đầm.

Ngô Cương không nỡ bắt con vật nhọc mệt quá chừng, chàng liền cho rẽ vào khu rừng âm u để nó nghỉ ngơi chốc lát rồi sẽ lên đường. Sau khi buộc ngựa vào gốc cây bờ suối, chàng cũng ngồi xuống một gốc cây cạnh lá um tùm để nghỉ mát.

Giữa lúc ấy, tiếng sắt thép vang lên lẫn với tiếng quát tháo om sòm từ phía rừng sâu gần đó vọng ra.

Hiện giờ Ngô Cương chưa đủ tư cách là người võ lâm, nên tuy chàng động tính hiếu kỳ, song lại sợ sinh chuyện lôi thôi. Chàng đành lờ đi như không nghe thấy, đưa cặp mắt băng khuâng nhìn cảnh vật chốn sơn lâm.

Tiếng đánh nhau đã lâu mà vẫn chưa giảm sút. Bản tâm Ngô Cương không muốn nghĩ tới mà thanh âm kia không ngớt đập vào màng tai. Tính hiếu kỳ chỉ đòi trời dậy. Nhất là chàng đang hồi thanh niên nóng nảy thì còn nhẫn nại làm sao được. Thế rồi chân chàng bất giác cất bước lần về phía rừng sâu.

Trên một khu đất trống trong rừng, ánh kiếm lóe mắt, kiếm khí tung hoành, hai người đang chiến đấu đến lúc hăng say. (Nguyên bản: hăng hái)

Một người văn sĩ trung niên vẻ mặt thâm trầm (nguyên bản: âm trầm), còn người nữa là đại hán thân hình cao lớn. Cả hai cùng sử kiếm.

Ngô Cương đứng ngoài, chàng không hiểu kiếm thuật ai cao ai thấp mà chỉ biết cuộc chiến đang cực kỳ ác liệt.

Ngoài vòng chiến, một tên tiểu khất cái tuổi chừng mười bảy, mười tám, quần áo lam lũ, đầy mặt cáu ghét đang ngồi lom khom theo dõi cuộc chiến đấu. Gã không ngớt gật đầu hay lắc đầu tựa hồ để phê bình những chiêu kiếm thuật của hai người.

Ngô Cương tự hỏi:

- Gã tiểu khất cái kia phải chăng cũng là người võ lâm?

Chàng ngó gã mấy lần nữa rồi toan bỏ đi. Gã tiểu khất cái đột nhiên quay đầu lại, gã nhìn chàng toét miệng ra mà cười để lộ hai hàm răng trắng nhơn. (Nguyên bản: trắng ớn)

Ngô Cương động tâm nghĩ thầm:

- Hàm răng xinh đẹp kia mà để vào miệng một tên tiểu khất cái thì thiệt là uổng.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì gã tiểu khất cái giơ tay lên vừa vẫy vừa hỏi:

- Công tử coi có thú không? Chắc công tử chả thèm để ý?

Câu nói của gã đầy vẻ khinh miệt hai người đang giao thủ.

Ngô Cương tủm tỉm cười gật đầu tỏ ý biểu đồng tình với tên tiểu khất cái nhưng thực ra chàng không hiểu gì hết.

Dường như hai người định chiến đấu quyết liệt cho tới lúc kẻ sống người chết, vẫn tiếp tục đánh nhau như điên.

Ngô Cương nguyên trước cũng là khất cái, nên chàng vẫn còn hảo cảm với gã này. Gã tiểu khất cái trước mắt chàng tức là hình ảnh con người chàng trước đây chưa lâu. Bất giác chàng tiến về phía gã.

10. Chương 10: Dưới Quần Hồng Chịu Ép Một Bề

Tiểu hóa tử nheo mắt ngó Ngô Cương, chàng liền hỏi:

- Huynh đài cũng hiểu nghề này ư?

Tiểu hóa tử đảo hai mắt lên nhìn chàng hỏi lại:

- Sao? Công tử kêu tiểu hóa tử bằng huynh đài ư?

Ngô Cương nói:

- Như vậy có chi không ổn?

Tiểu hóa tử đáp:

- Tiểu hóa tử nghe thấy lạ tai một chút.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Hai vị kia là ai?

Tiểu hóa tử đáp:

- Chó cắn người, người đánh chó.

Ngô Cương suýt nữa phải phải cười vì câu nói của tiểu hóa tử vừa ra chiều hỗn xược vừa có vẻ khinh bạc.

Bất thành lình một tiếng quát vang tai từ đằng xa vọng lại:

- Dừng tay!

Người trong không trường bất giác thu kiếm về nhảy ra vòng chiến vừa nhìn thấy người mới đến, họ đều biến sắc.

Tiểu hóa tử đằng hắng một tiếng!

Ngô Cương ngoảnh đầu nhìn ra phía sau chàng, cũng thay đổi sắc mặt. Người mới đến là một võ sĩ trung niên chừng hơn ba mươi tuổi. Người này cài trên lưng một thanh trường kiếm, ánh kim quang rực rỡ. Cả vỏ lẫn kiếm đều bằng vàng.

Ngô Cương la thầm:

- Kim kiếm thủ!

Mắt chàng lộ vẻ cảm phẫn.

Tên Kim kiếm thủ đảo mắt nhìn toàn trường một lượt rồi cất giọng hách dịch bảo hai người kia:

- Báo rõ danh hiệu lai lịch đi!

Kiểm sĩ trung niên ăn mặc theo kiểu văn sĩ gượng cười kính cẩn nói:

- Tại hạ là tục gia đệ tử phái Võ Đang tên gọi là Thanh Phong Kiếm Khách Hồ Quân.

Kim kiếm thủ lại quay sang nhìn đại hán hỏi:

- Còn người nữa?

Đại hán giương cặp mắt phần nộ lên nhìn đối phương hồi lâu mới miễn cưỡng đáp:

- Tại hạ là Võ Gia Thuần ở Hán Trung tiêu cực.

Kim kiếm thủ lại hỏi:

- Các người tranh đấu vì việc gì?

Đại hán đáp:

- Vì việc riêng cá nhân.

Kim kiếm thủ hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Võ minh đã có luật nghiêm cấm không cho tư nhân đánh nhau. Phải chăng các người cố ý trái lệnh?

Kiểm sĩ nho nhã tức Thanh Phong Kiếm Khách Hồ Quân cười đáp:

- Tại hạ bị bức bách phải động thủ.

Đại hán Võ Gia Thuần bĩu môi nói:

- Hồ Quân! Người thật là mặt dày.

Tiểu hóa tử nói xen vào:

- Nếu là mặt dày thì nên chui vào cầu tiêu mà tự tử đi thôi.

Thanh Phong Kiếm Khách Hồ Quân mặt lộ sát khí nhìn tiểu hóa tử tựa hồ muốn ăn tươi nuốt sống gã.

Kim kiếm thủ quay đầu lại “Ái chà” một tiếng rồi cũng trợn mắt nhìn gã tiểu hóa tử. Mục quang của hắn khiến cho cả Ngô Cương đứng bên cũng phải phát khiếp.

Tiểu hóa tử quy đầu nhìn ra chỗ khác, chẳng hiểu gã giả vờ hay có ý khinh miệt.

Kim kiếm thủ ở chốn giang hồ ai nhìn thấy đều khiếp sợ, không muốn gây chuyện với hắn. Cả Thanh Phong Kiếm Khách Hồ Quân cũng phải tuân theo mệnh lệnh, không dám thở mạnh. Vậy mà tên tiểu hóa tử lại tỏ thái độ trêu gan thì gã chẳng biết trời cao đất dày là gì.

Ngô Cương đảo mắt nhìn không trường...

Một chuyện bất ngờ là Kim kiếm thủ thu mục quang rùng rợn lại bảo Thanh Phong Kiếm Khách Hồ Quân và Võ Gia Thuần:

- Hai người đi đi và phải nhớ rằng không được tái diễn những hành động này nữa.

Thanh Phong Kiếm Khách kính cẩn dạ một tiếng rồi lập tức băng mình đi ngay.

Tiêu sư Võ Gia Thuần lạnh lùng đặng hắng một tiếng rồi khinh khỉnh quay gót.

Kim kiếm thủ lông mày dựng ngược quát lên:

- Hãy đứng lại đã!

Võ Gia Thuần dừng bước quay lại nhưng không nói gì.

Kim kiếm thủ quát mắt lên hỏi:

- Người có ý bất phục phải không?

Võ Gia Thuần hần học hỏi lại:

- Các hạ định làm gì tại hạ?

Kim kiếm thủ dần giọng:

- Chẳng làm gì cả. Cho người một bài học mà thôi.

Đại hán vẫn lạnh lùng nói:

- Các hạ khinh người quá...!

- Giỏi lắm! Người chuẩn bị tự vệ đi!

Võ Gia Thuần mặt tím bầm. Tuy y lỗ mãng nhưng là người có tư [X, trang 113 dòng 1] vẫn cũng chẳng sợ hãi gì hững hờ hỏi lại:

- Các hạ bức bách tại hạ phải động thủ hay sao?

Kim kiếm thủ quắc mắt lên đáp:

- Người không đáng nói đến hai chữ động thủ.

Đại hán bình tĩnh đáp:

- Tại hạ tự biết mình không phải là tay đối thủ với các hạ, nhưng tại hạ thà chết chứ không chịu nhục.

- Hay lắm! Người chuẩn bị tự vệ đi!

Võ Gia Thuần cầm ngang thanh kiếm thủ thế đề phòng.

Kim kiếm thủ từ từ rút thanh kiếm ở sau lưng. Hắn rung một cái luồng kiếm quang lóe ra đến tám thước.

Võ Gia Thuần da mặt co dúm lại. Hiển nhiên y biết công lực mình còn kém đối phương xa. Hai chữ tự vệ chỉ là một danh từ dễ nghe mà Kim kiếm thủ nói ra trước khi tàn hại đồng đạo. Sự thực đại hán chẳng có cơ hội nào để tự vệ.

Ngô Cương thấy thế lửa giận bùng bùng. Nhưng chàng không hiểu võ công nên chẳng làm gì được.

Tiểu hóa tử lạnh lùng nói:

- Họ Võ kia! Sao người chẳng biết tự lượng nín nhịn đi một chút có phải xong không? Tội gì đem đầu ra để làm trò đùa.

Võ Gia Thuần nghiêng răng ken két chứ không mở miệng. Tay kiếm của y hơi run lên trán toát mồ hôi.

Kim kiếm thủ quắc mắt nhìn tiểu hóa tử một cái rồi quay lại bảo Võ Gia Thuần:

- Phải cẩn thận đấy!

Hắn vừa nói vừa tiến lại vung kiếm với một tư thế coi rất ung dung tựa hồ chiêu kiếm chẳng có chi kỳ lạ. Thế mà Võ Gia Thuần không tài nào né tránh được mà cũng không có cách đỡ gạt vì các bộ vị đều bị công kích. Bỗng có tiếng la:

- Úi chao!

Võ Gia Thuần loạng choạng người đi mấy cái. Hai cánh tay và hai bên ngực máu tuôn ra như suối. Chớp mắt y biến thành con người máu.

Một chiêu gây bốn vết thương. Kiếm thuật này thật là lợi hại!

Nét mặt Võ Gia Thuần hoàn toàn biến đổi, ra chiều vừa đau khổ vừa phẫn hận. Y tự phong tỏa huyết đạo để ngăn máu chảy rồi run lên hỏi:

- Tại hạ đồ đi được chưa?

Kim kiếm thủ chỉ “Ừ” một tiếng.

Võ Gia Thuần hỏi lại:

- Các hạ là kiếm thủ số mấy?

Kim kiếm thủ cười ha hả đáp:

- Chà chà! Người muốn báo thù phải không? Bản Kim Kiếm số hai mươi ba. Người nhớ kỹ đấy.

Võ Gia Thuần loạng choạng bước đi ra khỏi khu rừng.

Tiểu hóa tử lại lên tiếng:

- Cũng là một tay hán tử! Đáng tiếc y không thức thời.

Ngô Cương cũng không nhịn được cũng lên tiếng:

- Nếu người thức thời há chẳng biến thành đồng loại với Thanh Phong Kiếm Khách thì còn gọi hán tử sao được?

Tiểu hóa tử đột nhiên đứng dậy vỗ tay nói:

- Thật là tuyệt cú! Người đọc sách quả nhiên có con mắt biết người biết của.

Kim kiếm thủ số hai mươi ba giương cặp mắt chim ưng nhìn tiểu hóa tử, cất giọng ồm ồm hỏi:

- Thằng lỏi ăn xin kia! Mi hãy báo họ tên cùng lai lịch đi!

Tiểu hóa tử vỗ vào gáy la lên:

- Hồng бет! Mình mãi coi một trường náo nhiệt, quên khuấy bữa nay trong Dương phủ ở Tây Thôn có việc vui mừng.

Gã nói xong trở gót chạy ngay.

Kim kiếm số hai mươi ba quát:

- Mi không đi được.

Chẳng hiểu hán dùng thân pháp gì mà bóng người vừa lấp loáng đã đứng đón đầu tiểu hóa tử.

Tiểu hóa tử tru tréo:

- Các hạ định làm gì? Võ minh cấm chỉ tư nhân đánh nhau mà?

- Đừng nói lời thôi!

Tiểu hóa tử lớn tiếng hỏi lại:

- Phải chăng làm quan tha hồ đốt lửa, còn trăm họ thì thấp đèn cũng không được?

Kim kiếm số hai mươi ba quát hỏi:

- Thằng ăn xin này có phải mi họ Ngô không?

Ngô Cương động tâm. Chàng hiểu ý đối phương ngay.

Tiểu hóa tử đảo cặp mắt trắng dã cất giọng âm ớ hỏi:

- Lạ nhỉ! Sao các hạ lại đưa họ Ngô vào cho tại hạ!

Kim kiếm thủ hỏi ngay:

- Vậy chứ mi họ gì?

Tiểu hóa tử đồng dạc đáp:

- Đã là kẻ ăn xin còn nêu tên họ làm chi để nhục đến tổ tông.

- Đừng léo mép nữa. Có phải mi là Ngô Cương không?

- Sao? Ngô Cương nào? Tại hạ chưa nghe nói đến bao giờ.

- Xưng rõ lai lịch đi!

- Nếu không thì sao?

- Không thì chẳng thể đi được.

- Sao các hạ vô lý thế?

Kim kiếm số hai mươi ba trở kiếm vào mũi tiểu hóa tử cất giọng hung dữ nói:

- Mi hãy theo bản nhân đi một chuyến.

Tiểu hóa tử lùi lại một bước trở vào Ngô Cương hỏi:

- Sao các hạ không bảo y họ Ngô?

Kim kiếm số hai mươi ba không thèm quay đầu lại, hần nói ngay:

- Đừng rườm lời nữa! Đi đi!

- Đi ư? Đi đâu bây giờ?

Ngô Cương không nhin được nữa. Hiện giờ chàng đã thành một nhân vật khác thường, không còn ai nhận ra trước đây chàng là một tên tiểu khất cái năm da bọc rúm xương. Chàng chẳng thể để cho tên tiểu khất cái vì mình mà bị vạ lây. Chàng lạnh lùng nói:

- Các hạ làm thế chẳng hóa ra là ngang tàng quá ư?

Kim kiếm số hai mươi ba quay lại hỏi:

- Người muốn thọc gậy vào bánh xe ta chăng?

Ngô Cương quên cả khiếp sợ, hần học đáp:

- Các hạ muốn nói thế nào cũng được.

- Tiểu tử! Người thiệt là lớn mặt.

- Các hạ muốn sao bây giờ?

- Nói rõ lai lịch đi!

- Tại hạ không nói thì sao?

- Đừng hòng rời khỏi nơi đây.

- Cái đó chưa chắc.

- Người cứ thử đi coi.

Ngô Cương trong lòng cũng thấy hoang mang vì chàng chẳng hiểu chút võ công nào. Chàng hối hận là mình quá nóng. Đáng lý mình không nên gây gổ. Việc nhỏ nhặt mà không nhin được thì hư việc lớn. Nhưng bây giờ chàng đã ở vào tình thế cười hổ, cứ cất bước đi.

Kim kiếm số hai mươi ba lạng người ra đứng chắn ngang đường.

Ngô Cương cho là đối phương động thủ, bất giác vùng chưởng đánh ra dĩ nhiên phát chưởng của chàng chẳng có chiêu thức nào. Nhưng chàng đã có trăm năm nội lực thì cái vùng tay này cũng rất ghê gớm. Một làn cuồng phong nổi lên hất Kim kiếm số hai mươi ba lùi lại bốn năm bước.

Tiểu hóa tử lộ vẻ kinh hãi, Ngô Cương rất đổi ngạc nhiên. Đây là lần đầu tiên chàng ra tay đối phó với người.

Kim kiếm số hai mươi ba cười khàn khạch nói:

- Tiểu tử! Bản nhân không ngờ các người giỏi thiệt!

Hần nói xong rung trường kiếm lên toan ra chiêu công kích...

Ngô Cương bỏ vía vì biết đối phương chỉ ra tay một cái là chàng không sao thoát khỏi. Trống ngực đánh tít tít! Trong lúc hốt hoảng chàng không biết làm thế nào.

Giữa lúc ấy một thanh âm trong trẻo nhưng rất êm tai vang lên:

- Ốc còn chưa lo nổi mình ốc, sao còn can thiệp vào chuyện của người ta?

Ba người nghe tiếng quay lại bất giác đều thộn mặt ra. Người vừa xuất hiện là một nữ lang mặc áo màu lục, đẹp như cây ngọc, cách ngoài ba trượng. Theo sau nàng là một tên tỳ nữ áo xanh. Hai thiếu nữ này đến từ lúc nào chẳng một ai hay. Bầu không khí trong rừng bỗng trở nên yên lặng, nghe rõ hơi thở từng người.

Nữ lang áo lục chừng mười sáu, mười bảy tuổi, mặt lạnh như sương băng, khiến cho người ta phải kinh sợ không dám nhìn thẳng vào mặt. Nhưng nàng đẹp lắm, ai đã nhìn nàng là mục quang không nhìn ra chỗ khác nữa. Cái đẹp của nàng cực kỳ huyền diệu, những danh từ thông thường để tả người đẹp không hình dung được một phần trong muôn phần sắc đẹp kỳ bí này. Cả tỳ nữ áo xanh cũng là hạng đẹp phi thường.

Ngô Cương quên hết mọi sự. Trước nay chàng chưa thấy thiếu nữ nào đẹp như nữ lang này.

Những thiếu nữ tuyệt đẹp ở thế gian thường dùng câu đẹp như thiên tiên để mô tả, nhưng nếu dùng câu đó để tả nữ lang áo lục thì chẳng ăn thua gì. Cái đẹp của nàng khiến cho thiên tiên phải thất sắc. Thực ra thiên tiên là người thế nào chẳng một ai được trong thấy bao giờ. Nó chỉ là một hình bóng trừu tượng. Còn người đứng trước mắt đây là người bằng xương bằng thịt hẳn hoi.

Ngọn gió hiu hiu thổi làm u hương thấm vào lòng người. Mỗi làn gió thoảng qua, mấy người đứng đó lại thấy cảm giác phiêu diêu tựa hồ bay bổng lên mây xanh.

Nữ lang áo lục này có một hình ảnh kỳ tuyệt bất luận là ai chỉ thấy mặt nàng một lần là suốt đời không quên được nữa. Đường như tạo vật cố ý thiên vị đem hết bao nhiêu cái đẹp cái tốt ở thế gian tập trung vào cả người nàng.

Từ ngũ quan đều đặn cân xứng cho đến làn da trắng mịn như bạch ngọc, nhất là cặp mắt sâu tựa biển, chẳng một cái gì là không đẹp đến chỗ tuyệt đỉnh.

Tầm lưng liễu mềm mại thướt tha tựa hồ không chịu nổi luồng gió mạnh, nhưng nàng xuất hiện nơi đây vào lúc này đủ chứng minh là một võ lâm nhi nữ.

Nữ lang có vẻ siêu phàm thoát tục, tính chất cao quý tựa bởi trời [X, trang 117 dòng 2 dưới lên]. Đó là đặc điểm của nàng.

Kim kiếm số hai mươi ba nhìn nàng mà chảy nước miếng. Tướng mạo xấu xa của hắn khiến người ta phải buồn nôn. Hắn xoay ngược kiếm lại tiến lên mấy bước, khép nép thi lễ tự giới thiệu:

- Tại hạ là Kim kiếm số hai mươi ba dưới trướng Võ lâm minh chủ.

Nữ lang áo lục cất giọng như băng:

- Ta có hỏi đến ngươi đâu?

Khẩu khí này mà từ miệng một cô gái khác nói ra thì người nghe không chịu nổi. Nhưng nó do nữ lang áo lục thốt ra tình hình lại khác hẳn. Đường như nàng phải cao ngạo như vậy mới xứng đáng với vẻ đẹp của nàng.

Kim kiếm số hai mươi ba tuyệt không tỏ vẻ gì giận dữ. Hắn vừa cười vừa “dạ” một tiếng rồi hỏi:

- Xin hỏi cô nương tại hạ phải xưng hô thế nào đây?

Nữ lang áo lục vẫn một giọng kiêu kỳ:

- Ngươi không đáng hỏi!

Câu nói thật là khinh miệt, song Kim kiếm số hai mươi ba vẫn không động nộ, hắn hơi đỏ mặt lên hỏi lại:

- Cô nương cũng là võ lâm đồng đạo?

- Dĩ nhiên.

Kim kiếm số hai mươi ba ngập ngừng:

- Hết thấy võ đạo trung nguyên chẳng ai là... không tuân lệnh của Võ minh...

- Cái đó chưa chắc.

Kim kiếm số hai mươi ba ngơ ngẩn hỏi:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

- Chẳng có chi cả. Người không được đụng vào người y.

Nữ lang áo lục chỉ lên trở vào Ngô Cương chàng đang mơ màng như người trong mộng.

Tiểu hóa tử bật lên một tiếng “ồ” vừa ra chiều ghen tức lại có ý thán phục. Gã đưa mắt nhìn Ngô Cương.

Ngô Cương mặt đỏ đến mang tai, trong lòng kinh dị muôn phần. Chàng tự hỏi:

- Giữa mình và nữ lang áo lục này chưa từng quen biết, tại sao nàng lại nói thế? Nàng là ai? Tới đây với mục đích gì?

Bấy nhiêu câu hỏi quay lên trong đầu óc chàng. Bất giác chàng đưa mắt chăm chú nhìn nữ lang áo lục nhưng nàng vẫn không ngó chàng, [X, trang 119 dòng 5] mắt nhìn thẳng ra không gian phía trước.

Nàng lạnh lùng nói:

- Ta đã bảo không được đụng đến y, y đã nghe rõ rồi đó.

Dĩ nhiên câu này nữ lang áo lục nói với gã Kim kiếm số hai mươi ba. Nàng [X, trang 119 dòng 9] kiêu ngạo cao quý, không ai có thể với tới được. Nàng cũng không thèm nhìn ai.

Kim kiếm số hai mươi ba cất giọng run run hỏi:

- Y là người thế nào đối với cô nương?

Nữ lang lạnh lùng đáp:

- Cái đó người bắt tất hỏi làm chi.

Kim kiếm số hai mươi ba ngần ngừ một lúc rồi đột nhiên đổi giọng:

- Cô nương ra lệnh cho tại hạ đó chẳng?

- Người nghĩ vậy cũng được.

- Cô nương căn cứ vào cái gì để ra lệnh?

- Người võ lâm thì căn gì phải có bằng cứ?

Miệng nàng hỏi lại câu này mà mắt vẫn nhìn ra quăng không.

Kim kiếm số hai mươi ba lại hỏi:

- Phải chăng cô nương ý mình có bản lãnh?

- Người tính như vậy cũng không sao.

Kim kiếm số hai mươi ba nói bằng một giọng mạnh bạo hơn:

- Tại hạ không đến nỗi nghe mấy câu hăm dọa mà đã bỏ chạy ngay.

- Vậy người muốn thế nào?

Kim kiếm số hai mươi ba ngập ngừng:

- Tại hạ mong được cô nương tỏ ra chút gì làm bằng chứng.

- Chẳng lẽ người muốn ta phải ra tay?

- Dạ... cô nương có bản chất của trời cho cực kỳ xinh đẹp. Ha ha! Nếu tại hạ cần rõ, há chẳng đường đột giai nhân?

- Thế là người muốn vờ miệng!

“Bốp!” Tiếp theo là tiếng rên thê thảm. Trên má bên trái Kim kiếm số hai mươi ba đã hiện lên vết mảy ngón tay.

Cái tát này khá nặng. Khóe miệng hắn ứa máu. Người ra tay lại là tỳ nữ áo xanh.

Ngô Cương chỉ thấy mắt hoa lên. Ả tỳ nữ ra tay thế nào mà một tên kiếm thủ bản lãnh phi thường không tránh kịp, chàng cũng không nhìn rõ. Thị tỳ còn ghé gối như vậy thì chủ nhân há phải tầm thường.

Gã tiểu hóa tử bắt giắc reo lên:

- Giỏi quá! Đánh hay thiệt!

Kim kiếm số hai mươi ba nét mặt tím bầm lại sừng húp lên trông rất khó coi.

Nữ lang áo lục thản nhiên như không có chuyện gì, lạnh lùng nói:

- Cái đó là để giáo huấn ngươi về tội khinh bạc.

Kim kiếm thủ đã là tay hồng hách hơn đời mà bị người ta ột bài học là chuyện hiếm có trên chốn giang hồ.

Kim kiếm số hai mươi ba nghiêng răng, hỏi lại bằng một giọng hung dữ:

- Xin cô nương lưu danh hiệu lại cho.

Nữ lang áo lục hững hờ đáp:

- Thứ ngươi không đáng hỏi ta điều đó. Ngươi biết điều thì cút mau đi!

- Có ngày cô nương sẽ phải hối hận...

Nữ lang áo lục vẫn bnh tĩnh nói:

- Nếu ngươi còn nhe nanh múa vuốt thì ngươi phải hối hận ngay bây giờ.

Kim kiếm số hai mươi ba trừng mắt lên nhìn nữ lang áo lục. Hắn muốn nói mấy câu táo tợn mà không được. Hắn máy môi, miệng lắp bắp mà không thốt nên lời nào. Chẳng hiểu hắn bị nghi dung của đối phương trấn áp hay hắn biết tự lượng sức mình. Hắn từ từ trở gót quay về phía tiểu hóa tử vậy tay nói:

- Gã ăn xin kia! Đi thôi!

Tiểu hóa tử nguýt hắn một cái rồi hỏi lại:

- Tại sao tại hạ phải theo các hạ?

Kim kiếm số hai mươi ba gắt lên:

- Ngươi không chịu đi chẳng?

Tiểu hóa tử xăng giọng:

- Dĩ nhiên tại hạ chẳng có lý nào phải đi theo các hạ. Hơn nữa các hạ không đặng đến hoa lan phải vớ lấy cây đậu hủ. Các hạ mà chẳng sợ tin này đồn đại ra ngoài sẽ bị mất mặt ư?

Câu nói này thật khiến cho người ta không chịu nổi.

Kim kiếm số hai mươi ba vẻ mặt đã xám đen muốn biến đổi cũng không được nữa. Môi hắn mấp máy mấy lần rồi cất tiếng quát:

- Thằng lỏi ăn xin kia! Mi muốn tìm cái chết chẳng?

11. Chương 11: Hai Phen Mắc Nạn Gặp Kỳ Nhân

Dĩ nhiên Ngô Cương biết Kim kiếm thủ muốn đem tiểu khiêu hóa đi vì hai nguyên nhân. Một mặt gã đã nói lời khinh bạc. Mặt khác hắn ngờ gã chính là chàng mà Võ minh truyền lệnh đi khắp nơi để tróc nã.

Chàng liền đứng ra bắt chước giọng hách dịch của nữ lang áo lục:

- Ngươi không được mó vào mình y.

Kim kiếm số hai mươi ba tức chết đi được. Hắn có sợ là sợ nữ lang áo lục mà hắn chưa biết lai lịch thế nào. Còn đối với Ngô Cương thì hắn có coi vào đâu. Hắn liền hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tiểu tử! Mi đừng làm phách nữa! Rồi mi sẽ biết!

Nữ lang áo lục xua tay nói:

- Cút đi!

Không hiểu cái vẫy tay của nàng đã dùng công lực gì mà Kim kiếm số hai mươi ba phải thất đảm. Hắn nhìn nữ lang áo lục một lần nữa rồi không nói gì bằng mình vọt đi.

Nữ lang áo lục đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn tiểu hóa tử:

- Đừng sinh tài khẩu thiệt nhất thời nữa! Người có biết đã rước lấy hậu quả nghiêm trọng cho Cái Bang không?

Tiểu hóa tử sắc mặt biến đổi. Gã ngơ ngác nhìn nữ lang áo lục, không thốt nên lời.

Nữ lang áo lục lại nói tiếp:

- Thôi người đi đi!

Câu nói êm tai mà có uy lực phi thường. Tiểu hóa tử chấp tay đáp:

- Xin tuân lời chỉ giáo.

Gã quay lại nói với Ngô Cương:

- Chúng ta còn có ngày tái ngộ.

Gã thất thủ bước đi rồi biệt dạng vào giữa đám cây rậm rạp.

Ngô Cương tâm thần hoang mang. Đây là lần đầu tiên trong đời chàng thấy có cảm giác khác lạ nhưng chàng cũng biết ư niệm của mình là điều quá mức. Chàng cho là trong con mắt đối phương mình chỉ là một tên ngốc đại không đáng được nàng ngó tới. Có điều chàng vẫn không hiểu vì lẽ gì nữ lang áo lục lại muốn viện thủ ỳnh? Nàng vừa xuất hiện đã thốt ra lời tựa hồ hiểu mình không biết võ công.

Ngô Cương nghĩ lui nghĩ tới rồi đỏ mặt lên ngập ngừng nói:

- Đa tạ cô nương đã viện thủ cho.

Nữ lang áo lục dường như không nghe thấy câu nói của Ngô Cương. Nàng nhìn thị nữ áo xanh cất tiếng:

- Chúng ta đi thôi.

Tầm thân tha thướt xoay mình rồi thoan thoắt bước đi.

Ngô Cương buột miệng nói:

- Xin cô nương hãy lưu bộ.

Nữ lang áo lục không quay lại nhưng cũng dừng bước lạnh lùng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

- Xin cô nương cho biết phương danh.

- Bất tất phải thế.

Ngô Cương ngẩn người ra lại hỏi:

- Tại sao cô nương viện thủ cho tại hạ?

- Chẳng tại sao cả, gặp lúc cao hứng mà thôi.

Ngô Cương vốn là người cao ngạo. Chàng có thể nhẫn nại chứ không chịu khuất phục, liền lạnh lùng nói:

- Tại hạ ghi nhớ món nhân tình này. Xin cô nương tùy tiện.

Nữ lang áo lục lại cất bước, nàng còn nói vọng lại một câu:

- Không ai cần người ghi nhớ món nhân tình với chẳng nhân tình.

Bóng người đẹp biệt dạng rồi vẫn còn để lại một mùi thơm man mát.

Ngô Cương bàng hoàng chẳng khác người mất vật gì, chàng đứng trơ như phỗng, hồi lâu không cất bước.

Nữ lang áo lục đi rồi, song bóng nàng dường như vẫn thấp thoáng trước mắt chàng.

Ngô Cương chưa từng trải nhân sự và chưa có kinh nghiệm giao thiệp với thiếu nữ. Chàng chỉ biết nàng đẹp quá, đẹp không bút nào tả xiết, đẹp đến nỗi hình bóng nàng in sâu vào khối óc không sao xóa nhòa được. Nhưng ý niệm cũ và chưa có kinh nghiệm giao thiệp với thiếu nữ. Chàng chỉ biết nàng đẹp quá, đẹp không bút nào tả xiết, đẹp đến nỗi hình bóng nàng in sâu vào khối óc không sao xóa nhòa được. Nhưng ý niệm của chàng dừng lại ở chỗ này chứ không tiếp thêm bước nào nữa. Chàng tự hỏi:

- Lai lịch nàng thế nào mà dám coi Võ minh không vào đâu?

Bất giác chàng nhớ đến người đã bị mình cự hôn là U Linh công chúa. Theo lời Tiểu Mai thì công chúa đẹp lắm, nhưng không biết tới trình độ nào? Nàng so với nữ lang áo lục được độ mấy phần? Chàng đã hứa cùng U Linh phu nhân trong vòng ba năm mà còn sống nhất định sẽ trở lại địa cung để cầu hôn...

Ba năm trời dang đẳng ai mà đoán trước được còn bao nhiêu biến chuyển!

Bất giác chàng nở một nụ cười tự hào cho là mình nghĩ ngợi quá viễn vông.

Bất thành linh có tiếng ngựa thét rất bi thảm xé bầu không khí từ dần xa vọng lại. Ngô Cương chấn động tâm thần. Đầu óc chàng đang chìm đắm vào những luồng suy tư đột nhiên bị thức tỉnh. Chàng chợt nhớ tới con ngựa mình buộc dưới gốc cây, liền hấp tấp ba chân bốn cẳng chạy ra ven rừng. Tuy chàng không hiểu khinh công, song nội lực đầy rẫy, cất bước mau lẹ. Lúc này, chàng hấp tấp chạy đi bằng một tốc độ kinh người. Chớp mắt chàng đã đến chỗ buộc ngựa thì thấy con vật nằm lăn dưới đất. Đầu nó liên hồi đập xuống và mãi kêu thét lên thê thảm không ngớt.

Ngô Cương nhìn kỹ lại bất giác ruột gan tan nát. Con ngựa của chàng bị chặt bốn vó chảy máu lênh láng đầy mặt đất. Nó sắp chết đến nơi nên rít lên những tiếng rất bi thảm.

Chàng tự hỏi:

- Người nào mà lại hạ độc thủ cả đến lại súc vật.

Thảm trạng này khiến người ta chẳng nở nhìn. Chừng độ nửa khắc con ngựa mới tắt hơi.

Ngô Cương cúi lấy bọc áo trên yên ngựa. Lòng chàng cảm phần đến cực điểm.

Bỗng có thanh âm đập vào màng tai:

- Thật là bất nhẫn! Thật là bất nhẫn!

Ngô Cương quay đầu nhìn lại thấy gã tiểu hóa tử từ trong bụi rậm đi ra. Chàng nghiêng răng hỏi:

- Ai đã sát hại con ngựa của ta?

Tiểu hóa tử chau mày đáp:

- Kim kiếm thủ.

Ngô Cương hần học nói:

- Con ngựa có tội gì? Hành động của chúng thật là đáng giết.

Tiểu hóa tử nói:

- Tại hạ cũng nghĩ vậy. Xin công tử nguyên lượng cho tiểu hóa tử này thấy nó bị hại mà không cứu viện. Thực tình thì tại hạ không dám dấy vào bọn đao phủ này nữa để gây chuyện rắc rối cho tệ bang. Bây giờ công tử định đi đâu?

Ngô Cương đáp:

- Ta đi có việc riêng.

Tiểu hóa tử hất hàm hỏi:

- Ủa! Tại hạ biết xưng hô công tử thế nào đây?

Ngô Cương ngần ngừ. Chàng đối với gã có mối hảo cảm khôn xiết vì trước đây chàng cũng là khát cái. Vừa rồi gã lại bị Kim kiếm thủ tưởng lầm là chàng. Mặt khác chàng chịu ơn rất nhiều của người Cái bang và hơn nữa vụ huyết án nhà chàng ngày trước chỉ có Cái bang là không tham dự. Vì những nguyên nhân đó, chàng không muốn dấu diếm gã.

Nghĩ vậy chàng thản nhiên đáp:

- Tại hạ chính là Ngô Cương.

Tiểu hóa tử tái mặt run lên hỏi:

- Công tử là dòng dõi Võ Thánh Ngô Vĩnh Thái hay sao?

- Đúng rồi.

Tiểu hóa tử ngập ngừng nói:

- Đường như... không đúng.

- Sao lại không đúng?

- Theo tin tức ở phủ Khai Phong đưa tới thì...

Ngô Cương ngắt lời:

- Con người ta có thể tùy duyên mà cải biến.

Tiểu hóa tử gật đầu nói:

- À! Phải rồi! Tiểu hóa tử lỡ lời, xin công tử...

Ngô Cương gạt đi:

- Huynh đài đừng kêu tại hạ bằng công tử nữa. Cứ gọi rõ tên hay hơn.

Tiểu hóa tử nói:

- Ngày trước tể bang đã chịu ơn của lệnh tiên tôn, mà công tử là dòng chính thống của Võ Thánh, sao lại không gọi...

Ngô Cương lại hỏi:

- Huynh đài bao nhiêu tuổi?

Tiểu hóa tử đáp:

- Tại hạ nhập môn từ thuở lên năm và đã xin cơm mười ba năm rồi.

- Vậy ra huynh đài mười tám tuổi. Tiểu đệ năm nay mười bảy. Chúng ta kêu nhau bằng huynh đệ được không?

Ban đầu tiểu hóa tử tỏ vẻ ngạc nhiên, nhưng rồi gã hớn hở hỏi lại:

- Sao lại thế được?

Ngô Cương nhanh nhẹn hỏi ngay:

- Sao mà không được?

Tiểu hóa tử ngoeo đầu ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tại hạ tên gọi là Tống Duy Bình hân hạnh được quen biết công tử.

Gã còn muốn nói nữa nhưng đột nhiên ngừng lại.

Ngô Cương bỗng nảy ra một ý nghĩ. Chàng nói:

- Sao chúng ta không kết làm huynh đệ?

Tiểu hóa tử Tống Duy Bình vỗ tay nói:

- Thật là tuyệt diệu! Công tử hãy chờ đây một chút. Tại hạ đi rồi trở lại ngay.

Vừa dứt lời gã đã vọt ra xa ngai mười trượng. Thân pháp của gã hiển nhiên không tầm thường.

Ngô Cương ngồi xuống gốc cây chờ đợi. Chàng không hiểu gã tiểu hóa tử sắp giở trò gì.

Đột nhiên mười mấy con tuấn mã lao nhanh tới cát bụi mù trời. Tiếng hí vang lên một hồi rồi dừng cả lại cách chỗ Ngô Cương chẳng xa là mấy.

Bụi cát lắng xuống, chàng nhìn rõ toàn người võ phục màu đen lưng đeo trường kiếm. Người nào cũng oai phong凛凛 đầy vẻ ngang tàng.

Ngô Cương chấn động tâm thần tự hỏi:

- Phải chăng đây là bọn Thần Phong kiếm sĩ dưới trướng Võ minh?

Chàng Còn đang ngẫm nghĩ thì một người kỵ mã chạy tới trước vượt qua mười mấy người kia. Hắn nhảy tót xuống lớn tiếng phát lệnh:

- Xuống ngựa đi! Chia nhau vào rừng xục tìm!

Mười mấy tay kiếm sĩ tới tấp xuống ngựa. Bao nhiêu ngựa tập trung vào một chỗ rồi bọn kiếm thủ chia các ngã vào rừng.

Ngô Cương nghe đến lệnh truyền thì lòng căm phẫn lại nổi lên mắt dường tóe lửa.

Người mới đến đó rõ ràng là Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ phó lãnh đội đội Thần Phong dưới trướng Võ minh. Tầm thâm kịch Thái quân gia bị hại lại nổi lên trong đầu óc Ngô Cương.

Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ đầu tiên nhìn thấy ngay con ngựa bị chặt bốn vó chết lăn ra đó. Cặp mắt một to một nhỏ của hắn bất giác ngó tới Ngô Cương. Bốn mắt vừa chạm nhau hắn đã la lên một tiếng:

- Ái chà!

Ngô Cương bầu máu nóng sủi lên sùng sục, nhưng khổ vì nỗi chàng chưa hiểu võ công. Không thì chàng chẳng cần suy nghĩ gì nữa đã ra tay liền.

Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ tiến lại trước mặt Ngô Cương. Ngó chàng cẩn thận rồi không nhin được nổi lên một tròng cười rộ.

Ngô Cương thở hồng hộc đứng dậy cất giọng run run hỏi:

- Có gì đáng cười hử?

Xú Diện Nhân Đồ cất giọng the thé đáp:

- Tiểu tử! Người biến đổi khá nhiều rồi. Nhưng dù có đốt thành than, bản tọa cũng nhận ra được. Thật là: đi rách để giày tìm chẳng thấy, thấy ra chẳng mất chút công phu. Ha ha ha...

Hắn thu tiếng cười, chum môi nguyệt lên một tiếng cười lạnh lạnh. Bọn Thần Phong kiếm sĩ lại lục tục kéo về.

Ngô Cương quả nhiên thay đổi đã nhiều, từ một tên tiểu khát cái biến thành công tử dòng sang thần khí sung túc. Mấy tháng trước đây chàng gầy như que củi, bây giờ biến thành béo tốt hồng hào. Vì tướng Ngô Cương mặt khác trước rất xa nên gã Kim kiếm số hai mươi ba mới nhận lầm tên tiểu hóa tử Tống Duy Bình là chàng. Còn Xú Diện Nhân Đồ đã coi kỹ diện mạo chàng và đã nếm mùi thất bại với Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi.

Cặp mắt Ngô Cương lộ vẻ sợ hãi càng làm cho hắn dám chắc là chàng. Con người tuy biến đổi song khuôn mặt không khác trước mấy được, nên hắn vừa coi đã nhận ra ngay.

Bọn Thần Phong kiếm sĩ này dĩ nhiên là đi xục tìm Ngô Cương.

Ngô Cương trợn mắt lên nhìn Xú Diện Nhân Đồ lớn tiếng quát hỏi:

- Lão Đặng kia! Người định làm gì bây giờ?

Xú Diện Nhân Đồ lạnh lùng đáp:

- Tiểu tử! Thôi đừng già hống nữa! Chịu trói ngay đi là xong.

Mười mấy tên Thần Phong kiếm sĩ bao quanh Xú Diện Nhân Đồ cùng Ngô Cương.

Xú Diện Nhân Đồ nhớ lại bữa trước Ngô Cương chẳng có chút công lực nào cả, nên hắn không để ý dè dặt. Sự thực hiện nay Ngô Cương tuy đã có trăm năm nội lực nhưng không hiểu võ công thì cũng chẳng làm gì được.

Ngô Cương tự biết mình bữa nay khó lòng thoát nạn, chàng không nghĩ tới sống chết nữa, nên chàng rất thản nhiên. Chàng nghiêng răng nói:

- Người cứ hạ thủ đi!

Xú Diện Nhân Đồ cười khàn khạch vẫy tay bảo gã kiếm sĩ đứng bên:

- Bắt sống gã đem đi!

Tên kiếm sĩ này kính cẩn vâng lời tiến lên một bước vươn tay ra chụp...

Ngô Cương vùng chưởng đánh bừa.

Một tiếng rú thê thảm vang lên. Tên kiếm sĩ lùi lại đến bốn năm bước, há miệng phun máu tươi ra như tên bắn.

Biến diễn bất ngờ này khiến ọi người đều la hoảng.

Xú Diện Nhân Đồ thất sắc cất tiếng run run quát hỏi:

- Thằng lỏi kia! Mấy bữa nay ta không gặp mặt, người đã học được chiêu này từ bao giờ?

Hắn vừa dứt lời liền vùng tay chụp tới.

Ngô Cương chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ đã bị Xú Diện Nhân Đồ nắm được.

Xú Diện Nhân Đồ ngạc nhiên tự hỏi:

- Tại sao gã không phản kháng mà bó tay chịu bắt ngay? Gã giương cặp âm dương nhãn lên nhìn Ngô Cương cất giọng hung dữ hỏi:

- Tiểu tử! Mi chỉ biết có một thủ thức vừa rồi mà thôi phải không?

Ngô Cương giãy dụa nhưng không thoát được, chỉ làm cho Xú Diện Nhân Đồ loạn choạng đi một cái.

Xú Diện Nhân Đồ giận tái mặt đi nắm chặt kiếm. Toàn thân Ngô Cương nhũn ra chàng ngồi phệt ngay xuống.

Giữa lúc ấy một thanh âm khiến người nghe phải phát ớn vang lên:

- Buông gã ra ngay!

Xú Diện Nhân Đồ quát hỏi:

- Ai đó?

Thanh âm kia đáp:

- Tổ tôn nhà ngươi đây!

Xú Diện Nhân Đồ cất giọng ồm ồm:

- Người muốn chết...

Hắn chưa dứt lời quay đầu nhìn lại thì cổ họng dường như vướng phải cái gì chặt cứng, không nói thêm được nữa.

Một quái nhân mình mặc trường bào sắc trắng bằng vải xô lưng quần dây leo chằng chịt, mặt trở như xác chết, tóc bù xù tựa đám cỏ khô đã đứng vào trong vòng vây từ lúc nào.

Mười mấy tên Thần Phong kiếm sĩ đều lộ vẻ khiếp sợ.

Quái nhân cầm trong tay một ống trúc tiêu đen sì dài chừng hơn hai thước. Trên cây tiêu khắc bốn chữ triện “Phong Đô Sứ Giả”.

Xú Diện Nhân Đồ cất giọng run run hỏi:

- Có phải Trương lão tiên bối đó không?

Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ là một trong tám tên đại ác. Hắc đạo cũng như bạch đạo nghe đến tên hắn đã sợ vỡ mật. Vậy mà đối với quái nhân, hắn đã ra chiều khùng khiếp như vậy lại kêu đối phương bằng lão tiên bối thì đủ biết quái nhân kia là hạng người nào rồi.

Quái nhân cất giọng the thé đáp:

- Người còn nhận ra lão phu thì lão phu có thể tha chết cho người được.

Thanh âm như lệnh vỡ mà lạnh như băng tuyết, không còn chút gì giống tiếng người sống. Tuy giữa ban ngày mà mọi người cảm thấy bầu không khí ma quỷ rùng rợn. Nghe giọng lưỡi quái nhân tựa hồ tính mạng Xú Diện Nhân Đồ lão đã nắm trong tay rồi.

Ngô Cương cảm thấy lạnh gáy.

Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ trên môi hiện ra một nụ cười. Nụ cười này so với cái mặt méo máo càng khó coi hơn. Hắn nói:

- Lâu nay không thấy Trương lão tiên bối qua lại trên chốn giang hồ...

Quái nhân ngắt lời:

- Phải chăng người muốn hỏi lão phu sao lại chưa chết?

Xú Diện Nhân Đồ vội đáp:

- Tại hạ đâu dám thế!

Quái nhân lạnh lùng:

- Lão phu cũng tính rằng người không dám mới phải.

Xú Diện Nhân Đồ lại hỏi:

- Trương lão tiên bối có điều chi sai bảo?

Quái nhân hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Lão phu bảo người hãy buông tha gã đã.

Xú Diện Nhân Đồ ngập ngừng:

- Gã là... một người mà mình chủ... đã ra nghiêm lệnh truy nã...

Quái nhân vẫn một giọng lạnh lẽo:

- Lão phu cũng biết thế, nhưng người đừng rườm lời nữa.

Xú Diện Nhân Đồ ấp úng chưa biết nói sao thì quái nhân lại giục:

- Người không chịu buông tay chăng?

Xú Diện Nhân Đồ khẽ rung tay một cái, bỏ Ngô Cương ra rồi lùi lại mấy bước. Hắn vẫy tay bảo thuộc hạ:

- Đi đi!

Mười mấy tên kiếm sĩ chẳng hiểu quái nhân là người nào? Chúng đều lộ vẻ sợ hãi, kinh ngạc, nhưng chẳng một ai dám chần chờ hấp tấp chạy đi cưỡi cương ngựa.

Xú Diện Nhân Đồ nhìn quái nhân chấp tay nói:

- Văn bối đã tuân lệnh tha người, vậy xin cáo từ.

Hắn nói xong quay mình đi ngay.

Ngô Cương cảm thấy lúc Xú Diện Nhân Đồ buông mình ra có một luồng khí âm hàn theo huyết mạch căn thấm vào rồi chuyển đi khắp thân thể. Người chàng phát lạnh từng cơn, hơi thở khó khăn. Chàng biết ngay là mình đã bị ám toán, muốn cất tiếng la mà miệng không phát ra thanh âm được. Tuy lửa giận công tâm, nhưng chàng cũng chẳng làm thế nào được.

Quái nhân ngấm nghĩa Ngô Cương tựa hồ xem bức tranh họa không ngừng tấm tắc khen ngợi rồi tự mình nói một mình:

- Chà chà! Khá lắm! Đúng là con người may mà gặp chứ không phải tìm mà được. Tâm nguyện mười mấy năm đến nay mới được thỏa mãn.

Ngô Cương coi bộ mặt quái dị xấu xa của đối phương, chàng không khỏi buồn nôn.

Quái nhân cất giọng ồm ồm hỏi:

- Nhỏ kia! Tên họ ngươi là chi?

Ngô Cương cảm thấy khí âm hàn khắp thân thể mỗi lúc một thêm giá lạnh khiến chàng phát run. Sắc mặt chàng trở nên lợt lạt.

Quái nhân quả là một nhân vật ghê gớm, vừa coi đã biết có điều khác lạ. Lão thò tay sờ vào huyết mạch môn Ngô Cương rồi la lên bằng một giọng quái gỡ:

- Hảo tiểu tử! Ngươi dám kiếm ông tổ ngươi để đùa cợt...

Xú Diện Nhân Đồ vừa cất bước đi đã nhảy tót lên ngựa toan tính bài chuẩn cho lẹ.

Quái nhân lớn tiếng quát:

- Trở lại đã!

Người lão thấp thoáng như quỷ mị vượt lên đón đầu. Xú Diện Nhân Đồ dừng ngựa quay đầu về mé hữu, quái nhân cũng nhảy sang hữu. Hắn quay sang mé tả thì quái nhân cũng lạng người về mé tả.

Xú Diện Nhân Đồ muốn tránh mấy lần mà thủy chung vẫn bị quái nhân ngăn chặn.

Những kiếm sĩ tùy tùng Xú Diện Nhân Đồ đã thấy có mấy tên xông về phía trước.

Quái nhân vung cây trúc tiêu trong tay một cái. Ngựa Xú Diện Nhân Đồ hét lên rồi nã phục xuống. Đầu ngựa bị nát nhừ.

Xú Diện Nhân Đồ dời yên ngựa nhảy vọt lên băng mình ra ngoài mấy trượng.

Bọn kiếm sĩ thấy thế vừa giục ngựa chạy đi vừa bật lên những tiếng lú lo.

Thanh âm này nghe rất chói tai, chẳng hiểu là tiếng gầm, tiếng la hay tiếng cười.

Giữa những thanh âm quái gỡ vang lên mấy tiếng sắt thép. Xú Diện Nhân Đồ loạng choạng lùi lại luôn mấy bước. Hắn bị dồn vào tình thế không Còn có sức để trả đòn...

Quái nhân bức bách Xú Diện Nhân Đồ phải quay trở lại rồi vọt người như tên bắn về phía trước.

Giữa tiếng ngựa thét năm tên kỵ mã phía trước cả người lẫn ngựa chết lả xuống giữa đường. Còn ngoài ra phải dừng lại không dám chuyển động.

12. Chương 12: Hai Quái Nhân Tranh Giành Đồ Đồ

Xú Diện Nhân Đồ quay trở lại nắm lấy tay Ngô Cương. Hắn chỉ mũi kiếm vào cổ chàng lớn tiếng quát:

- Phong Đô Sứ Giả! Nếu lão không dừng tay thì ta giết thẳng lão này trước.

Hắn vừa dứt lời thì quái nhân được kêu bằng Phong Đô Sứ Giả đã nhảy tới nơi.

Xú Diện Nhân Đồ là một tay đại gian quỷ quyết chẳng khác gì giống quái vật thành tinh. Theo lẽ, nếu hắn muốn hoàn thành sứ mạng thừa cơ lúc này giết chết Ngô Cương rồi trốn đi. Như vậy dù có phải hy sinh mười mấy tên thủ hạ cũng chẳng có chi đáng kể. Nhưng hắn biết rõ khó mà thoát thân được dưới bàn tay Phong Đô Sứ Giả nên còn xoay sở đủ cách.

Con người dù hung ác đến đâu cũng không thoát khỏi ý niệm tham sống sợ chết ràng buộc. Hắn đã kiểm chế Ngô Cương, bây giờ chỉ tìm kế thoát thân, còn Ngô Cương hắn đã thi hành thủ pháp thì chỉ trong vòng nửa giờ nữa là chàng phải chết, dầu thần tiên cũng không cứu được.

Phong Đô Sứ Giả bật lên mấy tiếng cười the thé nói:

- Không lẽ lão phu cũng bị kẻ khác uy hiếp. Chà chà! Vụ này đồn đại ra chốn giang hồ thì thật là một kỳ văn?

Xú Diện Nhân Đồ đổi giọng hỏi:

- Tại sao lão tiền bối tàn sát bấy nhiêu thủ hạ của văn bối.

Phong Đô Sứ Giả trợn mắt lên hỏi lại:

- Người dám dùng thủ pháp “cô âm sư hồn” để ám toán thằng nhỏ đã trúng ý lão phu. Phải chăng là người muốn chết?

Xú Diện Nhân Đồ ngáp ngừng hỏi lại:

- Ý lão tiền bối...

Phong Đô Sứ Giả chặn lời:

- Người có tha gã thì lão phu mới tha bọn người.

Xú Diện Nhân Đồ hỏi lại:

- Nếu không thì sao?

Phong Đô Sứ Giả đáp:

- Không thì đừng hòng được lấy một tên sống sót dời khỏi nơi đây.

Xú Diện Nhân Đồ lại hỏi:

- Lão tiền bối coi trúng gã ở chỗ nào?

Phong Đô Sứ Giả quát lên:

- Đừng rườm lời nữa! Người còn dùng dằng không tha gã ra rồi rút đi cho lẹ? Lão phu mà thay đổi ý kiến thì các người chết ráo.

Xú Diện Nhân Đồ đã đạt tới mục đích rồi không dám nói gì nữa, liền buông tay rồi vọt ra xa ngoài ba trượng. Hắn đón lấy cương ngựa, vừa ra lệnh cho bọn tùy tùng mỗi người đeo một xác chết vừa hốt hoảng bỏ đi ngay.

Phong Đô Sứ Giả lại ngoeo đầu ngoáy Ngô Cương thấy mặt chàng lợt lợt như xác chết mà vẫn thoáng lộ một nụ cười, chẳng khác gì mẹ vợ ngắm chàng rể càng ngắm càng yêu. Lão nói:

- Tiểu tử! Chỉ còn một lúc nữa là người hết sống đó.

Lão nói xong đem Ngô Cương đặt ngồi tựa gốc cây, đoạn đưa ngón tay ra điểm lệ vào bảy mươi hai huyệt đạo cả lớn lẫn nhỏ khắp mình chàng. Sau cùng lão đặt bàn tay lên huyệt Thiên linh thúc đẩy một luồng nhiệt khí vào trong người chàng.

Chẳng mấy chốc luồng khí âm hàn trong người Ngô Cương bị trục hết ra.

Phong Đô Sứ Giả rút tay về kinh ngạc hỏi:

- Tiểu tử! Nội lực của ngươi rất thâm hậu mà sao lại ngưng trệ tiềm tàng... A phải rồi! Ngươi không có tập Võ công, nhưng đã gặp được kỳ duyên mới có nội lực kinh người như vậy. Có đúng thế không?

Ngô Cương đứng dậy xá dài đáp:

- Kính tạ lão tiền bối viện thủ cho.

Phong Đô Sứ Giả gạt đi:

- Cái đó không cần. Lão phu chỉ hỏi nội lực của người vì đâu mà có?

Ngô Cương đáp:

- Về điểm này xin lão tiền bối lượng thứ cho, văn bối không thể trình bày được.

Phong Đô Sứ Giả nói:

- Được rồi vụ này hãy tạm để đó. Ngươi gặp lão phu cũng là có mối cơ duyên. Bây giờ ngươi hãy theo lão phu!

Ngô Cương chấn động tâm thần hỏi:

- Đi ư?

Phong Đô Sứ Giả đáp:

- Phải rồi! Đi theo lão phu.

- Đi làm gì?

- Ô! Tiểu tử! Ngươi chưa rõ. Mười mấy năm nay lão phu đi khắp năm hồ bốn biển để kiếm một gã truyền nhân mà chưa toại nguyện. Bữa nay gặp ngươi đây, lòng mong ước mới được thỏa mãn.

- Lão tiền bối muốn thu văn bối làm đồ đệ ư?

Phong Đô Sứ Giả trợn mắt lên hỏi lại:

- Một khi ngươi được Phong Đô Sứ Giả Trương Đình Quang coi vừa mắt là hồng phúc nhà ngươi lớn tày trời đó. Chẳng lẽ ngươi còn không muốn ư?

Ngô Cương đã từ chối cả hôn sự mà U Linh phu nhân đề nghị thì dĩ nhiên chàng không chịu qui đầu làm môn hạ lão quái vật này. Trước kia chàng đã nghe Thái quân gia nói đến “Nhất Yêu, Tam Quái, Bát Hung”, chàng biết chắc lão Phong Đô Sứ Giả này cũng ở trong bọn cự ma, hơn nữa là một trong Tam Quái. Tam Quái còn hung tàn gấp mấy Bát Hung nhưng ít khi xuất hiện trên chốn giang hồ nên tuy họ khét tiếng mà ít người biết mặt.

Chàng tự nghĩ:

- Đường đường là dòng dõi Võ Thánh mà uốn mình vào làm thủ hạ ột tên cự hung trong bọn tà ma, há chẳng phải là một trò cười ư?

Chàng liền ngập ngừng đáp:

- Xin tiền bối tha thứ cho, văn bối chưa thể tuân mạng được.

Phong Đô Sứ Giả quát mắt lên hỏi:

- Sao? Ngươi không thuận ư?

Ngô Cương nhăn mặt đáp:

- Văn bối còn có chỗ khổ tâm khôn bề giải tỏ.

Phong Đô Sứ Giả dịu giọng hỏi:

- Người đã có sư môn nào chưa?

- Cái đó chưa có.

- Vậy thì vì lẽ gì?

- Văn bối đã tính toán rồi, đành chịu vô lễ với lão tiền bối.

Phong Đô Sứ Giả ra chiều khó chịu, gạn hỏi:

- Người tính toán điều chi?

Ngô Cương thủng thỉnh đáp:

- Về điểm này văn bối cũng không thể giải bày được.

Phong Đô Sứ Giả cười khằng khặc nói:

- Tiểu tử! Lão phu đã vừa ý là thành việc nhất định. Dù người có nói gì cũng bằng thừa.

Ngô Cương đánh bạo lớn tiếng hỏi:

- Việc thu đồ đệ cần cả hai bên bằng lòng mới được có lý đâu lại cưỡng bách nhau?

Phong Đô Sứ Giả cười gằn đáp:

- Không bằng lòng thì cũng phải bằng lòng. Lão phu nói sao làm vậy.

- Văn bối không thể tuân mệnh được.

- Người muốn chết chăng?

Ngô Cương biến sắc, dần từng tiếng:

- Chết cũng chẳng sao. Văn bối không bao giờ thay đổi lời nói.

Phong Đô Sứ Giả cười ha hả hỏi:

- Ái chà! Trước nay chưa một ai dám nói với lão phu như thế. Phải chăng người chưa biết lão phu là ai?

- Văn bối đã từng nghe qua.

- Vậy mà sao người còn không chịu.

- Mỗi người có một chí hướng, chẳng thể cưỡng bách được.

- Lão phu không nghe nữa, nhất định thu người đó.

- Nhưng văn bối không thể tuân mệnh được thì làm thế nào?

Phong Đô Sứ Giả cất giọng the thé:

- Tiểu tử! Người chỉ có hai đường phải chọn lấy một!

Ngô Cương ngạc nhiên hỏi:

- Hai đường thế nào?

- Một đường người bái lão phu làm sư phụ để lão phu truyền thụ Võ công cho.

- Còn đường thứ hai.

- Người phải chết. Lão phu khi đã được người thì đừng hòng lọt vào tay kẻ khác.

Ngô Cương nổi cơn tức giận, chàng nghiêng răng đáp:

- Văn bối thà chết chứ không tuân mệnh.

Phong Đô Sứ Giả quát lên một tiếng gươm trúc tiêu nhằm đập vào đầu Ngô Cương.

Ngô Cương trợn mắt lên ra chiều vừa phẫn hận vừa oán độc khiến người ta phải run sợ.

Giữa lúc tính mạng chàng như ngàn cân treo đầu sợi tóc, bỗng có thanh âm the thé cất lên:

- Không được tàn hại vưu vật của nhà trời.

Phong Đô Sứ Giả từ từ quay đầu lại coi, bộ mặt như xác chết của lão co rúm lại. Lão hỏi bằng một giọng khàn khàn:

- Phong Ma Nữ! Mụ còn chưa chết ư?

Ngô Cương liếc mắt nhìn người mới đến. Chàng không khỏi ớn da gà vì tướng mạo mụ già này cũng ghê gớm quá. Người mụ khô như hạc, bộ mặt đa giác lại sần sùi như vỏ quít. Hai cái răng như răng chó chìa ra ngoài môi đến nửa tấc. Đỉnh đầu mụ trọc lóc, xung quanh còn lơ thơ mấy món tóc bạc rủ xuống bên vai. Tay mụ cầm một cây trượng hình đầu rắn. Thân hình mụ tưởng chừng cơn gió thổi bay. Mi mắt mụ sa xuống khiến cho cặp mắt ti hí nhỏ bằng hai sợi chỉ và không một sợi lông mi.

Mụ già lại cất giọng ồm ồm đáp:

- Ta cũng như ngươi. Phong Đô Sứ Giả chưa vào quan tài thì lão bà này đâu dám xuống triều kiến diêm vương trước.

Miệng mụ nói, cặp mắt ti hí chiếu ra những tia sáng nhìn thẳng vào người Ngô Cương.

Ngô Cương cảm thấy ớn lạnh xương sống. Cảm giác khó chịu của chàng không bút nào tả xiết.

Phong Đô Sứ Giả cười the thé nói:

- Phong Ma Nữ kia! Mụ ngó gì mà dữ thế? Đáng tiếc mụ không có con gái để chọn gã làm giai tể.

Ngô Cương nghe nói đến ba chữ “Phong Ma Nữ” càng chấn động tâm thần và chàng đoán nữ ma này là người đứng đầu Tam Quái. Mụ tàn ác vô cùng, khi hại người không để cho chết hẳn mà cũng chẳng bao giờ bình phục như trước được. Kể bị hại suốt đời điên cuồng, biến thành phế vật. Sống như vậy còn khổ hơn là chết.

Phong Ma Nữ nổi lên tràn cười quái gỡ đáp:

- Đúng thế đó! Lão bà này coi gã vừa mắt lắm.

Phong Đô Sứ Giả nói:

- Mụ đừng rắc rối. Lão phu đã chọn trúng gã rồi.

- Ngươi nói vậy, gã có chịu theo ngươi đâu?

Phong Đô Sứ Giả thét lên:

- Mụ muốn tranh cướp chẳng?

Phong Ma Nữ cười khàn khạch đáp:

- Việc gì phải tranh cướp. Lão bà đã có cách khiến cho gã phải ngoan ngoãn đi theo.

- Thuật Mê Hồn hạ lưu chứ gì?

- Lão chết đâm kia! Ngươi đã có gì thượng lưu hơn ta chưa?

- Thôi im đi! Gã là người của lão phu hợp ý rồi, mụ đừng hòng chắm mút vào đây.

- Hứ! Lão bà mà đến chậm một chút nữa thì gã đã thành quỷ dưới cây Cầu Hồn tiêu của ngươi rồi.

Phong Đô Sứ Giả cười hô hố nói:

- Đó là lão phu hãm gã mà thôi.

- Đừng láo khoét nữa.

- Dù có lão khoét cũng không can thiệp gì đến mộ.
- Lão bà tử coi căn cốt gã này rất hay, khi nào để người tàn hại...?

Phong Đô Sứ Giả ngắt lời:

- Thôi mộ đi đi, đừng nói nhiều lời.
- Lão bà tử nhất định thu gã cho bằng được.

Ngô Cương nghe hai quái nhân tranh luận, chàng cười dỏ khóc dỏ.

Phong Đô Sứ Giả lại nói:

- Phong Ma Nữ! Mộ có nghĩ gì đến lẽ phải hay không?
- Lý luận ư? Ha ha! Lý luận thì phải có đối tượng. Còn với người thì hà tất phải dùng đến hai chữ “lý luận”.
- Khi nào lão phu bỏ đi tay không?
- Thế người định làm gì?
- Mộ muốn thế nào đây?
- Còn muốn gì nữa? Người đi đi là xong.
- Sao? Làm thế không được.

Phong Ma Nữ thách thức:

- Nếu không thì phải đánh nhau ai thắng là được gã.
- Mộ tưởng lão phu sợ mộ chăng?
- Không dám. Mấy chục năm nay lão bà tử chưa được đánh trận nào cho sướng tay. Bữa nay lại thấy ngứa ngáy khó chịu.

Phong Đô Sứ Giả cười lạt nói:

- Phong Ma Nữ! Đừng nói chuyện chơi! Mộ đã biết tính nết lão phu rồi, không động thủ thì thôi, một khi động thủ là có kẻ sống người chết.

Phong Ma Nữ lại nổi lên tràng cười quái gỡ hỏi:

- Vì vưu vật này mà tử đấu một phen kể ra cũng đáng. Người hãy quay lại đây!

Phong Đô Sứ Giả vẻ mặt lợt lạt như xác chết, da mặt nhăn nhó lại nói:

- Khoan đã !

Phong Ma Nữ hỏi ngay:

- Người nhượng bộ rồi chăng?
- Lão phu chỉ muốn nhắc ụ tỉnh ngộ: giữa chúng ta chẳng ai hăm dọa được ai. Nhưng nếu cả hai người cùng chết thì món vưu vật kia để cho ai?
- Ừ phải... Người nói vậy thì còn nghe được.

Phong Đô Sứ Giả hỏi tiếp:

- Phong Ma Nữ! Lão phu đã phát hiện ra gã trước mà mộ đến rắc rối thì mộ tính thế nào?
- Chỉ có một đường là tranh đấu một phen
- Được lắm!

Phong Đô Sứ Giả lùi lại hai bước, cầm cây Câu Hồn tiêu giơ lên giống như chiêu “Câu Hồn Ngô Thường”.

Phong Ma Nữ tay cầm cây xà đầu trượng, cặp mắt ti hí tự nhiên mở to, chiếu ra hai tia hàn quang rùng rợn.

Bầu không khí trong trường trở nên khẩn trương vô cùng!

Ngô Cương tự nhủ:

- Gã tiểu khiêu hóa Tống Duy Bình lúc này đừng trở về đây là hay hơn hết. Nếu y chạm trán hai quái nhân này tất bị tai họa...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì trong khu rừng phía sau chàng có tiếng bước chân sột soạt. Chàng quay lại nhìn xem thì người đang đi tới chính là gã khiêu hóa tử. Trong lòng chàng rất lấy làm kỳ, vì gã đã theo đường lớn chạy đi rồi mà sao bây giờ lại ở trong rừng mà ra.

Tiểu hóa tử nheo mắt nhìn Ngô Cương ra hiệu cho chàng đừng lên tiếng.

Hai quái nhân đồng thời đảo mắt nhìn tiểu hóa tử.

Tiểu hóa tử vẫn lơ đi như không thấy nhị quái, gã lớn tiếng hỏi Ngô Cương:

- Người anh em ơi! Người anh em đã nghĩ kỹ chưa? Đó là một phúc phận tày trời cho người anh em đó.

Ngô Cương không hiểu gã tiểu hóa tử nói chuyện gì nên không trả lời ngay được.

Tiểu hóa tử lại nói tiếp:

- Người anh em đừng cố chấp nữa. Người khác hằng mơ ước cũng không được đâu.

Ngô Cương tưởng tiểu hóa tử nói về việc lưỡng quái thu đồ đệ, chàng liền nhất quyết lắc đầu đáp:

- Tiểu đệ không làm được.

Tiểu hóa tử đảo mắt nhìn chàng nói:

- Người anh em! Âu Dương lão tiên bói bảo là lão gia chẳng bao giờ chịu xin ai điều gì. Lão gia đã nói ra miệng là không thay đổi. Nếu người anh em vẫn u mê không tỉnh thì cả cái đầu người anh em cũng tan ra đó.

Ngô Cương chỉ trở mắt ra mà nhìn vì chàng chẳng hiểu tiểu hóa tử đang nói chuyện gì.

Lưỡng quái đều biến sắc. Phong Ma Nữ cất giọng the thé hỏi:

- Thằng quỷ con kia! Người nói chuyện gì vậy?

Tiểu hóa tử bật lên tiếng 'ủa' rồi không trả lời vào câu hỏi. Gã nói:

- Hai vị lão nhân mạnh giỏi đấy a?

Phong Đô Sứ Giả cất tiếng ồm ồm hỏi lại:

- Thằng nhãi con kia! Năm nay mi được mấy tuổi mà đã nhận ra chúng ta đây?

Tiểu hóa tử cười hề hề đáp:

- Tiểu nhân dù chưa mắt thấy nhưng đã tai nghe. Cái chiêu bài mà hai vị cầm trong tay còn ai không biết?

Phong Đô Sứ Giả lại hỏi:

- Mi vừa nói cái gì Âu Dương lão tiên bói?

Tiểu hóa tử đáp:

- Úi chà! Câu chuyện là thế này: trước đây nửa ngày, Âu Dương lão tiên bói muốn thu người anh em làm truyền nhân mà y nhất định không chịu. Âu Dương lão tiên bói cũng nhất định không chịu bỏ qua, sai tiểu nhân đến bảo y...

Phong Đô Sứ Giả ngắt lời:

- Âu Dương lão tiên bói nào?

Tiểu hóa tử lộ vẻ cực kỳ cung kính đáp:

- Chính là Yêu Trung Chi Vương Âu Nhân Toàn lão nhân gia.

Lưỡng quái đồng thời kinh hãi la lên:

- Sao? Người nói cái gì Yêu Trung Chi Vương?

Bây giờ Ngô Cương mới tỉnh ngộ. Chàng biết tiểu hóa tử đã quay lại từ lâu. Gã ẩn nấp trong rừng nghe rõ câu chuyện của lưỡng quái. Gã không có cách gì cứu chàng nên mới mạo hiểm đưa danh hiệu của Nhất Yêu trong bọn “Nhất Yêu, Tam Quái, Bát Hung” ra để hăm dọa cho lưỡng quái chạy đi. Rồi chàng lẩm bẩm:

- Thế này thì gã mạo hiểm quá! Nếu lưỡng quái không chịu bỏ đi hoặc khám phá ra quỷ kế này thì cái mạng nhỏ xíu của gã đừng hòng sống nữa.

Chàng nghĩ vậy nắm chặt hai bàn tay đến đỏ mồ hôi.

Tiểu hóa tử nghiêm trang đáp:

- Chính là lão nhân gia!

Lưỡng quái đưa mắt nhìn nhau rồi mục quang Phong Ma Nữ chụp lấy con người tiểu hóa tử, mụ hỏi:

- Thiệt thế ư?

Tiểu hóa tử đáp:

- Tiểu nhân có một cái đầu, khi nào dám mạo danh hiệu của Âu Dương lão tiên bối?

Phong Ma Nữ hỏi vặn:

- Lão Dương hiện giờ ở đâu?

Tiểu hóa tử ngập ngừng:

- Lão nhân gia... vừa mới ở trong rừng này. Hiện giờ chắc còn ở quanh đây.

Lưỡng quái lại thay đổi sắc mặt, bất giác đảo mắt nhìn hai bên một lượt, Phong Ma Nữ giương mắt lên hỏi:

- Thế nào?

Phong Đô Sứ Giả trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Mấy chục năm nay lão yêu không xuất hiện trên chốn giang hồ sao lại có chuyện ăn khớp kỳ dị này?...

Phong Ma Nữ lại hỏi:

- Chẳng lẽ thằng bé nhãi kia dám bịa chuyện ư?

- Cái đó khó mà biết được.

Tiểu hóa tử trống ngực đánh hơn trống làng song ngoài mặt vẫn thản nhiên như thường, như chẳng có chuyện gì. Gã quay lại hỏi Ngô Cương:

- Việc nhắn tin của tiểu đệ thế là xong rồi, còn nghe hay không là tùy người anh em. Tiểu đệ phải quay về phục mệnh đây...

Ngô Cương thừa cơ đáp ngay:

- Hãy để ta suy nghĩ lại đã.

Tiểu hóa tử nói:

- Việc gì còn phải suy nghĩ? Giả tỷ là tiểu đệ... hời ôi! Đáng tiếc Âu Dương lão tiên bối lại không vừa ý tiểu đệ cho.

Giọng nói của gã vừa ra chiều ca ngạo Ngô Cương vừa tỏ ý ghen ghét.

Phong Đô Sứ Giả lại lên tiếng:

- Nếu quả lão yêu đã muốn lấy gã này thì chúng ta đành bỏ đi là hơn.

Phong Ma Nữ đập đầu xuống nói:

- Lão bà tử đã có chủ ý rồi.

Phong Đô Sứ Giả hỏi:

- Chủ ý gì?

Phong Ma Nữ đáp:

- Nếu quả lão yêu muốn thu gã thì chỉ cần lão xuất hiện nói một câu là người cùng ta sẽ bỏ đi ngay.

- Nhưng...

- Nhưng làm sao?

- Tính lão cục cằn lắm. Lão đã thấy mặt không chừng xảy ra chuyện khác...

- Người sợ lão hay sao?

- Chẳng lẽ mụ không sợ ư?

- Lão bà tử chẳng thể cam tâm vì một lời nói của thằng nhãi con mà phải chấp tay rút lui.

- Ủ phải! Mụ nói có lý lắm.

Lão nói xong đưa luồng mực quang xanh lè nhìn chăm chặp tiểu hóa tử, cất tiếng hung dữ hỏi:

- Tiểu tử! Mi đã nghe rõ chưa?

Tiểu hóa tử lại sợ thất thần, trán toát mồ hôi. Gã ráng trấn tĩnh hỏi:

- Lão nhân gia có điều chi dạy bảo?

Phong Đô Sứ Giả đáp:

- Người về bẩm với Âu Dương lão nhi mời lão hiện thân nói chuyện rồi chúng ta sẽ nghe lời.

- Tiểu nhân không dám.

- Sao mi lại không dám.

- Lỡ ra cái mạng nhỏ xiu không giữ được.

Phong Ma Nữ cũng lên tiếng:

- Mi mà không đi thì lão bà tử cũng ị mạng mi đó.

Tiểu hóa tử nhăn nhó cười nói:

- Nếu vậy thì thà tiểu nhân chết ở đây còn hơn.

- Tại sao vậy?

- Chắc hai vị đã biết rõ thị hiếu của Âu Dương lão tiên bối. Tiểu nhân không muốn để lão tiên bối ăn thịt sống nhắm rượu.

13. Chương 13: Đưa Trâm Bạc Ma Vương Đòi Mạng

Phong Ma nữ ngần ngừ, đưa mắt hỏi ý Phong Đô sứ giả, Phong Đô sứ giả nhắm mắt lại ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Khó mà tin được thằng lỏi này.

Cả Ngô Cương cùng tiểu hoá tử đều sợ run vì lương quái khám phá ra được sự giả trá thì hậu quả không biết tới đâu mà lương. Chàng không nỡ để tiểu hoá tử vì mình phải chết uống về tay lương quái nhưng không nghĩ ra được kế gì.

Phong Ma nữ lại hỏi:

- Người thấy điểm nào không tin được?

Phong Đô sứ giả đáp:

- Còn lạ gì tính khí lão yêu, trước nay chỉ có một lời, khi nào chịu nói tới ba câu? Chẳng lẽ lão nhẫn nại đến độ sai người đi gọi được?

- Phải rồi! Lão bà tử không nghĩ tới điểm này.

- Vậy lão phu xé xác thằng lỏi này ra.

Phong Ma nữ vội ngăn lại:

- Khoan đã!

- Mụ còn điều chi nữa?

- Vạ nhất có việc xảy ra ngoài ý nghĩ thì vạ không nhỏ đâu.

Phong Đô sứ giả gạt đi:

- Cần cóc gì! Nếu xảy ra chuyện bất trắc thì chúng ta vào chốn thâm sơn ẩn lánh không trở lại chốn giang hồ nữa là cùng chứ sao?

- Người quyết định rồi ư?

- Hẳn chứ. Mụ có sợ thì chuồn trước đi.

Phong Ma nữ cười khằng khặc nói:

- Chủ ý của người hay đấy. Lão bà tử đành chấp tay nhượng bộ.

- Mụ định thế nào?

- Đem thằng nhỏ này đi. Nếu trong ba ngày không có chuyện gì xảy ra chúng ta sẽ lấy đạo công bằng mà giải quyết.

Phong Đô sứ giả gạt đầu. Đột nhiên lão sấn về phía tiểu hoá tử quát lên:

- Thằng quỷ con kia! Lão phu hãy xé xác người ra trước.

Ngô Cương đột nhiên khoa chân bước tạt ngang. Cất giọng run run nói:

- Người mà đụng đến một sợi lông của gã là lập tức ta khai đao hạ sát người.

Phong Đô sứ giả bị khí thế ghê gớm của Ngô Cương làm cho bỏ vía, đứng ngẩn người ra. Nhưng hấn rắng trấn tĩnh cất giọng âm trầm:

- Tiểu tử! Người ý mình vào điều chi mà dám nói vậy? Thiệt không biết trời cao đất dày là gì! Nếu ta không vì tư chất đặc biệt của người thì đã xé xác người ra rồi.

Tiểu hoá tử Tống Duy Bình cũng lộn ruột cười nhạt thách thức:

- Người thử xé đi coi. Âu Dương lão tiên bối chẳng chịu điểm nhiên toạ thị đâu. Tiểu hoá tử này là cái loa truyền thanh của lão nhân gia.

Thái độ hùng hồn của tiểu hoá tử lại khiến cho Phong Đô sứ giả ngẩn người ra.

Phong Ma nữ ngấm đi ngấm lại Ngô Cương một lúc. Môi miệng mấp máy mấy lần rồi lên tiếng:

- Lão bà tha cho đó!

Mụ nói xong thoảng cái đã biến mất như ma quỷ chợt hiện chợt ẩn.

Phong Đô sứ giả dầm chân thở dài. Hắn không nói gì nữa rồi cũng bỏ đi.

Tiểu hoá tử đưa tay lên lau mồ hôi trán rồi bắt chước điệu bộ kẻ cả nói:

- Thật là một phen hú vía!

Ngô Cương không khỏi bật cười nói:

- May huynh đài là người có đảm lượng, chơi nhị quái một đòn tuyệt quá!

Tiểu hoá tử nói:

- Gặp việc cấp bách đành phải đâm liều.

Ngô Cương nói:

- Tiểu đệ cảm kích huynh đài khôn xiết!

Tiểu hoá tử nói:

- Công tử miễn đi thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Huynh đài đi đâu bây giờ?

Tiểu hoá tử đáp:

- Đã muốn cùng nhau kết bái, cần phải đủ lễ vật hương nến giấy tiền chúng ta tới chỗ có những chỗ đó.

- Ủ phải!

- Chúng ta đi thôi! Càng mau càng tốt. Nhị quái mà quay trở lại thì tiểu hoá tử này có lớn mặt đến đâu cũng không dám đưa kẻ “không thành” ra nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Bây giờ đi về phương nào?

- Công tử hãy theo tiểu hoá tử!

Ngô Cương nhắc bọc lên đi theo Tống Duy Bình chạy vào phía rừng sâu. Hai người xuyên tả lách hữu, chẳng bao lâu đến một chỗ rất kín đáo. Cành lá dày đặc không nhìn thấy bóng mặt trời.

Trong một gốc cây đủ hương nến giấy tiền. Lại có cả hũ rượu và một con gà quay. Một gói thịt cừu lẫn thịt bò chín thái sẵn, bốn tấm bánh bao lớn. Tất cả bày ra trên một tờ giấy dầu trong hốc cây.

Ngô Cương kích động nói:

- Đại ca lo liệu thật chu đáo.

Tiểu hoá tử cười nói:

- Chúng ta làm lễ xong hãy đổi cách xưng hô.

Gã bật lửa thắp nến đốt hương, mở bình rượu ra rồi quỳ hai gối xuống. Ngô Cương cũng quỳ theo.

Tiểu hoá tử rót rượu khấn bằng giọng thành thực:

- Đệ tử là Tống Duy Bình nay cùng Ngô Cương ý hợp tâm đầu kết nghĩa chi lan. Nguyên cùng nhau sinh tử nhục vinh vui buồn chia sẻ. Ai mà phản bội lời thề sẽ bị trừng trị. Nguyên có hoàng thiên hậu thổ. Phục duy chiếu giám.

Ngô Cương cũng rót rượu ra mà thề như vậy.

Tiểu hoá tử lớn tuổi làm anh, Ngô Cương làm em. Tiểu hoá tử hôn hử vui mừng cất tiếng gọi:

- Hiền đệ! Lại đây!

Gã châm lửa đốt giấy tiền. Đoạn bày những thức ăn ra ngồi xếp bằng cầm cái đùi gà lên cắn một miếng.

Ngô Cương cũng ăn theo kiểu gã.

Tiểu hoá tử lại lấy trong túi vải bố ra hai cái bát rót rượu vào đưa cho Ngô Cương một bát. Còn một bát phần mình. Hai chú nhỏ tự do ăn uống ngon lành.

Tiểu hoá tử uống mấy bát rượu rồi giơ tay áo lên lau mép nói:

- Hiền đệ ơi! Bữa nay là ngày khoái lạc nhất trong đời tiểu huynh.

Ngô Cương thành thực đáp:

- Tiểu đệ cũng vậy.

Tiểu hoá tử lại nói:

-Ồ! Hiền đệ! Thiếu nữ áo lục đẹp quá nhỉ?...

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Đúng là một người tuyệt sắc hiếm có ở nhân gian.

Tiểu hoá tử lại hỏi:

- Nàng là ai vậy?

- Tiểu đệ không biết.

- Hiền đệ mà cũng không biết ư?

- Tiểu đệ đang định hỏi đại ca về lai lịch nàng.

Tiểu hoá tử vừa rót rượu vừa nói:

- Xem ra nàng có tình ý với hiền đệ.

Ngô Cương cười ha hả đáp:

- Làm gì có chuyện đó!

Tiểu hoá tử nói:

- Hiền đệ ơi! Tiểu huynh tuy chỉ lớn hơn hiền đệ một tuổi, nhưng kiến văn rộng hơn hiền đệ nhiều lắm. Nếu nàng không có tình ý với hiền đệ thì chẳng khi nào lại ra tay can thiệp vào việc của hiền đệ.

Ngô Cương nói:

- Nhưng lúc nàng bỏ đi không chịu lưu danh tính mà còn lạnh lùng như Quan âm.

Tiểu hoá tử nói:

- Cái kiểu cách của thiếu nữ là như vậy chẳng ra hữu tình cũng chẳng ra vô tình, bao giờ cũng giữ thái độ lững lờ...

Ngô Cương tựa hồ trông thấy bóng nữ lang áo lục thấp thoáng trước mắt. Trái tim chàng đập loạn cả lên.

Tiểu hoá tử lại tán dương:

- Nàng đẹp như hoa mẫu đơn mà tư cách lại giống hoa lan. Không ngờ trên chốn giang hồ lại có người dung nhan khuyển quốc đến thế!...

Ngô Cương thành thật hỏi:

- Đại ca có tình ý với nàng không?

Tiểu hoá tử cười ha hả đáp:

- Lần sau hiền đệ gặp nàng thử hỏi coi nàng có muốn làm bà ăn xin không?

Đột nhiên một thanh âm khàn khàn cất lên hỏi:

- Có để cho lão nhân một phần không?

Ngô Cương và tiểu hoá tử giặt mình kinh hãi nhìn ra thấy ngoài hốc cây có một lão áo vàng đứng đó. Lão này râu tóc và lông mày đã bạc như sương mà sắc mặt hồng hào tựa trẻ nít. Tay lão chống một cây gậy song đen nhánh. Vừa thấy lão đã nhận ra một nhân vật khác thường đáng tiên phong đạo cốt, khiến ai cũng nảy lòng hảo cảm.

Lão già này đến từ lúc nào, cả hai chú nhỏ đều chưa phát giác.

Tiểu hoá tử chéch choáng hơi men, mặt đỏ gay nói:

- Nếu lão trượng không chê rượu nhắm dùng thừa. Xin mời vào đây.

Lão già cười ha hả không câu nệ chút nào chui ngay vào.

Ngô Cương cầm tay lão nói:

- Mời lão trượng ngồi trên cho.

Lão già ừ một tiếng rồi ngồi ngay vào giữa.

Tiểu hoá tử chau mày nói:

- Không còn bát nào để rót rượu rồi.

Lão già vuốt chòm râu bạc nói:

- Đưa hũ ra cũng được.

Lão nói rồi bưng hũ rượu lên kề vào miệng uống một hơi cạn sạch.

Hũ rượu này ít ra có đến hai chục cân. Ngô Cương cùng tiểu hoá tử mới uống hết chừng một phần ba. Còn trên lưng hũ chui vào bụng lão tuốt. Lão già uống hết rượu rồi cầm hũ liệng sang bên, nói:

- Rượu ngon nhưng tiếc rằng ít quá.

Ngô Cương cùng tiểu hoá tử ngẩn mặt ra vì cách uống rượu của lão thật là phóng lãng hình hài. Mười mấy cân rượu vào bụng, mặt lão cũng không đổi sắc chút nào. Tửu lượng này thật đáng kinh người. Hai gã ngẩn ngơ không đùa giỡn hát xướng nữa. Tuy trong bụng hơi có chút không vui nhưng cả hai đều không lộ ra sắc mặt.

Tiểu hoá tử trở vào đồng thị bò, thịt cừu gói trong chiếc lá sen nói:

- Lão trượng không nhắm một chút ư?

Lão già cười nói:

- Tốt lắm.

Rồi lão đưa cả mười ngón tay ra bốc thịt cho vào miệng ăn, chỉ mấy miếng là hết nhẵn.

Cách uống của lão đã kỳ thì kiểu ăn của lão càng lạ hơn.

Tiểu hoá tử chớp mắt mấy cái rồi hỏi:

- Cách xưng hô lão trượng thế nào đây?

Lão già lấy trong áo ra một tấm khăn vải lau tay lau mặt rồi ậm ừ đáp:

- Quên rồi!

Tiểu hoá tử có ý không bằng lòng vì thái độ bất cận nhân tình của lão già.

Lão già trở mặt nhìn tiểu hoá tử hỏi:

- Thằng ăn xin này! Ngươi đau lòng vì chút rượu thịt đó chăng?

Tiểu hoá tử đáp:

- Không có đâu. Tiểu nhân mời lão trượng vào đây chứ...

Lão già nói:

- Lão gia coi mặt người có ý không vui. Lão sẵn bạc đây để thưởng cho người.

Lão thò tay vào tay áo móc ra một đỉnh bạc chừng năm lạng hỏi:

- Bấy nhiêu đã đủ chưa?

Ngô Cương không để mắt đến, lạnh lùng đáp:

- Lão trượng giữ lấy để mua rượu uống.

Lão già đáp:

- Lão gia chẳng thích ăn không của ai...

Tuy miệng nói vậy mà lão vẫn luồn bạc vào tay áo.

Tiểu hoá tử trợn mắt lên nhưng không nói nửa lời.

Lão già lại cười ha hả nói:

- Thằng lỏi ăn xin này! Lão gia đã chẳng bảo ăn không của ai. Tục ngữ có câu: “Lấy tiền của người thì làm phúc cho người”. Người đã mất tiền mua rượu thịt lão gia đây không có sở trường nào khác ngoài việc coi tướng diện. Lão thấy người ẩn đường bao phủ hắc khí là sắp có cơ vạ sát thân đó...

Tiểu hoá tử tức quá lại phì cười nói:

- Lão trượng! Tiểu hoá tử hơn một năm nay không rửa mặt mà lão trượng cũng nhận ra được sắc khí hắc ám thì thật là tài!

Lão già nghiêm nét mặt nói:

- Với lão gia nói là có thực đó.

Bất thành linh Ngô Cương bật tiếng la hoảng:

- Đại ca! Ai cắm cái gì vào trên lưng đại ca đó?

Tiểu hoá tử giật mình kinh hãi hỏi lại:

- Trên lưng tiểu huynh có cái gì?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ trông như cái trâm cài đầu của đàn bà.

Tiểu hoá tử sờ sau lưng thấy một mũi ngân trâm dài ba tấc liền lấy ra cầm tay coi. Đột nhiên mặt gã xám xịt, thờ người ra ngồi tựa vào gốc cây.

Ngô Cương kinh hãi hỏi:

- Đại ca làm sao thế?

Tiểu hoá tử ngáp ngừng:

- Tiểu huynh... hết rồi.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Hết cái gì?

Tiểu hoá tử buồn rầu đáp:

- Nhất định tiểu huynh phải chết...

Ngô Cương giật nảy mình lên ngắt lời:

- Đại ca nói thế là nghĩa làm sao?

Tiểu hoá tử cất giọng trầm trầm đáp:

- Đây là Diêm Vương trâm. Đã mấy chục năm nay tiểu huynh đã nghe nói chưa từng thấy lão xuất hiện trên chốn giang hồ. Ngờ đâu...

Ngô Cương thò tay ra giật lấy coi thì thấy cây ngân trâm cực kỳ tinh xảo. Trên cây trâm khắc bốn chữ “Yêu trung chi vương”.

Chàng hồn vía lên mây la hoảng:

- Có phải đây là tín vật của Nhất Yêu Âu Dương Tàn không?

Tiểu hoá tử nói như người hết hơi:

- Phải rồi! ...chính là tín vật đòi mạng của Âu Dương lão tiền bối... Tiểu huynh trong lúc vô kế khả thi, đã mượn danh hiệu của lão tiền bối với mục đích hăm dọa cho nhị quái chạy đi. Không ngờ... thật là không ngờ...

Ngô Cương cảm thấy tai ù, chân tay luống cuống, run lên hỏi:

- Đại ca ơi! Cây Diêm Vương trâm này đầu đuôi thế nào?

Tiểu hoá tử đáp:

- Đó là tín vật đòi mạng của Âu Dương lão tiền bối. Chỉ trong vòng một ngày là kẻ nhận trâm phải chết.

Ngô Cương ấp úng:

- Thế ra tiểu đệ làm hại đại ca rồi...

Tiểu hoá tử nói:

- Hiền đệ bắt tất tự trách mình làm chi. Chẳng qua là số mạng tiểu huynh.

- Nhưng...

Ngô Cương chưa dứt lời thì tiểu hoá tử đã nổi lên một tràng cười như người điên nói:

- Tiểu huynh nghe đồn mấy chục năm trước, kẻ nào được Âu Dương tiền bối đưa trâm cho phải tay cự nghiệt khét tiếng một thời. Thế mà tiểu huynh.. tiểu hoá tử cũng được hưởng vinh dự này dù có chết cũng chẳng có chi đáng ân hận.

Lão già lẳng lặng từ nãy tới giờ, đột nhiên lên tiếng:

- Thằng lỏi ăn xin này! Lão gia xem đúng người rồi.

Tiểu hoá tử trợn mắt lên nhìn lão già hồi lâu rồi nhún nhó cười nói:

- Đúng lắm! Đúng lắm!

Lão già hỏi:

- Người không tin chẳng?

Tiểu hoá tử đáp bằng một giọng chân thành:

- Lão trượng! Lão trượng tùy tiện đi thôi! Đừng nán lại mà bị vạ lây...

Lão già ngắt lời:

- Kể ra người còn có lương tâm đó...

Tiểu hoá tử không nói với lão nữa, quay sang bảo Ngô Cương:

- Hiền đệ! Hiền đệ cũng phải lập tức dời khỏi nơi đây.

Ngô Cương kiên quyết:

- Không! Tiểu đệ quyết theo đường với đại ca.

Tiểu hoá tử nói:

- Hiền đệ! Tiểu huynh không đi nữa. Hốc cây này là chỗ vùi thân cũng rất tốt. Đã tiếp được Diêm Vương trâm thì dù có trốn lên mây cũng bằng vô ích.

Ngô Cương nói:

- Đại ca ơi! Hiền đệ ở lại bầu bạn với đại ca để coi Yêu Trung Chi Vương mặt mũi thế nào?

Tiểu hoá tử thúc giục bằng một giọng thiết tha:

- Hiền đệ! Hiền đệ không chết được. Ta yêu cầu hiền đệ dời khỏi nơi đây.

Ngô Cương một mực:

- Tiểu đệ quyết không bỏ đại ca.

Lão già hững hờ nói:

- Tiểu tử! Có phải lão gia đã nói là sành nghề coi tướng...

Tiểu hoá tử thần nhiên ngắt lời:

- Xin lão trượng tuý tiện đi thôi!

Lão già nói:

- Lão gia đã bảo ăn uống của người thì phải trừ tai giải hoạ cho người...

Tiểu hoá tử hỏi:

- Chẳng lẽ lão trượng quả nhiên...

Lão già ngắt lời:

- Tiểu tử! Người không tin ta ư?

Tiểu hoá tử đáp:

- Chẳng phải tiểu hoá tử không tin, mà lòng không nỡ để lão trượng phải vạ lây.

Lão già hỏi:

- Người đã gặp Yêu Trung Chi Vương Âu Dương Tàn bao giờ chưa?

Tiểu hoá tử trở mặt đáp:

- Gặp ư? Hồi lão nhân gia qua lại giang hồ, tiểu hoá tử này chưa kịp đầu thai.

Lão già hỏi:

- Vậy người chỉ nghe lời đồn thổi hay sao?

Tiểu hoá tử đáp:

- Chính thế.

Lão già lại hỏi:

- Người ta đồn tướng ông vua yêu ma kia như thế nào?

Tiểu hoá tử ngập ngừng:

- Cái đó tiểu hoá tử chưa được nghe qua...

Lão già hỏi:

- Chắc người a vương là tay cùng hung cực ác ăn cả thịt người?

Tiểu hoá tử lắc đầu đáp:

- Người ta đồn như vậy.

Lão già lại hỏi:

- Ai đã trong thấy Âu Dương Tàn ăn thịt người?

Tiểu hoá tử ấp úng:

- Cái đó... tiểu hoá tử không hay.

Lão già cười nói:

- Lão gia đây biết nhé!

Ngô Cương cùng tiểu hoá tử đều giật mình lên. Ngô Cương giương cặp lông mày thanh kiếm lên hỏi:

- Lão trượng biết ư?

Lão già đáp:

- Ừ!

Ngô Cương lại hỏi:

- Thực tình thế nào?

Lão già đáp:

- Cái đó là ngoa truyền. Lời đồn thực là đáng sợ. Trên chốn giang hồ thiếu chi người bịa chuyện khác nào gió lửa vào chỗ trống. Âu Dương Tàn chẳng những không hiếu sát, không ăn thịt người mà hắn rất ưa nói lý. Có điều tính tình lão rất quái dị thì đúng là sự thực...

Ngô Cương ngắt lời:

- Lão trượng ơi! Con người tính tình quái dị phần nhiều thường không đếm xỉa gì đến lý lẽ. Con người hiểu lý lẽ thì chẳng có chi là quái đản.

Lão già trợn mắt lên nói:

- Tiểu tử! Chữ “lý” mà lão gia nói đây là thiên lý, công lý, chứ không phải hạng người thế tục chỉ biết nhận hành động của mình là công lý. Đó không phải là lý mà là nhân tình. Người cận nhân tình chưa chắc trong lòng đã nghĩ tới thiên lý. Con người chỉ nói tới thiên lý có khi bất cận nhân tình, mà không làm hại đến đạo nghĩa.

Tuy lời biện bác của lão già có vẻ miến cưỡng, nhưng không thể bài bác được.

Đương nhiên hai chàng nhỏ tuổi không thể tin lời lão già. “Nhất yêu, tam quái, bát hung” là bọn tà ma đã thành tính. Dù họ không phải là nhân vật đồng thời với hai chàng, nhưng mối nguy hại cho võ lâm thì bao giờ cũng thế.

Tương đối người giang hồ quen biết “tam quái, bát hung” hơn. Còn “nhất yêu” ra đời trước, lão là ma đầu thượng đẳng, hành động rất kì bí. Trên thực tế không một ai thấy chân tướng lão, chỉ nghe tiếng đồn mà thôi. Sở dĩ người ta xếp lão vào cùng phe với “tam quái, bát hung” là vì trên chốn giang hồ có truyền thống thích ghép các nhân vật nổi tiếng vào với nhau cho thành ca dao. Có khi họ ghép vào để gây nên một ấn tượng cho người đời. Nếu không thế thì “tam quái, bát hung” chẳng thể nào ngang hàng với “nhất yêu” được vì với người này đạo hạnh họ chênh lệch nhau quá xa.

Tiểu hoá tử hỏi:

- Lão trượng căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

Lão áo vàng vuốt chòm râu dài từ từ đáp:

- Dĩ nhiên là lão gia có căn cứ.

Tiểu hoá tử liền nói:

- Xin lão trượng cho nghe.

Lão già quắc mắt lên hỏi:

- Ngươi là thằng lỏi con mà dám can vạ lão gia ư?

Tiểu hoá tử ngập ngừng:

- Đó là lão trượng tự ý nói ra...

Lão già ngắt lời:

- Thôi đừng rườm rà nữa. Ngươi đã gặp lão gia đây thì cái mạng đó có thể toàn sinh.

Tiểu hoá tử ngồi ngay ngắn lại trong lòng rất đổi nghi ngờ đánh bạo:

- Lão trượng nói thật chẳng?

Lão già ra chiều tức giận đáp:

- Lão gia từng này tuổi đầu còn đi lừa gạt thằng lỏi hậu sinh ngươi hay sao?

Tiểu hoá tử lại hỏi:

- Phải chăng lão trượng cùng Âu Dương lão tiên bối là chỗ quen biết?

Lão già hững hờ đáp:

- Cái đó ngươi bắt tất hỏi đến làm chi.

Tiểu hoá tử lễ phép hỏi:

- Lão trượng có thể cho văn bối hay tôn hiệu được chẳng?

Lão già lạnh lùng đáp:

- Ta đã bảo ngươi là quên mất rồi. Sau này có gặp lão gia thì cứ kêu bằng Bạch Hồ tử công công (ông râu bạc) là được rồi.

Tiểu hoá tử quên cả nỗi lo âu về Diêm Vương trâm, toét miệng ra cười nói:

- Bạch Hồ tử công công thiệt hay quá!

Lão già đưa mắt nhìn Ngô Cương một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng ngươi là Ngô Cương?

Ngô Cương đáp:

- Chính thị văn bối.

Lão già lại hỏi:

- Ngươi có căn bản võ công mà chưa biết võ nghệ phải không?

Ngô Cương ngấm ngấm kinh hãi tự hỏi:

- Sao lão này lại biết cả chỗ bí mật của mình? Chẳng lẽ lão ngấm ngấm theo dõi mình từ trước? Nếu vậy lão đến đây một cách đột ngột ắt có điều chi ngoắt ngoéo.

Chàng liền gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Lão già lại hỏi:

- Ngươi ở môn phái nào? Sư thừa là ai?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Văn bối chưa bái sư.

Lão già lại hỏi:

- Vậy nội lực của người từ đâu mà ra?

Ngô Cương thủng thẳng đáp:

- Về điểm này xin lão trượng tha thứ cho văn bối không thể trình bày được.

Lão già nói:

- Thế thì thôi! Lão gia vốn không ưa bức bách ai cung xưng những điều mà họ không thích nói ra. Người có muốn cứu mạng cho tiểu hoá tử này khỏi chết chăng?

Ngô Cương ngạc nhiên trở tay vào ngực hỏi lại:

- Lão trượng bảo sao? Văn bối mà cứu được y ư?

Lão già gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Ngô Cương lại hỏi:

- Làm thế nào mà cứu được?

Lão già đáp:

- Người cầm lấy cây Diêm Vương trâm này cứ đi về phía nam tới núi Vô Lăng tất gặp được kỳ tích và như vậy gã sẽ không chết nữa.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Lão trượng có thể... nói rõ hơn được chăng?

Lão hững hờ đáp:

- Như vậy là quá rõ rồi.

Ngô Cương nghi ngờ hỏi lại:

- Văn bối cứ đi vào núi Vô Lăng là gặp người cứu được y...

Lão già ngắt lời:

- Cứ thế mà làm không cần hỏi nữa.

Ngô Cương lại hỏi:

- Văn bối cùng đi với y...

Lão già gạt đi:

- Không! Mình người đi thôi! Gã phải hãm mình ở đây trăm ngày.

Ngô Cương kinh hãi la lên:

- Hãm mình trăm ngày! Tại sao vậy?

Lão già đáp:

- Đó là diệu kế để lão gia cứu gã. Bao giờ đến việc các người sẽ rõ.

Ngô Cương hỏi:

- Lão trượng xin tha thứ cho văn bối hỏi quá nhiều. Diệu kế này có linh nghiệm không?

Lão già ra vẻ không bằng lòng đáp:

- Tin hay không là tùy ở thẳng lối. Lão gia đi đây.

14. Chương 14: Thành Qui Châu Chạm Tránh Võ Minh

Lão nói xong đứng dậy vỗ đất cho tro bụi rơi xuống rồi cúi mình ra khỏi hốc cây. Thoáng một cái đã mất hút.

Ngô Cương chau mày hỏi:

- Đại ca! Đại ca biết nhiều hiểu rộng có đoán được lão áo vàng này lai lịch thế nào không?

Tiểu hoá tử nhăn nhó đáp:

- Tiểu huynh cũng chưa nghe nói đến nhân vật này bao giờ.

Ngô Cương lại hỏi:

- Có thể tin được lời lão không?

Tiểu hoá tử đáp:

- Cái đó khó mà đoán được.

Ngô Cương nói:

- Chi bằng ta cứ tin là thực đi. Tiểu đệ chuẩn bị theo lời lão lên đường tới Vô Lăng thử coi.

Tiểu hoá tử hỏi:

- Hiền đệ! Có phải lão áo vàng bảo hiền đệ cầm cả cây ngân châm đi không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế.

Tiểu hoá tử nói:

- Tiểu huynh xem có điều không ổn.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

- Đây là tín vật đòi mạng của Âu Dương lão tiền bối mà tiểu đệ mang trong mình vạn nhất bị nhận lầm thì sao?

Ngô Cương bất giác ngó lại cây ngân châm hỏi:

- Phải chăng ý đại ca muốn nói diệu kế của lão già kia muốn giải cứu đại ca cho được linh nghiệm là cách “Di hoa tiếp mộc” không?

Tiểu hoá tử gật đầu nghiêm nghị đáp:

- Có thể như vậy. Sao lại đem hy sinh hiền đệ thay cho tiểu huynh được?

Ngô Cương cười đáp:

- Đại ca ơi! Việc này do tiểu đệ mà ra, nếu không có đại ca mạo hiểm lừa gạt lưỡng quái chạy đi thì tiểu đệ cũng chẳng thể sống đến bây giờ được. Vạn nhất có xảy ra như vậy cũng chẳng kể chi...

Tiểu hoá tử ngắt lời:

- Không được.

Ngô Cương nói:

- Đại ca! Đây chẳng qua là mình đoán vậy. Biết đâu lão quái kia chẳng có diệu kế thiệt.

Tiểu hoá tử ngắt lời:

- Hiền đệ! Hiền đệ còn phải chạy theo bước tiền trình của mình. Tiểu huynh coi chừng đằng nào cũng không thoát chết đâu.

Ngô Cương lên tiếng:

- Thế thì chúng ta phứt bỏ lời thề, từ đây hai người không liên can gì đến nhau nữa hay sao?

Tiểu hoá tử nhìn Ngô Cương bằng cặp mắt đau khổ đáp:

- Hiền đệ! Sao hiền đệ lại nói vậy?

Ngô Cương đứng bật dậy gạt đi:

- Đại ca! Đại ca chẳng nên nói nhiều nữa. Lão áo vàng đã bảo đại ca cấm mình trăm ngày hẳn là có thâm ý. Từ đây đi đường cũng chẳng bao xa. Trong vòng trăm ngày tiểu đệ sẽ quay về tìm đại ca.

- Hiền đệ...

- Đại ca... đừng nói nữa. Kỳ hạn trăm ngày này, vấn đề ăn uống của đại ca giải quyết bằng cách nào?

Tiểu hoá tử đáp ngay:

- Cái đó không thành vấn đề. Tiểu huynh có cách tự giải quyết được. Nhưng chỉ bản khoản vì hiền đệ...

Gã nói rồi vành mắt đỏ hoe. Đây là lời chí thiết mà gã thổ lộ chân tình.

Ngô Cương cảm thấy trong lòng được an ủi rất nhiều là đã được kết với một vị minh huynh cực kỳ thân thiết. Chàng lộ vẻ thản nhiên đáp:

- Đại ca cứ yên tâm. Lão áo vàng đã an bài như vậy hẳn có đạo lý.

Tiểu hoá tử Tống Duy Bình đứng dậy nắm chặt tay Ngô Cương nói:

- Hiền đệ ơi! Tiểu huynh theo lời hiền đệ. Nhưng có điều muốn nói.

Ngô Cương hỏi ngay:

- Đại ca có điều chi bịn rịn sao không nói ra?

Tiểu hoá tử đáp:

- Nếu hiền đệ quả gặp chuyện bất trắc thì ngày tiểu huynh được tin cũng là ngày tiểu huynh theo hiền đệ xuống suối vàng đó.

Thật là một lời hiên ngang, khẳng khái mà cũng là một điều cực kỳ thành khẩn phát ra từ đáy lòng.

Ngô Cương cảm động nước mắt chảy quanh. Chàng tìm được tri kỷ này thì còn gì đáng tiếc nữa. Hai người mới gặp mặt trong nửa ngày đã đi vào đạo nghĩa nguyện đồng sinh tử mới thật là bản sắc của những hào kiệt.

Hai người sa lệ nhìn nhau mà cười. Ngô Cương cảm kích nói:

- Đại ca! Tiểu đệ tưởng không còn chi mà nói nữa, chỉ mong tình thế đừng xảy ra. Xin đại ca trân trọng. Mai đây còn ngày tái ngộ.

Tiểu hoá tử nói:

- Hiền đệ! Tiểu huynh còn có việc phiền đến hiền đệ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại ca có điều chi xin cứ dạy bảo.

Tiểu hoá tử thò tay vào bọc móc tấm trúc bài đen lấy nói:

- Đây là tín vật của bản môn. Hiền đệ đem theo trong mình. Khi nào cần gì đến Cái bang đệ tử, hiền đệ chỉ giơ nó ra là chúng phải nghe lệnh...

Ngô Cương động tâm tự hỏi:

- Đại ca mình đã có tín phù này tất phải là một nhân vật có địa vị khá cao trong Cái bang, nhưng Cái bang rất trọng về bề bực. Đại ca ta còn nhỏ tuổi sao lại có địa vị cao xa được? Phải chăng đây là tín phù của sư trưởng y?

Tuy chàng nghĩ vậy nhưng không tiện hỏi lại, chàng xoay chuyển ý nghĩ rồi nói:

- Đây là một trọng vật của sư môn đại ca, sao lại trao cho tiểu đệ?...

Tiểu hoá tử ngắt lời:

- Hiền đệ cứ thu lấy.

Ngô Cương hỏi:

- Vạn nhất tiểu đệ đánh thất lạc thì sao?

Tiểu hoá tử đáp:

- Đó là chuyện khác. Bây giờ hiền đệ cứ cầm lấy mà dùng.

Ngô Cương lại hỏi:

- Hiện giờ thì sao?

Tiểu hoá tử đáp:

- Hiền đệ ra đi rồi bất cứ lúc nào và ở nơi đâu nếu gặp bang môn đệ tử thì bảo chúng đem lương khô đến đây đủ dùng trăm ngày cho tiểu huynh.

Ngô Cương không sao được đành đón lấy trúc bài. Trên trúc bài có khắc những điểm những khuyên về phù hiệu. Chàng coi chẳng hiểu là gì, liền cắt vào bọc cùng với cây ngân trâm. Chàng xách khăn gói nói:

- Đại ca! Tiểu đệ xin cáo biệt.

- Hiền đệ hãy trân trọng.

- Trong vòng trăm ngày tiểu đệ sẽ quay về.

- Tiểu huynh chờ hiền đệ ở đây.

Ngô Cương ngó tiểu hoá tử bằng cặp mắt sâu thẳm một lần nữa, côi lòng ôm mối tính tha thiết khôn tả. Chàng ra khỏi hốc cây nhằm về phía ngoài rừng mà chạy. Chỉ trong chớp mắt chàng ra đến chỗ xảy ra chuyện lúc trước. Xác con ngựa bị chặt bốn chân không hiểu đi đâu mất rồi. Chàng chắc thôn dân phụ cận đã khiêng cả ngựa lẫn yên cương. Dưới đất chỉ còn bốn chân ngựa liệng vào vũng bùn đầm máu.

Ngô Cương cảm khái buông một tiếng thở dài rồi chạy về phía [?].

Bóng tà ác đã ngậm non đoài. Quạ kêu xao xác về tổ. Trong thôn đã bốn bề khói nhạt bốc lên...

Ngô Cương chẳng còn lòng nào mà thưởng ngoạn cảnh hoàng hôn ở ngoại thành. Chàng rảo bước hối hả chạy đi.

Đường sang Võ Lăng phải qua sông rồi đi về mé Nam. Việc đầu tiên là tìm đến một đệ tử Cái bang để họ lo liệu ăn uống cho bá huynh Tống Duy Bình. Vì thế chàng phải ghé vào thành Qui Châu trước.

Lão quái nhân bảo tiểu hoá tử cầm mình trăm ngày và bảo chàng mang Diêm vương châm đến Võ Lăng là những việc mà chàng không sao hiểu được. Chàng muốn nghĩ song không biết nghĩ từ đâu, đành lặng lặng đợi cho sự thực phát hiện. Chàng tự nhủ:

Nếu quả chuyến đi này khiến cho bá huynh thoát tay của thoát tay của Yêu vương thì mình cũng can tâm bất cứ bằng một giá nào.

Trời vừa chập tối, đầu đầy lên đèn. Ngô Cương tới toà trấn thứ [?] ngoài thành Qui Châu. Chợ đêm chưa mở, trên đường thưa thớt người qua lại. Lúc này chàng biết đi đâu để tìm cho ra đệ tử Cái bang?

May ở chỗ Ngô Cương đã từng ăn chung ở đậu với người Cái bang nên hiểu biết địa điểm mà bọn đệ tử Cái môn trú ngụ. Chàng đi ra phía ngoài thị trấn nhìn đằng xa thấy bóng đen lù lù của một ngôi nhà cạnh những cây lớn cao ngất trời mà không thấp đèn chi hết.

Chàng nhắm thẳng phía bóng đen này chạy tới. Khi đến gần thì ra đây là toà Phá miếu.

Ngô Cương tiến vào cửa miếu. Trên hành lang nghe rõ hơi thở và người thấy một mùi khê nặc ở trong mình bọn khát cái tiết ra mùi vị này cáo tố cho chàng hay là đã tìm đúng chỗ. Chàng xuyên qua viện lạc tối om thì thấy trong điện đường trước mặt có ánh lửa nửa tỏ nửa mờ.

Theo tập quán thông thường, bọn khát cái phần nhiều nằm trong chính điện. Chàng bước lên hành lang đã trông thấy mé đông có một người, mé tây có một nhóm nằm la liệt. Chàng háng giọng cất tiếng hỏi:

- Có ai không?

Một cái đầu tóc rối bù xù từ trong chiếu ngẩng lên uể oải hỏi lại:

- Ai đó?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ kiếm người cầm đầu các vị.

Người kia lại hỏi:

- Tôn giá là ai?

Ngô Cương đáp:

- Cũng là chỗ bằng hữu.

Bóng người bắt đầu nhúc nhích rồi lục đục trở mình ngồi dậy.

Người lên tiếng vừa rồi đứng lên lấy củi bỏ thêm vào đồng lửa. Lửa bốc lên cao. Chớp mắt đại điện đã sáng rực.

Người kia lại hỏi:

- Ông bạn hãy cho biết lai lịch trước đã.

Ngô Cương tiến lại đứng bên đồng lửa. Mười mấy tên khát cái vây quanh lại.

Lão cái đầu bù xù ngó Ngô Cương mấy lần giục:

- Tiểu hữu nói đi!

Ngô Cương lấy thanh trúc phù mà tiểu hoá tử đã trao cho đặt vào lòng bàn tay đưa đến tận trước mặt lão cái hỏi:

- Các hạ có nhận được vật này không?

Lão cái vừa ngó thấy đã biến sắc, quì một chân xuống, hai tay chống đất cúi đầu nói:

- Đệ tử là Lưu Thất, quần sự phân đà Ngân Tây xin tham kiến tín phù của trưởng lão.

Ngô Cương giật nảy mình lên. Chàng không ngờ vật mình cầm trong tay lại là tín phù của trưởng lão Cái bang chỉ kém chuông môn có một bậc. Chàng đoán ngay vật này là của sư tôn bá huynh Tổng Duy Bình bèn gơ tay lên nói:

- Xin quần sự đứng dậy.

Lão cái đứng lên cúi đầu kính cẩn nói:

- Đệ tử xin kính cẩn chờ đợi trưởng lão sai khiến.

Ngô Cương ngó lại thấy mười mấy tên khát cái vẫn còn quì mọp, liền bảo:

- Xin các vị đứng dậy đi!

Bọn kia tạ ơn đứng lên.

Ngô Cương cất trúc phù vào bọc quay lại bảo Lưu Thất.

- Có việc gấp xin quân sự lập tức thi hành.

Lão cái trở lại về tự nhiên nói:

- Có việc chi công tử cứ sai bảo.

Ngô Cương liền đem lời tiểu hoá tử thuật lại cho lão nghe, nhưng không nhắc tới chuyện cấm mình trăm ngày.

Lão cái gật đầu mấy cái đáp:

- Lão hoá tử lập tức thân hành liệu lý. Công tử còn điều chi truyền dạy nữa không?

Ngô Cương đáp:

- Không còn gì nữa.

Lão cái lại hỏi:

- Xin công tử cho biết cách xưng hô?

Ngô Cương thành thực đáp:

- Tại hạ là Ngô Cương.

- Ngô... Cương...?

Lão cái vừa nhắc lại vừa biến sắc.

Ngô Cương thấy vậy nghi ngờ hỏi:

- Có điều chi không ổn?

Lão cái ngập ngừng:

- Có phải công tử là người mà Võ Minh đã truyền bách lệnh để truy tầm...

Ngô Cương ngắt lời:

- Chính phải. Vậy thì làm sao?

Lão cái nhú cặp lông mày đáp:

- Công tử đã mang tín phù của trưởng lão bản môn ở trong mình thì thân thể cũng như đích thân trưởng lão vậy. Bọn lão hoá tử có trách nhiệm giữ cho công tử an toàn.

Ngô Cương lạnh lùng hỏi lại:

- Quân sự nói vậy là có ý gì?

Lão cái đáp:

- Nơi đây Võ Minh có thiết lập Võ quán do một tên Kim kiếm thủ phụ trách huấn luyện bọn đệ tử mới nhập môn. Tuy bề ngoài chỉ có thế mà trên thực tế là một tổ chức chuyên để ý dò xét mọi người, ngô hầu bành trướng thế lực khắp cả hai tỉnh Xuyên, Ngạc tiểu lão e rằng hành tung của công tử đã lọt vào tai mắt đối phương, mà lực lượng bản bang ở đây lại rất mỏng manh.

Ngô Cương không để ý cười nói:

- Quân sự bắt tất quá lo về điểm này. Tại hạ lên đường ngay tức khắc.

Lão cái Lưu Thất sợ hãi nói:

- Xin công tử đừng hiểu lầm lão hoá tử...

Ngô Cương xòe tay ra chặn lời Lưu Thất. Chàng ngẫm nghĩ một chút rồi lấy tấm trúc phù ra nói:

- Phiên quản sự trao trả lại tín phù này cho báii huynh tại hạ là Tổng Duy Bình, đồng thời đưa lương khô đến cho y một thể.

Lão cái vừa trông thấy trúc phù lập tức trở lại thái độ kính cẩn thông tay cúi đầu nói:

- Đệ tử không dám tiếp thụ.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lưu Thất đáp:

- Tổng trưởng lão không có lời truyền dạy thu tín phù về thì khi nào đệ tử dám tự chuyên.

Ngô Cương ngơ ngẩn nghĩ thầm:

- Té ra Tổng đại ca đã trở thành trưởng lão Cái bang. Mình cứ tưởng thanh trúc phù này là của sư trưởng của y. Trúc phù đã là một tín vật thiêng liêng của Cái bang, mà chuyển đi này mình chưa rõ hung cát. Nếu bất hạnh để thất lạc hay lọt vào tay kẻ khác thì hậu quả khó mà lường được.

Bụng chàng nghĩ vậy liền nói:

- Đây là ý kiến của tại hạ chứ không phải quản sự tự chuyên...

Lão cái ngắt lời:

- Đệ tử không dám.

Ngô Cương lại hỏi:

- Nếu tại hạ đúng tín phù này để hạ lệnh cho quản sự phải đưa về cho Tổng trưởng lão thì sao?

Lưu Thất hạ thấp mình xuống thêm, ấp úng đáp:

- Nếu vậy thì đệ tử phải tuân mệnh.

Ngô Cương liền nói:

- Được lắm! Quản sự cầm lấy.

Lưu Thất vội hỏi:

- Công tử có thể cho biết hành tung được chăng? Tiểu lão sai bọn trẻ ngấm ngầm theo dõi để tiện công tử sai khiến...

Ngô Cương lắc đầu gạt đi:

- Bất tất phải thế.

Đoạn chàng đi ra khỏi toà phá miếu.

Quản sự Lưu Thất kính cẩn đưa chàng ra khỏi miếu.

Ngô Cương chạy về phía thị trấn. Chàng vừa vào tới đầu chợ thì thấy một hán tử ăn mặc như kiểu gia đình đón đường chấp tay hỏi:

- Phải chăng công tử họ Ngô?

Ngô Cương giật mình kinh hãi, chàng không tiện nói dối liền gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Hán tử nói:

- Gia chủ mời công tử dời gót ngọc lại chơi!

Ngô Cương hỏi:

- Quý chủ nhân là ai?

Hán tử đáp:

- Công tử gặp mặt sẽ rõ, tiểu nhân không dám bép xép.

Ngô Cương nghĩ thầm:

- Lão quái bảo mình đến núi Vô Lăng sẽ gặp kỳ tích giữa đường, phải chăng là vụ này? Nếu đúng thì mình khỏi mất công跋涉 thiệp.

Chàng liền hoan hỉ đáp:

- Ông bạn dẫn đường cho tại hạ.

Chàng đi quanh hết mấy đường phố lớn ra đến một nơi ít người qua lại, hiển nhiên là khu tịch tịch. Chàng cảm thấy bồn chồn trong dạ liền ngập ngừng hỏi:

- Quý chủ nhân ở...

Tên gia đình không chờ chàng dứt lời đã cười hì hì trở một toà lầu ở cùng đường nói:

- Đến nơi rồi đó!

Ngô Cương không nói nữa.

Chỉ trong chớp mắt chàng đã tới trước cửa toà lầu, xem chừng đây là một nhà thế gia. Bốn ngọn đèn lồng căng bằng vải sa treo hai bên cánh cổng sơn son. Bốn người áo đen chia nhau ra đứng dưới mỗi ngọn đèn. Hai bên cổng đặt hai con sư tử đá dài đến tám thước trông như sư tử thật.

Tên gia đình dẫn đường nghiêng mình sang một bên chấp tay nói:

- Mời công tử vào đi!

Ngô Cương nói:

- Ông bạn cứ đi trước dẫn đường.

Gia đình nói:

- Nếu vậy tiểu nhân xin thất lễ.

Phía trong cổng hoa cỏ rậm rạp trồng hai bên. Giữa là một lối đi thẳng tắp giải đá trứng ngỗng thông vào đến một toà lầu đồ sộ rất nguy nga tráng lệ.

Đi chừng năm trượng thì đường giải đá gặp một lối đi vắt ngang [?] đường chữ thập.

Tên gia đình dẫn đường chuyển qua mé đường, bỏ toà nhà đồ sộ với bóng hoa rậm rạp lại phía sau. Gã xuyên qua một cái cổng tò vò đi vào trong sân. Trước sân là ba gian sương phòng. Gian giữa đèn sáng huy hoàng còn hai gian mé tối om không nhìn rõ hi hết.

Tên gia đình dẫn đường đưa Ngô Cương đến trước sảnh đường [?] lửa sáng trưng còn cách chừng một trượng thì dừng bước lại. Gã lên tiếng:

- Khách đã đến đó.

Một âm thanh lạnh lẽo từ phía trong vọng ra:

- Mời vào đây!

Ngô Cương động tâm. Kinh nghiệm đã cho chàng hay người vừa [?] thanh phần lớn không phải là nhân vật chính phái. Nhưng việc đã như thế này, muốn lui lại cũng không được nữa, chàng đành tiến [?] trấn tĩnh tinh thần nói:

- Các hạ vời tại hạ vào đây có điều chi dạy bảo?

Thanh âm bên trong đáp vọng ra:

- Mời quý khách vào đây sẽ nói chuyện hay hơn.

Ngô Cương ngần ngừ một chút rồi bước lên thêm. Tình hình trong sảnh đường chỉ trong qua một lượt là rõ hết. Giữa nhà đặt một án hình vuông trên phủ tấm khăn điều chói mắt. Trước án là hàng ghế tựa bày ở hai bên. Sau án một người áo đen ngồi trên[?]. Người này cặp mắt loang loáng, sáng hơn cả đèn lửa. Trạc tuổi đã ngoài tứ tuần. Ngoài ra không còn gì nữa.

Nơi đây có vẻ là tụ nghĩa sảnh mà cũng giống như một pháp đường, tựa hồ không phải nơi tiếp khách.

Ngô Cương sững sờ một chút rồi đánh bạo khoa chân bước vào sảnh đường.

Chàng mới bước một chân thì huyết mạch hai cổ tay đột nhiên bị hai hán tử áo đen phục sẵn trong cửa nắm chặt.

Ngô Cương cảm thấy toàn thân nhũn ra, luồng lực đạo không đề tụ được nữa. Tay cầm bọc áo để rớt xuống đất đánh bộp một tiếng.

Ngô Cương ngừng đầu ngó người áo đen ở sau trường án thì chạm phải mục quang đối phương đang nhìn chăm chăm vào mặt mình. Bốn mắt gặp nhau, Ngô Cương không tự chủ được, tâm thần chấn động. Mục quang của đối phương chói như ánh điện khiến cho người ta không dám nhìn vào.

Người áo đen vỗ tay ra lệnh:

- Mời Đặng phó lãnh đội vào đây!

Ngô Cương càng chấn động tâm thần vì Đặng phó lãnh đội dĩ nhiên là Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ. Chàng không ngờ mình đã lọt vào tay Võ Minh. Thật là một âm mưu, một nguy kế đáng khinh bỉ!

Chàng lẩm bẩm:

- Lão quái bảo mình đến núi Võ Lăng để giải cứu huynh Tống Duy Bình khỏi tai nạn. Ngờ đâu lão đưa mình vào tròng. Dĩ nhiên lão là một phần tử trong Võ Minh rồi. Mưu kế của lão thật là thâm độc. Lão còn bảo mình cầm Diêm vương trâm đi theo. Diêm vương đã là biểu kí giết người của Yêu trung chi vương Âu Dương Tàn thì nếu mình chẳng lọt vào cạm bẫy Võ Minh cũng không thoát khỏi độc thủ của Nhất Yêu. Tình trạng này thì bá huynh cũng nguy mất.

Đoạn chàng tự trách:

- Sao lúc ấy mình không nghĩ ngờ tới điểm này? Cứ nghĩ phân tích đã kỹ càng thì mình thật là ngu dại. Lão bảo mình đến núi Võ Lăng mà không nói rõ nguyên nhân, lại bảo mình huynh cầm mình trâm ngày cũng vô căn cứ. Sao mình không nghĩ ngay toàn là lời nói hồ đồ? Còn bá huynh là tay thông tuệ phi thường lại biết nhiều hiểu rộng mà cũng tin lời lão mới kỳ? Chậm mất rồi! Có hối cũng không kịp nữa!

Bỗng một bóng người thấp thoáng đi vào. Ngô Cương ngoảnh đầu nhìn ra thì đúng là Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ.

Người áo đen trở vào Ngô Cương hỏi:

- Phó lãnh đội! Thử coi xem có đúng gã không?

Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ đáp:

- Chính gã! Không sai chút nào.

Người áo đen lại hỏi:

- Phó lãnh đội có ý kiến gì không?

Xú Diện Nhân Đồ đáp:

- Cái đó để đội toà tác chủ.

Ngô Cương nghe đến hai chữ “đội toà” động tâm tự hỏi:

- Té ra người áo đen kia là lãnh đội Thần Phong. Không biết gã định xử trí với mình thế nào?

Người áo đen lẳng lặng một lúc, mục quang lạnh lẽo biến thành nghiêm trọng, hỏi dần từng tiếng:

- Có thật người đã được Yêu Trung Chi Vương lựa chọn làm truyền nhân không?

Ngô Cương chấn động tâm thần. Trong lúc hoang mang chàng không biết nên trả lời ra sao. Vụ này tiểu hoá tử Tống Duy Bình trước đã buộc miệng nói ra. Nhưng rồi sự thực là Diêm vương trâm xuất thế. Cây ngân trâm đòi mạng hiện ở trong mình chàng, nếu chàng phủ nhận thì Tống Duy Bình là trưởng lão Cái bang tất bị liên lụy. Bằng có thừa nhận thì cũng không tiện chút nào. Ai lại đường đường dòng dõi Võ Thánh mà đi nhận làm môn hạ tên đại ma đầu Nhất Yêu bao giờ?

15. Chương 15: Đến Võ Lăng Chạm Trán Yêu Vương

Ngô Cương chợt nhớ tới một vấn đề khác là nếu mình tới Võ Lăng mà lão quái là nanh vuốt của Võ minh thì họ biết hết ngọn nguồn này và người áo đen đương nhiên không đề cập tới vấn đề này mới phải. Cứ đó mà suy thì vừa rồi mình đã đoán lầm về lão quái. Nhất định lão không cùng phe với Võ minh. Chàng liền cả quyết đánh bạo hỏi lại:

- Nếu tại hạ được Yêu Vương lựa làm truyền nhân thì sao ?

Người áo đen đưa mắt ngó Xú Diện Nhân Đồ rồi hỏi lại:

- Ngô Cương! Ta chỉ cần ngươi trả lời có phải hay không mà thôi.

Ngô Cương buộc miệng đáp:

- Phải.

Người áo đen biến sắc , ngần ngừ một chút rồi hỏi Xú Diện Nhân Đồ:

- Đặng phó lãnh đội! Phó đội trưởng vụ này có thể tin được không ?

Xú Diện Nhân Đồ cất giọng âm trầm đáp:

- Vụ này có bằng chứng nhưng ...

Người áo đen hỏi ngay:

- Phó tòa có điều chi cao kiến ?

Xú Diện Nhân Đồ hỏi lại:

- Không hiểu giám chủ chỉ thị thế nào ?

Người áo đen đáp:

- Giám chủ bảo chúng ta tùy cơ mà xử sự trên nguyên tắc nhỏ cỏ phải nhỏ hết rễ.

Xú Diện Nhân Đồ lại hỏi:

- Không kể gì đến hậu quả ư ?

Người áo đen nói:

- Sở dĩ bản tòa lấy làm khó nghĩ là ở chỗ đó.

Xú Diện Nhân Đồ nói:

- Theo ngu kiến thì thằng nhỏ này mới được Nhất Yêu coi trúng đích mà chưa nhập môn. Vậy hậu quả cũng không lấy gì làm nghiêm trọng cho lắm. Nếu để gã quỷ đầu làm môn hạ cho Nhất Yêu thì e rằng hậu quả khó lường được.

Người áo đen gật đầu nói:

- Phó tòa nói có lý.

Xú Diện Nhân Đồ lại nói:

- Sao không bí mật giải gã đến tổng đàn để người định đoạt.

Người áo đen ngheo đầu ngẫm nghĩ một chút rồi nói:

- Nếu dọc đường xảy ra biến cố thì sao?

Xú Diện Nhân Đồ nói:

- Nếu có biến cố thì ở đây cũng xảy ra được, họ bắt tất phải chờ đi dọc đường mới hạ thủ.

Người áo đen bất giác đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sảnh đường tựa Yêu Vương đang nhòm ngó đâu đây.

Ngô Cương ngoài cách dồn mối phần hận ra khoe mắt chàng không còn cách phản kháng nào khác. Mạng sống của chàng do tay đối phương nắm giữ. Chàng không muốn nghĩ ngợi sâu xa làm chi nữa và độ chừng oai danh của Nhất Yêu không thể vẫn hồi được mệnh vận.

Bỗng nghe người áo đen hỏi:

- Giải gã bằng cách nào để giữ cho được bí mật ?

Xú Diện Nhân Đồ đáp:

- Che tai mắt người thì chẳng khó gì. Nhưng vấn đề là ở chỗ Nhất Yêu đã biết gã lọt vào tay chúng ta chưa.

Người áo đen nói:

- Cái đó dễ lắm. Bây giờ bắt thằng lỏi xưng ra chuyện vãng lai giữa Nhất Yêu và gã là có thể đoán được.

Xú Diện Nhân Đồ gật đầu đáp:

- Phó tòa nói phải đó.

Người áo đen quay lại hỏi Ngô Cương:

- Tiểu tử! Ta muốn hợp tác với ngươi để ngươi khỏi phải chịu nỗi đau khổ về da thịt. Vậy ngươi hãy kể đầu đuôi những chuyện đã qua.

Ngô Cương hần học đáp:

- Tại hạ không thể trình bày được

Xú Diện Nhân Đồ quát mắt nhìn Ngô Cương cất giọng hung dữ hỏi:

- Thằng lỏi kia! Ngươi được Âu Dương Tàn coi vừa ý hỏi nào ?

Ngô Cương thùng thảng đáp:

- Không biết.

Xú Diện Nhân Đồ lại hỏi:

- Ngươi đã gặp chính lão chưa ?

Ngô Cương vẫn buông thõng đáp:

- Không biết.

Xú Diện Nhân Đồ hỏi:

- Bây giờ ngươi định đi đâu ?

- Không biết.

Cặp Âm Dương nhỡn của Xú Diện Nhân Đồ đột nhiên chiếu ra những tia hung dữ. Hần lớn tiếng quát:

- Tiểu tử rồi ngươi sẽ biết ngay.

Hần vừa quát vừa phóng tay ra điểm vào ba chỗ huyệt đạo Ngô Cương.

Ngô Cương thấy da thịt toàn than co rúm lại cả gân cốt tựa như bị rút chặt lại. Chàng đau đớn không bút nào tả xiết nhưng vẫn nhẫn nại không rên la chỉ có mồ hôi trán nhỏ giọt lớn bằng hạt đậu

Hai tên áo đen đều đưa tay ra nắm vào dưới nách Ngô Cương để chàng co rúm giãy giụa.

Xú Diện Nhân Đồ cười khẩy nói:

- Tiểu tử! Mi đã sướng chưa? Còn nói không biết nữa thôi ?

Ngô Cương cố gắng thét lên:

- Đặng Thập Ngũ! Rồi ngươi sẽ gặp quả báo.

Xú Diện Nhân Đồ tức giận đến cực điểm dằn giọng:

- Tiểu tử! Còn những trò hay để cho ngươi tiêu thụ ...

Xoạt một tiếng! Vạt áo của Ngô Cương rách để hở ngực ra.

Choang một tiếng vang lên. Một vật rơi xuống đất. Người áo đen hứ một tiếng rồi hỏi:

- Cái gì thế kia ?

Xú Diện Nhân Đồ cúi xuống lượm lên coi. Bộ mặt xấu xa biến thành méo mó khó coi. Người hắn run lên cầm cập không ngớt.

Ngô Cương đã lâm vào tình trạng nửa tỉnh nửa mê tiếng rên rĩ không rõ nữa và chỉ còn thấy môi mấp máy.

Xú Diện Nhân Đồ hồi lâu không thốt nên lời.

Người áo đen vừa nóng nảy vừa nghi ngờ hỏi lại:

- Phó Tòa! Chuyện chi vậy ?

Xú Diện Nhân Đồ líu lürf nói không thành câu:

- Yêu ... Yêu Trung ... Chi Vương.

Người áo đen đứng bật dậy như cái lò xo run lên hỏi. Sao?

Xú Diện Nhân Đồ lê đi hai bước tay cầm một vật đặt lên án.

Người áo đen chú ý nhìn lại bỗng la hoảng.

- Diêm Vương Trâm!

Khuông mặt đang âm trầm lập tức lộ vẻ kinh hoàng run lên bần bật

- Phải chăng vật này từ người thằng nhỏ rút ra?

Xú Diện Nhân Đồ gật đầu đáp:

- Phải!

Ngô Cương đột nhiên cảm thấy một dây kinh phong chụp vào người bao nhiêu đau đớn tiêu tan hết. Chàng đã tỉnh lại.

Huych! Huych!

Hai hán tử áo đen giữ Ngô Cương tự nhiên ngã ra nằm sổng sượt. Chúng không kịp rên.

Người áo đen và Xú Diện Nhân Đồ bộ mặt cũng không còn ra hình người nữa.

Xú Diện Nhân Đồ đứng vào hàng Bát Hung, mà người áo đen địa vị còn cao hơn hắn một bậc, dĩ nhiên đều không phải hạng tầm thường. Thế mà thủ hạ của hắn bị giết chẳng những chúng không biết là ai hạ thủ mà cả nguyên nhân cái chết của hai gã chúng cũng không nhìn thấy đủ biết người hạ thủ là một người như thế nào! Trách gì chúng không kinh tâm động phách.

- Thằng nhỏ kia! Ngươi còn không chạy nữa thì đợi đến bao giờ ?

Ngô Cương ngấm ngấm chấn động tâm thần. Tuy chàng không hiểu võ công. Song biết đây là phép truyền âm nhập mật và người phát ra cũng chính là người đã hạ sát hai hán tử áo đen đồng thời giải trừ sự đau khổ cho chàng. Chàng tự hỏi:

- Nhân vật này là ai tại sao lại cứu mình ?

Chàng không sao nghĩ ra được và thực ra chàng không rảnh để nghĩ vớ vẩn nữa, việc ra khỏi chốn đầm rồng hang cọp là cần. Chàng cúi xuống lượm gói đồ rồi tiến lại trước án cầm lấy cây ngân châm đưa cặp mắt sâu thẳm thẳm ngó lại người áo đen và Xú Diện Nhân Đồ một lần nữa đoạn ung dung ra khỏi sảnh đường.

Xú Diện Nhân Đồ bản tính hung tàn chẳng cam tâm để Ngô Cương bỏ đi như vậy. Hắn ngoảnh đầu nhìn người áo đen hỏi:

- Đội Tòa để gã đi ư ?

Người áo đen bị một thể lực vô hình của người trong bóng tối uy hiếp. Y đang ngần ngại không biết làm thế nào cho phải bây giờ có Xú Diện Nhân Đồ hỏi câu này y sợ nhỡ tới nghiêm lệnh của giám chủ liền buột miệng nói.

- Đánh chết gã đi.

Ngô Cương đã bước ra khỏi cửa sảnh đang đi trên hành ... [thiếu 1 chữ] Xú Diện Nhân Đồ lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Ngô Cương bắt giác dừng chân nhưng không ngoảnh đầu nhìn lại.

Xú Diện Nhân Đồ là một nhân vật xảo quyệt tinh quái. Người tuy đã ra lệnh đánh chết Ngô Cương nhưng vẫn đứng nguyên chỗ cũ không nhúc nhích. Hắn biết rằng nếu mình mạo muội ra tay thì người trong bóng tối chẳng dễ yên ĩnh. Dù hắn chưa rõ lai lịch nhưng võ công tuyệt cao là một điều chắc chắn không còn nghi ngờ gì nữa. Mà động thủ thì dĩ nhiên bị tai vạ trước. Nhưng người áo đen cấp cao hơn đã ra lệnh hắn không thì hành không được

Xú Diện Nhân Đồ trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Đội tòa có nên cho bọn nhỏ lục tìm xem không ?

Người áo đen thò tay cầm sợi dây treo trên vách gần đó giật mấy cái.

Coong! Coong!

Tiếng chuông vang lên rất lớn xong lạ thay không tên thủ hạ nào phản ứng cả hai người đều ớn lạnh xương sống.

Chẳng lẽ bọn thủ hạ bị kiềm chế hết rồi chăng ?

Ngô Cương dừng lại một lát không thấy động tĩnh gì lại cất bước đi tiếp. Chàng xuyên qua một chiếc sân con ra đến bên cổng tò vò thì thấy tên áo đen đứng chắn ngoài cổng.

Ngô Cương giật mình dừng bước chàng định thần nhìn kĩ thì thấy cả bốn trợn mắt há miệng không phản ứng chi được nữa. Chàng hiểu vụ này là thế nào liền rảo bước qua bên bốn gã rồi hối hả chạy ra cổng lớn. Chỗ này chỉ cách một quãng ngắn mà ít ra có đến mười tên kiếm thủ giữ nhưng đều bị kiềm chế hết cả rồi.

Ngô Cương chạy ra khỏi cổng lớn chàng thở phào một tiếng nhẹ nhõm tưởng chừng như vừa thoát khỏi tử than. Vật áo chàng đã bị Xú Diện Nhân Đồ xé rách, không mặt được nữa chàng cởi ra liệng đi lấy ra chiếc áo khác trong bọc mặc vào mình rồi lên đường quay trở về thị trấn.

Ánh đèn lửa bập bùng thừa thốt. Đêm đã khuya Ngô Cương tiến vào một điểm nhỏ hô hoán âm lên đòi lấy đồ ăn cho khỏi đói chàng ăn xong cầm cái khóa vàng nhỏ đặt trên mặt bàn rồi quay qua gọi tiểu nhị đang ngồi ngủ gật một bên

Tiểu nhị dụi mắt chạy lại. Gã thấy khóa vàng rực rỡ gã hết buồn ngủ ngay mắt gã sáng lên khom lưng hỏi:

- Công tử dùng cơm rồi ư ?

Ngô Cương nói:

- Đó! Cầm lấy.

Tiểu nhị hỏi:

- Phải thối lại cho công tử.

Ngô Cương gạt đi:

- Không cần nữa.

Tiểu nhị trở mặt ra tưởng mình nghe lầm Ngô Cương lạnh lùng hỏi lại:

- Ta muốn qua sông ngay đêm, người có thể tìm thuyền cho ta được không? Số tiền đó đã đủ chưa?

Tiểu nhị mừng quýnh đáp ngay:

- Nhiều quá rồi! Nhiều quá rồi! Bao nhiêu đó cũng thừa chán.

Ngô Cương nói:

- Chỗ thừa để thưởng cho người.

Tiểu nhị cúi sát người run lên nói:

- Đa tạ công tử cho phần thưởng rất hậu. Xin công tử chờ một chút tiểu nhân đi gấp.

Gã không kịp thu chén bát cầm chiếc khóa vàng bỏ vào miệng ngậm rồi lại cầm tay lắc lắc để ước lượng cân lượng đoạn chuồn lẹ vào trong túi áo. Gã chạy vào trong lấy một ít bạc vụn mà gã đã gom góp từ lâu đem ra đặt trên mặt quầy để trả tiền ăn cho Ngô Cương. Gã nói nhỏ với chủ quầy mấy câu rồi đến trước mặt Ngô Cương cười híp mắt nói:

- Mời công tử đi theo tiểu nhân.

Ngô Cương ra khỏi thị trấn đi hơn dặm thì đến bến sông tiểu nhị chạy vào thuyền kêu nhà dò dặng. Gã mặc cả một lúc rồi nhà dò bằng lòng chở khách qua sông.

Ngô Cương thấy gã tiểu nhị coi tiền như tính mạng. Chàng không hiểu kì vì chính chàng đã lợi dụng nhược điểm của gã để sai đi kiếm thuyền ỉnh.

Đêm hôm khuya khoắt lại ở trong thế lực của Võ minh mà gã chờ thì khó lòng không xảy ra chuyện bất ngờ. Chàng đã tính dời khỏi đây sớm chừng nào hay chừng đó.

Ngô Cương xuống thuyền, tiểu nhị khom lưng thi lễ cứ như tiễn một bậc trưởng thượng lên đường.

Ngô Cương qua bờ bên kia vào lúc giờ tý. Ngoài mấy ngọn đèn của những người thiện tâm thấp để soi đường còn bốn bề tịch mịch im lặng như tờ.

Ngô Cương hỏi thăm đường lối từ nhà dò rồi rảo bước đi ngay.

Một hôm Ngô Cương đến thành thị Nam ở đây rẽ qua mé tây là khu núi vô lăng Chàng ở lại trong thành ngủ một đêm để chuẩn bị đầy đủ lương thực cùng đồ dùng và hai bộ áo ngắn rồi nhắm thẳng phía núi Vô Lăng mà tiến.

Đến ngày thứ ba chàng đã tiến vào khu rừng sâu núi thẳm chẳng những không thấy bóng dáng một căn nhà nào mà cả những đường đi cũng không có nữa chàng cứ nhắm mắt đi liều chẳng biết mình đi về phương nào?

Theo lời lão quái thần bí thì dọc đường chàng sẽ gặp được kì tích mà bây giờ đã tiến vào khu rừng sâu núi thẳm vẫn chẳng có chi hết. Chàng ra đi lần này chỉ vì mục đích cứu mạng ỉnh [thiếu vài chữ đọc không được] tình hình này thì kết quả khó mà có được

Bóng chiều bằng lăng. Ngô Cương đứng trên một mảng đá núi mắt nhìn bốn phía để tìm kiếm một nơi có thể ngủ đêm được.

Đột nhiên chàng phát giác mé tả có một căn thạch thất thiên nhiên. Mấy tảng đá lớn chồng lên nhau mà thành hình. Chàng chạy đến nơi đầu vào coi bắt giác giật nảy mình lên. Một lão áo vàng hiện ngồi trong đó. Thạch động này trống trải, lão già đang ngồi ở mé động về phía bên vực thẳm. Mái tóc bạc phơ bị luồng gió núi thổi bay phát phới không ngớt.

Ngô Cương động tâm tự hỏi:

- Phải chăng lão già thần bí muốn ta tự tìm đến ngọn núi xa thẳm này?

Bỗng thanh âm khàn khàn của lão quái cất lên hỏi:

- Nhỏ kia người đã đến đây ư?

Thanh âm lão hoàn toàn khác lạ khiến cho Ngô Cương chấn động tâm thần không bút nào tả xiết. Chàng ráng chấn tĩnh rồi đánh bạo hỏi lại:

- Lão trượng là ai?

Lão quái đáp:

- Ngân châm chủ nhân.

Ngô Cương toàn thân run bắn lên bắt giác lùi lại hai bước hỏi bằng một giọng khùng khiếp:

- Phải chăng lão trượng là Yêu Trung Chi Vương Âu Dương Tàn lão tiền bối ?

Lão quái đáp:

- Chính thị.

- Trời ơi...

- Người vào đây!

Thanh âm lão giương như có một lực lượng vô biên khiến người ta không dám kháng cự.

Ngô Cương vâng lời bước vào.

Căn thạch thất này giống như một cổ quan tài trống rỗng hai đầu.

Đường kính chừng ba trượng. Một đầu thông vào khu giữa trái núi một đầu hướng về phía vực thẳm. Lão quái đang ngồi ở đầu này. Đáy huyết đi chênh lên trên vì thế lúc vào động Ngô Cương không nhìn rõ tình hình bên trong.

Ngô Cương còn cách lão quái chừng một trượng thì dừng bước.

Chàng ngó tướng mạo đối phương thì trên mặt đầy những vết nhăn chằng chịt. Hàm râu bạc mọc đến mang tai phát phơ trước ngực. Cặp mày bạc rủ xuống che lấp nửa mặt. Thần quang lão sung túc. Ai mới trông thấy còn tưởng rằng lão là một pho tượng phật cổ xưa.

Ngô Cương không bao giờ ngờ tới lão cự ma Yêu Trung Chi Vương khét tiếng võ lâm lại ở chốn này. Nhưng cứ nhìn bề ngoài mà xét thì đối phương chẳng có chi tàn ác. Chàng tự hỏi:

- Lão già thần bí cùng phục sắc kia với Yêu Trung Chi Vương có liên hệ gì không? Lão bảo mình đường xa diệu vọng đến núi Vô Lăng vì dụng ý này hay sao?

Ngô Cương còn đang ngẫm nghĩ thì lão già lại lên tiếng:

- Nhai Nhi! Người tiến lại gần đây.

Ngô Cương người trở như gỗ cất bước đến gần lại thêm mấy bước.

Lão quái hỏi:

- Nhai nhi! Có phải tiểu hóa tử mượn danh hiệu của lão phụ giải nguy cho người không ?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Lão quái hỏi:

- Tín vật của lão phu ngươi có mang theo đây chứ ?

Ngô Cương đáp:

- Có đây.

Lão quái hỏi:

- Trong thị trấn ngoài thành Qui Châu ngươi đã thừa nhận là môn hạ của lão phu đúng không?

Ngô Cương trố mắt nhìn hơn trố mắt làng. Tuy chàng không nên làm môn hạ lão cự ma đầu khét tiếng võ lâm, nhưng sự thực không phủ nhận được. Chàng nghiêng răng đáp:

- Có thể!

Lão quái hỏi:

- Vậy mà ngươi sao chưa bái sư?

- Bái sư ư?

Ngô Cương la hoảng rồi chàng lầm bầm:

- Đây là một chuyện không ngờ. Té ra lão áo vàng kia đã xếp đặc hết cả. Lúc ở trong thị trấn ngoài thành Qui Châu, lão đã hạ sát hai tên sát thủ áo đen rồi dùng phép truyền âm nhập mật biểu mình dời khỏi hang cộp. Chẳng hiểu Nhất Yêu trước mắt mình đây hay là lão già thần bí kia theo dõi hành tung mình mà hành động. Mình đã cự tuyệt hôn ước với U Linh phu nhân là cốt để nghiên cứu thần kỹ trong Huyết y kì thư, có lý đầu lại cúi đầu làm môn hạ lão cự ma mà cả võ lâm sinh lòng oán ghét và khiếp sợ?

Lão Quái hỏi lại:

- Nhai nhi ngươi không vui lòng ư?

Ngô Cương ruột rồi như mớ bông bong chàng không biết trả lời thế nào.

Yêu Trung Chi Vương đột nhiên đổi giọng lạnh lùng hững hờ đáp:

- Ngô Cương! Mục đích của ngươi tới đây phải chăng là để cứu mạng cho tiểu hóa tử?

Ngô Cương lại chấn động tâm thần, ấp úng hỏi lại:

- Đó là điều kiện chẳng?

Yêu Vương Âu Dương Tàn nói:

- Có thể nói như vậy.

Ngô Cương ấp úng:

- Nhưng mà...

Âu Dương tàn ngắt lời:

- Ngô Cương lúc ở ngoài thành qui châu đã nói những gì ở trong bí đàn của vô giám? ngươi đã quên rồi hay ngươi muốn nuốt lời.

Ngô Cương ngập ngừng đáp:

- Lão tiên bối! Đó chỉ là ...

Âu Dương Tàn hỏi ngay:

- Danh nghĩa của lão phu há để các ngươi muốn đem ra làm gì thì làm

Ngô Cương cứng họng không biết nói sao

Yêu Vương lại nói tiếp:

- Người buộc miệng thốt ra một lời nhưng chỉ trong vòng ba ngày vụ đó sẽ đồn đại khắp giang hồ.

Ngô Cương suy nghĩ lại thì lời Yêu Vương quả là sự thực. Trên giang hồ không có gió còn nổi lên ba thướt sóng. Vụ Nhất Yêu thu nhận tuyền nhân là một việc trọng đại trong võ lâm. Vậy người giang hồ đồn đại rất mau lẹ đi khắp võ lâm.

Chàng nghĩ vậy rồi buộc miệng đáp:

- Có thể như vậy.

Yêu Vương hỏi:

- Vậy người tính thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Được lão tiền bối có lòng quá thương vãn bối cảm kích vô cùng nhưng vãn bối còn tính chuyện khác, nên ...

Yêu Vương ngắt lời:

- Nên không chịu chứ gì?

Ngô Cương nói:

- Vãn bối xin Lão tiền bối nguyên lượng cho điểm này.

Yêu Vương cười ha hả nói:

- Nhai nhi! Người nói thiệt đi! Có phải vì thanh danh lão phu tàn bạo mà người không chịu chăng?

Ngô Cương đáp:

- Vãn bối không dám thế.

Yêu Vương hỏi:

- Người không dám thừa nhận ư?

Ngô Cương lấy làm khó nghĩ, nếu gây sự cho lão trở mặt thì hậu quả vô cùng nghiêm trọng. Nhưng sự thực quả mình nghĩ thế. Chàng trầm ngâm chưa trả lời nhưng chẳng khác gì đã thừa nhận lời Yêu Vương nói đúng.

Yêu Vương lại giục:

- Lão phu nói có đúng không?

16. Chương 16: Hai Thầy Trò Hữu Thực Vô Danh

Ngô Cương không muốn dối lòng liền đánh liều đáp:

- Lão tiền bối nói đúng một nửa. Vãn bối quả thật có nghĩ thế nhưng không phải hoàn toàn như vậy.

Yêu Vương hỏi:

- Vậy còn một phần nguyên nhân nào nữa?

Ngô Cương đáp:

- Xin tha thứ cho vãn bối không thể trình bày được.

Yêu Vương lại hỏi:

- Người không sợ bị lão phu giết ư?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối đã không biết võ công thì còn phản kháng gì được. Có sợ cũng bằng vô dụng.

Yêu Vương lại hỏi:

- Người không để ý đến những chuyện sinh tử của tiểu khiêu hóa hay sao?

Câu hỏi này như đâm vào trái tim vì chàng đến đây chỉ vì mục đích đó. Chàng liền đáp:

- Nếu quả lão tiền bối đưa sinh mạng của y ra làm điều kiện thì văn bối đành phải tiếp thụ .

Yêu Vương hỏi:

- Người không thành tâm sở nguyện ư?

Ngô Cương bình tĩnh đáp:

- Đúng thế!

Yêu vương lại nói:

- Lão phu cũng không muốn thu hoạch truyền nhân như vậy thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Thiên hạ chẳng có ai dùng cách cưỡng bách khiến cho kẻ khác phục bao giờ.

Yêu Vương nói:

- Người là người thành thực lại có đờm khí đúng là bản sắc của võ sĩ. Lão phu rất tán thưởng:

Ngô Cương trong lòng đau khổ cười dở khóc dở chàng bèn lên nói:

- Tiền bối khen lầm rồi.

Yêu Vương lại nói:

- Câm miệng đi! Bình sinh lão phu không khen lầm ai cả.

Ngô Cương hỏi:

- Ý lão tiền bối nhất định bắt văn bối phải báỉ sư chăng?

Yêu vương đáp:

- Lão phu không nói hai lời.

Ngô cương không sao được liền nói:

- Vì tính mạng của quynh, văn bối đành ưng thuận...

Yêu vương ngắt lời:

- Nhưng lão phu chẳng thu nạp một tên đồ đệ chẳng hiểu lý.

- Nếu vậy thì khó lắm..

Yêu vương trầm mặc một lúc rồi mỉm cười nói:

- Lão phu nghĩ được một biện pháp triết trung...

Ngô Cương ngạc nhiên hỏi:

- Biện pháp triết trung là thế nào?

Yêu vương đáp:

- Lão phu chịu thu người làm đồ đệ chỉ vì người có điểm đặc biệt. Mục đích của lão phu là muốn nó được tồn tại lâu dài nó không chết theo lão phu. Cách xưng hô thầy trò chỉ là hư danh. Thế tục câu nệ điều đó còn lão phu không cần. Lão phu chỉ mong truyền lại tuyệt kỹ là điều thiết thực, không kể đến hư danh. Vậy người bắt tất phải bá sư, mà cũng không cần phải xưng hô sư đồ, chỉ việc học tuyệt kỹ là xong.

Nhưng câu này khiến cho Ngô Cương rất đỗi ngạc nhiên. Con người quái lạ quả có những hành động khác đời. Trong võ lâm tình sư đồ, môn phái là điều tối quan hệ mà Nhật Yêu phản lại thường tình.

Ngô Cương tự hỏi:

- Giả tỷ lão là người đạo đức thanh cao, là kì sĩ có công tu dưỡng thì nói ra câu này chẳng có chi kì, dị xong lão là một tên cự ma số nhất số nhì trong võ lâm mà tư tưởng lại khoáng đạt mới là kì. Thông bệnh của người võ lâm là giữ bí mật tuyệt kỹ của mình. Cầu danh cũng là đặc sắc của hạng võ biên. Lão này nói thể hiển nhiên vượt ra ngoài tình lý thì thật là khó tưởng tượng được. Trên đường đi Qui Châu lão già thần bí xuất hiện đã nói ỳnh hay là Yêu Vương tính tình quái đản lại hay giởn lý. Hay à đúng như vậy chăng? Đã không có tiếng thầy trò mà sao mình lại thừa hưởng tuyệt kỹ của người được?

Chàng nghĩ vậy liền ngập ngừng nói:

- Văn bối không muốn tiếp thụ .

Yêu Vương trở mắt ra hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Danh không chính thì ngôn không thuận. Ngôn không thuận thì việc không thành. Có lý đâu văn bối lại thừa hưởng võ công của tiền bối mà không chịu điều kiện gì cho đành?

Yêu Vương nói:

- Đó là lão gia nguyện ý như vậy.

Ngô Cương hững hờ nói:

- Nhưng văn bối không muốn làm việc gì trái với tâm nguyện.

Yêu Vương trợn mắt lên chiếu ra những tia thần quang sắc bén khiến người ta không dám nhìn vào. Lão tức giận nói:

- Nhỏ kia! Thế thì ngươi làm phách quá.

Ngô Cương không khỏi sợ hãi đáp:

- Văn bối nói vậy với cả tấm lòng thành thực.

- Ngươi còn muốn lão phu năn nỉ nữa hay sao?

- Văn bối không có ý nghĩ như vậy.

Yêu vương tức quá lớn tiếng:

- Ngươi có học hay không?

Ngô Cương vẫn một mực:

- Văn bối không muốn tiếp thụ.

Yêu vương nói bằng một giọng trầm trầm:

- Chà! Thằng lõi nhỏ tuổi này hợm mình là dòng dõi Võ thánh [thiếu một chữ] ra vô hạnh quá.

Ngô Cương nổi lòng ngạo nghễ hỏi lại:

- Lão tiền bối căn cứ vào đâu mà mạt sát như vậy?

Yêu vương nói:

- Ngoài thành Quý Châu trong bí đàn Võ Minh, người đã công nhận là truyền nhân của lão phu. Tín vật của lão phu cũng đã vào mắt người ngoài. Hành vi của người lúc đó với thái độ người này khác nhau xa quá. Người thử giải thích cho lão phu nghe.

Ngô Cương cứng họng. Hồi lâu chàng thở dài đáp:

- Văn bối tự biết mình đuối lý song không thể để mất gia phong làm nhục đến tiếng tăm của tiên phụ được vì thế mà văn bối không muốn qui đầu làm môn hạ của bất kì một ai. Lão tiên bối đã có lòng ưu ái, văn bối xin tâm nguyện học nghề.

Yêu Vương vẻ mặt hòa hoãn lại hỏi:

- Người nguyện ý học rồi chứ?
- Người cứ nói đi.
- Xin lão tiên bối đưa ra một điều kiện tương đối?
- Chính thế!
- Điều kiện tương đối là thế nào?

Ngô Cương thủng thẳng đáp:

- Văn bối chẳng thể tiếp thụ võ công của tiên bối mà không báo đáp. Xin lão tiên bối đưa ra điều kiện để sau này văn bối thực hành gọi là đền đáp trong muôn một. Có như thế thì văn bối mới khỏi áy náy.

Yêu Vương cười ha hả nói:

- Thế thì tuyệt diệu hết chỗ nói! Nhai nhi! Người nói vậy là hay lắm, nhưng có điều người không biết tự lượng!

Ngô Cương đỏ mặt bẽn lèn đáp:

- Đó là tác dạ chí thành của văn bối.

Yêu Vương hỏi:

- Nhỏ kia! Bình sinh lão phu không cần ai điều chi. Dù có cầu người đi nữa thì phải là việc mà lão phu không làm nổi liệu người có làm được không.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Cái đó...

Yêu Vương lại nói tiếp:

- Tỉ như lão phu bảo người đi lấy thủ cấp Võ lâm minh chủ đem tới đây ra mắt lão phu thì người có lấy được không?

Ngô Cương thấy lão hỏi đúng tâm nguyện liền buột miệng đáp:

- Văn bối thề làm cho bằng được.

Yêu Vương giơ tay lên hỏi:

- Thế thì hay lắm! Lão phu hãy giữ quyền lợi đó lại để sau này có cần sẽ nhờ người thực hành một lời nói của lão phu, bất luận lão phu bảo làm gì, người không được thêm bớt, người dám nhận không?

Ngô Cương thần nhiên đáp:

- Văn bối xin ứng thuận.

Yêu Vương lại hỏi:

- Người không hối hận chứ?
- Văn bối quyết không hối hận.

Yêu Vương căn dặn:

- Bất luận sau này diễn biến thế nào người đừng thay lời thế nhé?
- Chính thế!
- Thế là bắt đầu từ lúc này người nợ lão phu một điều kiện.
- Phải rồi!

Yêu Vương lại căn dặn:

- Nếu bây giờ người còn điều gì muốn nói , cũng đưa ra hết đi.

Yêu Vương nổi lên tròng cười ha hả. Tiếng cười của lão chưa dứt lão đã đưa tay lên vuốt mặt một cái lập tức biến thành người khác.

Ngô Cương kinh hãi lùi lại ba bước run lên hỏi:

- Té ra lão gia đây ư?

Yêu Vương chính là lão già thần bí đã xuất hiện ở trong rừng bữa trước và bảo chàng cầm ngân trâm đến núi Vô Lăng không những lão đã thay đổi bộ mặt mà còn biến cả âm thanh. Cây Diêm Vương châm cài lên người Tống Duy Bình cũng do tay lão.

Thế là bao nhiêu bí mật lộ ra hết. Vụ Tống Duy Bình mượn danh lão để hãm dọa Phong Đô Sứ giả và Phong Ma nữ lão biết hết, thì ra lão đã ngấm ngấm theo dõi từ bao giờ, chứ không phải giữa lúc Ngô Cương cùng Tống Duy Bình kết bái huynh đệ trong hốc cây lão mới xuất hiện đột ngột.

Ngô Cương biết rõ mục đích của lão hoàn toàn chỉ vì muốn truyền võ công inheritance. Nếu lão muốn đòi mạng tiểu hóa tử Tống Duy Bình thì một trăm tên Tống Duy Bình cũng chết với lão.

Yêu Vương tươi cười nói:

- Người hỏi hận rồi phải không?

Ngô Cương lắc đầu đáp:

- Không!
- Thế thì hay lắm!

Ngô Cương hỏi lại:

- Tại sao lão tiền bối lại bắt người minh huynh của vãn bối phải bệnh trăm ngày?

Yêu Vương cười đáp:

- Để trừng phạt gã dám mở miệng nói càn giả danh lão phu để cười.

Ngô Cương không khỏi cười thầm. Thế là bao nhiêu việc kì bí có chi là lạ nữa. Chàng lấy ngân trâm hai tay đưa cho Yêu Vương rồi nói:

- Xin lão tiền bối thu hồi tín vật này.

Yêu Vương nói:

- Người hãy tạm giữ lấy để phòng có khi dùng đến.

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi cất ngân trâm vào bọc.

Yêu Vương lại hỏi tiếp:

- Nhai nhi! Trong mình người đã có đủ trăm năm công lực rồi phải không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Yêu Vương nói:

- Muốn truyền võ kỹ của ta phải mất mười năm. Nhưng ngươi đã có căn bản rồi thì chỉ cần một năm là đủ. Ngay từ lúc này ngươi bắt đầu luyện tập đi. Lão phu truyền thụ chương, chỉ, kiếm pháp, thân pháp và cả thuật dị dung cùng biến đổi thanh âm nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Ở ngay trong thạch động này ư?

Yêu Vương đáp:

- Phải rồi! Chỗ thâm sơn này rất ích cho luyện võ.

17. Chương 17: Một Cảnh Đào Nguyên Ngoài Cõi Tục

Đêm hôm ấy trăng tỏ sao thưa, Ngô Cương diễn luyện rồi ngồi trên một mồm đá vuông vắn lồi ra, nhìn dưới làn sóng bạc thấy núi non trùng điệp mịt mờ.

Đột nhiên, Yêu Vương bên mình chàng cất tiếng hỏi:

- Nhai nhi! Cảnh sơn cùng trăng tỏ cũng thú lắm chứ?

Ngô Cương quay lại nói:

- Mời lão tiên bối ngồi xuống đây.

Yêu Vương ngồi tựa vào lưng Ngô Cương nói:

- Ngươi còn nhớ ngày lên núi này không?

Ngô Cương đáp:

- Đến nay cũng đã bốn độ trăng tròn.

- Ừ, phải rồi! Nay là vừa đúng bốn tháng, chúng ta sắp phải chia tay.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Sao đã chia tay?

Yêu Vương đáp:

- Ngươi thông tuệ khác thường, vượt ra ngoài sự tiên liệu của lão. Lão phu dự định phải mất một năm để truyền thụ bản sự của mình cho ngươi. Giờ đây mới vốn vẹn có bốn tháng mà ngươi đã học hết vốn của ta rồi ...

Lúc này Ngô Cương cảm thấy xúc động. Bốn tháng trời chàng ở với Yêu Vương bất giác đã khiến chàng phát sinh tình cảm quyến luyến. Theo như sự quan sát của chàng thì Yêu Vương không phải là hạng người tàn ác như chàng đã tưởng tượng trước kia. Lão đúng là một bậc tiên bối võ lâm có công phu hàm dưỡng cao thâm. Hai người ngoài mặt không xưng sư đồ, nhưng thực ra chính là thầy trò vậy. Tự thâm tâm chàng từ lâu đã coi lão là sư phụ, có điều ngoài miệng không gọi mà thôi.

Ngô Cương nghe Yêu Vương nói tới chuyện chia tay, thì trong lòng cảm thấy như mất mát một điều gì. Chàng xấu hổ vì đã đối xử với lão có phần lầm lỗi.

Chàng cũng ngần ngại không ngờ chỉ trong bốn tháng mà chàng đã học hết toàn bộ sở học của Yêu Vương được.

Yêu Vương lại nói tiếp:

- Ngô Cương! Hiện giờ ngươi chỉ còn kém về hỏa hầu và kinh lịch giang hồ. Dĩ nhiên những điều này không thể một sớm một chiều mà thành tựu chóng vánh được. Ngươi phải tự tìm cơ hội mà rèn luyện thêm. Chỉ có điều đáng tiếc là chúng ta không thành được danh phận thầy trò. Còn những điều đã truyền thụ cho ngươi thì lão phu cảm thấy hài lòng rồi.

Ngô Cương run lên đáp:

- Văn bối cảm thấy rất hổ thẹn về lỗi lầm của mình.

Yêu Vương gạt đi:

- Bất tất phải thế! Thiên hạ vốn dĩ chân mà giả, giả thành chân, biến ảo không ngừng. Lão phu đây cũng không thể đoán trước được tương lai.

Mấy câu này tuy rất âm trầm lại tựa hồ cảm khái. Chàng chỉ ậm ừ cho qua chứ không hiểu được hết ý nghĩa sâu xa của chúng.

Yêu Vương ngẩng đầu nhìn vầng trăng tỏ, thung thảng nói tiếp:

- Sau khi trở lại giang hồ, ngươi bất tất đề cập đến danh tính lão phu nữa...

Ngô Cương thắc mắc hỏi:

- Tại sao vậy?

Yêu Vương đáp:

- Giữa lão phu và ngươi không có danh phận sư đồ.

Ngô Cương lặng lẽ nhìn lão với ánh mắt sâu thẳm. Chàng còn biết nói gì bây giờ?

Yêu Vương lại lấy trong bọc ra một gói giấy nhỏ, nói:

- Đây là những tấm mặt nạ mà lão phu đã dốc lòng chế tạo ra, trên đời ít ai nhận ra là giả diện. Ngươi hãy đem theo bên mình phòng khi dùng tới.

Ngô Cương đón lấy nói:

- Kính tạ lão tiền bối hậu tứ...

Yêu Vương ngắt lời:

- Khoan đã, lão phu còn chưa nói hết. Khắp thiên hạ hiện nay chỗ nào cũng có kẻ thù của ngươi, mà bọn chúng đều không phải loại tầm thường. Lão phu ân cần dẫn dò, ngươi nên dùng trí để đối phó, chớ nên dùng lực. Động võ chỉ là hạ sách cuối cùng. Trong thiên hạ chẳng ai có thể một mình địch muôn người. Võ công dù cao tới đâu mà không phối hợp với kinh nghiệm cơ biến, thì chỉ có thể phát huy được một nửa uy lực.

Ngô Cương giác ngộ, xoay mình lạy phục xuống nói:

- Những lời của lão tiền bối đều là kim thạch lương ngôn. Văn bối nguyện ghi vào phở phủ ...

Yêu Vương lại hỏi:

- Ngoài ra ngươi có nhớ đã ưng thuận điều kiện gì của lão phu chưa?

Ngô Cương đáp:

- Khi nào văn bối quên được.

- Hay lắm! Lão phu nói đến đây là hết. Bây giờ lão phu đi nghỉ. Ngươi cứ ngồi đây chơi một lúc nữa.

Dứt lời Yêu Vương lạng người vào trong động ...

Ngô Cương đang tràn ngập những làn sóng tư tưởng. Chàng ngồi xuống mà không thể trấn tĩnh lại được .

Vầng trăng đã khuất sau sườn núi, dần dần lặn xuống. Cảnh vật tối dần đi, rồi không còn nhìn rõ nữa.

Khi Ngô Cương quay vào trong huyệt động, chàng không thấy bóng dáng của Yêu Vương đâu. Tuy chàng hơi ngạc nhiên, nhưng cũng không để ý đến mà cứ đi thẳng đến chỗ mình ngồi vận công nhập định.

Khi chàng tỉnh dậy thì ánh triều dương đã tràn vào cửa động. Chàng nhìn quanh không thấy bóng Yêu Vương đâu, liền cảm thấy có điều khác lạ, tự hỏi:

- Lão già đi đâu rồi? Trời sáng mà sao lão vẫn chưa quay trở về?

Bỗng chàng ngó thấy bốn chữ khắc vào đá vẫn còn mới nguyên: “Hữu duyên tái kiến”.

Vậy là Yêu Vương đã bỏ đi rồi. Chàng không ngờ lão ta nói đi là đi. Nhớ mối quan hệ thầy trò hữu thực vô danh này, chàng cảm thấy bồi hồi vô hạn. Chàng nhớ lại lời Yêu Vương dặn lại tối hôm qua: “Dù võ công có cao đến đâu mà không phối hợp với cơ trí kinh nghiệm thì uy lực chỉ phát huy một nửa”, quả là lời vàng ý ngọc. Những người thành danh trên giang hồ chẳng ai chỉ sính cường bằng cái huyết khí phương cương, và cũng chẳng ai dám ý mình là người có võ kỹ cao cường. Chàng chưa rõ võ công của mình hiện đã đạt đến trình độ nào, nhưng cũng tự hiểu là muốn báo thù rửa hận thì vẫn còn cách kẻ thù một khoảng xa.

Chàng nhớ lại những tao ngộ ly kỳ, từ lúc bị kẻ thù truy sát, bị bắt đưa vào U Linh địa cung rồi được hưởng trăm năm nội công một cách bất ngờ. Họa biến thành phúc, chàng lại bị Yêu Vương cưỡng bách phải học võ công. Mười năm trước đây, giả tỷ chàng gặp Yêu Vương, khi đó chàng chưa có thành kiến, thì đã bái sư rồi. Nhưng chàng đi theo Thái tổng quản đến chân trời góc biển hết năm này đến năm khác mà chẳng gặp một ai. Đến khi Thái tổng quản chết rồi, chàng đến tuổi luyện võ thì vừa dịp gặp kỳ tích.

Ôi mệnh vận! Ai mà liệu trước được? Người ta như con thuyền nhỏ giữa biển cả mênh mông, biết đâu là họa phúc?

Ngô Cương bất giác lấy cây Diêm Vương trâm cầm tay ngấm ngấm vuốt ve. Chàng nghĩ thầm:

- Từ nay trở đi, nếu có cơ hội, ta cần làm những việc có ý nghĩa trong võ lâm, và lấy cây trâm này làm tín vật. Có thể mới gọi là chứng tỏ được chút lòng thành đối với ơn đức của Yêu Vương.

Chàng cất ngân trâm đi, nhìn quanh bốn phía thạch động mà chàng đã cư ngụ bốn tháng trời. Ngoài chút tro tàn không còn vật gì nữa, cả manh chiếu cũng không nốt. Chàng uể oải đứng lên, lẩm bẩm:

- Bây giờ ta đi thôi!

Ngô Cương bước ra khỏi thạch động. Trời thu trong xanh bát ngát, những dãy núi quen thuộc tắm ánh dương quang buổi sớm tạo nên khung cảnh mê người. Những ngọn núi trong tựa như thần linh, không mở miệng và cũng không tranh chấp với đời.

Ngô Cương tự hỏi:

- Bây giờ ta đi đâu?

Chàng chợt nhớ đến tấm Huyết Y kỳ thư, nhủ thầm:

- Nếu ta luyện thành thần công trên Huyết Y kỳ thư, phối hợp với võ công của Yêu Vương thì việc báo thù không còn là vấn đề khó khăn nữa. Thạch động này là nơi tham luyện thần công rất tốt, nhưng vẫn chưa đủ yên tĩnh.

Ngô Cương suy nghĩ một lúc rồi quyết định tìm chốn rừng sâu núi thẳm làm nơi tu luyện. Bất giác chàng quay về chỗ huyệt động cũ, quét dọn đồng tro tàn và nhặt nhạnh chỗ gạo muối còn thừa. Chàng cảm thấy bội phục Yêu Vương đã xếp đặt chu đáo, chỗ gạo muối này đủ dùng trong nửa năm, chàng không còn phải lo về lương thực trong thời gian tới.

Ngô Cương đeo hai trăm cân gạo muối lên vai mà tựa hồ không. Chàng thu thập xong mọi thứ, nhìn quanh huyệt động một lần nữa rồi xuống núi, nhắm hướng Tây thì triển khinh công.

Giờ chàng đã học được khinh công mà Yêu Vương truyền thụ, lúc này đem ra thi triển, chạy trên núi cao, lưng mang mấy trăm cân mà không khác gì dưới đất bằng.

Chàng vượt qua hết trái núi này đến trái núi khác. Đến lúc mặt trời chiếu tới vực sâu thì chàng đã rong ruổi được mấy chục dặm. Trước mắt chàng là những ngọn núi kỳ hình quái trạng kéo dài hết tầm mắt. Chàng cứ thế chạy đi mãi.

Ngô Cương đi qua một khu rừng rậm chưa từng có dấu chân người. Trong rừng cảnh vật tối tăm âm u không thấy bóng mặt trời. Trước mắt chàng đột nhiên hiện ra hai ngọn núi cao ngất trời. Giữa khoảng hai ngọn núi ấy có một khe hở rộng chừng ba trượng, thẳng tắp từ đỉnh tới chân núi, tựa như một tòa núi lớn bị búa bổ làm đôi, rồi thu dọn thật bằng phẳng để lại ba trượng trống rỗng. Cảnh tượng này khiến cho người ta không khỏi kinh hãi trước bàn tay kỳ diệu của tạo hóa.

Ngô Cương ngẩng đầu trông lên, thấy một dây ánh sáng mặt trời rơi vào đá núi xanh xanh khiến cho người ta dao động tâm thần, ngơ ngẩn nhìn vẻ đẹp tự nhiên tuyệt mỹ.

Chàng dừng chân tại khoảng giữa khe núi khoảng thời gian uống cạn tuần trà để nghỉ ngơi, đoạn kiên quyết tiến vào trong xem xét.

Khe hở này dài chừng hơn trượng, bên trong lạnh lẽo kinh người, trên vách đá rêu mọc loang lổ thành những đồ hình kỳ dị. Đi qua khe núi, trước mắt chàng lại sáng lòa lên. Bên này cảnh vật thay đổi hẳn, chung quanh núi non trập trùng vây bọc một hồ nước biếc, giữa hồ nước lại có một hòn đảo nhỏ xanh xanh.

Bên hồ nước đá mọc lổm chổm, lác đác có những cây cổ thụ cao ngút trời, cùng những bông hoa núi mà chàng không biết tên, màu sắc rực rỡ điểm xuyết vào những khe đá.

Ngô Cương bất giác kêu lên: "Thật là một cảnh đào nguyên ngoài cõi tục!"

Chàng đi men theo bờ hồ nghĩ bụng:

- Làm cách nào lên được hòn đảo kia mới hay. Một tiên cảnh nhân gian giữa chốn hồ xanh nước biếc thì còn gì thú vị bằng!

Đột nhiên chàng phát hiện ra phía bờ hồ bên phải có rất nhiều đồng tro tàn, bụng bảo dạ:

- Thì ra đã có người đến đây, chứ ta không phải là người đầu tiên phát hiện ra chỗ tiên cảnh này. Nếu người nào muốn lánh đời mà vào đây ẩn cư thì thật là tuyệt diệu!

Ngô Cương trong lòng khoan khoái, tiếp tục đi về phía trước. Chàng vừa đi vừa tự hỏi:

- Nơi đây có người không? Nếu có thì ắt hẳn là một kẻ đến để tìm tu.

Chàng đi vòng quanh nửa bờ hồ mà vẫn không phát hiện ra thêm gì khác, ngoài giống thủy điều thấy người vội hoảng sợ thụp xuống nước. Trước mắt chàng không còn lối đi nữa. Hồ nước này ở chân núi, trừ phi lội xuống nước ra xa chừng mười trượng mới có thể sang mé bên kia trái núi, nơi bờ hồ dính vào đất liền.

Chàng đảo mắt nhìn bốn phía, thấy trên vách đá cao vài trượng dường như có một cái huyết động. Chàng đề khí bám vào vách đá leo lên, thì quả nhiên thấy một huyết động rất nông chỉ đủ cho một người nằm. Chàng đặt túi gạo muối xuống, phủi sơ qua huyết động rồi ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Tối đến mặt trăng mọc lên trên ngọn núi phía đông, chiếu xuống mặt hồ gợn sóng long lanh tựa hồ muôn ngàn con cá bạc nhảy múa. Hòn đảo nằm giữa hồ dưới ánh trăng càng thêm quyến rũ huyền bí.

Ngô Cương ngồi ngoài cửa động cúi xuống nhìn cảnh sắc trước mắt, bất giác ngơ ngẩn. Đường như bao nhiêu bụi trần tục lụy đều được nước hồ, ánh trăng gột sạch. Chàng cảm thấy tâm hồn thư thái, yên lặng luyện công. Trong đời chàng, đây là lần đầu chàng được thưởng thức cảnh đẹp thiên nhiên tuyệt mỹ như vậy. Bất thành linh một tiếng hát trong bầu không khí tịch mịch vang lên:

Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng,

Tình chưa hết, ý chưa quên,

Chưa quên tiên phủ ngọn đèn lồng,

Ánh hào quang soi tỏ mặt uyên ương,

Sầu dằng dặc, lụy hai hàng,

Giọt lệ tương tư luống đoạn trường.

Tiếng ca bồi hồi da diết ra vẻ vô cùng u oán, nhưng âm vận thanh tao, réo rắt khiến người nghe cảm thấy tinh thần nhẹ nhõm nghe tiếng thê lương.

Ngô Cương thộn mặt ra, chàng tự nhủ:

- Ai vậy? Ai đã vào chốn thâm sơn bí cảnh này cất lên tiếng hát giữa cảnh khuya tịch mịch? Tiếng hát như gần như xa, không hiểu là đến từ giữa hồ hay trên bờ. Ngô Cương lắng nghe bài hát hết lần này đến lần khác, nhận định đây ắt hẳn là lời một người phụ nữ bị ruồng rẫy, cũng có thể là tiếng sóng lòng của một cô gái.

Đột nhiên, chàng chợt nghĩ đến một chuyện, gai ốc toàn thân chợt nổi lên: Tiếng hát này là của người hay quỷ? Nếu không phải là người thì là ai ...

Tiếng hát ai oán trong trẻo vang lên không lấp được nỗi sợ hãi đang dâng lên trong chàng. Chàng cảm thấy toàn thân rung lên bần bật, bàn tay toát mồ hôi hột.

- Nếu tiếng hát phát ra từ quỷ nữ, thì quỷ nữ này lại không có dáng, có hình...

Qua một lúc khích động, chàng tự lý luận rồi từ từ bình tĩnh lại. Tiếng hát vẫn vang lên không ngớt, khiến người nghe như tỉnh như mê.

Bóng trăng ẩn xuống sau ngọn núi mé tây. Toàn thể hồ nước đã chìm đắm trong bầu vũ trụ tối đen. Tiếng hát cũng theo ánh trăng lặn mà trầm trầm rồi im bật. Một cảnh tịch mịch quanh hiu khiến cho người ta không tự chủ được.

Ngô Cương suốt đêm không ngủ. Chàng ngồi đợi trời sáng.

Trời sáng. Nỗi khủng khiếp ban đêm tan biến hết. Ngô Cương muốn bỏ đi, nhưng lại không bỏ được một tiên cảnh nhân gian. Chàng tự hỏi:

- Nếu mình ở lại không biết có chuyện gì xảy ra không?

Tính hiếu kỳ thúc bách chàng ở lại để tìm cho ra sự thật về tiếng hát đêm qua. Chàng ăn một bữa no rồi lại đi dọc bờ hồ tìm kiếm, không bỏ sót một điểm khả nghi nào.

Giữa ban ngày, bao nhiêu nỗi khổ trương không còn nữa. Nhưng hết ngày lại đến đêm, chàng không tìm được chút đầu mối nào, đành quay về chỗ huyệt động trên vách đá.

Ánh trăng vừa soi tỏ, tiếng hát lại vang lên.

Ngô Cương đánh bạo lần theo hướng tiếng hát tìm đến. Nhưng chàng đi hết một vòng bờ hồ mà vẫn không nhận định rõ được tiếng hát phát ra từ phương nào. Chàng thử người ra quay về huyệt động.

Sau cùng chàng đoán chắc tiếng hát phát ra từ trên hòn đảo nhỏ giữa hồ. Đảo cách bờ hồ chỗ gần nhất cũng ngoài bảy chục trượng, không có cầu cũng không có đò, không hiểu người đàn bà đó làm thế nào mà ra đảo được, chẳng lẽ y cách biệt thế gian đã lâu rồi, vĩnh viễn ở trên đảo này. Không biết y là người hay ma?

Suốt ba ngày ba đêm, chẳng có chuyện gì xảy ra. Chỉ khi trăng sáng là tiếng hát lại nổi lên. Chỉ có một bài ca, hát xong là lại bắt đầu lại.

Ngô Cương sau ba ngày ba đêm khổ trương, chàng không nhẫn nại được nữa. Toàn bộ tâm niệm của chàng bị tiếng hát kia kiềm chế. Chàng cần phải quyết định: bỏ đi hay ở lại?

Sau một thời gian suy nghĩ, chàng quyết định ở lại, nhưng không lý gì đến tiếng hát nữa.

Đến ngày thứ tư, chàng bắt đầu trấn tĩnh tinh thần, tập trung tu luyện thần công trong tám huyệt thư.

Nửa trước tám huyệt y là Thiếu Dương thần công. Chàng theo yêu quyết bắt đầu nghiên cứu luyện tập. Đột nhiên chàng cảm thấy trong kinh mạch xuất hiện một luồng khí nghịch lưu, có đường đi trái ngược với khí lưu của Thiếu Dương thần công. Tình trạng nghịch chuyển khí tức đó khiến chàng cảm thấy rất lo lắng bồn chồn.

Sau khi ở cùng với Yêu Vương bốn tháng, chàng cũng đã có những kiến thức khá sâu về căn nguyên võ công. Chàng nhận thức rõ ràng võ công của Yêu Vương truyền thụ nhất định mâu thuẫn với Thiếu Dương thần công.

Nếu bây giờ bỏ không luyện võ công trên Huyết Y kỳ thư thì chàng quyết chẳng cam tâm. Chàng hận mình trước đây đã không kiên quyết cự tuyệt mà lại theo học võ công của Yêu vương.

Ngô Cương thử hết lượt này đến lượt khác mà vẫn không sao trừ bỏ được tình thế xung đột đó, cứ mỗi lần vận khí là chàng lại chịu một lần đau khổ. Hiện tại, công lực chàng luyện của Nhất Yêu trội hơn, nên thường đánh tan luồng khí dương cương do chàng luyện từ Thiếu Dương thần công ra.

Ngô Cương toan triệt bỏ võ công của Yêu Vương trong người nhưng không làm được. Nội thể chàng đã ngưng kết thành một luồng chân khí mà đường vận chuyển hoàn toàn phản lại với đường lối của Thiếu Dương thần công. Hai luồng chân khí hoàn toàn bài xích nhau, không ngừng tranh đấu với nhau quyết liệt, không sao hợp nhất lại trong nội thể.

Ngô Cương không ngừng suy nghĩ tính toán, thậm chí chẳng quản đến đau đớn ngày càng gia tăng, nhiều lần thử ra sức hợp nhất hai luồng chân khí trên lại. Ngày tháng trôi qua vùn vụt, Ngô Cương không nhớ mình đã vào đây bao lâu, chỉ cảm thấy mình luyện công theo khẩu quyết trên tấm Huyết y đã dẫn đến tình trạng hai luồng chân khí tranh đấu nhau ngày càng dữ dội, và hiện giờ hai bên đang ở thế quân bình.

Việc chuyên tâm rèn luyện nội công khiến cho Ngô Cương cuối cùng cũng ngộ ra là hai luồng chân lực này tuyệt chẳng bao giờ chịu dung hợp nhau, nếu cố công hợp nhất chúng lại thì rất có thể đưa đến hậu quả tẩu hỏa nhập ma, không chết cũng thành tàn phế. Vấn đề này khiến cho Ngô Cương lao tâm khổ tứ suy nghĩ mấy ngày trời, chàng tự hỏi:

- Có nên mại hiểm sinh mạng không? Nếu thành công, mình sẽ có bản lãnh quán tuyệt thiên hạ, nhưng bằng thất bại thì mọi sự đều kết thúc.

- Phế bỏ võ công Huyết Y kỳ thư chẳng? Như vậy thì sở học hiện tại của mình lại không đủ để đối phó với kẻ thù có võ công cao cường và các môn phái. Bằng không bỏ thì chỉ có đường mạo hiểm, không có cách nào khác.

Ngô Cương đem tinh thần Kinh Kha “Tráng sĩ một đi không trở lại”, quyết định mạo hiểm một phen. Chàng dùng chưởng lực đánh tan cửa động, lại lấy đá xếp vào bịt kín để phòng khi thất bại uống mạng thì thạch động này sẽ là nơi chôn cất, việc bình tĩnh chuẩn bị sẵn cái chết như vậy không phải người thường nào cũng làm được.

Phong tỏa cửa động xong xuôi, Ngô Cương ngồi xếp bằng vận nội công. Hai luồng chân khí âm dương gặp nhau ở Đới mạch phía sau lưng, xung kích nhau mãnh liệt làm gân cốt cùng cơ thịt toàn thân chàng co rúm lại, các khớp xương dường như lìa khỏi vị trí, mồ hôi chàng tuôn ra ướt đầm áo. Bất thành linh toàn thân chàng giật nảy lên như bị sét đánh, trí óc trở nên lơ mơ, trong thâm tâm chàng vụt xuất hiện ý nghĩ:

- Mạng ta đến đây là kết thúc.

Rồi chàng mê man đi không biết gì nữa.

Không biết trôi qua bao nhiêu thời gian, Ngô Cương dần dần hồi tỉnh lại. Ý thức được mình vẫn còn sống, chàng nhủ thầm: “Có lẽ đây chính là ý trời”. Chàng đã thành công. Hiện giờ toàn thân chàng chân khí đầy rẫy, thân thể chàng nhẹ bồng như muốn bay bổng lên không trung.

Ngô Cương ngơ ngẩn ngồi dậy, không biết làm gì. Chờ cho cơ thể hoàn toàn phục hồi, chàng đứng phắt dậy, vung tay phóng chưởng ra mở cửa động mà chàng đã tự tay phong tỏa khi trước.

Bóng trắng diu diu soi vào huyết động. Bỗng chàng lại nghe tiếng ca thần bí cất lên:

Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng,

Tình chưa hết, ý chưa quên,

Chưa quên tiên phủ ngọn đèn hồng

.....

Ngô Cương tâm tình kích động, kêu to:

- Ta không chết đâu! Ta đã thành công rồi! ...

Chàng cứ thế khoa tay múa chân reo mừng hệt như trẻ con trên vách đá.

oOo

Thu hết, đông tàn, thấm thoát đã qua nửa năm. Đối với những người nhàn rỗi thì quãng thời gian này khá dài, nhưng với những kẻ chuyên tâm công việc không lúc nào ngơi nghỉ thì chỉ như một cái chớp mắt mà thôi. Ngô Cương trong quãng thời gian này đã luyện thành tựu “Thiếu Dương thần công”, đồng thời cũng đã hiểu thấu được “Tham hóa kiếm pháp”. Võ công thành tựu, ý chí báo thù lại trở dậy trong chàng. Lúc chàng luyện võ, tâm chàng yên tĩnh như mặt nước hồ, nửa năm trôi qua mà chàng vẫn không hay biết. Nhưng bây giờ ngồi một ngày trời cũng khiến cho chàng cảm thấy bứt rứt, không nhẫn nại được.

Ngô Cương quyết định quay lại giang hồ. Bộ quần áo chàng mặc trong mình khi vào núi giờ đã không thể dùng được nữa. Chàng lấy ra bộ đồ nho sinh một xanh một trắng chàng đã mang từ đồn lính mặc lên mình, trên châu cùng tiền vàng chàng đeo trước ngực. Như vậy là chàng khỏi cần phải mang theo bọc cho thêm phiền. Những đồ đạc vặt vãnh còn lại chàng để trong động.

Đêm nay cũng là đêm trăng tỏ, nhưng trời lạnh làm ặt nước hồ đóng băng. Nguyệt sắc cũng trở nên âm đạm thê lương.

Ngô Cương đã chuẩn bị sẵn sàng để sáng mai lên đường sớm.

18. Chương 18: Trong Hồ Ma Xuất Hiện Giai Nhân

Đêm nay phong cảnh hồ Ma chẳng có gì khác lạ. Tiếng hát phiêu lung mơ hồ vẫn theo điệu cũ:

Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng,

Tình chưa hết, ý chưa quên,

Chưa quên tiên phủ ngọn đèn hồng,

Ánh hào quang soi tỏ mặt uyên ương,

Sầu dằng dặc, lụy hai hàng,

Giọt lệ tương tư luống đoạn trường.

Ngô Cương tinh thần đang hết sức thoải mái, chàng lắng nghe thưởng thức tiếng hát Ma. Nửa năm nay chàng đã nghe điệu hát này không biết bao nhiêu lần, nhưng đây là lần đầu tiên chàng chú ý như vậy. Chàng cũng chẳng quản đây là do người hát hay quý ca. Đây là lần cuối cùng chàng nghe khúc hát này, nên cũng chẳng cần để tâm dò tìm cho ra bí mật này. Từ lúc nào không biết, Ngô Cương bất giác nảy sinh tình cảm vì điệu, chàng đắm đắm:

- Sau khi trời sáng, ta sẽ không còn nghe khúc ca thần bí và quyến rũ này nữa.

Nghĩ tới đây, Ngô Cương không khỏi cảm thấy băng khuâng trong dạ. Chàng không thể nào giải thích được cảm giác mình lúc này, tựa hồ như chàng sắp mất đi một thứ gì đó thân thuộc trong đời. Bất thành linh chàng phát hiện ra dưới bờ hồ có mấy bóng người chuyển động. Nửa năm trôi qua, đây là lần đầu chàng thấy có bóng người xuất hiện tại đây.

Chàng nhủ thầm: “Phải chăng những người này có liên quan đến tiếng hát thần bí trong hồ?” Không dần được sự hiếu kỳ, Ngô Cương vọt về phía có bóng người không một tiếng động. Thân hình chàng tựa như luồng khói lướt nhanh tới trước, cùng với việc có cây cối cùng núi đá che khuất, nên chàng tới mà đương trường không ai phát giác ra.

Bọn mới đến gồm chín người, toàn thân vận võ phục màu đen, lưng đeo trường kiếm. Ngoài ra bọn họ còn đem theo nhiều đồ vật để trên bờ.

Bỗng một âm thanh run sợ cất lên:

- Đây ... đây là Hồ Ma!

Một người khác cũng nói:

- Thanh âm nghe thật thê lương ...

Người khác ra vẻ bạo dạn, ngắt lời:

- Người sợ chẳng?

Người này hỏi vặn:

- Thế người không sợ ư?

.....

Ngô Cương chấn động tinh thần, tự hỏi:

- Hồ Ma ư? Sao trước giờ mình chưa nghe ai đề cập đến tên gọi này bao giờ? Mình ở cạnh đây nửa năm, mà bây giờ mới biết tên nó! Nơi đây đã gọi là Hồ Ma, tất có ý nhiep người, thì sao bọn này lại đang dèm lần tới làm chi?

Tiếng ca vẫn tiếp tục. Bọn áo đen ngồi trên một tảng đá cạnh hồ đều ra chiều xao chuyển. Giữa lúc ấy, lại có hai bóng người vọt nhanh tới. Cả chín tên áo đen đều đứng dậy, thông tay đứng nghiêm trang thi lễ.

Người mới tới vừa dừng bước, sát khí trong người Ngô Cương đã nổi bùng bùng. Hai kẻ vừa đến tuổi tác ước ngoài năm mươi, lưng đeo trường kiếm ánh vàng loang loáng dưới ánh trăng. Chàng la thẳm:

- Kim kiếm thủ! Mình vừa luyện nghệ xong, khai đao với Kim kiếm thủ quả là may mắn.

Tuy vậy, vì hiếu kỳ không biết hai nhân vật Kim kiếm thủ đến đây với mục đích gì, nên chàng nhẩn nại ngồi yên không phát tác.

Hai Kim kiếm thủ vừa đến, một tên thân thể cao lớn, tên kia thân hình lại béo lùn, trông rất hoạt kê. Tên cao lớn cất tiếng hỏi:

- Thập ngũ đệ, đệ hãy lên bè ra hồ xem hư thực thế nào.

Lão béo lùn hơi ngần ngại đáp:

- Tuân lệnh Tứ ca!

Theo cách họ xưng hô, Ngô Cương đoán biết lão cao lớn là Kim kiếm thủ xếp thứ tư, còn lão béo lùn xếp thứ mười lăm.

Kim kiếm số bốn thấp giọng ra lệnh:

- Chuẩn bị bè!

Chín tên áo đen lập tức tháo cởi những bó cây lớn, ba tay bốn chân làm việc rất mau lẹ. Chỉ trong chốc lát đã chắp thành cái bè dài độ hơn trượng, bè ngang chừng bảy tám thước.

Tiếng hát đột nhiên im bặt.

Bốn tên áo đen kéo chiếc bè xuống nước. Kim kiếm số bốn trầm giọng nhắc:

- Thập ngũ đệ! Đệ phải tuyệt đối cẩn trọng! Nếu có tình hình khác lạ phải lập tức phóng tín hiệu lên thông báo, biết không?

Lão mập lùn chậm chạp gặt đầu rồi bước xuống bè. Hắn đưa tay khoát nước về sau, chiếc bè chầm chậm di chuyển về phía hòn đảo trên hồ. Trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà, chiếc bè biến thành một chấm đen lơ lửng rồi biến mất hút vào bóng đêm trên hòn đảo xanh.

Kim kiếm thủ số bốn cùng chín tên áo đen trên bờ lộ vẻ khẩn trương, nóng nảy, mắt đăm đăm nhìn về giữa hồ. Bầu không khí trong trường tịch mịch mà lại khiến người ta phải nghẹt thở.

Ngô Cương nóng lòng muốn khai ra sự bí mật này, nên chàng cũng nhẩn nại ần nấp chờ xem sự tình.

Sau một lúc khá lâu, chiếc bè lại xuất hiện ở đằng xa, nhằm về phía bờ hồ chạy vào, tốc độ lần này nhanh hơn lúc đi nhiều. Một tên áo đen reo lên:

- Đã trở về kia rồi?

Chỉ trong khoảnh khắc, chiếc bè áp nhẹ vào bờ, một bóng người béo lùn phóng lên.

Kim kiếm thủ số bốn lại đón hỏi ngay:

- Thập ngũ đệ! Tình hình trên đảo ra sao? Nhân vật ở đó là người phương nào?

Kim kiếm thủ số mười bốn chỉ lắc đầu quầy quầy chứ không trả lời, vẻ mặt rất khó coi.

Kim kiếm thủ số bốn thấy tình hình có điều khác lạ, cất tiếng run run hỏi lại:

- Đã xảy ra chuyện gì rồi?

Lão Kim kiếm thủ béo lùn nở một nụ cười nhăn nhó rồi đột nhiên băng mình chạy vụt đi như bay. Ngô Cương ngồi trong bóng tối cũng bị diễn biến quái lạ làm kinh hãi ngẩn người ra. Chàng tự hỏi:

- Chuyện gì ngoắt ngoéo thế này? Tại sao Kim kiếm thủ số mười lăm sau khi đi dò thám về không chịu nói gì lại đột nhiên bỏ chạy? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Hồi lâu Kim kiếm số bốn buông tiếng thở dài, lẩm bẩm tự nói với mình:

- Chuyện cũ lại tái diễn, than ôi!

Một tên trong bọn áo đen khích động hỏi:

- Xin cho thuộc hạ hỏi chuyện cũ nghĩa là sao ạ?

Kim kiếm số bốn đảo mắt nhìn gã thủ hạ vừa hỏi, rồi nặng nề đáp:

- Hồ Ma chỉ bắt đầu được biết đến từ mười năm trở lại đây. Hễ kẻ nào đến dò thám Hồ Ma, đều gặp kết cục như nhau, lúc ra chẳng nói câu gì rồi từ đó rút lui khỏi võ lâm.

Một tên áo đen khác run giọng hỏi:

- Vậy thì lần này vị ấy...?

Kim kiếm số bốn ngắt lời:

- Từ nay bản mình sẽ không còn số mười lăm nữa.

- Thật sao? Vậy đêm nay chúng ta còn làm gì nữa đây?

- Mình chủ đã nghiêm lệnh chúng ta phải dò thám cho bằng được bí mật về tiếng hát trên Hồ Ma. Bây giờ chúng ta cứ tiếp tục thực hiện kế hoạch đã định trước thôi.

Chín tên kiếm thủ lập tức lấy dây ra buộc cành cây kết bè lần nữa. Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã làm xong ba chiếc bè, trên mỗi bè đều được đặt một cây nổ lớn. Trên các cây nổ đều được lắp một mũi tên dài tới năm thước, đầu mũi tên là một cái bọc, không biết bên trong có gì. Cứ ba tên áo đen phụ trách một cái nổ.

Ngô Cương thấy tình hình như vậy cũng không rõ chúng đang định làm gì, chàng có gắng nhẫn nại đợi xem bọn ưng khuyến của Võ Lâm minh đang tính giở trò gì.

Kim kiếm số 4 lớn tiếng:

- Chuẩn bị!

Hai tên áo đen hợp lực giương nổ, tên còn lại buộc bó đuốc đã châm lửa sẵn vào mũi tên.

Ngô Cương la thâm:

- Chúng dùng hỏa công rồi!

Thủ đoạn này thật inh, nhưng cũng quá ác độc. Cái bọc đầu mũi tên chắc hẳn là chứa đầy chất dẫn hỏa và chất nổ ghê gớm. Mục đích của chúng đương nhiên là dùng để đốt đảo, buộc những người trên đảo phải chạy ra.

Vô luận trên đảo có người hay quái vật, thì họ cũng chẳng làm hại gì đến ai. Ngô Cương ở đây nửa năm trời, những đêm trăng tỏ chàng đã đắm mình trong tiếng hát thần bí, vô hình trung giữa chàng và chủ nhân tiếng hát đã nảy sinh chút tình cảm bằng hữu. Hòn đảo này cách biệt trần thế, không tranh chấp gì với đời mà nay bị phá hoại làm mất phong cảnh tự nhiên thì thật là tàn nhẫn. Hơn nữa bản thân Ngô Cương vô cùng căm hận Võ Minh, làm sao có thể khoanh tay đứng nhìn được?

Ngô Cương từ chỗ ẩn thân nhảy vọt ra, lạnh lùng nhìn lão Kim kiểm số bốn.

Kim kiểm số bốn giật mình, vội quát:

- Ai?

Sau khi lão nhìn rõ diện mạo của Ngô Cương, thì dịu giọng lại hỏi:

- Vị bằng hữu đây không hiểu là cao nhân phương nào, quá bộ đến đây có việc chi?

Ngô Cương lửa hận trong lòng bùng bùng, ánh mắt tóe lửa nhìn đối phương, cất giọng lạnh lùng:

- Người hãy mau ra lệnh cho lũ thuộc hạ ngừng tay!

Kim kiểm số bốn nghe vậy trong lòng thầm tức giận, hắng giọng nói:

- Bằng hữu khẩu khí quả là lớn, sao không nói rõ lai lịch? Tại hạ xin rửa tai lắng nghe!

- Lai lịch ta? Người chưa đủ tư cách để hỏi!

Cố nén giận, Kim kiểm số bốn hỏi tiếp:

- Phải chăng bằng hữu là người của Hồ Ma?

Ngô Cương chậm rãi nói từng tiếng:

- Ta đã nói gì thì chỉ nói một lần thôi, đừng hỏi han lời thôi vô ích!

Kim kiểm số bốn chăm chú ngó Ngô Cương, rồi lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng người là tên tiểu tử đang bị giang hồ truy nã?

Ngô Cương quát:

- Phải! Và hôm nay các người đừng hòng sống sót ra khỏi đây!

Kim kiểm số bốn phá lên cười hung hãn, đoạn nói:

- Tên tiểu tử người quả chẳng biết trời cao đất dày, hôm nay ta...

Nói tới đây, mặt lão chợt biến sắc, dường như nhớ ra điều gì, dịu giọng hỏi:

- Tiểu tử, người đến đây làm chi?

Chín tên áo đen đã giương nỏ sẵn sàng, nhưng chưa có hiệu lệnh của cấp trên nên chúng không dám phát động.

Ngô Cương không đáp, lặng lẽ lặng người tới phóng ra một chưởng. Thân hình chàng lúc này hết sức phiêu linh, lúc ẩn lúc hiện như ma mị, đây chính là thân pháp chàng được Yêu Vương truyền thụ. Kim kiểm số bốn chỉ thấy trước mắt hoa lên một cái, bóng người trước mắt đã biến mất, rồi một luồng chưởng lực bài sơn đảo hải cuộn tới. Kinh hãi, lão vội lách mình nhảy sang một bên né tránh. Thân thủ của lão không phải tầm thường, nhưng vẫn bị chưởng kinh của Ngô Cương lướt qua cạnh sườn khiến cho lão loạn choạng không đứng vững.

Khi Kim kiểm số bốn vừa định thân, thì Ngô Cương đã tới trước mặt. Soạt một tiếng, thanh kiếm của lão vừa xuất vỏ, thì bóng chưởng của Ngô Cương đã ập tới. Kim kiểm số bốn chưa kịp phản ứng đã rú lên thảm thiết, người bị hất tung ra tám thước.

Ngô Cương quát:

- Mau nộp mạng!

Chàng không hề run tay, lạnh lùng xuất ra chưởng kết thúc. Ba lần xuất thủ, lần nào chàng cũng ra tay thần tốc vô bì. Chỉ thấy Kim kiếm số bốn rơi huyếch xuống đất, thanh Kim kiếm rơi ra xa hơn trượng, hồn du địa phủ.

Chín tên áo đen đều sợ mất mặt. Kim kiếm thủ bị giết là một việc ít thấy trên giang hồ, còn việc bị giết mà thậm chí không hoàn thủ nổi một chiêu càng chưa nghe nói tới. Chúng la lên một tiếng rồi xoay người cầm đầu chạy trốn.

Ngô Cương quát:

- Đừng hòng thoát!

Tiện tay chàng nhặt thanh Kim kiếm nhắm hướng ném mạnh. Hai tiếng rú thê thảm vang lên! Hai tên áo đen bị thanh kiếm xuyên qua đỉnh liền nhau, té nhào xuống đất chết tức. Bảy tên còn lại toàn thân run rẩy, chân nhũn ra không chạy nổi nữa.

Ngô Cương lặng mình phóng tới trước mặt chúng, lạnh lùng nói:

- Các người có một cơ hội cuối cùng, hãy rút kiếm ra tự vệ!

Bảy tên sắc mặt đều xám như tro tàn, run lẩy bẩy nhìn tử thần trước mặt, làm sao còn khí lực mà rút kiếm ra. Ngô Cương sát khí bừng bừng, quát:

- Rút kiếm ra! Bản nhân động thủ đây!

Bảy tên áo đen bỗng hét lên một tiếng, nhất tề rút vũ khí ra. Bảy thanh kiếm thép tựa như một tấm lưới thép phủ chụp xuống đầu Ngô Cương. Thân thủ của bảy tên áo đen này quả thực cũng không phải hạng thường, có điều hôm nay chúng quá xui xẻo, bởi đối thủ của chúng võ nghệ quá cao cường.

Véo, véo...! Bóng người liên tiếp văng ra, chỉ trong thoáng chốc một trường ác đấu kết thúc, trên mặt đất lưu lại chín xác chết.

Ngô Cương thở nhẹ một hơi, lẩm bẩm:

- Từ nay trở đi máu thù nhân ta sẽ còn chảy nhiều!

Bất thành linh có một thanh âm lạnh lẽo nhưng lại rất trong trẻo cất lên:

- Đa tạ thiếu hiệp đã ra tay tương trợ.

Ngô Cương giật mình quay lại, thấy một phụ nhân áo trắng đang an nhiên đứng trên tảng đá cách chàng chừng hơn trượng. Thiếu phụ này tuổi trạc ngoài ba mươi, vẻ mặt tiêu tụy, dưới ánh trăng lại càng có vẻ xanh xao. Quảng mắt ẩn hiện một quảng u ám, nhưng không che dấu nổi vẻ đẹp thanh tao, quả là một mỹ phụ.

Giữa lúc này, tại chốn đây, thật không ngờ lại xuất hiện một mỹ phụ tuyệt sắc. Ngô Cương không khỏi ngẩn người ra, mỹ phụ này càng nhìn càng đẹp, như châu ngọc không chút tỳ vết, giả tỷ trở lại mười năm trước thì thiếu phụ trước mặt chắc chắn là một tuyệt thế giai nhân. Bất giác Ngô Cương nhớ tới lúc trước khi vào núi này, chàng đã gặp một nữ lang sắc đẹp tuyệt trần...

Chàng ngây người quên cả trả lời.

Thiếu phụ tròn xoe mắt hạnh, dường như nhận thấy điều gì, nàng chăm chú nhìn Ngô Cương không chớp mắt.

Bầu không khí trở nên trầm mặc, lặng lẽ.

Không hiểu thời gian đã trôi qua bao lâu, thiếu phụ lại cất tiếng hỏi:

- Xin thiếu hiệp cho biết cao danh quý tánh?

Ngô Cương “Ồ” một tiếng, ý nghĩ xoay chuyển, chàng tự hỏi:

- Mình có nên xưng tên họ thật không? Chuyến này trùng nhập giang hồ tìm thù nhân, có thể dùng lai lịch chân chính chẳng? Mình lộ ra bản tướng liệu có khỏi bứt dây động rừng không?

Vụ thẩm sát “Võ lâm đệ nhất bảo” truy nguyên ra thì họa từ huynh trưởng chàng là Vô Địch Mỹ Kiếm Khách Ngô Hùng. Nếu y không giết người một cách điên cuồng thì dĩ nhiên sẽ không xảy ra chuyện báo thù thảm liệt đến thế! Nhưng sau khi hành động, y lại biến mất, để cho người trong bảo phải chết oan ...

Sau khi ngẫm nghĩ một lúc, chàng đã quyết định xong, bèn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không có tên họ.

Thiếu phụ áo trắng ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu hiệp không có tên họ ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Tại hạ sinh ra đã là đứa trẻ mồ côi, đương nhiên không có họ tên.

-Ồ, vậy ...

Ngô Cương ngắt lời hỏi lại:

- Tại hạ biết xưng hô với tôn giá thế nào đây?

Thiếu phụ đáp:

- Thiếu hiệp thấy xưng hô thế nào tiện là được!

Ngô Cương thở nhẹ, hỏi lại:

- Vừa rồi tôn giá nói.?

Thiếu phụ gật đầu ngắt lời:

- Phải rồi, ta cảm tạ thiếu hiệp đã làm thay.

Ngô Cương nói:

- Tôn giá nói làm thay là có ý gì?

Thiếu phụ đáp:

- Bọn người đó đáng chết! Thiếu hiệp đã thay ta hạ thủ chúng, nên ta cảm tạ thiếu hiệp.

Ngô Cương giật mình hỏi:

- Phải chăng tôn giá là chủ nhân chốn này?

Thiếu phụ gật đầu đáp:

- Có thể nói là như vậy!

Ngô Cương tâm thần chấn động, buột miệng hỏi:

- Vậy phải chăng tiếng hát ban đêm chính do tôn giá phát ra?

Mỹ phụ áo trắng nở nụ cười thê lương đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại hạ thấy dường như tôn giá chôn chặt trong lòng những tâm sự hết sức thương tâm?

Thiếu phụ gật đi:

- Đừng nói đến điều đó nữa.

Trong lòng Ngô Cương dậy lên mối nghi ngờ, chàng tự hỏi:

- Thiếu phụ này tự xưng là chủ nhân Hồ Ma, thế mà mình đến đây hơn nửa năm, chẳng lẽ bà ta không biết? Hòn đảo ở cách bờ quá xa, làm cách nào mà thiếu phụ này ra vào được? Kim kiếm số mười lăm đi dò thám về tại sao không nói gì tự nhiên bỏ chạy? Thiếu phụ này có chuyện thương tâm gì mà sao giọng hát của bà ta nghe ai oán nỗi lòng tha thiết đến thế?

Thiếu phụ áo trắng nhẹ nhàng nói:

- Thiếu hiệp trông rất giống một người ...

Ngô Cương động tâm hỏi lại:

- Tôn giá thấy tại hạ giống ai?

Thiếu phụ trầm ngâm một lúc rồi nói:

- Thiếu hiệp rất giống Vô Địch Mỹ Kiếm Khách Ngô Hùng.

Ngô Cương kinh hãi lùi lại, không tìm được ngó trân trân thiếu phụ. Huynh đệ ruột thịt giống nhau đương nhiên không có gì là lạ, có điều sao thiếu phụ này đột nhiên lại đề cập đến huynh trưởng mình, phải chăng bà ta quen với y?

Ngô Cương trầm ngâm hỏi:

- Tôn giá phải chăng có quen với Ngô Hùng?

Thiếu phụ không đáp mà hỏi ngược lại chàng:

- Thiếu hiệp quen y ư?

Ngô Cương ngập ngừng đáp:

- Tại hạ... không biết.

Thiếu phụ không buông tha, hỏi:

- Vậy tại sao khi ta đề cập đến danh tự y, thiếu hiệp sắc mặt lại đại biến?

Ngô Cương ấp úng nói:

- Đó... đó là vì tại hạ nghe giang hồ đồn y là một kiếm thủ xuất sắc, một quái kiệt vô lâm.

Thiếu phụ ngẩng mặt lên nhìn trăng, lẩm bẩm:

- Phải! Y đúng là một kiếm thủ siêu tuyệt vô lâm, một kiếm thủ vô địch! Nhưng y đồng thời cũng là một tên ác ma.

Thiếu phụ nói hai tiếng sau cùng sắc mặt đành hẫng lại, hai hạt lệ trong như ngọc từ từ lăn xuống đôi gò má xanh xao...

Ngô Cương lại càng nghi hoặc, tự hỏi:

- Chắc chắn thiếu phụ này và đại ca ta có mối liên quan mật thiết, có điều là quan hệ hai người thế nào thì ta không rõ. Ấu là ta thử hỏi xem bà ta có biết nơi hạ lạc của y không?

Chàng liền hồ hững hỏi:

- Sao lại gọi y là một ác ma?

Thiếu phụ áo trắng lạnh lùng liếc Ngô Cương, im lặng một chút rồi đáp:

- Đúng thế! Y là một tên ác ma đáng sợ!

Ngô Cương hỏi ngay:

- Tại sao vậy?

Thiếu phụ áo trắng hỏi lại:

- Chẳng lẽ thiếu hiệp không nghe ai đề cập đến vụ thảm án ở Vô lâm đệ nhất bảo sao?

Ngô Cương nghiêng rằng, cổ kìm chế xung động trong người, lắc đầu nói:

- Có chứ! Vụ thảm án này trong võ lâm ai mà không biết!

Thiếu phụ gật đầu:

- Thế mà y không phải là một tên ác ma sao?

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại sao y lại giết người?

Thiếu phụ áo trắng ngáp ngừng:

- Ta không biết . Việc này có lẽ chỉ có chính y mới rõ nguyên nhân.

Ngô Cương thừa cơ hỏi:

- Hiện giờ y đang ở đâu?

Thiếu phụ đáp:

- Ta không biết.

Ngô Cương nghi ngờ nói:

- Dường như tôn giá không nói thật những điều trong lòng mình thì phải?

Thiếu phụ không chút bối rối, hững hờ đáp:

- Có thể! Nhưng thiếu hiệp bắt tất phải truy nguyên, có những chuyện mà ta không tiện nói cho thiếu hiệp hay.

Ngô Cương lại hỏi:

- Giữa tôn giá và Ngô Hùng có mối quan hệ gì?

Thiếu phụ gật đi:

- Thiếu hiệp chẳng nên biết làm chi.

- Nhưng tại hạ lại rất muốn biết.

- Tại sao?

Ngô Cương vờ ngây ngô nói:

- Vì tại hạ rất hiếu kỳ!

Thiếu phụ cười đáp:

- Ta lại thấy là không hẳn chỉ vì hiếu kỳ đâu.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ muốn tìm y.

- Vì sao?

Ngô Cương ngáp ngừng hỏi:

- Y chưa chết chứ?

- Thiếu hiệp muốn giết y chăng?

- Có lẽ như thế.

Thiếu phụ bật cười khanh khách...

Ngô Cương hỏi:

- Sao tôn giá lại cười?

Thiếu phụ nói diều:

- Chẳng lẽ... thiếu hiệp tin rằng có thể giết nổi y chẳng?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Đầu y nhất định sẽ rơi bởi kiếm này.

Thiếu phụ sắc mặt đang lợt lạt bỗng nhiên ửng hồng, hiển nhiên trong lòng nàng đang hết sức xung động.
Nàng hỏi:

- Sao thiếu hiệp lại muốn giết y?

Ngô Cương hồ hững đáp:

- Vì y đáng chết!

Thiếu phụ lại hỏi:

- Nếu thiếu hiệp không còn cơ hội nào nữa thì sao?

Ngô Cương ngạc nhiên hỏi lại:

- Ý tôn giá là sao?

Thiếu phụ đáp:

- Tỷ như tôn giá vĩnh viễn không ra được khỏi đây chẳng hạn.

Ngô Cương gượng cười nói:

- Có lý nào lại như thế được?

- Dường như thiếu hiệp rất tự tin vào bản lĩnh của mình.

- Không nhiều, nhưng tại hạ tin rằng sẽ không khó khăn lắm nếu thực sự tại hạ muốn li khai nơi đây.

Thiếu phụ áo trắng hất hàm hỏi:

- Thiếu hiệp ẩn cư nơi đây hơn nửa năm, chắc hẳn đã luyện nên một thân công phu phi thường?

Ngô Cương hỏi lại:

- Tôn giá biết ư?

Thiếu phụ gật đầu:

- Đương nhiên là ta biết!

Ngô Cương hỏi tiếp:

- Vậy sao tôn giá không hạ lệnh trục khách khi tại hạ mới tiến vào?

Thiếu phụ bình thản nói:

- Người không phạm ta thì ta không phạm người, chỉ có thể thôi!

Nghe nàng nói, Ngô Cương không khỏi ngẩn ngơ một lúc, đoạn chàng nói:

- Tại hạ muốn cáo từ.

Thiếu phụ áo trắng giơ bàn tay nhỏ nhắn lên ngăn lại:

- Khoan!

Ngô Cương lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng tôn giá không muốn buông tha cho tại hạ rời khỏi chốn này chẳng?

Thiếu phụ ngập ngừng:

- Không phải...

Ngô Cương ngạc nhiên hỏi:

- Vậy tôn giá có điều chi muốn nói với tại hạ chăng?

Thiếu phụ hỏi lại:

- Thiếu hiệp muốn tìm Ngô Hùng phải không?

- Phải!

- Không tìm y không được sao?

Ngô Cương kiên quyết đáp:

- Trừ khi tìm tại hạ ngừng đập, nếu còn dù chỉ một hơi thở, tại hạ dù phải đi tới tận chân trời góc biển cũng phải tìm cho ra y.

- Kiểm y để làm gì?

- Giết y!

Thiếu phụ áo trắng không nói gì nữa, sắc mặt nàng thay đổi liền mấy bận, hồi lâu nàng nói:

- Thiếu hiệp phải chăng rất tự tin vào kiếm thuật của mình?

Nàng hỏi câu này rất đột ngột, Ngô Cương không đoán ra dụng ý của nàng, nên chàng hồ hững nói:

- Tại hạ chỉ biết chút vỏ ngoài của kiếm đạo mà thôi.

Thiếu phụ nói:

- Như vậy đúng là thiếu hiệp rất tự tin vào kiếm thuật của mình.

Ngô Cương cười cười:

- Tự tin, chứ không phải tại hạ tự mãn.

Thiếu phụ nói:

- Hay lắm! Nhưng ta chắc rằng thiếu hiệp hiện chưa có binh khí...

Ngô Cương ngạc nhiên nhìn nàng, không biết nên nói gì.

Thiếu phụ áo trắng dường như không hề để tâm, giơ tay lên vẫy nhẹ:

- Lấy kiếm ra đây!

Sau tảng đá núi chợt xuất hiện một phụ nhân áo xám, hai tay bà ta cung kính giơ cao thanh kiếm còn nguyên vỏ qua đầu, dâng cho thiếu phụ áo trắng. Nàng nhẹ nhàng đón lấy thanh kiếm, thở dài rồi từ từ rút kiếm ra khỏi vỏ. Dưới ánh trăng lưỡi kiếm lấp loáng ánh xanh biếc.

Bất luận là ai cũng nhận ra đây là một thanh bảo kiếm.

Ngô Cương không nhịn được buột miệng nói:

- Hảo kiếm!

Thiếu phụ đưa tay nhặt thanh kiếm của một tên đệ tử Võ Minh xấu số, khẽ dùng bảo kiếm chặt nhẹ một cái.

Choang! Thanh kiếm kia lập tức gãy làm đôi.

Ngô Cương ngẩn người ra, bất giác chàng nghĩ thầm:

- Giả tỷ mình luyện được “Tham hóa kiếm pháp”, thì phải có thanh kiếm này mới phát huy tột độ uy lực kiếm chiêu.

Ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu chàng, rồi tan biến nhanh: chàng không thể mơ ước hảo huyền được. Thiếu phụ ngậm vận đủ nội lực rồi rung thanh kiếm một cái, trong làn sáng xanh biếc rực rỡ bắt đầu xuất hiện hình chim phượng hoàng.

Ngô Cương không hiểu nàng ta định làm gì, đành lặng yên đứng nhìn.

Hồ Ma! Giọng hát! Mỹ nhân! Bảo kiếm! Tất cả nhập vào nhau càng tạo nên vẻ huyền bí rùng rợn ...

Thiếu phụ áo trắng chợt trầm giọng nói:

- Nếu ta cho thiếu hiệp mượn thanh kiếm này thì sao?

Ngô Cương nghi hoặc hỏi:

- Mượn? Tôn giá cho tại hạ mượn kiếm?

Thiếu phụ đáp:

- Phải, kiếm này chỉ có thể mượn, chứ ta không thể tặng thiếu hiệp được!

Ngô Cương ngẩn ngơ:

- Tại sao?

Thiếu phụ nhẹ giọng:

- Vì thiếu hiệp muốn giết Ngô Hùng.

Ngô Cương kinh hãi lùi lại một bước:

- Tại hạ hoàn toàn không hiểu chi hết?

Thiếu phụ áo trắng đáp:

- Dĩ nhiên thiếu hiệp bây giờ chưa hiểu. Thanh kiếm này rất có lai lịch. Thiếu hiệp cảm lấy, vận nhất có gặp Ngô Hùng thì y quyết không dám sát hại thiếu hiệp.

Ngô Cương như đi lạc vào mê cung, ngơ ngác hỏi:

- Vì sao?

- Thiếu hiệp bắt tất phải biết rõ.

Bất thần Ngô Cương hỏi lại:

- Tôn giá cho tại hạ mượn bảo kiếm, hẳn có mục đích riêng?

- Đương nhiên.

Ngô Cương hỏi:

- Điều kiện gì?

Thiếu phụ áo trắng khẽ cúi đầu đáp:

- Ta muốn thiếu hiệp hứa là nếu ta không hiện diện tại trường thì thiếu hiệp nhất định chưa được sát hại Ngô Hùng.

Ngô Cương ngập ngừng nói:

- Kể ra điều kiện này cũng khá đặc biệt.

Thiếu phụ cười nhạt:

- Khi thiếu hiệp hiểu rõ đạo lý bên trong, thì nó chẳng có gì là đặc biệt.

Ngô Cương lấy làm lạ, bèn hỏi:

- Tại hạ muốn biết rõ hơn ý tôn giá?

Thiếu phụ áo trắng lạnh lùng nói:

- Giản dị lắm! Ngô Hùng biệt hiệu trên giang hồ của y là Vô Dịch Mỹ Kiếm Khách, kiếm thuật của y đương nhiên không phải là hạng tầm thường. Tuy thiếu hiệp luôn miệng nói là muốn giết y, nhưng thực tế thiếu hiệp có phải là đối thủ của Ngô Hùng thì khó mà biết được. Có khi ngược lại thiếu hiệp còn bị y giết không chừng. Nhưng nếu thiếu hiệp cầm thanh kiếm này, y quyết sẽ không giết thiếu hiệp. Ví như võ công của thiếu hiệp cao siêu hơn hẳn, thì giết ngay hay đợi ta đến mới giết cũng không có sai biệt gì mấy, vì thế ta đưa điều kiện này ra.

Ngô Cương gật đầu hỏi lại:

- Tôn giá cho rằng tại hạ nhất định phải tiếp nhận điều kiện này?

Thiếu phụ thần nhiên đáp:

- Thiếu hiệp không tiếp nhận cũng không được.

Ngô Cương bực mình hỏi lại:

- Tại sao?

Thiếu phụ áo trắng hờ hững đáp:

- Bởi nếu thiếu hiệp không tiếp nhận điều kiện trên thì đừng hòng bước ra khỏi nơi đây một bước.

Ngô Cương ngạo nghễ đáp:

- Thế thì tại hạ tuyệt không tiếp nhận.

- Ta hi vọng thiếu hiệp đừng suy nghĩ quá nông cạn.

- Lời tại hạ nói ra quyết không bao giờ thay đổi.

Thiếu phụ áo trắng mặt bỗng lộ sát khí. Bầu không khí trong trường đột ngột trở nên khấn trương. Thiếu phụ áo xám khẽ hỏi:

- Công chúa! Công chúa muốn tự mình động thủ chăng?

Ngô Cương cười thâm: U Linh địa phủ có U Linh công chúa, trên Hồ Ma này cũng có một bà công chúa, chắc lại là Hồ Ma công chúa. Sao trên giang hồ lại có lắm công chúa đến thế? Họ bắt chước danh xưng quý tộc là có ý gì?

Bỗng nghe thiếu phụ áo trắng lạnh lùng nói:

- Y đã dùng tay không giết được Kim Kiếm vệ sĩ, thì các người chẳng phải là đối thủ của y.

Nàng nói “các người” đủ tỏ là còn nhiều cao thủ vẫn đang mai phục trong bóng tối. Điều này đủ chứng minh Hồ Ma chính là một cứ địa bí mật của một bang phái nào đó, Ngô Cương thâm nhủ.

19. Chương 19: Rời Hồ Ma Hào Kiệt Cải Trang

Thiếu phụ áo trắng vung kiếm lên. Làn sáng bạc lại phát hiện trông ghê gớm. Nàng nói:

- Dù công lực thiếu hiệp có cao đến đâu cũng khó lòng dùng nổi thanh bảo kiếm này.

Ngô Cương chỉ hắng giọng một tiếng chứ không nói gì.

Thiếu phụ áo trắng thuận tay vung lên một cái. Tầng đá núi cách hơn trượng bị vỡ tan thành mảnh vụn bay lên ầm ầm.

Ngô Cương chấn động tâm thần vì chàng thấy thiếu phụ dung kiêu khí mà đập vỡ được tảng đá. Vậy nội lực đối phương hẳn đã đến kinh người. tay trắng mà đấu bảo kiếm thì khó lòng liệu trước ai thắng nhưng chàng cũng tuyệt không tỏ vẻ rụt rè e sợ.

Thiếu phụ áo trắng thấy vậy . Đột nhiên nàng thở dài, tra kiếm vào vỏ nói:

- Thiếu hiệp đi đi!

Ngô Cương rất đỗi ngạc nhiên. Chàng không thể hiểu tại sao thiếu phụ áo trắng biến đổi chủ ý một cách đột ngột.

Hiếu kì là thiện tính của con người. Hành động của thiếu phụ khiến chàng muốn tìm hiểu, nhất là những vụ thần bí này lại có liên quan tới bào huynh chàng là Ngô Hùng.

Ngô Cương xoay chuyển chủ ý. Sở dĩ chàng muốn giết huynh trưởng vì y là một tên nghịch tử trong gia đình. Một tội nhân trong môn phái. Vụ thảm án máu chảy thành sông do một tay y gây ra. Nhưng dù sao y cũng không phải là kẻ thù. Điều kiện của thiếu phụ áo trắng đưa ra chàng có ưng thuận cũng chẳng hề gì. Trái lại có khi vì tiếp thụ điều kiện mà chàng được giải mối nghi ngờ. Nhất là vụ này có liên quan đến thảm án trong Đệ nhất bảo.

Ngô Cương ngẫm nghĩ rồi đảo giọng:

- Tại hạ vui lòng tiếp thu điều kiện của tôn giá.

Thiếu phụ áo trắng ngạc nhiên hỏi:

- Thiếu hiệp chịu tiếp thụ ư?

- Phải rồi.

Thiếu phụ nói:

- Được rồi! Thiếu hiệp bắt tất phải biết ta là ai mà ta cũng không muốn vặn hỏi lai lịch của thiếu hiệp. Chúng ta chỉ thực hành điều kiện. Khi thiếu hiệp tìm thấy Ngô Hùng thì hẹn y đúng kỳ phò hội đến công nghia đài Võ Minh quyết đấu. Dĩ nhiên ta cũng đứng hẹn tới đó.

Ngô Cương mắt lộ sát khí hỏi lại:

- Công nghia đài ư?

Thiếu phụ đáp:

- Phải rồi! Mỗi khi giải quyết những sự tranh chấp ở công nghia đài, Võ Minh vẫn có lệ công bố cho Võ lâm thiên hạ biết. Ta sẽ theo lời cáo thị mà đến. Nếu ta tìm thấy Ngô Hùng trước cũng thông tri cho thiếu hiệp.

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Được rồi!

Thiếu phụ lại nói:

- Thanh kiếm này là Phụng kiếm. Nguyên trước có một đôi gọi là Long Phụng song kiếm. Nhưng hiện tại chỉ còn thanh Phụng kiếm lẻ loi.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy thanh Long kiếm đâu?

Thiếu phụ đáp:

- Chẳng hiểu nó lạc lõng ở phương nào? ta chỉ mong rằng thanh Phụng kiếm xuất hiện trên chốn giang hồ có thể hấp dẫn được thanh Long kiếm xuất hiện.

Bây giờ Ngô Cương dường như đã hiểu liền hỏi:

- Sở dĩ tôn giá cho tại hạ mượn kiếm là vì mục đích này ư?

Thiếu phụ áo trắng gật đầu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Ngô Cương ngáp ngừng hỏi:

- Tại hạ còn chỗ không hiểu...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Chỗ nào không hiểu?

Ngô Cương nói:

- Sao tôn giá không sai người hay chính mình cầm kiếm vào chốn giang hồ để tìm xem thanh Long kiếm lạc long nơi nào?

Thiếu phụ đáp:

- Không được.

Ngô Cương hỏi:

- Sao vậy?

Thiếu phụ đáp:

- Sau này thiếu hiệp sẽ rõ.

Ngô Cương thở phào một cái. Đây là một điều bí mật trong chuyện này. Chàng tự hỏi:

- Tại sao Hồ Ma công chúa hành động kỳ bí như vậy? Nàng nói rõ có hề chi?

Thiếu phụ áo trắng cầm kiếm đưa cho Ngô Cương. Ngô Cương nhận lấy, chàng xúc động không kèm chế được, tay chân run bật vì đó là một thanh kiếm báu trên đời. Sau khi chàng thành công có được nó thì là một chuyện bất ngờ, Kiếm thuật thượng thặng phải có lợi khí thượng thặng mới xứng đáng, khác nào phần hồng với mỹ nhân, lá xanh với hoa thắm. Thật là một chuyện dù trong giấc mơ chàng cũng không thể tưởng được.

Ngô Cương lại hỏi:

- Tôn giá tín nhiệm tại hạ đến thế ư?

- Sao lại không tín nhiệm?

- Nếu tại hạ tham tâm muốn nuốt bảo kiếm này thì tôn giá dễ gì mà thu về được?

Thiếu phụ áo trắng mỉm cười:

- Thiếu hiệp nói như vậy là không thể nào làm được.

Ngô Cương cười đáp:

- Cái lòng ham lợi của con người không biết đâu mà lường.

- Vĩnh viễn không thể xảy ra chuyện đó.

- Tôn giá tự tin đến thế ư?

- Ừ.

Trăng lặn về phía Tây. Chân núi một bên đã chìm đắm vào trong bóng tối. Trên mặt hồ chỉ còn lại một chỗ ánh trăng soi xiên tới.

- Thiếu hiệp! Sau này tái ngộ!

Nàng nói xong vọt người vào trong hồ. Thiếu nữ áo trắng theo sau. Hai bóng trắng coi chẳng khác tiên nữ lướt song mà đi thoát trên mặt hồ. Sau cùng cả hai người biến vào trong hòn đảo nhỏ tối tăm giữa hồ, Ngô Cương đứng ngẩn người ra. Hồi nhỏ chàng đã nghe chuyện Đạt ma lão tổ đi trên ngọn lau để qua sông

chàng lấy làm thần kỳ. Công lực như tổ sư mà còn phải nhờ cây lau mới đi được trên mặt nước được. Đàng này hai người đàn bà thần bí lướt sóng mà đi trên mặt nước, nhất là bờ hồ cách đảo khá xa. Nếu không mắt thấy thì ai dám tin trong thiên hạ lại có thần pháp thần kỳ như vậy?

Giả tử Ngô Cương không đứng nói chuyện với nàng tất cũng nghi hai người này là ma quỷ.

Ngô Cương đã có trăm năm nội lực, ở U Linh địa cung lại gặp Yêu Vương cường bách chàng luyện kỹ thuật. Sau cùng chàng mất nửa năm trời nghiêm luyện Huyết Y Thần Công thì bản lĩnh há chẳng phải tầm thường? Thế mà so với đối phương chàng hãy còn thua xa lắm. Võ học thật bao la bát ngát vô bờ bến.

Nghĩ tới đây chàng không còn cảm thấy có điều chán nản.

Ánh trăng đã hoàn toàn biến mất. Hồ Ma chìm đắm trong vệt tối đen. Chỉ còn lại ánh sáng nước hồ long lánh vì ngọn song gợn làm àu đen thành ra loang lỗ.

Lúc này không còn mấy chốc nữa là đêm.

Ngô Cương đánh bạo ngồi dựa vào tảng đá để chờ trời sang. Chàng thử người ra nhìn Hồ Ma, ngón tay vuốt ve Phụng kiếm. Những dòng tư tưởng nổi lên như song cuộn. Trước mặt chàng tưởng chừng như người tuyệt sắc đang lay động.

Huynh trưởng chàng là Ngô Hùng có mối liên hệ với Hồ Ma, một điều mà trước kia chàng không ngờ tới. Bây giờ chàng hối hận đã chẳng nói lai lịch của mình, không chừng thiếu phụ biết rõ thân thế mà tình hình khả quan hơn...

Ngô Cương bất giác nhớ lại giọng hát thê lương ai oán. Nghĩ lại kỹ thì lời lẽ bài hát của goá phụ đang khổ tâm chờ đợi ý trung nhân chưa về.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ giữa Hồ Ma công chúa và đại ca Ngô Hùng có mối liên hệ về tư tình nam nữ? Người mà nàng khổ tâm chờ đợi phải chăng là huynh trưởng? Thế thì huynh trưởng làm sao thất tích? Ngày sau vì lẽ gì mà y gây nên trường thảm sát Võ Lâm đệ nhất bảo mắc hoạ máu chảy thành sông? Toàn gia năm trăm người trừ chàng và Thái gia chẳng ai sống sót. Y giết người có liên quan gì đến Hồ Ma?

Đó là những bí mật tàn khốc bi thảm.

Trời sáng rồi! Nước hồ màu xanh biếc và cả chiếc đảo nhỏ cũng ở trước mắt chàng.

Ngô Cương đứng lên tự nói:

- Ta đi thôi!

Đột nhiên chàng nhớ tới những mặt nạ mà Yêu Vương đã để cho, chàng tự hỏi:

- Ấu là ta dấu chân tướng để bí mật truy cứu kẻ thù có lẽ hay hơn.

Nghĩ vậy chàng liền móc trong bọc ra một gói nhỏ.

Trong gói này có ba tấm mặt nạ mỏng như cánh chuồn. Một tấm giả làm người già một tấm giả làm thiếu niên, còn tấm thứ ba làm người đứng tuổi. Nếu hai tấm người già hay người đứng tuổi thì phải đeo thêm bộ râu.

Ngô Cương kiểm lại bộ mặt thiếu niên. Chàng cẩn thận bịt vào mặt soi xuống dưới hồ không khỏi bật cười. Chàng đã biến thành một chàng bạch diện thư sinh ngoài hai mươi tuổi. Mặt nạ chế tạo rất tinh xảo chính chàng cũng không ngờ mình là thư sinh thật.

Cải trang xong Ngô Cương dắt thanh Phụng kiếm vài sau lưng rồi vọt mình ra ngoài.

Đến thị trấn đầu tiên. Chàng mua một con ngựa và một cái nón lớn đội và kéo xung che quá nửa mặt. Ăn mặc cách này chàng thành một người kỳ bí. Vạt áo nho sinh bay phất phới mũ cổ rộng vành xuống mặt lưng lại đeo trường kiếm. Cách cải trang không ăn nhập gì với nhau này khiến người ta để ý.

Đầu tiên Ngô Cương nhớ tới gốc cây mà người báỉ huynh là Tống Duy Bình phải cầm mình trăm ngày ở đó.

Chàng đã quay trở lại đúng lời ước hẹn trong vòng trăm ngày để gặp nhau. Ngờ đâu tới nay đã ngót một năm.

Gã Tổng Duy Bình còn ở trong hốc cây không? Dĩ nhiên không. Có thể gã là trưởng lão Cái bang địa vị tôn trọng không thì chàng có thể hỏi thăm bọn đệ tử Cái bang để biết rõ hành tung gã.

Ngô Cương nghĩ vậy liền bắt đầu chú ý đến những đệ tử Cái bang. Nhưng chàng đi quanh hết một vòng thị trấn lại xuyên vào mười mấy ngõ hẻm mà chẳng thấy bóng một tên khất cái nào.

Đây là một hiện tượng khác thường. Tại sao bọn hoá tử lại tuyệt tích trong thị trấn này?

Ngô Cương thấy mặt trời đã xế chiều bụng lại đói meo. Chàng liền vào một tửu lầu khá sang trọng.

Ngô Cương vừa bước vào thì tưng mạo chàng đã khiến cho bọn tửu khách xôn xao bàn tán. Chàng không bỏ mũ vẫn kéo sụp che quá nửa mặt lại ngồi xuống chiếc bàn tận góc phòng.

Bọn điểm tiểu nhị có cặp mắt rất phức tạp mà vừa trong thấy Ngô Cương đã cho chàng là một thứ quái vật. Một tên lại ngoài mặt vẫn niềm nở khom lưng cung kính hỏi:

- Khách quan uống rượu hay dùng cơm?

Ngô Cương đáp cộc lốc:

- Cả hai.

Tiểu nhị lại hỏi:

- Khách quan dùng những món gì?

- Gì cũng được. Hãy đem ra đây mấy thứ.

Tiểu nhị lại khom lưng hỏi:

- Dạ dạ! Khách quan dùng rượu gì?

- Trần Thiệu.

Chỉ một loáng rượu cùng thức nhắm đã bày lên bàn. Ngô Cương rót rượu vừa uống vừa ngẫm nghĩ.

Không hiểu thời gian trôi qua bao lâu. Chàng bỗng cảm thấy bầu không khí có điều lạ. Toàn thể tửu lầu yên lặng một cách dị thường. Chàng khẽ ngừng đầu đảo mắt ngó quanh thì tửu khách đã đi gần hết, còn vồn vện vài người.

Đèn thấp lên tửu điểm sang trưng. Theo lẽ ra giờ này chính là lúc tửu điểm đông khách nhất, thường khi hết chỗ ngồi mới phải. Thế mà vắng tanh mới lạ.

Bỗng thấy có tiểu nhị lại gần cái bàn kê áp cửa sổ. Gã lại nhìn hai tửu khách đang uống rượu rất cao hứng, xá một cái khẽ nói:

- Thưa hai vị gia đài! Xin để bữa khác hai vị hãy lại chiều cổ cho.

Tửu khách trợn tròn mắt lên hỏi:

- Thế nghĩa là sao?

Tiểu nhị rụt rè đáp:

- Dạ dạ!... Xin hai vị đại gia bao dung cho. Vì tề điểm tối nay có người bao hết. Sắp tới giờ rồi nên tiểu nhân đành xin hai vị...

Tửu khách quắc mắt lên hỏi:

- Mi nói thú lắm! thú lắm! Chẳng lẽ đại gia không trả tiền ư?

Tiểu nhị làm bộ mặt đưa đám nói:

- Gia đài! Thật là tình trạng bất đắc dĩ của tề điểm, xin gia đài rộng lượng từ bi. Trong thiên hạ có bao giờ đầy thân tài ra ngoài? Chỉ vì... Hừ... thủ quỹ không tính tiền gia đài nữa.

Một tửu khách lại lạnh lung tiếp:

- Bọn ta bỏ tiền ra mua lấy say. Thế mà rượu đang nửa vời thì bị trục xuất thì nghe làm sao được?

Tiểu nhị xá dài khom lưng nói:

- Dạ dạ! Thủ quỹ nói bữa nay mạo phạm khách quan mai một xin tạ tội.

- Vậy thì đi thôi!

Hai tửu khách này tựa hồ chịu khuất phục về câu tiểu nhị nói không tính tiền. Tuy họ làm bộ như vậy, nhưng được ăn không một bữa cũng thoả mãn lắm rồi. Họ liền đứng lên bỏ đi luôn.

Ngoài ra còn mấy tửu khách nữa, tiểu nhị cũng lần lượt đến mời họ đi hết.

Tiểu nhị lau mồ hôi trán, mặt nhăn nhó tiến lại trước bàn Ngô Cương.

Ngô Cương trong lòng ngờ vực. Chẳng chẳng hiểu người nào thế lực ghê gớm đến độ khiến cho tửu gia phải lại thường tình, hạ lệnh trục khách?

Tiểu nhị còn đằng xa hắng giọng một tiếng rồi xích lại khom lưng nói:

- Thưa khách quan!...

Ngô Cương giả vờ đẩy hồ rượu ra nói:

- Lấy thêm rượu cho ta!

- Khách quan có thể đợi ngày khác hãy...

Ngô Cương trừng mắt lên hỏi:

- Ta bảo lấy thêm rượu!

Thanh âm chàng lạnh như băng giá. Tiểu nhị ngoài cách phục hấn xuống mặt bàn chẳng có cách nào khác nếu gã muốn nhìn mặt Ngô Cương. Mũ chàng kéo sụp xuống chỉ để hở cằm ra mà thôi.

Tiểu nhị hít mạnh một hơi rồi đảo mắt ngó tên đồng bạn đang vội dọn dẹp tửu lâu để cầu viện, Nhưng gã thu mục quan mạnh bạo nói:

- Khách quan có điều chưa rõ nếu tiểu điểm đắc tội với chủ bao thì nguy lắm?

Ngô Cương động tâm vẫn cúi đầu lạnh lung hỏi:

- Chủ bao nào?

Tiểu nhị ấp úng:

- Dạ dạ! Người là ... tiểu nhân không dám nói.

Ngô Cương hỏi:

- Người không dám nói ư?

- Đúng thế!

- Y là quan phủ hay sao?

- Thưa không phải.

- Người giang hồ phải không?

- Dạ đúng thế!

Ngô Cương gắt lên:

- Sao người không dám nói đến tên y mà lại dám đuổi ta.

Tiểu nhị tái mét sợ sệt nói:

- Thưa khách quan! Dù tiểu nhân lớn mặt tới đâu cũng không nói được. Xin ...

Ngô Cương nói lớn hơn:

- Bản nhân còn đang cao hứng. Người hãy đi lấy thêm rượu đã.

Tiểu nhị năn nỉ như sắp khóc:

- Thưa lão gia!...

Ngô Cương gạt đi:

- Ta không cho người nói thêm chữ nào nữa.

Tiểu nhị tái mét cầm hồ rượu đi xuống dưới lầu.

Lát sau một người đứng tuổi gầy nhom mặc áo dài, hai tay bưng rượu tiến lại trước bàn Ngô Cương, nở nụ cười xã giao, đặt hồ rượu lên bàn nói

- Tại hạ là chương quý bãi điểm. Xin có lời tạ lỗi với khách quan mong rằng quý khách sẽ lượng tình cho tại hạ. Khách quan dùng hết hồ rượu này xin dời gót cho.

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Lúc nào ta muốn đi là tự nhiên đi.

- Nhưng khách quan...

- Lúc ta ăn uống không muốn ai ngồi bên ta nói léo nhéo!

Người kia run lên nói:

- Nhưng... khách quan đừng phạm thượng!

- Làm gì mà phạm thượng?

- Phạm thượng sẽ rất nguy đến tính mạng.

Ngô Cương quát lên:

- Người đi đi.

Chương quý thất sắc, ngẩn người một chút rồi trầm giọng hỏi:

- Cách xưng hô khách quan thế nào đây?

Ngô Cương tức giận nói:

- Ta bảo người đi mà!

Chương quý nói:

Khách quan mà không lượng thứ cho tức là bức bách tại hạ phải đắc tội.

Ngô Cương dần giọng hỏi:

- Người định làm gì?

- Tại hạ vì duy trì tửu điểm...

Giữa lúc ấy một tên tiểu nhị hốt hơ hốt hải chạy lại nói:

- Ngô đại gia! Đối phương đã đến giục hai lần rồi.

- Ta biết rồi... Người xuống bảo chúng chuẩn bị đi.

Tiểu nhị dạ rồi chạy xuống.

Chương quý đổi giọng:

- Khách quan đã qua lại giang hồ tưởng nên lợi người tức lợi mình.

Ngô Cương ung dung nâng chung rượu lên uống rồi thì đổi giọng:

- Các hạ nói đúng đó! Sao các hạ không phương tiện cho tại hạ.

Chưởng quỹ hỏi bằng một giọng thân mật:

- Này anh bạn! Anh bạn không nghĩ gì đến đạo nghĩa giang hồ ư?

- Nghe giọng điệu các hạ dường như cũng là người Võ Lâm.

- Không dám! Tại hạ chỉ là kẻ xin cơm hớt trên giang hồ mà thôi.

- Vậy các hạ bàn đến đạo nghĩa giang hồ thế nào được.

Chưởng quỹ xằng giọng:

- Chẳng lẽ ông bạn lại bắt tại hạ ra lệnh trục khách?

- Các hạ cứ thử coi.

Chưởng quỹ háng giọng mấy tiếng rồi vươn tay ra nhằm chụp xuống Ngô Cương.

Ngô Cương không ngoảnh đầu lại cũng không nhúc nhích. Chàng chờ đối phương đụng vào tay mình rồi mới đưa đũa đụng vào tay đối phương.

Lạ thay! Chàng chỉ đập nhẹ, xem ra rất bình thường chẳng gì kỳ lạ, vậy mà bàn tay của chưởng quỹ dường như bị chiếc đũa hút dính không thu về được. Mắt hắn xám ngắt như gan heo, miệng há ra không thốt lên được lời nào. Mồ hôi nhỏ giọt.

Thủ pháp này Ngô Cương đã học của Yêu Vương. Nó là một công rất kỳ dị kêu bằng “Âm ma của chấm nguyên công”

Mấy tên tiểu nhị thu dọn tửu lâu xúm lại cả. Tên nào cũng kinh ngạc, chẳng hiểu làm sao mà chỉ biết chưởng quỹ bị kèm chế.

Ngô Cương thản nhiên lạnh lùng nói:

- Nghĩ tình người không biết, lần này tha ha cho, đừng lắm mồm nữa!

Chàng thu đũa về. Chưởng quỹ la lên một tiếng “Ôi chào!” rồi lùi lại bốn bước đụng mạnh vào hai bàn rượu phía sau đổ cả ra.

Ngô Cương vẫn thản nhiên uống rượu như không có chuyện gì xảy ra.

Chưởng quỹ luống cuống xoay mình lại thì chạm trán hai hán tử áo đen. Hắn gượng cười xá dài nói:

- Hai vị đã đến ư? Ông khách này không chịu nhường chỗ.

Một tên áo đen oai vệ nói:

- Người cứ đi đi!

Chưởng quỹ mặt xám như tro tàn lật đật xuống lầu.

Bốn tiểu nhị ba chân bốn cẳng dọn lại bàn rượu vừa bị đánh đổ.

20. Chương 20: Thái Thượng Hộ Pháp Võ Minh

Hai tên áo đen đưa mắt nhìn nhau rồi song song tiến lại bàn Ngô Cương. Một tên dưới cằm có để túm râu lên tiếng hỏi:

- Chà! Ông bạn từ đâu tới?

Ngô Cương đáp cụt lủn:

- Ta là tửu khách.

Tên áo đen giở giọng:

- Thằng lỏi ngu xuẩn này! Người là...

Ngô Cương cũng không vừa mắng lại:

- Câm miệng đi! Bản nhân đang lúc ăn uống rất ghét kẻ đến quấy rầy.

Chàng vừa nói vừa bật ra hai ngón tay mấy tiếng lách cách. Hai tên áo đen ngậy ra trước bàn như tượng đất không nói gì được, mà cũng không nhúc nhích.

Ngô Cương vẫn để cái nón sụp xuống mặt, nâng chung lên uống rượu. Thuỷ chung chẳng một ai nhìn rõ bộ mặt chàng thế nào.

Mấy tên tiểu nhị hoảng sợ mất vía lui dần chuồn xuống dưới nhà.

Sau thời gian uống cạn chùng nửa chén trà, trên thang lầu có tiếng binh binh chói tai vang lên và tiếng người thoá mạ:

- Quân chuột nhất. Ở đâu mà dám đến đây càn rỡ?

Ngô Cương liếc mắt nhìn ra thấy một lão già mặt đỏ thân thể lực lưỡng, đang tiến về phía bàn mình. Lão cắp một thanh trường kiếm ánh sáng lấp lánh.

Lập tức sát khí nổi lên bừng bừng, Ngô Cương mắng thăm:

- Lại quân chó má này!

Lão già mặt đỏ hau háu nhìn Ngô Cương rồi quay lại quát hai tên áo đen:

- Thật đồ vô dụng!

Lão vừa quát vừa đưa ngón tay ra giải khai huyết đạo cho chúng. Không ngờ vụ này đã ra ngoài ý nghĩ của lão. Lão không giải khai huyết đạo được cho hai hán tử áo đen. Bộ mặt đỏ sì sút lập tức đỏ bừng lên, lão quay lại hỏi Ngô Cương bằng một giọng lịch sự hơn:

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Lão không đáng hỏi ta.

Lão kia hét:

- Ái chà! Thằng lỏi này lớn mặt!

Ngô Cương lại hỏi:

- Lão là Kim kiếm số mấy?

Lão già run lên đáp:

- Số năm!

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rất mau:

- Hẳn đường đường là Kim kiếm số năm thì địa vị không nhỏ. Y có thể là một trong những kẻ thù chính của ta. Nếu đúng như vậy thì việc khai đao đầu tiên trong cuộc báo thù may mắn biết chừng nào. Mười năm trước, hẳn là người lãnh đạo gây ra vụ huyết án Võ lâm đệ nhất bảo. Vong phụ quả linh thiêng khiến lão tự dẫn xác tới đây.

Chàng liền cất giọng âm trầm hỏi:

- Số năm hử? Hay lắm!

Chàng nâng chung lên uống cạn sạch một hơi. Thái độ thần bí và cuồng ngạo của chàng đã khiến đối phương tức như vỡ mặt.

Kim kiếm số năm phần kích đến độ giọng nói run run:

- Ông bạn chưa báo danh hiệu ư?

Ngô Cương buông thông:

- Bất tất!

- Hiện giờ trước hết xin giải khai huyết đạo cho hai tên này đã.

Ngô Cương hỏi móc:

-Ồ! Lão không giải được ư?

Kim kiếm số năm xám mặt nghiêng răng đáp:

- Ông bạn! Ông bạn đắc ý một lúc mà thôi. Bây giờ... ông bạn đi đi!

Ngô Cương hỏi:

- Lão định làm gì?

- Tiểu tử! Người không muốn sống nữa hay sao?

- Có thể như vậy nhưng lão không nói câu đó được.

- Rút kiếm đi!

Ngô Cương cười lạt đáp:

- Ta đã bảo không đáng mà.

Kim kiếm số năm rút thanh kiếm đánh xoẹt một cái sát khí đằng đằng dàn dựa trong tử lâu.

Ngô Cương vẫn không lý gì đến lão. Một tay giữ bàn một tay cầm chung rượu.

Kim kiếm số năm lớn tiếng:

- Người hãy ngừng đầu lên để bản kiếm thử coi tướng mạo!

- Hừ!

Giữa lúc ấy lại một lão già nữa lên lầu. Lão này tầm thước vừa phải, lưng cũng giắt một thanh kim kiếm. Lão cất tiếng hỏi:

- Ngũ ca chuyện gì vậy?

Kim kiếm số năm đáp:

- Có một gã muốn tìm cái chết.

- Thái thượng hộ pháp đã lên đường. Vụ này...

Kim kiếm số năm ngắt lời:

- Lục đệ hãy giúp tiểu huynh thanh toán xong vụ này đã!

Ngô Cương động tâm nghĩ thầm:

- Lão này là Kim Kiếm số sáu. Người bao cả tử lâu này chắc là Thái thượng hộ pháp Võ Minh. Nhưng Thái thượng hộ pháp là nhân vật nào? Phải chăng lão cũng chính là cừu nhân. Việc thiết lập Võ Minh cốt để giải quyết những việc rắc rối trên chốn giang hồ, tuyên dương võ đạo, bảo vệ võ đức. Thế mà tác phong của Võ Minh lại đặt mình vào hàng thống trị. Đảo lộn võ lâm lẫn áp đồng đạo.

Có điều chàng cũng không đồng tình với các môn phái vì bọn họ toàn là cừu gia của chàng đã nhúng tay vào vụ huyết án Võ lâm đệ nhất bảo.

Công lực của Kim kiếm thủ dĩ nhiên không phải tầm thường. Ở trong võ lâm rất ít người là đối thủ. Nên chàng không dám coi thường. Ngoài mặt tuy chàng tỏ vẻ thản nhiên mà trong lòng chàng đã ngấm ngấm thủ thế phòng bị.

Kim kiếm số sáu chau mày hỏi:

- Ngũ ca! Lai lịch đối phương thế nào?

Kim kiếm số năm đáp:

- Ta cũng không biết.

- Ngũ ca còn có điều chi nữa?

Thực ra Kim kiếm số năm chưa giao thủ với Ngô Cương bao giờ, bản lãnh chàng cao thấp thế nào hẳn chưa biết rõ. Nhưng hẳn cảm thấy hai tên thủ hạ bị kềm chế một cách kỳ dị và thái độ chàng lắm lý khó hiểu thì trong lòng có vẻ nao núng, nhưng trước mặt số sáu, hẳn không muốn lộ vẻ khiếp nhược, lạnh lùng đáp:

- Ta muốn điều tra lai lịch của gã trước.

Kim kiếm số sáu đảo mắt nhìn hai tên hán tử áo đen đứng trơ như tượng đất, hẳn đã đoán được vài phần nhưng không muốn nói ra, liền trầm giọng hỏi:

- Ngũ ca! Tiểu đệ tưởng chẳng cần, cứ thu thập gã ngay đi được không?

Số năm trầm giọng nói:

- Ta còn e phá hoại nơi này thì không thể chinh đồn lại ngay trong chốc lát.

Số sáu tiến lại một bước, đồng thời rút kiếm ra nói:

- Lên! Đừng để gã có cơ hội phản kích.

Ngô Cương không nhin được nữa, nhưng chàng tính rằng nơi đây không phải là chỗ động thủ. Vì dùng chưởng thì đồ đạc trong tửu quán sẽ bị vỡ tan tành mà dùng kiếm thì hơi quá sớm.

Giữa lúc bọn tiểu nhị đã bày bàn tề chỉnh rồi. Cả thấy ba bàn. Bàn trong chỉ đặt chén bát ột người, những bàn khác đã dọn đi hết.

Kim kiếm số năm run lên nói:

- Tiểu tử! Ta bảo ngươi lần cuối. Ngươi có dờ khỏi không?

Ngô Cương lơ như không nghe và chẳng nói gì.

Hai luồng kiếm khí chụp xuống đầu chàng mau lẹ và ghê gớm phi thường. Hiển nhiên đối phương đã chuẩn bị từ trước định đánh một chiêu này để hạ sát chàng ngay.

Ngô Cương cũng ngấm ngấm vận nội công. Chiếc đũa tay phải đâm chéo lên. Tay trái chàng đưa chung rượu hất mũi kiếm. Chàng đối phó kiểu này thật nguy hiểm vô cùng! Vì hoả hầu chỉ cần kém một chút hay nhãn lực cùng thủ pháp thiếu chuẩn kích bị hậu quả khó mà lường được.

Choang choang! Hai tiếng kim thiết vang lên chói tai. Hai thanh kiếm bị hất ra.

Hai tên kiếm thủ bỏ vía. Đây là lần đầu tiên chúng gặp phải tay đối thủ ghê gớm.

Số năm thét lên:

- Công lực tuyệt diệu!

Rồi chúng lại cầm kiếm phóng tới. Thế kiếm tuy chậm chạp nhưng bên trong ẩn dấu nhiều biến hoá.

Ngô Cương giật mình kinh hãi, vì lần này nếu không dùng kiếm đối phó thì không cách nào ngoài né tránh. Nhưng chàng vào tình thế nguy cấp vì chàng ngồi nên khó lòng né tránh.

Ngô Cương chưa từng gặp đại địch nên thiếu kinh nghiệm giang hồ. Tuy chàng lo vận nội lực song vẫn có ý coi thường kiếm thuật của đối phương nên tự hãm mình vào tuyệt cảnh.

Thời gian cấp bách chàng không thể nghỉ nhiều được. Thanh kiếm của đối phương biến thể nhằm đâm vào trước ngực chàng nhanh như điện chớp.

Ngô Cương động tâm bất giác vận công lực đến tột độ. Chàng vùng chồm quét xuống dưới. Nhưng đó chỉ là phản ứng tự nhiên. Còn thực tế thì không kịp mất rồi.

Bỗng một tiếng rú nổi lên:

- Ủi chao !

Kim kiếm số năm lùi lại hai bước liền. Lúc mũi kiếm của hắn còn cách ngực Ngô Cương chừng ba tấc thì bị một luồng kim khí vô hình chặn không cho đâm thêm vào nữa. Hắn thấy vậy bỏ vĩa bật lên tiếng la hoảng rồi lùi lại.

Ngô Cương khê buông tay xuống. Trái tim chàng đập loạn lên, trán toát mồ hôi, nhưng tình trạng này chỉ mình chàng biết mà thôi, còn đối phương không ngó thấy gì vì mặt chàng có nón rộng vành che đi.

Chính Ngô Cương cũng giật mình vì kinh hãi vì lúc mũi kiếm của đối phương đâm tới trước ngực, chàng đã cảm thấy người mình chấn động rồi đối phương lập tức thoái lùi, còn về sau thì chính chàng cũng không hiểu.

Nguyên chàng đã học được thuần âm công lực của Yêu Vương rồi chàng lại luyện được thuần dương trong Thiếu dương thuần công ghi trên tám huyết y. Hai thứ công lực cực đoan trong nội thể chàng biến thành một cương kinh vô thượng và thủy hỏa tương tế. Hễ động tâm nghĩ tới điều gì là cương kinh này lập tức phát huy. Khi chàng luyện công ở Hồ Ma suất nữa mất mạng vì nguyên hai luồng cương kinh xung đột, xong chàng chưa nghĩ đến điều này.

Hai tay kiếm thủ hơn đờ đã làm to không biết đến chỗ cao thâm khôn lường của Ngô Cương.

Bỗng dưới lầu có tiếng hô lớn:

- Thái thượng hộ pháp giá lâm!

Hai tên kiếm thủ hấp tấp xoay mình chạy xuống lầu. Ngô Cương cũng hơi cảm thấy hoang mang chàng không hề biết được cục diện tối nay sẽ ra sao? Dĩ nhiên bản lãnh thái thượng hộ pháp Võ Minh không phải tầm thường. chàng chẳng thể tiên liệu mình có địch nổi lão không.

Bất giác chàng đặt tay vào chuôi kiếm.

Ngô Cương còn đang ngẫm nghĩ thì một bóng người mặc áo gấm xuất hiện trước cửa cầu thang, người này râu mày đều bạc phơ, đầy vẻ tà ác.

Lão già mặc áo cẩm bào rảo đi bước lại chỗ bàn kê ở giữa.

Theo sau lão là một nhà sư, hai đạo sĩ và ba người tục. Ngô Cương không nhận biết một ai,

Sau nữa là bọn Kim kiếm thủ tám người. Cả số năm, sáu cũng ở trong bọn này.

Một nhà sư, hai đạo sĩ và ba người tục đều trông về phía lão già vận áo cẩm bào thì lễ rồi ngồi vào bàn mé tả.

Ngô Cương ngồi trong góc lầu, dường như bọn kia chưa nhận thấy.

Số năm và sáu trước khi vào ngồi liếc nhìn Ngô Cương với ánh mắt hung dữ.

Hai tên hán tử áo đen đột nhiên cử động được rồi rút lui êm thấm xuống dưới.

Ngô Cương thấy thế không khỏi kinh hãi nhưng rồi chàng nghĩ ngay: Đây chắc là lão già mặc áo cẩm bào lúc mình không để ý thì động thủ để giải khai huyết đạo cho chúng. Chỉ một điểm này cũng biết thân thủ ỉnh của lão.

Rượu thì đều do bốn tên hán tử áo đen đưa vào chứ chẳng có bóng dáng tên tiểu nhị nào chắc họ cấm không cho lên lầu.

Lão già áo cẩm bào nâng chung rượu lên tuyên bố:

- Chúng ta ăn uống tự do không câu nệ lễ phép. Những người ở hai bàn dưới đều đứng dậy nghiêng mình rồi lại ngồi xuống bắt đầu an uống chẳng ai nói nửa lời.

Ngô Cương tuy trong lòng xao xuyến, nhưng bề ngoài vẫn lờ đi như không biết gì.

Rượu đã vài tuần lão già mặc áo cẩm bào lên tiếng nói:

- Ngồi uống một mình há chẳng tịch mịch? Sao không qua bên đây với lão phu?

Câu này dĩ nhiên nói với Ngô Cương. Chàng lạnh lùng đáp:

- Hảo ý của các hạ, tại hạ tâm lãnh, bản tính tại hạ ưa độc lai độc vãng.

Lão già hỏi:

- Như vậy há chẳng khách khí lắm ư?

- Không phải thế đâu.

Lão già hất hàm hỏi:

- Gần đây phu nhân mạnh giỏi chứ?

Ngô Cương ngạc nhiên không hiểu đối phương nói về ai, chàng không trả lời.

Lão già mặc áo cẩm bào hắng giọng một tiếng rồi nói tiếp:

- Bọn nhỏ không biết lai lịch ông bạn nên hai bên có chỗ hiểu lầm. Lão phu nể mặt U Linh phu nhân cũng không nhắc tới nữa.

Ngô Cương chấn động tâm thần tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão già mặc áo cẩm bào này có liên quan tới U Linh địa cung? Mình đã được U Linh địa cung cứu thoát nạn mà sao đối phương lại biết vụ này?

Lão già mặc áo cẩm bào uống một hớp rượu rồi hỏi:

- Tiểu hữu! tiểu hữu chưa trả lời câu hỏi của lão phu?

Ngô Cương không ngoảnh đầu lại, hồ hững hờ lại:

- Tại hạ biết trả lời thế nào được?

Lão già nhắc lại:

- Lão phu hỏi thăm sức khỏe của U Linh phu nhân.

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Tại hạ biết đâu mà trả lời.

Lão già ra chiều khó chịu nói:

- Tiểu hữu ở trước mặt lão phu ngông cuồng vừa vừa chứ! Đến U Linh phu nhân còn phải kính trọng lão phu mấy phần...

Ngô Cương lạt lẽo đáp:

- Cái đó là việc riêng của U Linh phu nhân.

Lão già mắt chiếu ra những tia hào quang như hai luồng điện bắn vào mặt Ngô Cương. Hồi lâu lão dần giọng hỏi:

- Tiểu hữu bảo sao?

Ngô Cương buông thông:

- Chẳng sao cả!

Đột nhiên lão già lại dịu giọng:

- Chú nhỏ kia! Chú là người thế nào với U Linh phu nhân?

Ngô Cương vẫn hờ hững:

- Chẳng là sao hết.

Lão già hỏi gặng:

- Có thật thế không?

Ngô Cương chợt nhớ tới hôn sự của U Linh phu nhân đề nghị chàng kết duyên với U Linh công chúa nhưng chàng đã cự tuyệt. Chàng hẹn nếu còn sống trong vòng ba năm sẽ trở lại hoàn thành ước hẹn chỉ là câu nói lấy lòng cho xuôi chuyện lúc đó mà thôi, chàng chắc không khi nào công chúa chờ đợi đến ba năm.

Hai bên đã chẳng có quy định xác đáng nào mà lão này lại hỏi về vụ đó ư? U Linh phu nhân đối với chàng có mối ơn to lớn. Nếu phu nhân không giúp cho chàng trăm năm công lực thì làm gì có nên thành tựu như ngày nay? Uống nước phải nhớ nguồn. Nếu bây giờ chàng phủ nhận là một điều vũ nhục rất lớn cho U Linh phu nhân.

Nghĩ vậy chàng liền trả lời một cách hồ đồ:

- Đó là việc cá nhân tại hạ, xin các hạ miễn thứ cho không trình bày được.

Lão già áo cẩm bào nói:

- Cái gì mà việc riêng với công? Lão phu cần người nói rõ lai lịch.

- Nếu tại hạ không nói thì sao?

- Suốt đời lão phu chưa gặp ai dám nói chữ “không”.

Ngô Cương đâm liều đáp:

- Nếu vậy thì bữa nay các hạ gặp rồi đấy.

Bao nhiêu con mắt đều ngó vào Ngô Cương chằm chằm.

Lão già cất giọng the thé hỏi:

- Nhai nhi! Lão phu không muốn mất mặt với U Linh phu nhân, người không biết điều một chút?

Ngô Cương dịu giọng đáp:

- Thịnh tình của các hạ, tại hạ xin tâm lãnh.

Lão già nói:

- Nếu người không nói thiệt, lão phu có hạ sát người chắc U Linh phu nhân cũng không trách được.

Ngô Cương chợt nhớ tới có chỗ sai trật vì chàng đã cải trang và chưa lộ diện thì dù đối phương có là thần tiên cũng chẳng hiểu lai lịch mình được.

Nghĩ vậy chàng liền hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

- Người bắt tất hỏi điều này làm chi.

Ngô Cương hỏi:

- Thế thì sao các hạ biết lai lịch tại hạ được?

- Thủ pháp điểm huyệt của người chẳng thể che mắt lão phu được.

Ngô Cương tỉnh ngộ nghĩ thầm:

- Đối phương coi hai tên thủ hạ bị kèm chế mà phán đoán được lai lịch của mình. Nhưng cũng không phải. Thủ pháp này mình học của Yêu Vương Âu Dương Tàn chứ không phải ở U Linh địa cung. Chẳng lẽ võ

cộng của Yêu Vương cùng một nguồn gốc với U Linh địa cung? Hay Yêu Vương là người trong địa cung? Dù sao mặc lòng vừa rồi mình đoán sai. Đối phương không thể biết lai lịch mình được.

Chàng nổi lên tròng cười ha hả đáp:

- Các hạ làm to rồi.

Lão già trợn mắt lên hỏi:

- Nói bậy! Thủ pháp âm chỉ của U Linh địa cung mà lão phu không biết ư?

Ngô Cương nói:

- Võ công trong thiên hạ cùng một nguồn gốc đại khái giống nhau chỉ khác một chút ít.

Lão già mặc cảm bào hỏi:

- Người không phải là người trong địa cung ư?

Ngô Cương đáp:

- Không phải.

Lão già biến sắc vì như vậy là một chuyện làm cho lão mất mặt. Trước mặt bọn đồ tể đồ tôn mà lão nhận lầm thì biết hạ đài bằng cách nào?

Ngô Cương đắc ý vô cùng vì đối phương đã không có liên quan U linh phu nhân thì lúc động thủ chàng chẳng cần ury nữa.

Lão già lớn tiếng:

- Lão phu quyết chẳng nhận lầm được.

Giữa lúc ấy Ngô Cương bỗng nghe có thanh âm vo ve như tiếng muỗi nói vào tai:

- Nhai nhai người nên thừa nhận đi và lập tức dời khỏi nơi đây, đừng gây với lão quái này không được đâu.

Ngô Cương nghe tiếng truyền âm này đã biết ngay thanh âm Yêu Vương nhưng không hiểu lão ở chỗ nào? Phép truyền âm của lão là độc môn, người ngoài không học được. Giữa chàng và lão trên danh nghĩa không phải thầy trò mà thực ra tình sư đệ, dĩ nhiên chàng không tiện trái lệnh. Nhưng chạm mặt kẻ thù lại bỏ đi ngay chàng chẳng cam tâm, liền cũng dùng phép truyền âm hỏi lại:

- Lão tiền bối ở chỗ nào?

Thanh âm kia đáp lại:

- Ta ở ngay bên cạnh lão quái vật.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng biết Yêu Vương giỏi thuật dị dung nên không nhận ra được lão.

Lão đã nói không dây với lão quái vật kia thì dĩ nhiên không phải chuyện đùa. Chàng cho rằng mình đã qua thời kỳ ở Hồ Ma mà không biết, và lão chỉ coi chàng như hồi nửa năm về trước.

Chàng vội hỏi:

- Lai lịch lão quái đó thế nào?

- Người phải đi ngay, đừng hỏi lời thôi nữa để bại lộ hanh tung là hư cả việc lớn của lão phu.

Câu này khiến Ngô Cương phải bỏ ý kiến trước. Chàng không thể làm lỡ việc đại sự của yêu Vương tuy chàng chẳng biết đó là việc gì, vì cái tên "Nhất Yêu" mà phải thay hình đổi dạng ở dưới người khác là chuyện không vừa.

Chàng nghĩ vậy liền lớn tiếng nói:

- Kể ra các hạ nói cũng đúng.

Dứt lời chàng liền từ từ đứng lên và đi về phía cầu thang.

Lão già áo cẩm bào vỗ tay xuống bàn la:

- Đứng lại.

Ngô Cương dừng bước hỏi:

- Các hạ còn gì nữa.

- Người định bỏ đi như thế này ư?

- Vậy thì làm sao?

- Người không bỏ nón ra trước mặt lão phu xin lỗi rồi hãy đi.

- Không được đâu.

- Nếu ta không nể mặt U Linh phu nhân thì đập chết người rồi đó.

- Chưa chắc.

Lão già áo cẩm bào cười ha hả nói:

- Thành lôi hậu sinh này ngang bướng thật! Lão phu thích người lắm. Qua bên này uống với lão phu một chung.

Bao nhiêu con mắt đưa qua đưa lại ngó hai bên nhưng chẳng một ai dám nói xen vào.

Ngô Cương vẫn lạnh lùng đáp:

- Tại hạ xin tâm lĩnh.

- Người thật là một kẻ không biết gì...

21. Chương 21: Am Tu Duyên Bắt Sẻnh Dâm Ni

Ngô Cương hững hờ nói:

- Các hạ nói vậy cũng không sao. Sau này sẽ có ngày tái hội.

Chàng lại cất bước thì lão già mặc áo cẩm bào quát:

- Không được đi!

- Các hạ định làm gì?

- Giữa lão phu và phái U Linh không muốn chuyện tử kiếm nhưng lão phu chẳng lạ gì kiếm pháp của phu nhân. Lưng người đeo trường kiếm vậy kiếm pháp của người chắc khá lắm, lão phu muốn coi kiếm thuật của người dưới trường phu nhân xem giỏi đến đâu.

- Các hạ coi làm quái gì?

Lão già mặc cẩm bào quát:

- Không được! Số mười bốn đâu?

Một tên kiếm thủ gầy nhom vào hạng trung niên khom lưng đứng dậy nói:

- Có đệ tử đây!

- Người là tay kiếm thuật cao hơn hết ở đây. Vậy người thử với thằng nhỏ kia vài chiêu.

- Xin tuân lệnh!

Kim kiếm số mười bốn mặt đầy sát khí rời khỏi chỗ ngồi tiến gần lại mấy bước.

Lập tức mấy tên Kim kiếm thủ di chuyển bàn rượu cho khoảng giữa rộng thêm ra.

Một lão già đầu hói ngồi cùng bàn với một nhà sư, hai đạo sĩ và ba ba người tục đứng dậy khom lưng nói:

- Bẩm Thái Thượng hộ pháp! Dao kiếm không có mất ta nên cẩn thận hiện giờ tưởng không nên gây thù oán với Địa Cung.

Ngô Cương đoán lão đầu hói là Nhất Yêu giả trang.

Lão già mặc cẩm bào liền hạ lệnh:

- Số mười bốn! Đừng hại mạng y!

Kim kiếm số mười bốn kính cẩn đáp:

- Xin tuân lệnh!

Ngô Cương vẫn không ngán đầu lộ diện. Chàng lẳng lẳng đứng yên đây về thần bí.

Kim kiếm số mười bốn rút thanh kiếm vàng ra đứng cách Ngô Cương chừng năm bước, cất giọng lạnh như băng nói:

- Rút kiếm ra đi!

Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành khẩn trương.

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không đón tiếp tôn giá cũng được.

Kim kiếm số mười bốn hỏi:

- Ngươi sợ ư? Thái thượng vừa hạ lệnh không giết ngươi đâu. Ngươi cứ rút kiếm ra!

Ngô Cương đáp:

- Thanh kiếm của tại hạ đã rút ra khỏi vỏ thì phải thấy máu mới trở về.

Câu nói hời hợt nhưng đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run.

Kim kiếm số mười bốn hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Tên này ngông cuồng thật!

Lão già mặc áo cẩm bào cười ha hả nói:

- Thú quá! U Linh địa cung phát xuất ra kiếm sĩ này thì có thể làm chấn động kiếm lâm được đấy!

Ngô Cương từ từ rút Phụng kiếm ra. Kiếm khí dưới ánh sáng đèn khiếm cho cả toà tử lâu phải lạnh toát. Ai cũng nhận ra ngay đó là một thanh bảo kiếm.

Ngô Cương đứng tự nhiên chẳng vào tư thế nào hết. Tay phải cầm kiếm hướng chênh chếch lên. Tay trái nắm kiếm quyết. Khủy tay để trước ngực. Tư thế này vượt ra ngoài lẽ lối thông thường của võ lâm coi rất kì bí.

Kim kiếm số mười bốn không khỏi xao xuyến trong lòng

Những người có mặt trong trường toàn là cao thủ phi phàm đều chăm chú nhìn ra không trường.

Mục quang của lão già mặc áo cẩm bào rất sắc bén, nhận ra ngay chỗ đặc biệt của Ngô Cương. Lão lớn tiếng ra lệnh:

- Phải hết sức động thủ đừng kẻ gì đến sống chết!

Kim kiếm số mười bốn đáp:

- Đệ tử xin tuân lệnh!

Mệnh lệnh vừa được ban bố, bầu không khí trong trường đã khẩn trương sắc mùi sát khí.

Bao nhiêu con mắt đều chú ý theo dõi không trường.

Ngô Cương vẫn đứng như tượng đá người đã kì bí, kiếm còn kì bí hơn.

Kim kiếm số mười bốn khe quát người hãy báo danh! Đó là qui củ của người tỳ võ,

Ngô Cương dần từng tiếng:

- Bất tất phải thế vì tôn giá nhất định phải chết.

Kim kiếm số mười bốn tức quá sắc mặt lợt lạt. Mặt hấn đầy sát khí cười trông thấy phát khiếp.

Bầu không khí trầm mặc khẩn trương cơ hồ nghẹt thở. Mỗi khắc người ta tưởng lâu đến hàng năm.

Kim kiếm số mười bốn bỗng hô:

- Coi đây!

Tiếng hô chưa dứt Kim kiếm số mười bốn đã ra tay nhanh như điện chớp.

Hào quang vừa thấp thoáng. Mọi sự đều im lặng thanh kiếm của Ngô Cương giơ lên rồi biến thành thế tạt ngang.

Huych!

Kim kiếm số mười bốn ngã lăn xuống. Đầu gã bắn vào chân tường. Máu tuôn như suối chảy.

Bao nhiêu người đều tự hỏi:

- Kiếm thuật gì mà khủng khiếp thế?

Đường đường là một tay Kim kiếm mà mới một chiêu đầu mà đã đầu một nơi mình một nẻo thì còn ai dám tin nữa?

Lão già mặc cẩm bào da mặt co rúm lại.

Không hiểu ai hé một tiếng phá tan bãi không khí tĩnh mịch. Bảy tên kiếm thủ đều đứng dậy. Tay nắm chuôi kiếm mười bốn con mắt nhìn vào Ngô Cương chòng chọc.

Lão già mặc cẩm bào cất giọng khàn khàn:

- Ngồi cả xuống!

Bảy tên kiếm thủ hần học tức giận miễn cưỡng ngồi xuống.

Ngô Cương trong dạ mừng thầm nhưng ngoài mặt không để lộ ra vẻ gì hết. Chàng thấy nhất kiếm của mình quả nhiên phi thường thì tăng thêm lòng tự tin rất nhiều. Chàng ung dung tra kiếm vào vỏ.

Lão già mặc cẩm bào run lên hỏi:

- Phải chăng đó là kiếm thuật của U linh địa cung?

Ngô Cương không trả lời từ từ cất bước về phía cầu thang thái độ rất hiên ngang.

Bảy tên kiếm thủ lại chống kiếm đứng dậy tròn mắt nhìn nhưng lão già mặc cẩm bào không lên tiếng nên chẳng ai dám vọng động chỉ hướng lên nhìn Ngô Cương đang xuống cầu thang rồi mát hút.

Lão già mặc cẩm bào cất giọng ồm ồm:

- Phải làm thế nào cho gã này gia nhập bản minh thì bản minh chủ mới nằm ngủ kỹ không lo lắng gì nữa

Lão già đầu hói nói:

- E rằng chuyện này khó lắm!

Lão già mặc cẩm bào vỗ bàn quát:

- Bằng không phải trừ khử gã đi!

Ngô Cương xuống lầu ra khỏi tử điểm, những hán tử áo đen gác dưới lầu tuyết đối không hiểu chuyện gì chúng chỉ trưng cặp mắt kinh dị lên nhìn Ngô Cương băng băng ra đi.

Đêm đông tại thị trấn trông vắng ngắt. Trừ đường phố chính ra là còn có ít đèn lửa, ngoài ra đâu đấy đã tối đen và im lặng như tờ.

Ngô Cương cúi đầu thủng thẳng đi về phía trước trong lòng ngẫm nghĩ miên mang. Chàng tự đặt ra mấy câu hỏi:

- Tại sao Yêu Vương Âu Dương Tàn lại tự hạ mình trà trộn vào hàng ngũ Võ Minh.
- Lão nói đừng làm hư việc lớn của ta nghĩa là gì?
- Lão mặc cảm bào lai lịch thế nào?
- Bọn này có mục đích gì?

Nhưng bấy nhiêu nghi vấn chàng không tài nào đoán ra được. Bất giác chàng ra đến tận đầu đường.

Gió lạnh căm căm như cưa da xẻo thịt. Bóng trăng lu mờ ảm đạm. Ngoài đường không một bóng người Ngô Cương định vào đâu tạm ngủ cho đến hết sáng mai sẽ liệu.

Chàng tính như vậy liền trở gót quay về đường cũ thì bất thành linh có một bóng người từ đường phố gần đấy lướt qua. Thân pháp người này thì mau lẹ phi thường coi chẳng khác gì con dơi lướt trên không gian.

Mục quang Ngô Cương sắc bén thế mà chàng mới nhận ra được bóng người này quen thuộc chứ chưa biết là ai. Chàng không có thời giờ suy nghĩ vội vàng băng rượt theo.

Lại một bóng người khác ngấm ngầm nhón gót chạy theo Ngô Cương rất khế.

Vượt qua thị trấn ra ngoài đã thấy bóng người chạy phai trước rẽ vào khu rừng bách.

Ngô Cương phát hiện ra mình bị kẻ khác theo dõi có điều không hiểu kẻ chạy theo sau mình có phải là đồng bọn với tên đi trước hay là người ngoài. Chàng giả vờ không biết gì cũng không ngoảnh đầu lại. Chàng theo con đường nhỏ lao mình vào rừng trúc.

Bóng người đi theo sau tới ngoài rừng thì dừng lại. Hắn dòm ngó một lúc rồi cũng cất bước đi vào. Hắn đi chưa được ba bước thì đã thấy bóng người hiện ra. Người này mặc áo nho sinh lưng đeo trường kiếm đầu đội nón rộng vành kéo sụp xuống che nửa mắt.

Người đó chính là Ngô Cương.

Bóng người kia rú lên một tiếng:

- Úi chà!

Rồi dừng bước.

Ngô Cương quay đầu lại ngó nhận ra chính là một đạo sĩ trong bọn nhà sư, hai đạo sĩ và ba người tục vừa ở trong tử lâu.

Ngô Cương cất tiếng hỏi:

- Ý đạo trưởng muốn làm gì đây?

Thanh âm hần cực kỳ lạnh lẽo khiến người nghe không rét mà run.

Đạo sĩ sợ quá mặt tái xanh lùi hai bước run lên đáp:

- Té ra là các hạ bản đạo tưởng lầm người khác.

Đạo sĩ dứt lời xoay mình toan chạy.

Ngô Cương thét lên:

- Quay lại đã!

Đạo sĩ toàn thân run lên bần bật quay lại hỏi:

- Các hạ còn điều chi dạy bảo?

Ngô Cương quay lại hỏi:

- Đạo trưởng theo dõi bản nhân làm chi?

Đạo sĩ ấp úng đáp:

- Cái này... không phải đâu. Bản đạo lầm tưởng các hạ với một tên đệ tử bốn môn nên mới đuổi theo.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Chà các hạ nói dối mà không thông chút nào. Tại hạ ăn mặc thế này trừ khi người mù mới trông lầm. Còn đạo trưởng tinh tường thế kia đâu lý lại sai được? Dù có lầm nữa thì đạo trưởng rượt theo để làm gì? Nơi đây là chỗ nào?

Đạo sĩ ấp úng đáp:

- Bản đạo cũng không biết.

Ngô Cương lại hỏi:

- Người vào rừng phía trước là ai?

Đạo sĩ ngơ ngác đáp:

- Phía trước có ai đâu? Bản đạo không chú ý.

Ngô Cương lại hỏi:

- Đạo hiệu của đạo trưởng là gì?

Đạo sĩ trầm ngâm một chút rồi đáp:

- Bản đạo là Nhất Chân đại biểu cho Không Động ở Vô Minh.

Phái Không Động cũng là một trong những phái [x] Ngô Cương đã gây ra vụ đổ máu trong Vô Lâm Đệ Nhất Bảo. Đầu óc chàng đang nổi sát khí. Chàng gật đầu hỏi:

- Hay lắm! Thái Thượng hộ pháp Vô Minh lai lịch thế nào?

Đạo sĩ ấp úng đáp:

- Về điểm này... bản đạo không thể trình bày được.

Ngô Cương lại hỏi:

- Mục đích đạo trưởng đến đây làm gì?

Nhất Chân đạo trưởng không trả lời.

Ngô Cương giục:

- Đạo trưởng đừng làm mất thời giờ nữa, nên nói huych toẹt ra là hơn.

Nhất Chân đạo trưởng ấp úng đáp:

- Bản đạo đi truy tầm một tên công địch của vô lâm.

Ngô Cương ngắt lời:

- Ai vậy?

- Con Võ Thánh Ngô Vinh Thái ngày trước.

Ngô Cương nghiêng răng đáp:

- Chính là tại hạ!

Nhất Chân đạo trưởng khiếp vía loạng choạng lùi lại miệng lắp bắp:

- Người ... người ...

Ngô Cương nhảy xổ lại. Ánh hào quang lóe lên! Chàng rút kiếm ra tay nhanh đến nỗi không ai kịp nhìn rõ.

- Úi!

Tiếng rú mới thốt ra được một nửa thì người của Nhất Chân rơi huych xuống đứt làm hai đoạn.

Ngô Cương từ từ tra kiếm vào vỏ liệng thì thể đạo sĩ vào rừng trúc rậm rạp rồi tiến vào trong rừng.

Chàng theo lối nhỏ đi được mười trượng thì phía trước hiện ra một bức tường vây. Nhìn qua bức tường này thấy mái ngói rêu xanh. Trên tường đặt một tấm biển đề ba chữ “Tu Duyên Am”

Ngô Cương lẩm bẩm:

- Té ra đây là một tòa ni am. Bóng người lúc trước không hiểu lai lịch thế nào?

Chàng đưa mắt nhìn qua cửa am rồi nhảy vọt qua tường mà vào.

Trong am thờ một tượng đạo sĩ áo trắng, ánh đèn xanh sáng tỏ nhưng chẳng thấy bóng người nào. Chàng đã tưởng bọn nữ ni đi ngủ cả rồi.

Ngô Cương tiến vào phía sau đến một gian tịnh xá thấy thấp thoáng có ánh đèn. Chàng nhìn lên cửa sổ dán giấy còn trong bóng người lơ mờ thì ra một nam một nữ.

Ngô Cương tự nghĩ:

- Đáng lý ni am là nơi cấm đàn ông không được bước chân vào vậy mà đêm hôm khuya khoắt trong am lại có bóng nam nữ xuất hiện thì dĩ nhiên có chuyện dâm tà .

Ngô Cương động tính hiếu kì, chàng lặng người đi như quỷ mị tiến lại trước thềm nhảy lên bậc cửa không một tiếng động. Chàng vừa nhòm qua khe cửa bất giác lửa giận nổi lên bùng bùng.

Trong lịnh xá trưởng ngà trưởng gấm coi chẳng khác động phòng trong buổi tân hôn. Một nữ ni đứng tuổi lẳng lơ hết chỗ nói. Mụ mặc tấm áo mỏng để ẩn hiện những đường cong đang ngồi cùng bàn bạc với gã trung niên áo xám. Nữ ni đặt đôi cánh tay trắng nõn nà lên bàn để mặc cho gã áo xám trung niên vuốt ve. Đầu mày cuối mắt đầy xuân tình. Má đỏ ửng như quả gấc chín lộ vẻ cực kì khiêu gợi Ngô Cương tự hỏi:

- Người xuất gia mà thế này ư?

Người áo xám trung niên mặt cũng đầy vẻ dâm tà. Người hấn đã vào trạc tứ tuần nhưng vẫn còn vẻ anh tuấn phong lưu. Mặt trắng trẻo dưới cằm không để râu.

Cặp nụ đào của nữ ni căng thẳng như thách thức chẳng có vẻ gì là giữ gìn ý tứ cả khiến cho người nào không thấy khỏi rạo rức trong lòng, giả tỷ đầu mụ có tóc thì quả thật là một mỹ nhân. Vẻ phong vận hiên giờ quả thật khiến cho người ta phải điên đảo thần hồn.

Trung niên áo xám nhìn nữ ni bằng cặp mắt say sưa nói:

- Lên giường thôi tiểu huynh đệ lắm rồi!

Nữ ni đưa mắt đa tình hỗn hển nói:

- Đại ca ơi bữa nay muội thật khó chịu.

Gã trung niên áo xám ngắt lời:

- Từ nay nàng để tóc chuẩn bị trở về cõi tục đi thôi!

Nữ ni đứng dậy nằm ngả vào lòng gã trung niên hai tay ôm cổ ngửa mặt lên hỏi:

- Đại ca! Sự tình đã làm xong chưa?

Gã trai gật đầu.

Nữ ni hỏi lại:

- Xong xuôi cả rồi chứ?

Gã trung niên đáp:

- Cũng gần như vậy.
- Cũng gần như vậy nghĩa là làm sao?
- Tiểu huynh đã cho người đưa về tổng đàn. Hiện giờ họ đã ở cách đây ngoài mấy chục dặm.

Nữ ni biến sắc hỏi:

- Sao không làm cho xong hẳn đi?

Ngô Cương không nhin được nữa toan động thủ...

Bỗng gã trung niên áo xám nhân nhó cười nói:

- Dĩ nhiên tiểu huynh đã nghĩ vậy, nhưng lệnh trên không thể cãi được. Vì cái đó dính líu đến di nghiệp của Võ Thánh Ngô Vinh Thái.

Ngô Cương như phát điên chàng cố nén lòng để nghe tiếp.

Nữ ni cau mày nói:

- Tiểu muội vẫn thấy bản khoán trong dạ.

Gã trung niên liền cầm lấy tay muội nói:

- Mỹ nhân hãy khoan tâm, không sợ xảy ra chuyện gì cả. Công việc làm tuyệt diệu, thần tiên cũng không thể lường được.

Nữ ni hỏi:

- Thế nào mà tuyệt diệu?

Gã trung niên gạt đi:

- Lên giường rồi sẽ nói chuyện
- Làm gì mà nóng nảy thế?

Gã trung niên ra chiều khó chịu nói:

- Ta ỷ nhân hay là ta mệt lắm rồi vì bị chạt vật hàng nửa ngày trời. Chuyến này không có Thái Thượng hộ pháp thân hành động thủ thì e rằng đêm nay ta chẳng bao giờ về đây để thấy mặt mỹ nhân được. Mỹ nhân là bà vải già chỉ còn đường theo mấy ông sư.

Ngô Cương lại chấn động tâm thần, miệng lẩm bẩm:

- Té ra cặp cầu nam nữ này cũng là nanh vuốt của Võ Minh. Bọn chúng có chuyện gì đây? Sao việc đó lại lên quan đến ta? Ta phải hỏi cho ra mới được.

Nghĩ vậy chàng tung mình nhảy xuống lớn tiếng quát:

- Này ông bạn ra đây nói chuyện.

Tiếp theo có tiếng quát, đèn lửa tắt phụt. Trong phòng tối đen như mực có tiếng nữ ni hỏi vọng ra:

- Ai! Kẻ nào ngu xuẩn đến nỗi nửa đêm còn vào đây để tìm cái chết?

Trung niên áo xám khẽ la:

- Úi chà!

Rồi bằng một giọng cấp bách:

- Đúng là quái vật đã hiện thân ngoài tửu lâu mà ta vừa nói đó. Đừng gây chuyện với nó.

Bầu không khí yên tĩnh trở lại.

Ngô Cương trong lòng nóng nảy chỉ sợ đối phương tẩu thoát. Phóng chưởng đánh vào cửa sổ cho vỡ tan chàng vận lực đến tột độ nhưng ngó vào chẳng thấy bóng người nào. Chàng không ngờ rằng đối phương vừa thấy bóng mình đã trốn mất, nếu chàng biết trước thế này đã không lên tiếng hô hoán ra tay hành động liền thì đối phương có chấp cánh cũng không bay thoát.

Chàng lại vung chưởng đánh luôn mấy phát. Căn tịnh xá bị sập đến một nửa mà vẫn không thấy bóng người xuất hiện chỉ nghe tiếng niệm phật hiệu run run:

- A di đà phật!

Bốn vị lão ni từ phòng bên loạng choạng chạy ra. Người nào cũng mặt xám ngắt.

Ngô Cương quát hỏi:

- Người ấy đâu rồi?

Một vị lão ni chấp tay hỏi lại:

- Thí chủ hỏi ai?

Ngô Cương xẵng giọng:

- Đôi cầu nam nữ kia chứ còn ai.

- A di đà phật! Bần ni không biết!

Ngô Cương lại hỏi:

- Sư thái là trụ trì ở đây hay sao?

Nữ ni đáp:

- Chính thị.

Ngô Cương mỉa mai:

- Thật là một tòa am thanh tịnh!

Lão ni thở dài nói:

- Đức phật từ bi! Bần ni ở dưới quyền bọn dâm uy kéo dài chút hơi tàn...

Ngô Cương nhìn bốn lão ni đều không phải người trong giang hồ, chàng chẳng buồn hỏi thêm nữa, tung mình lên không để liếc mắt ngó quanh mà chẳng thấy dấu vết chi cả. Chắc đôi cầu nam nữ kia đã trốn đi rồi.

Ngô Cương ra khỏi con đường âm u lòng ngẫm nghĩ về mấy câu người áo xám kia đã nói: "Cái đó đã đưa về đàn rồi?". Chàng tự hỏi:

- Làm sao vụ này có liên can đến ta? Lão già mặc áo cẩm bào đi chuyến này cũng vì chuyện đó ư? Ta đuổi theo chẳng?

Hiện giờ ngoài cách đuổi theo không còn thượng sách nào khác từ đây đến tổng đàn Võ Minh chỉ có một đường lối, việc rượt theo chẳng có chi là khó khăn. Nó chỉ khó khăn ở chỗ chàng không biết rõ thực hư mà đi đuổi gió bắt bóng vu vơ, thì dù có gặp bọn kia thật thì sẽ phân biệt cách nào?

Ngô Cương suy đi tính lại một lúc rồi quyết định quay về thị trấn để điều tra xem nanh vuốt của bọn Võ Minh lạc lõng nơi đâu. Chàng chỉ cần gặp một tên là có thể hỏi ra được.

Đoạn chàng không do dự nữa băng mình chạy về thị trấn.

Chỉ trong khoảnh khắc Ngô Cương về tới nơi nhưng đường phố đã vắng teo không một bóng người. Trà lâu tửu quán thu dọn nghỉ cả rồi, chỉ còn thấp đèn ngủ lơ mờ.

Chàng về chỗ tửu lâu mình trọ trước thì thấy cửa tiệm đóng chặt không còn đèn lửa chi hết. Thế là nước cờ chàng tính lại trật. Bây giờ biết làm thế nào?

Ngô Cương đứng thộn mặt ra trước tử điểm. Chàng nghĩ tới nghĩ lui rồi quyết định trước là rượt theo bọn kia.

Theo lời trung niên áo xám thì hiện giờ bọn kái đã ở ngoài mấy chục dặm. Nếu chàng hết sức đuổi gấp thì gần trưa mai có thể đuổi kịp. Nếu họ đi không mau thì sáng mai đã gặp rồi.

Nhưng rượt theo cái gì? Người áo xám không nói rõ là đem vật gì về tổng đàn.

Vì là một vụ có quan hệ đến chàng nên chàng nhất thiết phải dò xét cho ra gốc ngọn.

Quyết định rồi Ngô Cương ra khỏi thị trấn. Trời sáng rõ chàng đã đến thành Thi Nam giờ cấm vừa hết. Những người đi chợ sớm trong thành ra chật cả đường. Tiếng người lác đác xen với tiếng ngựa hí.

Những tiểu điểm trong thành khói bốc lên nghi ngút, chảo mỡ xèo xèo họ đã mở cửa đón khách.

Hiện tượng này khác với nơi chàng ở. Ngô Cương chẳng có việc gì phải vào thành chàng liền tiện chân bước vào một tử điểm.

Cách ăn mặc của chàng khiến ọi người nhón nháo. Thanh kiếm cài sau lưng càng tỏ rõ thân phận chàng khiến bọn buôn bán đi chần rất ngán dẫy vào. Tiếng nhón nháo lập tức bình tĩnh lại. Ngô Cương gọi đĩa cơm rau rồi lẳng lẽ cúi đầu ăn uống.

Bàn bên có tiếng người trầm trầm mà rung động cả màng tai cất tiếng hỏi:

- Xem chừng gã có vẻ tà môn lắm nhỉ?

Người khác đáp:

- Ít mồm chớ! Đừng gây chuyện hay hơn. Cốt sao mình khỏi lỡ nhiệm vụ là hơn.

22. Chương 22: Một Cổ Quan Tài Đứng Người Sống

Ngô Cương chấn động tâm thần, chàng ghé mắt ngó trộm qua vành nón, chàng ghé mắt ngó trộm qua vành nón thì thấy ba hán tử áo đen cùng một thanh niên mặc đồ trọng hiệu ngồi chung một bàn đầy rượu thịt, đang ăn uống nhu gió cuốn. Ngô Cương bất giác sinh lòng ngờ vực. Chàng tự hỏi:

- Bọn này thái độ khả nghi. Nhất là anh chàng mặc hiệu phục có lý đầu lại mới sáng đã ăn uống lu bù?

- Chúng vừa nói hai chữ nhiệm vụ có ý gì? Hay là ...

Chàng còn đang suy nghĩ thì gã thiếu niên mặc hiệu phục, vẻ mặt không chút lo buồn, quay lại nhìn sang bàn bên cách có tám đại hán ngồi bảo chúng:

- Các anh em! Chúng ta làm lẹ lên còn thượng lộ.

Ngô Cương chú ý lắng tai nghe thì gã này đã phát thanh đầu tiên. Chàng tự hỏi:

- Bọn này ở phe phái nào?

Bỗng một lão già mặc áo trường bào màu lam mồm ngậm ống điếu chau mày lại ngó gã thiếu niên mặc hiệu phục hỏi:

- Tiểu ca! Buổi sớm mai nhà buôn bán chỉ có chuyện cát tường. Vậy tiểu ca cho dời linh cửu ra xa tử quán có hay hơn không?

Ngô Cương đảo mắt nhìn ra, lúc trước chàng không chú ý bây giờ quả nhiên thấy cửa quán có cổ quan tài, trên phủ tấm vải đen, đằng đầu quan tài cột một con gà trống lớn, cạnh bên quan quan tài có trồng một ngọn cờ chiêu hồn. Té ra bọn này vận chuyển linh cửu.

Thiếu niên mặc hiệu phục trợn mắt nhìn điểm chủ tức người mặc áo màu lam, hỏi lại:

- Mở cửa gấp quan tài chẳng phải là chuyện đại cát lợi ư?

Gã muốn nói hai chữ tài (quan tài) đồng âm với hai chữ (tài lợi). Chủ quán đáp:

- Tiểu ca! Tuy tiếng nói như vậy nhưng thật sự không tốt.

Thiếu niên mặc hiếu phục xẵng giọng:

- Đừng lảm miêng nữa! Chúng ta ăn xong trả tiền đầy đủ rồi thương lộ ngay.

- Tiểu ca ...

- Bước ngay!

Gã thiếu niên vỗ bàn hai mắt đỏ sọc. Chủ quán cũng trợn mắt nhìn hần hần học nói:

- Tiểu ca! Tiểu ca! Tiểu ca mặc hiếu phục trong mình mà hơi ...

Thiếu niên mắt dường như tóe lửa, chống tay xuống mặt bàn từ từ đứng lên.

Một tên hán tử ngồi cùng bàn nín gã thiếu niên ngồi xuống. Đồng thời hần quay ra bảo chủ quán:

- Chưởng quỹ ơi! Lão cũng bớt mồm lại một chút đi. Chúng ta ăn xong là đi luôn chả làm trở ngại lão đâu. Hơn nữa nhà nào mà chẳng có người chết? Cửa điểm của lão trông ra đường cái thì người ta có dừng quan tài một lúc cũng chẳng hề chi.

Chủ quán không sao được đành xoay mình đi vào.

Gã thiếu niên hần học nói:

- Nếu gặp lúc khác mình cho hần một nhát là rồi đời.

Hán tử áo đen xua tay nói:

- Lải nhải làm cóc gì nữa? Ăn xong đi, còn lên đường

Những thực khách trong quán số đông là những người săn bắn quanh đấy, còn một số ít là những phu khuân vác để làm kẻ sinh nhai. Họ chỉ trở mắt ra mà nhìn chẳng ai dám dây vào.

Cuộc phong ba nhỏ xíu này đến đây là chấm dứt.

Chỉ mình Ngô Cương là rất đổi nghi ngờ. Chàng nghĩ thầm:

- Bọn này xem chừng không phải vận chuyển linh cữu thông thường. Phải là người giàu có chết tha hương thì mới có chuyện đưa xương cốt thổ. Họ đã không thiếu tiền tài thì lý đương nhiên chẳng dùng quan tài bằng thứ gỗ thượng đẳng thì cũng phải quang dầu hay quét sơn cho dễ coi. Thế mà cỗ quan tài đã mỏng manh lại để trắng, tựa như là của người phúc hậu bố thí để thu lượm hài cốt mai táng cho không bộc lộ. Thật chẳng hợp tình lí tí nào. Mặt khác sao đối phương lại để lộ hai chữ nhiệm vụ.

Nhưng chàng lại nghĩ:

- Trên chốn giang hồ, chẳng có chuyện lạ gì là không có. Mình mặc kệ họ chẳng nghĩ làm chi ệt

Đoạn chàng cúi đầu xuống ăn cơm, chuyển ý sang việc của mình trở lại những câu hỏi:

- Không hiểu chúng đem cái gì về tổng đàn Võ Minh? Biết đâu vụ này chẳng có liên quan đến mình? Đọc đường chẳng gặp tung tích một tên Kim kiếm hay Thần Phong kiếm sĩ nào? Mình chạy suốt đêm kể ra cũng được hơn trăm dặm, có thể gặp họ rồi mới phải chứ?

Bọn kia ăn xong tính trả tiền hàng rồi tên đại hán khiêng quan tài hò hét ra đi.

Ngô Cương ăn xong cũng rời khỏi nhà hàng tiếp tục thương lộ. Chàng đi chưa được bao xa đã gặp bọn hán tử khiêng linh cữu. Nguyên bọn này cùng đi một nẻo đường.

Ngô Cương để ý nhìn tình hình bốn tên đại hán, chàng biết chúng đều là người có võ, bốn tên khiêng quan tài coi nhẹ như không, cước trình rất mau lẹ.

Lúc chàng đang đi bỗng nghe phía trước có tiếng quát tháo:

- Đứng lại!

Chàng đưa mắt nhìn ra thì thấy hai bóng người sừng sững đứng giữa đường. Một người sắc mặt đỏ tươi như máu mặc áo bào xanh, còn người kia là văn sĩ trung niên lưng đeo trường kiếm.

Đoàn người vận linh cữu bị cản trở phải dừng lại.

Ngô Cương cũng dừng bước tận đằng xa.

Một hán tử áo đen trong bọn khiêng quan tài chạy đến trước mặt hai người kia hỏi:

- Tại sao hai vị lại cản đường?

Lão già mặt đỏ tiếng nói như sấm đánh:

- Chẳng tại sao cả các ngươi hãy mở quan tài cho ta coi!

Hán tử áo đen biến sắc run lên hỏi:

- Phải chăng hai vị muốn nói giỡn.

Văn sĩ trung niên đáp:

- Ai hơi đâu nói giỡn! Ta bảo thật đấy!

Gã thiếu niên mặc hiệu phục cùng hai hán tử kia đều có vẻ phẫn nộ bao quanh lại.

Tên đại hán đưa mắt ra hiệu cho đồng bọn đừng vọng động rồi trầm giọng nói:

- Các vị không nên khinh rẻ người chết.

Lão già mặc áo bào xanh cất giọng lạnh như băng nói:

- Đừng để mất thời giờ nữa. Hãy tự động mở nắp quan tài ra đi!

Hán tử áo đen hỏi:

- Hai vị là cao nhân phương nào?

Lão già mặc bào xanh gất lên:

- Đừng hỏi lời thôi nữa ta không nói đâu.

Hán tử áo đen năn nỉ:

- Xin hai vị vui lòng cho biết rõ mục đích thế nào?

Lão già áo xanh cũng dịu giọng:

- Các người cứ mở quan tài cho ta coi!

Hán tử áo đen lại hỏi:

- Phải chăng hai vị cho là trong quan tài đựng đồ châu báu đáng tiền?

Lão áo xanh lạnh lùng đáp:

- Cái đó tự các ngươi phải biết.

Hán tử vẫn nhũn nhặn:

- Tại hạ không biết mà.

Văn sĩ trung niên cười lạt nói:

- Đừng giả vờ nữa! Các hạ là Kim kiếm số hai mươi bảy kỳ dư toàn Thần Phong kiếm sĩ, tại hạ nói không sai đâu.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng đột nhiên tỉnh ngộ và cho là mình đã rượt đúng đích. Nhưng không hiểu văn sĩ trung niên và lão già áo xanh kia lai lịch thế nào? Tại sao họ cản đường bắt bọn này mở quan tài, sao họ lại biết rõ lai lịch những tên này?

Bọn đệ tử Võ Minh đều biến sắc. Kim kiếm số hai mươi bảy chắc là trưởng nhóm thấy mình đã bị bại lộ thân thế. Gã không cần giả trang nữa trợn mắt lên đáp:

- Ông bạn nói đúng đó!

Lão áo xanh liền giục:

- Vậy các hạ mở quan tài đi!

Kim kiếm số hai mươi bảy đáp:

- Vậy hai vị hãy cho biết lai lịch trước đã.

Lão áo xanh gạt đi.

- Bất tất phải thế. Bọn lão phu chưa gia nhập quý Minh thì không cần phải theo quy lệ đó.

Kim kiếm số hai mươi bảy hỏi vặn:

- Hai vị muốn chứng minh điều chi?

Lão áo xanh buông thông:

- Người trong quan tài!

Kim kiếm số hai mươi bảy nói ngay:

- Trong quan tài chỉ có thi thể của một đệ tử bản minh chẳng có gì để chứng minh hết.

Lão áo xanh quắc mắt lên hỏi:

- Thi thể ư?

Kim kiếm số hai mươi bảy lùi lại mấy bước liền run lên hỏi lại:

- Các hạ cố ý rắc rối chăng?

Lão áo xanh cười rộ nói:

- Trong quan tài không phải là người sống chứ?

Hai chữ “người sống” khiến cho Ngô Cương giật mình kinh hãi vì chàng nhớ hán tử áo đen trong Tu Duyên am đã tiết lộ đưa một vật có liên quan đến chàng về tổng đàn để minh chủ thân hành xử lý không ngờ lại là một người sống, chàng tự hỏi:

“Người trong quan tài là ai mà có liên quan đến ta.”

Chàng hồi tưởng lại mẫu đối thoại giữa mục dân ni và gã trung niên áo xám nào “Bây giờ không còn gì nữa rồi ... chuẩn bị trở lại đời trần tục đi thôi ... Sự tình đã làm xong rồi ... không thể trái lệnh trên ... việc làm tuyệt diệu thần tiên không lường”.

Theo những hình tích kia mà suy đoán đáng lẽ chàng phải nghĩ ngay đến đó là một người nhưng trước chàng lại không đoán thế. Mục dân ni trốn vào cửa không hiển nhiên là trốn người trong quan tài.

Việc làm tuyệt diệu thần tiên khôn lường dĩ nhiên là trở vào phương thức giải phạm nhân bằng cách dùng linh cữu như đưa người chết.

Câu hỏi thiết yếu vẫn là: người trong quan tài là ai?

Ngô Cương còn đang ngẫm nghĩ thì Kim kiếm số hai mươi bảy bằng mình lùi thật mau gã lấy thanh kiếm vàng để trên mặt quan tài phủ vải đen. Ngoài ra những tên Thân Phong kiếm sĩ hấp tấp lấy khí giới ra.

Bầu không khí trong trường trở nên khấn trương vô cùng.

Thiếu niên mặc hiếu phục chống kiếm tiến lại hỏi:

- Có cung xưng lai lịch không thì bảo?

Lão áo xanh lạnh lùng đáp:

- Tiểu tử! Người chưa ăn thua gì đâu, hãy còn xa lắm.

Thiếu niên gầm lên phẫn nộ vung tay kiếm đâm tới. Thủ pháp cùng khí thế đều không phải hạng tầm thường

Lão già lạng đi một cái nhẹ nhàng tránh khỏi nhát kiếm rồi trầm giọng nói:

- Người nên biết một điều lão phu không muốn giết người.

Gã thiếu niên hung hăng nói:

- Đáng tiếc bản kiếm sĩ lại phải giết người

Gã vừa nói vừa phóng kiếm công kích tới. Mũi kiếm run lên trông như mười mấy lưỡi kiếm đồng thời chia ra đâm vào những tử huyết lão già áo xanh. Chiêu thức của gã cực kì lợi hại. Gã thiếu niên này có thể liệt vào hàng kiếm thủ bậc nhất trong hàng ngũ Kim kiếm.

Lão áo xanh lang người ra ngoài vòng kiếm quang rồi run lên hỏi:

- Người muốn chết thật ư?

Thiếu niên đáp:

- Đừng khoác lác nữa!

Thiếu niên ba lần động thủ kiếm thế cực kì lợi hại xem chừng đã dùng toàn lực để ra chiêu. Một làm kiếm ảnh dày đặc chụp xuống lão già áo xanh.

Kim kiếm số hai mươi bảy thủy chung vẫn không lên tiếng. Xem chừng hẳn có ý nhân cơ hội gã thiếu niên động thủ với lão già để dò xét bản lĩnh đồng thời đoán ra lai lịch lão già này.

Văn sĩ trung niên cùng phe với lão áo xanh trên môi thoáng lộ ra một nụ cười lạt. Hắn không nói gì và ra điều chẳng coi bọn cao thủ Võ Minh vào đâu.

Bỗng có tiếng quát:

- Nằm xuống!

Tiếp theo là tiếng rú rùng rợn, kiếm quang dừng lại. Gã thiếu niên mặc hiếu phục rút kiếm ngã ngựa xuống đất. Chẳng ai nhìn rõ lão áo xanh đã hạ sát thủ như thế nào.

Ngô Cương đứng đằng xa chỉ kịp thấy gã thiếu niên bị trúng hai chiêu liền. Thủ pháp lão áo xanh mau lẹ không thể tưởng tượng được.

Bọn Thần Phong kiếm sĩ đồng thời la hoảng:

- Úi chao!

Kim kiếm số hai mươi bảy quát lên:

- Coi đây!

Hắn phóng kiếm vàng nhanh như chớp. Khí thế mãnh liệt và mau lẹ ghê gớm hơn cả gã thiếu niên kia.

Choang! Văn sĩ trung niên đưa kiếm chênh chếch ra gạt bằng một tốc độ kinh người, đồng thời lên tiếng:

- Tại hạ có mấy chiêu muốn lĩnh giáo tuyệt học của Kim kiếm.

Kim kiếm số hai mươi bảy không nói nửa lời. Hắn phóng kiếm thu kiếm nhanh như gió giật chớp nhoáng. Kiếm khí rít lên veo veo.

Lão già áo xanh băng mình ra xa ngoài một trượng đứng bàng quan.

Cả hai bên kiếm thuật tương đương càng đánh càng hăng, bất phân thắng bại.

Ngô Cương vẫn đứng đằng xa mà ngó.

Mười chiêu! Hai mươi chiêu!

Bỗng trong trường bạt lên tiếng rú. Kim kiếm số hai mươi bảy loang choạng lùi lại. Máu trên vai vọt ra như suối.

Lão áo xanh quát:

- Mở quan tài đi để lão phu coi một chút.

Kim kiếm số hai mươi bảy cũng lớn tiếng:

- Không được .

Mấy tên Thần Phong kiếm sĩ nhất tề rút kiếm ra khỏi vỏ. Xem chừng khó lòng thoát khỏi một phen ác chiến.

Ngô Cương đứng xem hồi lâu vẫn chưa hiểu ra sao. Chàng không nhẫn nại được nữa từ từ tiến lại gần trường đấu.

Cách ăn mặc kì cục của chàng khiếm cho cả hai bên trong trường đều chú ý. Bốn tên Thần Phong kiếm sĩ cầm ngang ngọn kiếm chắn đường. Một tên lớn tiếng quát:

- Đứng lại!

Ngô Cương lơ đi như không nghe tiếng, thung thăng bước đều đặn tiến vào? Bước chân trầm trọng phát ra những tiếng bịch bịch càng khiếm cho người ta có cảm giác khủng khiếp tự hỏi:

- Sao gã này lại đội nón che mặt thế kia?

- Con người bí mật này không hiểu lai lịch thế nào?

- Mục đích gã vào đây làm chi?

Những tên trong trường đều nổi nhiều nghi vấn trong đầu óc.

Bốn tên Thần Phong kiếm sĩ đều bị trạng thái kì bí của Ngô Cương uy hiếp, bất giác từ từ lùi lại nhường lối cho chàng.

Ngô Cương chỉ còn cách quan tài chừng hai trượng thì dừng bước.

Kim kiếm số hai mươi bảy run lên hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Hiển nhiên bọn này chưa biết việc Ngô Cương chém chết Kim kiếm số 14 trên tửu lầu đêm qua. Chúng cũng chưa được tin tức nên mới có câu hỏi này.

Ngô Cương trong lòng rất đỗi khẩn trương không phải vì bọn cao thủ đối diện mà vì không hiểu người trong quan tài là ai?

Chàng nghe hỏi cất giọng lạnh như băng đáp:

- Người không biết được.

Lão áo xanh và văn sĩ trung niên đưa mắt hỏi nhau , đồng thời chú ý đến lai lịch của kiếm khách đội nón rộng vành che mặt.

Giữa lúc ấy bất thành linh một gã áo đen trở vào trước ngực xác chết gã thiếu niên mặc hiệu phục kinh hãi la lên:

- Tiêu chí là gì thế kia?

Câu này khiến cho bao nhiêu con mắt quay nhìn vào đó.

Kim kiếm số hai mươi bảy la thất thanh:

- Kim kiếm đâu!

Lão áo xanh cùng văn sĩ trung niên da mặt nhú lại lộ sát khí.

Ngô Cương nhìn qua vành nón thấy trên ngực xác chết xuất hiện một ấn kí hung dữ lớn bằng chén trà. Nó giống như đầu khỉ nhe nanh méo miệng cặp mắt mở trừng trừng coi mà phát khiếp. Vạt áo thiếu niên mặc hiệu phục rời ra một mảnh lớn vừa bằng ấn kí.

Kim kiếm số hai mươi bảy cất giọng run run hỏi:

- Té ra hai vị ở Kim Cương Minh

Ba chữ Kim Cương Minh khiến cho Ngô Cương chấn động tâm thần. Nguyên tổ chức này tuyên bố lui ra ngoài võ lâm hơn mười năm nay và danh hiệu Kim Cương Minh đã bị lãng quên không ngờ hôm nay lại tái hiện trên chốn giang hồ.

Chàng nhớ lại một thiên cổ sự Thái quân gia đã kể cho chàng nghe:

- Mười năm trước kia Kim Cương Minh đã kế tiếp Thất linh giáo quét khỏi trên chốn giang hồ khiến cho võ lâm Trung Nguyên bị uy hiếp như ngày nay. Nội dung tổ chức này rất thần bí chẳng một ai hay. Họ công khai xâm phạm Võ Minh với mục đích tranh giành ngôi Minh Chủ võ lâm. Hai vị chúa tể giao thủ rồi đi đến kết quả Võ Lâm minh chủ bị thua nửa chiêu.

Hồi ấy đột nhiên có một người kiếm sĩ xuất hiện khiêu chiến. Người đó tức là huynh trưởng của Ngô Cương tên gọi Ngô Hùng

Hai bên ước định trong ba chiêu và đặt cược bằng danh hiệu Võ lâm đệ nhất kiếm. Vận mệnh võ lâm quyết định trong cuộc chiến này.

Hiệp đầu hai bên giữ thế quân bình.

Hiệp nhì hai bên đối lập nửa giờ. Giữa lúc ấy một thiếu nữ đẹp như thiên tiên bước lên công nghĩa đài, không hiểu hai bên đàm luận thế nào rồi Kim Cương Minh đột nhiên tuyên bố rút khỏi võ lâm.

Đó là một bí mật cho đến nay vẫn chưa được giải thích, khiến ọi người võ lâm đều nghi hoặc Ngô Hùng nhân đó nhận được mỹ hiệu “Vô địch mỹ kiếm khách”.

Hai bên đàm luận chuyện gì? Tại sao hai bên lại cam tâm rút lui?

Sau một năm Ngô Hùng mở rộng trường kiếm sát gây nên thù oán khắp võ lâm, mới có cuộc tàn sát Võ lâm đệ nhất bảo do các môn phái hạ thủ để rửa hận.

Tại sao Ngô Hùng con trưởng của Võ Thánh lại đột nhiên giết người như kẻ điên khùng? Đó là một điều bí mật không ai giải thích được.

Lão già áo xanh bị bai lộ thân phận không dấu diếm nữa, thản nhiên đáp:

- Lão phu là một trong số Thập Nhị Kim Cương dưới trướng Kim Cương Minh, tên gọi Tuấn Mã Hồng Hồ.

Lão trở vào văn sĩ trung niên giới thiệu:

- Y là Kim Kê Cổ Diệt Đồng. Lão phu đã thuyết minh rồi vậy các vị tự động mở quan tài ra.

Kim kiếm số hai mươi bảy cân nhắc tình thế, tự lượng không thể địch nổi đối phương. Hắn liền tỏ thái độ mềm nhũn, đổi giọng hỏi:

- Các hạ muốn vậy hẳn có ý định gì?

- Dĩ nhiên là có.

- Mục đích gì vậy?

- Lão phu muốn chứng minh người trong quan tài có phải là người mà bản minh đang tìm kiếm không.

Kim kiếm số hai mươi bảy hỏi lại:

- Quý minh muốn tìm kiếm ai?

Lão già áo xanh đáp:

- Lão phu không thể trình bày được.

Kim kiếm số hai mươi bảy lại hỏi:

- Nếu không phải nhân vật quý minh muốn tìm kiếm thì phải làm thế nào?

Lão áo xanh đáp:

- Lão phu sẽ trở gót đi luôn.

Kim kiếm số hai mươi bảy ngáp ngừng hỏi:

- Bản mình bị hại một tên đệ tử ...

Lão áo xanh đáp:

- Lão phu đã nhường nhịn hai chiêu. Đó là y tự tìm lấy cái chết.

Kim kiếm số hai mươi bảy nói:

- Món nợ này bản mình phải đòi chứ.

Lão già áo xanh đáp:

- Bất cứ lúc nào bọn lão phu cũng xin đón tiếp.

Kim kiếm số hai mươi bảy nói:

- Mời các hạ coi!

Lão áo xanh tức Tuấn Mã Hồng Hồ cất bước tiến lại.

Ngô Cương cất giọng the thé:

- Không được đụng vào!

Thanh âm chàng khiến người nghe phải phát ớn.

Lão áo xanh bắt giắc ngăn người ra.

Kim kiếm số hai mươi bảy tiến lại hỏi:

- Các hạ chưa cho biết danh hiệu?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Người không đáng hỏi ta.

Kim kiếm số hai mươi bảy vừa mới bị trung niên văn sĩ đánh một đòn. Hắn đang cảm phần không có chỗ tiết hận, lớn tiếng quát:

- Tên cuồng đồ này ở đâu mà dám đến đây phạm vào nghiêm luật của Võ Minh?

Ngô Cương không thèm trả lời chỉ hừ lên một tiếng.

Kim kiếm số hai mươi bảy giờ kiếm lên hỏi:

- Người muốn điều chi?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Bản nhân chỉ muốn coi người sống trong quan tài là ai?

Ai nấy đều biến sắc. Lại một nhân vật nữa muốn coi người trong quan tài.

Kim kiếm số hai mươi bảy quát hỏi:

- Người muốn chết chẳng?

Ngô Cương đáp:

- Chính người là kẻ muốn chết.

- Rút kiếm ra đi

- Đối với người hà tất bản nhân phải dùng kiếm.

Kim kiếm số hai mươi bảy quát lên một tiếng, rung thanh kiếm vàng thành một đóa hoa chụp xuống đầu Ngô Cương.

Ngô Cương thân pháp như quỷ mị lạng người thay đổi phương vị. Kim kiếm số hai mươi bảy ra chiêu mà không thấy bóng người trong lòng không khỏi xao xuyến. Hắn biến chiêu thành “Dạ chiến bát phương” kiếm quang tỏa ra một vùng rồi quay đầu nhìn lại. Bỗng có tiếng quát:

- Nằm xuống!

Một luồng chỉ phong vừa rít lên. Kim kiếm số hai mươi bảy miệng đã hộc máu tươi ngã lăn xuống đất.

23. Chương 23: Gặp Giai Nhân, Hào Kiệt Ngã Ngơ

Ánh hàn quang lấp lánh, bảy tám thanh trường kiếm đồng thời động thủ.

Ngô Cương vung song chưởng lên, thế đường sóng xô gió cuốn. Chưởng thanh rít lên khùng khiếp hòa lẫn với tiếng rú thê thảm. Hai tên Thần Phong kiếm sĩ đứng hàng đầu bị hất ra xa ngoài mấy trượng. Còn mấy tên kia loạn choạng lùi lại.

Một cái gior tay của Ngô Cương làm kinh động toàn trường.

Kim kiếm số hai bảy lao đảo đứng lên, mặt không còn chút huyết sắc.

Văn sĩ trung niên tiến gần lại hỏi Ngô Cương:

- Công phu của ông bạn thật là khá lắm.

Ngô Cương đáp:

- Ông bạn dạy quá lời.

Văn sĩ lại hỏi:

- Ông bạn muốn coi mặt người trong quan tài ư?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Đúng thế.

Văn sĩ hỏi:

- Liệu có thể chia ra kẻ trước người sau mà coi được không?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Không được đâu.

Văn sĩ lại hỏi:

- Thế thì chỉ còn cách tỷ đấu hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Nếu các hạ nghĩ rằng cần phải thế thì tại hạ cũng không phản đối.

Văn sĩ lại hỏi:

- Ông bạn có thể cho biết danh hiệu được chẳng?

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi buột miệng đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm.

Văn sĩ trung niên lộ vẻ kinh hãi hỏi lại:

- Sách Huyết Nhất Kiếm ư?

Toàn trường đều ngạc nhiên vì chưa ai từng nghe thấy danh hiệu nhân vật này trên chốn giang hồ. Dĩ nhiên tên hiệu đó chẳng có chi lạ nếu chàng chỉ là một người thông thường trong võ lâm. Kỳ ở chỗ công lực chàng cao thâm khôn lường, chứ không phải nhân vật tầm thường mà sao danh hiệu chẳng ai hay.

Cái đó chỉ có mình Ngô Cương là hiểu rõ. Ngoại hiệu này vào lúc lâm thời chàng mới tự đặt ra.

Văn sĩ trung niên trầm mặc một lúc rồi hỏi:

- Bây giờ ông bạn tính thế nào?

Ngô Cương cất giọng trầm trầm đáp:

- Xin tùy các hạ định liệu.

Văn sĩ nói:

- Chúng ta vốn không thù oán, tưởng chẳng nên tỷ đấu đến chỗ một mất một còn.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không có ý kiến, các hạ muốn nói thế nào cũng được.

Văn sĩ lại hỏi:

- Bên nào thắng thì được coi trước. Ông bạn tính sao?

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Thế cũng được.

Kim kiếm số hai bảy cất giọng hung dữ xen vào:

- Sách Huyết Nhất Kiếm. Người mà coi Võ Minh là cừu địch thì người sẽ thành kẻ thù chung với hết thầy võ lâm Trung nguyên...

Ngô Cương cười lạt đáp:

- Người nói đúng đó. Chính là như vậy.

Câu này chàng nói ra lại khiến cho toàn trường phải sợ run, vì trên đời lại có người dám ngang nhiên nhận là kẻ thù với hết thầy võ lâm thiên hạ?

Văn sĩ trung niên lên tiếng:

- Xin mời ông bạn.

Ngô Cương từ từ rút thanh Phụng kiếm ra gơ lê, dồn nội lực vào. Kiếm quang dàn dụa. Bỗng thấy bóng một con chim Phượng ẩn hiện rung rinh như muốn bay lên.

Văn sĩ trung niên thất sắc la hoảng:

- Phụng kiếm!

Lão già áo xanh cũng sợ tái mặt, la theo:

- Phụng kiếm!

Ngô Cương động tâm tự hỏi:

- Sao đối phương lại nhận biết thanh Phụng kiếm của công chúa Hồ Ma này.

Văn sĩ trung niên tra kiếm vào vỏ quay lại nhìn lão già áo xanh rồi nói với Ngô Cương:

- Xin mời ông bạn coi đi.

Ngô Cương nghi ngờ không hiểu tại sao đối phương đột ngột bãi chiến liên hỏi lại:

- Các hạ không coi ư?

Văn sĩ đáp:

- Mời ông bạn coi trước.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao lại vậy?

Văn sĩ đáp:

- Vì tại hạ kính nể chủ nhân của thanh Phụng kiếm.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Thế các hạ có nhận biết...

Văn sĩ gạt đi:

- Ông bạn bắt tất phải hỏi làm chi nữa.

Ngô Cương quay lại tiến gần về phía quan tài bằng gỗ mộc đặt ở giữa đường.

Kim kiếm số hai bảy cùng đồng bộ giương mắt lên nhìn Ngô Cương, tuy chúng rất căm tức nhưng không dám ngăn trở.

Lão già áo xanh cùng văn sĩ trung niên lộ vẻ khẩn trương nhưng vẫn đứng nguyên chỗ không nhúc nhích.

Thế là vụ bí mật trong quan tài sắp được phanh phui.

Ngô Cương hít mạnh một hơi dài để trấn tĩnh lại đôi chút. Chàng tháo khoá, từ từ mở nắp quan tài. Vừa trông vào chàng đã bật tiếng la hoảng:

- Ủi chao!

Rồi lùi lại ba bước.

Lão áo xanh cùng văn sĩ trung niên đồng thanh hỏi:

- Đúng là người ông bạn muốn kiếm ư?

Ngô Cương không trả lời. Chàng quay lại hỏi Kim kiếm số hai bảy:

- Người trong quan tài đúng là nhân vật mà mình chủ muốn tiếp kiến ư?

Kim kiếm số hai bảy đáp:

- Phải rồi.

Ngô Cương lại hỏi:

- Vì lẽ gì vậy?

- Không biết.

Ngô Cương hất hàm hỏi:

- Nữ ni cùng người áo xám trong am Tu Duyên có phải là thuộc hạ của Võ Minh không?

Kim kiếm số hai bảy lại buông thông:

- Không biết.

- Thái Thượng hộ pháp tổng minh đi chuyến này có mục đích gì?

- Không biết.

- Cái gì người cũng không biết ư?

- Phải rồi.

Ngô Cương dần giọng nói:

- Vậy thì người phải chết.

Một tiếng rú rừng rợn vang lên. Máu tươi téo ra bốn phía!

Kim kiếm số hai bảy bị chặt ngang lưng đứt làm hai đoạn. Gan ruột vung vãi đầy mặt đất. Bọn Thần Phong kiếm sĩ tên nào cũng hoảng hồn.

Ngô Cương lại thấy Ngũ Bách Nhân chùng hiện ra trước mắt. Nợ máu phải trả bằng máu.

Kiếm quang lấp lánh. Tiếng rú vang trời. Chỉ trong nháy mắt cả bọn khiêng quan tài chết hết không còn một mống.

Ngô Cương lau thanh kiếm vào những xác người chết cho sạch huyết tích rồi từ từ tra kiếm vào vỏ. Chàng trở lại bên chiếc quan tài.

Lão áo xanh cùng văn sĩ trung niên song song tiến lại, neho mắt nhìn vào quan tài rồi lộ vẻ thất vọng.

Ngô Cương nhìn đối phương bằng con mắt lạnh lùng hỏi:

- Không phải là người hai vị muốn kiếm chứ?

Lão áo xanh trả lời:

- Không phải! Có đúng là người ông bạn muốn kiếm không?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi. Y là một người bạn của tại hạ.

Lão áo xanh nói:

- Vậy bọn lão phu xin cáo từ.

- Khoan đã!

- Ông bạn có điều gì chỉ giáo?

Ngô Cương hất hàm hỏi:

- Hai vị là thuộc hạ Kim Cương minh ư?

- Đúng thế!

- Xin hỏi tại sao ngày xưa Kim Cương minh đột nhiên tuyên bố rút lui khỏi võ lâm?

Cả hai người cùng biến sắc. Văn sĩ trung niên đáp:

- Đó là điều bí mật của bản môn. Xin ông bạn tha thứ không thể trình bày được.

Ngô Cương chùng hững. Nhưng đây là một điểm mà chàng cần biết, liền lựa lời hỏi:

- Vô địch mỹ kiếm khách Ngô Hùng mất tích. Vụ đó có liên quan gì đến quý minh không?

Văn sĩ đáp:

- Về điểm này tại hạ cũng không thể hót lẻo.

Ngô Cương nói:

- Thế là các hạ có biết vụ này rồi.

Văn sĩ đáp:

- Vụ Ngô Hùng mất tích bản minh vẫn để ý dò la. Bọn tại hạ trở lại giang hồ cũng vì vụ này.

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Vừa rồi hai vị định mở quan phủ chẳng vì mục đích...

Văn sĩ ngắt lời:

- Đúng thế! Tại hạ nghi ngờ thân thể người trong quan tài.

Ngô Cương lại hỏi:

- Sao các hạ biết trong quan tài đựng người sống?

Lão gài áo xanh đáp:

- Bọn thủ hạ của lão phu đã trông thấy người trong quan tài bị Thái Thượng hộ pháp Võ Minh kiểm chế.

- Ủa!

- Bây giờ bọn lão phu đi được rồi chứ?

- Tại hạ hi vọng được biết sự thực về mối liên quan giữa Ngô Hùng và quý minh ngày trước.

Văn sĩ trung niên ngập ngừng đáp:

- Cái đó...tại hạ không thể trình bày được.

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng nói:

- Các hạ nên nói rõ ra đi thì hơn.

Văn sĩ trung niên sa sầm nét mặt:

- Ông bạn làm thế chẳng hoá ra bức bách người ta vào con đường khó khăn ư?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Dù phải thế cũng đành vậy.

Văn sĩ trung niên lại nói:

- Bọn tại hạ vâng lệnh trên không được coi ông bạn là thù nghịch.

Câu nói cao thâm không lường này khiến cho Ngô Cương rất đổi hoài nghi. Chàng tự hỏi:

- Mình mới vừa ra đời, quyết chưa một ai hay chân tướng. Vậy mà hai người này lại nói vâng lệnh trên không được thù nghịch với mình là nghĩa làm sao?

Nghĩ vậy chàng buột miệng hỏi:

- Tại sao lại như vậy?

Văn sĩ trung niên bình tĩnh đáp:

- Tại hạ cũng không hiểu?

Ngô Cương vì nóng lòng giải mối nghi ngờ. Chàng đánh liều nói:

- Nếu hai vị không chịu trả lời câu hỏi của tại hạ thì đừng tính đến chuyện rời khỏi nơi đây.

Văn sĩ trung niên bình thản hỏi lại:

- Ông bạn định đánh nhau nữa chẳng?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Tại hạ tưởng còn phải hơn thế nữa.

Văn sĩ trung niên ngập ngừng:

- Nhưng tại hạ đã vâng mệnh...

- Đó là việc riêng của các hạ.

Văn sĩ trung niên thủng thẳng hỏi:

- Ông bạn làm như vậy thì e rằng khó nói với chủ nhân thanh Phụng kiếm. Ông bạn nghĩ sao?

Ngô Cương sững sốt hỏi:

- Các hạ bảo sao?

- Bọn tại hạ sở dĩ không coi ông bạn là thù địch cũng chỉ vì chủ nhân thanh Phụng kiếm..

- Thế ra quý minh có liên quan với Phụng kiếm chủ nhân ư?

Văn sĩ trung niên gật đầu đáp:

- Mọi quan hệ rất sâu xa. Về điểm này rồi đây Phụng kiếm chủ nhân sẽ nói rõ với ông bạn.

Ngô Cương lại càng nghi hoặc. Chàng không sao hiểu thấu được nổi ngoắt ngoéo trong vụ này. Nàng công chúa Hồ Ma dung nhan khuynh quốc lại hiện lên trước mắt chàng. Nàng đã khẳng khái cho chàng mượn lưỡi gươm thần với mục đích điều tra tin tức của huynh trưởng Ngô Hùng. Vụ bí mật đó chỉ mong khai thác ở trong người nàng. Thế mà giờ đây chàng lại gây chuyện lôi thôi cùng hai cao thủ Kim Cương minh này thì thật có điều không ổn. Chàng đảo mắt nhìn người trong quan tài rồi vẩy tay nói:

- Xin hai vị tùy tiện.

Lão áo xanh cùng văn sĩ trung niên chấp tay thi lễ rồi băng mình vọt đi.

Mặt trời đã lên cao. Bầu vũ trụ sáng loà.

Ngô Cương ôm người trong quan tài lên, đập tan áo quan rồi chạy vào khu rừng ở bên đường. Chàng tìm một chỗ sạch sẽ đặt người đó xuống.

Người trong quan tài là ai? Hiển nhiên là Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi. Lão đã trượng nghĩa cứu mạng chàng. Lão vẫn ăn mặc như một lão hoá tử. Nên Ngô Cương vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay.

Sở dĩ Võ Minh hạ thủ bắt lão dĩ nhiên vì ngày trước lão đã cứu chàng thoát khỏi bàn tay Xú Diện Nhân Đồ Đặng Thập Ngũ tại Thiên Vương miếu ngoài thành Khai Phong.

Võ lâm minh chủ muốn thân chinh xử trí lão chắc vì hấn nghi ngờ lão có mối liên quan với Võ lâm đệ nhất bảo và muốn tra hỏi lão xem chàng lạc lõng nơi đâu.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi hơi thở vẫn đều đặn tựa hồ người ngủ say. Lúc Ngô Cương mở quan đã phát giác ra lão chỉ bị điểm huyết, chẳng lấy gì làm cấp bách, nên chàng vẫn ung dung nói chuyện với hai cao thủ Kim Cương minh.

Ngô Cương giơ tay toan giải khai huyết đạo cho Thiết Tâm thái tuế Hồ Phi, nhưng chàng quan sát lại không khỏi cả kinh thất sắc vì chàng không tìm ra được Hồ Phi bị kìm chế huyết đạo nào. Chàng đứng ngây người ra hồi lâu, chân tay luống cuống.

Chàng hối hận vì đã trót hạ sát Kim kiếm số hai bảy, nhưng hối hận thì sự đã rồi, không còn làm gì được nữa.

Vụ này thật là rắc rối. Huyết đạo không giải khai được mà nơi cầu viện cũng chẳng có. Chàng ngơ ngẩn không biết làm thế nào đành chịu bó tay đến hàng nửa giờ.

Con người bị kìm chế huyết đạo quá lâu, tất tổn thương đến khí huyết. Nghiêm trọng hơn nữa có thể biến thành tàn phế. Đó là một điều thường thức, đã là người luyện võ chẳng ai không hiểu. Vì thế nên Ngô Cương càng bồn chồn trong dạ. Dù chàng có võ công cái thế cũng chẳng làm gì được. Thủ pháp điểm huyết trên chón giang hồ tuy mỗi phe một cách nhưng đại khái giống nhau, rất ít khi ra ngoài thể lệ thông thường. Bây giờ chàng đụng phải một thủ pháp kỳ bí đặc biệt khiến chàng không tìm ra được nơi nào bị điểm.

Ngô Cương đang xao xuyến trong lòng bỗng ngửi thấy một mùi man mát. Chàng rất kinh dị đứng dậy ghé đầu lên coi. Lập tức huyết mạch chạy rần rần. Trống ngực đánh thành thành.

Hai bóng người thướt tha xinh đẹp đứng sững ngoài một trướng.

Người mới đến đây là một nữ lang áo lục đẹp như thiên tiên mà chàng không hiểu lai lịch. Nàng đi với một ả thị tỳ.

Ngô Cương lại một lần bị cái đẹp làm ơ màng.

Bất luận người nào dù lòng dạ như đáy giếng khô mà ngó thấy vưu vật tuyệt sắc này cũng chẳng khỏi nảy ra nhiều ý nghĩ băng khuâng.

Dĩ nhiên Ngô Cương không thể ra ngoài lệ đó. Nửa năm nay chàng đã gặp mấy người đẹp. Nhưng nữ lang đây càng khiến phải cho chàng động tâm. Từ đầu đến gót chân tựa hồ tạo vật đã cố tình chung đúc nên kiệt tác này. Nhất là khoé miệng nữ lang tựa hồ có một nụ cười ra vẻ coi thường hết thảy mọi người bất cứ là ai. Cái đó càng làm cho người ta mê mẩn thần hồn.

Nàng kiêu ngạo chẳng? Nàng khinh người chẳng? Những cái đó dường như thiên kinh địa nghĩa vì nàng đẹp quá. Trên cõi đời này đồ ai tìm ra được một người thứ hai sánh kịp.

Đây là lần thứ nhất Ngô Cương thấy người đẹp mà mắt mờ, mà tâm hồn rung động. Chàng không thể phân tích được mỗi cảm giác trong đầu óc. Chàng chỉ biết mình bị quyến rũ mãnh liệt. Chàng muốn lánh xa nhưng trái lại chỉ ước mong bóng người nàng vĩnh viễn đừng bao giờ rời khỏi thị tuyến mình.

Ngô Cương hôn loạn tâm thần. Chàng quên hết, cả con người chàng cũng không còn tồn tại. Bỗng có tiếng hỏi:

- Có phải anh chàng ngốc kia không?

Nữ lang áo lục đã mở miệng, tưởng chừng như giọng oanh đang líu lo ngoài vườn hoa. Cả câu nói rất khinh miệt này cũng chẳng chói tai chút nào. Trái lại nó còn làm cho toàn thân người ta rung động khoan khoái tựa hồ được nghe một khúc tiên nhạc.

Ả tỳ nữ cũng đáng kể vào hạng nhân gian tuyệt sắc. Nhưng bên nữ lang áo lục thì thành ra ảm đạm thất sắc.

Ả thị tỳ cất giọng trong trẻo đáp:

- Có ai bảo là không phải đâu.

Nữ lang áo lục hỏi:

- Cao đồ của Yêu Vương thì thân thủ há phải tầm thường?

Thị tỳ đáp:

- Biết đâu mình chẳng nhìn nhận sai lầm.

Nữ lang lại hỏi:

- Tiểu Tuyệt! Theo chỗ ngươi nhận xét thì lão hoá tử đó bị kìm chế bằng thủ pháp nào?

Thị tỳ đáp:

- Tiểu tỳ đoán cần thì lão bị kìm chế bằng thuốc mê. Chẳng hiểu có đúng không?

-Ồ! Bây giờ con này mất cũng tỏ tình gớm!

Câu đó khiến cho Ngô Cương như người ngủ mơ choàng tỉnh giấc. Chàng nghiêng rặng ngấm ngấm tự hỏi:

- Sao mình không nghĩ tới điểm này mà mình cứ dò xét đầu đầu? Xem chừng hai người chủ, tỳ này xuất hiện không phải ngẫu nhiên. Đồng thời các cô lại biết rõ thân thể mình dù mình đã cải trang mà đối phương cũng nhận ra được thì thật là một điều không phải tầm thường. Chẳng lẽ mình bị đối phương giám thị? Không có lẽ. Nhưng biết giải thích cách nào? Đối phương cũng là người, nào phải thần thánh gì mà bói ra khoa thấy?

Ngô Cương lại lẩm bẩm:

- Đối phương còn có ý chỉ điểm ình. Nhưng dù lão bị điểm huyết cũng vậy mà bị thuốc mê cũng thế, mình vẫn không có cách nào chữa cho lão hồi tỉnh.

Thân thể bị bại lộ, Ngô Cương dĩ nhiên không thể yên lặng được nữa, huống chi lại có ý giúp mình. Chàng liền chấp tay nói:

- May được gặp cô nương!

Nữ lang áo lục mỉm cười đáp:

- Thật là may mắn.

Rồi hai bên tựa hồ không còn câu gì để nói nữa.

Thị tỷ áo xanh hỏi một câu điều cốt:

- Tại sao thiếu hiệp lại ăn mặc như vậy?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Thích thế thì làm thế mà thôi.

Nữ tỷ nói:

- Cái thích hay quá nhỉ! Sách Huyết Nhất Kiếm đã thích là làm phải không?

Ngô Cương mặt nóng bừng, nhưng đối phương không nhìn rõ mặt chàng.

Nữ lang áo lục mắng tiểu tỷ:

- Tiểu Tuyết! Con này lắm miệng đa.

Thị tỷ áo xanh thè lưỡi ra nheo mắt ngó Ngô Cương rồi im bặt.

Ngô Cương trầm mặc một lúc rồi không nhin được nữa hỏi:

- Cô nương tới đây có điều chi dạy bảo?

Nữ lang đáp:

- Chả có điều chi cả. Thiếu hiệp phải cứu người mau đi chứ?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Vụ này...

- Thiếu hiệp không có cách nào cứu được ư?

Ngô Cương thở phào đáp:

- Chính thế. Tại hạ chẳng biết một tý gì về thuật kỳ hoàng.

Nữ lang hỏi:

- Thiếu hiệp có muốn ta giúp cho không?

Ngô Cương mừng rỡ đáp:

- Nếu được cô nương nguyện ý giúp cho, tại hạ xin lãnh thọ mối thịnh tình này.

- Lãnh thọ bằng cách nào?

Ngô Cương cứng họng không trả lời được. Trống ngực đập loạn lên. Chàng không hiểu nàng hỏi câu này là có ý gì?

Nữ lang hỏi lại:

- Tại sao thiếu hiệp không mở miệng?

Thanh âm của nàng tựa đá nam châm làm rung động đến tâm thần người ta. Ngô Cương như người mất hồn. Một cảm giác kỳ dị từ trong thâm tâm nổi lên. Bất giác chàng đưa mắt nhìn trộm đối phương rồi đắm ra luống cuống. Chàng ngập ngừng hỏi lại:

- Tại hạ... Có phải cô nương muốn tại hạ đưa ra điều kiện để trao đổi.

Nữ lang hững hờ đáp:

- Thiếu hiệp nghĩ thế cũng được.

Ngô Cương hỏi:

- Điều kiện gì?

Nữ lang ấp úng:

- Cái đó ư?... Giản dị lắm! Ta chỉ cần thiếu hiệp nói rõ lai lịch kiếm pháp vừa rồi.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng không nghĩ ra đối phương có mục đích gì. Sau một hồi ngơ ngẩn, chàng hỏi lại:

- Mục đích cô nương muốn biết điều đó làm chi?

- Vì tính hiếu kỳ.

- Chỉ vì hiếu kỳ thôi ư?

- Đúng thế.

Ngô Cương trầm ngâm một chút rồi hỏi:

- Nếu tại hạ không thoả mãn tính hiếu kỳ của cô nương được thì làm thế nào?

Nữ lang lạnh lùng đáp:

- Nếu thế thì mọi chuyện đều bãi bỏ.

Ngô Cương hást hàm hỏi:

- Cô nương định lấy điều kiện này để ức chế tại hạ chăng?

- Ức chế? Không đáng nói đến hai chữ ức chế.

Ngô Cương đưa mắt nhìn Thiết Tâm thái tử Hồ Phi nằm duỗi dài dưới đất rồi đánh bạo đáp:

- Tại hạ ngẫu nhiên bắt được một bản kiếm lục rồi tự nghiên cứu lấy. Chỉ có thế mà thôi.

Nữ lang áo lục nhoèn miệng cười bảo thị tỳ:

- Tiểu Tuyết! Người lại giải cứu cho lão hoá tử đi.

Thị tỳ áo xanh thoăn thoắt bước tới. Thị lấy trong bọc ra một cái bình ngọc, cẩn thận mở nắp, để kề miệng bình vào mũi Thiết Tâm thái tử một lúc rồi thì lùi về chỗ cũ.

Ngô Cương rất lấy làm kinh dị vì cách giải độc này chàng chưa từng nghe ai nói tới bao giờ.

24. Chương 24: Muốn Trả Oán, Tiểu Thần Long Bị Hạ

Nữ lang áo lục nhíu cặp mày liễu hỏi:

- Y đối với thiếu hiệp là người như thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Y là ân nhân của tại hạ.

Nữ lang lại hỏi:

- Y có phải là người Cái bang hay không?

Ngô Cương đáp:

- Không phải.

Nữ lang lại hỏi:

- Danh hiệu y là gì?

- Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi.

- Ủa! Y không phải là hạng vô danh.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi cử động tay chân một lúc rồi mở bưng mắt ra. Nữ lang áo lục quay lại bảo thị tì áo xanh:

- Chúng ta đi thôi!

Ngô Cương bắt giắc buộc miệng hỏi:

- Cô nương liệu có lưu mỹ hiệu lại được chăng?

Nữ lang đáp:

- Không cần. Chẳng bao lâu nữa chúng ta lại gặp nhau.

Dứt lời, bóng hồng đã mất hút.

Ngô Cương đứng ngẩn người ra tại đường trường, bần thần chẳng khác chi người mất đồ vật. Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đứng dậy, vẻ mặt băng khuâng hỏi:

- Ông bạn đã cứu lão hóa tử đây ư?

Ngô Cương ồ lên một tiếng. Chàng như người mơ ngủ sức tỉnh giấc, nói bằng một giọng rất xúc động:

- Đại thúc! Tiểu diệt đây mà!

Hồ Phi ngơ ngác hỏi:

- Sao? Người là...

- Tiểu diệt là tiểu Cương đó chứ ai xa lạ đâu.

- Ủa, Tiểu Cương... vụ này là thế nào đây?

Ngô Cương bỏ nón rộng vành rồi tháo tấm mặt nạ để lộ bản tướng.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nắm lấy vai Ngô Cương nói bằng giọng rất xúc động:

- Tiểu Cương! Người hãy đem những chuyện đã xảy ra thuật lại cho ta nghe.

Ngô Cương đeo mặt nạ đội nón lên rồi mời Hồ Phi ngồi xuống. Chàng bắt đầu thuật lại những chuyện đã xảy ra trong vòng nửa năm nay cho đến bây giờ.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nghe kể xong đột nhiên vỗ tay nói:

- Phải rồi! Đúng là đôi cầu nam cầu nữ đó.

Ngô Cương hỏi:

- Đại thúc nói ai vậy?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi liền hỏi lại:

- Có phải hiền đệ bảo ta bị bắt đầu dây mối nhợ ở am Tu Duyên không?

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi lại nói:

- Nếu vậy thì không sai rồi. Gã trung niên áo xám đó là người mà ta đã tìm kiếm hơn mười năm nay.

Ngô Cương ngắt lời:

- Hoa Bất Phương phải không?

Hồ Phi gật đầu. Ngô Cương lại hỏi:

- Thế mụ nữ ni là Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương?...

- Đúng thế!

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nghiêng răng nói tiếp:

- Ta phải đâm chết đôi gian phu dâm phụ đó mới nghe.

Ngô Cương hần học nói:

- Đáng tiếc là đêm hôm đó tiểu điệt để chúng chạy thoát không thì đại túc chẳng cần hạ thủ ...

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi ngắt lời:

- Đừng! Tiểu Cương! Sau này nếu người còn chạm trán chúng thì chớ hạ sát mà phải để giành cho ta xử lý.

Ngô Cương đáp:

- Được rồi! Chắc bọn chúng còn quanh quẩn vùng này chứ chưa đi.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nói:

- Tiểu Cương! Người gặp kỳ ngộ như vậy đủ chứng tỏ thiên đạo vẫn trường tồn, mà linh tiên tôn cũng rất linh thiêng.

- Dạ!

- Người đã học nghệ với Nhất Yêu trong bốn tháng ư?

Ngô Cương gật đầu nói:

- Đúng thế! Nhưng đó là một điều miễn cưỡng.

- Chuyện này ta bị hạ vì tay Yêu Vương.

- Ủa!

Ngô Cương không biết nói sao. Yêu Vương với chàng tuy không có tiếng thầy trò mà thực ra có tình sư đệ. Đẳng này Thiết Tâm Thái Tuế lại có ơn cứu mạng chàng thì chàng còn nói sao được nữa?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi dường như đã nhìn rõ tâm ý của Ngô Cương liền cười ha hả:

- Tiểu Cương! Hiền điệt bất tất bận tâm làm chi. Trên chốn giang hồ thiếu gì chuyện kì bí phức tạp, ân oán dây dưa. Chúng ta ai giữ lập trường người đó. Tiểu Cương! Hai con nhỏ vừa rồi là ai vậy?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu điệt cũng chưa từng quen biết.

Hồ Phi ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Người không biết ư?

Ngô Cương có chút lòng hươu ý vượn, buồn rầu đáp:

- Đối phương không chịu nói rõ lại lịch.

- Tiểu Cương! Xem chừng con nhỏ đó có ý đối với người.

- Không có đâu!

- Người không hiểu rõ tâm tính phụ nữ nhưng ta đã từng trải, mắt thấy đã nhiều mà tai nghe cũng không phải ít. Đại phạm những người được trời phó cho tư chất đặc biệt, dung mạo phi phạm thì mười người có đến chín tự phụ ghê gớm. Nếu không để ý thì quyết chẳng bao giờ họ thêm chuyện trò cùng mình.

Ngô Cương quả có chút băng khuâng. Thực ra hình ảnh nữ lang áo lục đã in sâu vào tâm khảm chàng chẳng thể nào xóa nhòa được. Hiện giờ, chàng chưa có ý nghĩ quá mức, nhưng hiểu sắc là thiên tính của con người. Trong tiềm thức, chàng dĩ nhiên cũng hy vọng cuộc mơ tưởng biến thành sự thật.

Nhưng chàng nghĩ ngay đến U Linh công chúa đã bị mình cự hôn. Chàng có hẹn với U Linh phu nhân chờ trong vòng ba năm thì bây giờ biết trả lời như thế nào? Hôm đó, sợ dĩ chàng cự hôn chỉ vì một lý do duy nhất để không chịu làm môn hạ Địa cung là để tâm nghiên luyện Huyết Y thần công đăng phục hưng Võ lâm đệ nhất bảo sau này. U Linh phu nhân đã có ơn cho chàng trăm năm công lực. Bậc đại trượng phu phải ân oán phân minh chứ không thể quên ơn được.

Chàng nghĩ vậy rồi nở nụ cười nhún nhún nói:

- Tiểu diệt không có phúc phận đó đâu.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi Hồ Phi an ủi chàng:

- Tiểu Cương! Kể về nhân tài và gia thế, người có đủ tư cách sánh duyên với bất cứ ai. Người đừng tự hạ mình như vậy.

Ngô Cương nói:

- Đại thúc quá khen mà thôi.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nói:

- Người đừng cãi lời ta. Ta đã nói thì chẳng bao giờ lầm lẫn. Người không tin thì hãy đợi đó mà coi.

Ngô Cương không muốn bàn về vụ này nữa. Chàng liền đánh trống lảng:

- Trong mình đại thúc còn có chỗ nào khó chịu nữa không?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đáp:

- Không, ta cảm thấy dễ chịu lắm rồi. Tiểu Cương, võ công của người đã thành tựu, bây giờ người định làm gì?

Ngô Cương tái mặt, nghiến răng đáp:

- Tiểu diệt chỉ muốn lấy máu kẻ thù.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi hỏi:

- Người định hành động cách nào?

Ngô Cương đáp ngay:

- Đi tìm họ mà đòi nợ.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi lại hỏi:

- Ngoài Cái bang ra, hết thấy các môn phái đều có dự phần do bọn Võ Minh cầm đầu.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi:

- Người chuẩn bị đại khai sát giới ư?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Đại thúc! Không làm thế thì làm sao an ủi linh hồn năm trăm người.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi lại hỏi:

- Người có nghĩ đến nguyên nhân nào đã gây nên thảm kịch đó chăng?

Ngô Cương đáp:

- Đó là tại gia huynh Ngô Hùng.

- Vậy mà người công khai trả oán là để cho người ta có chỗ trả lời mình.

Ngô Cương thở dài nói:

- Gia huynh tội đáng muôn thác. Mối huyết cừu này chẳng thể không trả được. Tiên phụ được người tôn là Võ Thánh vì đã cống hiến rất nhiều cho võ lâm. Thế mà các môn phái không kiểm chính hung thủ để trả oán, lại mở cuộc thảm sát tàn bạo trong Võ lâm đệ nhất bảo. Cả phụ nữ già yếu họ cũng không tha thì thiên ý khoan dung họ như thế nào được.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi buồn rầu đáp:

- Phải! Ngày đó các môn phái quá tàn nhẫn thiệt!...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nếu chỉ tàn nhẫn quá độ mà thôi, hiển nhiên họ mượn cơ hội này để hủy Võ lâm đệ nhất bảo. Gia huynh tuy có gây ra những trường huyết kiếp. Nhưng đối tượng nhằm vào những cao thủ ở các môn phái chứ y không tàn sát kẻ vô tội...

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi khuyên giải:

- Tiểu Cương! Người hãy bình tĩnh một chút đừng nóng quá! Một người dù có bản lãnh thông thiên cũng chẳng thể thù nghịch với hết thầy võ lâm trong thiên hạ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Vụ này bức bách phải như vậy. Không thể nào làm khác hơn được.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nói:

- Theo ý ta thì đừng làm thế. Nếu người muốn cho tâm nguyện hoàn thành một cách thuận lợi thì nên tìm thủ đoạn.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi lại:

- Dùng thủ đoạn ư?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đáp:

- Phải rồi! Người chẳng thể ỷ vào sức mạnh mà phải phối hợp với mưu trí. Trí dũng có phụ trợ cho nhau thì mới nên đại sự được. Nếu chỉ sính cường tức là thôi thúc bọn cừu gia kết hợp nhau để đối phó với mình, thì kết quả khó mà lường trước được.

Ngô Cương không khỏi động dung, chàng thành thực đáp:

- Tiểu đệ xin kính cẩn vâng lời chỉ giáo của đại thúc.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi lại nói:

- Chuyến này ta chết hụt là một chứng cứ rất hay. Ta đã đề phòng mọi chỗ mà vẫn không khỏi có cuộc thất bại đó. Minh mạnh còn có người khác mạnh hơn. Người phải luôn luôn nhớ điểm này để mà răn mình.

Ngô Cương nói:

- Những lời của đại thúc là lời kim ngọc, tiểu đệ xin ghi lòng tạc dạ.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nói:

- Còn nữa. Ban đầu ta định chạy thật xa đến chốn biên hoang ngoài quan ải ẩn tích mai danh. Một mặt tìm kỳ tích, một mặt lánh kẻ cự thù để khỏi gặp nguy hại. Không ngờ mới quá nửa năm, người chưa rời khỏi Trung Nguyên mà đã thành tựu lớn lao. Thật không ai ngờ có chuyện lạ đến thế được.

Ngô Cương nói:

- Tiểu diệt cũng thấy ngoài sức tưởng tượng của con người.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi nói:

- Người không nên công khai tuyên bố thân thể mình...

- Tiểu diệt biết thế, nhưng ...

- Nhưng làm sao?

- Vừa rồi hai cô gái chưa rõ lai lịch kia nhận ra được mặc dầu tiểu diệt đã cải trang. Điểm này thật khó hiểu!?

Hồ Phi khuyên giải:

- Dường như đối phương không có ác ý. Vậy người bắt tất phải quan tâm về chuyện này.

Ngô Cương lại hỏi:

- Đại thúc có biết chân tướng Võ lâm Minh chủ hay không?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đáp:

- Ta không biết và e rằng toàn thể võ lâm Trung Nguyên chẳng một ai hay. Đại khái mọi người chỉ biết rằng mười mấy năm trước sau khi phá được Thất Linh giáo, y tự xưng là Nam Hoang kỳ nhân, ngoài ra không biết một điều gì khác nữa.

Ngô Cương lại hỏi:

- Võ lâm Trung Nguyên thiếu gì tay tài trí mà lúc đầu lại suy tôn con người không rõ lai lịch lên làm Minh chủ để gây nên cục diện thảm khốc ngày nay?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đáp:

- Công việc trên chốn giang hồ thật là khó nói, có nhiều chỗ không giải thích được. Ban đầu võ lâm bị Thất Kinh giáo làm cho tan tác rồi được người đứng lên trừ diệt. Thế thì họ đối với võ lâm Trung Nguyên có sự cống hiến rất lớn. Việc suy tôn họ lên làm Minh chủ là để đền ơn báo đức.

Ngô Cương lại hỏi:

- Nhưng hiện nay bọn Kim kiếm hoành hành, Minh chủ thành ra giai cấp thống trị thì giải thích thế nào?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đáp:

- Sau này trông vào ngày nay cũng như ngày nay trông vào ngày trước, lịch sử võ lâm lại thêm ra một trang lẫm lẫm mà thôi.

Ngô Cương nói:

- Một ngày kia, tiểu diệt sẽ trừ diệt hẳn.

Câu nói khẳng khái ngất trời hào khí bùng bột này khiến cho bầu nhiệt huyết của Thiết Tâm Thái Tuế cũng sôi lên bùng bùng. Lão gơ ngón tay cái lên nói:

- Tiểu Cương! Người thật là một người có chí khí! Võ lâm đệ nhất bảo tất có ngày trùng hưng nổi lên cao ngất giữa chốn võ lâm.

Ngô Cương nói:

- Đa tạ lời khuyến khích của đại thúc.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi hỏi:

- Phải lập mưu rồi hãy hành động. Đối với vụ trả thù người đã có kế hoạch gì chưa?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu diệt sẽ suy đi nghĩ lại rồi mới quyết định phương thức hành động.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi hớn hỏ nói:

- Hay lắm! Ta chỉ mong còn chút hơi thở để trông thấy người thành công.

Ngô Cương lại hỏi:

- Bây giờ Đại thúc định làm gì?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đáp:

- Ta tiếp tục điều tra đôi gian phu dâm phụ kia.

- Tiểu diệt xin cáo từ...

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi hỏi:

- Bây giờ người định đi đâu?

- Tiểu diệt định tiện đường đến thăm phái Võ Dương.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi gạt đi:

- Người đừng lên núi Võ Dương nữa.

- Tại sao vậy?

- Vì Võ Dương Chứng giáo Linh Không thượng nhân đã dẫn mười tên đại đệ tử dưới trướng đi Ngọa Long cốc rồi...

Ngô Cương kinh hãi hỏi:

- Họ đến Ngọa Long cốc làm chi?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đáp:

- Họ mượn Công Nghĩa đài của Tứ Hải bang để giải quyết những vụ ân oán giữa môn phái.

Ngô Cương hỏi:

- Chắc Tứ Hải bang chúa Triệu Khiếu Thiên cũng có mặt tại trường?

- Dĩ nhiên.

- Hay lắm! Tiểu diệt đến ngay Ngọa Long cốc nhưng không hiểu đến nơi còn kịp hay không?

- Theo thiệp mời võ lâm thì còn những mười ba ngày.

- Vậy thời gian rất dư dả. Tiểu diệt đi đây. Sau này sẽ có ngày tái ngộ.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi dặn theo:

- Người phải hành động cho cẩn trọng!

- Tiểu diệt xin ghi nhớ những lời dặn bảo của Đại thúc.

Ngô Cương chấp tay thi lễ rồi ra khỏi khu rừng.

Ngày đã đúng Ngọ, Ngô Cương trở ra không thấy thi thể bọn kiếm thủ Võ minh đâu cả, chắc người qua đường đã chôn vùi rồi. Chỉ còn lại những mảnh gỗ quan tài bị phá tan tành và những vũng máu đã đông lại.

Sáng ngày thứ ba, Ngô Cương qua sông đi vào Qui Châu. Trở lại cảnh cũ, trong lòng vô cùng cảm khái. Tính ra chưa đầy một năm, cảnh vật nơi đây vẫn còn y nguyên như cũ, nhưng thân chàng đã cải biến rất nhiều rồi. Những tao ngộ của con người thật không biết đâu mà lường.

Ngô Cương tự nhiên nhớ tới báỉ huỳnh là tiểu hóa tử Tống Duy Bình. Lời hẹn trăm ngày chàng đã thất ước. Theo yêu cầu của Yêu vương thì báỉ huỳnh phải giam mình trăm ngày tựa như để chịu trừng phạt. Chàng đoán chắc Tống Duy Bình đã rời khỏi hốc cây, nhưng trong lòng vẫn thấy bồn khoăn. Chàng nghĩ cả đến báỉ huỳnh chờ trăm ngày không thấy chàng quay trở lại thì không chừng trong lúc ra đi gã đã viết lại mấy lời dặn bảo cũng nên.

Ngô Cương nghĩ vậy rồi chạy về phía rừng cây tới chỗ chàng cùng báỉ huỳnh chia tay. Chàng tìm tới nơi ngay chẳng khó khăn gì, nhưng cổ dại dây khô đã che lấp hốc cây, xem chừng lâu ngày không có người nào vào đây nữa...

Chàng vạch cỏ cúi đầu ngó vào.

- Ủi chao!

Chàng bật tiếng la hoảng, giật nảy mình lên như bị rần cần. Chàng lùi lại liền mấy bước, đầu óc choáng váng, tây chân tựa hồ tê dại.

Trong hốc cây còn lại bộ xương trắng hếu, da thịt rửa hết, và vài mảnh quần áo rách.

Ngô Cương tự hỏi:

- Báỉ huỳnh bị giết ư? Ai là hung thủ?

Nước mắt chảy quanh, chàng nhớ tới Tống Duy Bình chưa được trùng hội đã thành vĩnh quyết mà trong lòng rất đau thương tâm:

- Phải chăng Yêu Vương căm hận y đã giả mạo danh hiệu, đã ra tay hạ sát sau khi chàng rời khỏi nơi đây?

Chàng vừa ngẫm nghĩ vừa khóc sụt sướt.

Bỗng có âm thanh lạnh như băng cất lên hỏi:

- Thằng lỏi kia! Mi đã trở lại đây ư?

Ngô Cương giật mình kinh hãi quay phắt lại thì thấy một thiếu niên kiếm thủ trạc hai mươi tuổi, đứng cách chừng tám thước. Bộ mặt anh tuấn của gã chứa đầy sát khí, mắt chiếu ra những tia oán độc. Thái độ của gã tưởng chừng như muốn ăn tươi nuốt sống Ngô Cương.

Môi miệng lợt lạt, gã lại cất tiếng lạnh lẽo hỏi:

- Tiểu tử! Mi còn giả trang làm chi? Mi tưởng che được mắt ta chăng?

Ngô Cương chấn động tâm thần, chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ đối phương nhận ra mình? Gã là ai? Hai bên chưa gặp nhau bao giờ thì gã biết được thân thể mình thế nào được?

Chàng hỏi lại:

- Ông bạn! Ông bạn nói thế là có ý gì?

Gã kia đáp:

- Phải rồi.

- Chờ đã bao lâu rồi?

- Trên nửa năm trời.

Ngô Cương hất hàm hỏi:

- Có phải ông bạn đã hạ sát người trong hốc cây này?

- Ồ tiểu tử! Mi hỏi câu này chẳng là thừa ư?

Máu trong huyết quản Ngô Cương chảy rần rần. Chàng dần giọng hỏi:

- Sao người giết y?

- Tiểu tử! Bây giờ đến lượt mi. Bản thiếu hiệp phải xé xác mi làm trăm mảnh.

Ngô Cương tức quá gầm lên:

- Bấy nhiêu là đủ. Giết người thì đền mạng người hãy báo danh đi!

Thiếu niên kiếm thủ nghiêng răng đáp:

- Mi nhớ kỹ lấy. Ta là Tiểu Thần Long Hàn Vỹ. Chắc bây giờ ngươi yên tâm mà chết được rồi.

Gã rút trường kiếm ra khỏi vỏ đánh soạt một tiếng.

Ngô Cương đau xót đau xót trước cái chết của Tống Duy Bình, chàng không nhẫn nại được nữa cũng từ từ rút Phụng kiếm ra khỏi vỏ.

Tiểu Thần Long Hàn Vỹ hằm hằm phóng kiếm đâm tới, từ khí thế cho đến bộ vị hiển nhiên là một tay kiếm vào hạng thượng thặng.

Ngô Cương vùng kiếm lên gạt ...

Choang! Thanh trường kiếm của thiếu niên bị gãy làm hai đoạn. Trong tay gã chỉ còn một nửa thanh kiếm về đuôi...

Ngô Cương trở mũi kiếm vào yết hầu gã quát lên:

- Gã họ Hàn kia! Ta chỉ dí mũi kiếm thêm một tắc nữa là ngươi phải uống mạng đó.

Tiểu Thần Long Hàn Vỹ trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra. Gã nói:

- Tiểu tử! Ta chịu mi giỏi rồi. Mi hạ thủ đi thôi. Dù ta có chết thành quỷ sứ cũng nhất quyết không tha ỉ đâu.

Giọng nói đầy vẻ oán độc khiến người nghe không rét mà run.

Ngô Cương nghiêng răng hỏi:

- Hàn Vỹ! Người hãy nói ta nghe: bạn ta là một tiểu khiêu hóa có thù hằn gì với ngươi? Giữa ta và ngươi cũng chưa từng quen biết nhau, vì lẽ gì ngươi oán hận ta?

Tiểu Thần Long Hàn Vỹ sắc mặt lợt lạt, đổi giọng hỏi lại:

- Huynh đài bảo sao?... Tiểu khiêu hóa nào?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi! Bạn ta là một tiểu khiêu hóa trước đây quá nửa năm đã ở trong hốc cây này.

Tiểu Thần Long Hàn Vỹ ngơ ngác đáp:

- Tại hạ không hiểu huynh đài nói chuyện gì?

25. Chương 25: Bị Cướp Tiêu Nghi Ngờ Đại Hiệp

Ngô Cương hỏi lại:

- Ta hỏi ngươi tại sao lại hạ độc thủ giết bạn ta ?

Tiểu thần long Hàn Vỹ hỏi lại:

- Huynh đài không phải Khúc Cửu Phong ư?

Ngô Cương ngơ ngẩn:

- Khúc Cửu Phong nào?

Tiểu thần long cảm hận đến cực điểm đáp:

- Vạn Tà thư sinh!

Ngô Cương lơ mơ chẳng hiểu Vạn Tà thư sinh là ai. Chàng coi chừng giữa Tiểu thần long và Vạn Tà thư sinh dường như có mối thâm thù đại hận, nhưng không hiểu vụ này sao lại dính líu đến người báỉ huỳnh của chàng là Tống Duy Bình.

Nghĩ vậy chàng hỏi ngay:

- Bất luận thư sinh gì gì đó ta không cần biết, ta chỉ hỏi ngươi tại sao lại sát hại tên tiểu hóa tử đó ?

Tiểu thần long cũng hoang mang chẳng hiểu chi hết, hỏi lại:

- Tiểu hóa tử là ai ?

- Người trong gốc cây này.

Tiểu thần long ngơ ngác:

- Người trong gốc cây ? Trong gốc cây có tiểu hóa tử nào đâu ?

Ngô Cương xẵng giọng hỏi:

- Ngươi không dám thừa nhận ?

Tiểu thần long nói:

- Huynh đài có thể nói rõ hơn không ?

Ngô Cương rất đổi nghi ngờ. Chàng xem chừng Tiểu thần long không phải là hạng tàn ác đồng thời vẻ mặt gã không có chi giả dối, chàng tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây ?

Rồi hỏi lại Tiểu thần long:

- Ngươi thừa nhận đã sát hại người trong gốc cây này chứ ?

Tiểu thần long đáp:

- Về điểm này thì đúng rồi.

- Thế thì còn cãi gì nữa ?

- Nhưng huynh đài bảo là tiểu hóa tử.

Ngô Cương hỏi ngay:

- Vậy chớ ngươi giết ai?

- Người mà tại hạ hạ sát không phải tiểu hóa tử.

- Ngươi hạ sát ai?

- Một cô gái vô liêm sỉ.

Ngô Cương vẫn chỉ kiếm vào cổ họng đối phương chưa thu về nhưng giọng đã hòa hoãn hơn, chàng hỏi:

- Một cô gái ư ?

Tiểu thần long hỏi lại:

- Huynh đài chưa nhìn rõ hay sao ?

Ngô Cương thu kiếm về vọt lại miệng huyết định thần nhìn kỹ thì quả nhiên vừa rồi chàng chưa thấy rõ, giờ mới nhận biết điều ngoắt ngoéo là mái tóc dài hây còn đó, thoa trầm vân y nguyên. Những mảnh áo rách rõ ràng là quần áo đàn bà. Xương cổ tay kẻ bị nạn còn đeo chiếc xuyên ngọc. Sự thực đã chứng minh Tiểu thần long nói thiệt, chàng tự hỏi:

- Rõ ràng báii huynh mình bị Yêu Vương giam trong hốc cây. Hay y đã bỏ đi từ trước

Tiểu thần long tới sau lưng chàng cất tiếng hỏi:

- Huynh đài chắc đây là một vụ hiều lắm.

Ngô Cương quay lại đổi giọng đáp:

- Vụ này tại hạ hiều lắm thiệt.

Tiểu thần long cũng nhăn nhó cười nói:

- Tiểu đệ cam đắc tội với huynh đài.

Ngô Cương dần hòa:

- Chúng ta đều có chỗ sơ sót chẳng riêng gì các hạ.

Tiểu thần long lại hỏi:

- Tiểu hóa tử mà huynh nói là ai vậy ?

Ngô Cương đáp

- Y là báii huynh của tại hạ tên là Tống Duy Bình

Tiểu thần long ngập ngừng hỏi

- Y... Trú ẩn trong hốc cây này sao ?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi y ở trong hốc cây cách đây gần 1 năm.

Tiểu thần long la lên:

- Ủa tiểu đệ mới tới đây nửa năm trước, không thấy người huynh đài nói đâu cả.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ. Chàng tính thời gian thì sau trăm ngày tự cầm, báii huynh nhất định đã rời khỏi nơi đây. Còn vụ Tiểu thần long vì lẽ gì đã hạ sát một cô gái thì chàng không sao đoán được. Động tính hiều kỳ chàng buột miệng hỏi:

- Cô gái mà huynh đài hạ sát đó là ai ?

Tiểu thần long trở lại vẻ mặt căm phẫn nghiến răng đáp:

- Y là người yêu của tiểu đệ.

Ngô Cương sửng sốt hỏi

- Người yêu của huynh đài ư ?

- Phải rồi...

- Các hạ giết y rồi ư ?

- Đúng thế!

- Tại sao vậy ?

- Vì y đáng chết.

Đó là việc riêng của người khác đáng lẽ Ngô Cương không muốn hỏi tới, nhưng vì Tiểu hóa tử Tống Duy Bình đã trú ngụ trong gốc cây này. Không chừng cái chết của cô gái kia có mối liên quan đến báii huynh.

Nghĩ vậy chàng liền hỏi lại

- Tại hạ muốn nghe chuyện của các hạ có được không?

Tiểu thần long ngửa mặt lên trời hít mạnh một hơi dài rồi từ từ cất tiếng hỏi:

- Cách xưng hô huynh đài thế nào đây?

Ngô Cương sững sờ đáp

- Tại hạ họ Ngô.

Chàng nói họ mà không nói tên rõ ràng là có mối uẩn khúc. Tiểu thần long biết vậy nên không hỏi nữa gật đầu đáp:

- Ngô huynh, tại hạ đã tới chốn này nửa năm nay...

Ngô Cương hỏi:

- Nửa năm rồi ư?

Tiểu thần long đáp

- Đúng thế! Tại hạ muốn chờ Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong.

Ngô Cương hỏi:

- Chờ hẩn để làm gì ?

Tiểu thần long thở dài

- Hời ôi! Câu chuyện khá dài xin rút ngắn lại. Tiểu đệ có người bạn gái. Hai bên đã đính ước ở với nhau cho đến lúc bạc đầu. Nửa năm trước nàng đột nhiên thay lòng đổi dạ. Sau đó dò la tiểu đệ mới biết rằng nàng bị Khúc Cửu Phong quyến rũ...

Gã nói bằng một giọng rất oán hận.

Ngô Cương lộ vẻ đồng tình liền hỏi lại

- Các hạ nghi biểu phi thường, chẳng lẽ gã Khúc Cửu Phong kia...

Tiểu thần long gật đi:

- Thôi đừng nhắc tới nữa. Khúc Cửu Phong là một tên nham hiểm tàn ác, nàng bị gã lừa gạt rồi hoàn toàn biến đổi lòng dạ không còn gì giống trước. Tiểu đệ khuyên nàng hết lời lại bị nàng mai mỉa giễu cợt...

Ngô Cương hỏi xen vào

- Thế rồi các hạ nổi giận giết y phải không?

Tiểu thần long đáp

- Không! Tiểu đệ nào phải con người vô hạnh đến thế

Ngô Cương vội vàng xin lỗi

- Ủa! Tại hạ lỡ lời xin các hạ miễn trách. Rồi sao nữa?

Tiểu thần long ra chiều đau khổ, thanh âm biến thành phẫn khích:

- Tiểu đệ ở gần nhà nàng. Mẫu thân nàng là Tam Tương nữ hiệp nổi tiếng giang hồ. Mấy năm trước bà bị hồng mắt. Hai mẹ con nương tựa nhau mà sống. Từ ngày nàng bị hẩn dẫn dụ bỏ nhà ra đi không nhìn gì đến bà mẹ đui mù. Tam Tương nữ hiệp tuy một lòng tha thiết nhớ con song cặp mắt hư rồi không làm thế nào được...

Ngô Cương bật tiếng la:

- Úi cha!

Tiểu thần long kể tiếp:

- Sau bà biết con gái yêu độc nhất bị Vạn Tà thư sinh cám dỗ thì lòng vừa nóng nảy vừa phẫn nộ, uất ức thành bệnh liệt giường không dậy được.

- Trời ơi!

- Tiểu đệ nghĩ đến mối tình xưa tự mình chiếu cố cho bà. Một hôm nàng trở về thì mẫu thân đã lâm vào tình trạng thập tử nhất sinh. Lúc lâm chung bà yêu cầu nàng đoạn tuyệt sự đi lại với Vạn Tà thư sinh rồi sa lệ mà thác.

Ngô Cương nghiêng rằng đáp:

- Thật đáng tội nghiệp!

Tiểu thần long hàn học kể tiếp:

- Tiểu đệ vẫn hi vọng nàng biết quay đầu lại coi lời di mệnh của mẫu thân làm trọng. Ngờ đâu đắm đuối đã sâu, nàng chẳng động tâm chút nào. Mẫu thân nàng chết chưa lạnh thịt, người chưa nhập liệm nàng đã ... Đã ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Y làm sao?

Tiểu thần long ghen ngào:

- Y cùng Khúc Cửu Phong làm trò đồi bại trước linh sàng.

Ngô Cương buột miệng la lên:

- Phải giết đi!

Tiểu thần long nghiêng rằng ken kết, giọng run run kể tiếp:

- Hành động đại nghịch vô đạo của chúng bị tiểu đệ khám phá ra. Tiểu đệ đã muốn hạ sát ngay lúc đấy. Đáng tiếc mình không phải là đối thủ của bọn chúng nên trọng thương bỏ về. Vết thương khỏi rồi đệ thề giết đôi cầu nam nữ đó. May thay đệ vô tình được một nhà săn bắn cho hay thị ẩn thân ở hốc cây này.

- Ủa?

- Tiểu đệ tìm đến song thị không có ý hối hận, lại còn thốt lên những lời hỗn xược. Tiểu đệ giận quá vung kiếm giết thị...

Tiểu thần long ngừng một chút, vẻ mặt gã đột nhiên biến thành đau khổ gã kể tiếp:

- Trước khi tắt hơi nàng nói rõ sự thực là hối hận vô cùng nhưng đã chậm mất rồi. Nàng cố ý buông lời mai mỉa để tiểu đệ tức giận giết nàng. Nàng chấp nhận lấy cái chết để chuộc tội...

Ngô Cương ngắt lời:

- Thị tự mình chuốc lấy nghiệp chương thì còn sống làm sao được ?

Tiểu thần long nói:

- Tuy theo lý lẽ là vậy nhưng nàng đã mang thai, lại bị Khúc Cửu Phong ruồng bỏ. Nàng đành lánh đời sống trộm. Nàng chết rồi. Cuộc đời kết thúc trong hối hận. Tiểu đệ đã tuyên thệ quyết giết chết Khúc Cửu Phong nhưng gã hành tung vô định. Tiểu đệ đành ôm cây đợi thỏ. Nàng đã mang cốt nhục của gã trong bụng nên đệ tin rằng có một ngày kia gã sẽ trở lại chốn này.

Gã nói tới đây đột nhiên sắc mặt biến đổi rú lên một tiếng.

Ngô Cương kinh hãi hỏi:

- Có chuyện gì vậy ?

Người Tiểu thần long lão đảo hai cái rồi ngã huych xuống đất.

Trên không vang lên một tiếng cười lạt.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng biết Tiểu thần long đã bị ám toán, liền vọt người nhằm phía phát ra tiếng cười nhảy tới.

Chỗ này là một khu rừng rậm trong chốn thâm sơn, Ngô Cương không nhìn thấy gì liền quay trở lại thì thấy Tiểu thần long đang thở hồng hộc. Gã máy môi luôn mấy cái, chàng phải cúi xuống mới nghe rõ miệng gã nói lảm bảm

- Vạn ...Tà...Thư...Sinh...Khúc...

Rồi ngoẹo đầu chết, hai mắt vẫn mở trừng trừng.

Ngô Cương lông tóc dựng đứng cả lên, chàng phần khích vì công nghĩa liền khảng khái nói:

- Hàn huynh! Hàn huynh cùng tiểu đệ không hẹn mà gặp nhau trong tình trạng có cùng một mối nhân duyên. Tiểu đệ quyết báo thù cho Hàn huynh.

Dứt lời Ngô Cương vuốt mắt cho Tiểu thần long nhắm lại.

Vụ này rất tầm thường trong chốn giang hồ song lòng người đương sự thì thật là thâm hiểm.

Ngô Cương buông tiếng thở dài bỏ thi thể Tiểu thần long cùng thanh kiếm của gã xuống huyết rồi lấp đất lại.

Đôi tình nhân này hồi sinh tiền đã phải chịu bao nhiêu khổ đau hành hạ, lúc chết đi lại ngủ chung một huyết. Thật là tạo vật đa đoan bày ra tấn kịch thâm hiểm cho người đời.

Ngô Cương lặng lẽ nhìn vào hốc cây một hồi lâu, chàng nhớ tới mục đích tới đây là kiếm báii huynh Tống Duy Bình, chàng cũng biết đó chỉ là ý niệm nhớ chỗ chia tay ngày trước chứ thời gian đã gần cách một năm trời thì chắc chắn tiểu hóa tử đã bỏ đi từ lâu rồi. Vì thế chàng cũng chẳng lấy chi làm thất vọng có điều lòng chàng hơi băng khuâng về cái chết của Tiểu thần Long.

Ngô Cương nghĩ thầm:

- Chỉ cần sao tìm được người của Cái Bang thì việc kiếm Tống duy Bình chẳng lấy chi làm khó

Nghĩ vậy, Ngô Cương liền ra khỏi khu rừng nhằm nẻo đường Ngọa Long Cốc mà tiến đến.

Ngọa Long Cốc ở núi Long Trung, bao nhiêu nhân vật võ lâm đa màu sắc rải rác trên đường đi vào hang.

Cửa hang trước Công Nghĩa đài, bóng người lố nhố chen chúc nhau đông đến nỗi tưởng chừng nước cũng không chảy qua được. Ngờ đâu lúc này trên đài cao ngất lại yên lặng như tờ, chẳng có một bóng người nào.

Hai bên tả hữu đài chánh hơn chừng năm thước đều dựng một đài phụ. Những đài phụ này dùng làm nơi chuyên để giải quyết những mối tranh chấp giữa hai bên đối thủ.

Hiện giờ hai tòa đài phụ đã có mấy chục người ngồi, đài mé hữu chừng mười vị ăn mặt theo kiểu đạo sỹ.

Làn sóng người vẫn từ ngoài rầm rộ kéo tới không ngớt. Trông xuống khu bình dương trong hang núi thấy đầu đen lúc nhúc.

Vừa chính Ngọ, ba tiếng chuông đồng lớn vang lên, một khu không trường rộng lớn lại trở nên yên tĩnh.

Bốn tên Kim kiếm thủ từ phía sau đài nối đuôi nhau đi ra, hai gã chia nhau đứng ở hai góc chính đài. Đó là những tên giám đài.

Tiếp theo là một lão râu dài mặt đỏ từ từ tiến thẳng đến trước đài.

Dưới đài nhón nháo một chút. Lão già mặt đỏ râu dài đưa mục quang nhìn quần hùng một lượt để thi lễ rồi cất tiếng đồng dục tuyên bố.:

- Lão phu là chủ tọa Võ lâm minh tên là Hồ Đại Du vâng lệnh minh chủ giữ gìn trật tự cuộc họp bữa nay...

Lão ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Bây giờ xin mời tổng tiêu đầu của Dư Đông tiêu cục tên là Thần thương Khâu Vân và Mang sơn khách là Trần Đại Dụng lên đài

Lời tuyên bố vừa dứt thì một lão già áo đen và một người đứng tuổi ăn mặc kiểu nhà buôn theo hai bên tả hữu lên đài.

Hai người song song nhìn chường lệnh Hồ Đại Du thi lễ rồi quay ra chấp tay xá một vòng đoạn tự báo danh hiệu.

Lão già áo đen sau lưng gài hai cây đoản thương chéo lên nhau. Chẳng nói cũng biết lão là Thần thương Khâu Vân. Còn người đứng tuổi ăn mặc theo kiểu nhà buôn là Mang sơn khách Trần Đại Dụng.

Chường lệnh Hồ Đại Du nhìn hai người nói nhỏ một hồi rồi lên tiếng giới thiệu:

- Khâu tổng tiêu đầu và Trần đại hiệp có thỉnh cầu bản đài giải quyết những vụ xích mích ngày trước. Cả hai bên đồng ý theo điều thứ ba mở cuộc quyết đấu công khai kỳ cho đến chết mới thôi

Dưới đài bầu không khí yên tĩnh lạ thường tưởng chừng tiếng kim rót cũng nghe rõ.

Chường lệnh Hồ Đại Du quay lại hỏi hai người:

- Hai vị đồng ý điều khoản đó chứ?

Cả hai đồng thanh đáp:

- Đồng ý.

Chường lệnh Hồ Đại Du lại hỏi:

- Về phương diện binh khí có hạn chế gì không?

Hai người đáp:

- Tùy tiện hết sức mà làm.

Chường lệnh Hồ Đại Du nói:

- Hay lắm! Bây giờ bản chường lệnh tuyên bố sự thực. Năm trước Dư Đông tiêu cục bảo tiêu một món hàng hóa tiến kinh qua núi Mang sơn bị cướp, các tiêu sư cùng người chạy cò hiệu đều bị giết. Chỉ còn một người sống sót nhưng cũng trọng thương trở về. Người này về đến tiêu cục cũng tắt hơi chết nốt. Vết thương trí mạng là Hồng sa thủ. Các vị đồng đạo hẳn cũng rõ Hồng sa thủ là tuyệt nghệ của độc đáo của Trần đại hiệp. Sự kiện ấy lại xảy ra ở chân núi Mang sơn nên Trần đại hiệp khó lòng tránh khỏi mối hiềm nghi. Nhưng Trần đại hiệp thanh minh lúc vụ án này xảy ra đang ở ngoài xa chưa về. Hai bên đều giữ vững lý lẽ của mình. Sau cùng chỉ có một đường cùng quyết đấu một phen.

Dưới đài nhao nhao nổi lên những tiếng nghị luận:

- Phương thức giải quyết này có thể gọi là công nghĩa được chăng? Đã không phân biệt hắc bạch lại chẳng biết phải quấy mà xảy ra lưu huyết cho hai bên thì công nghĩa ở chỗ nào? Ai là hung thủ cướp tiêu giết người? Nếu đúng Mang sơn khách cướp tiêu giết người rồi hắt lại thủ thắng thì còn gì là công nghĩa.

Tuy nhiều người lấy làm bất mãn nhưng chẳng ai phản đối, đại đa số người đến đây là để xem cuộc chiến đấu.

Võ đạo cần có nhiều kẻ sĩ chính nghĩa tài trí để bảo vệ công đạo. Nếu không thì cái gì cũng nhân thời thế chuyển biến mà mai một. Lịch sử võ lâm chẳng thấy gì những tiền lệ đã bày ra.

Chường lệnh Hồ Đại Du giơ một tay lên. Lần này hắn đồng dục tuyên bố:

- Xin liệt vị bình tĩnh, giờ quyết đấu bắt đầu khai diễn...

Hắn nói xong lùi lại phía sau đài.

Thần thương Khâu Vân và Mang sơn khách Trần Đại Dụng đứng song song nhìn quần hào phía dưới chấp tay thi lễ rồi lui vào khu trung ương. Hai người quay mặt vào nhau đứng chấp tay thi lễ.

Thần thương Khâu Vân rút song thương ở sau lưng ra đặt chéo trước ngực. Ánh mặt trời chiếu vào, lưỡi thương lóe lên hàn quang chói mắt.

Mang sơn khách Trần Đại Dụng lạnh lùng nói:

- Khâu lão ca! Tại hạ xin lão ca nghĩ kỹ lại.

Thần thương Khâu Vân đập đôi thương vào nhau đánh choang một tiếng vang lên, hần học nói:

- Trần Đại Dụng! Bữa nay trong hai người chúng ta chỉ có một sống sót trên công nghĩa đài này thôi!

Mang sơn khách Trần Đại Dụng hỏi lại:

- Chẳng lẽ không còn đường lối nào sao.

Thần thương Khâu Vân đáp

- Chưởng lệnh đã công bố với đồng đạo thiên hạ rồi

Mang sơn khách Trần Đại Dụng nói:

- Tại hạ vẫn thanh minh là vụ án đó không phải tại hạ gây ra.

Thần thương Khâu Vân nói:

- Bây giờ có xảo ngôn cũng bằng thừa, chỉ bàn tay mới là sự thực.

Mang sơn khách Trần Đại Dụng hững hờ nói:

- Tại hạ nhận thấy vụ này không đáng...

Thần thương Khâu Vân quát lên:

- Đừng nói nhiều lời! Lấy binh khí ra !

Mang sơn khách Trần Đại Dụng vẫn lạnh lùng nói:

- Tại hạ xin lấy tay để bồi tiếp!

- Tiếp chiêu đây!

Song thương Khâu Vân chưa dứt lời đã vung cặp thương như đôi giao long ra khỏi động nhằm chụp xuống Mang sơn khách Trần Đại Dụng.

Mang sơn khách Trần Đại Dụng vừa né tránh vừa nói:

- Tại hạ xin theo lễ nhường lão huynh một chiêu.

Song thương Khâu Vân lại thét:

- Quân thối tha kia! Nạp mạng đi !

Cặp thương lại vụt tới. Mang sơn khách vung chưởng lên đón. Thế là một trường ác đấu bắt đầu khởi diễn.

Cặp thương của Khâu Vân linh diệu phi thường. Đánh, chém, phóng điểm món nào cũng ghê gớm khiến người coi phải hoa mắt, trong lòng hồi hộp.

Mang sơn khách Trần Đại Dụng thân thủ cũng vào hạng phi thường. Cặp tay vo của hắn đã đến độ xuất thần nhập hóa. Thân pháp hắn cũng cực kỳ huyền diệu, khác nào con cá lượn trong vùng thương ảnh.

Mười chiêu ! Hai mươi chiêu...!

Mang sơn khách Trần Đại Dụng còn có ý nghĩ gì mà không hiểu gặp nhiều cơ hội có thể đánh ngã đối phương mà đã bỏ qua.

Thần thương Khâu Vân vẫn một mực tấn công mãnh liệt chẳng chút e dè tỏ ra nổi oán độc của lão rất sâu cay.

Năm mươi chiêu !...

Bỗng một tiếng rú vang lên.

Mang sơn khách loạng choạng lùi ra. Bả vai tuôn máu như suối. Hắn cất tiếng hỏi:

- Khâu lão ca! Chúng ta ước hẹn một ngày khác sẽ tái đấu có được không?

Thần thương Khâu Vân đáp:

- Trần Đại Dụng! Người muốn nghỉ hay sao?

Mang sơn khách Trần Đại Dụng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ nghĩ tới nhiều người trong quý tiêu cục bị chết một cách oan uổng nên không nỡ hạ thủ.

Thần thương Khâu Vân ngắt lời:

- Hãy coi thương của ta đây ! Đừng có giả giọng kẻ cả nữa.

Mang sơn khách Trần Đại Dụng lạnh người né tránh rồi lớn tiếng:

- Khúc lão ca đừng bắt tại hạ phải hạ thủ giết lão ca.

Thần thương Khâu Vân cười gằn:

- Trần Đại Dụng! Phải chăng người sợ chết ! Bọn thủ hạ của lão phu không thể chết uổng được! Người nộp mạng đi thôi.

Mũi thương đâm loạn lên. Ánh thương thành một bức màn sáng loáng khiến người xem phải kinh tâm động phách..

Bỗng một tiếng quát vang lên:

- Dừng tay!

Không hiểu Mang sơn khách dùng thủ pháp gì mà hai tay nắm chặt được mũi thương của đối phương rồi giật lấy.

Thần thương Khâu Vân còn hai tay không. Hổ khẩu bị toạc ra máu chảy đỏ hồng.

Mang sơn khách cất giọng lạnh như băng nói:

- Tại hạ không muốn giết lão ca. Mong rằng lão ca về báo với tiêu cục điều tra rõ thực hư

Hắn nói xong liệng cặp thương xuống đài.

26. Chương 26: Công Nghĩa Đài Quái Nhân Xuất Hiện

Dưới đài nổi lên những tiếng la rầm rộ.

Thần thương Khâu Vân mặt mũi co rúm lại, loạng choạng lùi lại mấy bước. Lão quay sang phía đài mé tả cất tiếng run run gọi:

- Anh em hãy về báo lại với cục chủ là Khâu mỗ không hoàn thành được sứ mạng, chẳng còn mặt mũi nào trở về với các bạn nữa.

Lão vừa dứt lời vùng chưởng đập liên tiếp vào đầu.

Quần hào bật tiếng la hoảng thì Thần thương Khâu Vân đã té ngựa xuống đất.

Đây là kết quả cuộc đời người võ sĩ cương liệt tất phải như vậy.

Mang sơn khách Trần Đại Dụng buông tiếng thở dài bằng mình vọt xuống đất thoáng cái đã mất hút.

Mấy tên áo dài đen lên đài thu thập thi thể Khâu Vân mang đi.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du lại xuất hiện trước đài lớn tiếng tuyên bố

- Vụ quyết đấu thứ nhứt kết thúc rồi. Bây giờ để bắt đầu vụ thứ hai. Xin mời Võ Đường chưởng giáo và Tứ Hải bang chúa rời giá lên đài

Dưới đài lại một phen nhốn nháo. Đường đường chưởng môn phái Võ Đương và bang chúa Tứ Hải xuất tịch quyết đấu. Đây là một trường hợp hiếm có trong võ lâm.

Một lão đạo sĩ mặt tròn nhẩy lên công nghĩa đài như chim ưng. Lão là Linh Không thượng nhân, chưởng giáo phái Võ Đương một môn phái đứng đầu về kiếm thuật trong võ lâm.

Tiếp theo một bóng người nữa nhẩy lên đài. Người này mặt râu miệng rộng, mặt sắc mặt nghiêm mình mặc áo lam. Y là Triệu Khiếu Thiên, bang chúa Tứ Hải một bang lớn nhất trên chốn giang hồ

Hai vị chưởng môn tự báo họ tên rồi cùng nhau thi lễ.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du tỏ ra khiêm cung. Hắn sẽ sàng hỏi ý kiến hai vị chưởng môn.

Chỉ trong khoảng khắc dường như hai bên đã thảo luận xong hiệp nghị. Chưởng lệnh Hồ Đại Du đứng ra mấp đài lớn tiếng tuyên bố:

- Hai bên xin theo quyết đấu như điều thứ năm trong công ước. Tức là binh lý bí mật, công khai quyết đấu, không đem chuyện xích mích công bố ra. Cuộc quyết đấu sẽ diễn tiến cho đến khi một bên không có sức phản kích là chấm dứt

Quần hùng dưới đài lại xôn xao bàn tán với nhau:

- Không hiểu Võ Đương phái và Tứ Hải bang sao lại có xích mích để chưởng môn hai bên phải ra mặt quyết đấu? Sự thực không công bố hiển nhiên là không muốn người ngoài biết chuyện.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du liếc mắt hai bên rồi nói:

- Giám đài hãy lui ra ! Cuộc quyết đấu bắt đầu khai diễn!

Bốn tên Kim kiếm thủ đứng ở góc đài lần lượt rút lui. Trên đài chỉ còn lại hai bên đối thủ.

Võ Đương chưởng giáo sử kiếm, Tứ Hải bang chủ sử đoản quan bút.

Hai bên đều đứng ở vị trí ngưng thần nhìn nhau rồi rút binh khí ra.

Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành khẩn trương vô cùng, hai vị chúa trùm hai bang phái lớn công khai quyết đấu há phải chuyện tầm thường.

Hai bên đương chuẩn bị ra chiêu thì bất thành lình một tràng cười nổi lên cơ hồ làm rách mang tai người ta. Tiếng cười rùng rợn xé bầu không khí từ đằng xa vọng lại, làm chấn động toàn trường thì đủ biết công lực người này cao thâm đến trình độ kinh thế hãi tục.

Tiếng cười trước xa xa sau gần lướt trên không trung rồi xuống giữa đài.

Tiếng cười vừa dứt, trên đài thêm một quái nhân, mình cao không đầy bốn thước, gầy khẳng kheo, cặp mắt vàng sáng quắc, đầu tóc bạc phơ trông giống như một con đười ươi.

Võ Đương chưởng giáo cùng bang chúa Tứ Hải không hẹn mà cùng nhau quay đầu nhìn ra, chăm chú ngó lão quái.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du cũng chạy ra khu trung ương trên đài.

Quần hùng dưới đài ngơ ngác nhìn nhau, chẳng một ai hiểu lai lịch lão quái thế nào?

Chưởng lệnh Hồ Đại Du ngó lão quái một lúc rồi lạnh lùng hỏi:

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Lão quái trợn cặp mắt vàng hoe lên hỏi lại:

- Người đã biết hình dáng lão phu lại kêu bằng cao nhân phải chăng có ý chế diễu?

Chưởng lệnh Hồ Đại Du nói:

- Ông bạn có biết nơi đây là chốn nào không?

Lão quái hững hờ đáp:

- Vốn vẹn cái công nghĩa đài này thì làm khó lão phu thế nào được!

Chưởng lệnh Hồ Đại Du nói:

- Biết vậy là hay! Xin đừng giở thói điên khùng...

Lão quái quát hỏi:

- Thằng lỏi kia! Người dám hỗn xược với lão phu chăng?

- Ông bạn cũng có danh hiệu chứ?

- Dĩ nhiên, cầm thú cũng có tên húống chi là ta!

- Ông bạn báo danh đi.

- Lão phu coi người sống ở thế gian này cũng không đến nỗi quá ít đi, đại khái sáu mươi tuổi rồi. Chẳng lẽ không nhận ra lão phu là ai ư?

Hồ Đại Duy tuy tức giận nhưng vẫn cố nén nhịn nhẹ nhàng đáp:

- Xin thứ lỗi tại hạ mắt kém.

- Vậy thì người đi đi.

- Bữa nay tại hạ vâng lệnh chủ đài...

Lão quái ngắt lời:

- Vậy thì làm sao?

- Không cho ai đến phá hoại luật lệ của đài.

Lão quái cười ruồi đáp:

- Cái gì mà luật lệ với chẳng luật lệ! Lão phu không ưa cái trò đó đâu nhé!

Chưởng lệnh Hồ Đại Du xẵng giọng:

- Phải chăng ông bạn được người ta mời rượu không uống lại thích uống rượu phạt?

- Người không đáng nói thế.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du lửa giận bốc lên ngùn ngụt. Hắn bị dồn vào thế không thể lùi được bèn vươn tay chụp lấy lão quái.

Lão quái hắng giọng một tiếng rồi vươn bàn tay khẳng kheo một cái.

Bình! Chưởng lệnh Hồ Đại Du bị hất xiêu vẹo người đi phải lùi lại đến bảy tám bước.

Một chiêu của lão quái đã làm chấn động toàn trường. Hồ Đại Du làm đến chưởng lệnh Võ Minh, trong võ lâm ít tay địch thủ mà không chịu nổi một phát chưởng của lão quái thì công lực của lão quái đã đến trình độ khó có thể lường được.

Võ Đường chưởng giáo cất tiếng run run hỏi:

- Tiền bối có phải là Võ sự sinh phi Đỗ Vũ?

Lão quái cười khà khà nói:

- Thằng cha mũi trâu kia ! Người còn nhận ra lão nhân gia ư!

Võ Đường chưởng giáo không lấy thế làm tức, vội cúi đầu nói:

- Linh Không xin tham kiến tiền bối.

Dưới đài nổi lên những tiếng la hoảng. Chưởng lệnh Hồ Đại Du cũng phải chau mày nheo mắt.

Võ sự sinh phi Đỗ Vũ mấy chục năm trước đã ỷ vào đơn chưởng hàng phục Bát kiếm, oai chấn võ lâm. Kể tuổi hiện nay lão đã ngoài trăm. Mấy chục năm nay không thấy lão xuất hiện trên chốn giang hồ.

Bản tính ương gàn quái gở, Đỗ Vũ ưa can thiệp vào chuyện người cùng phanh phui bí mật của người khác cho nên người ta gán cho lão cái ngoại hiệu Vô sự sinh phỉ. Trước kia lão là một nhân vật khiến cho người ta phải điên đầu. Không ngờ bữa nay lại xuất hiện trên công nghĩa đài một cách đột ngột.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du mặt mũi nhăn nhó chấp tay nói:

- Lão tiền bối đức cao vọng trọng...

Đỗ Vũ xua tay gạt đi:

- Người đừng nói nữa! Lão phu có ưa nịnh đâu.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du không dám ương ngạnh, cười chữa thẹn nói:

- Xin lão tiền bối lấy công ước vô lâm làm trọng.

Vô sự sinh phỉ nheo mắt:

- Công ước gì?

Chưởng lệnh Hồ Đại Du đáp:

- Bất luận là ai cũng không được quấy nhiễu công nghĩa đài.

Vô sự sinh phỉ thản nhiên hỏi lại:

- Quấy nhiễu thì sao?

Chưởng lệnh Hồ Đại Du đáp:

- Chiếu nội quy cứ tùy tiện hạ sát không cần hỏi han chi tiết.

Vô sự sinh phỉ cười lạt:

- Vậy người hạ thủ đi.

- Vãn bối không dám, chỉ xin lão tiền bối...

Vô sự sinh phỉ ngắt lời:

- Đừng nói nữa! Những ai có thể lên đài?

- Hai bên quyết đấu.

- Ngoài ra còn ai được lên nữa không?

- Chỉ còn những người có liên quan trực tiếp đến vụ quyết đấu

Vô sự sinh phỉ cười rộ:

- Đúng lắm! Lão phu cũng là một người liên quan đến cuộc quyết đấu.

Hồ Đại Du ngập ngừng:

- Cái đó...

Vô sự sinh phỉ chẹn họng:

- Đài này kêu bằng công nghĩa đài phải làm cho danh đứng với thực. Lão gia đây vì chủ trương công nghĩa mà tới.

- Nhưng...

- Lão gia chỉ cần nói vài câu xong đã đi ngay có trở ngại gì?

Chưởng lệnh Hồ Đại Du ngẩn người một lúc rồi không sao được đành phải lùi lại. Bốn tên Kim kiếm thủ đứng đằng sau đài chờ lệnh thấy tình trạng vậy cũng sợ co vùi.

Vô sự sinh phỉ Đỗ Vũ tuy người bé nhỏ ốm nhom, nhưng cặp mắt lão ghê gớm không ai dám nhìn thẳng. Lão nhìn Vô Đường chưởng giáo chăm chăm rồi hỏi gần từng tiếng:

- Linh Không! Lão nhân gia đây cùng lệnh tiên sư là chỗ thâm giao người có biết không?

Võ Dương chưởng giáo kính cẩn đáp:

- Vãn bối có biết.

- Vậy người chịu nghe lão nhân gia một lời chăng?

- Xin lão tiền bối cho hay.

- Triệt bỏ vụ quyết đấu này.

Võ Dương chưởng giáo chững hững lùi lại một bước ra chiều khó nghĩ đáp:

- Về vụ này xin lão tiền bối lượng xét cho...

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ hỏi ngay:

- Người không nghĩ đến địa vị chưởng môn một phái sao?

Võ Dương chưởng giáo ngập ngừng đáp:

- Không phải thế! Vụ này quan hệ rất trọng đại...

Vô sự sinh phi ngắt lời:

- Nói nhăng! Tranh giành sống chết liệu có giải quyết được vấn đề không?

- Đây là trường hợp bắt buộc phải thế không còn đường lối nào khác.

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ hắng giọng một tiếng rồi quay ra hỏi Tứ Hải bang chúa:

- Triệu Khiếu Thiên! Cả người cũng cam tâm tình nguyện hành động như một kẻ thất phu chăng?

Tứ Hải bang chúa khom lưng đáp:

- Lão tiền bối! Vinh dự của cá nhân và thanh danh của bản bang không thể bỏ qua được.

- Đồ máu có duy trì được vinh dự đâu?

- Nhưng không thế không xong.

Quần hào ở dưới đều ngẩng cổ nhìn lên, chẳng một ai hay giữa lão quái và hai bên có mối liên quan gì.

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ đảo cặp mắt uy hiếp nhìn hai người trầm giọng hỏi:

- Giả tỷ có người âm mưu hủy diệt bang phái các người cũng không để ý dò xét chăng?

Võ Dương chưởng giáo kinh hãi hỏi lại:

- Có chuyện âm mưu?

- Dĩ nhiên!

- Xin tiền bối nói cho hay.

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ hắt hàm hỏi lại:

- Ba tháng trước đây cuốn Tam Thanh Kiếm lục để trấn sơn của phái Võ Dương đã bị mất cắp rồi phải không?

Võ Dương chưởng giáo gật đầu đáp:

- Đúng thế.

Vô sự sinh phi lại hỏi:

- Hai đệ tử của Tứ Hải bang bị chết phơi thây trên núi Võ Dương có đúng thế không?

Võ Dương chưởng giáo cùng Tứ Hải bang chúa đều kinh hãi vô cùng. Vụ bí mật này tưởng ngoài hai bên đương sự chẳng một ai hay thế mà lão quái lại biết mới thật là kỳ.

Vô sự sinh phỉ Đỗ Vũ hỏi tiếp:

- Hai tên đệ tử Tứ Hải bang chết trong trường hợp nào?

Vô Đương chưởng giáo đáp:

- Chúng bị tên đệ tử thủ môn phát giác rượt theo rồi sảy chân rơi xuống vực thăm mà chết.

- Sự thật đúng như vậy chăng?

Vô Đương chưởng giáo không hiểu Vô sự sinh phỉ hỏi câu này có dụng ý gì. Trong lúc nhất thời không sao trả lời được.

Vô sự sinh phỉ quay sang hỏi Tứ Hải bang chúa:

- Hai đệ tử mắc nạn của người bản lĩnh thế nào?

Tứ Hải bang chúa đáp:

- Chúng đều là võ sĩ hạng nhất trong bang.

Vô sự sinh phỉ lại hỏi:

- Liệu chúng có thể bị người rượt theo mà sảy chân lăn xuống vực được không?

Tứ Hải bang chúa đáp:

- Theo lý lẽ thì không thể thế được.

Vô sự sinh phỉ hỏi vặn:

- Đệ tử bang Tứ Hải lên núi Vô Đương làm chi?

Tứ Hải bang chúa đáp:

- Hai tên đó vâng lệnh lên phân đà xử lý bang vụ. Văn bối không hiểu vì lẽ gì chúng lại lên núi Vô Đương.

Vô sự sinh phỉ Đỗ Vũ lấy trong bọc ra một vật rồi đưa cho Vô Đương chưởng giáo hỏi:

- Người thử coi xem phải cái này không?

Vô Đương chưởng giáo vừa đón lấy mặt đã biến sắc run lên đáp:

- Đúng là cái này! Tại sao nó lại lọt vào tay tiên bối.

Vô sự sinh phỉ đánh giọng đáp:

- Người bắt tất hỏi tại sao! Chỉ cần biết đây là một âm mưu với mục đích khiến các phái tàn sát lẫn nhau

Tứ Hải bang chúa phản kích hỏi:

- Xin lão tiên bối cho biết người đã sách động vụ âm mưu này là ai?

Vô sự sinh phỉ đáp:

- Người không nên biết đến là hơn.

Vô Đương chưởng giáo hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô sự sinh phỉ đáp:

- Người biết ra chỉ tổ gây vạ lớn với bang Tứ Hải.

- Văn bối muốn biết...

Vô sự sinh phỉ gạt đi:

- Ngày mai vận võ lâm sắp đến rồi, nên bớt việc đi là hơn.

Võ Dương chưởng giáo nhìn Vô sự sinh phỉ kính cẩn thì lễ nói:

- Văn bối xin đại diện cho bản môn dâng lời cảm tạ tiền bối

Vô sự sinh phỉ nói:

- Không cần phải tạ ơn. Có điều từ đây người nên cẩn thận, đừng hành động lỗ mãng để vô lâm đồng đạo cười cho.

- Văn bối xin kính cẩn tuân theo lời giáo huấn.

Vô sự sinh phỉ lại nói:

- Bây giờ hai người hạ đài đi!

Bất thành linh ở dưới đài nổi lên một trận huyền náo. Đám người như làn sóng rẽ sang hai bên. Một quái nhân mình mặc áo xanh, lưng đeo trường kiếm, đầu đội nón rộng vành kéo sụp xuống mắt. Quái nhân ngạo nghễ tiến về phía trước đài như chỗ không người.

Vô sự sinh phỉ nhú cặp mày bạc hỏi:

- Công lực người kia đã đến mức thượng thặng. Các người có biết y là ai không?

Võ Dương chưởng giáo cùng Tứ Hải bang chúa đồng thanh đáp:

- Văn bối không rõ.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du nghe tiếng vội vã dẫn bốn tên Kim kiếm thủ chạy ra giữa đài.

Lúc này quái nhân đã tung mình vọt lên đài tựa hồ một mớ bông đáp xuống không một tiếng động.

Công nghĩa đài lại một phen bị người quấy nhiễu. Đây là những chuyện chưa từng xảy ra bao giờ.

Bốn tên Kim kiếm thủ chia ra đứng giữ phương vị chuẩn bị hành động.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du chấp tay hỏi:

- Xin ông bạn cho biết danh hiệu?

Quái nhân đáp:

- Tại hạ là Sách Huyết Nhất Kiếm (tức Ngô Cương cải trang).

Bốn tiếng lạnh như hạt châu khiến người nghe không rét mà run.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du hỏi lại:

- Sách Huyết Nhất Kiếm ư!

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi

Chưởng lệnh Hồ Đại Du hỏi:

- Ông bạn tới đây có mục đích gì?

Ngô Cương buông thông:

- Để đòi máu.

Cặp mắt chàng đầy tử khí khiến ọi người trên đài phải chấn động tâm thần. Chàng kéo nón sụp xuống đến mũi càng ra vẻ thần bí.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du biến sắc run lên nói:

- Xin ông bạn nói rõ hơn một chút.

Ngô Cương hỏi lại:

- Phải chăng đây là công nghĩa đài?

- Phải rồi

Ngô Cương hỏi lại:

- Phàm cá nhân hoặc môn phái mà có điều ân oán với nhau đều lên đây để xin xử theo luật lệ xử đoán phải không?

- Chính thế

- Vậy tại hạ muốn nhờ đây xét đoán ột vụ công án...

- Nhưng trước khi xét đoán phải đưa ra thỉnh cầu trước.

- Bây giờ tại hạ đưa ra thỉnh cầu cũng được chứ gì?

- Đối tượng là ai?

Ngô Cương liền trở tay vào Vô Đương chưởng giáo và Tứ Hải bang chúa nói:

- Chính là hai vị này

Vô Đương chưởng giáo và Tứ Hải bang chúa đều giật nảy mình lên. Hai lão không ngờ một kiếm thủ kỳ bí tự xưng là Sách Huyết Nhất Kiếm lại trở mình làm đối tượng.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du cau mày:

- Giữa các vị có chuyện gì?

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng nói:

- Tại hạ cũng thỉnh cầu theo điều thứ năm trong công ước là bí mật bình lý công khai quyết đấu.

Tứ Hải bang chúa không nhịn được nữa lên tiếng:

- Nơi đây không phải là chỗ cho ai đến rắc rối một cách vô lý

Ngô Cương cười gằn hỏi lại:

- Sao các hạ biết tại hạ đến rắc rối một cách vô lý?

Tứ Hải bang chúa đáp:

- Người cùng bản tòa vốn không quen không biết...

Ngô Cương ngắt lời:

- Các hạ hãy chờ một chút rồi sẽ rõ chúng ta có mối quan hệ rất sâu xa.

Tứ Hải bang chúa nói ngay:

- Vậy người hãy nói lai lịch cho đồng đạo ở đây biết trước đã

Ngô Cương đáp:

- Bất tất phải thế.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du trầm giọng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Theo đúng quy củ ông bạn cần cho biết lai lịch trước.

- Nếu không thì sao?

- Không thì mời ông bạn xuống đài.

- Tại hạ không xuống thì sao?

Chưởng lệnh Hồ Đại Du lớn tiếng:

- Từ ngày thành lập đài đến nay chưa có ai phá hoại luật lệ

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Tại hạ đã báo tên tức là theo quy củ và thỉnh cầu quyết đấu.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du lắc đầu đáp:

- Không được! Cần phải công khai rõ tính danh, thân thế cùng lại lịch mới được.

- Tại hạ tưởng bất tất phải thế...

Chưởng lệnh Hồ Đại Du ngắt lời:

- Vậy mời ông bạn tùy tiện đi đi

Ngô Cương đáp bằng một giọng kiên quyết:

- Không một ai có thể bức bách tại hạ xuống đài.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du lùi lại. Bốn tên Kim kiếm thủ rút trường kiếm ra.

Bầu không khí trong trường khẩn trương đến cực điểm.

Ngô Cương hờ hững đáp:

- Các vị muốn đổ máu trước hay sao?

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ từ nãy giờ không mở miệng đột nhiên lớn tiếng:

- Khoan đã! Lão nhân gia đây có điều muốn nói.

Lão người nhỏ mà âm thanh rất lớn, làm chấn động màng tai mọi người.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du hỏi:

- Đỗ tiên bối có gì dạy bảo?

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ đáp

- Lão gia đây muốn dự một phần.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du hỏi lại:

- Phải chăng ý Đỗ tiên bối muốn...

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ ngắt lời:

- Lão gia đây bỗng nổi cao hứng muốn gã kêu lão gia khiêu chiến hay để lão gia khiêu chiến với gã. Tóm lại trường chiến đấu này nhất định phải có.

Lão quái nói kiểu này khiến mọi người khóc dở mếu dở. Hồ Đại Du nói:

- Đỗ tiên bối muốn tham gia cuộc quyết đấu chẳng?

- Đúng thế!

- Theo quy củ thì người khiêu chiến hoặc thỉnh cầu quyết đấu cần phải nêu rõ lý do.

Vô sự sinh phi hờ hững đáp:

- Lý do của lão gia đây là coi không thuận mắt chút nào.

27. Chương 27: Bắt Đầu Rửa Hận, Phụng Kiếm Ra Oai

Ngô Cương lạnh lùng nói xen vào:

- Tại hạ tiếp thụ cuộc khiêu chiến đó.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du hào khí bỗng bật lớn tiếng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ông bạn chưa đủ tư cách nói thế được!

Ngô Cương hất vành nón lên. Hai luồng mực quang đầy sát khí chiếu ra đảo nhìn mọi người.

Mắt ai tiếp xúc mực quang của chàng đều không khỏi ngấm ngấm kinh hãi, tưởng chừng như bao nhiêu cừu hận trong thiên hạ đều trút hết vào cả mắt chàng.

Mực quang của chàng bỗng dừng lại trên mặt Chuông lệnh Hồ Đại Du.

Chuông lệnh Hồ Đại Du lùi lại một bước. Hắn há miệng toan nói nhưng mực quang của đối phương uy hiếp không thốt ra lời. Thứ mực quang rùng rợn này đến nay hắn mới trông thấy là lần đầu.

Bốn tên Kim kiếm thủ biến đổi sắc mặt đến mấy lần.

Vô Đương chuông giáo và Tứ Hải bang chúa bị trở làm đối tượng quyết đấu lại càng xao xuyến khôn tả.

Dưới đài bao nhiêu nhân vật giang hồ tuy đứng xa quá không nhìn rõ thái độ cùng phản ứng của từng người, nhưng theo tình thế mà phán đoán, ai cũng biết thiếu niên kì bí tự xưng là Sách Huyết Nhất Kiếm kia quyết không phải là nhân vật tầm thường.

Bộ mặt không trường vừa khùng khiếp vừa kì bí vô cùng.

Chuông lệnh Hồ Đại Du hỏi lại:

- Phải chăng ý Đồ tiên bối muốn ...

Vô sự sinh phỉ ngắt lời:

- Lão gia nay bỗng nổi cao hứng muốn gã kêu lão gia khiêu chiến hay để lão gia khiêu chiến với gã. Tóm lại trường chiến đấu này nhứt định phải có.

Lão quái nói kiểu này khiến mọi người cười dở mếu dở. Hồ Đại Du hỏi:

- Đồ tiên bối muốn tham gia cuộc chiến đấu chẳng?

- Đúng thế!

- Theo quy định thì người khiêu chiến hoặc thỉnh cầu quyết đấu phải có lý do.

Vô sự sinh phỉ hững hờ đáp:

- Lý do của lão gia đây là coi không thuận mắt chút nào.

Ngô Cương nhìn chằm chập Chuông lệnh Hồ Đại Du nói:

- Tại hạ không chờ lâu được nữa.

Chuông lệnh Hồ Đại Du nói cứng:

- Không ai phá hoại được quy củ của bản đài.

Giữa lúc ấy một thiếu phụ nọ giòng xinh đẹp nay vẻ lãng mạn uyển chuyển từ phía sao đài đi ra lững thững tiến vào trung ương.

Chuông lệnh Hồ Đại Du cùng bốn tên Kim kiếm thủ cúi rạp xuống thi lễ.

Thiếu phụ đưa cặp mắt long lanh sóng gợn đảo nhìn toàn đài, đặc biệt chú ý đến Ngô Cương hơn một chút. Đoạn mụ vẩy bàn tay ngọc một cái, nhìn Hồ Đại Du nói:

- Xin chuông lệnh hãy lui xuống để mặt ta xử trí.

Hồ Đại Du cung kính dạ một tiếng rồi cùng bốn tên Kim kiếm thủ lùi ra.

Thiếu phụ diêm dúa này là ai mà quyền lực lớn vậy?

Quần hào hơi nhốn nháo lên một chút rồi yên tĩnh lại. Bầu không khí trong trường mỗi lúc một thêm kỳ bí.

Thiếu phụ lại nhìn Vô sự sinh phỉ khẽ gật đầu nói:

- Bữa nay coi Đồ tiền bối có vẻ thanh tao lắm.

Vô sự sinh phỉ chớp mắt luôn mấy cái xua tay nói:

- Lão gia đây vốn là người quê kệch, phu nhân đừng nói giỡn.

Thiếu phụ nở nụ cười như đóa hoa xuân hỏi:

- Tiền bối có thích phô trương thân thủ trên đài này chẳng?

Vô sự sinh phỉ đáp:

- Phô trương thân thủ cóc gì đâu. Coi không thuận mắt thì thí cái mạng già này.

Thiếu phụ đưa mắt nhìn hai vị chưởng môn hỏi:

- Đối với vụ khiêu chiến này hai vị có dị nghị gì không?

Hai người sững sờ một chút rồi đồng thanh đáp:

- Không có điều chi dị nghị hết.

Sau cùng thiếu phụ quay sang hỏi Ngô Cương:

- Tiểu hữu hãy thông danh tính và cho biết rõ lai lịch được chẳng?

Ngô Cương buông thông:

- Sách Huyết Nhất Kiếm.

Thiếu phụ lại hỏi:

- Tiểu hữu chỉ báo ngoại hiệu thôi ư?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Phải rồi.

Thiếu phụ lại hỏi:

- Có phải tiểu hữu chuẩn bị khiêu chiến với ba vị không?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Kể ra chỉ có hai vị, nhưng thêm một người nữa cũng không sao.

Thiếu phụ hỏi:

- Tiểu hữu muốn khiêu chiến theo phương thức nào?

Ngô Cương đáp:

- Bình nghị bí mật, công khai quyết đấu.

Thiếu phụ lại hỏi:

- Quyết đấu đến trình độ nào?

Ngô Cương đáp:

- Đến chết mới thôi.

Bốn tiếng này chàng vận động nội lực vào huyết đan điền rồi mới phát ra. Cả những người đứng đằng xa cũng nghe rất rõ. Tiếng nói của chàng như một ngọn trùy lớn đánh vào tâm khảm từng người.

Chưởng giáo phái Võ Đang và bang chúa bang Tứ Hải vừa kinh hãi vừa nghi ngờ, nghĩ không ra được chàng thiếu niên kỳ bí này ở đâu tới? Vì nguyên nhân gì mà chàng mở miệng đã nói ngay đến chuyện liều mạng? Theo lẽ, nếu chẳng có mối thâm thù đại hận thì quyết chẳng bao giờ đưa ra điều kiện quyết đấu đến chết.

Hai vị đã là võ sĩ lại là người đứng đầu một bang phái cần phải duy trì một phong độ tôn nghiêm nên tuy trong lòng nóng nảy mà không tiện gạn hỏi nguyên do.

Thiếu phụ diêm dúa bước ra trước đài lớn tiếng tuyên bố:

- Nhân danh đại biểu inh chủ, bản nhân tuyên bố cuộc quyết đấu đã thành lập.

Bao nhiêu người có mặt tại trường đều hồi hộp trong lòng.

Thiếu phụ lại nói tiếp:

- Theo thỉnh cầu của hai bên và chiếu điều thứ năm trong công ước cuộc bình nghị giữa đôi bên được giữ bí mật, còn cuộc quyết đấu khai diễn trước mặt quần hào.

Mụ nói xong lại đảo mắt nhìn mọi người trên đài một lượt rồi gót sen thoăn thoắt lui vào hậu đài.

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ bản lãnh cao thâm đến đâu nhiều người biết tới. Nhưng Sách Huyết Nhất Kiếm dám ngang nhiên tự khiêu chiến với hai vị chưởng môn là một điều khó có người tin là sự thực trừ phi chàng là kẻ điên khùng hay có chỗ ỷ mình.

Ngô Cương đối diện với những kẻ thù đã tàn sát nhà chàng ngày trước thì mối cừu hận nổi lên bùng bùng trong huyết quản. Hai tia mắt chàng nhìn chăm chăm vào mặt đối phương.

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ háng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Mã tiểu tử kia! Có phải ngươi ôm mối oán hận đến cùng cực mà tới đây?

Ngô Cương nghiêng răng đáp:

- Đúng thế!

Vô sự sinh phi lại hỏi:

- Hai vị môn chúa với ngươi có mối thù gì?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Cái đó không can gì đến các hạ.

Vô sự sinh phi trừng mắt hỏi:

- Sao? Ngươi kêu lão gia bằng các hạ ư?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Thế là tại hạ lịch sự lắm rồi.

Vô sự sinh phi cười nhạt nói:

- Tiểu tử! Giỏi lắm! Coi chừng bữa nay lão nhân gia không cho ngươi nếm mùi không được...

Ngô Cương ngắt lời:

- Các hạ thành danh không phải là chuyện dễ dàng.

Vô sự sinh phi hỏi:

- Ngươi nói vậy nghĩa là làm sao?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Các hạ rước lấy cái nhục thân danh tan nát thật là uổng quá.

Vô sự sinh phi tức giận khôn xiết nhưng lão lại nổi lên tròng cười khanh khách nói:

- A ha! Thằng nhóc kia! Lão nhân gia sống đã từng này tuổi đầu mà bữa nay mới gặp một đứa tiểu nhi cuồng vọng ngu ngốc như ngươi là một...

Ngô Cương cất giọng the thé ngắt lời:

- Tại hạ chỉ nể ở chỗ các hạ là một vị tiền bối trong võ lâm. Xin đừng mở miệng mắng người.

Vô sự sinh phỉ Đỗ Vũ vẫy tay nói:

- Lại đây! Chúng ta đánh nhau một keo đã.

Ngô Cương hững hờ nói:

- Giữa tại hạ và các hạ vốn không thù không oán...

Vô sự sinh phỉ ngắt lời:

- Tiểu tử! Người đã tiếp thụ sự khiêu chiến của lão phu trước mặt mọi người.

Ngô Cương nói:

- Thế là các hạ ra quân không có chính nghĩa.

Vô sự sinh phỉ thần nhiên đáp:

- Lão nhân gia cần cho người một bài học.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ còn có mưu tính chuyện gì nữa không?

Vô sự sinh phỉ tức quá cất tiếng mắng:

- Thằng lỏi kia! Người nói thối lắm.

Ngô Cương hấn giọng một tiếng rồi nói:

- Hừ! Rõ ràng các hạ có ý muốn ngăn trở tai vạ cho hai vị chưởng môn. Nhưng các hạ lầm rồi.

Chưởng giáo phái Võ Dương và Bang chúa bang Tứ Hải nghe chàng nói vậy không khỏi biếng sắc.

Vô sự sinh phỉ Đỗ Vũ bị chàng nói trúng tâm sự đành mặt dạn mày dày hỏi lại:

- Tiểu tử! Nếu trúng như vậy thì người tính sao?

Ngô Cương tiến lại cất giọng trầm trầm đáp:

- Các hạ! Đây không phải là chuyện tỉ võ đấu.

Vô sự sinh phỉ nói:

- Lão nhân gia đã biết là người muốn liều mạng.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ vẫn không biến đổi chủ ý ư?

Vô sự sinh phỉ đáp ngay:

- Dĩ nhiên là không.

Ngô Cương nói:

- Vậy các hạ chuẩn bị tự vệ đi!

Vô sự sinh phỉ cười ha hả hỏi:

- Lão nhân gia phải tự vệ ư?

Ngô Cương rút trường kiếm ra đánh soạt một tiếng gió chành chéch để ngang trước ngực, tay trái giữ ngay kiếm quyết.

Thủ thức của chàng kỳ bí lạ thường, trong võ lâm chưa từng thấy thế bao giờ.

Vô sự sinh phỉ đột nhiên ngừng tiếng cười, cất giọng run run la lên:

- Phụng kiếm.

Ngô Cương động tâm tự hỏi:

- Sao lão quái này lại nhận ra thanh Phụng kiếm?

Vô sự sinh phi Đỗ Vũ đổi sắc mặt mấy lần. Hồi lâu lão thở dài nói:

- Lão phu thủ tiêu cuộc quyết đấu.

Rồi quay sang chưởng giáo phái Võ Đường:

- Linh Không! Các hạ liệu lấy mà làm.

Đoạn lão quay mình vọt xuống đài đông tuốt.

Dưới đài nhón nháo cả lên. Ai cũng tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây? Vô sự sinh phi nổi tiếng là dị nhân một thời vừa thấy bảo kiếm đã thoái lui nghĩa là làm sao? Anh chàng Sách Huyết Nhất Kiếm này lại lịch thế nào?

Trong lòng Ngô Cương cũng chấn động khôn lường. Chàng tự hỏi:

- Phải chăng công chúa Hồ Ma đã ngấm ngầm có oai vọng rất lớn rồi không? Hay là Vô sự sinh phi Đỗ Vũ có mối liên hệ gì với Hồ Ma?

Ngô Cương vẫn giữ nguyên thế kiếm cất tiếng hỏi:

- Bây giờ vị nào tiến lên trước?

Tứ Hải bang chúa thẳng thẳng tiến lại, xúc động hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bây giờ các hạ có thể nói rõ được chăng?

Ngô Cương hạ thấp giọng xuống nói dần từng tiếng:

- Tại hạ là di cô của Võ Thánh muốn đòi món nợ máu trong Ngũ Bách nhân trũng.

Chàng nói câu này hai người cùng nghe rõ.

Võ Đường chưởng giáo lập tức mặt xám như tro tàn, da mặt co rúm từng cơn. Lão lùi lại bảy bước liền. Người hần run cầm cập khiến cho tấm đạo bào bật lên tiếng phanh phách.

Tứ Hải bang chúa mặt cũng méo xéch trông chẳng ra hình thù gì nữa, nói không lên tiếng:

- Người ... người là ...

Ngô Cương cười lớn tiếng ngăn chặn:

- Hai lão nên chú ý: cuộc bình lý phải giữ bí mật không được đem sự thực công khai.

Tứ Hải bang chúa trán toát mồ hôi nhỏ giọt.

Ngô Cương lại hỏi:

- Các hạ có muốn di ngôn điều gì không?

Tứ Hải bang chúa lắp bắp:

- Bản tòa có một lời thỉnh cầu.

Ngô Cương giục:

- Các hạ nói đi!

Tứ Hải bang chúa đáp:

- Bất luận sự việc ngày trước phải trái thế nào bản tòa tình nguyện một mình gánh hết, xin đừng để liên lụy đệ tử bản bang.

Ngô Cương trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Có thể được! Nhưng phải đổi lại bằng một điều kiện.

Tứ Hải bang chúa hỏi:

- Điều kiện gì?

Ngô Cương đáp:

- Phải giải tán bang Tứ Hải từ bữa nay.

Tứ Hải bang chúa ngập ngừng:

- Cái đó...

Ngô Cương thúc giục:

- Các hạ quyết đoán mau đi!

Tứ Hải bang chúa ngửa mặt lên trời buông tiếng thở dài rồi nhìn xuống đài lớn tiếng tuyên bố:

- Triệu Khiếu Thiên này trịnh trọng tuyên bố cùng đồng đạo: Cuộc chiến bữa nay bất luận ai sống ai chết bang Tứ Hải cũng giải tán từ lúc này, vĩnh viễn lui khỏi giang hồ.

Quần hào dưới đài bật tiếng la hoảng. Tứ Hải bang chủ tuyên bố giải tán bản bang thật là một chuyện đột ngột không ai hiểu được.

Bọn đệ tử bang Tứ Hải tùy tùng bang chúa đều đứng cả dậy la gọi:

- Bang chúa!

Tứ Hải bang chúa giơ tay ra hiệu ngăn cản bọn đệ tử rồi cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Bản tòa hèn kém không thể giữ được cơ nghiệp, thật là xấu hổ với các tiền bang chúa. Việc này đã thành định cuộc. Các vị đừng nhiều lời nữa!

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng:

- Các hạ đã xong việc chưa?

Tứ Hải bang chúa quay lại rút cặp phán quan bút ra run lên đáp:

- Xong rồi!

Hai bên lặng lẽ đứng thành thế đối lập.

Toàn trường yên lặng như tờ bao nhiêu con mắt chăm chú nhìn cả lên đài.

Tình hình rất đổi khẩn trương. Thời gian lặng lẽ trôi một cách rất nặng nề.

Một tiếng quát cất lên rồi tiếng rú tiếp theo khiến người ta phải kinh tâm động phách.

Quần hùng vừa thấy kiếm quang lóe lên tựa hồ một tia chớp loáng giữa lúc đêm tối rồi vụt tắt.

Tay kiếm của Sách Huyết Nhất Kiếm đã thông xuống. Tứ Hải bang chúa không nhúc nhích. Cặp phán quan bút vẫn giữ trong tay.

Vụ này là thế nào đây?

Huyệt một tiếng! Tứ Hải bang chúa ngã ngửa người ra. Chiếc đầu lâu lăn long lóc xuống đài. Máu tuông xối xả như trời đổ mưa hồng.

Tiếng la hoảng vang động cả một vùng sơn cốc. Kiếm thuật này là kiếm thuật gì? Thân thủ ấy ra làm sao? Đường đường một vị bang chúa của một bang phái lớn nhất trên chốn giang hồ mà không còn đất để trả đòn lấy một chiêu.

Mười mấy tên đồ đệ bang Tứ Hải cùng nhảy lên đài. Bỗng hai tên Kim kiếm thủ từ phía sau chạy ra vùng kiếm lên ngăn cản. Một tên nói:

- Xin liệt vị tuân giữ công ước, không được động thủ. Hãy thu thập thi thể này về đi!

Mười mấy cặp mắt oán hờn nhìn chăm chăm vào mặt Ngô Cương. Mặt chàng vẫn trơ ra không lộ vẻ gì. Hồi lâu một lão già ôm lấy cái xác không đầu nhảy xuống đài.

Hai tên Kim kiếm thủ kinh hãi vô cùng, mắt lăm lét nhìn Ngô Cương rồi lùi lại.

Ngô Cương khác nào một pho sát thần, lạnh lùng quay lại bảo Võ Dương chưởng giáo:

- Chưởng môn nhân! Bây giờ đến lượt các hạ.

Vừa rồi chàng phóng một kiếm mà Tứ Hải bang chúa phải bay đầu. Toàn trường tựa hồ bị một làn không khí tử vong bao phủ. Công lực của Võ Dương chưởng giáo dù có cao thâm cũng chẳng hơn được Tứ Hải bang chúa mấy nổi. Cứ tình thế này mà đoán, quần hào tựa hồ đã nhìn thấy kết cục ra sao rồi.

Khí độ Võ Dương chưởng giáo có chỗ khác với Tứ Hải bang chúa là sau cơn khích động, lão bình tĩnh trở lại, thung thăng lên tiếng:

- Bản tòa cũng có lời thỉnh cầu.

Ngô Cương hỏi:

- Điều chi?

Võ Dương chưởng giáo hỏi lại:

- Cục diện bữa nay là kết thúc của cả câu chuyện trước xưa đây chứ?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó còn tùy tình trạng mà liệu định.

Võ Dương chưởng giáo thở dài nói:

- Oan oan tương báo biết bao giờ cho hết ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Hôm nay đã biết việc hôm nay, hà tất phải nghĩ chuyện đường dài?

Võ Dương chưởng giáo cất tiếng niệm vô lượng thọ phật.

Ngô Cương giục:

- Nếu chưởng môn còn có di ngôn điều chi xin giao lại ngay đi!

Võ Dương chưởng giáo quay sang đài bên cạnh hỏi:

- Huyền Phong đâu?

- Đệ tử đây!

Một đạo sĩ chừng ba mươi tuổi vừa đáp vừa bước lên đài cung kính thi lễ hỏi:

- Tôn sư có điều chi dạy bảo?

Võ Dương chưởng giáo đáp ;

- Cục diện bữa nay bản tôn phải xuất diện mới xong. Nếu xảy ra điều bất hạnh thì người lập tức trở về bẩm với Trần trưởng lão cử hành điển lệ lập chưởng môn thay bản tòa và hiệu dụ cho hết thấy mấy đời đệ tử dùng thù oán gì với vị thiếu hiệp này nữa.

Huyền Phong về mặt thê thảm nói:

- Sư phụ để đệ tử thay thế cho...

Võ Dương chưởng giáo ngắt lời:

- Đừng nói càn. Xuống đi!

- Sư phụ!

- Xuống ngay!

Huyền Phong nước mắt chảy quanh ham ham nhìn Ngô Cương. Không muốn xuống đài.

Ngô Cương giơ thanh Phụng kiếm lên, lạnh lùng nói:

- Chưởng môn nhân! Rút kiếm ra!

Chưởng môn Võ Đang quay lại rút kiếm. Áo đạo bào của lão không gió mà phì ra như cái trống. Hiển nhiên lão đã vận công lực đến độ chói.

Ngô Cương khấn thầm trong bụng:

- Phụ thân! Mẫu thân! Các vị thúc bá đồng môn! Ở dưới suối vàng như có linh thiên hãy coi những kẻ thù từ nay lần lần phải thường mạng để trả nợ máu.

Thanh Phụng kiếm hiện ra một làn kiếm khí âm trầm, thấp thoáng hiện ra bóng củ một con chim phượng.

Kiểm khí càng lên cao, làn hơi chết chóc càng dày đặc. Lỗ mũi mọi người tựa hồ đã ngửi thấy mùi máu tanh.

Song kiếm đối lập! Bầu không khí tựa hồ ngưng kết lại.

Võ Đang là một kiếm phái đứng đầu các phái khác. Tuy sư tổ để lại cho vô số bí lục trân quý, nhưng vì không có nhân tài kiệt xuất kế tiếp mà lâm vào cục diện suy vi như ngày nay. Chưởng giáo phái Võ Đang liệu có thể tiếp được mấy chiêu kiếm của chàng thiếu niên bí mật này không? Sách Huyết Nhất Kiếm trước nay chưa từng nổi tiếng, không hiểu lai lịch chẳng như thế nào? Cái ngoại hiệu Sách Huyết Nhất Kiếm sắc mùi máu tanh không hiểu bên trong có ý khùng bố những ai?

Đó là những câu mà quần hào tự hỏi. Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà, bầu không khí khẩn trương lắng lẽ trôi đi. Tay kiếm của chưởng giáo phái Võ Đang bắt đầu rung động tỏ ra định lực của lão đã thua một bậc.

Một tiếng quát vang! Tiếp theo là tiếng sắt thép đụng nhau rùng rợn, rồi một tiếng rú thê thảm!

Chưởng giáo phái Võ Đang lão đảo người đi buông kiếm té xuống. Cục diện kinh tâm động phách đã kết thúc.

Tại một chiêu mà chưởng môn một môn phái lớn so với Tứ Hải bang chúa còn cao cường hơn cũng bị hạ rồi. Máu đỏ tuôn ra rất mau ướt cả tấm đạo bào sắc vàng.

Mười tên đại đệ tử tùy tùng nhảy ùa lên đài. Những tiếng la khùng khiếp vang động cả một vùng.

Võ Đang chưởng giáo tay chân co quắp. Hiển nhiên nhất kiếm này chưa làm lão đoạn khí ngay mà là tại lão đã dùng hết sức để chống đỡ chiêu kiếm đó.

Ngô Cương lại giơ kiếm lên...

Bỗng một tiếng quát tựa hồ thủng cả màng tai:

- Dừng tay.

Thanh kiếm trong tay Ngô Cương phải dừng lại. Một làn cương khí như núi đẩy chàng ra xa ba bốn thước.

Chàng ngừng đầu trông lên thấy một vị hòa thượng quần áo lam lũ, giày mũ rách tươm, nay mình bùn đất cấu ghét, mùi khê nồng nặc đứng sững trước mặt.

Mười thanh trường kiếm đều trở vào Ngô Cương.

Nhà sư lam lũ lớn tiếng quát:

- Các ngươi muốn chết chẳng?

Nhà sư vẫy tay một cái. Mười tên đại đệ tử phái Võ Đang bị hất lùi lại.

Thiếu phụ diêm dúa, chưởng lệnh Hồ Đại Du và bốn tên Kim kiếm phụ trách việc coi đài đồng thời xuất hiện.

Ngô Cương cất giọng run run hỏi:

- Đại hòa thượng đến ngăn cản tại hạ chăng?

Nhà sư lam lũ niệm phật hiệu rồi đáp:

- Người quân tử không giết kẻ bị trọng thương. Bất luận y còn sống hay đã chết rồi nhưng đã té xuống.

Ngô Cương hỏi:

- Pháp hiệu đại hòa thượng là gì?

Nhà sư đáp:

- Bần tăng vô pháp vô hiệu.

Ngô Cương đứng trước tình thế này, chàng phân tích một cách mau chóng, bụng bảo dạ:

- Bây giờ công việc báo thù của ta mới bắt đầu và mục đích cuối cùng là Võ lâm minh chủ. Từ đây trở đi chắc còn nhiều chuyện liên quan tới công nghĩa đài. Nếu bữa nay ta hành động quá đáng có thể gây nên nhiều hậu quả không hay. Bình tĩnh mà nói ta không nên gây lòng công phẫn. Tuy nhiên những kẻ thù của ta hầu như bao quát hết thấy các môn phái trên chốn giang hồ, mà những người hiện diện tại trường đều là đệ tử của các môn phái đó. Nói một cách khác thì là toàn thể đều là kẻ thù, nhưng đối tượng là người đầu não các môn phái chứ không phải họ.

Bụng chàng nghĩ vậy chàng liền từ từ tra gươm vào vỏ, kéo sụp vành nón che quá nửa mặt rồi không nói gì nữa xuống đài đi ngay.

Quần hào đều muốn coi chân tướng con người thần bí này, nhưng thấy chàng gần tới nơi lại tựa hồ gặp phải hung thần ác sát. Chàng đi đến đâu người rẽ ra hai bên để nhường lối đến đó. Đám đông chen chúc la ó om sòm.

Ngô Cương ung dung đi từng bước một xuyên qua đám đông, lòng chàng sau cơn tiết hận cũng thấy nguôi nguôi dễ chịu.

Chàng ra khỏi cửa hang hít mạnh một hơi chân khí để tâm thần yên tĩnh lại. Chàng bỏ đường lớn, gia tăng cước bộ chạy theo đường rẽ.

Hôm nay mục đích của chàng là muốn gặp Võ lâm minh chủ nhưng chàng đã thất vọng. Võ lâm minh chủ không xuất hiện.

Ngô Cương đang đi đột nhiên phía sau có tiếng quát:

- Đứng lại!

Chàng chấn động tâm thần dừng bước, nhưng không ngoảnh đầu lại ngay. Tiếng bước chân đến sau lưng chàng cũng dừng lại mà không phải chỉ có một người. Chàng quát hỏi:

- Ai?

Ngô Cương từ từ xoay mình lại. Trước mặt chàng có bốn tên đạo sĩ tên nào cũng lộ vẻ oán hận. Trong bọn này người đứng đầu là Huyền Phong đạo sĩ. Chàng coi tình hình này biết Võ Dương chưởng giáo đã chết rồi. Chàng xẵng giọng:

- Ngươi hỏi điều chi?

Huyền Phong hỏi:

- Giữa các hạ và chưởng môn bản phái có thù oán gì?

28. Chương 28: Quái Nhân Chữa Người Sống Lại

Ngô Cương lại nổi sát khí cất tiếng lạnh như băng hỏi:

- Tại sao người hỏi câu này?

Huyền Phong đáp:

- Bốn phạm kẻ làm đệ tử chẳng ai là không hỏi cho biết.

Ngô Cương hững hờ:

- Các người không nên hỏi nữa là hơn.

Huyền Phong thản nhiên:

- Không hỏi không được.

Ngô Cương trừng mắt hỏi lại:

- Các người có nghĩ tới hậu quả sau khi hỏi câu này không?

- Kết quả thế nào?

- Đổ máu.

Bốn tên đạo sĩ bất giác tay nắm chặt đốc kiếm, mặt lộ vẻ bi tráng. Huyền Phong lớn tiếng:

- Sách Huyết nhất kiếm! Bọn ta dù chết cũng chẳng có gì đáng tiếc.

Ngô Cương nghiêng răng hỏi:

- Các người nhất định muốn chết chẳng?

Huyền Phong đồng dục đáp:

- Đúng thế!

- Các người cam nguyện lưu huyết mà không hối hận?

- Có chết cũng chẳng hề chi!

- Cha! Giỏi thiệt! Các người quả không hổ là đệ tử môn phái lớn.

Ngô Cương vừa nói vừa hất vành nón lên. Cặp mắt chàng chiếu ra những tia hàn quang rùng rợn. Bốn tên đạo sĩ bất giác run lên lùi lại hai ba bước. Tuy nhiên lực lượng bị phần đã lên cao độ, họ không biết sợ nữa.

Bốn tên đạo sĩ này đã tiên liệu hậu quả tìm kiếm Sách Huyết nhất kiếm là thế nào rồi, nhưng không tìm cũng không xong. Vụ bí mật này mà không phanh phui ra được thì phái Vô Đương vĩnh viễn phải chịu tiếng hèn hạ trong võ lâm.

Huyền Phong nghiêng răng dần từng tiếng:

- Các hạ nói rõ đi!

Ngô Cương ngưng thần đưa mắt nhìn bốn phía, chàng nhận định không có người ẩn trong bóng tối, mới hạ thấp giọng hỏi lại:

- Huyền Phong! Người có biết vụ thảm án về Ngũ Bách Nhân trủng không?

Bốn tên đạo sĩ mặt xám như tro tàn. Huyền Phong áp ứng hỏi:

- Chẳng lẽ các hạ là ...

Ngô Cương liền tiếp lời:

- Tại hạ là di cô của Vô Thánh Ngô Vĩnh Thái. Như vậy đủ rồi chứ?

Huyền Phong ngẩn người ra cất giọng run run đáp:

- Vụ công án ngày trước bàn về chuyện phải trái...

Ngô Cương gần giọng ngắt lời:

- Im miệng đi! Câu chuyện chỉ có bấy nhiêu là hết!

- Bần đạo muốn nói...

Ngô Cương quát lên:

- Đừng lồi thôi nữa! Rút kiếm ra mà tự vệ đi.

Ngô Cương dừng lại một chút rồi lạnh lùng nói tiếp:

- Tại hạ đã nói trước là sau khi tiết lộ chân tướng tất phải có người đổ máu. Bây giờ bốn vị hãy chuẩn bị tự vệ. Tại hạ chỉ phóng một chiêu. Các vị sống hay chết là trông vào vận mệnh.

Mấy tiếng lách cách vang lên bốn đạo sĩ đã rút kiếm cầm tay. Ai nấy đều lộ vẻ khảng khái ung dung chờ chết.

Ngô Cương từ từ giơ thanh Phụng kiếm lên. Bao nhiêu mối cừ hận đã khiến cho trái tim chàng rắn chắc không biết đến lân mẫn là gì nữa. Chỉ có nợ máu phải trả bằng máu. Chàng hô:

- Tiếp chiêu đây.

Ánh hàn quang vi vút trên không loáng cái đã tắt.

Huych! Huych! ... Bốn tên đệ tử phái Võ Đường chưa kịp bật tiếng la hoảng đã té nhào xuống chết liền. Trong tay họ vẫn còn nắm chặt thanh kiếm. Dưới bàn tay Ngô Cương bọn họ chưa kịp cử động một chút nào.

Ngô Cương lau kiếm vào người xác chết rồi tra kiếm vào vỏ. Chàng cất bước toan đi...

Mắt chàng bỗng hoa lên. Trước mặt chàng một bóng người hạ xuống. Thân pháp người này vừa kì dị vừa mau lẹ phi thường. Người mới đến là một hán tử che mặt mặc áo tro.

Ngô Cương đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn đối phương hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Người che mặt mặc áo xám hỏi lại:

- Ông bạn là nhân vật thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ là Sách Huyết nhất kiếm.

Người che mặt nói:

- Bản nhân chưa từng nghe đến danh hiệu đó bao giờ.

Ngô Cương nói:

- Việc gì cũng có lúc bắt đầu, con người cũng vậy. Trước kia các hạ chưa từng nghe thấy thì giờ trở đi nó không còn lạ gì với các hạ nữa.

Người che mặt hỏi:

- Ông bạn trả lời hay quá. Nhưng tên thực là gì?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ chỉ nói ngoại hiệu cũng đủ rồi.

Người che mặt nói:

- Hay lắm! Đã vậy lai lịch của bốn nhân ông bạn cũng đừng hỏi nữa!

Ngô Cương động tâm tự nhủ:

- Đối phương là một nhân vật chưa từng quen biết, mình không nên gây sự.

Chàng liền lễ phép hỏi:

- Các hạ tới đây có điều chi dạy bảo?

Người che mặt không trả lời câu hỏi, thủng thẳng nói:

- Bạn hữu võ lâm đều khen kiếm thuật của ông bạn là thiên hạ sô song...

Ngô Cương ngắt lời:

- Tại hạ không dám.

- Ông bạn xuất hiện trên công nghia đài đã làm chấn động võ lâm...

Ngô Cương ngắt lời:

- Các hạ chưa cho biết đến đây với mục đích gì?

Người che mặt lạnh lùng đáp:

- Để lãnh giáo một chiêu kiếm của ông bạn.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Bất giác chàng lùi lại một bước rồi hỏi:

- Chắc các hạ là tay kiếm thủ đệ nhất thiên hạ?

Người che mặt cười lạt đáp:

- Kể võ sĩ nào cũng tưởng mình như vậy. Còn thành công hay không là một chuyện khác.

Ngô Cương khen:

- Các hạ quả là người thành thật.

- Ông bạn đừng cười nhé!

- Các hạ len lén tới đây chỉ vì mục đích muốn so cao thấp với tại hạ ư?

Người che mặt gật đầu đáp:

- Có thể nói như vậy.

Ngô Cương liền hỏi vặn:

- Sao các hạ không lên công nghia đài để công khai khiêu chiến! Như vậy khi các hạ thắng rồi, há chẳng...

Người che mặt ngắt lời:

- Bản nhân không có ân oán gì với ai thì tội gì mà xuất hiện trước mắt công chúng.

Ngô Cương động tâm. Chàng chợt nhớ ra điều gì, không tự chủ được, bất giác run lên. Mắt chàng chiếu ra những tia sáng hung dữ nhìn thẳng vào mắt đối phương. Nhưng ngoài cặp mắt loang loáng của đối phương chàng không thể nhìn qua tấm khăn để thấy rõ chân tướng hẳn được.

Chàng ngấm nghĩ một lúc rồi cất tiếng thăm dò:

- Theo chỗ tại hạ biết thì trong thiên hạ quả có võ lâm đệ nhất kiếm...

Người che mặt hỏi:

- Người ấy là ai?

Ngô Cương đáp:

- Vô địch mỹ kiếm khách Ngô Hùng.

Người che mặt biến đổi mục quang, nhưng chỉ thoáng qua liền trở lại thản nhiên, hần cất giọng lạnh lùng bình tĩnh đáp:

- Đó là câu chuyện đã qua.

Ngô Cương không hề phát giác ra điều gì trong những tai mục quang của đối phương, chàng liền gạn hỏi:

- Các hạ nói việc đã qua là nghĩa thế nào?

Người che mặt đáp:

- Thời trước khác thời nay khác. Hồng nhan hết thời phải trở về già. Hoa hết thời phải tàn tạ. Tiếng anh hùng cũng đi vào quá khứ. Ngày trước là thiên hạ vô địch nhưng ngày nay chưa chắc.

Ngô Cương lại hỏi:

- Các hạ có biết Ngô Hùng không?

Người che mặt đáp:

- Mới nghe tên chứ chưa thấy mặt.

Ngô Cương lại hỏi:

- Thế thì các hạ căn cứ vào chỗ nào để phủ định Ngô Hùng không thể giữ được bảo tọa là đệ nhất kiếm thủ?

Người che mặt đáp:

- Giả dối lắm! Tỷ như ông bạn đây, Ngô Hùng vị tất đã thắng được.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ không dám tự tin như vậy.

Người che mặt nói:

- Đó là ông bạn khiêm tốn.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ thử nói mục đích tới đây được không?

Người che mặt hỏi lại:

- Ông bạn nói thế là có ý gì?

Ngô Cương đột nhiên lớn tiếng quát:

- Người là ai ?

Người che mặt sững sốt một chút rồi buông tiếng cười rộ hỏi lại:

- Ông bạn tưởng bốn nhân là Ngô Hùng chăng? Ha ha! Ông bạn lầm rồi.

Ngô Cương hơi thất vọng, nhưng chàng vẫn chưa chịu buông tha, trầm giọng hỏi:

- Các hạ đến đây chỉ vì mục đích tỉ thí kiếm thuật cao thấp thôi ư .

Người che mặt gật đầu đáp:

- Đúng thế.

- Một chiêu thôi ư?

- Thế cũng tạm đủ.

Ngô Cương trầm ngâm một chút rồi nói:

- Tại hạ muốn đưa ra một điều kiện.

Người che mặt hỏi:

- Điều kiện thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ mà thua chẳng nói làm chi. Nếu may mà thắng được thì xin các hạ cho nhìn rõ chân tướng...

Người che mặt ngắt lời:

- Phải chăng ông bạn vẫn hoài nghi thân thế lão phu?

Ngô Cương thành thực đáp:

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

- Được rồi!

- Hay lắm! Các hạ chuẩn bị đi!

Hai bên đều cầm kiếm trong tay và đều nơm nớp lo sợ đối phương ra chiêu thức kỳ bí không vào đường lối nào để mình biết đường đối phó. Hai bên cất bước di chuyển vị trí giữ quãng cách chừng một với tay rồi ngưng thần đối lập.

Cả hai bên cùng cảm thấy mình chạm trán một địch thủ ngất đời nên đều thủ thế rất nghiêm mật.

Thời gian lặng lẽ trôi từng giây từng phút, hai người vẫn đứng sững như hai pho tượng đất. Giả tí lúc này có người đứng bên thì khí thế đó cũng đủ làm cho họ sợ phải hết hồn.

Choang, choang!...

Không biết ai ra tay trước. Có khi hai bên đồng thời xuất thủ. Bấy tiếng kim thiết đụng nhau như pháo liên châu phá tan bầu không khí tịch mịch.

Người che mặt áo xám bị rách nửa tay áo dài độ chừng nửa thước. Chỗ khuỷu tay có vết máu đỏ lôm.

Ngô Cương rất kinh hãi vì chàng ra chiêu “Tham hóa kiếm pháp” gồm bảy thức mà thức nào cũng giết người được. Đồng thời chiêu kiếm này đã đánh vào tám bộ vị mà đối phương chống đỡ được bảy chỉ sơ hở một thức. Nhưng y bị thương ngoài da không quan ngại gì đến tính mạng. Thân thủ người này có thể nói là đã đến chỗ kinh thể hải tặc và họ có đủ lý do để tự hào.

Lòng chàng bỗng nổi lên quan niệm lân uất. Chàng nói:

- Các hạ đã nhân nhượng cho rồi.

Người che mặt không nói nửa lời, kéo tấm khăn xuống để lộ bộ mặt đầy vết dấn đeo.

Ngô Cương ồ lên một tiếng.

Người che mặt áo xám chỉ nói một câu:

- Sau này sẽ tái hội.

Người che mặt áo xám nói rồi vọt đi.

Quái nhân này lúc đến đã đột ngột, mà ra đi cũng đột ngột.

Ngô Cương nhìn quái khách cho đến khi mất hút, chàng băng khuâng hồi lâu và nghĩ rằng mối căm thù của đối phương không phải tầm thường. Hắn tự phụ là một tay võ sĩ cao thâm, lần đầu nếm mùi thất bại, hắn lấy làm khó chịu vô cùng!

Ngô Cương liền tưởng đến chủ nhân một chiêu kiếm pháp trong Huyết y kỳ thư rồi tự hỏi:

- Hắn là nhân vật thế nào? Sao Huyết y kỳ thư lại lọt vào tay nội đường quân sự trong Võ Minh là Phi Thiên ngô công Lý Thanh Sơn mà Lý Thanh Sơn lại bị những tay kiếm thủ truy tầm để hạ sát. Giả tí Lý Thanh Sơn chậm lại một khắc rồi hãy tắt hơi thì vụ bí mật này nhất định có thể khám phá ra được. Đáng tiếc lão không nói thêm được một câu nào nữa. Mặc khác lai lịch Lý Thanh Sơn cũng còn trong vòng bí mật tại Võ minh.

Mặt trời gác núi. Xa xa những làn khói xanh bốc lên tứ phía.

Ngô Cương đưa mắt nhìn lại thi thể bốn tên đạo sĩ Võ Dương lần nữa rồi cất bước ra đi.

Chàng nghĩ lại màng kịch trên công nghĩa đài mà khoan khoái trong lòng vì bọn cừu gia nhất nhất đã đổ máu.

Bất thành linh một đoàn quái ảnh lướt qua mé bên chàng cách chừng mười trượng.

Ngô Cương định thần nhìn kỹ thì hiển nhiên là một người cấp một người khác chạy lẹ vào chốn thâm sơn.

Bóng người đó mau lẹ một cách kỳ dị. Ngô Cương chưa kịp nhìn rõ thì đã mất tích rồi. Chàng nghĩ thầm:

- Nơi đây cách tổng đàn Võ minh chẳng bao xa. Trong vụ này chắc có chuyện rắc rối.

Chàng động tâm, không kịp suy nghĩ nhiều nữa, lập tức thi triển thân pháp mau lẹ rượt theo. Chàng đuổi theo được một hồi thì khoảng cách gần lại liền để ý nhìn nhận, bất giác chàng chấn động tâm thần.

Người này chính là vị hòa thượng quần áo lôi thôi đã đến một cách bất ngờ trên công nghĩa đài. Lão cấp trưởng giáo phái Võ Dương mà chạy như người điên.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ trưởng giáo phái Võ Dương chưa chết ư? Không thể thì quái hòa thượng kia cấp tử thi hẩn đi làm chi.

Chàng lại ngấm ngấm tiếp tục rượt theo để xem cứu cánh vụ này. Chàng giữ khoảng cách vừa để đối phương khỏi thoát ra ngoài thị tuyến của chàng, đồng thời không để cho đối phương biết chàng đang theo dõi.

Quái hòa thượng vượt qua mấy trái núi, trèo đèo lặn suối mà xem chừng còn đi xa chứ chưa dừng lại, lão cũng không nghĩ lúc nào để xả hơi.

Quái hòa thượng chạy được chừng hai chục dặm thì đến đỉnh một trái núi đá mới dừng chân lại.

Ngô Cương rất cẩn thận mượn bóng cây hoặc đá núi để ẩn hình rồi tiến gần về phía đối phương. Đến lúc còn cách chừng ba trượng thì chàng nấp vào sau tảng đá không cử động nữa.

Quái hòa thượng đặt Võ Dương trưởng giáo xuống, ngồi thở một lúc, miệng lẩm bẩm:

- Nhà Phật nói vô duyên là hữu duyên...

Đoạn dưới lão khẽ lẩm bẩm trong miệng, nghe không rõ nữa.

Ngô Cương tự hỏi:

- Quái hòa thượng này định làm gì? Võ Dương trưởng giáo chết rồi hay hãy còn sống?

Bỗng thấy quái hòa thượng điểm vào hết những huyệt lớn huyệt nhỏ trong mình Võ Dương trưởng giáo. Rồi nhà sư lấy ra một viên thuốc lớn bằng mắt rồng nhét vào miệng lão.

Viên thuốc này là vật gì? Ngô Cương ngồi xa ngoài ba trượng cũng người thấy mùi thơm chàng tự nghĩ:

- Nhà sư còn cứu trị cho Võ Dương trưởng giáo thì chắc là lão chưa chết.

Ngô Cương hiểu vậy, trong lòng âm ứ, miệng lẩm bẩm:

- Nhà sư này sao mà lẩm chuyện thế? Nếu bây giờ mình lại chém thêm một nhát thì chắc là lão chết hẳn không còn sống lại được nữa.

Chỉ trong khoảnh khắc, chàng thấy Võ Dương trưởng giáo cử động chân tay. Hiển nhiên lão sống lại rồi.

Võ Dương trưởng giáo thở phào một cái, mở mắt ra ngồi dậy, vẻ mặt hãy còn kinh hãi ngoảnh nhìn bốn phía. Lão phát giác ra có một nhà sư ăn mặc lôi thôi đứng đó thì giật mình kinh hãi cất tiếng hỏi:

- Vô lượng thọ Phật! Có phải hòa thượng đã cứu bản đạo không?

Quái hòa thượng tuyên Phật hiệu rồi đứng dậy nói:

- Đức Phật từ bi! Đạo huynh đã sống lại rồi!

Võ Dương trưởng giáo lão đảo đứng dậy, rất đỗi ngạc nhiên hỏi:

- Tăng huynh! Bần đạo rõ ràng bị hạ trên Công nghĩa đài mà sao ... còn ...

Quái hòa thượng ngắt lời:

- Đạo huynh! Đúng thế! Đạo huynh đã bị ngã rồi.

Võ Dương trưởng môn ngập ngừng:

- Vụ này ... Vụ này ...

Quái hòa thượng nói:

- Các đồng đạo trong thiên hạ đều nhìn rõ là Võ Dương trưởng giáo đã chết trên Công nghĩa đài ...

Võ Dương trưởng giáo trầm ngâm một lúc, bỗng lớn tiếng la:

- Hiểu rồi ... Hiểu rồi ...!

Quái hòa thượng trầm giọng quát:

- Nếu đã hiểu rồi tức là giác ngộ, mà giác ngộ là đã thấy Đức Chân Như! Thôi đạo huynh đi đi!

Võ Dương trưởng giáo gật đầu tạ ơn ;

- Đa tạ tăng huynh đã trở đường cho bần đạo ra khỏi điểm mê.

Quái hòa thượng lại giục:

- Chạy lẹ đi! Đừng có ngoảnh cổ lại.

Võ Dương trưởng giáo trở gót, loạng choạng bức đi ...

Bỗng có tiếng quát:

- Đứng lại!

Ngô Cương vừa quát vừa bằng mình rượt theo ...

Đồng thời, quái hòa thượng vọt tới còn lẹ hơn coi chẳng khác con chim ưng nhảy xổ về phía Ngô Cương ẩn mình.

Hai bên thân pháp đều cực kỳ thần tốc ... chưa ai kịp xoay chuyển ý nghĩ.

Sầm một tiếng rùng rợn! Ngô Cương bị một luồng cương kinh cách không đánh tới, hất chàng lùi ngược trở lại.

Đồng thời hai bên hạ mình xuống đất.

Hiển nhiên là quái hòa thượng đã phát giác ra chỗ Ngô Cương ẩn thân nếu không thế thì sao lão kịp thi hành tuyệt kỹ.

Ngô Cương cảm hận tưởng chừng thất khiếu phun khói ra. Chàng lại bằng mình vọt đi.

- A di đà Phật!

Quái hòa thượng vừa niệm Phật hiệu vừa vung hai tay thành đường vòng tròn. Một luồng kinh khí xô ra. Ngô Cương người còn chơi với trên không, không giữ được thể quân bình lại bị hất xuống đất.

Võ Dương trưởng giáo nhân cơ hội này đã chạy xa không còn thấy bóng đâu nữa.

Ngô Cương rút trường kiếm đánh soạt một cái, sấn sổ tiến lại ra chiều tức giận hỏi ;

- Đại hòa thượng! Hòa thượng muốn chống đối với tại hạ chăng?

Hòa thượng chấp tay đáp:

- Tiểu thí chủ! Chúng ta lại gặp mặt, âu cũng là một cơ duyên.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Nếu có cơ duyên thật thì ở trên công nghĩa đài tại hạ đã hạ sát hòa thượng rồi và hòa thượng phải chết chứ không sống được ...

Quái hòa thượng lại niệm phật hiệu rồi nói:

- Thí chủ nói câu này là tội nghiệp đó.

Ngô Cương mặt lạnh như tiền nói:

- Đại hòa thượng niệm văn sinh chú đi thôi, để cho tại hạ còn động thủ.

Quái hòa thượng nói:

- Hãy khoan!

Ngô Cương nói:

- Hòa thượng nhất định phải chết.

Rồi chàng vung kiếm lên ...

Quái hòa thượng cặp mắt chiếu ra những tia thanh quang khủng khiếp. Lão lớn tiếng hỏi:

- Phải chăng thí chủ là môn hộ Hồ Ma?

Ngô Cương động tâm dừng kiếm lại, rung lên hỏi:

- Đại hòa thượng bảo sao?

Quái hòa thượng nhắc lại câu hỏi:

- Phải chăng thí chủ là môn hạ Hồ Ma?

Ngô Cương hỏi:

- Hòa thượng căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Quái hòa thượng đáp:

- Bần tăng chỉ nhìn thấy cây Phụng kiếm ở trong tay thí chủ là đủ biết.

Ngô Cương giật mình kinh hãi, bất giác xoay thanh kiếm hạ xuống thấp hỏi:

- Đại hòa thượng cũng nhận ra thanh kiếm này ư?

Quái hòa thượng đáp:

- Bần tăng há phải chỉ nhận ra Phụng kiếm mà còn biết thanh Long kiếm nữa.

29. Chương 29: Quái Hòa Thượng Thần Bí Khôn Lường

Ngô Cương la một tiếng ” ủa ” kinh ngạc rồi chàng không trả lời.

Quái hòa thượng nhắc lại:

- Tiểu thí chủ vẫn chưa trả lời bần tăng.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không phải môn hạ của Hồ Ma.

Quái hòa thượng ngập ngừng hỏi:

- Sao?... Thí chủ không phải...

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Quái hòa thượng hỏi vặn:

- Vậy thanh Phụng kiếm ở trong tay thí chủ kia ở đâu ra?

Ngô Cương đáp:

- Về điểm này tại hạ không thể trình bày được.

Quái hòa thượng ngần ngừ một lúc rồi nói như để mình nghe:

- Phải rồi! Đây không phải là chiêu số về kiếm thuật ở Hồ Ma.

Ngô Cương rất đổi nghi ngờ, nghĩ thầm trong bụng:

- Lão quái hòa thượng này thật biết nhiều chuyện. Sao lại có môn phái Hồ Ma mà trước nay mình chưa từng nghe thấy bao giờ?

Chàng nghĩ vậy rồi buộc miệng hỏi:

- Thế thì chiêu số của đại hòa thượng thuộc môn phái nào?

Lão hòa thượng khoan thai đáp:

- Bần tăng là đệ tử nhà Phật chẳng có lai lịch gì mà nói.

Ngô Cương hỏi:

- Có phải vừa rồi đại hòa thượng nhắc tới Long kiếm?

Quái hòa thượng đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương lại hỏi:

- Hòa thượng có biết chủ nhân thanh Long kiếm là ai không?

Quái hòa thượng biến đổi sắc mặt. Hồi lâu lão mới hỏi lại:

- Chẳng lẽ thí chủ không biết hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ biết rồi.

Quái hòa thượng hỏi:

- Thế thì sao thí chủ còn hỏi bần tăng ...

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ muốn điều tra xem y lạc lõng nơi đâu?

Quái hòa thượng hỏi:

- Thí chủ muốn kiếm y ư ?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi! Đại hòa thượng có biết y ở đâu không?

Quái hòa thượng nói:

- Bần tăng cũng đang muốn kiếm y từ mấy năm nay, mà chẳng khác chi đá chìm đáy biển.

Ngô Cương hỏi:

- Đại hòa thượng kiếm y làm chi?

Quái hòa thượng đáp:

- Cũng vì một đoạn nhân quả.

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Nhân quả thế nào?

Quái hòa thượng đáp:

- Về điểm này bản tăng không tiện trả lời.

Ngô Cương lại hỏi:

- Nhưng tại hạ muốn biết thì sao?

Quái hòa thượng đáp:

- Thí chủ làm thế chẳng hóa ra đưa người ta vào chỗ khó xử ư ?

Ngô Cương nói:

- Thôi được! Bây giờ không nói chuyện xa xôi nữa, chúng ta hãy bàn ngay chuyện trước mắt. Chắc đại hòa thượng cũng biết rằng: Can thiệp vào những vụ ân oán của người ngoài là một điều tối kỵ trong võ lâm. Tại hạ xin hỏi: Đại hòa thượng cố tình can thiệp cho Võ Dương trưởng giáo chạy trốn là có ý gì?

Quái hòa thượng đáp:

- A Di Đà Phật! Kẻ xuất gia lấy đạo từ bi làm gốc.

Ngô Cương hỏi:

- Chẳng lẽ những chuyện ân oán giang hồ cũng dính líu đến thuyết từ bi chăng?

Quái hòa thượng đáp:

- Y là chủng môn một phái mà bị ngã dưới lưỡi kiếm của thí chủ trước mặt các đồng đạo trong thiên hạ, nếu y không gặp bản tăng thì dĩ nhiên y phải chết rồi. Nhưng y gặp bản tăng thế là có duyên. Vậy thí chủ dù có mối thù sâu đến đâu cũng nên cởi mở cho y.

Ngô Cương nói:

- Không được! Có những mối cừu hận dù chết cũng chưa đủ đền tội.

Quái hòa thượng hỏi:

- Vậy ý kiến thí chủ định thế nào?

Ngô Cương âm ức đáp ;

- Trừ phi hắn lìa khỏi thế gian không thì tại hạ lại quyết tìm cho thấy hắn.

Quái hòa thượng hỏi:

- Thí chủ có mối thâm thù với y đến thế kia ư?

Ngô Cương đáp:

- Có thể nói là mối thù ra ngoài sức tưởng tượng của con người.

Quái hòa thượng nói:

- Thế ra bản tăng đa sự lắm hay sao?

Ngô Cương nói:

- Đại hòa thượng có vẻ hơi hợt quá nhỉ?

Quái hòa thượng đáp:

- Chẳng lẽ...

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng ngắt lời:

- Đại hòa thượng! Chúng ta không còn chuyện gì mà nói nữa. Đại hòa thượng hãy tiếp một chiêu kiếm của tại hạ, rồi mọi chuyện trước sẽ bỏ đi hết.

Quái hòa thượng run lên hỏi:

- Bần tăng phải tiếp một chiêu của thí chủ ư?

Ngô Cương đáp:

- Chính thế!

Quái hòa thượng nói:

- Bần tăng đã không động đến sân niệm từ lâu rồi.

Ngô Cương cười lạt nói:

- Tại hạ hy vọng đại hòa thượng động mỗi sát niệm. Nếu không thì chiêu kiếm này tất để mỗi hận ngàn thu...

Hòa thượng hỏi:

- Thí chủ đã động sát niệm với với cả bần tăng rồi chẳng?

Ngô Cương đáp:

- Có thể như vậy!

Quái hòa thượng nói:

- A Di Đà Phật! Thật là tội nghiệp!

Ngô Cương gạt đi:

- Đại hòa thượng đừng nói những chuyện vô ích nữa.

Quái hòa thượng chữa ngay ngắn lại cái mũ rách nát đội trên đầu vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Tiểu thí chủ! Bần tăng muốn xác định một việc trước.

Ngô Cương hỏi:

- Việc gì?

Quái hòa thượng đáp:

- Chính là mối liên quan giữa thí chủ và Phụng kiếm chủ nhân.

Ngô Cương hỏi:

- Điều kiện đó quan trọng lắm hay sao?

Quái hòa thượng đáp:

- Quan trọng phi thường!

Ngô Cương nghĩ thầm trong bụng:

- Giữa vị quái hòa thượng này với Hồ Ma tất còn mối liên quan nhưng mình đối với môn phái Hồ Ma lại chẳng biết gì mà chỉ cùng công chúa Hồ Ma có duyên gặp mặt một lần. Mối liên hệ là nàng đã đưa thanh Phụng kiếm cho mình mượn. Quái hòa thượng lại nói lão đang đi kiếm chủ nhân thanh Long kiếm, mặt khác công chúa Hồ Ma ình mượn kiếm hy vọng tìm ra Long kiếm. Mình nể mặt công chúa Hồ Ma nên tha cho lão một lần, nhưng lão buông tha kẻ thù thật khiến ình khó mà nhịn được ...

Chàng nghĩ vậy liền hàng học đáp:

- Tại hạ xin trình trọng thanh minh là tuyệt không có mối quan hệ gì mới Hồ Ma cả.

Quái hòa thượng hỏi:

- Nhưng thanh Phụng kiếm là báu vật của Hồ Ma sao lại lọt vào tay thí chủ?

Ngô Cương đáp:

- Về điểm này theo lẽ ra đại hòa thượng biết rõ rồi mới phải. Song nếu hòa thượng chưa biết rõ nội tình thì tại hạ tưởng cũng chẳng cần phải thuyết minh nữa.

Quái hòa thượng trợn mắt lên nhưng không nói gì.

Ngô Cương cũng không muốn hỏi về những chuyện ngoắt ngoéo về vụ này nữa, chàng nói tiếp:

- Đại hòa thượng! Hòa thượng tiếp chiêu đi!

Quái hòa thượng ngơ ngẩn một chút rồi xoay mình đến bên một gốc cây, bẻ lấy một cành lá nhỏ rồi đứng nguyên chỗ.

Ngô Cương hỏi:

- Đại hòa thượng lấy cành cây để thay thế kiếm chăng?

Đại hòa thượng đáp:

- Chính thế!

Ngô Cương hô:

- Đại hòa thượng hãy coi chừng!

Quái hòa thượng giục :

- Tiểu thí chủ cứ việc ra tay đi!

Ngô Cương giơ cao Phụng kiếm lên và chàng đề tụ tới tám thành công lực.

Hai bên ngưng thần chú ý một lúc rồi Ngô Cương trầm giọng quát:

- Tiếp chiêu đi!

Thanh trường kiếm trong tay chàng đột nhiên phóng ra.

Mấy tiếng veo veo rít lên chấn động màng tai.

Kiếm khí cùng cương phong tuôn ra mờ mịt.

Ngô Cương cảm thấy tay cầm kiếm hơi bị tê chồn thì nghĩ thầm trong bụng:

- Công lực lão này thật là ghê gớm. Thanh Phụng kiếm là một thứ binh khí rất hiếm có thể chém tan bia vỡ đá mà lão dùng cành cây thay kiếm để phát triển cương kinh phản chấn. Hiển nhiên lão đã luyện được đến trình độ khiến cho vật cầm tay cứng như sắt thép và tỏ ra thần công của lão đến mức thượng thặng.

Quái hòa thượng tay còn cầm một đoạn cành cây dài chừng nửa thước. Người lão lùi lại đến bảy tám bước.

Trên mặt đất rác rưởi tám đoạn cành cây bị gãy rớt xuống. Quái hòa thượng đã chống lại được cả tám thức của đối phương thì công lực lão so với quái khách áo xám che mặt hẳn còn cao hơn nhiều. Nếu trong tay lão cũng có bảo kiếm thì khó mà đoán được ai thắng ai bại.

Dĩ nhiên Ngô Cương nể tình công chúa Hồ Ma nên chàng ra tay cũng có nhượng nhẹ mấy phần và đó là một nguyên nhân để Quái hòa thượng chống được cả một chiêu tám thức của Ngô Cương.

Quái hòa thượng liệng nốt đoạn cành cây còn cầm trong tay đi rồi nói:

- Bần tăng không phải là địch thủ của tiểu thí chủ.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Việc buông tha kẻ thù vừa rồi, tại hạ cũng bỏ qua. Xin đại hòa thượng cứ việc tùy tiện.

Giữa lúc ấy một tràng cười đồng loạt vang lên!

Tiếng cười chưa dứt một bóng người xuất hiện. Người này mình mặc áo nho sinh màu lam mặt mũi thanh tú ra vẻ thư sinh, tuổi độ hai mươi phong độ khiến người ta phải say mê. Tay gã cầm một chiếc quạt gấp coi không thuận mắt.

Ngô Cương nhìn gã bằng cặp mắt lạnh lùng không nói câu nào.

Thư sinh áo lam đầy vẻ phong lưu nhìn Ngô Cương vái chào nói:

- Gặp được huynh đài thật là may mắn.

Ở giữa chốn hoang sơ nếu gã không có ý xuất hiện thì chẳng ai hay. Thế mà gã nói là “May gặp” thành ra có vẻ buồn cười.

Ngô Cương ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Thư sinh áo lam tươi cười ra chiều thành thật đáp:

- Tiểu đệ đối với huynh đài vẫn có lòng ngưỡng mộ...

Ngô Cương hững hờ hỏi:

- Giữa tại hạ và các hạ vốn không quen biết mà lại nói đến hai chữ ngưỡng mộ nghĩa là làm sao?

Thư sinh áo lam đáp:

- Ủa! Huynh đài đã biểu lộ bản lãnh trên Công nghĩa đài khiến cho tiểu đệ rất khâm phục.

Ngô Cương lại hỏi:

- Tâm phục ư? Phải chăng các hạ muốn nói về kiếm thuật?

Thư sinh áo lam đỏ mặt lên ra chiều bẽn lẽn đáp:

- Dĩ nhiên là kiếm thuật ... Ngoài ra thân thủ của huynh đài cũng không phải hạng tầm thường.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Tại hạ không dám tiếp thụ những lời tán dương của các hạ.

Thư sinh áo lam hỏi:

- Tiểu đệ có ý muốn với cao, chẳng hiểu huynh đài có lòng hạ cố chăng?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ trước nay không thích kết bạn.

Thư sinh áo lam nở một nụ cười e thẹn rồi đột nhiên quay lại hỏi Quái hòa thượng:

- Đại sư phải chăng là một vị cao tăng chùa Thiếu Lâm?

Ngô Cương động tâm vì chàng lúc trước chưa nghĩ tới điểm này. Phái Thiếu Lâm lại là cừu gia của chàng ngày trước. Chàng coi thân thủ Quái hòa thượng này thì đoán ngay ít ra nhà sư cũng vào hàng trưởng lão. Như vậy không chừng ngày trước lão cũng tham dự vào cuộc tăng sát ...

Quái hòa thượng đảo mắt nhìn thư sinh áo lam hỏi:

- Thí chủ căn cứ vào đâu mà nói vậy?

Thư sinh áo lam cười đáp:

- Chiêu thức mà đại sư vừa tri triển chẳng lẽ không phải là côn pháp của phái Thiếu Lâm ư?

Quái hòa thượng đáp:

- Thí chủ lầm rồi. Đó là kiếm pháp chứ không phải côn pháp.

Thư sinh áo lam hỏi:

- Vậy ra trong thiên hạ lại có thứ kiếm pháp đường lối giống như côn pháp hay sao?

Quái hòa thượng đáp:

- Những tông môn võ thuật trong thiên hạ có nhiều chỗ na ná giống nhau. Cái đó chẳng có chi là lạ.

Thư sinh áo lam nói:

- Ủa. Thế thì tại hạ thất ngôn rồi.

Ngô Cương lạnh lùng hỏi tiếp:

- Đại hòa thượng! Hòa thượng có phải là nhà sư ở phái Thiếu Lâm không?

Quái hòa thượng đáp:

- Không phải!

Ngô Cương lại hỏi:

- Không phải thật chứ?

Hòa thượng đáp:

- Đã là kẻ xuất gia khi nào còn nói dối ai?

Ngô Cương lại hỏi:

- Hay là đại hòa thượng không dám thừa nhận?

Quái hòa thượng chau mày hỏi lại:

- Sao thí chủ lại nói thế? Thiếu Lâm là một danh môn đại phái. Ai là môn hạ của phái này cũng lấy làm vinh dự, khi nào lại không thừa nhận?

Ngô Cương hỏi:

- Hừ! Danh môn đại phái! Tại hạ nghe đại hòa thượng nói như có vẻ không thèm làm môn hạ phái này.

Quái hòa thượng hỏi:

- Phải chăng thí chủ có điều chi xích mích với phái Thiếu Lâm?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Quái hòa thượng ngập ngừng:

- Lời nói của thí chủ khiến người ta khó mà hiểu được?

Ngô Cương hỏi lại:

- Làm sao mà khó hiểu?

Quái hòa thượng đáp:

- Bang Tứ Hải, phái Võ Đang, lại thêm phái Thiếu Lâm nữa. Chẳng lẽ thí chủ thù hết cả các môn phái chẳng?

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Đại hòa thượng! Tại hạ chỉ hỏi hòa thượng có phải ở phái Thiếu Lâm không mà thôi?

Quái hòa thượng hỏi lại:

- Nếu phải thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Nếu phải thì máu của đại hòa thượng sẽ đổ ra trên chốn sơn (lâm?)

Thanh âm chàng đầy sát khí khiến người nghe không rét mà run.

Quái hòa thượng mắt chiếu ra những tia hàn quang ngó Ngô Cương hồi lâu rồi trầm giọng đáp:

- Đáng tiếc bản tăng không phải là đệ tử phái Thiếu Lâm.

Thư sinh áo lam xen vào:

- Đại sư! Tiểu sinh nhớ đến một người ...

Quái hòa thượng hỏi:

- Thí chủ nhớ đến ai?

Thư sinh áo lam đáp:

- Theo lời đồn thì hai chục năm trước phái Thiếu Lâm có một quái hòa thượng không chịu luật thanh tu, uống rượu ăn thịt bữa bãi lại ưa kết giao với bọn giang hồ. Nhưng vị quái hòa thượng đó lại là sư thúc của chúng môn nhân, vì lão địa vị quá cao nên bọn đồng môn không sao làm được, và bản lãnh chưa từng trong chùa, bấm ngón tay mà tính...

Quái hòa thượng chằng lời:

-Ồ! Thí chủ biết nhiều hiểu rộng. Trong chùa Thiếu Lâm quả có nhà sư này.

Thư sinh áo lam lại nói:

- Quái hòa thượng kia pháp hiệu là Ngô Thiền, nhưng thường kêu là Vô Thiền ...

Quái hòa thượng nói ngay:

- Thí chủ ơi! Ngô Thiền tức là đã giác ngộ thiền cơ rồi, mà Vô Thiền mới là đến chỗ tuyệt diệu nhiệm mầu của đức Phật. Cũng như nói: “Sắc là không, không lại là sắc. Ta vô tướng, chúng sinh cũng vô tướng. Nhất thiết là không hết. Nếu không giác ngộ thì cũng gọi là Vô Thiền”.

Thiếu niên áo lam nói:

- Phật lý của đại sư thật là tinh thâm, tiểu sinh ngu muội, không tài nào hiểu nổi...

Quái hòa thượng nói:

- Không thể hiểu được tức là hiểu rồi.

Thư sinh áo lam lại hỏi:

- Có phải đại sư là vị Vô Thiền đó không?

Ngô Cương cặp mắt hung dữ nhìn Quái hòa thượng không chớp.

Quái hòa thượng cười ha hả nói:

- Vị thí chủ này đề cập tới nhà sư kia nên bản tăng thuận miệng nói đến Thiền lý. Nếu bản tăng là Vô Thiền thì đã không đến nỗi trụ lạc vào kiếp hồng trần.

Thư sinh áo lam hỏi:

- Thế ra tiểu sinh đoán càn ư?

Quái hòa thượng đáp:

- Thí chủ ơi! Thuyết nhân quả là đáng sợ. Nói càn là còn hơn làm ác. Thí chủ nên thận trọng để mà răn mình.

Thư sinh áo lam biến sắc, nhưng gã vẫn chưa chịu buông tha nói:

- Tiểu sinh ngẫu nhiên cảm giác mà nói ra, chứ không phải trong thâm tâm đã định trước ...

Quái hòa thượng ngắt lời:

- Thí chủ! Vị Vô Thiền kia đã thành chứng quả ở sau núi Thiếu Lâm từ mười năm trước rồi.

Thư sinh áo lam nói:

- À ra thế này!

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi nói ;

- Đại sư! Xin đại sư tùy tiện. Nhà Phật đã chú trọng về nhân quả thì nếu tại hạ còn có cơ duyên sẽ lên núi Tung Sơn để tái hội.

Câu chàng nói tỏ ý vào một ngày kia sẽ đến chùa Thiếu Lâm tầm cừ. Nếu quả đối phương là tăng nhân chùa Thiếu Lâm thì sẽ chạm trán nhau tại đó.

Quái hòa thượng tuyên Phật hiệu rồi nói:

- Thiếu thú chủ! Chúng ta đã gặp mặt nhau là có duyên rồi đó, thì cơ hội trùng phùng hãy còn nhiều. Bản tăng xin cáo từ.

Lão nói xong lật đặt xuống núi.

Thư sinh áo lam lại chúc câu vạn phúc rồi hỏi Ngô Cương:

- Huynh đài có thể cho biết tôn tính hay đại danh được chăng?

Ngô Cương thấy thư sinh áo lam xuất hiện đã sinh lòng ngờ vực gã, không nói mục đích thì đủ tỏ gã là một nhân vật xảo trá khôn lường nên chàng chỉ lạnh lùng hỏi lại:

- Các hạ có cần biết lắm không?

Thư sinh áo lam đáp:

- Đây chỉ là lòng thành của tiểu đệ thôi.

Ngô Cương nói ;

- Nếu vậy tại hạ xin tâm lãnh là đủ.

Thư sinh áo lam ra chiều khấn khoản hỏi:

- Huynh đài không muốn kết giao với tại hạ ư?

Ngô Cương nét mặt vẫn lạnh lùng như băng đáp ;

- Tại hạ bản tính không ưa kết bạn chỉ thích cô độc mà thôi.

Thư sinh áo lam buồn rầu đáp:

- Thế là tiểu đệ không đáng, xin đành chịu vậy còn biết nói sao.

30. Chương 30: Cô Gái Áo Vàng Theo Dõi Hành Tung

Ngô Cương trong lòng nghi hoặc, nghĩ thầm:

- Chẳng lẽ gã này thật tình quyến luyến mà muốn kết giao với ta? Như vậy thái độ lạnh nhạt của ta không khỏi khiến cho gã phải khó chịu.

Chàng nghĩ vậy liền thay đổi giọng nói:

- Tại hạ nói đây là tình thật, tuyệt không có ý khinh người. Mong rằng các hạ thông cảm cho.

Thư sinh áo lam lại trở giọng như than như oán nói:

- Khổ vì tính tiểu đệ lại thích kết bạn. Một nhân vật như huynh đài khiến cho tiểu đệ trong lòng quyến luyến, nếu không được kết giao thì thật phải ân hận suốt đời.

Ngô Cương không khỏi động tâm. Vì chàng đeo mặt nạ chế tạo rất tinh xảo, vẻ mặt thủy chung vẫn trở trơ, nhưng thanh âm đã ôn hòa lại nhiều, chàng nói:

- Các hạ đã đo lường tại hạ một cách quá cao.

Thư sinh áo lam vái dài nói:

- Huynh đài tự khiêm như vậy khiến cho tiểu đệ phải bồi hồi...

Giữa lúc ấy, một mùi thơm xông vào mũi. Trước mắt Ngô Cương xuất hiện một thiếu nữ mình mặc áo vàng, dong nhan thoát tục:

- Thiếu nữ này đến đây làm gì?

Ngô Cương vừa động tâm thì Huỳnh y nữ đã cười khúc khích ngó Ngô Cương chúc câu vạn phúc nói:

- Thiếu hiệp! Tiệp thiệp gặp được thiếu hiệp đây thật là tam sinh hữu hạnh.

Ngô Cương cực kỳ thắc mắc, lạnh lùng hỏi:

- Cô nương có điều chi dạy bảo?

Thiếu niên áo lam trên môi lộ ra một nụ cười gượng hỏi:

- Thế muội! Sao thế muội cũng tới đây?

Gã gọi Huỳnh y nữ bằng thế muội thì tất cô cùng gã đi chung một đường.

Huỳnh y nữ nụ cười mất biến lạnh nhạt đáp:

- Tiểu muội tưởng không cần nói rõ lai lịch.

Thư sinh áo lam bên lên nói:

- Thế muội! Thế huynh không có ý tò mò làm chi. Nhưng gió núi nặng nề, thế muội nên giữ gìn ngọc thể.

Huỳnh y nữ thản nhiên đáp:

- Thế huynh! Thế huynh không nên can thiệp vào việc của tiểu muội là hơn.

Thư sinh áo lam quay sang giới thiệu với Ngô Cương:

- Đây là thế muội của tiểu đệ, y được nuông chiều, việc gì cũng tự ý, xin huynh đài chớ cười.

Ngô Cương buộc miệng đáp:

- Các hạ dạy quá lời.

Huỳnh y nữ háng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Ai được nuông chiều? Ai dưỡng bệnh? Chà! Thế huynh nói hay hơn cả tiếng hát.

Thư sinh áo lam như đã đầy công tu dưỡng, gã nghe Huỳnh y nữ mạt sát đến điều mà không nổi giận, vẫn tũm tĩm cười đáp:

- Thế muội ơi! Đừng nói vậy để huynh đài đây cười chê cho.

Thái độ ung dung của gã tỏ ra gã được giáo dưỡng rất sâu xa, mà Huỳnh y nữ dường như là con người dưỡng bệnh.

Ngô Cương không nhẫn nại được nữa, vì những chuyện không đâu đã làm cho chàng phí mất một khoảng thời gian quý báu.

Huỳnh y nữ lườm thư sinh áo lam hỏi:

- Thế huynh! Thế huynh nói vậy mà không sợ nhiều lời ư?

Thư sinh áo lam nhú cặp lông mày hỏi lại:

- Thế muội! Đường như bữa nay thế muội không được khoan khoái trong lòng phải chăng?

Huỳnh y nữ đáp ngay:

- Tiểu muội vẫn như thường.

Thư sinh áo lam ngập ngừng:

- Thái độ của thế muội...

Huỳnh y nữ ngắt lời:

- Làm sao?

Thư sinh áo lam đáp:

- Đường như không giống như mọi ngày...

Huỳnh y nữ chặn họng:

- Cái đó tự thế huynh muốn nói vậy mà thôi.

Thư sinh áo lam cất giọng ôn hòa nói ;

- Thế muội ơi! Để thế huynh đưa thế muội về được không?

Huỳnh y nữ đáp:

- Thế huynh có việc xin cứ tùy tiện.

Thư sinh áo lam dù công phu hàm dưỡng có cao đến đâu cũng cảm thấy bức mình, nhưng gã vẫn bình tĩnh đáp:

- Thế muội! Tiểu huynh có trách nhiệm đối với thế muội...

Huỳnh y nữ gắt lên:

- Đừng giỡn nữa! Thế huynh làm gì có trách nhiệm với tiểu muội?

Thư sinh áo lam đáp:

- Chúng ta đã có đính ước hôn nhân...

Huỳnh y nữ tái mặt tức giận hỏi:

- Ai cùng thế huynh đính ước hôn nhân.

Thư sinh áo lam la lên:

- Ô hay! Mệnh lệnh của song thân chúng ta chẳng lẽ không đủ làm bằng chứng ư?

Huỳnh y nữ đáp:

- Nhưng tiểu muội không đồng ý.

Thư sinh áo lam nói:

- Tưởng thế muội không nên nói vậy...

Huỳnh y nữ ngắt lời:

- Tiểu muội không muốn nghe lời nói của thế huynh nữa.

Thư sinh áo lam nghiêng rằng tựa hồ gã phải cố gắng lắm mới nhẫn nại được, cất giọng lạnh lùng nói:

- Thế muội! Thế muội không nên nói điều quá đáng.

Huỳnh y nữ bĩu môi đáp:

- Tiểu muội nhắc lại lần nữa việc gì của tiểu muội thế huynh không có quyền hỏi đến. Nếu thế huynh tưởng tiểu muội đã nhận lời về hôn sự là thế huynh nhầm đấy. Nói trắng ra thế huynh đừng mơ mộng nữa.

Thư sinh áo lam ấp úng:

- Thế muội...

Huỳnh y nữ gạt đi:

- Đây không phải là lần đầu mà tiểu muội nói câu này.

Thư sinh áo lam nói:

- Thế muội! Tính ương ngạnh sẽ đem lại kết quả làm cho thế muội phải hối hận.

Huỳnh y nữ đáp:

- Vĩnh viễn không bao giờ tiểu muội hối hận.

Thư sinh áo lam nói:

- Thế thì tiểu huynh chẳng còn gì mà nói nữa.

Huỳnh y nữ lên giọng kiên quyết:

- Thế huynh đừng mở miệng nữa là hơn.

Thư sinh áo lam lại hỏi:

- Thế muội đến đây làm chi?

Huỳnh y nữ xẵng giọng:

- Cái đó không liên can gì đến thế huynh.

Thư sinh áo lam vẫn chưa chịu thôi, gã hỏi:

- Nếu thế thúc mà biết vụ này...

Huỳnh y nữ tức quá xua tay nói:

- Thế huynh tự tiện đi thôi.

Thư sinh áo lam tức giận gằn giọng:

- Ta đối với người thế là nhịn nhục quá nhiều rồi...

Huỳnh y nữ cười khẩy nói:

- Cái đó là tại người không tự biết mình.

Ngô Cương thật đã đến lúc không thể nhịn được nữa. Chàng cảm thấy Huỳnh y nữ tính tình bướng bỉnh không ra vẻ một thiếu nữ nhu thuận chút nào. Chàng chấp tay lạnh lùng nói:

- Tại hạ xin cáo thoái.

Huỳnh y nữ gơ bàn tay nhỏ nhắn lên nói:

- Xin thiếu hiệp hãy dừng bước!

Ngô Cương ngạc nhiên hỏi:

- Cô nương còn điều gì muốn nói hay sao?

Huỳnh y nữ đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương giục:

- Xin cô nương nói ngay đi!

Huỳnh y nữ hơi đỏ mặt lên, quay lại bảo thư sinh áo lam:

- Người tùy tiện đi thôi.

Trong mắt thư sinh áo lam lướt qua một tia sáng nham hiểm. Tuy chỉ trong chớp nhoáng mà Ngô Cương đã nhận thấy rồi. Chàng nghĩ thầm:

- Gã này bên ngoài ra chiều thành thật mà bề trong lắm nỗi gian ngoan. Đúng là một gã ngụy quân tử. Xem chừng Huỳnh y nữ chán ghét gã hẳn có lý do. Mục quang gã đã biểu lộ tấm lòng gian trá nham hiểm. Mục quang này không thể xuất hiện ở người võ sĩ chính phái được.

Huỳnh y nữ trừng mắt lên hỏi:

- Người định làm gì?

Thư sinh áo lam đáp:

- Sau này thế muội sẽ phải hối hận.

Huỳnh y nữ dần từng tiếng:

- Ta không cần gì đến thủ đoạn dê hèn của người đâu!

Thư sinh áo lam nói:

- Giải lắm! Thế thì tiểu huynh phục thật.

Gã dứt lời nhìn Ngô Cương nở một nụ cười nhếch nhếch rồi nói bằng một giọng rất thành khẩn:

- Huynh đài! Tiểu đệ mong rằng sau này còn có cơ hội gặp lại nhau.

Gã xoay mình trở gót rồi chạy nhanh như bay.

Lúc này trời đã Huỳnh hôn, rặng đỏ trời tây soi xuống đỉnh núi thành một vùng đỏ rờ.

Ngô Cương không nhẩn nại được, hỏi:

- Cô nương có điều chi xin nói ngay đi.

Huỳnh y nữ thộn thẹn cười tự giới thiệu:

- Tiểu muội là Lã Thục Viên.

Vẻ mặt nàng bây giờ vui tươi hoàn toàn khác lúc trước.

Ngô Cương nói:

- Ô! Lã cô nương!

Huỳnh y nữ hỏi:

- Cách xưng hô thiếu hiệp thế nào đây?

Ngô Cương đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm.

Huỳnh y nữ lại hỏi:

- Tiểu muội muốn thỉnh giáo tôn tính đại danh thiếu hiệp?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ chỉ có cái ngoại hiệu này thôi.

Huỳnh y nữ tức Lã Thục Viên ngẩn người hỏi:

- Phải chăng thiếu hiệp lấy sự đàm luận với tiểu muội là một điều hổ thẹn?

Ngô Cương đáp:

- Không phải đâu. Thực tình là thế đó.

Lã Thực Viên nói:

- Thái độ của tiểu muội vừa rồi chắc đã làm cho thiếu hiệp không vừa lòng...

Ngô Cương đáp:

- Không có chuyện đó đâu.

Lã Thực Viên nói:

- Thiếu hiệp! Tiểu muội có câu chuyện kể ra không nên nói nhưng không nói không được, vì thế huynh của tiểu muội tâm thuật rất là bất chính. Sau này thiếu hiệp có gặp y, nên đề phòng một chút.

Ngô Cương đáp:

- Đa tạ cô nương có lòng chỉ giáo. Cô nương còn có chuyện gì...

Lã Thực Viên đáp:

- Có!

Ngô Cương giục:

- Xin cô nương cứ nói ra.

Lã Thực Viên ngập ngừng:

- Tiểu muội... Chà! Từ thuở nhỏ... Tiểu muội đã ham mê kiếm thuật...

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Vậy thì sao?

Lã Thực Viên mặt đỏ lên pha với nắng chiều khiến cho người ta trông càng say sưa ngây ngất. Nàng có một cái đẹp tự nhiên không cần phải làm dáng. Ngô Cương cũng cảm thấy băng khuôn trong dạ.

Lã Thực Viên ngập ngừng nói tiếp:

- Tiểu muội rất tâm phục thiếu hiệp...

Ngô Cương lạnh lùng đáp ;

- Tại hạ không dám tiếp thụ mắt xanh của cô nương.

Lã Thực Viên nói:

- Đó là chân tâm của tiểu muội.

Ngô Cương nở một nụ cười bên lên không biết trả lời thế nào.

Lã Thực Viên hạ thấp giọng xuống hỏi ;

- Huynh đài có chịu kết giao bằng hữu mới tiểu muội không?

Câu này tự miệng một thiếu nữ nói ra khiến cho người ta cảm thấy nàng dường đột quá chừng.

Cặp mắt nàng trong như nước hồ thu lộ vẻ thẹn thò, có ý nóng lòng chờ đợi câu trả lời của Ngô Cương.

Ngô Cương tự hỏi:

- Hai chữ kết giao phía sau có ẩn ý gì không? Giữa một đôi nam nữ liệu có giữ được tinh thuần nhất về hữu nghị mà không phải vướng phải mối tình nhi nữ chăng? Nói về danh thì mình vừa mới ra đời làm gì đã có danh tiếng. Theo lời nàng say mê về kiếm thuật thì nàng có mục đích gì? Nàng muốn học kiếm chăng. Còn nói về tình duyên luyện thì mối tình giữa mình và nàng chưa từng quen biết nhau. Trong thiên hạ lại có mối tình như thế này ư? Nếu ta trả lời thẳng thắn mà nàng là một thiếu nữ, tất làm thương tổn đến lòng tự tôn củ nàng...

Lòng chàng nghĩ vậy liền uyển chuyển hỏi:

- Phải chăng cô nương cũng ở gần đây?

Lục Thực Viên đáp ;

- Hiện giờ thì đúng thế.

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Lã Thực Viên đáp ;

- Tiểu muội không phải là người ở đây, nhưng hiện giờ trú ngụ trong núi này...

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương ở trong núi này ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương ngáp ngừng:

- Vị huynh đài vừa nãy...

Lã Thực Viên đáp:

- Thiếu hiệp đã nghe rõ rồi. Hắn cũng là một loại giao tình.

Ngô Cương liền hỏi ngay vào chính đề:

- Cô nương cùng y đã ước hẹn cuộc hôn nhân rồi phải không?

Lã Thực Viên bĩu môi ra chiều khinh bỉ đáp:

- Hắn leo mép đấy.

Ngô Cương lại hỏi:

- Sao vừa rồi cô không phủ nhận?

Lã Thực Viên đáp:

- Đó chẳng qua là đề nghị của bậc trưởng bối, nhưng mới nói sơ sơ mà thôi vì tiểu muội không ưa hắn.

Ngô Cương lại nói:

- Tại hạ xem y có tướng mạo bất phàm...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Hừ! Nhưng gã còn cách xa tiêu chuẩn làm người.

Ngô Cương hỏi:

- Xem chừng gã đối với cô nương có một mối tình rất thắm thiết?

Lã Thực Viên nheo mắt hỏi lại:

- Sao thiếu hiệp hỏi kỹ thế?

Ngô Cương đáp:

- Ồ! Không có gì đâu. Tại hạ muốn hỏi mà chơi.

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Thế ư?

Ngô Cương nóng mặt bẽn lẽn hỏi:

- Cô nương nhận thấy thế nào?

Lã Thực Viên cười nửa miệng đáp:

- Tiểu muội xem chừng lời nói của huynh dài không đúng như ý nghĩ trong thâm tâm.

Ngô Cương nói:

- Cô nương muốn nghĩ thế nào thì nghĩ, tại hạ cũng chẳng biết thế nào được.

Lã Thực Viên nói:

- Tiểu muội e rằng kiếm thuật của huynh dài đã đến trình độ tuyệt thế vô song...

Ngô Cương nói:

- Tại hạ không dám tự khoe, những nhân vật kỳ tài dị sĩ trong thiên hạ còn biết bao nhiêu người cao thâm hơn tại hạ.

Lã Thực Viên nói:

- Đó là huynh dài nhún mình.

Ngô Cương nói:

- Nếu cô nương không có việc gì thì tại hạ xin cáo từ.

Lã Thực Viên biến sắc hỏi:

- Thiếu hiệp cự tuyệt người ở ngoài ngàn dặm ư?

Ngô Cương bẽn lẽn hỏi lại:

- Sao cô nương lại nói thế?

Lã Thực Viên đỏ mặt lên đáp:

- Tiểu muội mến tài mà muốn với cao. Sao thiếu hiệp chẳng trả lời có ưng hay không?

Ngô Cương lấy rất làm khó nghĩ. Mối huyết cừu chàng chưa trả được, thực tình chàng chẳng muốn rước lấy những mối phiền não vô vị. Lai lịch cùng mục đích của đối phương chàng lại chưa hiểu rõ. Nếu chàng gay gắt cự tuyệt lại sợ đối phương là một thiếu nữ, nên trong lòng rất dỗi băng khoăn.

Sau một lúc trầm ngâm chàng chợt nhớ ra điều gì rồi tự coi mình là kẻ thù của khắp thiên hạ thì cô này là một phần tử trong bọn cừu gia. Chàng liền kiên quyết đáp:

- Tại hạ xin kính tạ hảo tâm của cô nương...

Lã Thực Viên sa sầm nét mặt hỏi ;

- Thiếu hiệp không thềm kết giao với tiểu muội ư?

Ngô Cương đáp:

- Xin lỗi cô nương! Bản tánh của tại hạ là thế đó.

Lã Thực Viên tức giận nói:

- Thôi được! Lã Thực Viên này đã coi lầm người rồi.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ xin cáo từ.

Lã Thực Viên mặt lạnh như tiền đáp:

- Xin thiếu hiệp cứ tùy tiện.

Ngô Cương khẽ chấp tay thi lễ rồi chạy xuống núi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy có điều hối hận.

Ngô Cương đi khỏi núi, hai thiếu phụ áo xanh từ sau phiến đá ở phía xa xa xuất hiện chạy thẳng đến trước Lã Thực Viên, song song thi lễ. Một cô nói:

- Tiểu thư! Con người đó kiêu ngạo lắm...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Ô y có kiêu ngạo thì vẫn là một nhân vật siêu quần xuất chúng.

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Theo tỳ nữ nhận xét thì hẳn y mình có tuyệt kỹ mà kiêu ngạo với đời.

Lã Thực Viên nói:

- Không hẳn như thế.

Thiếu nữ áo xanh la lên:

- Ô hay! Tiểu thư thay đổi cả tư cách rồi ư?

Lã Thực Viên chẹn họng:

- Không được lắm mồm!

Thiếu nữ áo xanh nói:

- Tiểu tì không dám.

Lã Thực Viên nói:

- Hai người hãy đi theo hút y (?). Ta muốn hiểu rõ lai lịch xem y là người thế nào.

Thiếu nữ áo xanh đáp:

- Tiểu tì xin tuân lệnh.

Hai thiếu nữ áo xanh vâng lệnh rồi lập tức chạy đi.

Nhắc lại Ngô Cương chạy thẳng một mạch xuống đi cho đến canh hai thì tới một tòa thị trấn tên gọi Vọng Sơn Tập ở gần núi Long Trung. Chàng vất vả suốt một ngày chưa được ăn uống gì nên vừa đói vừa khát vừa mệt nhọc.

Trần tập vùng núi non, chợ đêm cũng tịch mịch. Từ đường phố chính còn ngoài ra đèn lửa cũng tắt gần hết chỉ còn le lói mấy ngọn như những chòm sao lác đác về ban sáng.

Việc đầu tiên là Ngô Cương phải ăn cho đỡ đói, chàng liền tìm vào một tửu quán coi cũng sạch sẽ. Chàng kêu một đĩa thịt quay, một bát thịt cừ nấu chín, một cân bánh. Chàng cúi xuống mà ăn lấy ăn để. Vì bụng đói nên chàng được bữa ăn rất ngon miệng.

Ngô Cương vừa nhớ lại những việc đã trải qua trong một ngày cho đến lúc sau cùng chàng gặp Huỳnh y nữ Lã Thực Viên.

Bất giác chàng tự hỏi:

- Ta đối đãi với nàng như vậy chắc nàng khó chịu lắm?

Ngô Cương uống hết hai bình rượu, tửu hứng đang lên chàng kêu lấy thêm hai bình nữa và một con gà rừng quay.

Chàng đang ăn uống bỗng cảm thấy mi mắt trầm trọng, trước mắt hoa lên. Chàng say rồi ư? Hay là chàng mệt quá?

Ngô Cương cảm thấy có điều kinh dị. Bảo là say thì không phải. Tửu lượng của chàng ngày thường uống bốn bình này đã vào đâu?

Bảo là một cũng không đúng vì nội công chàng tu luyện đã đến trình độ tối cao làm gì mà mệt đến thế được. Nhưng sự thực, cảm giác chàng mỗi lúc một hôn mê trầm trọng rồi muốn ngừng đầu lên cũng khó khăn. Chàng tự nhủ:

- Thôi ta đi tìm chỗ ngủ sớm đi là xong.

Lòng nghĩ vậy, chàng liền kêu tiểu nhị tính trả tiền ăn uống rồi loạng choạng đi ra cửa.

Vừa ra khỏi tửu điểm chàng chực (?) Nhà tìm một ngọn đèn lồng hiện ra trước mắt trên viết bốn chữ đỏ lớn " Kim Sơn khách sạn ".

Ngô Cương xem chừng không chống nổi nữa. Bước cao bước thấp, chàng tiến vào khách sạn.

Tiểu nhị vội ra nghinh tiếp hỏi:

- Khách quan say rồi ư?

Ngô Cương hỏi lại:

- Ủ! Say rồi! Có phòng nào thanh tĩnh không?

Tiểu nhị đáp:

- Có! Xin mời khách quan đi theo tiểu nô.

Ngô Cương đi vào hậu viện thì thấy vắng vẻ lạ lùng, cả đèn lửa cũng tắt hết. Đúng là thanh tĩnh vô cùng!

Ngô Cương chỉ muốn nằm ngủ chàng chẳng buồn hỏi thêm gì nữa.

Tiểu nhị mở cửa phòng thấp đèn lên rồi hỏi:

- Khách quan có vừa lòng phòng này chứ?

Ngô Cương buông thông:

- Được rồi!

Tiểu nhị liền trở gót đi ra. Gã đem một bình trà đến đặt trên bàn và một thau nước lạnh để chàng rửa mặt rồi hỏi:

- Khách quan còn cần gì nữa không?

Ngô Cương thấy đầu lưỡi đã cứng đơ. Chàng xua tay nói mau:

- Thiếu gì ta sẽ kêu.

Tiểu nhị nói:

- Dạ khách quan cứ yên trí.

Tiểu nhị ra khỏi phòng, Ngô Cương đóng cửa lại chàng để nguyên cả áo dài, nằm lăn ra ngủ. Tuy nhiên chàng còn chút cảm giác là thấy tình hình có điều khác lạ, nhưng vì buồn ngủ quá, chàng không nghĩ sâu xa được nữa.

Chỉ trong chớp mắt chàng đi vào giấc ngủ say sưa.

Lúc Ngô Cương tỉnh dậy thì ánh mặt trời đã lọt vào cửa sổ. Bất quá chàng la thầm:

- Chết chưa! Người võ sĩ mà ngủ say như chết.

31. Chương 31: Ai Giết Người Để Lụy Anh Hùng

Ngô Cương ngồi dậy, chàng cảm thấy đầu óc trầm trọng tựa hồ người bị bệnh mới khỏi.

Chàng xuống giường uống hai hớp nước trà lạnh. Chàng đảo mắt nhìn quanh bỗng giật bắn người lên, miệng bật tiếng la:

- Ủi chao!

Hai bóng người xinh đẹp đứng ngay ngoài cửa phòng rõ ràng là nữ lang áo lục đẹp như thiên tiên và ả thị tỳ của nàng Tiểu Tuyết.

Hai người xuất hiện trong này thật là một điều bất ngờ đối với Ngô Cương. Chàng kinh ngạc đến nói không ra lời.

Nữ lang áo lục nét mặt tựa hồ bao phủ một làn sương dày đặc, mắt lộ sát khí, coi chẳng khác nào một pho tượng Quan Âm.

Ngô Cương cổ trắn tỉnh tỉnh thần, chàng chấp tay xá dài và để đả phá bầu không khí tịch mịch, chàng lên tiếng:

- Mời cô nương ngồi chơi!

Nữ lang lạnh lùng thốt ra hai tiếng qua kẽ răng:

- Bất tất! Bất tất!

Vẻ mặt và giọng nói của đối phương khiến cho Ngô Cương khác nào rớt vào trong đám mây mù xa đến năm dặm.

Nhưng lòng chàng không khỏi gợn sóng vì nàng đẹp quá. Bất luận trong tình trạng nào, sắc đẹp của nàng cũng làm cho người ta điên đảo thần hồn.

Ngô Cương nhớ tới lúc ban đầu được Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi giải cứu. Lão đã nói một câu: “Tiểu Cương! Y có ý với ngươi đó...”. Chàng không khỏi rạo rực trong lòng. Nhưng bữa nay thái độ nàng khác hẳn. Trước kia nàng thường hay cười cợt ngạo mạn thì nay đâu mất cả mà thay thế bằng một thái độ khiến cho người ta phải phát khiếp.

Ngô Cương dường như đã quên hết mọi sự. Chàng sững sờ đứng ngẩn người ra.

Ả tỳ nữ Tiểu Tuyết cất tiếng hỏi cũng bằng một giọng lạnh lẽo:

- Tiểu thư! Liệu có đáng không?

Ngô Cương không hiểu thị đang nói cái gì?

Nữ lang áo lục khẽ giơ bàn tay ngọc lên nói:

- Ngươi không được mở miệng.

Tiểu Tuyết cúi đầu xuống, nhưng thị liếc mắt nhìn Ngô Cương một cái.

Ngô Cương trấn định tâm thần hỏi:

- Cô nương tới đây có điều chi dạy bảo?

Nữ lang hững hờ đáp:

- Ta muốn giết ngươi.

Ngô Cương giật nảy mình lên hỏi:

- Cô nương muốn giết tại hạ ư?

Nữ lang áo lục nghiêng răng đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Nữ lang áo lục đáp:

- Vì ngươi không phải là người.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Tại hạ...không phải là người?

Chàng lùi lại luôn mấy bước cho đến bên tường, nổi kinh ngạc lộ ra ngoài mặt cùng lời nói.

Nữ lang áo lục mặt ngọc biến thành xám xanh, nói gần từng tiếng:

- Ngươi chỉ là loài cầm thú biết đội mũ mặc áo.

Ngô Cương há miệng lưỡi cứng hồi lâu mới thốt ra lời.

- Tại hạ không hiểu ý cô nương muốn nói gì?

Nữ lang áo lục hắng giọng đáp:

- Hừ! Ngươi không hiểu ư?...

Ngô Cương ngơ ngác hỏi lại:

- Phải chăng....Cô nương nhận thấy hành vi của tại hạ trên Công Nghĩa đài ngày hôm qua có điều gì không chính đáng chăng?

Nữ lang áo lục gạt đi:

- Ngươi đừng giả vờ nữa. Thực ra trong lòng ngươi đã hiểu rồi.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ chẳng hiểu chút gì hết.

Tỳ nữ Tiểu Tuyết xen vào:

- Thiếu hiệp! Đã là nam tử hán dám làm dám chịu. Về lai lịch thiếu hiệp cũng là người gia thế lẫy lừng...

Ngô Cương trong lòng nóng nảy hỏi lại:

- Vậy thì tại hạ đã làm việc gì?

Tiểu Tuyết đáp:

- Thiếu hiệp! Tiểu Tuyết này tuy chỉ là một tên tỳ nữ, nhưng đối với tác phong của thiếu hiệp không khỏi hổ thẹn.

Ngô Cương không hiểu hỏi lại:

- Tác phong thế nào?

Tiểu Tuyết hỏi:

- Thiếu hiệp dù chết cũng không chịu nhìn nhận tội lỗi của mình ư?

Ngô Cương hỏi lại:

- Tội lỗi gì?

Tiểu Tuyết chỉ ồ một tiếng chứ không nói nữa. Giả tỷ là người khác thì Ngô Cương đã rũ áo bỏ đi hoặc nổi nóng, nhưng đối với hai vị chủ tỳ này chàng không tiện nổi hung. Một là chàng còn khiếm khuyết mối ân tình, hai là một mối tâm lý vi diệu đã ngăn trở chàng.

Nữ lang áo lục hiển nhiên căm tức đến cùng cực. Người nàng run, mặt nàng thay đổi mấy lần.

Ngô Cương cố nghĩ xem mình đã làm việc gì để đối phương tức mà chàng không sao nghĩ ra được?

Chàng liền thành thực nói:

- Cô nương! Xin cô nương nói rõ cho tại hạ biết đã có điều chi lầm lỗi.

Nữ lang áo lục hần học hỏi:

- Ở trong thị trấn nhỏ bé này, người giang hồ đã đồn ầm lên người còn chối cãi gì nữa?

Ngô Cương trong lòng nóng nảy, trán toát mồ hôi, chàng đáp:

- Thực tình tại hạ không nghĩ ra chuyện gì.

Nữ lang áo lục nói:

- Hừ! Tiểu Tuyết. Mở ra cho gã coi.

Tiểu Tuyết lật đệm giường lên hỏi:

- Thiếu hiệp giải thích thế nào đây?

Ngô Cương trong lòng rất nghi hoặc nhìn xuống gầm giường. Lập tức chàng sợ hết hồn. Toàn thân co rúm lại.

Bỗng chàng hét lên một tiếng:

- Trời ơi!

Mặt chàng hốt hoảng ngơ ngác tựa hồ không tin ở mắt mình.

Dưới gầm giường rõ ràng nằm lẫn thi thể hai thiếu nữ lỏa lồ thân thể, không còn một mảnh quần áo nào dính vào người. Vết máu loang lổ. Tử trạng rất là thê thảm.

Người bị nạn nghiêng rằng tựa hồ lúc còn sống đang gặp phải cảnh ngộ gì rất tàn khốc, rất cảm phần.

Toàn thân Ngô Cương như bị tê liệt. Tai chàng nổi lên những tiếng vo vo chàng tự hỏi:

“Hai xác chết này từ đâu đem đến đây? Ai đã hạ thủ giết người?”

Bây giờ chàng mới hiểu vì sao nữ lang áo lục sở dĩ căm hận mình là vì vụ này...

Nữ lang áo lục lớn tiếng la:

- Đây lại! Ta không nỡ nhìn thảm cảnh này.

Tiểu Tuyết lại trải đệm lên giường rồi lui ra đứng bên nữ lang áo lục.

Có thể đây là một tác dụng tâm lý. Ngô Cương bây giờ mới ngửi thấy mùi máu tanh sặc sụa. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ người trong quán lại không hay biết gì về vụ huyết án này?

Chàng nhớ đêm trước vào đây ngủ trọ vào lúc sang canh ba. Vì say rượu nên chàng vào phòng rồi ngủ vùi đầu ngay cho tới lúc mặt trời lên ới thức giấc.

Coi những vết máu còn đọng lại chỉ biết hai người này ngộ nạn chưa bao lâu. Có thể là trước khi chàng vào quán mà cũng có thể là lúc chàng đang ngủ say.

Nếu án mạng xảy ra lúc chàng đang ngủ say thì thiệt là kỳ...

Trong đầu óc chàng lại bật ra mấy câu hỏi:

“Đây là hiện trường vụ huyết án? Hay là án mạng xảy ra ở đâu rồi người ta đem xác chết vào đây? Nữ lang áo lục sao lại biết vụ này? Chẳng lẽ nàng vẫn theo dõi hành vi của mình?”

Bỗng nữ lang cất tiếng:

- Quân cầm thú!

Thật là câu nói ác độc và nhận định đây chính là hành vi của chàng.

Ngô Cương giận uất người không biết nói sao, chàng tự nghĩ:

“Theo lời đồn đại ngoài giang hồ thì vụ này hiển nhiên là một âm mưu độc ác. Nhưng hung thủ đã hành hung để đổ vạ ỉnh với mục đích gì?”

Nữ lang áo lục cười lạt nói:

- Ngô Cương! Bây giờ ngươi giải thích thế nào? Đã hết đường chối cãi chưa?

Ngô Cương lại càng kinh hãi vì nữ lang nói đích danh chàng.

Vụ này cần giải thích. Nếu không thì chàng chẳng còn mặt mũi nào mà trông thấy ai nữa.

Chàng nghiêng răng run lên hỏi:

- Vụ này từ đâu mà ra?

Nữ lang áo lục lạnh lùng đáp:

- Cái đó ngươi tự hỏi mình chứ còn phải hỏi ai nữa.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ tuyệt không biết một chút gì trong vụ này...

Nữ lang áo lục ngắt lời:

- Chẳng lẽ người ngoài đem xác chết vào đây giả họa cho người?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ cũng nghĩ thế.

Nữ lang áo lục ra chiều tức giận, hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ai mà gan liều dám vu oan giả họa cho người?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó khó nói lắm!

Nữ lang áo lục mỉa mai:

- Đúng là khó nói thật.

Ngô Cương nói:

- Cô nương không tin tại hạ ư?

Nữ lang áo lục đáp:

- Dù là đứa con nít lên ba cũng không thể tin được.

Ngô Cương lại hỏi:

- Những người bị nạn có mối liên quan gì với cô nương?

Nữ lang áo lục hờ hững đáp:

- Chẳng có mối liên quan gì hết.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ xin trịnh trọng thanh minh đây không phải là hành vi của tại hạ. Nhưng tại hạ xin thề rằng quyết truy cứu cho ra vụ này.

Nữ lang áo lục gạt đi:

- Đừng rườm lời nữa!

Ngô Cương không nhịn được. Thật là chàng phải cái oan tày trời. Chàng tức giận nói:

- Cô nương không rõ tại hạ là người thế nào...

Nữ lang áo lục chẹn họng:

- Ta biết rõ lắm.

Ngô Cương hỏi lại:

- Cô nương biết rõ tại hạ lắm ư?

Nữ lang áo lục đáp:

- Đúng thế! Người xuất thân từ một danh môn. Thừa nhỏ người bị côi cút rồi gặp mấy phen kỳ ngộ thành người có bản lĩnh. Không ngờ bản lĩnh của người lại giúp cho người điều tàn ác.

Ngô Cương chấn động tâm thần tự hỏi:

- Nàng là nhân vật thế nào mà lại biết rõ gốc tích mình mà mình chẳng biết chút gì về thân thế nàng. Nói về phương diện hay thì nàng là người rất thần bí. Nếu là phương diện dở thì nàng thật đáng sợ. Thân thể mình đã bị bộc lộ tất khiến cho bọn cừu gia hiệp lực đối phó.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Cô nương biết rõ lai lịch tại hạ đến thế ư?

Nữ lang áo lục đáp:

- Có thể nói ta biết rõ hơn cả người.

Ngô Cương ủa lên một tiếng rồi không nói thêm gì nữa.

Nữ lang áo lục lại hỏi:

- Ngô Cương! Người chưa giải thích được về vụ này?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ xin thanh minh một lần nữa là không biết rõ trong vụ này có điều chi ngoắt ngoéo.

Nữ lang áo lục hỏi:

- Người nhất định phủ nhận ư?

Ngô Cương tức giận hỏi lại:

- Cô nương đứng trên lập trường nào mà bức bách tại hạ đến thế.

Nữ lang áo lục lớn tiếng:

- Ta đứng trên lập trường chính nghĩa.

- Vậy mà cô nương không kể gì đến thị phi hắc bạch ư?

Nữ lang áo lục đáp:

- Vụ này đã rõ ràng lắm rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương nhận định đây là hành vi của tại hạ chẳng?

Nữ lang áo lục đáp:

- Chính là thế đó!

Ngô Cương xẵng giọng:

- Tại hạ thanh minh một lần tối hậu nữa là không biết một chút gì về vụ này cả. Còn tin hay không là quyền của cô nương...

Nữ lang áo lục buông thông:

- Ta không tin.

Ngô Cương nói:

- Nếu vậy tại hạ cũng chẳng còn chi mà nói nữa.

Nữ lang áo lục nói:

- Câu chuyện không phải giản dị thế được.

Ngô Cương lại nổi tính lạnh lùng cao ngạo, hững hờ hỏi lại:

- Cô nương định làm gì?

Nữ lang áo lục nói:

- Ta phải giết người để trừ hại cho võ lâm.

Đột nhiên ngoài phòng có tiếng gã tiểu nhị hỏi vọng vào:

- Khách quan đã muốn dùng cơm sáng chưa?

Ngô Cương lớn tiếng quát:

- Chưa cần. Lúc nào có việc ta sẽ kêu. Người hãy lui ra!

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi bỏ đi.

Ngô Cương cặp mắt phát ra những tia hàn quang trầm giọng hỏi:

- Cô nương muốn giết tại hạ?

Nữ lang áo lục đáp:

- Chẳng lẽ còn giả được sao?

Ngô Cương nói:

- Vậy cô nương động thủ đi!

Nữ lang áo lục giục:

- Người rút kiếm ra đi!

Ngô Cương đáp:

- Không cần! Cô nương cứ động thủ đi!

Nữ lang áo lục hừ một tiếng. Bóng người chớp thoáng! Tay áo màu xanh biếc phát tới nhanh như chớp.

Ngô Cương la lên một tiếng:

- Ái chà!

Rồi đứng tựa vào vách. Vạt áo trước ngực chàng bị rách chùng một thước. Máu tươi rơm rớm chảy ra. Chàng không phản kích mà cũng không né tránh, đứng trơ ra chịu đòn.

Nữ lang đã vùng tay áo cứng như sắt. Đây là lần đầu tiên chàng gặp phải người có công lực thần kỳ.

Nữ lang áo lục biến đổi sắc mặt thành rất phức tạp. Nàng không động thủ nữa. Hồi lâu cất tiếng run run hỏi:

- Sao người lại không trả đòn?

Ngô Cương cố nhịn đau, cất giọng lạnh như băng đáp:

- Ngày trước cô nương đã viện trợ cho tệt hữu là Thiết Tâm Thái Tuế, nên tại hạ theo lẽ phải nhường cô một chiêu.

Nữ lang áo lục hỏi:

- Nếu chiêu này ta đánh chết người thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ đã chết đâu?

Nữ lang áo lục nghiêng răng, đưa cặp mắt hung dữ lên nhìn Ngô Cương. Nàng nói:

- Nếu rồi đây sự thực chứng minh là người nói dối thì ta sẽ giết người.

Ngô Cương cả quyết đáp:

- Nếu quả sự thực chứng minh tại hạ là hung thủ thì cái đầu này xin tự động dâng lên, không phiền đến cô nương phải động thủ.

Nữ lang áo lục xua tay rồi mở cửa đi ra. Tiểu Tuyết theo sau nàng.

Ngô Cương đóng cửa phòng lại, ngồi một mình trên mép giường. Đối với tai họa bất ngờ chàng cảm thấy mình lâm vào tình trạng giở khóc giở cười, bụng bảo dạ:

“Hiển nhiên kẻ nào đó cố ý gieo rắc tai họa để phá hoại thanh danh mình, hoặc họ muốn cho võ lâm nổi lòng căm phẫn với mình. Nếu là một sự ngẫu nhiên: hai cô gái vào điểm rồi bị hại trước khi mình đến thì sự thực quyết không thể có được vì mình vào ngủ trọ chỉ là một quyết định lâm thời, trừ khi đối phương có tài tiên tri biết trước là mình sẽ vào ngủ trong gian phòng này. Nếu là thuyết họ di chuyển xác chết thì dĩ nhiên là sau khi mình vào đây, chúng mới đem vào...”

Bất giác chàng la lên:

- Phải rồi! Vấn đề là ở chỗ mấy bình rượu kia. Bốn bình rượu đã khiến ình say mềm. Hiển nhiên họ đã bỏ gì vào rượu.

Nhưng chàng lại tự hỏi:

“Sao đối phương không nhân lúc ta say khướt mà hạ sát đi cho êm chuyện, hoặc bỏ thuốc độc vào trong rượu thì cũng có thể hạ sát mình một cách dễ dàng hơn. Hà tất họ phải bày ra vụ này cho lằng chằng?”

Đây là một vụ bí mật chàng nghĩ không thấu.

Ngô Cương còn đang ngẫm nghĩ thì ngoài cửa có tiếng gõ lạch cạch. Chàng liền hỏi:

- Ai đó?

Bên ngoài có tiếng đáp lại:

- Ta đây.

Đúng là một thanh âm thiếu nữ rất quen thuộc. Nhưng lúc này Ngô Cương như chim phải tên, chàng không khỏi thắc mắc.

Thanh âm bên ngoài lại cất tiếng lên giục:

- Mở cửa ra!

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương là ai?

Người bên ngoài hỏi lại:

- Người không dám mở cửa ư?

Ngô Cương không sao được, rút then cài cửa mở. Một bóng trắng lạng người tiến vào rồi tiện tay đóng cửa lại.

Ngô Cương la lên:

- Ủa!...Lã cô nương!...Cô nương đây ư?

Người tới đó rõ ràng là Lã Thực Viên nàng mới cùng chàng chia tay đêm qua...

Ngô Cương vừa thấy mặt nàng, lòng chàng đã vô cùng hồi hộp, vì thấy cặp mắt nàng đỏ sọng, mặt lộ sát khí. So với vẻ mặt mà chàng đã gặp ở trong núi bữa trước nàng đã hoàn toàn biến thành người khác.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ nàng cũng vì hai xác chết dưới gầm giường mà tới đây?

Nghĩ vậy chàng cất tiếng hỏi:

- Cô nương tới đây có điều chi dạy bảo?

Lã Thực Viên trợn mắt lên đáp:

- Mắt ta đui rồi, nhìn nhận giống sài lang làm người.

Ngô Cương cười giở, khóc giở. MÀN kịch vừa rồi lại tái diễn. Chàng liền hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa làm sao?

Lã Thực Viên mắt dường tóe lửa, hằn học đáp:

- Con người không thể đoán nhân cách theo tướng diện được. Bản nhân không ngờ các hạ lại là giống người như vậy...

Chưa dứt lời, nàng đã đi tới bên giường, cúi xuống mở đệm lên coi một lúc rồi đứng ngay người lên trở tay vào mặt Ngô Cương, cất giọng cực kỳ bi phẫn nói:

- Người còn gọi là...người được nữa ư?...

Hai hàng lệ tuôn rơi tầm tã như mưa.

Ngô Cương hít mạnh một hơi đáp:

- Cô nương hãy nghe tại hạ thuyết minh đã...

Lã Thực Viên lớn tiếng gạt đi:

- Thôi đừng nói nữa!...Người là quân cầu trệ...tiền gian hậu sát (cường gian rồi giết người)

32. Chương 32: Vào Cổ Miếu Dò La Động Tĩnh

Người nàng run bần bật như cành hoa tươi tắn.

Bốn tiếng “Tiền gian hậu sát” khiến Ngô Cương giật bắn người lên. Ban đầu chàng còn tưởng Lã Thực Viên cũng chỉ cho chàng là hạng giết người không ngờ chàng lại mắc thêm tiếng cường gian nữa, tội ác này khiến cho trời đất quỷ thần cũng phải cảm giận.

Nếu vụ này đồn đại ra ngoài giang hồ thì rồi đây cái tên Sách Huyết Nhất Kiếm, đường đường dòng dõi “Võ Thánh” sẽ bị võ lâm phỉ nhổ không còn đất đứng trong võ lâm nữa. Thanh danh “Võ lâm đệ nhất bảo” không còn có ngày mở mặt với đời. Người chết cũng bị hổ thẹn.

Ngô Cương nghĩ tới đây nhận thấy kẻ âm mưu này có ý rất thâm độc, hẳn đã biết rõ thân thể chàng mà bôi lọ chàng đến thế này thì thà giết chàng đi còn đỡ tàn nhẫn hơn. Chàng tự hỏi:

- Trong thiên hạ lại có người thủ đoạn độc ác đến thế này ư? Họ là ai vậy? Họ bày thâm mưu độc kế này để làm gì?

Đầu óc chàng căng thẳng. Mắt chàng chiếu ra những tia hận độc khiến người ta ngó mà phát khiếp.

Lã Thực Viên nói như người thét lên:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Khóe mắt ngươi đã thuyết minh ngươi là hạng người nào rồi. Ta...ta thật đui mắt.
Ngô Cương cũng gầm lên như người điên:

- Lã cô nương! Đây không phải là hành động của tị hạ.

Lã Thực Viên hỏi:

- Không phải ngươi thì còn ai vào đây?

Ngô Cương đáp:

- Nếu tại hạ biết hung thủ là ai thì đã không thành chuyện.

Lã Thực Viên hỏi bằng giọng rất khinh bỉ:

- Ngươi không dám thừa nhận ư?

Ngô Cương đáp:

- Cần gì tại hạ phải phủ nhận? Nếu là hành vi của tị hạ, thì tại hạ phải nói nhiều làm chi cho phí lời.

Lã Thực Viên hỏi móc:

- Chẳng lẽ xác chết này từ trên trời rơi xuống?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Tại hạ đang vì vấn đề này nghĩ mãi không ra...

Lã Thực Viên móc tấm khăn ra lau khô nước mắt rồi cười gằn nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ngươi cao ngạo lắm! Dưới mắt ngươi không còn ai. Tất cả những cái gì ngươi biểu lộ ra ngoài mặt đều chân chính là người võ sĩ. Hừ! Không ngờ hành động của ngươi chẳng khác loài cầm thú, chẳng còn chút nhân tính nào nữa...

Ngô Cương nổi nóng quát:

- Câm miệng ngay!

Lã Thực Viên trợn mắt lên hỏi:

- Sao? Ngươi ý mình kiếm thuật inh, ta không địch nổi ngươi. Ngươi muốn giết ta phải không?

Ngô Cương thừ người ra đáp:

- Lã cô nương! Xin cô bình tĩnh lại một chút.

Lã Thực Viên xẵng giọng:

- Bình tĩnh ư? Ta bình tĩnh lắm? Ta có điên đâu?...

Ngô Cương ngắt lời:

- Xin cô nương hãy nghe tị hạ...

Lã Thực Viên gạt đi:

- Ta không nghe nữa.

Ngô Cương tức quá cơ hồ ngắt đi

Lã Thực Viên nghiêng răng nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ta thề phải giết ngươi!

Ngô Cương run lên hỏi:

- Cái đó tùy ý cô. Cô muốn giết ngay bây giờ hay sao?

Lã Thực Viên đáp:

- Có một ngày kia ta sẽ giết ngươi, nhưng chưa biết đến bao giờ. Nếu ngươi quả sợ thì giết ta trước đi là hơn.

Ngô Cương hỏi:

- Sợ gì? Tại hạ chỉ sợ lẽ trời, phép nước mà thôi, kỳ dư không sợ chi hết.

Lã Thực Viên nói:

- Ngươi không đáng nói câu đó...

Ngô Cương tức quá ngắt lời:

- Cô nương đừng bức bách người ta thái quá.

Lã Thực Viên hỏi:

- Sao? Ngươi động thủ giết ta đi cũng như đã đổi phó với hai tên tỳ tử của ta.

Ngô Cương chấn động tâm thần hỏi:

- Cô nương bảo sao? Cô có nhận biết....

Lã Thực Viên cảm hận đến cùng cực đáp:

- Há chỉ nhận biết mà thôi. Chúng là những tên thị nữ hầu cận ta.

Ngô Cương la lên một tiếng kinh hoảng.

Lã Thực Viên nói:

- Ai cũng căm hờn ngươi, hành động của ngươi trời đất không dung tha đâu. Ta không ngờ trên chốn giang hồ ngoài Vạn Tà Thư Sinh lại còn có tên Sách Huyết Nhất Kiếm.

Ngô Cương nghe Lã Thực Viên đem mình so với Vạn Tà Thư Sinh, tưởng chừng muốn ngắt xiu. Nhưng chàng nhớ tới kẻ bị hại lại là tỳ nữ của nàng, chàng nghĩ ngay đến thường tình của con người gặp cảnh vừa bi thương vừa căm hận đều thế cả, chàng không tiện thống trách.

Lúc này chàng cần phải bình thần may ra mới có thể điều tra ở nơi miệng nàng được chút manh mối nào chăng?

Chàng gắng gượng chấn định tâm thần nói:

- Lã cô nương! Dù cô không muốn nghe nhưng tại hạ cũng cần phải nói. Đây là một vụ âm mưu cực kỳ tàn độc! Tại hạ bất ngờ xa vào cạm bẫy của họ, dù có trăm miệng cũng khó bề giải thích...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Ngươi nên nói là dù có chết đến trăm lần cũng không thể đền tội.

Ngô Cương đứng ngẩn người ra, chàng cố gắng dẹp cơn nóng nảy dịu giọng hỏi:

- Tại hạ mong rằng cô nương bình tĩnh trả lời cho tại hạ mấy vấn đề được chăng?

Lã Thực Viên giục:

- Ngươi hỏi đi.

Ngô Cương hỏi:

- Hai người thị tỳ dời xa cô nương đã bao lâu?

Lã Thực Viên đáp:

- Mới đêm qua.

Ngô Cương hỏi lại:

- Mới đêm qua ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Đúng thế! Vì ta biết hành tung ngươi nên cho chúng theo hút.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao cô nương lại biết chúng xảy ra chuyện bất ngờ?

Lã Thực Viên đáp:

- Theo lời báo cáo thì có người thấy chúng vào điểm rồi không ra nữa.

Ngô Cương gạn hỏi:

- Không thấy ra sao đã nhận ngay được là chúng bị sát hại?

Lã Thực Viên đáp:

- Vì người trong lữ điểm nghe tiếng rú thê thảm từ trong phòng này vọng ra...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Vào lúc nào?

Lã Thực Viên đáp:

- Vào khoảng canh ba.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ tham uống mấy chén rồi ngủ say như chết...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Say rượu đến mất hết nhân tính, thú dục nổi lên rồi gây ra kiệt tác này phải không?

Ngô Cương uất hận tưởng chừng thất khiếu phun khói, chàng cố gượng trấn tĩnh, thủng thẳng đáp:

- Tửu lượng của tại hạ tuy kém nhưng uống hết ba cân cũng chưa biết say mà đêm qua chưa uống hết bốn bình nhỏ đã cảm thấy có điều bất diệu. Hiển nhiên bị người ngấm ngầm thi hành thủ đoạn tàn khốc để thỏa mãn âm mưu...

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Ngươi nói thế ai mà tin được?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Tin hay không tin là ở cô nương.

Lã Thực Viên nói:

- Cả hai tên đều bị kiếm thương...

Ngô Cương lạnh lùng ngắt lời:

- Phải rồi nhưng người dùng kiếm không phải chỉ có một mình tại hạ.

Lã Thực Viên nói:

- Ngươi hãy lấy kiếm cho ta coi.

Ngô Cương tự nghĩ suốt đêm thanh kiếm không dời khỏi người chàng. Chàng thần nhiên rút kiếm coi. Nhưng chàng vừa ngó thấy bất giác thộn mặt ra. Trên mũi kiếm hãy còn ít vết máu đọng lại.

Lã Thực Viên run lên hỏi:

- Ngươi còn cãi gì được nữa không?

Ngô Cương quả lâm vào tình trạng trăm miệng khôn phân. Chàng tức quá toàn thân run bần bật. Hai hàm răng nghiến vào nhau ken kết hậm hực đáp:

- Thật là âm mưu tàn độc!

Lã Thục Viên dẫn giọng:

- Thôi đừng giả vờ nữa...

Ngô Cương tự biết tình trạng đã đến thế này có nói gì cũng bằng vô ích. Chàng tra gươm vào vỏ rồi dậm chân nói:

- Lã cô nương! Tại hạ phải đi kiếm hung thủ. Mai đây còn có ngày hội ngộ.

Chàng nói xong bước qua cửa đi ra...

Phía sau còn vọng lên những tiếng thóa mạ đầy uất hận:

- Ta phải giết người để báo thù cho chúng. Người hãy ráng chờ! Ngày đó không xa mấy đâu!

Ngô Cương chạy ra khỏi điểm. Người chàng nhuộm đầy vết máu. Vạt áo trước ngực rách toạc. Hình dáng coi gớm khiếp. Gã điểm tiểu nhị sợ quá không dám thở mạnh.

Ngô Cương ra khỏi thị trấn mới thở phào một cái. Chàng tiến vào trong khu rừng bên đường, tìm một nơi kín đáo ngồi xuống để mà ngẫm nghĩ. Chàng tự hỏi:

“Kẻ âm mưu ám toán mình là nhân vật thế nào? Hẳn có phải là người trong Võ Minh không? Chốn này thuộc phạm vi thế lực của Võ Minh, rất có thể là bọn chúng. Đồng thời kẻ thi hành nguy kế có khi vẫn còn ở trong thị trấn. Ta có nên lưu lại để điều tra không?”

Rồi chàng nghĩ tới gã tiểu nhị trong quán rượu đêm trước. Vấn đề xảy ra từ bình rượu thứ hai. Chàng cho là cuộc điều tra nên bắt đầu từ đó may có thể tìm ra manh mối.

Lúc này vào khoảng giờ Ngọ. Suốt sáng hôm ấy Ngô Cương bị những chuyện rắc rối, chưa ăn uống chút gì. Bây giờ chàng cảm thấy trong bụng đã đói meo, liền quay trở lại thị trấn chạy ngay vào tửu điểm đêm trước.

Chàng thản nhiên như không có việc gì dừng đỉnh bước vào thì vừa gặp tên tiểu nhị đêm qua chạy ra nghênh tiếp. Gã nói:

- Mời khách quan vào.

Ngô Cương hỏi:

- Có phòng nào yên tĩnh không?

Tiểu nhị nhanh nhẩu đáp:

- Có có! Khách quan thết bạn hay là độc ẩm?

Ngô Cương đáp:

- Chỉ có một mình ta.

Tiểu nhị nói:

- Xin mời khách quan đi theo tiểu nhân.

Gã dẫn chàng vào tới sương phòng trong hậu. Quả nhiên nơi đây rất tĩnh mịch, không một tiếng người.

Tiểu nhị hỏi:

- Khách quan vừa lòng nơi này không?

Ngô Cương đáp:

- Được rồi!

Tiểu nhị lại hỏi:

- Khách quan dùng những gì?

Ngô Cương đáp:

- Lấy cho ta mấy món nhắm tốt và một cân rượu trắng.

Tiểu nhị khom lưng đáp:

- Dạ! Xin khách quan chờ một chút.

Rồi gã trở gót đi ra.

- Chỉ trong khoảnh khắc, tiểu nhị đã đem rượu nhắm vào.

Ngô Cương nói:

- Tiểu nhị ca! Ngồi đây uống chơi một chung.

Tiểu nhị ngập ngừng:

- Cái đó...tiểu nhân không dám.

Ngô Cương nói:

- Không hề chi! Uống một mình buồn lắm. Tiểu nhị ca ngồi tiếp ta cho đỡ tẻ.

Tiểu nhị nói:

- Tiểu nhân chỉ sợ ông chủ trách mắng.

Ngô Cương nói:

- Đây là ý ta muốn thế! Y chẳng phiền trách người đâu. Người cứ ngồi xuống đi!

Tiểu nhị đáp:

- Để tiểu nhân rót rượu hầu khách quan là đủ.

Ngô Cương nói:

- Người hãy đóng cửa phòng lại.

Tiểu nhị ngơ ngẩn một chút rồi quay ra đóng cửa phòng. Đoạn gã rót rượu cho Ngô Cương xong thông tay đứng một bên không dám ngồi xuống.

Ngô Cương nâng chung rượu lên mũi ngửi rồi hỏi:

- Tiểu nhị ca! Rượu này uống có say không?

Tiểu nhị cười hề hề đáp:

- Cái đó còn tùy tửu lượng của khách quan. Rượu nào là rượu chẳng say?

Ngô Cương nói:

- Bản nhân trước nay uống hết ngàn chung vẫn chưa thấy gì mà sao đêm qua mới uống bốn bình đã say mềm?...

Chàng vừa nói vừa ngó gã tiểu nhị để xem gã có lộ vẻ gì không thì thấy gã ra chiều bối rối hỏi lại:

- Cái đó có làm phiền gì cho khách quan không?

Ngô Cương cười lạt đáp:

- Đúng là rượu có thuốc mê.

Tiểu nhị bất giác biến sắc lùi lại một bước nói:

- Khách quan nói giỡn rồi! Làm gì có chuyện đó?

Ngô Cương đặt chung rượu xuống. Chàng vận đông chân lực vào bàn tay khiến cho chung rượu cắm sâu xuống mặt bàn chỉ còn chìa miệng chung lên.

Tiểu nhị trợn mắt há miệng. Mặt xám như tro tàn, người run bần bật.

Ngô Cương vẫn ung dung hỏi:

- Tiểu nhị ca! Đêm qua tiểu nhị ca có làm trò gì không thể?

Tiểu nhị vẫn sợ tái mặt ấp úng đáp:

- Cái đó...cái đó...Không có chuyện như vậy. Tiểu nhân đi kêu ông chủ...

Ngô Cương dặn:

- Đừng hòng trốn đi nhé! Ta giết người chỉ như vỗ một con ruồi, nếu người không trở lại.

Tiểu nhị lùi ra đến bên cửa khóc sụt sùi nói:

- Khách quan! Tiểu nhân thật không biết gì hết.

Ngô Cương nói:

- Người hãy trở lại đây.

Chàng giơ tay lên. Một luồng hấp lực mãnh liệt kéo gã tiểu nhị trở lại bên bàn. Chân gã mềm nhũn ngồi ngay xuống ghế. Hiển nhiên gã không phải là người giang hồ và chưa từng luyện qua võ công.

Ngô Cương giục:

- Người nói đi ta sẽ buông tha!

Tiểu nhị ấp úng:

- Thưa khách quan! Đó là...là...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Là ai? Là cái gì?

Tiểu nhị đáp:

- Một vị khách quan cho tiểu nhân lãnh một đỉnh bạc và bảo tiểu nhân...bỏ một viên thuốc vào rượu. Y nói là bạn của khách quan muốn giỡn chơi khách quan một chút...

Ngô Cương mắt lộ sát khí quát hỏi:

- Giỡn chơi ư? Đối phương hình dáng thế nào?

Tiểu nhị ấp úng đáp:

- Y là...Một vị thư sinh ăn mặc cũng giống như khách quan.

Ngô Cương lại hỏi:

- Y mặc áo màu gì?

Tiểu nhị đáp:

- Y mặc áo dài màu trắng.

Ngô Cương nghĩ mãi không ra thư sinh áo trắng là ai? Chàng chợt nhớ tới người tự xưng là thế huynh của Lã Thực Viên. Xong gã mặc áo lam nên chẳng hiểu có phải gã không? Vì Lã Thực Viên đối với gã vô tình nên rất có thể gã cảm hận chàng mà chơi võ này.

Chàng liền hỏi:

- Y đâu rồi?

Tiểu nhị đáp:

- Đi ra khỏi quán trước khách quan ngay đêm hôm qua.

Ngô Cương hỏi:

- Y có hay tới đây không?

Tiểu nhị đáp:

- Y là người khách lạ.

Ngô Cương hỏi:

- Những lời người nói đây đều là sự thực chứ?

Tiểu nhị quỳ ngay xuống dập đầu lạy bình bình:

- Nếu tiểu nhân mà nói sai nửa lời thì xin chịu chết mọi cách đau khổ

Ngô Cương nói:

- Người hãy lui ra!

Tiểu nhị nghe nói khác nào được lệnh đại xá liền hấp tấp bỏ đi ngay.

Ngô Cương ăn uống no say rồi, bụng bảo dạ:

“Bây giờ ta không nên rút giây động rừng. Từ nay ta phải chú ý đến gã thư sinh áo trắng thì lo gì chẳng tìm ra hung thủ. Có khi hung thủ giết người cũng chính là gã này.”

Đoạn chàng bỏ lại một đỉnh bạc trên bàn để trả tiền hàng rồi băng ra khỏi tử điếm.

Ngô Cương đi quanh hết một vòng thị trấn, không thấy có điều gì khả nghi, đành tạm gác vụ rắc rối này để tính chương trình hành động.

Chàng ngẫm ngẫm suy tính những kẻ thù thì gần nhất là ở Tương Dương. Sau đó qua sông Hán Tử để đến núi Đại Hồng rồi sẽ ngược phía bắc lên Tân Dã ở Dự Châu.

Quyết định chủ ý rồi, Ngô Cương đi tới thành Tương Dương. Chàng tăng gia cước lực thuận đường cái quan mà đi...

Bỗng thấy mấy bóng người vượt qua đường quan đạo chạy vào trong một khu rừng. Chàng mắt sáng như điện vừa ngó qua cách ăn mặc của họ đã biết ngay là người Cái Bang.

Ngô Cương bắt giác động tâm. Chàng dừng bước lại nghĩ thầm:

“Sao ta không theo bọn này xem có được tin tức gì về Minh huynh Tống Duy Bình lạc lõng nơi đâu chăng?”

Chàng liền lập tức rượt theo.

Ngô Cương vào rừng đi chưa được bao lâu thì trước mắt hiện ra một tòa cổ miếu đổ nát tan tành. Bọn khát cái đã đi vào trong miếu rồi.

Ngô Cương dừng bước bụng bảo dạ:

“Đây không chừng là một phân đà thuộc Cái Bang. Mình đi thẳng vào không tiện. Chi bằng cứ theo lề luật giang hồ báo danh để cầu kiến.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy bảy tám bóng người từ trong miếu chạy ra. Bọn này toàn võ phục áo đen, lưng đeo trường kiếm.

Ngô Cương thấy tình trạng có điều khác lạ, liền ẩn vào sau gốc cây để coi động tĩnh.

Bỗng nghe một hán tử áo đen dường như là trưởng toán lên tiếng:

- Nghe nói Sách Huyết Nhất Kiếm đã đi về phía đường này, vậy chúng ta phải đề phòng. Nếu các người thấy có điều gì khả nghi thì phải báo cáo ngay chứ không được hành động.

Bọn kiếm thủ áo đen răm rắp vâng lệnh rồi tản ra bốn phía vào rừng tùy theo vị trí canh phòng.

Ngô Cương biết trong vụ này có chuyện khuất khúc. Chàng quyết tâm điều tra cho ra manh mối.

Gã áo đen phát động rồi trở gót đi vào trong miếu.

Ngô Cương cũng vọt theo vào. Nhờ bóng đêm yểm hộ chàng lướt mình như một luồng khói lợt.

Trong miếu một màu tối đen như mực. Đã không đèn lửa lại không một tiếng người.

Ngô Cương thì triển thân pháp mà chàng đã học được của Yêu Vương chuồn vào nội điện chẳng khác gì u linh quỷ mỵ. Trong tòa thánh điện ở lớp thứ ba, đèn lửa sáng trưng. Đứng đằng xa đã thấy bóng người. Trên dãy hành lang ngoài điện, cứ cách năm thước lại có một tên kiếm thủ đứng gác. Cả thảy tám tên đều quay lưng vào trong mặt hướng ra ngoài.

Ngô Cương ngấm ngầm quan sát tình thế. Chàng nhún mình nhảy lên nóc điện, mái ngói đã tan tành có nhiều chỗ trống nên ngó vào trong rất dễ.

Trong điện có mười hai khất cái vừa già vừa trẻ ngồi ngay xuống đất. Mười mấy tên nai nịt áo đen đứng tản mát chung quanh.

Sau một khắc, hai bóng người đột nhiên xuất hiện.

Ngô Cương vừa ngó thấy, bầu nhiệt huyết đã sôi lên sùng sục. Hai người này vốn chẳng xa lạ gì. Một người là Kim kiếm thủ Tổng lãnh đội Thần Phong. Còn một người nữa thì hiển nhiên là Phó lãnh đội Xú Điện Nhân Đồ, hẳn đã vung chưởng hạ sát Thái quân gia ngày trước.

Kẻ thù chạm trán. Hai mắt đỏ ngầu. Ngô Cương sát khí nổi lên bùng bùng. Nhưng tình trạng trước mắt rất kỳ bí, khiến chàng cố nén giận, không tiện nổi hung. Chàng muốn coi xem những nhân vật Cái Bang này có mối dây dưa gì với Võ Minh?

Bỗng thấy Tổng lãnh đội Thần Phong lên tiếng:

- Bữa nay triệu tập các vị tới đây một mặt để nghe lời báo cáo của các vị, một mặt các vị có thể nhân cơ hội này mà trao đổi ý kiến để phân công ai làm việc của người nấy, khỏi dẫm chân lên nhau. Bây giờ hãy xin quân sự Vụ Nhất Phong nói về tình tổng quát các hành động.

Gã nói xong chăm chú ngó vào một vị lão cái tóc vàng.

Ngô Cương rất đỗi nghi ngờ. Chàng không hiểu vì sao bọn đệ tử Cái Bang này lại phải báo cáo công việc với Võ Minh?

- Lão hóa tử xin đem tình trạng về công tác của các anh em báo cáo những phần cốt yếu đã tuân theo chỉ thị của Thái Thượng. Nhất thiết mọi việc đều tiến triển theo đúng thời kỳ cùng kế hoạch đã dự định. Bồn Bang có tám Phân đà lớn, mỗi Phân đà đã đặt một ban chấp sự...

Thần Phong Tổng lãnh đội ngắt lời:

- Hay lắm! Còn các chi đà thì sao?

Lão cái tóc vàng đáp:

- Lão hóa tử đã đặt quân sự cùng đầu mục...

Tổng lãnh đội Thần Phong hỏi:

- Còn về phương diện Tổng đà thì sao?

Lão cái tóc vàng đáp:

- Trong bảy vị trưởng lão hộ pháp có bốn vị chết một cách bất ngờ...

Tổng lãnh đội Thần Phong hỏi ngay:

- Có dấu vết gì không?

Lão cái tóc vàng đáp:

- Không một chút giấu vết khả nghi.

Tổng lãnh đội Thần Phong lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Lão cái tóc vàng đáp:

- Tiểu trưởng lão Tống Duy Bình là người kế nhiệm chức Bang chúa thì từ ngày mất tích đến nay vẫn chưa hiểu y lạc lõng nơi đâu.

Tổng lãnh đội đưa mắt ngó Xú Diện Nhân Đồ nở một nụ cười bí mật trịnh trọng nói:

- Sau khi thành sự, công việc Cái Bang sẽ vào tay các vị. Thái Thượng ân cần dặn bản tòa chuyển lời đến các vị rằng mà làm việc.

Lão cái tóc vàng Vưu Nhất Phong lên giọng nịnh nọt:

- Xin Tổng lãnh đội đề đạt tấm lòng trung thành và kính cẩn lên Thái Thượng. Lão hóa tử xin tận tâm kiệt lực.

Ngô Cương tưởng chừng như tan nát ruột gan. Nguyên bọn đệ tử Cái Bang này đã bị Võ Minh lợi dụng đến phản thầy diệt tổ. Thật là tội đáng tru diệt. Chàng tự nhủ:

“May mà mình bắt gặp đây không thì vụ âm mưu này sẽ đưa Cái Bang đến chỗ tan tành. Té ra bốn vị Trưởng lão bị chết bất ngờ dĩ nhiên là uống mạng dưới tay bọn gian mưu. Không hiểu Minh chủ Võ Minh lại đồng mưu với những tay có địa vị ở Cái Bang gây ra chuyện nợ trò kia với mục đích gì? Hắn đã làm lãnh tụ vô lâm chẳng lẽ còn chưa thỏa mãn? Hay hắn muốn nắm hết quyền sinh sát trong tay làm kẻ Độc phu thống trị giang hồ? Bái huynh mình nguyên là Trưởng lão Cái Bang. Nếu thằng cha này không nói ra thì mình đâu có biết y đã mất tích?”

33. Chương 33: Chịu Thảm Hình Cự Ma Đền Tội

Ngô Cương nghĩ tới chàng cùng Tống Duy Bình đã kết nghĩa kim lan mà nay gặp việc trọng đại này, chàng chẳng thể không can thiệp vào được.

Tuy Cái Bang có môn quy của họ, nhưng muốn thông tri cho bất cứ ai cũng không kịp nữa. Bọn phản nghịch này mà phân tán đi thì mỗi họ không biết đến đâu mà lường. Theo kế hoạch hiện tại chàng chỉ còn cách thay thế mình huynh để thanh lý môn hộ rồi sẽ báo sau.

Tổng lãnh đội lại cất giọng âm trầm hỏi:

- Các vị còn việc gì nữa không?

Lão cái tóc vàng là Vưu Nhất Phong đứng đầu bọn phản loạn đáp:

- Người đáng lo hơn hết là Thủ tịch trưởng lão Bí Túc đại tiên. Lão này mưu trí hơn người mà võ công rất cao thâm ...

Tổng lãnh đội lại hỏi:

- Sao không theo đúng cách thức như mọi lần mà làm?

Lão cái tóc vàng đáp:

vì Chưa tìm thấy lão, mà có tìm thấy chưa chắc lão đã mắc câu, nếu không khéo thì kế hoạch của mình sẽ bị phá hoại.

Tổng lãnh đội hỏi:

- Hành tung lão không nhất định hay sao?

Lão tóc vàng đáp lời:

- Trước kia lão ở trong một huyệt động bên ngoài Phàn thành, hiện giờ không biết đi đâu?

Tổng lãnh đội nói:

- Được rồi! Chỉ cần Vưu quân sự chú ý theo dõi hành tung hoặc tìm ra manh mối rồi tổng mình sẽ phái người đối phó.

Ngô Cương trong lòng xúc động vô cùng, chàng tự hỏi:

- Bí Túc đại tiên! Phải chăng là lão hóa tử đã cứu ta ở trong một tòa sơn động?

Bao nhiêu hình ảnh ngày trước đã hiện ra trong óc chàng.

Ngô Cương rít chặt hai hàm răng mới kiềm chế được làn sát khí nổi lên như sóng cồn.

Tổng lãnh đội lại nói:

- Các vị đi đi thôi! Để đề phòng khỏi tiết lộ cơ quan các vị sau khi rời khỏi nơi đây phải lập tức phân tán mỗi người đi mỗi ngã chứ đừng tụ họp vào một chỗ.

Quần cái lục tục đứng lên nối đuôi nhau đi ra khỏi điện.

Xú Diện Nhân Đồ trước vẫn im tiếng, bây giờ mới hỏi:

- Bọn tại hạ có cần chờ ở đây không?

Tổng lãnh đội đáp:

- Dĩ nhiên! Đó là mệnh lệnh của bề trên.

Xú Diện Nhân Đồ lại hỏi:

- Còn việc đó thì sao?

Tổng lãnh đội đáp:

- Rồi sẽ làm sau.

Dĩ nhiên Ngô Cương không thể đoán được bọn họ muốn làm gì chỉ xác định được một điểm là đối phương chưa rời khỏi miếu này ngay.

Chàng liên lạng người ra ngoài chẳng một ai hay biết rồi tiến vào khu rừng bên đường.

Bọn Vưu Nhất Phong cả thấy mười hai người ra đường quan đạo rồi, lão giơ tay nên nói:

- Chúng ta hãy tạm chia tay.

Giữa lúc ấy, một chàng thư sinh áo xanh đội nón rộng vành kéo sụp xuống che mặt, lưng đeo trường kiếm hiện ra trước mắt quần cái như ma quỷ hiện hồn.

Quần cái bật tiếng la hoảng, Vưu Nhất Phong tiến nên hỏi:

- Ông bạn là cao nhân phương nào?

Ngô Cương đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm!

Vưu Nhất Phong ‘ôi’ nên một tiếng rồi lùi lại mấy bước liền. Quần cái đều táng đờm kinh hồn.

Sau vụ Công Nghĩa đài. Bốn chữ “Sách Huyết Nhất Kiếm” đã làm chấn động vô lâm, đến đàn bà con nít cũng văn danh, cả hai phe hắc bạch đều thông hiểu.

Vưu Nhất Phong đánh bạo hỏi:

- Ông có điều chi chỉ giáo?

Cặp mắt Ngô Cương trong bóng tối khác nào hai ngôi sao sáng, nhìn chăm chăm vào lão cái tóc vàng (tức Vưu Nhất Phong) lạnh lùng hỏi:

- Phải chăng các hạ là tổng đà quân sự Vưu Nhất Phong?

Vưu Nhất Phong kinh hãi lùi lại một bước, đáp:

- Chính là lão hán tử.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ muốn hỏi thăm các hạ về tin tức một người...

Vưu Nhất Phong hỏi lại:

- Các hạ muốn kiếm ai?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ muốn kiếm tiểu trưởng lão Tống Duy Bình.

Vưu Nhất Phong hỏi lại:

- Ủa! Ông bạn có quen biết Tống trưởng lão ư?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ có biết.

Vưu Nhất Phong hỏi:

- Ông bạn kiếm Tống trưởng lão có việc chi?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ chỉ cần các hạ cho biết tin y ở đâu, ngoài ra bất tất phải nói nhiều.

Vưu Nhất Phong đáp:

- Hiện giờ chưa rõ hành tung của Tống trưởng lão ở đâu cả.

Ngô Cương hỏi:

- Y mất tích rồi ư?

Vưu Nhất Phong đáp ứng:

- Cái đó ... Có thể như vậy.

Ngô Cương hỏi:

- Y đường đường là một vị trưởng lão, sao lại có thể mất tích dễ dàng thế?

Vưu Nhất Phong đáp:

- Lão hóa tử không thể trình bày được.

Ngô Cương xẵng giọng:

- Vưu Nhất Phong! Người không nói rõ không xong.

Lão cái tóc vàng đưa mắt ột tên khất cái trung niên đứng cạnh lão. Tên này co mình lùi lại không một tiếng động. Hiển nhiên Vưu Nhất Phong chỉ thị cho hắn đi tìm cứu viện.

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng nói:

- Đứng yên hết! Kể nào nhúc nhích là chết trước.

Hóa tử trung niên hai chân cắm chặt ngay xuống đất không dám nhúc nhích.

Lão cái tóc vàng run lên hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Giữa bản bang với ông bạn có điều chi xích mích?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Vấn đề là ở bản thân lão.

Lão cái tóc vàng giật nảy người nên hỏi:

- Giữa lão hóa tử và ông bạn chưa từng quen biết. Vụ này tự ai nói ra?

Ngô Cương gạt ngay:

- Đừng rườm lời nữa! Tổng trưởng lão mất tích trong trường hợp nào?

Lão cái tóc vàng đáp:

- Lão hóa tử không biết.

Ngô Cương lại hỏi:

- Bốn vị trưởng lão Cái Bang bị chết một cách bất ngờ, các hạ có biết hay không?

Lão cái tóc vàng mặt xám như tro tàn, những tên kia càng sợ hãi rụng rời.

Lão cái tóc vàng hỏi lại:

- Ông bạn nói thế nghĩa là làm sao?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Các hạ tự hỏi mình sẽ biết.

Lão cái tóc vàng đáp:

- Lão hóa tử không biết gì hết.

Ngô Cương nên tiếng:

- Vụ Nhất Phong! Cái tội lừa thầy diệt tổ ở Cái Bang giới luật rất nghiêm khắc không xử nhẹ đâu.

Lão cái tóc vàng há miệng không trả lời được.

Ba tên khất cái đứng xa hơn một chút thấy câu chuyện rắc rối liền băng mình trốn đi. Ba tiếng rú vang nên gần như cùng một lúc, trên mặt đất ba xác chết không đầu nằm lăn ra đó. Ngô Cương buông thông kiếm xuống như không có việc gì trở lại chỗ cũ. Lúc chàng rượt theo và động thủ chẳng một ai nhìn rõ. Quần cái tựa hồ mắc bệnh tê thấp, hai chân nhũn ra, lão đảo muốn té.

Lão cái tóc vàng Vụ Nhất Phong chẳng còn hồn vía nào nữa. Lão biết là những câu truyện trần thuật giữa lão và Thần Phong tổng lãnh đội hoàn toàn lọt vào tai chàng. Mười kẻ đã bị bại lộ, lão biết đối phương bản lãnh xuất quỷ nhập thần mà không có cách nào vào trong miếu cầu cứu.

Trong lúc cấp bách, lão nghĩ ra một kế hỏi:

- Ông bạn muốn kiếm ... Tổng trưởng lão tệ bang ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Lão cái tóc vàng lại hỏi:

- Có truyện gì xích mích từ trước không?

Ngô Cương chỉ ồ nên một tiếng chứ không trả lời.

Lão cái tóc vàng lại hỏi:

- Lão hóa tử ... Xin nói thực: Tổng trưởng lão hiện đang bị cầm tù ở trong miếu.

Ngô Cương hỏi:

- Có thật thế không?

Lão cái tóc vàng liền thề:

- Nếu lão hóa tử mà nói dối nửa câu sẽ bị thiên tru địa lục.

Ngô Cương lại hỏi:

- Nhưng lúc ở trong miếu rõ ràng lão đã nói về tiểu trưởng lão mất tích...?

Lão cái tóc vàng ngập ngừng đáp:

- Cái đó ... Cái đó là lão hóa tử cố ý bày ra chuyện y mất tích ...

Ngô Cương nói:

- Hay lắm!

Lão cái tóc vàng hỏi:

- Bọn lão hóa tử đi được rồi chứ?

Ngô cương lạnh lùng hỏi lại:

- Các vị còn tính truyện đi nữa ư?

Lão cái tóc vàng ngơ ngác:

- Ông bạn ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Bản nhân nói rõ cho lão biết là đã cùng Tống Duy Bình kết nghĩa kim lan thì phải thay y để thanh lý môn hộ.

Ngô Cương vừa thốt ra câu này, bọn quần cái sợ run bần bật. Vưu Nhất Phong xoay mình toan chạy nhưng lão chỉ kịp rú nên một tiếng chưa dứt thì cái đầu tóc vàng đã văng đi rất xa. Mấy tên đệ tử Cái Bang đều la hoảng bỏ chạy thục mạng.

Những tiếng rú thê thảm lại liên tiếp vang nên. Tuy chúng chạy đi các ngả mà chẳng tên nào thoát nạn, chỉ trong vòng năm trượng đã bị hạ sát. Mới trong khoảnh khắc mà cả mười hai tên bang đồ Cái Bang đã bị giết sạch.

Hai bóng người từ trong rừng vọt ra nhảy sỏ đến, hiển nhiên là những tay Thần Phong kiếm thủ nghe tiếng rú chạy ra xem việc gì .

Ngô Cương đứng ngạo nghễ giữa đường.

Trong hai tên kiếm thủ, một tên giật mình quát hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Tên kia run cầm cập đáp:

- Hắn là ... Sách Huyết ...

Ngô Cương tiến lại gần cất giọng lạnh như băng nói:

- Phải rồi! Tại hạ chính là Sách Huyết Nhất Kiếm, hai vị tới nơi vừa khéo.

Chàng chưa dứt lời, thanh Phụng kiếm đã lia một đường nhanh như chớp. Đáng thương cho hai tên Thần Phong kiếm sĩ đã vào hạng bản lãnh kha khá trên chốn giang hồ mà gặp phải thanh kiếm của Ngô Cương chúng chưa kịp xoay chuyển ý nghĩ mới rú nên nửa tiếng đã đứt đầu.

Ngô Cương lau kiếm vào xác chết cho sạch vết máu rồi tra vào vỏ, chàng không dừng lại chút nào vọt mình theo đường cũ như con dơi sà xuống miếu.

Trong điện, đèn lửa vẫn còn sáng rực. Bao nhiêu diễn biến xảy ra bên ngoài chưa một ai hay. Ngô Cương về đến chỗ cũ đảo mắt nhìn một lượt, chàng lộ vẻ vừa kinh ngạc vừa phấn lộ, sát khí đằng đằng.

Nguyên chàng ngó thấy Tống lãnh đội Thần Phong cùng Xú Diện Nhân Đồ sánh vai đứng đó. Mười hai tên kiếm thủ kiếm thủ áo đen vây quanh một tên khất cái đầu bù tóc rối mặt mũi lem luốc nằm thẳng cẳng dưới đất. Người này chính là bá huynh chàng tên là Tống Duy Bình.

Xú Diện Nhân Đồ mắt lớn mắt nhỏ chiếu ra những tia sáng hung dữ cất tiếng lạnh ghê người hỏi:

- Đội tòa! Bây giờ bắt đầu cuộc thẩm vấn chứ?

Tổng lãnh đội đáp:

- Phó tòa! Phiên phó tòa trước hết hãy điểm huyết trong tứ tri gã tiểu hóa tử này rồi hãy giải độc cho gã.

Xú Diện Nhân Đồ đáp:

- Phải lắm!

Ngô Cương tức giận lông tóc dựng đứng cả nên! Té ra mình huynh chàng bị chất độc kiềm chế. Vì chất độc chàng lại chẳng hiểu một tý gì, chàng cố đẹp sát khí cùng môi oán độc để xem bọn họ đối phó với Tổng Duy Bình ra sao.

Xú Diện Nhân Đồ tiến nên phía trước một bước, giơ tay điểm cách không mấy cái rồi đón nẩy một viên thuốc ở trong tay tên tổng lĩnh đội nhét vào miệng Tổng Duy Bình, hắc khoa tay nói:

- Giữ chặt tay gã!

Lập tức hai gã kiểm thủ tiến lên nắm giữa hai bên tiểu hóa tử.

Chỉ trong khoảnh khắc, gã tiểu hóa tử thở mạnh một cái, mở bừng mắt ra. Dường như gã biết mình đã bị kiềm chế huyết đạo. Tứ chi bải hoải không giãy giụa được, bao nhiêu uất hận dồn cả vào cặp mắt trông mà phát ón.

Tổng lãnh đội giơ tay nên nói:

- Phó tòa! Phó tòa mở cuộc thẩm vấn đi.

Xú Diện Nhân Đồ gạt đầu, hắc nhìn tiểu hóa tử nở nụ cười nham hiểm nói:

- Tiểu trưởng lão! Trưởng lão nên nói thật hết đi để khỏi phải chịu cái đau khổ về xác thịt, vì không nói thực cũng chẳng được đâu.

Tổng Duy Bình cất giọng vừa thê lương vừa uất hận hỏi lại:

- Nói cái gì?

Xú Diện Nhân Đồ đáp:

- Người báii đệ của trưởng lão là Ngô Cương hiện giờ ở đâu?

Tổng Duy Bình buông thông:

- Không biết!

Xú Diện Nhân Đồ nên giọng hách dịch:

- Thằng lỏi ăn xin kia! Người phải hiểu rằng người tuy có địa vị ở Cái Bang, nhưng tại đây người bất quá là một con chó bị xích rồi, gã tiểu tử họ Ngô đó là 1 tên yếu phạm của bản minh và đang bị truy tầm bằng “Bách Long Lệnh”...

Tổng Duy Bình lại nói:

- Không biết!

Xú Diện Nhân Đồ quát mắt nên hỏi:

- Người không biết thật chứ?

Tổng Duy Bình đáp:

- Không biết thật!

Bốp một tiếng! Năm đầu ngón tay in vào má trái Tổng Duy Bình. Miệng gã hộc máu ra, gã đã bị kiềm chế huyết đạo, không có một chút sức lực nào để phản kháng. Cặp mắt muốn tóa lửa, gã lớn tiếng quát:

- Xú Diện Nhân Đồ! Bây giờ ngươi tha hồ mà đắc ý. Nhưng tiểu hóa tử này chết đi rồi, sẽ có người lột da ngươi.

Xú Diện Nhân Đồ quát hỏi:

- Câm miệng ngay! Mi có nói không?

Tổng Duy Bình đáp:

- Không biết!

Sự thực Tổng Duy Bình không biết Ngô Cương lạc lõng nơi đâu. Còn Ngô Cương từ đêm hôm chia tay báỉ huynh lần trước, bây giờ chàng mới gặp lại gã lần đầu.

Tổng lãnh đội đứng đỉnh hỏi xen vào:

- Tổng trưởng lão! Đã đành Tổng trưởng lão không sợ chết, nhưng trưởng lão không nghĩ đến bước tiền đồ của Cái Bang sẽ ra sao ư?

Tiểu hóa tử trợn mắt nên tựa hồ rách cả mí ra, gã nghiêng răng nghiêng lợi hỏi lại:

- Bước tiền đồ Cái Bang ra làm sao?

Xú Diện Nhân Đồ lớn tiếng:

- Mi kết đảng với tên công địch của võ lâm, kháng cự Bách Long Lệnh là kháng cự cả võ lâm, vậy bản mình có thể xử ngươi một cách công khai. Thằng xin ăn oắt con kia! Mi đã nghĩ tới hậu quả như thế nào chưa ?

Tổng Duy Bình thóa mạ:

- Võ mình của các ngươi là cái gì? Bất quá là một tập đoàn ma quỷ...

Bốp! Lại một cái bạt tai tát vào má bên hữu của Tổng Duy Bình, răng rụng lẫn máu tươi hộc ra rớt xuống đất.

Xú Diện Nhân Đồ lại hỏi:

- Mi có nói hay không thì bảo?

Tổng Duy Bình lại quát mắng:

- Quân chó má kia! Mi ... Giết ta đi.

Xú Diện Nhân Đồ vừa bật nên tràng cười hô hố vừa đáp:

- Không có chuyện dễ dàng thế đâu.

Ngô Cương không nhẫn lại được nữa chàng thầm nghĩ:

Nói qua nói lại thì vụ này nguyên nhân là tại mình mà mình huynh phải chịu tai họa, cả Cái Bang cũng lâm vào thảm kiếp. Vậy ta phải ra tay giải quyết.

Chàng liền nhảy vọt xuống sân.

Bỗng có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Những tên Thần Phong kiếm thủ phụ trách việc canh gác ngoài hành lang vừa quát vừa xông ra...

Ngô Cương không nói nửa lời, vung kiếm quét ngang một cái.

Huych! Huych! Ba tên đi đầu ngã lăn xuống đất. Năm tên nữa hạ kiếm xuống lùi lại. Ngô Cương hăm hăm bước lên hành lang.

Những tay Thần Phong kiếm thủ từ trong điện nhảy vọt ra. Tiếp theo là những tiếng rú, tiếng người ngã xuống đất vang lên. Máu đỏ thây phơi, sáu tên cùng bị giết trong một lúc.

Một tên la hoảng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm!

Ngô Cương đã xông vào điện rồi.

Tổng lãnh đội cùng Xú Diện Nhân Đồ chưa kịp hành động đã thấy Ngô Cương đứng sững trước mặt.

Ngô Cương hất nón rộng vành nên để lộ mặt ra. Chàng chuẩn bị một cuộc chém giết tươi bời.

Hai tên kiếm thủ áo đen nắm giữ Tống Duy Bình hấp tấp lùi lại đến trước khám thờ, nhưng tay chúng vẫn không chịu buông gươm ra.

Tổng lãnh đội Thần Phong rút kiếm ra khỏi vỏ Xú Diện Nhân Đồ cũng chuẩn bị ứng chiến. Bọn Thần Phong Kiếm thủ còn lại chưa tới mười người, tên nào cũng cầm ngang lưỡi kiếm thủ thế. Nhưng chúng chỉ đứng ngoài xa, hiển nhiên chúng chỉ hư trương thanh thế.

Tổng lãnh đội run nên hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ý người muốn thế nào?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Ta chỉ muốn giết người cho thịt đổ máu rơi.

Chàng nói câu này có uy lực vô cùng khiến cho ai nấy đều bỏ vía.

Trong trường bao trùm một màn không khí khủng khiếp, chết chóc.

Ngô Cương đưa cặp mắt sâu thăm thẳm ngó Tống Duy Bình.

Tống Duy Bình trợn mắt tròn xoe, hiển nhiên gã rất kinh dị.

Xú Diện Nhân Đồ mặt mũi hung dữ quát hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người dám tàn sát đệ tử Võ Minh đến thế ư?

Ngô Cương cũng quát nên:

- Ta phải tru diệt cho kỳ hết bọn sâu bọ cho võ lâm.

Xú Diện Nhân Đồ lại quát hỏi:

- Người dám thù nghịch với toàn thể võ lâm chăng?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Dù có như thế cũng không sao.

Xú Diện Nhân Đồ lạnh lùng nói:

- Đáng tiếc là người không thể sống được qua đêm nay.

34. Chương 34: Thoát Ma Đầu Lại Mắc Tay Độc Thủ

Ngô Cương vỗ vai gã Tiểu hóa tử (tức Tống Duy Bình) nói:

- Đại ca! Đại ca hãy nhẫn nại trong khoảnh khắc để tiểu đệ thu thập tên này đã.

Chàng nói xong đến bên Xú Diện Nhân Đồ.

Những tên Thần Phong kiếm thủ đã nhân lúc nhốn nháo bỏ trốn đi biệt tích rồi.

Ngô Cương cất tiếng hỏi:

- Đặng Thập Ngũ! Ngoại hiệu ngươi là Nhân Đồ, bữa nay được ném mùi bị người ta đồ lục người thấy thế nào?

Xú Diện Nhân Đồ tức giận ấp úng nói:

- Thằng lỏi kia!... Mi giết lão phu đi!

Ngô Cương nói:

- Không có chuyện dễ thế! Ta đã bảo chặt ngươi ra từng khúc.

Xú Diện Nhân Đồ vừa thở hổn hển vừa thóa mạ:

- Tiểu tử!... Lão phu chết thành quỷ... Cũng không tha ngươi!

Ngô Cương cười lại nói:

- Để ngươi làm quỷ rồi hãy hay.

Xú Diện Nhân Đồ mắt lớn mắt nhỏ đều chảy máu ra. Máu trên người hắt lắt vớ tro bụi đất cát biến thành một giống quái vật khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Hắn cố gào lên và huy động hai tay cụt mất bàn, miệng lắp bắp:

- Tiểu quỷ!... Rồi có người tới đây... xé xác ngươi ra...

Ngô Cương mặt lạnh như tiền nghiêng răng nói:

- Đặng Thập Ngũ! Ngươi còn nhớ một hôm ở trong miếu Thiên Vương đã phóng chưởng đánh một lão già bị trọng bệnh khiến ột tên tiểu hóa tử phải khiếp sợ không?

Xú Diện Nhân Đồ chấn tay co quắp run lên, hỏi:

- Ngươi... ngươi là...

Ngô Cương không để hắn nói dứt lời đã dẫn từng tiếng:

- Đặng Thập Ngũ! Đêm nay ngươi phải đền lại hành động tàn ác ngày đó.

Rồi chàng vung mũi kiếm quét xuống đất...

Đặng Thập Ngũ lại rú lên mấy tiếng, người quần quai. Da thịt hắn mỗi cái lặn đi lại bị đứt ra một miếng. Thật là một cảnh thảm khốc không bút nào tả xiết!

Ngô Cương chứa chất mối hận trong lòng, nay chàng mới có cơ hội phát tiết. Hành động của chàng tuy có phần tàn nhẫn, nhưng Đặng Thập Ngũ làm nên tội ác ngập đầu thì gặp kết quả này kể cũng không oan.

Tiếng rú thê thảm dần dần nhỏ đi. Thế là cuộc đời tàn ác của một tên cự ma từ từ đi vào chỗ cuối cùng của nó.

Bỗng có âm thanh rất lạnh lẽo của người đàn bà từ ngoài cửa điện vọng vào:

- Thủ đoạn các hạ thật là tàn nhẫn!

Ngô Cương chấn động tâm thần, chàng ngừng đầu trông ra thì là thiếu phụ diêm dúa mà chàng đã gặp trên Công Nghĩa Đài. Mắt lộ sát khí, mặt mụ lạnh như bao phủ một làn băng sương.

Theo sau là bốn thiếu nữ mình mặc áo xanh nai nịt gọn gàng.

Thiếu phụ diêm dúa đảo mắt nhìn toàn trường một lượt rồi lớn tiếng hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bữa nay ngươi mở một đường sát giới khủng khiếp nhỉ?

Ngô Cương lạnh lùng hỏi lại:

- Phải rồi! Thế thì sao?

Thiếu phụ diêm dúa cất bước vào điện. Mụ giơ tay ra hiệu cho bốn thiếu nữ áo xanh đứng lại ngoài hiên.

Xú Diện Nhân Đồ gầm lên một tiếng:

- Phu nhân!

Rồi hần thở hơi cuối cùng!

Ngô Cương nghe hần kêu “phu nhân” thì biết thiếu phụ diêm dúa này là mình chủ phu nhân.

Chàng nhớ tới mối huyết cừu trong Ngũ Bách Nhân Trùng, đồng thời thăm cảnh cửa nhà bị thiêu rụi lại hiện ra trước mắt, chàng tự hỏi:

- Ta giết mụ đi chẳng? Hay là chưa nên giết?

Chàng xoay chuyển ý nghĩ trong đầu óc. Nếu giết mụ đi thì e rằng rút dây động rừng. Tuy chàng không sợ bọn Võ Minh dốc toàn lực ra để đối phó với mình, nhưng chàng e kẻ thù phong thanh trốn biệt.

Nếu không nhịn được điều nhỏ nhặt thì hự việc lớn. Tuy chàng giết một tên cao thủ trong Võ Minh bọn họ chẳng chịu thôi nào, nhưng so với tình trạng giết mụ còn nghiêm trọng hơn.

Thiếu phụ diêm dúa sắc mặt xám xanh, lạnh lùng hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người giết người với mục đích gì?

Ngô Cương đáp:

- Bữa nay là vì chính nghĩa.

Thiếu phụ hỏi:

- Người cũng biết chính nghĩa kia ư?

Ngô Cương chưa kịp trả lời thì thiếu phụ diêm dúa đã lao người về phía Tổng Dục Bình nhanh như điện chớp.

Cử động bất ngờ này ra ngoài sự tiên liệu của Ngô Cương. Chàng quát lên:

- Người dám...

Chàng vung tay kiếm nhưng đã chậm mất một chút. Thiếu phụ diêm dúa nắm được Tổng Dục Bình rồi...

Nếu chàng không thu kiếm về tắt mụ đưa Tổng Dục Bình để đỡ đòn. Vì thế mà đường kiếm mới phóng ra một nửa chàng vội thu về.

Thiếu phụ diêm dúa lùi ra đến bên cửa, liền được bốn thiếu nữ hộ vệ ụ.

Ngô Cương tức như vỡ mặt nhưng không biết làm thế nào.

Thiếu phụ diêm dúa đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bây giờ người hãy cho ta biết rõ lai lịch đi!

Ngô Cương đáp:

- Không được đâu!

Thiếu phụ hăm dọa:

- Nếu người không muốn tên Tiểu hóa tử này phải chịu đau khổ thì nói mau đi!

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi ra vẻ lạnh lùng hỏi:

- Tên Tiểu hóa tử đó sống hay chết thì có liên quan gì tới tại hạ?

Thiếu phụ hỏi lại:

- Có thật thế không?

Ngô Cương đáp:

- Chẳng lẽ còn giả vờ được ư?

Thiếu phụ cười khẩy nói:

- Vậy người hãy đứng đó mà coi...

Ngô Cương ngắt lời:

- Hãy khoan!

Thiếu phụ hỏi:

- Còn sao nữa?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không dính vào thì thôi, bằng can thiệp phải làm cho đến nơi...

Thiếu phụ cười lại hỏi:

- Gã không can thiệp gì đến người kia mà?

Ngô Cương đáp:

- Sự thực không liên can gì đến tại hạ, tại hạ với Cái bang cũng chẳng có giây dưa gì, nhưng quyết không để mụ đung vào một sợi lông của y.

Thiếu phụ nói:

- Trừ phi người trả lời thực thà những câu bản phu nhân không thì...

Ngô Cương ngắt lời:

- Không thì làm sao?

Thiếu phụ đáp:

- Gã đã ở trong bàn tay bản phu nhân, người đừng hòng che chở cho gã.

Ngô Cương nói:

- Cái đó chưa chắc.

Thiếu phụ hỏi:

- Sao người không thử coi đi

Mụ nói xong đặt bàn tay lên đỉnh đầu Tống Duy Bình

Ngô Cương hai mắt đỏ ngầu, chàng tức quá run lên nói:

- Chẳng cần phải thử thách. Phu nhân cứ việc hạ thủ đi! Y mà chết thì phu nhân cùng bốn vị cô nương đây đừng hòng yên lành. Tại hạ mời phu nhân ra tay.

Hai bên thách thức nhau chẳng ai chịu nhường ai.

Thiếu phụ diêm dúa cười lại nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người không nói thì đã có gã phải nói.

- Bây giờ chúng ta hãy tạm biệt!

Ngô Cương lớn tiếng quát:

- Không được chút nhúc nhích.

Thiếu phụ hỏi:

- Người định làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Phu nhân phải buông tha y.

Thiếu phụ hỏi:

- Liệu người làm được thế không?

Ngô Cương đáp:

- Nếu phu nhân không buông tha thì đừng hòng dời khỏi nơi đây.

Thiếu phụ lại nói:

- Hễ người động thủ là tên Tiểu hóa tử chết trước...

Ngô Cương cười rần nói:

- Một mạng đổi năm cũng không lỗ vốn.

Thiếu phụ la lên:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người đừng có tự phụ. Bản phu nhân mà giết thằng lỏi này thì là việc dễ như trở bàn tay. Còn người muốn lưu bản phu nhân lại thì không được đâu. Người đừng đánh giá bản phu nhân quá thấp mà tai hại đó.

Sự thực Ngô Cương lòng nóng như lửa đốt. Chàng chẳng thể hy sinh gã tiểu hòa tử, đồng thời công lực thiếu phụ dĩ nhiên không phải tầm thường. Dù mụ có không địch nổi chàng nhưng chưa chắc chàng đã giữ được mụ lại.

Thiếu phụ lại nói tiếp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Thực tình người rất quan tâm đến thằng lỏi này. Bộ mặt người hoàn toàn giả trá, nhưng tâm sự người đã lộ ra khoe mắt. Có đúng thế không?

Ngô Cương bị thiếu phụ nói huych toẹt tâm sự mình ra. Mặt chàng nóng bừng, nhưng đã đeo mặt nạ nên đối phương không nhìn rõ. Chàng đáp:

- Phu nhân nói đúng lắm! Vậy cứ thử đi coi...

Chàng gơ thanh Phụng kiếm lên chuẩn bị ra chiêu.

Thiếu phụ diêm dúa hơi biến sắc mặt. Mụ biết rõ kiếm thuật của Ngô Cương tuyệt thế vô song, nên trong lòng không khỏi xao xuyến. Mụ tự hỏi:

- Liệu ta có nắm chắc rút lui toàn vẹn được chăng? Ít ra là bốn tên thị nữ tùy tùng phải hy sinh.

Mụ liền dịu dàng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bản phu nhân muốn trao đổi một cách công bằng. Người chỉ cần nói rõ lai lịch là ta tha mạng cho gã Tiểu hóa tử này ngay.

Ngô Cương ngắt lời:

- Không được!

Thiếu phụ liền chỉ ngón tay vào người tiểu hòa tử. Sắc mặt gã biến đổi. Miệng gã há hốc mà không lên tiếng được. Gã ra chiêu rất đau khổ. Mồ hôi toát ra như tắm.

Ngô Cương tức như điên. Chàng gầm lên:

- Giải khai huyết đạo cho y ngay.

Thiếu phụ ra chiêu đắc ý hỏi:

- Người không dám hạ thủ ư?

Miệng nói vậy nhưng tay mụ cũng giải khai huyết đạo cho Tiểu hóa tử rồi đặt bàn tay lên đỉnh đầu gã.

Thiếu phụ là con người xảo quyệt như hồ ly, mụ dò biết tâm lý Ngô Cương.

Ngô Cương không biết làm thế nào.

Thiếu phụ lại hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người có ưng chịu trao đổi cách đó không?

Ngô Cương hỏi lại:

- Lai lịch của tại hạ đối với Võ minh quan hệ thế ư?

Thiếu phụ mỉm cười đáp:

- Võ minh là tổ chức của toàn thể võ lâm Trung Nguyên dựng ra vậy thì một tay kiếm thủ như người là việc trọng đại, dĩ nhiên phải hỏi cho biết.

Ngô Cương hỏi:

- Có vậy thôi ư?

Thiếu phụ đáp:

- Hiện thời la như vậy

Ngô Cương nói:

- Phu nhân hãy thay rồi tại hạ sẽ trả lời

Thiếu phụ diêm dúa trầm ngâm một chút rồi thản nhiên đáp:

- Cũng được! Bản phu nhân tin ở nhân cách người.

Dứt lời mặt Tống Duy Bình về phía Ngô Cương.

Thật là một sự bất ngờ. Ngô Cương thấy hành động của thiếu phụ có bản sắc con người võ sĩ, chàng đưa tay ra dắt Tống Duy Bình, trong lòng xoay chuyển ý nghĩ. Chàng chẳng thể nói rõ lai lịch vì đối phương là vợ của kẻ thù số một. Có thể ngày trước chính chồng mặt là một tên đao phủ sát hại phụ thân chàng. Nhưng chàng đã trót hứa lời chẳng thể khước từ được.

Đột nhiên chàng nhớ tới mình mang mặt nạ, mà lại có bản lãnh phi thường liền quyết định chủ ý...

Thiếu phụ đưa tia mắt sáng như điện nhìn thẳng vào mặt Ngô Cương trầm giọng giục:

- Bây giờ người nói đi!

Ngô Cương định thần đáp:

- Tại hạ là Sách Huyết Nhất Kiếm

Thiếu phụ biến sắc run lên hỏi:

- Người định nuốt lời chăng?

Ngô Cương đáp:

- Phu nhân nói giỡn hoài! Tại hạ thuở nhỏ cô cút không tên không họ, chỉ có ngoại hiệu đó mà thôi.

Thiếu phụ hỏi lại:

- Được rồi! Bản phu nhân tạm thời cho người nói thật. Nhưng người xuất thân ở môn phái nào?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ là đệ tử ký danh của Yêu vương Âu Dương Tàn.

Thiếu phụ giục:

- Còn gì nữa! Người nói nốt đi...

Ngô Cương nhắc lại:

- Tại hạ nói là đệ tử ký danh của Yêu vương?

Thiếu phụ ngập ngừng hỏi:

- Người... Là ký danh đệ tử của Âu Dương Tàn ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Thiếu phụ bật lên tràng cười khanh khách.

Ngô Cương hỏi:

- Cái đó có chi đáng cười đâu?

Thiếu phụ hỏi bằng một giọng xói móc:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Sao người không nói chuyện khác mà chỉ đưa một Yêu vương ra?

Ngô Cương ngạc nhiên hỏi lại:

- Phu nhân nói vậy nghĩa là sao?

Thiếu phụ đáp:

- Âu Dương Tàn làm gì có ký danh đệ tử như người?...

Ngô Cương ngắt lời:

- Sạo lại không có được?

Thiếu phụ hững hờ đáp:

- Lộ số về võ công của người không phải trong môn mạch Âu Dương Tàn...

Ngô Cương hỏi:

- Phu nhân có nhận biết Âu Dương Tàn hay sao?

Thiếu phụ đáp:

- Há chỉ nhận biết mà thôi. Lão còn là chỗ quen thuộc nữa.

Ngô Cương rất lấy làm nghi hoặc. Đối phương đã là chỗ quen thuộc với Âu Dương Tàn mà sao lão còn trá hình trà trộn vào Võ Minh, khuất thân ở dưới quyền thái thượng hộ pháp Võ Minh? Chàng tự hỏi:

- Võ công của mình ngoại trừ môn Thiếu Dương thần công, Tham hóa kiếm pháp học được ở trong tám huyết y kỳ thư còn đều do Yêu Vương truyền thụ mà sao mụ này bảo lộ số không phải? Hay mụ cố ý lừa mình chăng?

Chàng nhìn vậy rồi lạnh lùng đáp:

- Tại hạ đã nói rồi. Còn tin hay không là ở quyền phu nhân....

Thiếu phụ ngắt lời:

- Nhưng người đã nói dối.

Ngô Cương nói:

- Trước ngay tại hạ chưa nói dối ai bao giờ

Thiếu phụ chau mày hỏi:

- Cái đó dễ lắm. Người hãy thi triển môn “Vô hình chỉ” cho ta coi!

Ngô Cương hỏi lại:

- Sao? Vô hình chỉ ư?...

Thiếu phụ đáp:

- Phải rồi! Đó là môn độc đáo của Yêu vương Âu Dương Tàn.

Ngô Cương trợn mắt lú lỏi vì cái tên này chưa từng nghe ai nói tới.

Thiếu phụ lại cười lại hỏi:

- Vậy người thi triển “Du nhận chưởng pháp” đi?

Ngô Cương ngơ ngẩn nhắc lại:

- Du nhận chưởng pháp...

Chàng cũng chưa nghe thấy cái tên này bao giờ.

Thiếu phụ lại nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bản phu nhân coi người cũng có dáng con người võ sỹ. Té ra chỉ ở bề ngoài, mà thực ra là một tên vô loại trên chốn giang hồ mà thôi...

Ngô Cương tức mình nói:

- Phu nhân ăn nói cho lịch sự một chút!

Thiếu phụ nói:

- Đối với người thế là khá lịch sự rồi đấy.

Ngô Cương nói:

- Phu nhân dùng trá thuật này không sợ người ta cười cho...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người cứ hỏi những bậc thượng bối võ lâm là có người nhận biết những môn đó.

Xem chừng lời mụ nói không phải là giả trá, nhưng cứ sự thực là khi bàn thì lúc truyền nghề Yêu vương đã cưỡng bách chàng nên luyện khi nào còn dấu diễm nữa. Chàng liền hỏi:

- Phu nhân không tin hay sao?

Thiếu phụ đáp:

- Bản phu nhân không tin.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ có vật này để chứng minh

Thiếu phụ hỏi:

- Vật gì?

Ngô Cương đáp:

- Phu nhân đã quen thuộc với Âu Dương Tàn lão nhân thì dĩ nhiên là biết vật này.

Chàng nói xong lấy cây Diễm Vương châm đặt trên lòng bàn tay.

Thiếu phụ bật tiếng la hoảng:

- Diễm vương châm! Nét mặt mụ lộ vẻ băng khuâng, mụ hô luôn mấy tiếng:

- Không có thể! Không có thể!

Ngô Cương cắt trầm vào bọc rồi hỏi:

- Sao lại không có thể?

Thiếu phụ khẽ gật đầu đáp:

- Bản phu nhân sẽ điều tra vụ này.

Ngô Cương nói:

- Được lắm! Tại hạ xin cáo từ.

Thiếu phụ nói:

- Khoan đã.

Ngô Cương hỏi:

- Phu nhân còn điều chi nữa?

Thiếu phụ nói:

- Phải tính toán xong món nợ mấy nhân mạng này...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Ngay bây giờ ư?

Thiếu phụ đáp:

- Để đến ngày khác sẽ liệu.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ xin chờ đợi.

Thiếu phụ nói:

- Bây giờ người đi được rồi. Chẳng bao lâu chúng ta sẽ lại gặp nhau.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ cũng mong thế.

Chàng dứt lời, tra gươm vào vỏ, ôm Tống Duy Bình, hiên ngang ra khỏi điện. Tiếng cười lạt của thiếu phụ còn vang lên ở phía sau. Tuy chàng nghe tiếng cười có điều khác lạ và mối hận không nơi phát tiết, nhưng chàng không rảnh để nghĩ tới nữa. Việc chữa thương inh huynh Tống Duy Bình còn khẩn cấp hơn.

Ngô Cương ra khỏi miếu, xuyên qua khu rừng rồi lên đường cái. Những xác chết của những tên bang đồ Cái Bang không thấy đâu nữa, chắc có người thu dọn đem đi hết rồi.

Ngô Cương đi được một độ đường thì phương Đông hé ánh bình minh. Ngọn gió sớm thổi lên giá lạnh. Xem chừng trời sắp sáng rõ rồi.

Ngô Cương dừng lại bên đường, bây giờ chàng mới cất tiếng hỏi:

- Đại ca? Đại ca thấy trong mình ra sao?

Khiếu hóa tử chẳng nói chẳng rằng, cả tiếng hằng giọng không nốt.

Ngô Cương cảm thấy có điều khác lạ. Chàng coi kỹ lại thì cặp mắt gã đã vô thần, chẳng khác con người si ngốc. Chàng lại sờ vào người gã thì thấy kinh mạch chạy rối loạn, chẳng hiểu nguyên nhân vì huyết đạo bị kèm chế hay vì trúng độc mà ra.

Chàng chợt nhớ tới lúc thiếp phụ giao trả gã lại cho chàng, và chắc mục đã có cử động thâm độc gì vào người gã rồi. Lòng chàng rất xao xuyến, trán toát mồ hôi, tự hỏi:

- Làm thế nào bây giờ?

Nếu gã trúng độc chàng đành thúc thủ vì chẳng hiểu gì về môn này. Bằng gã bị kèm chế huyết đạo chàng cũng không làm gì được vì là thứ điểm huyết khác thường, thậm chí chàng chẳng hiểu huyết đạo nào bị phong tỏa.

Trong lúc thoảng thốt, Ngô Cương chẳng có chủ ý gì hết. Chàng uất hận đến cực điểm. Giả tỷ chàng phát giác ngay lúc ấy thì thiếu phụ có bay lên trời cũng dùng hồng trôn thoát.

Chàng tự hận mình thiếu lịch duyệt để đến nỗi hỏng việc.

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi quyết định đến Tương Dương một gã mặt lo liệu công việc của chàng, một mặt giao người mình huynh Tống Duy Bình lại cho Cái Bang. Bang này người nhiều thế lớn đủ kỳ nhân dị sĩ tất có biện pháp cứu chữa được gã.

Quyết định rồi, Ngô Cương bồng Tống Duy Bình lên cứ thẳng đường lớn mà chạy. Việc này coi cũng không ổn: một chàng thư sinh ôm một gã ăn xin chạy như bay là một chuyện dị kỳ.

Chàng liền rẽ vào một nhà nông dân ở bên đường.

Nhà này cả già lẫn trẻ gồm bảy người. Vừa thấy Ngô Cương chạy vào, đàn bà con gái vội vã lánh đi cả. Một lão già và một chàng trai tráng ra tiếp đều lộ vẻ kinh dị.

Lão già nhíu cặp lông mày đốm bạc thì lễ hỏi:

- Phải chăng công tử là người ở nơi khác tới đây?

Ngô Cương đáp:

- Chính thế!

Lão già ngập ngừng:

- Vụ này...

Ngô Cương ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tại hạ đang đi đường bỗng gặp hóa tử này bị trọng binh nằm bên đường, nên động lòng trắc ẩn định đem gã đi chữa thuốc, nên... trời vừa sáng sớm... đã vào quấy nhiễu lão trượng thật là đường đột...

Lão già “ồ” lên một tiếng ngất lời:

- Sao công tử lại nói vậy? Tục ngữ có câu: “Giúp người trời sẽ giúp mình”. Công tử có lòng cứu người thật là đáng kính! Mời công tử vào thảo đường nghỉ ngơi dùng cơm dưa muối rồi sẽ nói chuyện.

Ngô Cương nói:

- Như vậy sợ làm phiền cho lão trượng.

Lão già đáp:

- Công tử đừng nghĩ thế.

Ngô Cương theo lão vào nhà đặt Tống Duy Bình xuống một chiếc chõng tre. Đoạn chàng lấy ra một chiếc khóa vàng nhìn hán tử nói:

- Tại hạ ở đây quấy quả lão trượng nhiều không tiện, có việc này muốn phiền đại ca...

Hán tử có vẻ là con người thành thật chất phác, hỏi ngay:

- Công tử cần điều chi xin cho biết.

Ngô Cương đáp:

- Nhờ đại ca cầm đỉnh vàng này ra chợ mua ột cỗ xe mui, không cần đắt rẻ chi hết, miễn sao xe vững, ngựa mạnh là được.

Hán tử đưa mắt nhìn lão già. Lão gật đầu nói:

- Tiểu Tam! Người làm giùm công tử việc đó đi. Người đến tiệm lão Mã ở đại lộ phía Tây mà mua. Lão rất thành thực. Từ ông già đến thằng nhỏ đều không lừa gạt ai bao giờ.

Hán tử vâng lời cha cầm đỉnh vàng ra cửa đi ngay.

Lão già dọn cơm canh có cả đĩa thịt quay ra mời Ngô Cương.

Ngô Cương chẳng làm khách chi hết, ngồi vào ăn liền.

Sau chừng một giờ, một cỗ xe mui màu đỏ thắm ngựa màu hồng thẫm có dáng rất mạnh ruồi tới.

Ngô Cương đưa mắt nhìn mình huynh Tống Duy Bình ra chiều lo lắng vì gã chẳng ăn uống và cũng không nói năng gì cả. Chàng cảm hận thiếu phụ diêm dúa đến tận xương tủy. Chàng chỉ mong cho chóng đến Tương Dương kiếm người Cái Bang để họ tìm cách cứu gã.

Vừa thấy xe ngựa tới, chàng lập tức đứng lên cảm tạ lão già, nói bằng một giọng rất xúc động:

- Thưa lão trượng! Văn bối thật làm phiền lão trượng. Bây giờ xin có lời cảm tạ lão trượng để lên đường cho được việc.

Lão già cười ha hả nói:

- Công tử dạy quá lời! Đây là một cơ duyên hội ngộ giữa chúng ta. Lão phu không hết được chút tình địa chủ, rất lấy làm ân hận.

Ngô Cương nói:

- Văn bối quên hỏi cao tước của lão trượng, thật là khiếm lễ!

Lão già đáp:

- Tiểu lão họ Phi. Thằng nhỏ này là Phi Nguyên Giáp.

Lão vừa nói vừa trở vào hán tử đang qua cửa bước vào.

35. Chương 35: Trong Rừng Sâu Hào Kiệt Bị Bao Vây

Hán tử vừa lau mồ hôi trán vừa hỏi:

- Thưa công tử! Công tử có vừa lòng chăng?

Ngô Cương đáp:

- Tốt lắm rồi! Thật làm phiền đại ca quá!

Hán tử nói:

- Đây còn dư bảy lạng năm phân bạc nữa...

Ngô Cương gạt đi:

- Đại ca giữ để uống trà, có đáng là bao mà còn hoàn lại?

Hán tử đáp:

- Tiểu đệ không dám lãnh.

Ngô Cương chợt động tâm linh, chàng nói:

- Đại ca ơi! Tiểu đệ muốn có bộ quần áo ngắn như của đại ca. Ăn mặc lễ thể này ruồi xe không tiện chút nào.

Hán tử nhanh nhẩu đáp:

- Được, được! Công tử hãy thu món tiền thừa này đã!...

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca không chịu lãnh thọ một chút chí tình của tiểu đệ ư?

Hán tử đáp:

- Không thể được! Có lý đâu tiểu đệ vô cớ lại lấy tiền của công tử.

Ngô Cương nói:

- Đại ca đã vì tiểu đệ mà phải tốn công...

Hán tử ngắt lời:

- Con nhà nông đi mấy bước đường mà ăn thua gì!

Ngô Cương khấn khoản nói đi nói lại mà hán tử cũng không chịu lấy. Không sao được, chàng đành thu lấy tiền, cất giọng chân thành:

- Tiểu đệ xin ghi nhớ mối thịnh tình của đại ca.

Hán tử đáp:

- Công tử dạy quá lời!

Ngô Cương tự giới thiệu:

- Tiểu đệ họ Ngô...

Rồi chàng không nói nữa, hán tử cũng không cất vấn.

Hán tử vào nhà lấy một bộ quần áo vải ngắn nhuộm chàm màu lam đưa ra nói:

- Công tử vận bộ đồ này được không?

Ngô Cương đáp:

- Hay lắm! Hay lắm! Có điều tiểu đệ không được yên tâm.

Hán tử gạt đi:

- Cái này có đáng gì mà công tử phải để tâm!

Ngô Cương nói:

- Vậy xin đa tạ đại ca.

Chàng đón lấy bộ quần áo, bỗng Tống Duy Bình lên từ tạ mấy lần nữ rồi đem Tống Duy Bình đặt vào trong xe, buông rèm xuống ra rồi cho ngựa chạy bon bon trên đường quan đạo.

Chàng nghĩ tới con người võ sĩ bên tẩu trên chốn giang hồ đầy chuyện thị phi, gây nên thù oán chẳng biết bao giờ cho hết, so với cuộc đời ở nông thôn thành thực chất phác, an phận thủ thường, thật là hai thế giới khác biệt. Lòng chàng bất giác cảm khái muôn vàn.

Ngô Cương cho ngựa kéo xe theo đường vòng thị trấn để đến một nơi vắng vẻ. Chàng dừng xe, chui vào trong, thay mặc bộ quần áo ngắn. Chàng lại lấy tấm mặt nạ đen si mà Yêu Vương trước đã tặng cho đeo vào. Bây giờ chàng giống hệt một tên đánh xe cả trăm phần trăm. Có khác chăng nữa chỉ là thanh trường kiếm đeo ở sau lưng.

Ngô Cương lại giục ngựa cho chạy về phía Tương Dương.

Lúc ngựa đang chạy bỗng nó hí lên một tiếng dài rồi tung vó chạy như bay trong miền hoang dã.

Ngô Cương vốn không phải là tay ruồi xe thiện nghệ, bất giác chàng đâm ra luống cuống. Chàng hốt hoảng thu dây cương, nhưng dường như con ngựa này bất kham, nó không chịu tuân theo sự kiềm chế của chàng.

Xe chạy trong quãng đường gập ghềnh chỉ chực lộn nhào. Đáng lo ngại nhất Tống Duy Bình nằm trong xe đã mất hết năng lực tự chủ.

Chàng rít chặt dây cương, con ngựa bị ghì lại, nó liền đứng dừng hai chân sau, hai vó trước giơ lên không. Tưởng chừng như muốn té lộn ngược trở lại, song nó vẫn hý vang, vùng vằng thật mạnh.

Bứt một tiếng! Dây cương đứt! Ngô Cương đành buông tay khấn.

Thế là con ngựa mặc sức lao về phía trước.

Trước mặt chàng hiện ra một khu rừng rậm. Nếu nó cứ xăm xăm chạy tới đụng vào cây thì nhất định phải gãy xe, người chết.

Gặp lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo sợi tóc, chàng cần phải có ngay một quyết định. Nhưng nếu chặt đứt càng thì đã xe đang chạy mạnh vẫn không tránh khỏi để xe tung lên rồi đổ ụp. Bằng chém chết ngựa cũng không khỏi gây nên sự đổ nát.

Một rặng cây lớn bày ra trước mắt.

Ngô Cương hốt hoảng chui vào khoang xe, ôm vội lấy Tống Duy Bình, đá hất nóc xe đi rồi nhảy vọt lên không...

Sầm một tiếng rùng rợn! Tiếp theo những mảnh gỗ tung bay tới tấp. Thế là cỗ xe mới toanh biến thành những mảng gỗ vụn văng ra tứ phía.

Ngô Cương hạ mình xuống đất. Chàng phải một phen bở vĩa. Toàn thân toát mồ hôi lạnh ngắt.

Con ngựa thét lên một tiếng đinh tai nhức óc, ngã lăn ra. Bốn vó giầy giữa một hồi rồi nằm yên, không nhúc nhích.

Thật là kỳ dị! Con ngựa không gặp phải tình hình gì quái lạ mà sao đột nhiên nó phát điên.

Gã tiểu hóa tử Tống Duy Bình vẫn mê mang ngổ ngẩn. Trước cảnh nguy biến rùng rợn đến thế, mà gã vẫn không có một chút phản ứng.

Ngô Cương thấy vậy lại càng nôn nao trong dạ.

Bây giờ không còn xe ngựa phải đi bộ thì phí mất bao nhiêu thì giờ, nếu Tống Duy Bình phải uống mạng thì thật là mối hận chung thân cho chàng.

Ngô Cương nhìn gã minh huynh ngổ ngẩn một hồi rồi cất giọng bi phẫn nói:

- Đại ca ơi! Nếu đại ca có mệnh hệ nào thì tiểu đệ quyết giết một trăm tay cao thủ Võ Minh để tế điện trước mồ.

Thanh âm bi phẫn của chàng ai nghe thấy cũng phải ớn da gà.

Chàng tự hỏi:

- Tại sao lại xảy ra chuyện bất ngờ này? Dĩ nhiên không phải là chuyện ngẫu nhiên... Hay là lão hương nông họ Phi đã dúng tay vào?

Đột nhiên chàng nhìn thấy cái chết của con ngựa có điều khác lạ liền đến gần coi thì thấy mũi nó ứa ra một thứ nước đen. Chàng la lên:

- Con ngựa này bị trúng độc!

Rồi chàng tự nghĩ:

“Ta không dời cái xe ngựa lúc nào, trừ phi lúc ta chui vào trong xe để thay đổi quần áo, để đối phương nhân lúc ấy để hạ thủ. Lão họ Phi không có vẻ gì xảo quyết lại chẳng phải người giang hồ. Hơn nữa lão chưa từng quen biết mình thì chắc không có gì khuất khúc.”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, bỗng thấy mười mấy bóng người phía đường quan đạo lao tới nhanh như bay. Chỉ trong chớp mắt chúng đã đến trước mặt chàng.

Ngô Cương đảo mắt nhìn ra bất giác bầu nhiệt huyết sôi lên sùng sục, sát khí bùng bùng.

Bọn người mới đến, đi đầu rõ ràng là thiếu phụ diêm dúa mình chủ phu nhân. Theo sau mụ là mười tay kiếm thủ vừa già vừa trẻ.

Sự thực đã hiển nhiên. Nhất cử nhất động của Ngô Cương đều bị đối phương dòm ngó. Vậy dù chàng có cải trang, đối phương cũng nhận ra rồi. Chàng lăm bắm:

- Quả nhiên lúc mình vào trong xe, bọn chúng đã giở trò. Nếu nhận xét này không đúng thì hán tử Phi Nguyên Giáp lúc đi mua xe ngựa đã có hành động ngoắt ngoéo. Con ngựa bị trúng chất độc mạn tính, chạy một lúc rồi chất độc mới phát tác mà bị thảm tử.

Thiếu phụ vẫy tay áo một cái. Mười mấy tên tùy tùng liền đứng thành thế bao vây Ngô Cương.

Ngô Cương ngó đối phương bằng cặp mắt lạnh lùng, sát khí rùng rợn!

Thiếu phụ diêm dúa nhăn tít cặp lông mày xanh biếc ra chiều nghi hoặc. Mụ ngấm nghĩa Ngô Cương một lúc rồi cất tiếng hỏi:

- Ông bạn là ai?

Hiển nhiên mụ không nhận ra Ngô Cương đã hóa trang.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ cất tiếng lạnh như băng đáp:

- Sách Huyết Nhị Kiếm!

Thiếu phụ chấn động tâm thần run lên hỏi:

- Sao? Ông bạn là Sách Huyết Nhị Kiếm ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Thiếu phụ hỏi:

- Giữa ông bạn và Sách Huyết Nhất Kiếm có mối liên quan gì không?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Là bạn đồng môn.

Thiếu phụ lại hỏi:

- Ông bạn ở môn phái nào?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó tại hạ không cần phải nói

Thiếu phụ hừ một tiếng rồi hỏi:

- Tính tình ông bạn cũng giống như Sách Huyết Nhất Kiếm phải không? Gã đi đâu rồi?

Ngô Cương đáp:

- Y có việc đi rồi.

Thiếu phụ lại hỏi:

- Ông bạn đưa gã tiểu hóa tử này đi đâu?

Ngô Cương không trả lời. Chàng nói:

- Phu nhân đến vừa gặp dịp...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Ông bạn nói thế nghĩa là làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ đang đi kiếm phu nhân.

Thiếu phụ hỏi:

- Ông bạn kiếm ta có việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Xin phu nhân giải huyệt đạo cho gã tiểu hóa tử này...

Thiếu phụ xinh đẹp cười khanh khách hỏi:

- Sách Huyết Nhị Kiếm không phải là ký danh đệ tử của Âu Dương Tàn hay sao mà không biết giải khai.

Ngô Cương cảm giận đến cực điểm, nhưng chàng giữ vẻ bình tĩnh đáp:

- Xin phu nhân giải khai huyết đạo cho gã, kỳ dư bất tất phải nói nhiều.

Thiếu phụ hỏi:

- Nếu bản phu nhân không chịu giải khai thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Phu nhân sẽ phải trả bằng một giá rất đắt.

Thiếu phụ hỏi:

- Ông bạn nói vậy chẳng hóa ra khuếch khoác lắm ư?

Ngô Cương đáp:

- Sự thực sẽ chứng minh điều đó

Thiếu phụ thách thức:

- Nếu vậy ông bạn hãy chứng minh cho bản phu nhân coi

Choang! Thanh phụng kiếm đã rút ra khỏi vỏ.

Thiếu phụ kinh hãi hỏi:

- Phải chăng thanh kiếm này Sách Huyết Nhất Kiếm vẫn sử dụng?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Những thanh kiếm của bọn tại hạ đều giống nhau hết.

Thiếu phụ ngập ngừng hỏi:

- Các vị... Có cả thấy bao nhiêu thanh kiếm kiểu này?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Nhiều lắm! Đủ để tiêu diệt bất cứ môn phái nào

Những người có mặt tại trường hết thấy đều động dụng. Thiếu phụ cũng thất sắc. Mụ quay sang nhìn tên Kim kiếm thủ đứng bên ra lệnh:

- Số tám! Người hãy thử kiếm đi.

Gã đáp:

- Xin tuân lệnh.

Kim kiếm thủ số tám tiến vào trong trường rút thanh trường kiếm ra đánh soạt một tiếng.

Thiếu phụ từ từ lùi lại một bước ra khỏi vòng chiến.

Kim kiếm số tám dĩ nhiên kiếm thuật còn kém Kim kiếm số một nhiều nên gã đứng đối diện với Sách Huyết Nhị Kiếm không khỏi xao xuyến trong lòng, song ngoài mặt gã vẫn giữ phong độ một tên kiếm thủ cao cấp. Gã vùng kiếm lên nói:

- Sách Huyết Nhị Kiếm! Chuẩn bị tiếp chiêu!

Ngô Cương tay trái ôm Tống Duy Bình, tay mặt gơ kiếm chênh chếch lên, mặt lộ sát khí, không nói gì nữa.

Chàng biết rằng muốn cho Tống Duy Bình được an toàn cần phải ra một chiêu là thành công ngay và cục diện bữa nay phải đánh au lẹ.

Kim kiếm số tám quát lên một tiếng:

- Coi chừng!

Đồng thời ra chiêu nhanh như điện chớp. Kiếm phóng rít lên veo véo.

Tiếp theo là tiếng rú kinh người làm chấn động toàn trường. Gã Kim kiếm số tám từ mặt xuống tới bụng dưới bị rách một đường lòi cả ruột gan. Máu tươi cùng ngũ tạng đổ cả ra ngoài. Gã té huych xuống vũng máu đỏ.

Ngô Cương chúi mũi kiếm xuống áu tươi nhỏ giọt.

Thiếu phụ diêm dúa sắc mặt xám xanh. Hiển nhiên mù khiếp sợ nhiều hơn là tức giận.

Thân thủ của Sách Huyết Nhị Kiếm so với Sách Huyết Nhất Kiếm cũng tương đương thảm khốc. Mọi người đều lấy làm kinh ngạc. Nhất là mình chủ phu nhân lại càng khích động. Mụ coi thường Sách Huyết Nhị Kiếm thành ra hy sinh một tên kiếm thủ một cách bất ngờ.

Những tay cao thủ võ minh hiện diện tại trường đều sợ hãi thất sắc.

Ngô Cương ngó thiếu phụ bằng cặp mắt lạnh lùng hỏi:

- Võ Minh đã cầm chỉ những cuộc tư đấu và lập ra công nghĩa đài sao còn nuôi một bọn đao phủ để giữ quyền sinh sát làm càn làm bậy?

Thiếu phụ tiến lại một bước đáp:

- Võ Minh đã phụ trách duy trì cuộc an toàn cho võ lâm, vậy bất cứ điều gì nguy hại đến võ lâm đều có nghĩa vụ phải trừ diệt.

Ngô Cương nổi lên tròng cười khanh khách.

Thiếu phụ hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Ngô Cương đáp:

- Ai cũng hiểu bụng dạ bọn Võ Minh thế nào rồi. Chẳng cần phải nói chuyện xa xôi mà nói ngay việc trước mắt. Cái bang là một bang hội có danh nghĩa ở Trung Nguyên. Thế mà Võ Minh cũng âm mưu cùng bọn phản loạn làm cho điên đảo nghĩa là sao?

Thiếu phụ hỏi lại:

- Sách Huyết Nhị Kiếm! Người dám can dự vào việc cơ mật của bản minh chẳng?

Ngô Cương lại cười ha hả nói:

- Cơ mật ư? Phu nhân nói thế mà không biết thẹn.

Thiếu phụ quát lên:

- Sách Huyết Nhị Kiếm! Người đã hành động giết người, cướp đoạt, điên khùng thật là đáng chết...

Ngô Cương lại cười khanh khách.

Véo một tiếng! Chàng thấy một luồng chỉ phong cực kỳ mãnh liệt phóng tới hất chàng lùi lại một bước dài. Nếu chàng không có cương khí hộ thân mà bị sức phản chấn của phát chỉ này thì chẳng chết tất cũng bị thương.

Luồng chỉ phong từ phía chính diện phóng tới mà người đứng đối diện với chàng chính là mình chủ phu nhân, nhưng mụ lại chưa ra tay mới kỳ.

Lại một tiếng véo nữa rít lên. Một luồng chỉ phong phóng tới huyết khúc trĩ trên tay mặt chàng, xuýt nữa thanh trường kiếm rớt khỏi tay chàng.

Một ý niệm thoáng qua trong đầu óc, chàng tự hỏi:

- Phải chăng đây là...

Rồi buột miệng la lên:

- Vô hình chỉ!

Thiếu phụ nở một nụ cười nham hiểm đáp:

- Phải rồi! Người cũng biết người biết của đây.

Ngô Cương tiến lên một bước vừa quát vừa phóng kiếm ra.

Thân hình thiếu phụ mau lẹ chẳng khác quỷ mỵ lướt mình đi tránh thoát.

Ngô Cương vì một tay ôm Tống Duy Bình nên chàng di chuyển kém phần lanh lợi. Thanh Kiếm chém vào khoảng không. Bỗng nghe đánh choang một tiếng. Vô hình chỉ phong đã chạm vào thanh kiếm.

Luồng kim phong rít lên veo veo. Mấy thanh kiếm đâm tới sau lưng Ngô Cương. Chàng xoay tay quét ngang một cái. Ba thanh kiếm bị gãy rớt xuống loảng choảng.

Cục diện biến thành quần đấu. Đáng sợ hơn nữa là vô hình chỉ phóng ra không một tiếng động, khó đề phòng. Nếu Tống Duy Bình mà trúng phải chỉ phong thì dĩ nhiên gã bị mất mạng...

Ngô Cương tự nghĩ:

“Nếu mình sinh cường để báỉ huynh phải uống mạng thì dù có giết được đối phương cũng thành vô ích.”

Nghĩ vậy chàng vung kiếm chụp xuống thiếu phụ.

Dĩ nhiên mục không dám đón tiếp mà phải dùng thân pháp cực kỳ mau lẹ nhảy ra xa ngoài một trượng.

Ngô Cương xoay mình lại phóng kiếm ra. Động tác của chàng cực kỳ thần tốc.

Mấy tiếng rú khùng khiếp vang lên. Luồng kiếm quang vừa lóe ra máu đã vọt lên. Mấy tên kiếm thủ ngã quay xuống đất. Ngô Cương thừa cơ chạy biến vào trong rừng.

Thiếu phụ lớn tiếng ra lệnh:

- Hãy bao vây khu rừng này! Bất tất phải rượt theo

Ngô Cương chuồn vào rừng rồi chàng phát giác ra Tống Duy Bình chỉ còn thoi thóp thở. Chàng biết là tình thế nguy rồi, trong dạ lại càng bồn chồn. Toàn thân mồ hôi thoát ra như tắm. Chân tay luống cuống.

Từ đây tới Tương Dương, đường xá xa xôi, Ngô Cương chỉ sợ chưa tới nơi thì báỉ huynh đã quy tiên rồi. Huống chi bọn nanh vuốt của Võ Minh bố trí rất nghiêm mật, quyết chúng chẳng để cho chàng bình yên mà đi.

Đoạn chàng quyết định:

- Thiếu phụ đã hạ lệnh không cho đuổi theo thì trong khoảnh khắc tất mục chưa phải người vào rừng sục tìm ngay. Ấu là ta hãy tạm thời đặt mình huynh vào chỗ kín đáo rồi dốc toàn lực bắt sống mình chủ phu nhân, bức bách mục giải khai huyết đạo cho y. Đó là đường lối duy nhất để cứu vãn tình thế.

Chàng quyết định rồi lập tức tìm một chỗ kín đáo. Chàng thấy một nơi thổ huyết đủ chỗ một người nằm mà lại khô ráo. Trên thổ huyết có một phiến đá lớn che kín.

Ngô Cương yên trí đặt Tống Duy Bình vào trong đó rồi lượm cành khô cùng giấy leo phủ lên cửa huyết.

Công việc vừa xong, từ phía xa xa có tiếng bước chân dẫm lên lá khô sột sạt. Ngô Cương lại nghe vẳng tiếng người nói, chàng không khỏi giật mình kinh hãi vì biết đối phương đã đem thêm viện lực. Nếu không cấp tốc thay đổi vị trí thì chỗ dấu Tống Duy Bình sẽ bị phát giác.

Nghĩ vậy chàng liền đi theo đường cánh cung quanh ra phía sau chỗ có tiếng người vọng lại. Chàng nhìn qua khe lá, bắt giác la thẳm:

- Trời ơi!

Bọn người đến rất đông. Ngoài mình chủ phu nhân có cả lão áo gấm tự xưng là Võ Minh thái thượng mà chàng đã gặp ở tửu lâu lúc rời khỏi Hồ Ma, và Yêu vương Âu Dương Tàn đã hóa trang để trà trộn vào Võ

Minh. Ngoài ba người này còn có bốn tên kiếm thủ. Cộng cả thầy bảy người và toàn là những tay cao thủ vượt mức trong Võ Minh.

Ngô Cương nhớ lại lúc ở tửu lầu, Yêu Vương đã dùng phép truyền âm độc môn cảnh cáo chàng đừng có gây sự với lão mặc áo cẩm bào. Chàng chắc lão mặc áo cẩm bào này là một nhân vật ghê gớm mà chàng khó lòng địch nổi.

Thế là hy vọng bắt sống mình chủ phu nhân lại bị hủy diệt.

Ngô Cương nghĩ tới Tống Duy Bình khó lòng duy trì được tính mạng, cơ hồ đâu chàng muốn bề.

Bọn kia đến một chỗ trống trong rừng rồi dừng lại.

Lão già mặc áo cẩm bào cất tiếng hỏi:

- Trương muội! Trương muội bảo có tên Sách Huyết Nhị Kiếm nào đó xuất hiện phải không?

Thiếu phụ đáp:

- Đúng thế!

Lão mặc áo cẩm bào lại hỏi:

- Gã so với Sách Huyết Nhất Kiếm ai hơn?

Thiếu phụ đáp:

- Bản lãnh hai gã tương đương như nhau.

Lão mặc cẩm bào nói:

- Lạ thật! Tại sao lại có nhiều tay kiếm thủ xuất hiện đột ngột như vậy? Bàn về kiếm thuật chúng quyết không phải là hạng vô danh, nhưng không biết rõ lai lịch thì đến lão phu cũng phải kiêng dè...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Thái thượng đã ra tay thì đối phương hết đất lách mình.

Lão mặc cẩm bào nói:

- Cái đó chưa chắc... Gã đem theo một tên tiểu hóa tử ư?

Thiếu phụ đáp:

- Đúng thế!

Lão mặc cẩm bào nói:

- Đã bố trí nhân lực cẩn thận chưa?

Thiếu phụ đáp:

- Khắp mọi mặt đều phái người giám thị, gã chẳng thể nào ra khỏi khu rừng này được.

- Bọn tiểu tử làm sao ngăn được gã?

- Tiểu muội đã hạ lệnh hễ thấy gã phát hiện thì báo hiệu chứ đừng.

36. Chương 36: Tiếng Hát Hồ Ma Lại Nổi Lên

Giữa lúc ấy, mấy tiếng rú thê thảm vọng lại mà đúng là chỗ Tống Duy Bình ẩn thân.

Ngô Cương giật mình kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng chẳng nghĩ ngợi gì nữa vội lao mình trở về chỗ bái huynh ẩn thân. Gần tới nơi chàng đảo mắt nhìn ra lại càng bỏ vía. Ba xác chết nằm lằn ra đó hãy còn đầm máu tươi. Những dây leo phủ trên miệng thổ huyết có Tống Duy Bình ẩn thân đã bị gạt sang một bên.

Ngô Cương bằng mình đến tận nơi ngó vào thì trong huyết trống không. Chàng trợn mắt há miệng, chân tay nhũn ra tư hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Chàng đảo mắt ngó lại mấy xác chết thì đều là những tên Thần Phong kiếm thủ mình mặc áo đen tay cầm trường kiếm lại càng không hiểu là ai đã hạ thủ.

Chàng tự hỏi:

- Nếu là người Võ Minh đã hạ thủ thì sao bọn Thần Phong kiếm thủ lại bị hạ sát? Nếu người ngoài thì họ là ai? Ai mà biết được mình huynh ta ẩn thân ở chỗ này?

Điều khiến cho chàng kinh hãi nhất là gã tiểu hóa tử Tống Duy Bình không biết đâu mất. Dù có người cứu gã đưa đi, nhưng gã đã bị thiếu phụ dùng thủ pháp đặc biệt kèm chế, sắp chết đến nơi. Nếu không giải khai được huyết đạo ngay thì gã chẳng tài nào sống được.

Bỗng nghe thiếu phụ lên tiếng:

- Thử xục tìm coi!

Ngô Cương lạng người đi ẩn mình vào sau gốc cây

Hai tên kiếm thủ xuyên qua khu rừng vào tới nơi. Chúng vừa phát hiện mấy xác chết thì một tên la lên:

- Ở đây rồi!

Còn tên kia lật xác lên coi. Gã la hoảng:

- Đây là kiếm thương! Đúng là tuyệt tác của Sách Huyết Nhất Kiếm. Chắc gã còn ẩn thân gần đây.

Gã chưa dứt lời thì lão mặc áo cẩm bào đã tới nơi.

Thiếu phụ lạnh lùng nói:

- Mấy tên này chết là đáng. Ta đã hạ lệnh không ai được vào rừng xục tìm kia mà.

Lão mặc áo cẩm bào giơ tay lên gọi:

- Chung hộ pháp!

Lão già do Yêu Vương hóa trang tiến lại khom lưng đáp:

- Có ty tòa đây!

Nhất Yêu là một nhân vật đã khiến cho hai phe hắc đạo và bạch đạo nghe danh phải táng đờm kinh hồn. Ai ngờ lão lại chịu khuất thân làm môn hạ cho người. Thật là một điều không sao hiểu được.

Lão mặc áo cẩm bào trầm ngâm một chút rồi nói:

- Chung hộ pháp hãy dẫn bốn tên kiếm thủ đi điều tra khắp trong rừng một vòng.

Yêu Vương (tức Chung trưởng lão) đáp:

- Xin tuân lệnh!

Năm bóng người lạnh lẽo xuyên rừng mà đi.

Hiện thời chỉ còn lại lão mặc áo cẩm bào và thiếu phụ diêm dúa.

Lão mặc áo cẩm bào trọc cười hì hì đến bên thiếu phụ. Một tay lão đặt lên lưng mụ, một tay đỡ lấy cầm mụ. Lão mê ly nói:

- Thật là thời gian rất tốt mà bị bộ mặt dơ quấy nhiễu...

Thiếu phụ diêm dúa cười một cách rất lẳng lơ ngắt lời:

- Coi chừng mà! Cái mạng già... không khéo thì...

Lão già mặc áo cẩm bào híp mắt cười đáp:

- Sư muội khéo nói giỡn, người già nhưng cây thương không già đâu. Đêm nay ta định kêu sư muội...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Buông ra nào! Việc chính quan hệ đã lo xong đâu.

Mụ nói xong giật ra khỏi tay lão cẩm bào.

Ngô Cương ngấm ngầm buồn nôn. Chàng không tự chủ được, lỗ mũi thở lên khình khịt.

Lão cẩm bào hơi biến sắc đưa cặp mắt vô đảo nhìn bốn phía rồi dừng lại chỗ Ngô Cương ẩn mình.

Chàng kinh hãi vô cùng vì thấy lão già giữa lúc cùng Minh chủ phu nhân đùa cợt vẫn còn tai tỉnh mắt thính như vậy đủ biết công lực của họ ghê gớm đến chỗ nào.

Thiếu phụ diêm dúa dường như cũng đã phát giác ra. Mụ neho mắt nhìn lão mặc áo cẩm bào một cái rồi ngó theo mục quang của lão. Mụ nói:

- Thái thượng! Theo nhận xét của tiểu muội thì chúng ta đừng mơ tưởng hảo huyền nữa...

Lão mặc cẩm bào ngắt lời:

- Tại sao vậy?

Thiếu phụ đáp:

- Đối phương nhất quyết không quy thuận dưới cờ.

Lão mặc cẩm bào nói:

- Cái đó chưa gì chứng thực...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Lai lịch đối phương hãy còn ở trong vòng bí mật mà cái ngoại hiệu của gã nghe có điều khuất khúc, không chừng...

Lão mặc áo cẩm bào đưa tay lên cản ngăn mình chủ phu nhân không nói nữa rồi lạnh lùng lên tiếng:

- Hãy lộ diện cho lão phu coi!

Ngô Cương lạnh người ra khỏi sau gốc cây.

Lão mặc áo cẩm bào nhả tít lông mày ngó tướng diện Ngô Cương cùng cách ăn mặc của chàng thì chẳng những nó không giống một tay hảo thủ về kiếm thuật mà nó còn không xa vẻ con người giang hồ. Đúng là một tên nông phu cả trăm phần trăm.

Ngô Cương tiến thẳng đến trước mặt hai người. Khóe mắt chàng đã lộ vẻ uất hận lại đầy sát khí rùng rợn.

Đột nhiên, một bóng người loạng choạng chạy tới. Miệng hắn vừa “ó” lên một tiếng liền ngã lăn ra. Lưng hắn còn đeo bao kiếm sáng quắc. Hiển nhiên là một tay Kim kiếm thủ.

Cả lão mặc cẩm bào cùng mình chủ phu nhân đều cả kinh thất sắc.

Lão mặc cẩm bào lớn tiếng hỏi:

- Chuyện chi vậy?

Tên Kim kiếm thủ cố gắng ngẩng đầu lên ấp úng:

- Bọn đệ tử... Bị một tay cao thủ đột kích... chết mất mười tám người...

Đoạn gã ngoẹo đầu ra chết liền.

Ngô Cương động tâm tự hỏi:

- Phải chăng bọn cao thủ không rõ lai lịch này là những người đến cứu báỉ huynh ta? Họ là nhân vật nơi đâu? Có lẽ không phải là người Cái Bang. Một là đệ tử Cái Bang ai trông thấy cũng biết ngay. Hay là công lực Kim kiếm thủ so với người Cái Bang họ còn cao thâm hơn nhiều. Ba là những người tới đó bản lĩnh phi thường, nên những tay cao thủ Võ Minh không phát giác ra được.

Minh chủ phu nhân mặt lạnh như tiền cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử? Có phải chúng cùng đường với ngươi không?

Ngô Cương đáp:

- Xin lỗi. Tại hạ không thể trình bày được.

Lão mặc áo cẩm bào nói:

- Bất tất phải nói dài nói ngắn nữa. Bất luận ngươi là ai, hiện giờ chỉ có hai đường, tùy ngươi chọn lấy một.

Ngô Cương cười khặc một tiếng hỏi:

- Hai đường nào?

Lão mặc áo cẩm bào đáp:

- Đường thứ nhất là nói rõ lai lịch, quy đầu bản mình và hiệu triệu anh em đồng môn về quy thuận.

Ngô Cương hỏi:

- Con đường thứ hai thì sao?

Lão mặc áo cẩm bào đáp:

- Ngươi phải chết!

Ngô Cương trợn mắt lên, giằng giọng từng tiếng:

- Tại hạ muốn lựa đường thứ hai.

Lão mặc áo cẩm bào gằn nói:

- Thăng lỗi này giỏi thật!

Lão vẫn chưa động thủ. Thế mà Ngô Cương đã cảm thấy hai luồng chỉ phong rất mãnh liệt nhằm bắn vào hai huyệt Huyền cơ và Nhũ trung trước ngực chàng.

Luồng thần cương hộ thân trong người chàng lập tức phản ứng chàng vẫn cảm thấy đau tới xương tủy.

Đây cũng là Vô Hình chỉ nhưng so với Vô Hình chỉ của mình chủ phu nhân nó còn ác liệt gấp đôi.

Vô Hình chỉ là một tuyệt kỹ độc đáo của Yêu Vương sao hai người này lại biết dùng? Còn chính chàng đã được Yêu Vương đích thân truyền thụ võ công mà sao không hiểu môn này.

Lão mặc áo cẩm bào cũng giật mình kinh hãi la lên:

- Thăng lỗi này! Ngươi đã luyện được cương khí hộ thân mà lão phu ước lượng ngươi thấp quá.

Ngô Cương cũng biết rõ nếu đối phương phát huy toàn lực thì dù cương khí hộ thân của chàng có đẩy được luồng chỉ phong của lão nhưng người chàng tất phải bị thương. Nhất là hai người họ liên thủ hợp kích thì hậu quả khó mà lường được.

Chàng xoay chuyển ý nghĩ rất mau, không chờ lão mặc cẩm bào dứt lời đã vung thanh Phụng kiếm ra lẹ như chớp và chàng vận đủ mười thành công lực.

Keng! Vô Hình chỉ phóng bắn trúng vào thân kiếm. Luồng kinh khí ngàn cân có sức mạnh đập tan bia vô đá khiến cho tay kiếm Ngô Cương bị hất sang một bên. Hổ khẩu chàng bị tê chôn.

Ngô Cương ngăn người ra một chút rồi lại ra tay lần thứ hai.

Chàng vận công lực đến độ chót. Kiếm khí rít lên veo véo như tiếng sẻ lựa nghe đinh tai. Uy thế mãnh liệt có một không hai.

Lão già mặc cẩm bào đồng thời phóng chưởng lẫn chỉ, mà phải lùi lại ba bước liền trông mắt hoang mang.

Ngô Cương ra chiêu nữa tới rồi biến thể nhanh như điện chớp xoay lại đánh Minh chủ phu nhân.

Phu nhân ối lên một tiếng rồi lùi lại đến hơn trượng. Bả vai máu tươi tuôn ra không ngớt.

Lão mặc cẩm bào thông tay đứng sững.

Ngô Cương lại xoay kiếm tấn công lão mặc cẩm bào.

Lúc mực quang chàng tiếp xúc với tia mắt lão, bỗng chàng cảm thấy tâm thần chấn động ý chí hồ đồ. Thanh kiếm trong tay mới phóng ra nửa vờ bỗng dừng lại.

Lão mặc cẩm bào quát lên một tiếng rồi phóng chưởng đánh vào trước ngực Ngô Cương.

Sau tiếng binh là tiếng rú khùng khiếp vang lên. Ngô Cương học máu tươi ra như tên bắn rồi té xuống đất.

Lão mặc cẩm bào bật lên tiếng cười danh ác. Lão lại dơ chưởng lên toan đánh xuống đỉnh đầu Ngô Cương...

Minh chủ phu nhân vội la lên:

- Thái thượng hãy khoan rồi đã hạ thủ.

Lão mặc cẩm bào hỏi:

- Tại sao vậy?

Minh chủ phu nhân đáp:

- Tạm thời cần lưu gã sống vì những bí mật chưa phanh phui ra được. Đồng thời ta dùng gã làm con tin để bức bách những kẻ cùng phe với gã phải y theo một phép...

Lão mặc cẩm bào ngắt lời:

- Ủa! Gã này công lực thật là ghê gớm! Ta phải phế bỏ cánh tay mặt gã đi mới được.

Minh chủ phu nhân nói...

- Thái thượng nói phải đó...

Mụ chưa dứt lời đã vọt mình lại, dựng bàn tay lên như lưỡi đao nhằm chặt xuống cánh tay mặt Ngô Cương...

Giữa lúc nguy cấp tựa ngàn cân treo đầu sợi tóc, bỗng một giọng hát thê lương ai oán cất lên:

Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng

Tình chưa hết ý chưa quên

.....

Minh chủ phu nhân nét mặt biến đổi. Bất giác mụ thu chưởng và la lên:

- Tiếng hát trên Hồ Ma!

Lão mặc cẩm bào cũng cả kinh thất sắc hỏi:

- Sao tiếng hát này lại xuất hiện nơi đây? Đó là một chuyện chưa từng nghe thấy bao giờ. Phải chăng... sự muội giữ lấy thằng nhỏ này để lão phu đi điều tra ra xem sao.

Lão vừa dứt lời đã lướt người đi như một giây khói lợt.

Thần trí Ngô Cương đã hồi tỉnh được một chút. Tiếng hát cũng khiến cho chàng chấn động tâm tẩn tự hỏi:

- Chẳng lẽ công chúa Hồ Ma xuất hiện trên chốn giang hồ? Khúc hát ngày ta nghe quen quá, đã thuộc lòng từng câu từng vắn, song lắng tai nghe kỹ thì có chỗ không giống lắm. Ai đã mô phỏng tiếng hát trên Hồ

Ma? Đối phương có mục đích gì? Phải chăng công chúa Hồ Ma tái xuất giang hồ nhân tâm tình biến đổi mà giọng hát cũng biến đổi theo?...

Minh chủ phu nhân lại đưa tay ra nhằm chụp xuống ngực Ngô Cương.

Lão mặc cẩm bào vừa rồi phóng chưởng ra tương đối rất mãnh liệt. Nếu là người khác thì đã uổng mạng rồi. Chàng phản kháng nhưng nội lực phân tán không để tự lại được ngay trong lúc nhất thời. Chàng chỉ giương mắt lên mà nhìn ngón tay của thiếu phụ chụp xuống.

Bỗng một tiếng quát chói tai vang lên:

- Dừng tay!

Minh chủ phu nhân nghe tiếng quát vang không khỏi giật mình, bất giác lùi lại một bước dài.

Hai mục lão ầu, bốn thiếu nữ cung trang lơ lửng xuất hiện.

Ngô Cương hé mắt nhòm trộm bắt giác trong lòng xúc động vô cùng. Hai mục lão ầu rõ ràng là hai trong bốn vị trưởng lão ở U Linh địa cung. Mấy vị trưởng lão này đã có ơn trứ cho chàng một trăm năm công lực. Còn bốn thiếu nữ cung trang chính là bốn trong tám cô dưới trướng U Linh phu nhân.

Ngô Cương tự hỏi:

- Tại sao bọn này xuất hiện nơi đây? Tiếng hát vừa rồi phải chăng là bọn họ hý vọng quỷ thần để dẫn dụ cho lão mặc cẩm bào chạy đi? Bái huynh ta là Tống Duy Bình mất tích có liên quan gì đến địa cung không?

Minh chủ phu nhân cất giọng run run hỏi:

- Các vị là cao nhân phương nào?

Mụ già lạnh lùng đáp:

- Thi Ngọc Nương! Người đã ngang nhiên làm mình chủ phu nhân rồi ư?

Minh chủ phu nhân Thi Ngọc Nương bị đối phương nói toạc lai lịch mụ ra thì lòng hoa chấn động. Mụ kinh hãi hỏi lại:

- Tôn giả là ai?

Một mục già đáp:

- Người không nhận được ta thì thôi.

Minh chủ phu nhân hỏi:

- Ý tôn giá muốn điều gì?

Mụ già đáp:

- Ta đến đây lấy người.

Minh chủ phu nhân hỏi:

- Tôn giá định lấy ai?

Mụ già trở Ngô Cương đáp:

- Gã này!

Thi Ngọc Nương cười lạt hỏi:

- Tôn giả có biết gã này là ai không?

Mụ già hỏi lại:

- Người bảo gã là ai?

Minh chủ phu nhân đáp:

- Gã là một tên trọng phạm của Võ Minh.

Mụ già hỏi:

- Hai chữ trọng phạm đó giải thích thế nào?

Thi Ngọc Nương hỏi lại:

- Các tôn giá muốn chống đối với Võ Minh chăng?

Mụ già kia tiếp lời:

- Có thể như vậy. Thi Ngọc Nương! Hay hơn hết là ngươi lập tức rời khỏi nơi đây. Hiện giờ lão thân chưa muốn giết người...

Thi Ngọc Nương sững sốt hỏi:

- Giết bản nhân ư?... Đâu có chuyện dễ thế?

Mụ kia dần giọng:

- Đừng để lão thân biến đổi chủ ý.

Bây giờ thần trí Ngô Cương hoàn toàn tỉnh táo. Công lực chàng cũng đã hồi phục, chàng liền đứng phắt dậy.

Mụ già nói trước cất tiếng hỏi chàng:

- Tiểu tử! Ngươi không bỏ đây mà đi ngay được ư?

Ngô Cương rất đổi nghi ngờ, chàng tự hỏi:

- Phải chăng đối phương vì muốn cứu ta mà xuất hiện? Ta đã bôi mặt cải trang sao bọn họ còn nhận ra được?

Chàng nhớ tới việc cự hôn ở Địa cung liền cảm thấy có điều bên lên. Chàng toan nói mấy câu cảm ơn nhưng nghĩ lại rồi không nói nữa. Chàng giả vờ làm người hồ đồ cúi xuống lượm thanh Phụng kiếm ở dưới đất, mặt lộ sát khí trợn lên nhìn Thi Ngọc Nương...

Mụ già lớn tiếng quát:

- Tiểu tử! Đi lên.

Ngô Cương nghe mụ giục biết là tất có duyên cớ, đồng thời lòng chàng nóng nẩy về vụ báỉ huynh là Tổng Dục Bình không hiểu sống chết ra sao, hay lạc lõng nơi đâu? Chàng liền tra kiếm vào vỏ nhìn hai mụ già chấp tay rồi trở gót lướt đi...

Mình chủ phu nhân Thi Ngọc Nương không dám hành động gì mụ biết là sức mình ngăn cản một Sách Huyết Nhị Kiếm còn chưa nổi, huống chi lại thêm sáu nhân vật khổng lồ không rõ lai lịch. Nhưng khi nào mụ chịu can tâm bỏ qua liền nhìn mụ già trầm giọng hỏi:

- Tôn giá chắc cũng là người có danh hiệu?

Một mụ đáp:

- Có chứ! Ngươi hỏi vậy là thừa!

Thi Ngọc Nương lại hỏi:

- Tôn giá không dám nói ra là nghĩa làm sao?

Mụ già đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc. Lão thân tạm cáo biệt. Sau này còn có dịp tái hội.

Dứt lời, mụ vẫy tay một cái rồi trở gót...

Thi Ngọc Nương lạng người ra ngăn cản nói:

- Tôn giá không nói rõ danh hiệu thì không đi được.

Mụ già quắc mắt lên hỏi:

- Thứ người mà lưu được lão thân ư?

Chưa dứt lời, không hiểu mụ dùng thân pháp gì mà người đã băng ra ngoài mấy trượng. Còn một mụ nữa và bốn thiếu nữ cũng lướt đi luôn. Cả sáu bóng người như quỷ mị, thoáng cái đã mất hút.

Thi Ngọc Nương hần học dặm chân rồi chụm môi rít lên một tiếng còi lạnh lạnh rất dài.

Từ đằng xa có tiếng vọng lại:

- Bất tất phải làm thế! Bọn nanh vuốt của người đã về nhà mõ mõ rồi.

Thi Ngọc Nương giận xám mặt lại, đứng đờ người ra, chân tay run bần bật.

Một bóng người lướt nhanh tới. Hiển nhiên là lão mặc cẩm bào. Lão kinh ngạc hỏi:

- Ô hay gã đầu rồng?

Thi Ngọc Nương đáp:

- Có người đến cứu đưa đi mất.

Lão mặc cẩm bào sững sốt hỏi:

- Ai vậy?

Thi Ngọc Nương đáp:

- Hai mụ già và bốn thiếu nữ không rõ lai lịch.

Lão mặc cẩm bào hỏi:

- Chẳng lẽ... sư muội...

Thi Ngọc Nương ngắt lời:

- Bản lãnh đối phương thật là ghê gớm! Tiểu muội không ngăn cản được

Lão mặc cẩm bào giục:

- Vậy chúng ta phải rượt theo...

Ngô Cương chạy đi chưa được bao xa thì hai mụ già và bốn thiếu nữ rượt tới nơi. Một mụ nói:

- Tiểu tử! Người đi theo lão thân.

Ngô Cương không nói gì chỉ gật đầu dừng bước nhường cho đối phương đi trước rồi chàng theo sau.

Đoàn người ra khỏi rừng cây thì đến một vùng hoang dã, cỏ mọc cao ngập đầu người.

Hai mụ già và bốn thiếu nữ chui vào trong bụi cỏ rậm ngồi xuống không nhúc nhích.

Ngô Cương chẳng hiểu ra sao, cũng làm như bọn họ.

Bấy người vừa ẩn thân xong thì hai bóng người từ phía xa xa chạy như bay tới nơi. Hiển nhiên là Thái Thượng hộ pháp mặc áo cẩm bào và Minh chủ phu nhân Thi Ngọc Nương.

Hai bóng người mất hút rồi. Hai mụ già và bốn thiếu nữ liền đứng dậy. Một mụ nhìn Ngô Cương vẫy tay nói:

- Lại đây! Chúng ta đi vào rừng.

Bấy người trở gót chạy đến ven rừng thì thấy vô số xác chết nằm lăn ra đó.

Vào trong rừng được mấy trượng. Hai mụ già dừng bước lại. Bốn thiếu nữ cung trang tự động giải tán, bọn giám thị bên ngoài rừng cũng tản mất đi mọi chỗ.

Hai cụ già vẻ mặt cực kỳ khó coi. Còn Ngô Cương trong lòng rất thắc mắc.

Mụ lớn tuổi hơn cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Ngô Cương! Ta không ngờ ngươi là hạng người hư đốn đến thế!

Ngô Cương chấn động tâm thần vì chàng đã cải trang mà sao đối phương nhận ra được. Giọng nói của mụ có vẻ bất mãn là vì lẽ gì?

Chân tướng đã bị bộc lộ, chàng chẳng thể giả ngây giả dại được nữa, liền xá dài nói:

- Văn bối xin bái kiến hai vị trưởng lão.

Hai cụ già chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Ngô Cương lại hỏi:

- Hai vị có điều gì chỉ dạy bảo?

Mụ lớn tuổi nói:

- Ngô Cương! Hãy nghe đây! Bọn lão thân vâng lệnh phu nhân đến lấy cái đầu trên cổ ngươi.

Ngô Cương toàn thân run bắn lên lùi lại ba bước.

Chàng hỏi lại:

- Hai vị vâng lệnh phu nhân đến lấy đầu văn bối ư?

Mụ già cất giọng lạnh như băng đáp:

- Đúng thế! Phu nhân đã hối hận là đem trăm năm công lực ban cho ngươi.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Mụ già đáp:

- Cái đó tưởng ngươi tự hiểu rõ rồi.

Ngô Cương nói:

- Văn bối không hiểu chút gì cả.

Mụ già nói:

- Ngô Cương! Ban đầu phu nhân nghĩ đến đạo đức của lệnh tiên tôn mà phá lệ giúp cho ngươi trăm năm công lực. Mục đích của phu nhân là hy vọng ngươi báo được mối thâm cừu au lẹ. Ngờ đâu ngươi là khúc gỗ hủ nát không điều khắc được, hay bức tường nhà vệ sinh đã dơ bẩn hết chỗ nói mà lại giúp ngươi làm điều tàn ác.

Ngô Cương hỏi:

- Văn bối đã làm việc gì tàn ác?

Mụ già xẵng giọng:

- Ngươi còn muốn cãi nữa chăng?

Ngô Cương nghĩ thầm:

- Đây chắc U Linh phu nhân vì mình cự tuyệt hôn sự của U Linh công chúa mà nghĩ ra cách này.

Chàng liền cười lạt nói:

- Khi đã muốn khép tội thì nói thế nào mà chẳng được! Văn bối tự xét thì từ ngày ra đời đến nay chưa làm việc gì đáng thẹn với lương tâm.

37. Chương 37: Thấy Nữ Lang Diên Đảo Thần Hồn

Mụ già tức giận hăng giọng một tiếng rồi nói:

- Ngô Cương ! Người nói vậy là có ý gì?

Ngô Cương đáp:

- Chẳng có ý gì hết. Văn bối chịu ơn của phu nhân tất đền đáp. Còn bảo văn bối...

Mụ già ngắt lời:

- Phu nhân ghét kẻ làm ác như cừ thù, nhất là kẻ đó phu nhân đem lòng quan thiết thì người chẳng chịu để cho làm càng làm bậy.

Ngô Cương hỏi:

- Xin cho hay, văn bối làm càn làm bậy ở chỗ nào.

Mụ già thét lên:

- Việc người hạ sát hai thiếu nữ ở lữ quán chẳng lẽ còn oan uổng hay sao?

Ngô Cương tưởng chừng như nghẹt thở. Té ra vì vụ kì án này mà sinh chuyện. Chàng định thần rồi cất giọng trầm đáp:

- Vụ này thật là oan uổng cho văn bối.

Mụ già hỏi:

- Oan uổng ư?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối bị người ta ám toán rồi mắc gian mưu của họ.

Mụ già hỏi:

- Cái đó tự miệng người đặt ra phải không?

Ngô Cương đáp:

- Một lời của văn bối bằng chín vạc. Lòng này có quỷ thần soi xét. Nếu tiền bối không tin thì văn bối cũng chẳng biết làm thế nào được.

Mụ già nói:

- Hai chúng ta đây chỉ biết làm theo mệnh lệnh của phu nhân.

Ngô Cương hỏi:

- Tiền bối không cần phân biệt phải trái, cong thẳng nữa ư!

Mụ già đáp:

- Chúng có đã rành rành, người còn chối cãi gì nữa?..

Ngô Cương ngắt lời:

- Văn bối thỉnh cầu bái kiến phu nhân để giải thích.

Mụ già nói:

- Phu nhân chỉ muốn nhìn thấy cái đầu người mà thôi.

Ngô Cương không nhẫn nại được nữa lên tiếng chống cự:

- Tại hạ mình đeo thù sâu tựa bể. Mối thù này không báo không được. Chờ khi việc lớn xong rồi tại hạ tự mình đền Địa cung để dâng nạp thủ cấp.

Mụ lão ấu thứ hai tương đối ít tuổi hơn tiến lại gần cất giọng âm trầm nói:

- Ngô Cương! Phu nhân xử sự rất công minh. Vụ huyết án tại Võ lâm đệ nhất bảo, phu nhân sẽ xử trí cho...

Ngô Cương trợn mắt lên nói:

- Vụ này vẫn bối không thể mượn tay người khác được.

Mụ kia đáp:

- Cái đó người không thể tự ý...

Ngô Cương ngắt lời:

- Hiện giờ vẫn bối chưa muốn mất đầu...

Mụ kia gạt đi:

- Rườm rà vô ích. Một là người phải tự quyết, hay là để lão thân động thủ.

Ngô Cương cất giọng the thé đáp:

- Văn bối đã tỏ lòng tôn kính phu nhân cùng hai vị trưởng lão. Xin đừng bắt buộc văn bối phải đắc tội...

Mụ già ngắt lời:

- Người cứ việc ra tay tự vệ. Đó là quyền lợi của người.

Ngô Cương đáp:

- Nhị vị quyết tâm lấy đầu văn bối ư?

Mụ già lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Mệnh lệnh phu nhân há phải trò đùa?

Ngô Cương hững hờ nói:

- Đã vậy đừng trách tại hạ vô lễ.

Mụ già giục:

- Vậy người rút kiếm ra mà chuẩn bị tự vệ.

Ngô Cương đang kích động vô cùng, bỗng chàng lạnh lùng trở lại nghĩ thầm:

- Mình có trách là trách kẻ bày ra âm mưu độc ác. Tuy mình hoàn toàn vô sự, nhưng nếu mình xuống tay tử đấu với người Địa cung thì lại là hành động bất trí không nên làm. Ấu là mình hãy bỏ đi, việc gì cũng có ngày phanh phui ra được.

Trong đầu óc chàng xoay chuyển ý nghĩ thoáng qua một cái rồi đáp:

- Thưa nhị vị! Xin nhị vị về phúc bẩm phu nhân: Văn bối trong thời gian ngắn sẽ có báo cáo tường tận.

Dứt lời, chàng vọt đi nhanh như chớp...

Thân pháp chàng đã mau lẹ nhưng hai mụ lão ấu cũng nhanh lẹ chẳng kém gì. Hai luồng kinh khí âm nhu bắt chàng phải dừng lại ngay.

Một mụ nói:

- Ngô Cương! Người đừng đánh bài tẩu mã. Không thoát được đâu!

Ngô Cương xẵng giọng:

- Chà! Đường đường là dòng dõi Võ thánh chạy đi mà không được chẳng hóa ra hèn kém lắm ư?

Nhắc đến tôn hiệu phụ thân, Ngô Cương kích động muôn phần. Chàng rút thanh Phụng kiếm ra đánh soạt một cái. Mất phóng ra những tia hàn quang lạnh lẽo, chàng nói bằng một giọng rất xúc động:

- Văn bối vì cảm ơn đức của phu nhân mà không muốn giao thủ cùng hai vị...

Mụ già gạt đi:

- Người đừng lẻo mép nữa.

Ngô Cương nói:

- Văn bối đã hết lòng hết dạ mà hai vị cứ bức bách hoài thì đừng trách văn bối là kẻ vô tình bạc nghĩa.

Một trong hai mụ già hô:

- Coi chưởng đây!

Mụ phóng ra một phát chưởng huyền diệu và kỳ bí phi thường.

Ngô Cương đáp:

- Văn bối xin lấy lễ nhượng nhịn tiền bối một chiêu.

Chàng vừa nói vừa thi triển thân pháp kỳ dị của Yêu Vương bằng mình tránh khỏi.

Lão ấu cười lạt, mụ không thu thế chưởng về, rượt tới nhưng bóng theo hình. Đường như mụ đã hiểu rõ thân pháp của Ngô Cương nên vẫn đoạt được tiên cơ.

Ngô Cương lại né tránh mà chưởng phong vẫn rượt theo, thế mạnh như dao cắt thịt.

Bình một tiếng vang lên! Thân hình Ngô Cương loạng choạng đi một cái, mụ già cũng bị luồng cương khí hộ thân của đối phương hất lùi lại hai bước.

Ngô Cương hô:

- Tiếp kiếm chiêu!

Đồng thời chàng ra chiêu “Tham hóa kiếm pháp”, phản kích lập tức...

Mụ già thứ hai liền quát lên một tiếng phóng chưởng tứ mé bên đánh xéo lại.

Ngô Cương biến đổi thế kiếm đánh tạt ngang, nhưng mụ già cũng thoát ra khỏi phạm vi luồng kiếm quang.

Một trường ác đấu kinh tâm động phách bắt đầu khai diễn. Hai mụ già tóc bạc phát phơ, thân hình nhanh như quỷ mị, hằm chỗ sơ hở đánh vào. Mụ này lùi lại mụ kia tiến lên, cùng nhau phối hợp, bóng chưởng liến tít không có chỗ nào sơ hở.

Hai mụ quyết chí hạ sát Ngô Cương nên vận đủ mười thành công lực để phát chiêu cực kỳ lợi hại. Bên Ngô Cương vẫn nghĩ đến ơn đức của Địa cung nên thủy chung không hạ độc thủ, vì thế mà chàng không phát huy uy lực kiếm pháp được đến nơi.

Chỉ trong nháy mắt, hai bên đã qua lại mười mấy chiêu.

Ngô Cương vừa bị lão già mặc áo cẩm bào đánh một đòn, công lực chàng tuy đã phục hồi, nhưng thương thế chưa hoàn toàn bình phục. Chàng cảm thấy trên ngực và dưới bụng ngâm ngấm đau. Vì tình thế bất buộc, nếu chàng không bị đối phương đánh chết thì chàng phải hạ sát thủ.

Ngô Cương nghĩ vậy, hắng giọng một tiếng vận mười hai thành công lực vào Phụng kiếm đột nhiên phóng ra...

“Sầm!”

Tiếp theo là tiếng rên ư ử. Bóng người lùi ra xa. Một mụ lão ấu bị rách áo trước ngực vết thương đỏ lôm.

Ngô Cương trong lòng vẫn không muốn hạ sát thủ. Chàng đứng ngăn người ra đương trường. Hai mụ già mắt đỏ ngầu, mái tóc bạc dựng đứng cả lên trông mà phát khiếp. Hai mụ đưa mắt nhìn nhau, bốn chưởng đồng thời đưa lên, một luồng âm phong xô ra...

Ngô Cương biết là nguy rồi, chàng giơ tay kiếm lên chưa kịp phóng ra thì một luồng hơi lạnh kỳ quái đâm thấu xương kiến chàng đầu nhưc mắt hoa, chân đứng không vững ngã quay xuống đất. Chàng lâm bầm:

- Phen này chắc là phải chết. Đây là Âm công làm ẽ người của U Linh môn...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì mất hết tri giác.

Giả tử chàng còn có lòng dạ lang sói thì hai cụ già chẳng còn cơ hội nào để thi triển âm công.

Khi thần trí hồi tỉnh lại Ngô Cương sờ lên cổ băng khuôn tự hỏi:

- Ta chưa chết ư?

Một thanh âm trong trẻo trong trẻo nhưng lạnh lẽo khiến người ta phải sợ run cất lên:

- Phải rồi! Người chưa chết mà cũng chẳng khác chi là chết rồi.

Ngô Cương khi hồi tỉnh, lòng chàng run sợ. Trước mặt chàng hai bóng người đứng sững. Hiển nhiên là chủ tử thiếu nữ áo lục đẹp như thiên tiên.

Chàng đứng phắt dậy tra kiếm vào vỏ. Trong lúc thăng thốt, chàng không biết nói thế nào cho phải.

Trong khách điểm, đối phương đã dứt áo bỏ đi mà sao lại xuất hiện ở chốn này để cứu chàng?

Rồi chàng lầm bầm:

- Không phải! Mình đã hai lần thay đổi sắc mặt...

Chàng còn đang suy nghĩ thì thiếu nữ áo lục lên tiếng trước:

- Ngô Cương! Không hiểu cái mạng người lớn, hay là...

Hay là làm sao, nàng không nói nữa. Ngô Cương kinh hãi đứng thộn mặt ra tự hỏi:

- Chẳng lẽ đối phương nhận ra mình rồi ư? Nếu vậy thì thật là đáng sợ!

Chàng cất tiếng ngập ngừng hỏi:

- Sao cô nương nhận ra được tại hạ?

Thiếu nữ đáp:

- Dù người có biến thành cục than cũng không qua mắt ta được.

Ngô Cương hỏi:

- Có phải cô nương... đã cứu tại hạ thoát khỏi bàn tay hai bà già?

Thiếu nữ đáp:

- Không thể gọi là cứu được vì người vẫn chưa thoát khỏi tử nạn.

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là sao?

Thiếu nữ hỏi lại:

- Người có nhớ là ta đã bảo một ngày kia ta sẽ giết người không?

Ngô Cương nhún nhó cười đáp:

- Tại hạ xin trình trọng thanh minh lần nữa là vụ huyết án đó không phải do tại hạ gây nên...

Thiếu nữ hỏi:

- Người nói vậy ai mà tin được?

Ngô Cương nói:

- Cô nương đã không tin thì tại hạ nói rách đầu lưỡi cũng vô ích. Cô nương đã biết rõ lai lịch của tại hạ thì nên nghĩ đến tại hạ xuất thân đã gặp phải những điều đau khổ thế nào? Thật là những việc khiến cho quỷ thần cũng phải cảm phần.

Thiếu nữ nói:

- Người mà sống được đến ngày nay có lẽ cũng vì nguyên nhân đó. Nhưng...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Nhưng làm sao?

Thiếu nữ đáp:

- Người hãy chờ sự thực chứng minh.

Ngô Cương khăng khái:

- Cô nương ơi! Đây là một âm mưu rất ác độc mục đích để hủy diệt tại hạ. Tại hạ xin thề rằng sẽ truy cứu cho ra kẻ chủ mưu quỷ quyệt này và sẽ có ngày phúc đáp cô nương.

Thiếu nữ áo lục sắc mặt thay đổi mấy lần. Nàng cất giọng buồn buồn nói:

- Ta là Mộ Dung Uyển Nhi.

Ngô Cương cảm thấy mình được nàng sủng ái đặc biệt là cho biết rõ tên họ. Chàng cất giọng run run nói:

- Ôi! Mộ Dung cô nương!...

Trong lòng chàng tự hồ nảy ra một ý niệm kỳ dị. Thiếu nữ thần bí này tự giới thiệu phương danh là một điều mà chàng không bao giờ nghĩ tới. Chàng tự hỏi:

- Nàng biết lai lịch mình rồi. Nàng ra tay viện trợ cho mình hai lần. Nàng lại trách hành vi của mình là nghĩa làm sao? Dù nàng có dạ hiểm sâu khôn lường hay nàng có những chất kịch độc chẳng đi nữa thì ta cũng không đáng sợ.

Thiếu nữ dù có thủ đoạn ghê gớm, chàng cũng không hoài nghi chỗ dụng tâm của nàng vì nàng đẹp quá. Nàng đẹp đến nỗi khiến cho ai nhìn thấy cũng điên đảo thần hồn.

Bỗng thiếu nữ ngỏ lời từ biệt:

- Ngô Cương! Chúng ta sẽ có ngày tái hội.

Ngô Cương hỏi lại:

- Sao? Cô nương định đi ư?

Câu này chẳng có nghĩa gì hết mà gần như đáng tức cười. Thế mà chàng vẫn buộc miệng nói ra. Thiếu nữ không đi thì còn đứng lại làm gì!

Khi đối diện với con người tuyệt sắc, người thông minh đến đâu cũng thốt ra vụng về. Đó là vì sắc đẹp của mỹ nhân không giống người phàm tục.

Mộ Dung Uyển Nhi trên môi thoáng qua một nụ cười, nhưng chỉ chớp mắt là biến mất. Nụ cười là một làn sóng nổi lên trong lòng Ngô Cương mà có thể khắc sâu vào tâm khảm chàng thành một ấn tượng không bao giờ xóa nhòa được.

Thiếu nữ lại mở miệng anh đào cất tiếng oanh thỏ thê:

- Ngô Cương! Nếu sau này người không chứng minh được những hành vi thực sự của mình thì ta thề rằng sẽ giết người đó.

Câu nói sắc mùi máu tanh nhưng ở miệng người đẹp nói ra cũng chẳng chói tai chút nào.

Ngô Cương cất giọng hùng tráng:

- Mộ Dung cô nương! Cô nương đã nói vậy thì sau này tại hạ làm chẳng như lời, cô nương bắt tất cũng phải ra tay tại hạ xin tự động mà dâng thủ cấp.

Thiếu nữ sững sờ đáp:

- Ta mong lời nói của người là một lời chân thành....

Ngô Cương ngắt lời:

- Tại hạ xin đem thanh danh của tiên phụ ra mà thề nguyện.
- Được lắm! Ta mong như vậy.

Ngô Cương cất tiếng gọi:

- Mộ Dung cô nương!...

Thiếu nữ hỏi:

- Còn gì nữa?

Ngô Cương hỏi lại:

- Cô nương có thể để địa chỉ lại được chăng?

Thiếu nữ đáp:

- Bất tất phải thế.

Ngô Cương còn muốn nói thêm nhưng lại không dám mở miệng.

Chàng muốn lưu thiếu nữ lại một lát nữa dù là một lát cũng hay. Chàng cảm thấy bất cứ trước tình cảnh nào mà gần nàng cũng có cảm giác như được tắm gội gió xuân.

Bỗng thiếu nữ hô:

- Tiểu Tuyết! Đi thôi!

Thị tỷ đáp:

- Dạ!

Thiếu nữ áo lục (tức Mộ Dung Uyển Nhi) từ từ trở gót nhẹ bước ra đi. Đột nhiên nàng quay lại ngó Ngô Cương bằng cặp mắt sâu thẳm. Cái nhìn này khiến cho đầu óc Ngô Cương phải băng khuâng nảy ra những ý niệm không tả.

Xiêm áo màu lục của thiếu nữ bay phấp phới rồi biến vào trong màu xanh biếc của lá cây.

Ngô Cương đứng thừ người ra đương trường như quên cả thân mình. Đầu óc chàng đã bị bóng người áo lục xâm chiếm. Nó xâm chiếm hết cả lãnh vực tư tưởng. Ngoài màu lục không còn màu sắc nào được dung nạp vào tâm khảm nữa.

Chàng quên cả ngày giờ, không biết đây là đâu.

Ngô Cương nhớ lại tại lầu quán chàng đã tiếp thụ một phát chuông của thiếu nữ áo lục mà là phát chuông khiến chàng miêng học màu tươi. Chàng đã nói:

- (Thế là tại hạ không nợ nần gì nữa hết) Bây giờ chi tiết này mùi vị khác.

Bỗng có tiếng người cất lên:

- Hài tử! Người si tình đến thế ư?

Đó là thanh âm run rẩy của một lão già đột nhiên lọt vào tai Ngô Cương...

Ngô Cương giật mình vì hai tiếng “hài tử” này rất lạ tai. Chàng tìm trong kí ức tận đâu tựa hồ của một người ôn nhu ngọt ngào đã kêu mình bằng hài tử.

Chàng ngừng đầu lên thì trước mặt hiện ra một lão quái hòa thượng thần bí.

Ngô Cương không khỏi giật mình kinh hãi vì lẽ gì quái hòa thượng lại kêu chàng bằng “hài tử” nhất là chàng đã hóa trang thành một gã nhà quê đứng tuổi với vẻ mặt thô hào. Chẳng lẽ lão đã nhận biết chân tướng chàng rồi?

Ngô Cương hỏi:

- Đại hòa thượng ở đâu tới đây?

Quái hòa thượng đáp:

- Ở đâu mà chẳng có ta?

Ngô Cương hỏi:

- Đại hòa thượng có biết tại hạ là ai không?

Quái hòa thượng đáp:

- Ngô Cương! Người là dòng dõi Võ Thánh.

Ngô Cương ồ lên một tiếng kinh ngạc lùi lại hai bước, trợn mắt tròn xoe.

Quái hòa thượng da mặt cử động, mục quang đầy vẻ kỳ dị rất phức tạp lão hỏi:

- Hải tử! Người đang tâm để ối tình đưa lằm đường lạc lối ư?

Ngô Cương không hiểu ý câu nói của lão nhưng chàng chuyển sang chuyện khác:

- Lai lịch đại sư thế nào.

Quái hòa thượng đáp:

- Bần tăng là Vong Ngã.

Ngô Cương ngơ ngác nhắc lại:

- Vong Ngã?

Quái hòa thượng đáp:

- Đúng thế! Nhưng...

Khóe mắt ra chiều thống khổ lão ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Bần tăng tuy pháp hiệu là Vong Ngã mà vẫn không quên được mình...

Ngô Cương lạnh lùng ngắt lời:

- Không quên được mình tưởng phải chăng cũng là một nghiệp chướng?

Quái hòa thượng thở dài đáp:

- Hải tử! Trồng đậu được đậu, trồng dưa được dưa. Nhân nào quả ấy. Cái nhân mình trồng thành như tấm gương trong bị nhiễm bụi trần thì không tài nào chứng quả được...

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư nói chuyện thiền đạo đấy chứ?

Quái hòa thượng đáp:

- Bần tăng đã xa ngã vào tục lụy thì còn nói đến thiền đạo sao được? Hỡi ơi! Xin đức Phật từ bi độ cao cho bần tăng thoát khỏi vòng bể khổ.

Ngô Cương cất giọng trào phúng hỏi:

- Cửa Phật bao la nhưng chẳng độ người vô duyên. Tại hạ e rằng đại sư không có duyên với cửa Phật chăng?

Quái hòa thượng nổi lên tràng cười khanh khách. Tiếng cười gay gắt chói tai hồi lâu lão ngừng tiếng cười đáp:

- Hải tử! Có lẽ người nói đúng đó!

Ngô Cương không nhẫn nại được lại hỏi:

- Đại sư tới đây có điều chi dạy bảo?

Quái hòa thượng đáp:

- Bần tăng muốn khuyên thí chủ một lời.

Ngô Cương giục:

- Xin đại sư cho nghe?

Quái hòa thượng đáp:

- Thuyết nhân quả thật là đáng sợ. Mong rằng thí chủ buông lưỡi đao đồ tể.

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư chỉ có một câu này thôi ư?

Quái hòa thượng đáp:

- Chính thế!

Ngô Cương nói:

- Tại hạ không muốn thành Phật nên chẳng nghĩ tới chuyện buông đao đồ tể...

Quái hòa thượng nói:

- Hải tử...

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư! Đại sư không thấy cách xưng hô như vậy là không được ư?

Vong Ngã hòa thượng ngắt người ra hỏi lại:

- Như vậy có gì không ổn?

Ngô Cương đáp:

- Đại sư là người xuất gia mà tại hạ lại không phải là con nít...

Quái hòa thượng nói:

- Kẻ tiểu bối đứng trước bậc tôn trưởng vĩnh viễn là hải tử...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nhưng đại sư không phải là bậc tôn trưởng của tại hạ. Nói theo võ lâm là bậc tiền bối thì được.

Quái hòa thượng hỏi:

- Tiền bối với tôn trưởng phỏng khác gì nhau?

Ngô Cương đáp:

- Nhưng hiện giờ đại sư chưa được tại hạ đem lòng mà tôn kính.

Quái hòa thượng hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Thân thể đại sư chưa rõ mà món nợ cũ lại chưa kết liễu...

Quái hòa thượng nói:

- Món nợ cũ ư?... Người vẫn chưa quên việc Vô Đương chuồng giáo chăng?

Ngô Cương đáp:

- Không thể quên được.

Quái hòa thượng nói:

- Hải tử! Người không thể giết cho kì hết.

Mấy chữ “Giết cho kì hết” nhắc lại mối đau khổ về thảm họa cả nhà Ngô Cương. Hết thấy người Vô lâm Độ Nhất bảo đã bị giết sạch. Chàng lớn tiếng đáp:

- Tại hạ muốn giết cho kì hết.

Vong Ngã hòa thượng rủ thấp cặp lông mày, niệm phật hiệu rồi nói:

- Hải tử! Người nên thể theo lòng trời...

Ngô Cương phần uất ngắt lời:

- Lòng trời ư? Cả nhà tại hạ đều bị thảm kiếp thì lòng trời ở đâu? Thiên đạo còn gì nữa? Đại hòa thượng! Tại hạ có điều muốn thỉnh giáo.

Quái hòa thượng giục:

- Người nói thử nghe.

Ngô Cương hỏi:

- Đại hòa thượng sao lại biết chân tường tại hạ?

Vong Ngã hòa thượng sững sốt hỏi lại:

- Vừa rồi vị nữ thí chủ kia chẳng đã nói rõ tên người rồi ư?

Câu nói đúng lý khiến cho Ngô Cương không còn bác khước vào đâu được, nhưng mỗi nghi ngờ trong lòng chàng lại càng sâu rộng. Chàng hỏi:

- Đại hòa thượng! Đại hòa thượng phủ nhận không phải là môn hạ phái Thiếu Lâm hay sao.

Quái hòa thượng đáp:

- Đúng thế!

- Đại hòa thượng ở môn phái nào? Xuất gia từ chùa nào?

Quái hòa thượng đáp:

- Bần tăng gởi mình trong khoản trời đất. Phật là ở trong lòng.

38. Chương 38: Đấu Vong Ngã, Hào Kiệt Rớt Kiếm

Ngô Cương cười khặc một tiếng rồi nói:

- Đại hòa thượng! Câu đó có lừa trẻ nít cũng không xong

Quái hòa thượng hỏi:

- Người không tin ư?

Ngô Cương đáp:

- Ai mà lại để cho vài câu nói vu vơ lấp liếm được bao giờ.

Quái hòa thượng hỏi:

- Vậy người muốn bần tăng trả lời sao đây?

Ngô Cương đáp:

- Đại sư cứ sự thực mà nói!

Quái hòa thượng nói:

- Người xuất gia giới vọng, chỉ nói toàn sự thực.

Ngô Cương nói:

- Đại hòa thượng! Hòa thượng nghe cho rõ. Thân thể tại hạ hiện thời là một điều rất bí mật trên chốn giang hồ. Sự bí mật đó tại hạ còn phải giữ kín vì nó rất quan hệ cho tại hạ...

Vong Ngã hòa thượng kinh hãi hỏi:

- Hải tử! Chẳng lẽ ngươi muốn giết bản tăng để bịt miệng?

Ngô Cương mắt lộ sát khí, cất giọng lạnh lùng như băng đáp:

- Khi cần đến thì tại hạ đành phải làm.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- A Di Đà Phật! Hải tử! Thế thì ngươi quá lắm!...

Ngô Cương ngắt lời:

- Vì thế tại hạ xin đại hòa thượng nói rõ lai lịch.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Nếu không thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Không thì làm như câu đại hòa thượng vừa nói đó.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Giết bản tăng để bịt miệng ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Bản tăng không thể trả lời khác được.

Ngô Cương rút thanh Phụng kiếm ra đánh soạt một tiếng. Chàng giơ kiếm lên thủ thế sắp ra chiêu, lạnh lùng nói:

- Đại hòa thượng không nên tự dối mình.

Vong Ngã hòa thượng kinh hãi lùi một bước dài run lên hỏi:

- Hải tử! Ngươi muốn ra tay thật ư?

Ngô Cương đáp:

- Chẳng lẽ còn là giả sao được .

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Vậy ngươi ra tay đi!

Ngô Cương nói:

- Đại hòa thượng hãy coi chừng!

Thanh Phụng kiếm thế mạnh như sấm sét, ánh kiếm bao trùm khắp người Vong Ngã hòa thượng. Chàng muốn hạ hòa thượng ngay nên vận công lực đến mười thành.

Vong Ngã hòa thượng rên lên một tiếng trầm giọng. Tay lão tăng bào quét một cái rất thần kì. Một luồng cương khí mãnh liệt phi thường xô ra đám rậm một tiếng rùng rợn.

Thế kiếm của Ngô Cương bị hất trệch sang một bên. Cả tám chiêu sát thủ của chàng chém vào quăng không. Vong Ngã hòa thượng đã lùi ra ngoài tám bước

Ngô Cương cực kỳ kinh dị công lực của đối phương đã đến chỗ cao thâm khôn lường. Chàng quát lên một tiếng:

- Hãy tiếp một chiêu này nữa!

Chàng tiến lại nhanh như chớp phóng kiếm đánh tới. Lần này chàng phát uy đến mười hai thành công lực.

Vong Ngã hòa thượng vẫn không né tránh. Lão lại phóng cương khí ra đón đỡ.

Lại một tiếng rú diếc tai thét lên. Thanh Phụng kiếm của Ngô Cương rút xuống đất. Chàng loạng choạng lùi lại ba bốn bước.

Hai chân Vong Ngã hòa thượng ngập sâu xuống đất đến đầu gối. Bộ râu của lão huyết tích loang lổ. Thanh Phụng kiếm của Ngô Cương nằm ngay xuống bên chân Vong Ngã hòa thượng.

Vong Ngã hòa thượng cúi xuống lượm Phụng Kiếm

Ngô Cương quát lên một tiếng nhảy xổ tới muốn đoạt Phụng kiếm

Vong Ngã hòa thượng tiện tay vung kiếm một cái. Kiếm khí rít đến veo veo.

Ngô Cương vội nhảy lùi lại. Vong Ngã hòa thượng không thu kiếm về. Người lão vọt theo thế kiếm rượt Ngô Cương như bóng theo hình. Mũi kiếm chìa vào trước ngực chàng khiến chàng phải bỏ vía.

Lúc này Vong Ngã hòa thượng chỉ cần đưa mũi kiếm về phía trước ba tấc là chàng bỏ mạng.

Thanh Phụng kiếm chàng đã mượn của công chúa Hồ Ma, nếu để mất về tay lão thì lấy gì mà trả nàng. Đồng thời chàng muốn ỷ vào chiêu “Tham hóa kiếm pháp” cần phải có thanh bảo kiếm thì mới thu được hiệu quả phi thường. Chàng mà mất kiếm thì chẳng khác gì mất một cánh tay. Hiện giờ cường địch còn đang dòm ngó mà chàng không biết thì hậu quả rất nghiêm trọng.

Ngô Cương nghĩ tới đâu không khỏi toát mồ hôi lạnh ngắt.

Vong Ngã hòa thượng trầm giọng nói:

- Hài tử! Ngươi đừng giở thói quật cường nữa. Chúng ta hãy bình tĩnh lại và nói chuyện.

Ngô Cương vẫn lạnh lùng ngạo nghễ hỏi lại:

- Nói chuyện ở dưới mũi kiếm này ư?

Vong Ngã hòa thượng thu kiếm về nói:

- Dĩ nhiên không phải thế.

Ngô Cương nghiêng rằng nói:

- Đừng nói chuyện khác vội. Tại hạ không thể phân ly thanh kiếm này. Người còn thì kiếm phải còn. Kiếm mất là người phải chết.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Thực thế ư?

Ngô Cương đáp:

- Bây giờ tại hạ ra tay đoạt kiếm...

Vong Ngã hòa thượng ngắt lời:

- Hài tử! Ngươi tự tin có thể làm được thế chăng?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Đổ máu hay mất mạng là cùng.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Bất tất phải thế. Kiếm đây người cầm lấy.

Lão xoay chuôi kiếm đưa cho chàng.

Ngô Cương rất lấy làm kỳ, ngó hòa thượng bằng con mắt ngạc nhiên ra chiều luống cuống.

Vong Ngã hòa thượng giục:

- Cầm lấy kiếm đi!

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Đại hòa thượng làm thế mà có ý gì?

Vong Ngã hòa thượng thản nhiên đáp:

- Bần tăng không muốn lấy thanh kiếm này mà cũng không muốn giết người.

Ngô Cương đưa tay ra đón lấy thanh kiếm tra vào vỏ rồi chấp tay thi lễ nói:

- Đại sư! Văn bối ghi nhớ món ân tình này.

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Thế là xong rồi.

Ngô cương hỏi:

- Đại sư có điều kiện gì không?

Vong Ngã hòa thượng hỏi lại:

- Điều kiện ư? Ha ha! Nếu nói về điều kiện thì người giữ lấy thanh kiếm làm gì há chẳng có lợi ư?

Ngô Cương hổ thẹn cô cùng. Hào khí tiêu tan mất hết. Đây là một điều khuất nhục cho chàng. Tuy chàng đả thương Vong Ngã hòa thượng, nhưng một tay kiếm thủ để mất kiếm là một cái nhục thê thảm vô cùng.

Vong Ngã hòa thượng dường như hiểu thấu tâm sự Ngô Cương liền cất giọng hiền hòa nói:

- Hài tử! Đừng lấy chuyện này làm buồn. Người võ sĩ chân chính phải biết đường lui tới. Thắng không kiêu mà bại cũng không buồn. Giả tỷ người ra tay chiêu đầu đã đem toàn lực hạ sát thủ thì bần tăng không đỡ nổi. Nếu người vừa ra tay đã có lòng độc ác thì bần tăng cũng không né tránh được. Bản tính thiện lương của người là ở chỗ đó.

Giả tỷ Ngô Cương không đeo mặt nạ thì ai cũng nhìn rõ chàng bề bàng mặt đỏ ra đến mang tai.

Chàng đổi giọng đáp:

- Văn bối xin nghe lời giáo huấn.

Vong Ngã hòa thượng gật đầu nói:

- Có thể mới phải. Hài tử! ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại sư còn muốn hỏi chuyện gì?

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Người biết chủ nhân thanh Phụng kiếm này ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Người có biết y là ai không?

Ngô Cương đáp:

- Y là một nàng công chúa ở Hồ Ma.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Công chúa Hồ Ma là ai?

Ngô Cương ngập ngừng đáp:

- Cái đó ... Văn bói chỉ biết vậy mà thôi ...

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Y có biết lai lịch người không?

Ngô Cương đáp:

- Văn bói không tiết lộ điều đó,

Ngô Cương động tâm nghĩ thầm:

“Vong Ngã hòa thượng đã biết chủ nhân thanh Phụng kiếm cùng chủ nhân thanh Long kiếm, vậy lão tất biết lai lịch của mình rồi. Cái gì bí mật về Long Phụng song kiếm lão đều biết hết mà mình không biết tí gì về lão. Lần này lão xuất hiện tất không phải chuyện ngẫu nhiên, nhưng không hiểu lão có mục đích gì?”

Nghĩ vậy chàng kiên hỏi:

- Đại sư! Văn bói muốn hỏi lại đại sư có được chăng?

Vong Ngã đại sư đáp:

- Khi nào đến lúc là tự nhiên người sẽ biết.

Ngô Cương đầu óc trầm trọng. Chàng tự hỏi:

“Sao lão này lại kín đáo như vậy? Cứ coi lão trả kiếm mình thì quyết nhiên lão không có ác ý. Nhưng đó là một điều khiến lòng mình vẫn thắc mắc...”

Vong Ngã hòa thượng đột nhiên lộ vẻ nghiêm trang hỏi:

- Hải tử! Người có chịu nghe bản tăng một lời chăng?

Ngô Cương đáp:

- Xin đại sư cho biết!

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Tạm thời người hãy ngừng hoạt động trả thù ...

Ngô Cương kiên quyết ngắt lời:

- Về điểm này văn bói không thể tuân lệnh được.

Vong Ngã hòa thượng nhắc lại:

- Bản tăng chỉ nói là tạm thời mà thôi.

Ngô Cương vẫn một mực:

- Dù là tạm thời văn bói cũng không làm được

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Hải tử! Trước hết người hãy nên tìm tới bào huynh là Ngô Hùng để phanh phui những điều bí mật về vụ thảm án này trước ...

Ngô Cương động tâm giương cặp mắt tròn xoe lên hỏi:

- Sao đại sư biết rõ vụ này đến thế?

Vong Ngã hòa thượng ngẩn người ra một chút rồi hạ thấp giọng xuống nói:

- Mười năm trước đây ta đã gặp y .

Ngô Cương hất hàm hỏi:

- Thế ư! Có thù tất phải trả. Văn bối cùng muốn kiếm gia huynh, nhưng đó là hai việc khác nha, Văn bối tìm thấy gia huynh rồi...

Vong Ngã hòa thượng giục:

- Kiếm thấy y rồi sao?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối phải giết ...

Chàng buột miệng nói ra cảm thấy có điều không ổn liền dừng lại.

Vong Ngã hòa thượng ngửa mặt lên trời tuyên Phật hiệu rồi tỏ vẻ ngạc nhiên:

- Anh em như chân tay sao lại tàn hại lẫn nhau?

Ngô Cương cất giọng run run đáp:

- Chẳng lẽ y không phải là thân hữu hay đồng môn với hung thủ đã hạ sát song thân văn bối cùng cả nhà hơn năm trăm người?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng nói là vụ đó hãy còn trong vòng bí mật ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại sư! Đây là việc riêng của nhà văn bối.

Vong Ngã hòa thượng giương ra cặp mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn chòng chọc Ngô Cương toan nói lại thôi.

Ngô Cương không muốn kéo dài câu chuyện nữa dù chàng chưa hỏi ra được lai lịch nhà sư quái dị này nhưng chàng biết rằng mối ngờ trong lòng chàng hiện giờ chẳng có cách nào cởi mở được, vì đối phương rất kín đáo không chịu thổ lộ. Lão lại có ơn trả kiếm chàng chẳng lẽ lại bức bách lão phải xưng ra. Vả lại về võ công thì hai người không hơn kém nhau mấy, nhưng về phần lịch duyệt thì chàng còn kém lão xa lắm.

Chàng liền hỏi:

- Thưa đại sư! Nếu đại sư không còn điều gì chỉ dạy thì xin cho văn bối từ biệt.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Hãy khoan!

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư còn có điều chi nữa?

Vong Ngã đại sư đáp:

- Người có một người báỉ huynh tên gọi Tống Duy Bình ...

Ngô Cương vội ngắt lời:

- Đúng thế ... Y ... làm sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Người dùng phí công kiếm y nữa ...

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Y đã được người cứu chạy đi rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Ai đã cứu y?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- U Linh địa cung.

Ngô Cương ủa lên một tiếng. Chàng tưởng chừng một khối đá trầm trọng buộc vào trái tim rút xuống đất. Chàng đoán đã không sai. Quả nhiên trưởng lão Địa cung đã cứu y mà người nào được trưởng lão Địa cung cứu thoát thì không thể chết được. Nhưng ...

Lòng chàng xúc động hỏi:

- Chính mắt đại sư đã trông thấy ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương lại hỏi:

- Không hiểu báii huynh của văn bối đã được giải khai khỏi điều cấm chế chưa?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Cái đó bản tăng không biết.

Ngô Cương xao xuyến trong lòng vì nếu Tống Duy Bình không giải khai được sự kiềm chế tất phải đến chết.

Nghĩ tới đây chàng cảm hận mình chủ phụ nhân thấu xương. Chàng tự thề ngẫm với mình là nếu lần sau còn gặp mặt quyết giết mụ. Chàng hỏi lại Vong Ngã hòa thượng:

- Đại sư có biết lai lịch Võ Lâm Minh Chủ thế nào không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Y tự xưng là “Nam Hoàng kỳ nhân”. Nhưng trước đây trong Võ Lâm không có nhân vật vào danh hiệu thế này. Từ ngày y làm Minh Chủ đến giờ chưa lộ chân tướng lần nào...

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư cũng không biết rõ ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bản tăng không biết .

Ngô Cương nói:

- Y đã không dám để lộ bản tướng thì tất có ẩn tình gì...

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Trên chốn giang hồ kỳ bí này có thiếu chi sự lạ. Dĩ nhiên phải có nguyên nhân.

Ngô Cương hỏi:

- Lúc ban đầu võ lâm ở Trung Nguyên đã suy tôn nhân cật này lên làm Minh Chủ, chẳng lẽ lại không một người nào biết ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Hải tử! Khi đó Võ Lâm bị bọn Thất Kinh Giáo đầu độc sắp lâm vào mặt vận mà có người ra đường đầu gánh trách nhiệm hứng lấy tai họa thì ai mà không cảm ơn đức? Thế rồi gây thành sự thực.

Ngô Cương hỏi:

- Thế là tránh võ đũa gặp võ đũa, phải không?

- Phải rồi! Nhiều bạn đồng đạo cũng nhận thấy như vậy, nhưng hối hận thì đã không kịp nữa.

Ngô Cương nói:

- Chính nghĩa Võ Lâm ở Trung Nguyên đã lâm vào tình trạng lu mờ mà võ đạo bị chìm đắm, nên gặp kiếp nạn này.

Vong Ngã hòa thượng nói

- Hải tử! Thiên kiến của người ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại sư, vụ huyết án ở Võ Lâm Đệ Nhất Bảo là thế nào?

Vong Ngã hòa thượng thở dài nói:

- Hỡi ôi! Đó là luật nhân quả.

Ngô Cương nói:

- Đại sư ưu thời mẫn thế, nhất thiết đều cho là nhân quả ...

Chàng ngưng lại một chút rồi ngẩn ngơ nói:

- Mười năm trước các môn phái đã trồng cái nhân kia để bây giờ vẫn bối phải hái quả này.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Đức Phật từ bi! Thiên đạo tuần hoàn. Lòng thiện ngăn điều tàn ác. Hải tử! Người nên thể theo lòng trời mà hành động.

Ngô Cương buông tiếng thở dài. Non thù biển hận của chàng chẳng thể vì mấy câu này mà tiêu tan được.

Vong Ngã hòa thượng cũng buông tiếng thở dài ra chiều ngẫm nghĩ.

Ngô Cương lại chấp tay nói:

- Văn bối có việc xin đi trước.

Vong Ngã hòa thượng buồn rầu đáp:

- Hải tử! Chúng ta còn có ngày tái hội.

Ngô Cương băng mình ra khỏi khu rừng nhằm nẻo đường Tương Dương mà tiến.

Ngoài cửa Tây thành Tương Dương thiên về mặt Bắc là bến sông Hán thủy nổi lên một tòa nhà ngất trời. Đó là Tầng Long Trang, một trang viện đem lại nhiều khoái trá cho đồng đạo võ lâm, mà cũng là tổng đàn của Thần Đạo hội.

Thần Đạo hội cũng nổi tiếng như Võ Lâm Đệ Nhất Bảo ngày trước và có một địa vị tương đương với các môn phái lớn.

Lão hội chủ Thần Đạo là Đoạt Mệnh Nhất Dao Âu Dương Chí đã gác đao quy ẩn từ năm năm trước. Con trai độc nhất của lão là Âu Dương Phương nắm giữ công việc trong hội.

Hôm ấy ở Tầng long trang treo đèn kết hoa. Tráng đinh cùng người nhà đều mặc quần áo mới. Trong trang tràn trề một bầu không khí vui mừng.

Bắt đầu từ ba bữa trước đã có tân khách lục tục kéo đến. Bữa nay từ sáng đến trưa xe ngựa tới tấp không lúc nào ngớt mà toàn là hào khách Võ Lâm từ tam sơn ngũ nhạc tới nơi.

Trước một toàn nhà lầu nguy nga. Hàng trăm ngọn đèn kết thành một chữ “THỌ” lớn vô cùng. Hiện giờ tuy đèn chưa thắp lên mà coi đã có vẻ rất mỹ quan.

Nguyên bữa nay là ngày sinh nhật bảy mươi tuổi của lão hội chủ Đoạt Mệnh Nhất Dao Âu Dương Chí.

“Ông thọ” hớn hở tươi cười chấp tay vái chào khắp một lượt rồi cất giọng đồng dục:

- Bữa nay là sinh nhật tiểu lão được các vị chẳng ngại đường xa ngàn dặm tới đây để chúc thọ cùng ban cho đồ tặng. Tiểu lão rất lấy làm cảm kích. Gội là có chén rượu lạt mong các vị chiếu cố một cách vui vẻ.

Lão nói xong lại vái vòng quanh một lượt.

Tiếng vỗ tay hoan hô như sấm dậy. Ông Thọ tiến vào nhà đại sảnh ngồi xuống thủ vị.

Lát sau rượu nhắm bày la liệt. Rồi tiệc rượu bắt đầu. Những người có mặt tại trường đều là hào khách Võ Lâm, không câu chấp lễ tục. Tiếng cười nói pha với tiếng sai quyền hành lệnh thành một khúc nhạc điên cuồng.

Ngoài ra còn tiếng trống tiếng đàn vang động cả một vùng.

Giữa lúc náo nhiệt, một tên đệ tử chuyên việc đón khách chạy đến cửa sảnh đường lớn tiếng hô:

- Xin mời hội chủ!

Một hán tử trung niên áo xiêm lộng lẫy rời chiếu tiệc đi ra bên ngoài cửa. y chính là chủ hội Thần Dao ten gọi Âu Dương Phương.

Tên đệ tử kia nói:

- Quân sự là Tăng Giang có việc bẩm báo.

Âu Dương Phương hỏi:

- Việc gì?

Tăng Giang đáp:

- Ngoài trang có một khách nhân mới đến ...

Âu Dương Phương nói:

- Mời y vào đây hay là ... bản tòa phải ra đón?

Tăng Giang đáp:

- Vị khách này tính tình cổ quái ...

Âu Dương Phương hỏi:

- Cổ quái thế nào?

Tăng Giang đáp:

- Y không chịu nói rõ lai lịch mà chỉ bảo là có mối quan hệ lớn với lão hội chủ. Vả lại ...

Âu Dương Phương hỏi:

- Vả lại làm sao?

Tăng Giang đáp:

- Phần lễ mừng do bốn tên hán tử khiêng tới ...

Âu Dương Phương hỏi:

- Hình dạng khách nhân thế nào?

Tăng Giang đáp:

- Y là một lão già mặc áo đen.

Âu Dương nói:

- Được rồi! Để bản tòa thân hành ra đón.

Y nói xong rảo bước đi ra ngoài viện. Quản sự Tăng Giang theo sau

Ngoài cổng trang một lão già mặc áo đen đứng sững tại đó. Sau lão là bốn tên khất cái vào tuổi tráng niên khiêng một vật lớn hình vuông mà dài phủ đoạn màu hồng, không hiểu vật gì.

Mấy tên tráng đinh thấy hội chủ xuất hiện, vội đứng thành hai hàng khom lưng thu lễ.

Lão già áo đen cười ha hả cất tiếng oang oang:

- Hội chủ thân nghinh. Lão phu không dám...

Thần Dao hội chủ Âu Dương Phương nhìn thấy là một lão già lạ mặt chưa gặp mặt bao giờ. Bốn mắt gặp nhau, Âu Dương Phương bất giác phát run vì cặp nhãn thần của lão khiến cho người ta trông thấy phải khiếp sợ.

Người đến là khách. Âu Dương Phương không dám thất lễ. Y định thần lại gượng cười chấp tay hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Lão già áo đen đáp:

- Lão phu là bạn cố cựu với lệnh tôn.

39. Chương 39: Ngô Cương Mừng Thọ Cổ Quan Tài

Âu Dương Phương hỏi:

- Ủa! Tại hạ xin hỏi cao danh quý tánh.

Lão áo đen đáp:

- Lão phu cứ vào ra mắt lệnh tôn là tự nhiên người sẽ nhận ra.

Âu Dương Phương nói:

- Xin cho hay danh huý để tại hạ biết đường xưng hô.

Lão áo đen đáp:

- Không cần. Hội chủ tạm thời kêu lão phu bằng các hạ là được.

Âu Dương Phương chau mày nói:

- Vậy xin hỏi các hạ đến đây...

Lão áo đen ngắt lời:

- Ô hay! Bữa nay không phải là ngày mừng thọ lệnh tôn lên bảy mươi tuổi ư?

Âu Dương Phương đáp:

- Phải rồi, phải rồi! Nhưng...

Người khách nói ngay:

- Lão phu đi cả ngày đêm để đến mừng thọ. Tiện đây đưa một phần lễ thọ để tỏ lòng cung kính.

Âu Dương Phương đưa mắt nhìn lễ thọ bên cạnh quái nhân tự hỏi:

- Không hiểu lễ thọ này là vật gì?

Hắn liền hỏi:

- Các hạ ban cho lễ hậu không hiểu là vật kỳ trân gì?

Lão áo đen cười khanh khách đáp:

- Lễ thọ này kỳ thì có trân thì không.

Âu Dương Phương đưa mắt nhìn tên đệ tử đứng bên cạnh bảo gã:

- Người hãy đón lễ thọ...

Lão áo đen xua tay nói:

- Hãy khoan !

Âu Dương Phương hơi biến sắc hỏi:

- Theo ý các hạ thì...

Lão áo đen nói:

- Phần lễ thọ này không phải tầm thường mà cần chính “Ông Thọ” thân tự kiểm điểm rồi mới thu nhận.

Âu Dương Phương ngơ ngác:

- Các hạ...

Lão áo đen hỏi:

- Lão phu đến mừng thọ. Chẳng lẽ hội chủ bắt lão phu cứ đứng ngoài cổng này mãi hay sao?

Âu Dương Phương ngăn người ra một chút rồi chấp tay nói:

- Xin mời các hạ vào.

Lão áo đen đưa mắt nhìn bốn tên khiêu hóa tử khiêng lễ vật lên rồi nói:

- Xin hội chủ dẫn đường cho.

Âu Dương Phương liền trở gót đi trước. Lão già cùng bốn tên khiêu hóa khiêng lễ theo sau.

Lễ thọ vào cổng rồi xuyên qua nhà rạp tiếp khách, khiến cho tân khách hơi nhón nhác nhìn ra tự hỏi:

- Lễ thọ này là vật chi vậy? Lão áo đen lai lịch thế nào? Lão đã được hội chủ thân ra đón tiếp thì chắc là nhân vật khác thường?

Số đông tân khách chẳng một ai nhận ra lão. Lễ thọ đưa vào đến trước nhà đại sảnh lão áo đen lớn tiếng hô:

- Đặt xuống rồi các ngươi lui ra!

Lão áo đen cười khanh khách nói:

- “Ông Thọ”! Tại hạ đến mừng chạ xin “ông Thọ” tha lỗi cho.

Âu Dương Phương lật đật đi vào sảnh đường đến thẳng chỗ phụ thân là Âu Dương Chí rí tai mấy câu rồi hai cha con ra cửa sảnh đường.

Đoạn Mệnh Nhất Dao Âu Dương Chí chau mày một cái rồi gượng cười ha hả hỏi:

- Xin miễn thứ cho lão phu lão mắt. Ông bạn là cao nhân phương nào?

Lão áo đen lớn tiếng đáp:

- Tại hạ Huyết Sách Tam Kiếm.

Một tiếng la “Úi chao” vang lên.

Cả sảnh đường nhốn nháo. Bốn chữ “Sách Huyết Tam Kiếm” khiến cho quần hào nghĩ tới hai vị chưởng môn Võ Dương và Tứ Hải bang. Bị Sách Huyết Tam Kiếm hạ sát trên công nghĩa đài.

Cha con Âu Dương Chí tái mặt không nói nên lời.

Lão áo đen này không cần nói cũng biết là Ngô Cương đã hóa trang rồi.

Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành kỳ bí rung rợn.

Những tân khách địa vị tôn cao trong sảnh đường lúc này đã rời chiếu tiệc tới tấp ra đứng ngoài cửa.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- “Ông Thọ”! Xin “ông Thọ” thu nhận chút lễ bạc này.

Chàng nói xong thò tay kéo tấm khăn màu hồng phủ bên trên ra.

- Úi chao!

Lại một tiếng la hoảng nổi lên như sấm dậy.

Một chiếc quan tài sơn đen hiện ra trước mắt quần hào.

Âu Dương Phương da mặt co rúm lại găm lên quát:

- Khinh người thái quá!

Lão nhảy xổ về phía Ngô Cương.

Ngô Cương quát lên:

- Không được nhúc nhích.

Đoạn Mệnh Nhất Dao Âu Dương Chí tung mình nhảy lên rồi nắm lấy Âu Dương Phương.

Mấy chục đệ tử trong Thần Dao hội rẽ mọi người đi ra.

Bầu không khí càng khẩn trương vô cùng.

Âu Dương Phương bị phụ thân nắm lấy. Người y run bần bật. Hai mắt căm hận muốn toé lửa.

Âu Dương Chí không hổ là một nhân vật nổi tiếng giang hồ lâu nay. Lão trấn tĩnh Âu Dương Phương rồi trầm giọng hỏi:

- Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Ngô Cương cất tiếng lạnh như băng đáp:

- Tại hạ tới đây một là để mừng thọ, hai là đòi một món nợ.

Âu Dương Chí trợn mắt lên hỏi:

- Đòi nợ ư? Lão phu cùng ông bạn có biết nhau bao giờ đâu...

Ngô Cương ngắt lời:

- Âu Dương Chí. Chúng ta có mối liên hệ rất sâu xa rồi ông bạn sẽ biết...

Tân khách trong sảnh đường kéo ủa ra hành lang. Ngoài sân, dưới hiên chỗ nào cũng đông nghẹt người.

Ngô Cương đảo mắt nhìn quanh không khỏi chấn động tâm thần. Phía sau cha con Âu Dương Chí chàng đã ngó thấy bộ mặt quen thuộc như Lã Thục Viên và thư sinh áo lam cũng có mặt trong đám này. Ngoài ra còn một hán tử mình mặc áo xám. Hiển nhiên là Hoa Bất Phương. Gã này đã gây thù với Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi vì gã đã cướp người vợ có ghen của họ Hồ. Bên gã là một phụ nhân diêm dúa đầu bịt khăn lụa. Không cần hỏi cũng biết đó là Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương. Đã có một lần mụ hóa thân làm ni cô. Còn ngoài ra chàng không biết ai nữa.

Huỳnh y thực nữ Lã Thực Viên sắc mặt xám xanh trợn mắt nhìn Ngô Cương.

Âu Dương Chí cất giọng run run hỏi:

- Xin ông bạn cho biết lai lịch?

Ngô Cương nhắc lại:

- Tại hạ là Sách Huyết Tam Kiếm.

Âu Dương Chí nói:

- Lão phu không quen biết các hạ.

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi! Tại hạ chỉ nói một câu là ông biết ngay.

Thư sinh áo lam phe phẩy cây quạt hời xen vào:

- Giữa các hạ và Sách Huyết Nhất Kiếm có mối liên hệ thế nào?

Ngô Cương mắt chiếu ra những tia hàn quang lạnh lẽo đáp:

- Y là bạn đồng môn.

Hoa Bất Phương rẽ mọi người tiến ra nói:

- Nay ông bạn Võ Minh cấm chỉ những cuộc tư đấu.

Ngô Cương bóp chat ngay:

- Hoa Bất Phương! Nơi này không phải là chỗ tôn giá nhúng miệng vào.

Hoa Bất Phương bị chàng nói huych tẹt tên họ thì chấn động tâm thần không thốt nên lời nữa.

Bọn đệ tử Thần Dao hội đều nghiêng răng cắn tức nhe nhe chỉ chực xông vào.

Bầu không khí hoan lạc bị cụt hứng để thay vào bằng một làn mây sầu khủng khiếp. Âu Dương Chí cất giọng run run hỏi:

- Ông bạn đòi nợ gì?

Ngô Cương đáp cộc lốc:

- Nợ máu.

Hai tiếng nợ máu khiến người nghe ớn lạnh xương sống.

Âu Dương Chí không chấn tĩnh được nữa, xẵng giọng hỏi:

- Nợ máu nào?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ sẽ nói cho các hạ biết.

Âu Dương Chí nói:

- Trước đây năm năm lão phu đã rửa tay gác kiếm lùi ra khỏi giang hồ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nhưng việc thiếu nợ vẫn phải trả.

Âu Dương Chí đứng lên ưỡn ngực ra nói:

- Sách Huyết Tam Kiếm! Bản hội chủ muốn tiếp các hạ vài chiêu.

Ngô Cương đáp:

- Hội chủ không thể đón tiếp tại hạ được.

Âu Dương Phương hỏi:

- Sao không được? Phụ trái tử hoàn chứ?...

Ngô Cương cười đáp:

- Nếu tính cả hội chủ chỉ thêm vào món lợi tức thôi.

Âu Dương Phương nổi giận nói:

- Đừng khước lác vội! Có nghề gì hãy giở ra đi.

Âu Dương Chí giơ tay lên nói:

- Người hãy lui ra.

Âu Dương Phương nghiêng răng nói:

- Gia gia! Thanh danh của lão nhân gia có lý đâu...

Âu Dương Chí gạt đi:

- Đừng nhiều lời nữa.

Lã Thực Viên đột nhiên hỏi xen vào:

- Xin hỏi các hạ Sách Huyết Nhất Kiếm hiện giờ ở đâu?

Ngô Cương động tâm hỏi lại:

- Cô nương tìm y có việc gì?

Lã Thực Viên đáp:

- Để đòi nợ.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ lãnh thay cho y cũng được.

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Không được! Phải chính bản thân hấn mới xong.

Ngô Cương nói:

- Hiện giờ y đang ở trên đường đi Tân Dã.

Lã Thực Viên ngơ ngác hỏi:

- Gã đến Tân Dã ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế.

Lã Thực Viên hỏi:

- Gã đến Tân Dã làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Cũng đi đòi nợ.

Lã Thực Viên hỏi:

- Giết người phải không?

Ngô Cương đáp:

- Sao cô nương hỏi nhiều thế?

Giữa lúc ấy một lão già áo đen mắt to mày rậm hốt hoảng tiến vào nhìn Âu Dương Chí vẫy tay nói:

- Đại ca! Tiểu đệ xin đi trước một chút.

Âu Dương Chí gật đầu nói:

- Lão đệ! Xin lỗi nhé! Vì chuyện bất ngờ rắc rối khiến lão đệ mất vui.

Lão kia đáp:

- Đại ca! Đại ca đừng hiểu lầm là tiểu đệ có ý giữ thân không hiểu đạo nghĩa bỏ đi giữa lúc đại ca lâm sự. Thực tình...

Lão nói tới đây liếc mắt nhìn Ngô Cương rồi không nói nữa.

Hiển nhiên Ngô Cương vừa nói chuyện Sách Huyết Nhất Kiếm đến Tân Dã đã làm lão chấn động hãi hùng.

Âu Dương Chí nói:

- Lão đệ! Tiểu huynh biết rồi. Lão đệ cứ việc tùy tiện.

Lão kia đáp:

- Để ngày khác tiểu đệ xin đến đây từ tạ.

Âu Dương Chí cười ha hả nói:

- Lão đệ! Nếu chúng ta còn sống sẽ có ngày trùng hội.

Lão kia sắc mặt biến đổi mấy lần rồi trở gót ra đi.

Âu Dương Chí nói theo:

- Miễn cho tiểu huynh không tiến chân được.

Lão kia đã biến vào đám đông có tiếng người cất lên hỏi:

- Phải chăng lão đó là Liên Vân bảo chúa Chu Oai? Không ngờ lão nhút nhát đến thế?...

Ngô Cương động tâm thần tự nghĩ:

- Chuyến này mình đến đây Tân Dã hành động theo mục tiêu thứ ba, đối tượng là Liên vân bảo chúa Chu Oai, không ngờ chưa biết mặt hẵn để hẵn đi mất rồi. Nhưng thôi thế cũng được. Việc báo thù cần theo thứ tự mà làm.

Âu Dương Chí đảo mắt nhìn tân khách đứng vây quanh xúc động nói:

- Các bạn đã vì tình đồng đạo mà quan tâm, đáng lý Âu Dương Chí này phải tiếp đãi niềm nở. Nhưng hiện tình hình lão phu không bồi tiếp được chu đáo, vậy kính xin các vị tùy tiện. Nếu Âu Dương Chí này còn sống sót thì bữa này sang năm sẽ mở yến tiệc thiết liệ vị bằng tất cả thành ý để tạ lại điều khiếm khuyết bữa nay.

Mọi người nhón nháo lên một hồi, nhưng không ai bỏ đi.

Một lão già mặt đỏ dáng điệu uy mãnh rẽ đám đông tiến ra nhìn Ngô Cương chấp tay hỏi:

- Ông bạn! Ông bạn nghe tại hạ một lời được không?

Ngô Cương hỏi lại;

- Các hạ là ai?

Lão mặt đỏ đáp:

- Lão phu là Đông Phương Minh.

Ngô Cương hỏi:

- Có phải người đời thường kêu các hạ là Quan Đông đại hiệp...

Đông Phương Minh ngắt lời:

- Không dám! Đó chỉ qua là các bạn hữu giang hồ quá yêu mà đề bạt.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Đông Phương Minh đáp:

- Người võ lâm ân oán phân minh, còn chuyện sống chết là không đáng kể. Ông bạn lựa bữa nay để đến đây đòi rửa hận lại đem theo quan tài làm lễ mừng thọ như thế không sợ quá đáng ư?

Ngô Cương hỏi lại:

- Phải chăng các hạ cũng có ý bất bình?

Quan Đông đại hiệp Đông Phương Minh sa sầm nét mặt đáp:

- Có thể nói như vậy. Song tại hạ có ý làm theo Lỗ Trọng Liên.

Lão hiệp này đã nổi tiếng, Ngô Cương từng được nghe danh nên chàng ráng nhẫn nại hỏi:

- Đông Phương đại hiệp có biết tại hạ và Âu Dương lão bảo chủ có chuyện gì không?

Đông Phương Minh đáp:

- Vụ này có thể đem ra công khai để hỏi công luận...

Ngô Cương ngắt lời:

- Không thể công khai được.

Đông Phương Minh hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ bất tất phải giải thích.

Đông Phương Minh nói:

- Việc mà chẳng thể giải thích với mọi người được?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó khó mà đoán được.

Đông Phương Minh nói:

- Trừ khi là việc xấu xa lắm mới không dám đưa ra trước quần chúng.

Ngô Cương lửa giận bốc lên bùng bùng xẵng giọng nói:

- Im miệng đi! Tại hạ sợ dĩ tôn kính các hạ là vì thanh danh trong sạch. Vả lại các hạ không làm điều gì tàn ác nên tại hạ nhường nhịn mà thôi. Việc báo cừu tuyết hận thì trừ đường sự ra, người đệ tam không được hỏi tới. Đó là luật giang hồ. Chẳng lẽ các hạ không hiểu ư?

Quan Đông đại hiệp lớn tiếng:

- Đúng thế! Nhưng bữa nay tại hạ là tân khách, theo đạo nghĩa chẳng thể ngồi yên.

Đoạn Mệnh Nhất Dao Âu Dương Chí chấp tay nói:

- Đông Phương lão đệ hoài bão tấm lòng nghĩa hiệp tiểu huynh kích vô cùng. Bữa nay trên tiệc toàn là đồng đạo. Trước khi chưa rõ đầu đuôi, xin lão đệ hãy tạm thời giữ địa vị trung lập nên chăng?

Quan Đông đại hiệp Đông phương Minh lùi sang bên mé.

Âu Dương Phương quát hỏi:

- Sách Huyết Tam Kiếm! Người trả thù gì, đòi nợ nào? Nói đi.

Ngô Cương sát khí lộ ra ngoài mặt hai mắt đỏ ngầu quắc mắt ra nhìn Âu Dương Chí trầm giọng:

- Âu Dương Chí! Lão hãy nghe đây.

Âu Dương Chí nghiêng răng đáp:

- Mời các hạ nói đi.

Quần hào có mặt tại hiện trường, chú ý lắng nghe xem Sách Huyết Tam Kiếm nói gì, nhưng chàng vẫn chưa mở miệng.

Giữa lúc mọi người còn đang nghi hoặc thì sắc mặt Âu Dương Chí thay đổi mấy lần. Người lão loạng choạng, mắt lộ vẻ kinh hãi miệng lớn tiếng la:

- Hồng rồi!

Nguyên Ngô Cương đã dùng phép truyền âm nhập mật nói rõ thân thế cho lão nghe.

Quần hào đều kinh hãi biến sắc, nhưng không một ai hay chỗ ngoắt ngoéo.

Âu Dương Phương cất tiếng run run gọi:

- Gia gia!

Âu Dương Chí quát lên:

- Người hãy lui ra.

Âu Dương Phương nghe cha quát bắt giắc lùi lại một bước.

Tình trạng này khiến cho quần hùng nhớ đến tình trạng Sách Huyết Nhất Kiếm đã quyết đấu với Võ Dương chưởng giáo và Tứ Hải bang chúa trên Công Nghĩa đài trong lòng ai nấy đều rung sợ.

Âu Dương Chí vẻ mặt xám xanh lớn tiếng:

- Tiểu lão có lời kín cần cáo lỗi và xin các vị đồng đạo lập tức lên đường.

Câu này vừa thốt ra, quần hào la ó ầm lên. Ai nấy tự hỏi:

- Chẳng lẽ Âu Dương Chí đã làm điều gì sai quấy nên bị người ta tìm đến nhà nên mới có thái độ khác thường như vậy.

Quan Đông đại hiệp Đông Phương Minh chau mày hỏi:

- Âu Dương Chí huynh! Tiểu đệ đã kết giao với đại huynh mấy chục năm nay. Xin miễn cho tiểu đệ lỗ mãng hỏi một câu: Vụ này là thế nào đây?

Âu Dương Chí khoé mắt lộ ra những nỗi đau khổ vô cùng, nhăn nhó cười đáp:

- Lão đệ! Đây là việc riêng của tiểu huynh. Xin lão đệ đừng hỏi tới.

Đông Phương Minh lẳng lặng không nói gì nữa, nhưng cũng như mọi người, đầy ngờ vực. Mọi người không chịu bỏ đi, dường như muốn phanh phui ra vụ này.

Âu Dương Chí buông tiếng thở dài quay sang nhìn Ngô Cương cất giọng hỏi:

- Món nợ đó thanh toán bằng cách nào?

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Vay sao trả vậy.

Âu Dương Chí da mặt co rúm lại loạng choạng người đi, cất giọng run run nói:

- Lão phu xét món nợ này nếu bàn đến nguyên nhân...

Ngô Cương giơ tay lên chặn lời đối phương nói:

- Tại hạ sẽ đem sự thật công khai tuyên bố.

Âu Dương Chí ngăn người ra hỏi:

- Lão phu đã bảy chục tuổi có chết cũng chẳng non yếu gì nữa, chỉ xin ột mình lão phu gánh hết trách nhiệm được không?

Ngô Cương đáp:

- Không được.

Âu Dương Chí hỏi:

- Chẳng lẽ ông bạn định tru diệt hết bản trang chẳng?

Câu nói sắc mùi máu tanh khiến cho quần hào xao xuyến trong lòng. Ai cũng ý thức được nội tình rất nghiêm trọng.

Âu Dương Phương nắm lấy tay phụ thân rú lên hỏi:

- Gia Gia! Vụ này là thế nào đây.

Âu Dương Chí hất mạnh tay con ra quát lên:

- Ta không cho người hỏi nữa.

Hoa Bất Phương lạnh lùng xen vào:

- Sách Huyết tam Kiếm! Bản nhân lấy danh nghĩa Võ Minh có lời trung cáo cho các hạ nên nghĩ kỹ rồi hẵng làm và nên tuân theo công ước Võ Minh...

Ngô Cương nói:

- Câm họng đi! Người không đáng.

Hoa Bất Phương cũng lớn tiếng:

- Rồi người sẽ phải hối hận cũng không kịp nữa.

Ngô Cương quát lên:

- Hoa Bất Phương! Khép cái mồm của người lại không thì có người sẽ băm xác người ra thành muôn đoạn.

Hoa Bất Phương xám mặt run lên hỏi:

- Ai?

Ngô Cương đáp:

- Người đã bị các người bỏ vào quan tài đưa đi.

Hoa Bất Phương giật bắn người lên, đưa mắt chăm chú nhìn Từ Tiểu hương, không nói gì nữa.

Cỗ quan tài sơn đen tỏa ra một làn không khí chết chóc rung rợn khiến người ta phải phát run.

Mỹ nhân ngư Từ Tiểu Hương cất giọng âm trầm nói:

- Sách Huyết tam Kiếm! Người thật là cuồng vọng...

Ngô Cương hắng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Âu Dương Phương tức giận đến cực điểm quát hỏi:

- Sách Huyết tam Kiếm! Sao người lại đem quan tài đến đây?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Bữa nay trong bọn các người ắt có người nằm vào trong đó.

Âu Dương Chí nghiêng rằng nói:

- Sách Huyết Tam Kiếm! Lão phu nhắc lại đề nghị hồi nãy.

Ngô Cương ngẫm nghĩ rồi trầm trọng:

- Được ! Nhưng phải có điều kiện.

Âu Dương Chí hỏi:

- Điều kiện gì?

Ngô Cương đáp:

- Lão phải lập tức tuyên bố giải tán Thần Dao hội.

Điều kiện này thật là thảm khốc không ai dám ưng chịu.

Âu Dương Phương tức giận hầm hầm gầm lên:

- Không được! Dù cả Thần Dao hội chỉ còn một người sống cũng không thể tuyên bố như vậy được.

Ngô Cương nghiêng rằng đáp:

- Thế thì hội đó sẽ không còn một người nào sống sót.

Bọn đệ tử Thần dao hội có mặt tại trường phần nộ đến kỳ cùng đều bật tiếng hầm hừ cặp mắt trợn lên cơ hồ toé máu.

Quần hào cũng bị câu nói sắc mùi máu tanh làm cho kích động nhốn nháo cả lên.

Ngô Cương vẫn điềm nhiên. Lúc cần đến chàng có phải đại khai sát giới cũng không chùn tay vì chàng nghĩ đến nắm mồ chôn năm trăm mạng người thảm khốc phi thường. Huyết dịch trong người chàng cũng đầy sát khí giả tỷ mỗi thảm hoạ ngày trước mà không do người bào huynh của chàng là Ngô Hùng cầm đầu gây nên thì chàng phải gây cuộc đổ máu tru diệt hết các môn phái chàng mới cam tâm.

40. Chương 40: Vong Ngã Hào Thượng Lại Xuất Hiện

Một điều ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Âu Dương Chí cất tiếng lạnh lẽo tuyên bố:

- Lão phu tiếp thụ điều kiện đó.

Âu Dương Phương run bần bật hô lên:

- Gia gia! Gia gia không thể...

Âu Dương Chí quát mắt nhìn gã quát:

- Câm miệng ngay! Người mà không vâng lệnh phụ thân là kẻ bất hiếu.

Âu Dương Phương thấy phụ thân tỏ ra thái độ khác thường, cặp mắt gã long lanh sa lệ.

Những người hiện diện tại trường ai cũng vượt bụng thở dài vì Đoạt Mệnh Nhất Dao Âu Dương Chí sao lại chịu nhục nhã như vậy.

Ngô Cương cất giọng lạnh lẽo hỏi:

- Lão còn muốn nói thêm gì nữa không?

Âu Dương Chí cất tiếng trầm trọng tuyên bố lại lần nữa:

- Các bạn đồng đạo chứng kiến cho! Từ nay Thần Dao hội lui ra khỏi giang hồ.

Quần hào nhốn nháo cả lên.

Âu Dương Phương khí tức xông thẳng vào tim, miệng hộc máu tươi.

Quan Đông đại hiệp Đông Phương Minh chỉ đầu ngón chân xuống đất nhảy vọt lên đầu mọi người bỏ đi. Hiển nhiên đại hiệp đây lòng chính khí này nghe lời Âu Dương Chí quyết định lão không muốn giây vào nữa.

Âu Dương Phương phấn khích như người điên tun mình vọt đến trước mặt Ngô Cương. Bọn đệ tử Thần Dao hội có bảy, tám tên đứng bên gã cũng cầm đao nhảy ủa vào.

“Bình” một tiếng rung rợn! Tiếp theo là những tiếng rú vang lên. Song chưởng của Ngô Cương đồng thời xô ra.

Âu Dương Phương bị hất ngược lại. Bảy, tám tên đệ tử chạy tứ tung. Mấy tên học máu tươi.

Một chiêu đánh ra đột ngột rồi dừng lại ngay. Hiển nhiên công lực Sách Huyết Tam Kiếm cực kỳ khủng khiếp.

Âu Dương Chí tức giận gầm lên:

- Người dám trái lệnh ta chẳng?

Âu Dương Phương da mặt co rúm biến đổi hình dạng người hấn run bần bật không ngớt. Hấn trợn mắt rách cả kẻ, máu tươi chảy ra.

Bầu không khí trong trường khiến người ta cảm thấy ngột thở.

Trong lòng ai nấy đều tự hỏi:

- Mấy lần kiếm sĩ loại này đều tự xưng là Sách Huyết. Không hiểu bọn chúng mấy người? Kiếm thuật bao trùm võ lâm mà chẳng ai hay lai lịch chúng như thế nào? Tại sao chúng chuyên tìm những môn phái lớn để hạ thủ? Vì lẽ gì chúng không dám để lộ chân tướng một cách công khai?...

Âu Dương Chí dường như mới trong khoảnh khắc mà lão già đi rất nhiều. Những vết nhăn trên mặt sâu gấp mấy trước. Âu Dương Chí xưa nay còn đâu? Hào khí ngất trời bây giờ tựa hồ tiêu tan hết.

Vụ bí mật đáng sợ này dường như phiến đá ngàn cân đè lên tim mọi người.

Bỗng có tiếng hô:

- Lấy đao mau!

Tiếng quát làm cho bầu không khí trong trường khẩn trương đến cực điểm.

Nguyên Âu Dương Chí năm năm trước đã gác đao quy ẩn nay đột nhiên lão lại khai đao phá bỏ lời thề.

Âu Dương Phương trở gót đi vào. Chỉ trong giây lát hấn ôm một thanh phá Sơn đao sống dày, ánh hàn quan lấp loáng đi tới trước mặt phụ thân, vô cùng kích động hỏi:

- Gia gia ! Gia gia xóa bỏ lời thề ư?

Âu Dương Chí đáp:

- Không thể không được.

Âu Dương Phương ngập ngừng hỏi:

- Có thể để hài nhi...

Âu Dương Chí ngắt lời:

- Không được! Cần phải chính phụ thân giải quyết vụ này. Đưa đao đây!

Chưa dứt lời lão giựt lấy thanh thần đao. Nét mặt hiện lên một nụ cười đau khổ. Tay mặt nắm chuôi đao. Tay trái khẽ vuốt đao. Không ai hiểu trong lòng lão đang nghĩ gì bây giờ?

Toàn trường yên lặng như tờ, tưởng chừng như cây kim rơi cũng nghe tiếng.

Sau một lúc khá lâu Âu Dương Chí ngó Âu Dương Phương bằng tia mục quang nghiêm khắc. Lão cất giọng trầm trọng nói:

- Hài tử! Người nên nhớ là bữa nay giải tán Thần đao hội và rồi ra lệnh cho các đệ tử không được báo thù.

Âu Dương Phương quỳ hai gối xuống cất giọng thê lương:

- Gia gia!...

Nước mắt và máu hòa vào nhau tuôn ra tầm tã.

Âu Dương Chí nghiêng răng trầm lặng hồi lâu rồi khẽ bảo con:

- Hài tử! Người đứng dậy đi. Bất luận bữa nay ta sống hay chết cũng làm vậy.

Lão dứt lời quay lại nhìn Ngô Cương run lên nói:

- Bằng hữu! Lời nói của bậc đại trượng phu coi bằng chín vạc. Bất luận bữa nay ai nằm vào trong cổ quan tài kia thì lời ước vừa rồi cũng không thay đổi. Thần Dao hội nhất định giải tán mà vụ này chỉ một mình lão phu gánh hết.

Ngô Cương nói:

- Thế thì phải lắm.

Âu Dương Chí giục:

- Ông bạn chuẩn bị động thủ đi!

Ngô Cương rút Phụng kiếm ra đánh soạt một tiếng.

Những người đứng quanh tới tấp lùi lại để một quãng hành lang trống rỗng.

Âu Dương Phương cặp mắt còn đọng máu trợn lên đứng tựa cửa sảnh đường phái sau phụ thân. Nỗi oán hận của hân khiến người ta không rét mà run.

Một bên là Đoạn Mệnh Nhất Dao.

Một bên là Sách Huyết Tam Kiếm.

Hai bên sắp đi vào một trường quyết đấu hiểm thấy trong võ lâm.

Hai người cùng khai môn hộ cầm binh khí thủ thế. Bốn mắt nhìn nhau ngưng thần giới bị. Khí thế hai bên khiến cho trong lòng mọi người đều xao xuyến, dương mắt lên mà nhìn.

Đoạn Mệnh Nhất Dao nổi tiếng Trung Nguyên đấu với ai dù ghê gớm đến đâu, ít ra cũng chống được ba hiệp. Còn Sách Huyết Tam Kiếm biểu lộ ra thế đánh đúng như Sách Huyết Nhất Kiếm.

Ai cũng biết rằng cuộc quyết đấu sinh tử này chẳng thể kết liễu trong khoảnh khắc.

Thời gian trôi qua từng khắc một cách rất trầm trọng.

Âu Dương Chí mặt đỏ bừng, trán toát mồ hôi.

Quần hào tại trường bị bầu không khí khẩn trương cũng đều mồ hôi nhỏ giọt.

Lúc này nhãn quan của Ngô Cương dường như ngưng tụ thành hình khiến người trông thấy là suốt đời chẳng thể quên được.

Trong thời gian chùng uống cạn tuần trà, thân hình Âu Dương Chí bắt đầu hơi run...

Ánh hàn quang lóe lên. Choang choang hai tiếng do kim thiết chạm nhau bật lên.

Tiếp theo nữa có tiếng rú trầm trọng vang lên.

Sách Huyết Tam Kiếm lùi lại ba bước. Thanh Phụng kiếm trong tay chàng trở mũi xuống đất. Mũi đao của Âu Dương Chí trở về phía trước.

Bầu không khí tưởng chừng ngưng kết lại. Sự hô hấp của mọi người tựa hồ đình chỉ.

Sao chưa thấy động tĩnh gì?

Bỗng nghe “huyếch” một tiếng! Người Âu Dương Chí té xuống. Cái đầu bạc phơ lăn ra tận đằng xa. Máu tươi ở cổ phun ra như suối, nhuộm đỏ cả thêm hiên lát bằng gạch trắng.

Những tiếng la hoảng bật lên như sấm nổ.

Mới một chiêu mà Âu Dương Chí đã bay đầu thì ai mà tin được. Nhưng sự thực thảm khốc xảy ra trước mắt, không muốn tin thì cũng phải tin.

Hội chủ Âu Dương Phương gầm lên một tiếng thật to như người phát điên. Hắn nhảy xổ vào chụp lấy thanh Thần đao hãy còn vậy máu hằm hằm xông đến trước mặt Ngô Cương. Gã liều mạng phóng đao ra cực kỳ khủng khiếp.

Ngô Cương né người đi thay đổi phương vị chứ không phản kích.

Âu Dương Phương đứng ngậy người ra một chút rồi lượn lại thủ cấp của phụ thân đặt vào bên xác rồi nhảy xổ tới.

Choang một tiếng rung rợn. Tia lửa bắn ra tung tóe.

Âu Dương Phương lùi lại ba bốn bước.

Mười mấy tên đệ tử hét lên một tiếng nhảy ủa vào.

Bỗng một tiếng hét vang lên:

- Dừng tay!

Tiếp theo tiếng quát và tiếng kiếm gãy và tiếng người la rùm nổi lên. Mười mấy tên môn hạ hội Thần Đao bị hất lùi ra bốn phía. Trên mảnh đất rải rác những mảnh đao gãy.

Ngô Cương đứng sừng sững như núi chẳng khác một vị thiên thần.

Âu Dương Phương như người phát điên lại vung đao xông vào trận đánh.

Ngô Cương vung kiếm lên gạt đánh choang một tiếng.

Thanh Thần đao trong tay Âu Dương Phương bị rớt xuống đất. Tay đao máu chảy đầm đìa. Mũi kiếm của Ngô Cương chỉ lên trước ngực gã.

Quần hào tại trường đều kinh hồn tang đởm.

Ngô Cương cất giọng lạnh lùng như băng tuyên bố:

- Tại hạ đã đáp lời lệnh tôn không giết ai ngoài lão.

Âu Dương Phương thở hồng hộc, mắt vẫn chảy máu. Tình trạng thảm khốc này khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Âu Dương Phương lớn tiếng quát:

- Sách Huyết Tam Kiếm! Người hạ thủ giết ta đi!

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không dám thất tín với người chết rồi.

Âu Dương Phương đáp:

- Bữa nay ngươi không giết ta thì ta dù còn một hơi thở cũng thề rằng quyết giết ngươi.

Ngô Cương đáp:

- Người mà trái lệnh phụ thân thì ta có giết đi cũng không là quá đáng. Ta đi đây! Sau này sẽ tái ngộ.

Chàng dứt lời thu Phụng kiếm về trở gót toan đi...

Giữa lúc ấy bỗng thấy làn song người rẽ ra, bốn lão già áo đen tay cầm Phá sơn đao loạn choạng chạy vào.

Trong đám đông có tiếng la hoảng:

- Thần Đao tứ lão!

Ngô Cương chấn động tam thần liền dừng bước lại.

Bốn lão áo đen nhìn thi thể Âu Dương Chí liền hô lên một tiếng bi thảm:

- Đại sư huynh!

Rồi một người đứng một phương vị vây Ngô Cương và Âu Dương Phương vào giữa.

Tứ lão vẻ mặt bi phần không bút nào tả xiết.

Ngô Cương từ từ xoay mình lại đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn qua tứ lão một lượt rồi hắng giọng nói:

- Bốn vị định làm gì?

Tứ lão đồng thời lên tiếng:

- Bọn ta băm thây ngươi ra muôn đoạn.

Ngô Cương ngấm ngầm xoay chuyển chủ ý trong lòng:

- Bọn này kêu Âu Dương Chí bằng đại sư huynh thì họ đều là sư đệ của lão. Dù mình cừu hận đầy mình nhưng đã đáp lời của người chết thì không thể bội tín được, nhưng coi tình thế đối phương thì họ nhất định giết được mình mới cam tâm...

Một trong tứ lão quát hỏi:

- Sách Huyết Tam Kiếm! Ngươi có thù oán gì với đại sư huynh của ta?

Ngô Cương đáp:

- Người chết đã tự nguyện một mình gánh trách nhiệm thì còn nhắc làm gì nữa?

Lão kia nói:

- Chẳng có lý nào thế được!

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ bây giờ muốn sao?

Lão già buông thông;

- Báo thù.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ chịu lời ước hẹn điều kiện với người chết là không làm đổ máu đến người thứ hai. Nhưng nếu các vị bức bách thì tại hạ đành phải ra tay.

Lão già nói:

- Sách Huyết Tam Kiếm! Trừ phi bốn anh em lão phu phơi thây đường trường, không thì ngươi đừng hòng thoát thân.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ mà muốn đi thì tin rằng chẳng ai ngăn cản được.

Một lão già khác quát:

- Ngươi trả thù gì? Nói ra?

Ngô Cương nghiêng răng đáp:

- Huyết cừu!

Lão già kia giục:

- Ngươi nói rõ lai lịch và sự thực đi.

Ngô Cương đáp cộc lốc:

- Không được.

Âu Dương Phương lượm thang Thần đao dưới đất lên cất giọng cực kỳ bi phẫn nói:

- Xin bốn vị sư thúc hãy nhường cho tiểu đệ liễu mạng với tên man mọi này. Tiểu đệ ngã rồi bốn vị hãy .

Lão già nói trước lại lên tiếng:

- Lấy máu đổi máu. Chúng ta nhất tề xông vào đi!

Năm thanh đao đồng thời xông lên.

Âu Dương Phương lùi lại ba bước chiếm một phương vị như tứ lão.

Ngô Cương tay cầm thanh kiếm từ từ giơ cao, cất tiếng:

- Các vị muốn đổ máu ư? Xin mời động thủ.

Lại một màn kịch lưu huyết thê thảm xem chừng khó lòng tránh khỏi.

Quần hào một mặt bị oai phong của Sách Huyết Tam Kiếm uy hiếp một mặt theo quy củ giang hồ, nên chẳng ai lên tiếng.

Giữa lúc ấy bỗng có một thanh âm chói tai vọng lại:

- Không được động thủ!

Bỗng thấy một bóng người vọt lên qua đầu mọi người hạ xuống trước hành lang.

Quần hào thấy người mới đến không khỏi nhón nhác cả lên, người này chính là Quái hòa thượng ăn mặc như kiêu khách cái khiến ai trông thấy cũng buồn nôn mà không hiểu lão ý vào sức mạnh nào để ngăn trở cuộc tỷ kiếm nguy hiểm ấy.

Ngô Cương ngẩn đầu nhìn ra hòa thượng này chẳng khác gì âm hồn ám ảnh không chịu buông tha. Vì lẽ gì lão chăm chú nhìn mình. So với Vô Sự Sinh Phi, lão còn đa sự hơn...

Người mới đến chính là Vong Ngã hòa thượng.

Trước hết Vong Ngã hòa thượng đảo mắt nhìn sáu người trong hiên sảnh đường rồi nhìn cổ quan tài bỏ trống. Lão cứ rủ thấp cặp long mày chấp tay niệm:

- A Di Đà Phật! Nhân quả tuần hoàn, thật là đáng sợ!

Rồi lão tiến vào vòng chiến đến bên Ngô Cương nói:

- Thí chủ! Đã đánh rồi thì nên đi thôi.

Ngô Cương không nói gì.

Tứ lão trầm trọng quát hỏi:

- Người xuất gia kia ở đâu đến?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng là Vong Ngã!

Bốn lão lại hỏi:

- Hòa thượng đến đây làm chi?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Để kết thúc vụ huyết chiến này.

Pháp hiệu Vong Ngã khiến mọi người nghe đều cảm thấy là người lạ, chưa từng nghe ai nói đến.

Âu Dương Phương nói:

- Đại sư! Chiến trường sặc mùi máu tanh. Đại sư là kẻ tu hành không nên đến gần. Mời đại sư đi cho.

Vong Ngã hòa thượng lạnh lùng đáp:

- Bần tăng chuyên việc giải trừ kiếp nạn, có lý đâu chưa hỏi rõ đầu đuôi đã bỏ đi ngay.

Âu Dương Phương nói:

- Đại sư không can thiệp được đâu.

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Thiếu thí chủ! Một người chết là đủ rồi...

Âu Dương Phương hỏi:

- Đại hòa thượng muốn sao bây giờ?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng chỉ muốn không còn đổ máu. Ngoài ra chẳng có ý gì khác.

Âu Dương Phương hỏi:

- Đại hòa thượng định ngăn cuộc báo thù của bọn tại hạ chăng?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- A di đà phật! Việc quả báo không lầm, mối thù nên cõ chứ không nên buộc.

Âu Dương Phương lớn tiếng:

- Không ai có thể can thiệp vào việc hợp lý này được.

- Bất quá bần tăng thể lòng từ bi của phật...

- Mời đại sư tùy tiện đi thôi.

- Thí chủ vẫn còn chấp mê ư?

Một trong tứ lão vong lưỡi đao lên nói:

- Nhà sư kia! Đao kiếm không có mắt...

Vong Ngã hòa thượng ngắt lời:

- Phải rồi! Nhưng người thì có mắt.

- Lão phu lấy lời trung cáo tối hậu mời hòa thượng lui ra.

- Chắc các vị thí chủ cũng biết di ngôn của kẻ chết rồi?

Tứ lão hỏi lại:

- Cái đó liên quan gì tới hòa thượng?

- Các vị tự ý làm càn khiến cho người chết không nhắm mắt được.

Âu Dương Phương thiết tha với chuyện báo thù lớn tiếng đáp:

- Bước ngay!

Vong Ngã hòa thượng trợn mắt lên hô lớn:

- Biển nghiệt bát ngát, quay đầu là bờ.

Ngô Cương không nhịn được cũng lên tiếng:

- Đại sư bất tất phải phí lời. Theo ta thấy thì tại hạ có lấy máu mà rửa trang viện này cũng không phải là quá đáng.

Vong Ngã hòa thượng râu mày chống ngược lên cất giọng trầm trọng nói:

- Thí chủ! Lời nói đó có điều quá đáng.

Âu Dương Phương quát to:

- Đại hòa thượng bản tọa động thủ đây.

Vong Ngã hòa thượng lạnh lùng nói:

- Bần tăng nhất định phải ngăn cản cuộc lưu huyết thê thảm này. Âu Dương Phương tức giận hừ một tiếng rồi vung đao chém. Xuống đầu Vong Ngã.

Vong Ngã hòa thượng niệm phật hiệu xong đứng yên không chịu né tránh, lão phát tay áo nhằm cuốn lấy thanh đao.

Thanh thần đao này chặt sắt như cắt bùn. Đến thanh Phụng kiếm cũng không làm cho nó tổn thương được. Thế mà Quái hòa thượng vung tay lên gạt khiến cho quần hào có đến phân nửa bật tiếng la hoảng.

Chỉ có mình Ngô Cương là biết rõ Quái hòa thượng đã luyện thành cương khí huyền công. Tay áo rách của lão chẳng khác gì thanh bảo đao đúc bằng thép nguyên chất nên chàng lạnh lùng tự thủ bang quan.

“Choang” một tiếng ùng rợn! Thanh thần đao của Âu Dương Phương vừa đụng vào tay áo nhà sư liền bị luồng cương khí mãnh liệt vô cùng hất ngược trở lại. Hắc kinh hoàng bật tiếng la:

- Ủi chao!

Quần hào ai nấy đều tròn mắt há miệng, Họ không ngờ nhà sư tướng mạo tầm thường chẳng có tiếng tăm gì, nữa khát cái nữa sư sãi mà thần công lại kinh hãi thế tục. Thật là không thể lấy tướng mạo để hiểu bản lĩnh của con người. Nước biển rộng không thể lấy dấu mà đo được.

Âu Dương Phương rất đỗi ngạc nhiên không thối nên lời. Tứ lão đều biến sắc. Một lão run lên hỏi:

- Hòa thượng! Hòa thượng đứng về phe nào?

Vong Ngã hòa thượng lạnh lùng đáp:

- Bần tăng đứng giữa, tự mình một phái.

Tứ lão nói:

- Chỗ này không có người trung gian.

- Các vị không nên tự ý làm càn.

- Dù hòa thượng có dạ từ bi nhưng đáng tiếc chỗ này không hợp.

- Thí chủ nên tôn trọng lời di ngôn của đại sư huynh.

Một lão quát to:

- Đại hòa thượng! Lai lịch của đại hòa thượng không rõ mà mục đích cũng đáng ngờ. Đừng rườm lời vô ích. Hãy lui ra. Chúng ta tiến lên!

Bốn thanh cương đao đồng thời giơ lên...

Quần hào chỉ thấy hoa mắt một cái rồi luồng cương phong ào ạt xô ra bốn phái.

Những tiếng choang choảng vang lên cơ hồ thủng cả màn nhĩ.

Tứ lão lập tức lui lại.

Nguyên Vong Ngã hòa thượng trong lúc thăng thốt đã vung chưởng đánh về từng phái. Bốn phát chưởng khác phương vị này tưởng chừng do bốn người đánh ra cùng một lúc mà phát huy uy lực ghê gớm vô cùng!

Quần hào đứng bang quan ai cũng phải lắc đầu le lưỡi.

Không một ai nhìn rõ Quái hòa thượng đã ra tay như thế nào. Chỉ mình Ngô Cương trông thấy lão vùng chưởng đánh thành hình chữ thập. Tuy nhiên chính chàng cũng tự liệu là mình khó làm được như lão.

Âu Dương Phương hô lớn:

- Bốn vị thúc! Món nợ này để ngày khác sẽ thanh toán. Bây giờ hãy lo liệu mai tang cho tiên phụ đã.

Vong Ngã hòa thượng thở phào một cái nói:

- Âu Dương thí chủ! Mỗi oan nên cỗi...

Âu Dương Phương vẫy tay gạt đi:

- Thôi đừng nhiều lời nữa.

Vong Ngã hòa thượng lấp lánh chiếu ra những tia thần quan nhìn chòng chọc vào Âu Dương Phương. Lão máy môi dường như dùng phép truyền âm nhập mật để nói cho gã hay về sự thực trong vụ này.

Âu Dương Phương sắc mặt biến đổi, nhìn chăm chăm vào Ngô Cương không chớp mắt. Lâu lâu nở một nụ cười thâm nghiêm rằng nói:

- Té ra là thế! Vậy tại hạ quyết tuân theo lời di mệnh của tiên phụ, giải tán Thần đạo hội. Từ đây lui khỏi giang hồ.

Ngô Cương không nói gì nữa.

Vong Ngã hòa thượng chấp tay nói:

- A di đà phật! Thí chủ thật là con người đại trí đại tuệ.

Thần đạo tứ lão chẳng hiểu làm sao. Lão đứng đầu run run hỏi Âu Dương Phương:

- Hiền diệt... ý người sao?

Âu Dương Phương cất giọng thâm lương đáp:

- Việc này cần phải cơ mật. Để rồi tiểu diệt sẽ bẩm lại sau.

Giữa lúc ấy có người la hoảng:

- Trên bạo cửa có vật gì kia?

Bao nhiêu con mắt đều nhìn cả lên bạo cửa thì thấy một vật giống như cây ngân trâm cắm vào giữa bạo cửa.

Tứ lão đồng thanh la hoảng:

- Diêm Vương Trâm!

41. Chương 41: Gian Phu Dâm Phụ Bị Phơi Thây

Ba chữ “Diêm Vương trâm” như sét nổ giữa trời thanh làm chấn động tâm thần mọi người.

Không ai ngờ tiêu chí giết người của Yêu Vương Âu Dương Tàn lại xuất hiện đúng lúc này và ở nơi đây.

Mọi người tự hỏi:

- Đối tượng là ai?

Không trường đã sặc mùi máu tanh bây giờ lại thêm vẻ khủng khiếp.

Tiêu chí của đệ nhất Ma Vương trong võ lâm xuất hiện là tất có một người hay nhiều người phải mất mạng. Kể sánh được với Yêu Vương thì ít ra cũng phải là địa vị bá vương một phương.

Tướng mạo của Yêu Vương thế nào chẳng một ai hay, nhưng tiêu chí tử vong thì mấy chục năm nay có thể nói là đàn bà con nít cũng biết.

Thế là một người xoay mình, rồi hai người... Sau cùng người kéo ủa chạy như nước triều dâng.

Trong công trường ngoài người hội Thần Dao chỉ còn Sách Huyết Tam Kiếm, Vong Ngã hòa thượng, thư sinh áo lam, Lã Thục Viên và đôi cậu nam nữ Hoa Bất Phương, Từ Tiểu Hương.

Ngô Cương trong lòng cực kì xúc động. Chàng tự hỏi:

“Tín vật của Yêu Vương là cây Diêm Vương trâm rõ ràng là hiện ở trong mình ta? Mà sao lại còn cây nào xuất hiện ở nơi đây? Chẳng lẽ tín vật này có nhiều cây? Lão truyền trâm mục đích để làm gì? Lão muốn hạ thủ ai?”

Chàng cũng muốn xét cho rõ lời nói của mình chủ phu nhân [X] Ngọc Nương về Yêu Vương là chân hay giả. Hiện vụ đó hãy còn trong vòng bí mật.

Âu Dương Phương cùng Thần Dao tứ lão ngơ ngác nhìn nhau. Về khùng khiếp lộ ra ngoài mặt.

Còn bọn đệ tử dưới trướng Thần Dao hội cũng xao xuyến không yên, bàng hoàng vô chủ.

Ngô Cương rất đổi nghi ngờ. Chẳng lẽ Yêu Vương là một nhân vật oai danh đến thế lại chịu khuất thân dưới quyền lão già mặt cầm bào, Thái Thượng hộ pháp Võ minh. Lão lại từng nói: Đừng làm lỡ đại sự của lão phu thật khiến cho người ta khó hiểu.

Bầu khôn khí trong trường tịch mịch chết chóc và đầy vẻ khiếp sợ vô hình.

Vong Ngã hòa thượng chau mày khẽ hỏi Ngô Cương:

- Lão ma đầu đó định làm gì?

Ngô Cương lắc đầu đáp:

- Tại hạ cũng không thể đoán được.

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Người đã thấy lão đại ma đầu đó bao giờ chưa?

Dĩ nhiên Ngô Cương không thể tiết lộ việc Yêu Vương đã truyền nghệ ĩnh. Chàng thần nhiên đáp:

- Chưa từng thấy qua.

Vong Ngã hòa thượng sợ đối tượng Yêu Vương hạ thủ chính là Ngô Cương.

Còn bọn Lã Thục Viên và Hoa Bất Phương thì lại không lộ vẻ gì sợ hãi.

Bỗng nhiên một tiếng rên trầm trọng khiến người nghe phải ớn da gà.

Âu Dương Phương nhũn người ngã lăn xuống đất.

Những tiếng la hoảng vang lên không ngớt.

Âu Dương Phương tay chân co quắp một lúc rồi tắt hơi.

Thần Dao tứ lão nhảy xổ đến nước mắt chứa chan.

Trong trường còn lại nào máu, nào xác chết, nào gươm đao gãy nát, nào tàn tích. Cổ quan tài để giữa. Đền cây đốt phập phù. Tất cả những cái đó gây thành một cảnh tượng thê lương khủng khiếp.

Một điều không ai ngờ tới là đối tượng mà Yêu Vương hạ thủ lại là Thần Dao hội chủ Âu Dương Phương. Thế mới biết phúc bất trùng lai, họa vô đơn chí. Cả hai cha con nhà Âu Dương Phương trong vòng một giờ đều bị bất đắc kì tử.

Yêu Vương đã hạ thủ bằng cách nào không ai nhìn rõ mới thật là đáng sợ.

Vong Ngã hòa thượng da mặt co rúm, râu quai nón chổng lên. Cặp mắt trở tưởng chừng con người muốn nhảy ra ngoài.

Ngô Cương đảo mắt nhìn quanh. Chàng cũng không khỏi kinh hãi đến chấn động tâm thần.

Cây Diêm Vương trầm không còn cắm trên bạo cửa nữa, không hiểu ai lấy đi từ hồi nào? Hành động này chẳng khác gì loài quỷ mỹ.

Hoa Bất Phương cùng Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương song song trở gót xuống thềm, vượt qua đồng chén bát vỡ tan tành mà đi ra ngoài.

Ngô Cương trong lòng xúc động khôn tả, chàng muốn tiến ra ngăn trở nhưng không hiểu sao chàng lại dừng bước.

Miệng chàng lẩm bẩm:

“Yêu Vương đã ra tay như vậy thì chắc lão muốn gặp mình một lần. Cơ hội này mình không nên bỏ lỡ. Âu Dương Phương tuy là cứu gia của mình mà lại bị Yêu Vương vô cớ sát hại. Thật khiến cho người ta phải phẫn nộ.”

Lã Thục Viên buồn rầu cất bước ra đi. Thướt tha áo lam lúc bước thong thả, lúc chạy lật đật theo sau nàng.

Vong Ngã hòa thượng cuối xuống bên thi thể Âu Dương Phương. Lão nhìn qua một lượt rồi sờ tay vào sau gáy, xoay một cái. Trong lòng bàn tay lão đã rút ra một mũi kim rất nhỏ như lông trâu dài chừng hai tấc.

Miệng lão hần học nói:

- Vô ảnh thần tâm! Đúng là Nhất Yêu đã hạ sát thủ.

Ngô Cương cũng buột miệng la:

- Vô ảnh thần tâm?

Vong Ngã hòa thượng gật đầu đáp:

- Mũi kim này độc ghê gớm! Hễ nó chạm vào máu là huyết ứ lại sưng lên lập tức.

Ngô Cương lại hỏi:

- Đại sư có ý kiến gì về vụ này không?

Vong Ngã hòa thượng chỉ ậm ừ không trả lời.

Ngô Cương lại hỏi:

- Đại sư có phát hiện ra động tĩnh gì không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Không! Bần tăng không sao nghĩ ra được...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại sư có điều chi không hiểu?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

Kể về thân pháp thì Yêu Vương tuy qua lại không nhìn rõ bóng, nhưng chưa thể đến trình độ khiến bần tăng chẳng cảm giác thấy một chút gì. Trong vụ này bần tăng e còn có điều ngoắt ngoéo.

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Diêm Vương tâm đó thực hay giả?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Thật chứ không phải giả.

Ngô Cương lại hỏi:

- Theo chỗ đại sư biết thì Yêu Vương có bao nhiêu tín vật này?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Tín vật này chỉ có một chứ không có hai...

Ngô Cương nghĩ thầm:

“Rõ ràng trong mình ta cũng còn một cây Diêm Vương trâm mà sao lão bảo chỉ có một.”

Chàng liền hỏi:

- Vô ảnh thần trâm kia cũng không phải là giả chứ.

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Ngô Cương nói:

- Sao đại sư lại bảo...

Chàng chưa dứt lời, đột nhiên Vong Ngã hòa thượng giậm chân ngắt lời:

- Phải rồi! Hay là...

Lão chưa dứt lời đã nhảy ra ngoài như một cơn gió thoảng rồi biến mất.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng tự hỏi:

“Phải chăng lão quái hòa thượng này đã phát hiện ra điều chi?”

Người chàng cũng vọt đi. Mục đích của chàng là muốn gặp Yêu Vương một lần.

Cuộc thám sát khủng khiếp thế là kết liễu. Thần Dao hội nổi danh mấy chục năm nay cũng vỡ tan tành.

Âu Dương Phương còn có điều muốn nói với Thần Dao tứ lão cùng chúng đệ tử mà không kịp vì gã bị chết một cách đột ngột. Trường huyết kiếp khủng khiếp này vẫn ở trong vòng bí mật.

Lời di ngôn của hai vị hội chủ tất nhiên bọn đệ tử Thần Dao hội phải tuân theo. Vả lại lão hội chủ đã tuyên bố trước mặt tân khách giải tán hội này.

Tứ lão sau khi thương nghị một hồi rồi quyết định đem thanh Thần Dao tượng trưng cho hội chôn theo lão hội chủ.

Nhắc lại Ngô Cương chạy ra ngoài trang, chẳng phát hiện ra điều gì.

Chàng nghĩ thầm:

“Chắc Yêu Vương Âu Dương Tàn có ý muốn gặp ta mới phải.”

Rồi chàng bỏ đường lớn băng tắt cánh đồng mà chạy.

Bờ ruộng chẳng chặt. Tiếng gà tiếng cho rợn rợn bốn mặt. Lúa mạch rung rinh như muôn đợt sóng vào. Những nhà nông dân thưa thớt bốc lên những làn khói xanh nghi ngút. Lũ mục đồng ngồi ngang trên lưng trâu thổi sáo một cách vô tư lự. Bọn nông phu vác cày vác bừa về làng. Chim quạ xào xạc trên không bay về tổ. Bức tranh hương thôn vào cảnh chiều tà thật là yên ổn tịch mịch. Ai có ngờ đâu trong khung cảnh hài hòa này đã ẩn giấu một thiên cổ sự sặc mùi máu tanh.

Một khu rừng xanh đột khởi giữa vùng khoáng già tựa như một hòn đảo xanh rờn.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi nhắm khu rừng xanh chạy tới.

Vào rừng rồi chàng cải trang trở lại diện mạo của Sách Huyết Nhất Kiếm.

Chàng phát hiện ra khu rừng xanh này nguyên là một nơi mộ địa. Dưới những bóng cây rườm rà mờ mịt chỉ chút.

Bất thành linh một hồi tiếng hú vang lên từ trong rừng sâu vọng lại. Chàng nghe âm thanh này dường như không phải người lạ.

Ngô Cương động tâm lao mình về phía phát ra thanh âm.

Trong rừng sâu trước một ngôi cổ mộ hiện ra một màn kịch chiến kinh người.

Một lão già đầu bù tóc rối coi chẳng khác kẻ ăn xin đang cùng người áo xám trung niên đứng đối lập đương trường. Bên cạnh một đôi nam nữ đứng coi.

Lão già kia chính là Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi đã bao năm ngàn dặm tầm cù. Còn gã áo xám là Hoa Bất Phương. Người đàn bà đứng bên cạnh gã là Lã Thục Viên.

Ngoài ra còn Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương thư sinh áo lam và hai tên kiếm thủ.

Bỗng nghe Thiết Tâm Thái Tuế bật tiếng cười hằn học hỏi:

- Hoa Bất Phương! Ai ngờ chúng ta lại có phen đụng đầu.

Hoa Bất Phương cười the thé đáp:

- Thế là ngươi đã đến ngày tận số rồi.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi cũng trầm giọng nói:

- Gã họ Hoa kia! Bữa nay ta không chặt ngươi ra làm trăm mảnh ta không phải là họ Hồ.

Hoa Bất Phương nói:

- Hồ Phi! Thế thì ngươi chuẩn bị đối họ đi thôi.

Hồ Phi hô:

- Ngươi nạp mạng đi!

Tiếng quát chưa dứt, Thiết Tâm Thái Tuế đã phóng chưởng đánh Hoa Bất Phương. Lão ra tay cực kì độc địa khiến người coi phải le lưỡi.

Hoa Bất Phương vùng chưởng lên nghênh địch.

Thế là hai người khai diễn một cuộc ác đấu khùng khiếp không biết bao giờ mới kết liễu.

Bỗng luồng kinh khí ào ạt như gió cuốn chuyển động chậm lại rồi bật lên hai tiếng “bình bình” chói tai.

Mới không đầy mười hiệp, Hoa Bất Phương đã chân tay luống cuống, không còn sức để phản kích. Gã lâm vào tình trạng nguy hiểm...

Bóng người thấp thoáng Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương cũng nhảy vào vòng chiến thành thế hai người chọi một.

Thiết Tâm Thái Tuế quát hỏi:

- Con tiện nhân kia! Ngươi không chờ được một lát nữa ư?

Lão ra chiêu mỗi lúc một mau lẹ bức bách Hoa Bất Phương Phải lùi lại rồi vùng chưởng đánh xéo một cái về phía Từ Tiểu Hương.

Thiết Tâm Thái Tuế lửa giận vút trời đối diện với gian phu giâm phụ càng đánh càng hăng. Mỗi lần lão ra tay khiến cho người phải sợ run.

Từ Tiểu Hương cùng Hoa Bất Phương cũng không phải hạng bản lãnh tầm thường, nhưng vì Thiết Tâm Thái Tuế oán độc đến cùng cực nên ra tay mãnh liệt gấp bội, thành ra hai người đánh một mà vẫn chưa phân thắng bại.

Chỉ trong chớp mắt hai bên đã qua lại ngoài hai mươi chiêu.

Tiếng quát tháo cùng tiếng rú hòa nhau thành khúc nhạc rừng rợn.

Hoa Bất Phương miệng đổ máu tươi loạng choạng lùi lại. Thân hình gã lão đảo muốn té.

Bỗng một tiếng thét lạnh lạnh như chọc vào tai người ta. Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương bị cụp trúng, tấm khăn lụa bịt đầu rơi xuống để lộ mớ tóc lờm chờm. Vì thị mới hoàn tục, ba ngàn sợi “tơ phiền não” chưa mọc được dài.

Mặt thị vừa bên lên vừa hoang mang, nét thảm hại không bút nào tả xiết.

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi trở mặt Từ Tiểu Hương quát mắng:

- Con dâm Phụ kia! Bữa nay ngươi phải chết mà không có đất chôn.

Từ Tiểu Hương cất giọng lạnh như băng đáp:

- Hồ Phi! Kẻ chết là ngươi chứ không phải ta.

Bỗng thấy Thiết Tâm Thái Tuế tự nhiên người run lên một cái.

Từ Tiểu Hương phóng chưởng đánh ra.

Bình! Tiếp theo là một tiếng rên ư ử! Thiết Tâm Thái Tuế không thể nào trả đòn được lùi lại đến bốn năm bước.

Hoa Bất Phương tiến lại một bước thì gặp Thiết Tâm Thái Tuế đang lùi lại. Gã phóng chưởng đánh liền.

Thiết Tâm Thái Tuế rú lên thê thảm. Người lão cúi về phía trước suýt nữa té xuống, miệng ứa máu tươi.

Ngô Cương ẩn mình sau một gốc cây. Chàng toan băng mình tiến ra, bỗng nghe thanh âm một lão già lọt vào tai:

- Lão đã bị người ngầm ngầm ám toán. Phải chú ý đến gã thư sinh áo lam.

Ngô Cương giật mình kinh hãi xoay người nhìn lại thì người đứng trước mặt rõ ràng là Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ. Không hiểu lão đến bên tự lúc nào. Nghe giọng lưỡi thì lão quái kiệt này đã tới đây lâu rồi.

Trong trường đấu vang lên tiếng cười đắc ý của Hoa Bất Phương. Gã nói:

- Hồ Phi! Ngoại hiệu ngươi là Thiết Tâm Thái Tuế. Vậy bữa nay ta thử móc trái tim ngươi ra coi có phải bằng sắt không... ?

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi trợn mắt cơ hồ đứt kẻ. Lão quát:

- Bản nhân tuy bị ám toán nhưng vẫn đập chết được bọn cẩu nam nữ các ngươi.

Tiếng quát chưa dứt, lão đã phóng chưởng đánh bình một tiếng.

Hoa Bất Phương vùng chưởng lên đón.

Sầm một tiếng rùng rợn! Cả hai bên đều lùi lại một bước dài.

Thiết Tâm Thái Tuế miệng lại phun máu tươi.

Một tên Kim kiếm thủ bỗng rút thanh kiếm bên mình nhảy vào trường đấu cất giọng danh ác:

- Giết quách đi cho xong để khỏi bận chân tay hoài.

Ngô Cương không thể nghe lời Vô Sự Sinh Phi được nữa. Chàng rút kiếm cầm tay rồi vọt mình nhanh như chớp vào trong trường...

Lam y thư sinh đứng bên lớn tiếng hỏi:

- Ai?

Tiếp theo là tiếng xẹt kinh người. Máu tươi phun ra như suối. Gã kiếm thủ vừa tới giữa không trường liền bị chém làm hai đoạn ở ngang lưng. Ruột gan đổ ra đầy mặt đất.

Những người có mặt tại trường đồng thời la hoảng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm!

Ngô Cương đảo mắt nhìn mọi người đứng bên trường thì chạm ngay mục quang của Lã Thục Viên. Chàng thấy vẻ mặt nàng xám xanh ra chiều oán độc phi thường. Người nàng run bắn bật.

Chàng ngó tới thư sinh áo lam thì thấy vẻ mặt hắn rất là kì bí. Chàng trợn mắt lên ngó gã, đằng hán một tiếng rồi quay lại nhìn tên Kim kiếm thủ kia.

Tên Kim kiếm thủ đó chẳng phải ai xa lạ. Chàng vừa ngó đã nhận ra là Kim kiếm số bốn. Chính gã đã phải người đi truy nã Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn.

Lập tức chàng động tâm nhớ tới tấm Huyết Y Kỳ Thư bí mật và chàng quyết định phanh phui ra ở nơi gã.

Trong trường, Thiết Tâm Thái Tuế đầy vẻ xúc động.

Hoa Bất Phương cùng Từ Tiểu Hương kinh hãi thất sắc.

Ngô Cương ngó Thiết Tâm Thái Tuế cất tiếng hỏi:

- Hồ đại thúc! Đại thúc còn hành động được không?

Thiết Tâm Thái Tuế vuốt máu trên môi xúc động đáp:

- Còn được! Ta phải ra tay giết đôi cẩu nam nữ này thì mới hả giận.

Ngô Cương nói:

- Hay lắm!

Chàng cầm thanh Phụng kiếm đứng sang một bên đối diện với thư sinh áo lam, vì chàng nghe Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ cảnh cáo nên chàng lập tức để ý giám thị gã.

Sự thực đã chứng minh thư sinh áo lam cùng Lã Thực Viên đều là phần tử trong Võ minh.

Vụ này Ngô Cương tạm hoãn truy cứu vì hiện giờ cần phải giải quyết ngay vụ công án đường trường.

Chàng nói với Thiết Tâm Thái Tuế:

- Hồ đại thúc! Giải quyết gã nam trước đi!

Lam y thư sinh nhìn Ngô Cương xá dài nói:

- Huynh đài! Xin huynh đài đừng dúng tay vào việc ân oán của người ta.

Ngô Cương trợn mắt lên quát:

- Câm miệng đi! Ai mượn ngươi dạy khôn ta?

Thiết Tâm Thái Tuế quát lên một tiếng nhảy xổ vào Hoa Bất Phương.

Từ Tiểu Hương cũng giơ tay lên.

Ngô Cương liền hét lớn:

- Từ Tiểu Hương! Ngươi mà còn nhúc nhích là bản thiếu hiệp giết ngươi trước. Hãy lùi lại để chờ đợi.

Thiết Tâm Thái Tuế cùng Hoa Bất Phương lại khai diễn cuộc chiến đấu sinh tử.

Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương nhìn Ngô Cương một cái rồi không nghĩ gì nữa chạy lại tập kích phía sau lưng Thiết Tâm Thái Tuế.

Ngô Cương quát:

- Ngươi tự tìm cái chết! Đừng oán ta nhé!

Tiếng rú thê thảm vang lên! Cánh tay mặt Từ Tiểu Hương bị đứt từ ngang vai rớt xuống. Máu phun ra ướt cả nửa người.

Ngô Cương từ từ lùi lại đứng chỗ cũ.

Thư sinh áo lam lướt mình tiến lại điểm huyệt chỉ huyệt cho Từ Tiểu Hương.

Ngô Cương quát lên:

- Lùi lại mau!

Thư sinh áo lam ngơ ngác thẹn thùng hỏi:

- Huynh đài không nên tàn nhẫn thái quá.

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng đáp:

- Đừng nói gì hết! Cứ việc lùi lại.

Thư sinh áo lam hấp tấp lùi lại đứng bên Lã Thục Viên nói nhỏ một tiếng. Không hiểu gã nói gì. Bỗng nghe Lã Thục Viên la lên:

- Không được!

Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương vẻ mặt hung ác như quỷ sứ. Bây giờ thị không phải là Mỹ Nhân Ngư nữa.

Thiết Tâm Thái Tuế và Hoa Bất Phương cả hai người té huych xuống đất.

Sau một lúc thở hồng hộc. Hai người lại lảo đảo đứng lên.

Sầm! Hoa Bất Phương bị Thiết Tâm Thái Tuế đánh một chưởng ngã lắn. Lão cũng phải lùi lại hai bước mới đứng vững, không đến nỗi ngã lắn ra.

Hoa Bất Phương cử động tay chân cố gượng bò dậy nhìn bọn thư sinh áo lam gầm lên:

- Các người còn đứng tự thủ bàng quang được ư?

Kim kiếm số bốn do dự một chút rồi rút kiếm bằng mình toan chạy đến, bỗng nghe tiếng quát:

Ồn! Đừng có nhúc nhích!

Người hấn chưa đứng vững. Ngô Cương đã chỉ mũi kiếm vào trước ngực.

Kim kiếm số bốn không còn đất để né tránh liền bị Ngô Cương kiếm chế.

Ngô Cương mặt lộ sát khí, mũi kiếm rung rung đã đâm sâu vào hai tấc, máu tươi chảy ra ướt cả vạt áo trước ngực.

Kim kiếm số bốn mặt xám như tro tàn bật tiếng rên la thê thảm:

- Ối!

Lại một tiếng rú rùng rợn xé bầu không khí tung lên. Thiết Tâm Thái Tuế ngồi phịch xuống đất thở hồng hộc như trâu. Còn Hoa Bất Phương bị chém cả óc lắn máu phụt ra chết ngay đương trường.

Ngô Cương thu kiếm về nói:

- Người hãy chờ đó. Món nợ này rồi sau sẽ tính. Tạm thời ta hãy tha mạng cho người.

Kim kiếm số bốn hốt hoảng lùi lại.

Ngô Cương lượm thanh kiếm của tên Kim kiếm thủ bị giết vừa rồi liệng đến trước mặt Thiết Tâm Thái Tuế nói:

- Hồ đại thúc! Đại thúc hãy dùng cái này.

Rồi chàng quay lại ngó Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương nói:

- Bây giờ đến lượt người.

Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương cố nhịn đau về chỗ cánh tay bị đứt. Thị xoay mình lao đến bên thư sinh áo lam và Lã Thục Viên. Dĩ nhiên mục đích của thị là cầu viện bọn này che chở.

- Trở lại chỗ cũ!

Tiếng quát chưa dứt, Ngô Cương nhảy vọt đến như con chim hồng. Người chàng ở trên không đã phóng chưởng ra. Luồng cương phong cuốn lại.

Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương bị hất trở về trung ương trường đấu. Thị gấn gượng đứng dậy.

Thiết Tâm Thái Tuế chụp lấy thanh kiếm mà Ngô Cương đã liệng tới. Lão đứng lên cất bước tiến về phía Từ Tiểu Hương. Bước chân lão tuy không vững vàng mà cũng đầy vẻ sát khí khủng khiếp.

Ngô Cương đứng về một góc để có thể vừa giám thị bọn thư sinh áo lam vừa trông rõ khắp nội ngoại toàn trường.

Thư sinh áo lam xúc động nhìn Lã thực viên nói:

- Thế muội! Thế muội nên phụ trách những hậu quả tại đây.

Lã Thực Viên trợn mắt lên nhìn gã đáp:

- Ta phụ trách ư?

Thư sinh áo lam nói:

- Thế muội! Đừng quên rằng kế hoạch chúng ta đã định trước.

Lã Thực Viên biến sắc, không nói gì nữa.

Giữa lúc ấy một lão quái giống loài khỉ vượn thân hình bé nhỏ gầy nhom, người cao không tới bốn thước đứng đỉnh xuất hiện đứng một bên trường đấu, lão toét miệng nhe răng nhìn thư sinh áo mà cười. Cái cười của lão khiến người coi phải ớn gáy.

Bọn thư sinh áo lam, Lã Thực Viên, Kim kiếm số bốn thấy lão xuất hiện đều cả kinh thất sắc.

Lão chính là người vừa cảnh cáo Ngô Cương tên gọi là Vô Sự Sinh Phi Đổ Vũ. Lão nổi tiếng là quái vật ưa can thiệp vào chuyện của người ta.

Trong trường, Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương gặp lúc nguy cấp, thị vung độc chưởng đánh tới trước ngực Thiết Tâm Thái Tuế. Vì thị vừa bị chặt đứt cánh tay mặt huyết ra nhiều nên uy lực không còn một nửa.

Bình!

Thiết Tâm Thái Tuế lão đảo lùi lại hai bước miệng vẫn ứa máu tươi. Lão dừng một chút rồi cầm kiếm tiến ra như cũ.

Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương sợ quá lùi lại từng bước.

Lã Thực Viên trợn mắt nhìn Ngô Cương nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Tử kì của ngươi sắp tới nơi rồi đó.

Ngô Cương nảy ra một cảm giác khôn tả lạnh lùng đáp:

- Lã cô nương! Tại hạ chỉ làm những việc nên làm chẳng kể gì đến sống chết.

Lã Thực Viên nói:

- Ngươi hãy chờ đó mà coi.

Trong trường, Thiết Tâm Thái Tuế đã áp bức đến trước mặt Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương. Đà kiếm có thể chém tới nơi. Lão nghiêng răng nói:

- Hơn mười năm nay ta đã để ngươi tiêu dao bên ngoài, không ngờ lại có ngày nay.

Từ Tiểu Hương vẻ quẫn rũ không còn nữa. Nhất là thị lại cụt một tay hiện thành người khác rồi. Da mặt thị co rúm lại biến đổi nguyên hình. Hơn nữa toàn thân máu me bết bết coi chẳng khác loài quỷ sứ.

Thị lớn tiếng quát:

- Hồ Phi! Ngươi tưởng mình là tay anh hùng hảo hán ư? Cáo mượn oai hùm mà không biết thẹn!...

Thiết Tâm Thái Tuế chẹn họng:

- Con tiện nhân kia! Câm miệng ngay!

Từ Tiểu Hương cũng mắng:

- Ta cho ngươi chẳng đáng là hạng nam tử.

Thiết Tâm Thái Tuế mắng trả:

- Tiệp nhân! Trời sinh ra người là giống dê hèn.

Từ Tiểu Hương:

- Người là quân thật đáng phỉ nhổ!

Thiết Tâm Thái Tuế:

- Tiệp nhân! Hãy nghe đây! Mi tưởng ta không đủ tư chất làm người ư? Ngày đó ta đang luyện tập một thứ công phu cần phải kiềm chế dục vọng mà thôi. Mi không giữ phụ đạo đi tư dâm với bọn đốn mạt vô liêm sỉ trên chốn giang hồ, bóp chết đứa hài nhi mới hơn nửa năm. Như vậy người còn là loài người nữa không? Hồ Phi này đội trời đạp đất ở đời vì mi mà không còn mặt mũi nào nhìn thấy ai nữa. Dù mi có chết trăm lần cũng không đủ đền tội.

Từ Tiểu Hương nói:

- Ta quyết không hối hận thì sao?

Thị chưa dứt lời tay trái đã vung ra chụp rất mau lẹ. Đồng thời thị phóng chân phải đá vào huyệt khí hải của Hồ Phi.

Thị thật là đứa dâm hung cực ác. Đến chết còn chưa tỉnh ngộ.

Hai tiếng rú thê thảm vang lên.

Năm ngón tay của Mỹ Nhân Ngư Từ Tiểu Hương đâm thọc vào ngực bên phải Thiết Tâm Thái Tuế. Mũi Kim kiếm của Thiết Tâm Thái Tuế cũng đâm sâu vào mạng mỡ Từ Tiểu Hương ngập tận chuôi.

Một người chết, một người bị tử thương đứng trơ ra như tượng gỗ. Tình trạng này khiến cho người ta phải bỏ vía.

42. Chương 42: Hang Bất Hồi Gặp Lão Cẩm Bào

Bóng tịch dương nhuộm đỏ cả khu đầy mỡ mả ánh vào máu tươi lại càng rùng rợn.

Huych huych! Hai người cùng ngả ngựa mặt lên trời.

Ngô Cương chạy nhanh đến bên Thiết Tâm Thái Tuế hỏi:

- Đại thúc! Đại thúc có nguy hiểm không?

Thiết Tâm Thái Tuế thều thào đáp:

- E rằng... ta không khỏi được nữa... Nhưng lòng ta đã mãn nguyện. Ta nhắm mắt được rồi. Tạ ơn người... Tiểu...

Bóng người thấp thoáng! Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ tiến lại nói:

- Đã gặp lão nhân gia đây thì y không chết được đâu.

Lão nói xong rồi ôm người Hồ Phi lớn gấp hai lần lão lên rồi tung mình vọt đi.

Ngô Cương nghiêng rặng quay lại bên Kim kiếm số một.

Kim kiếm số một quát lên một tiếng vận công lực đến tột độ cầm kiếm phóng ra. Kiếm khí dàn dụa rít lên veo veo.

Choang! Hai thanh kiếm đụng nhau. Thanh kiếm trong tay Kim kiếm số một bị gãy một nửa. Gã sợ hết hồn.

Ngô Cương rung thanh Kiếm trong tay quát hỏi:

- Số bốn bây giờ chúng ta tính nợ chứ...?

Kim kiếm số một run lên hỏi lại:

- Tính nợ ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi! Người trả lời ta một vấn đề thì ta có thể buông tha người.

Kim kiếm số một hỏi:

- Vấn đề gì?

Ngô Cương hỏi:

- Năm trước nội đường quân sự Võ Minh là Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn sao lại bị truy sát?

Kim kiếm số một khiếp sợ lùi lại một bước dài run lên hỏi lại:

- Việc đó có liên quan gì đến các hạ?

Ngô Cương đáp:

- Đừng rườm lời nữa! Người chỉ cung khai sự thực để trả lời ta vấn đề này.

Kim kiếm số một:

- Đó là việc riêng về nội bộ bản mình.

Ngô Cương nói:

- Bất chấp việc riêng hay chung, người cũng phải trả lời ta.

Kim kiếm số một:

- Không được đâu!

Ngô Cương hỏi:

- Người muốn chết chẳng?

- Cái đó chưa chắc.

Ngô Cương nói:

- Số bốn! Người nên hiểu là gặp thủ đoạn của ta đến hòn đá còn phải chảy nước.

Kim kiếm số một nói:

- Các hạ thử làm đi!

Lã Thực Viên lại ngăn chặn trước mặt Kim kiếm số một sắc mặt xám xanh hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người định muốn tìm cái chết thật ư?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Hay hơn hết là cô nương không nên dúng tay vào việc riêng của tại hạ.

Lã Thực Viên nói:

- Ta không nhúng tay vào không xong.

Ngô Cương nói:

- Cô không thể can thiệp được... Cô đừng bắt tại hạ phải đắc tội với cô.

Lã Thực Viên nói:

- Người cứ ra tay đi!

Giữa lúc ấy một bóng người kì bí lướt thật nhanh vào không trường.

Người này mắt điều hâu mũi chim ưng. Tóc dài xõa xuống vai. Minh cao dư tám thước mà gầy khô như que củi. Hắn mặc áo bào xanh vừa ngắn vừa rộng, coi chẳng khác một tấm áo khoác vào cành cây. Hình dạng này rất khó coi.

Người mới đến cất giọng the thé hỏi:

- Gã tiểu tử kia! Phải chăng ngươi là Sách Huyết Nhất Kiếm?

Thanh âm của hắn khiến người nghe phải khó chịu.

Ngô Cương xoay nửa người lại đối diện với quái nhân cất giọng lạnh lùng đáp:

- Phải rồi! Các hạ là cao nhân phương nào?

Quái nhân trầm giọng hỏi:

- Đến lão phu mà ngươi cũng không nhận ra ư?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Có thể tại hạ mắt mờ.

Quái nhân nói:

- Lão phu là Mộc Linh Tinh.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Sao? Mộc Linh Tinh ư?

Quái nhân ừ một tiếng không nói gì.

Ngô Cương ngẫm ngẫm chấn động tâm thần. Chàng không ngờ lão lại là người đứng đầu tam quái tên gọi là Mộc Linh Tinh. Nhất Yêu, Tam Quái, Bát Hung là những ma đầu nổi tiếng đương thời.

Chàng lạnh lùng:

- Cao nhân có điều chi dạy bảo?

Quái nhân đáp:

- Lão phu vâng lệnh chủ nhân đến mời ngươi.

Ngô Cương kinh ngạc vì lão đã đứng đầu Tam Quái mà lại còn có chủ nhân kể cũng là một chuyện lạ trên chốn giang hồ. Chủ nhân lão là ai?

Chàng liền hỏi lại:

- Các hạ vâng lệnh chủ nhân ư?

Mộc Tinh Linh đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương lại hỏi:

- Quý chủ nhân là ai?

Mộc Tinh Linh đáp:

- Ngươi cứ thấy mặt sẽ rõ.

Ngô Cương lại hỏi:

- Quý chủ nhân mời tại hạ có việc chi?

Mộc Tinh Linh đáp:

- Lão phu chỉ vâng lệnh đi mời người còn ngoài ra không biết gì hết.

Ngô Cương hỏi:

- Quý chủ nhân ở đâu?

Mộc Tinh Linh đáp:

- Trên núi Đại Hồng.

Ngô Cương hỏi:

- Ở núi Đại Hồng ư?

Mộc Tinh Linh gật đầu.

Ngô Cương không khỏi động tâm tự hỏi:

“Phải chăng là lão thất phu kia? Mục tiêu thứ hai của ta là núi Đại Hồng. Theo lời lão quản gia khi còn sống đã điều tra thì một trong những kẻ thù là Cửu Chỉ Đà Ông, ẩn cư ở núi Đại Hồng. Phải chăng hắn đã biết được ta sẽ đến đòi nợ máu về vụ võ lâm đệ nhất bảo mà hạ thủ trước nên sai người đến mời ta.”

Rồi chàng lại nghĩ thầm:

“Chẳng lẽ Mộc Linh Tinh lại là thủ hạ của hắn mà sao Thái quản gia không đề cập đến tên Mộc Linh Tinh. Theo lời Thái quản gia thì Cửu Chỉ Đà Ông là người quái đản, qua lại một mình trên chốn giang hồ. Bình sinh lão không làm điều gì quái ác chẳng lẽ lại là chủ nhân của bọn ma tà như Mộc Linh Tinh này ư?”

Chàng nghĩ vậy rồi lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cũng đang chuẩn bị lên núi Đại Hồng đây.

Mộc Linh lộ vẻ ngạc nhiên hỏi:

- Người cũng định lên núi Đại Hồng ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Mộc Linh Tinh hỏi:

- Người định lên đó vì việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Để đi kiếm người.

Mộc Linh Tinh hỏi:

- Người muốn kiếm ai?

Ngô Cương đáp:

- Có lẽ là quý chủ nhân.

Mộc Linh Tinh cười the thé nói:

- Hay lắm! Hay lắm vậy chúng ta thượng lộ đi!

Ngô Cương nói:

- Các hạ hãy chờ một chút. Tại hạ cần xử trí xong vụ này đã.

Lúc này Lã Thực Viên và Kim kiếm số một đã lùi ra đứng sang một bên.

Ngô Cương trở vào mặt Kim kiếm số một hỏi:

- Lại đây! Người trả lời câu hỏi này của ta hay định hy sinh thủ cấp, người lựa chọn đường nào?

Kim kiếm số một hấn giọng đáp:

- Người còn chưa tỉnh mộng ư?

Ngô Cương sát khí đằng đằng tiến lại mấy bước...

Mộc Linh Tinh giơ tay nói:

- Hãy khoan!

Ngô Cương thở hồng hộc hỏi:

- Sao?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Người kiếm y để tra hỏi về việc bọn người truy sát Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn phải không?

Ngô Cương Kinh hãi hỏi lại:

- Ô hay! Sao các hạ lại biết thế?

Mộc Linh Tinh lắc lư cái đầu đầy lông lá đáp:

- Dĩ nhiên lão phu biết.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ nói “dĩ nhiên” là nghĩa làm sao?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Người tha gã ra, cứ đến tệt chủ nhân là sẽ hiểu vụ bí mật này.

Ngô Cương hỏi:

- Đã chắc gì quý chủ nhân biết việc đó?

Mộc Linh Tinh nói:

- Đến lão phu còn biết rõ ràng hướng chi là tệt chủ nhân.

Ngô Cương nói:

- Các hạ cho nghe được không?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Phải gặp tệt chủ nhân mới được.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Mộc Linh Tinh nói:

- Người hỏi thật lắm chuyện.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ bản tính ưa việc gì cũng phải dứt khoát không thì nóng ruột...

Chàng chưa dứt lời đã vọt người đi như quỷ mỵ đến sau lưng Kim kiếm số một.

Lã Thực Viên phóng chưởng. Thư sinh áo lam vung cây quạt. Cả hai người song tấn công Ngô Cương.

Ngô Cương thi triển thân pháp kì bí mà chàng đã học được của Yêu Vương. Chàng thay đổi phương vị như u linh quỷ mỵ rồi phóng chưởng ra thật mau.

Kim kiếm số một vừa xoay mình liền gặp ngay chưởng phong của chàng. Người gã loạng choạng mấy cái thụt lùi lại đến giữa không trường.

Ngô Cương rượt tới như bóng theo hình nắm lấy uyển mạch gã.

Lã Thực Viên cùng thư sinh áo lam đánh huyệt quá liền tiến lại.

Ngô Cương nói:

- Lã cô nương! Tại hạ không muốn giao thủ với cô.

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Người có chịu buông tha gã không?

Ngô Cương đáp:

- Không được đâu.

Thư sinh áo lam bắt giắc cười nói:

- Thế muội! Tục ngữ thường nói: Để cho người một chút cơ duyên ngày sau dễ bề tái hội. Theo ý tiểu huynh chúng ta chẳng nên dây vào vụ này.

Lã Thực Viên nguýt thư sinh áo lam xong lại ngó Mộc Linh Tinh một cái rồi lùi ra.

Thư sinh áo lam vẩy cây quạt ngó Ngô Cương mà cười một cách kì bí rồi nói:

- Huynh đài! Tiểu đệ vẫn giữ lòng kính cẩn với huynh đài chứ không thay đổi.

Gã nói xong liền rút lui.

Ngô Cương hấn giọng một tiếng, rít chặt năm ngón tay lại.

Kim kiếm số một la lên một tiếng thê thảm.

Ngô Cương hỏi:

- Nói ngay đi! Bằng không người còn phải chịu những sự đau đớn hơn nữa.

Kim kiếm số một hết cơn kinh hãi lại thách thức:

- Người còn thủ đoạn nào cứ giở ra hết đi!

Ngô Cương cười khặc một tiếng phóng chỉ điểm tới rồi buông tay kia ra.

Bỗng thấy Kim kiếm số một toàn thân run bần bật. Sắc mặt biến đổi từ màu đỏ sang màu trắng rồi từ màu trắng biến thành màu xanh.

Huych một tiếng! Gã lặn ra rú lên kinh khủng.

Mộc Linh Tinh lạnh lùng hỏi:

- Tiểu tử! Có phải người vừa dùng “Âm thủ đoạt phách” của U Linh môm không?

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng chợt nhớ tới lúc vừa rời khỏi Hồ Ma liền bị lão già mặc áo cẩm bào gán ỳnh là môn hạ của Địa cung. Bây giờ Mộc Linh Tinh lại nói vậy, chàng tự hỏi:

“Phải chăng Yêu Vương cũng là một phần tử trong Địa cung?”

Chàng neho mắt nhìn Mộc Linh Tinh, không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Kim kiếm số một lặn lông lốc dưới đất, áo quần rách tả tơi coi cực kì thảm hại khiến người không nỡ trông vào.

Ngô Cương lạnh lùng hỏi:

- Số bốn! Trong khoảnh khắc là kinh mạch toàn thân người sẽ tàn phế một nửa mà suốt đời không chữa khỏi được...

Kim kiếm số một cất tiếng ú ớ nói nhát gừng:

- Rồi đây người... sẽ phải trả... bằng một giá rất đắt...

Ngô Cương càng lãnh lẽo hơn nói:

- Nếu ta lại điểm vào một chỗ âm huyết trong mình ngươi thì mỗi ngày cứ hai giờ tí và Ngọ là ngươi được hưởng thụ cái đau khổ như người dùi vào trái tim cho đến lúc chết.

Kim kiếm số một lấp bắp:

- Ngươi... ngươi...

Ngô Cương ngắt lời:

- Ngươi có nói hay không?

Mộc Linh Tinh lạng người đi một cái đến bên Kim kiếm số một điểm cách không bằng một ngón tay.

Kim kiếm số một cảm thấy bớt đau khổ rồi hết hẳn. Gã nằm thẳng cẳng mà thở hồng hộc, miệng không ngớt sùi bọt.

Ngô Cương trong lòng kinh hãi nghĩ thầm:

“Mộc Linh Tinh đã giải được phép âm thủ điểm huyết thật không hổ là người đứng đầu Tam Quái. Cứ đó mà suy thì chủ nhân hẳn tất nhiên phải là một nhân vật đáng sợ...”

Trong lòng còn đang ngẫm nghĩ, chàng dương cặp mắt phần nộ lên ngó Mộc Linh Tinh hỏi:

- Các hạ làm thế là có ý gì?

Mộc Linh Tinh bật lên tròng cười quái gở đáp:

- Chẳng có ý gì hết. Vì lão phu mềm lòng không nỡ nhìn thấy cảnh tượng đau đớn này.

Câu nói đó từ miệng một tên ác ma thốt ra khiến cho người ta khó hiểu nên cười hay nên khóc.

Ngô Cương lại hẳn giọng một tiếng nói:

- Các hạ mà cũng mềm lòng thì thật là một giai thoại trong thiên hạ.

Mộc Linh Tinh nói:

- Đó là vì ngươi chưa hiểu lão phu một cách sâu xa mà thôi.

Ngô Cương hững hờ nói:

- Tại hạ không ưa kẻ khác can thiệp vào hành động của mình...

Mộc Linh Tinh ngắt lời:

- Vậy thì làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Các hạ chỉ nên làm việc của mình phụ trách.

Mộc Linh Tinh hỏi:

- Ngươi muốn đánh nhau chẳng?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ e rằng không chỉ có vậy thôi.

Mộc Linh Tinh hỏi:

- Ngươi muốn đổ máu nữa chẳng?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Có thể như vậy.

Mộc Linh Tinh hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Lão phu đã bảo vấn đề này người có thể hiểu rõ sau khi yết kiến tể chủ nhân. Hà tất người phải hao phí thời giờ. Dù gã này có nói liệu người có tin được chăng?

Mấy câu này quả là hợp tình hợp lý. Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Các hạ có đảm bảo vụ này không?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Dĩ nhiên là được! Lão phu lấy thủ cấp ra đảm bảo.

Ngô Cương cười lạt nói:

- Các hạ! Các hạ nên nhớ lưỡi bảo kiếm của tại hạ sắc bén lắm đó.

Mộc Linh Tinh cười khanh khách nói:

- Lão phu không muốn mất cái đầu này đâu. Người hãy yên lòng!

Ngô Cương muốn kết quả gã Kim kiếm số một, sau chàng nghĩ lại nên để gã sống phòng khi sự bảo chứng của Mộc Linh Tinh không đúng sự thật thì còn có chỗ để tra xét vụ bí mật về Huyết Y Kỳ Thư cho khỏi mai một.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Được rồi! Tại hạ hãy tạm tin các hạ một phen.

Mộc Linh Tinh nói:

- Vậy chúng ta thương lộ thôi.

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Ủ thì đi!

Ngô Cương đến lúc lên đường bất giác lại đưa mắt ngó Lã Thục Viên thì thấy mục quang của nàng đang chăm chú nhìn mình. Trong mục quang lộ ra một trạng thái khác lạ mà trong lúc nhất thời chàng không thể phân tích được.

Cảnh xế chiều mờ mịt. Ngô Cương theo Mộc Linh Tinh ra khỏi khu rừng rồi lên đường.

Núi Đại Hồng thật là một nơi hiểm trở.

Đỉnh núi chót vót, vách đá lởm chởm, lác đác mọc những cây thông xanh ri rậm rạp. Hai bóng người như quỷ mỵ lúc ẩn lúc hiện. Đó chính là Mộc Linh Tinh và Ngô Cương.

Đường đi lên núi đã vài chục dặm mà chỗ nào cũng toàn khe ngằm hang thẳm. Chim muông không một con, dĩ nhiên chẳng có vết chân người thật chẳng biết đường nào mà đi.

Ngô Cương sinh dạ hồ nghi. Chàng không nhận được cất tiếng hỏi:

- Quý chủ nhân ở chỗ nào?

Mộc Linh Tinh trở phía sơn cốc có rừng thông rậm rạp đáp:

- Ở trong hang núi kia!

Chỉ trong nháy mắt hai người đã đến cửa hang. Mộc Linh Tinh dừng lại nói:

- Tới nơi rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Đây là đâu?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Bất Hồi Cốc.

Ngô Cương hỏi:

- Thế nghĩa là sao?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Hang núi này vào thì được chớ ra thì không được. Vì vậy mà kêu là Bất Hồi Cốc.

Ngô Cương ồ lên một tiếng kinh ngạc.

Mộc Linh Tinh hỏi:

- Ngươi sợ rồi phải không?

Ngô Cương nói:

- Các hạ khéo nói giỡn.

Mộc Linh Tinh nói:

- Vậy thì đi!

Ngô Cương nói:

- Xin các hạ dẫn đường.

Trong hang, cây rừng mọc từ đời nguyên thủy. Dây leo chi chít che kín bầu trời. Cành khô lá mục chất đống không biết dày đến bao nhiêu thước. Thật là một hang núi âm u quỷ quái.

Hai người một trước một sau giẫm lên những đống lá mục mà đi.

Hai người đi chừng năm dặm lại thấy ánh mặt trời. Trước mặt toàn quái thạch lởm chởm không một cây cỏ. Nơi đây so với cửa hang là hai thái cực.

Vượt qua một dải loạn thạch thì đến đáy hang. Vách núi cao chót vót.

Một tảng đá lớn dưới nhon mà trên tròn đứng sừng sững dưới chân vách núi như một cây tháp cắm xuống đất.

Mộc Linh Tinh dừng bước lại một chút rồi chạy đến phiến đá này không vào tới nơi thì không nhìn thấy được. Công trình của tạo vật thật là thần kì.

Đứng cửa động trông vào, nhũ đã tua tủa rủ xuống coi chẳng khác hàm răng một con thú khổng lồ

Ngô Cương buột miệng hỏi:

- Phải chăng đây là chỗ ở của quý chủ nhân?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Chính thị! Tiến vào đi!

Ngô Cương hỏi:

- Không cần thông báo ư?

Mộc Linh Tinh đáp:

- Không cần! Tệ chủ nhân đã biết ngươi tới đây rồi

Ngô Cương hiên ngang phưỡn ngực tiến vào. Những nhũ đất đã bị người ta chặt đi một phần để làm lối đi có thể bước lẹ chẳng khó khăn gì. Trong động cứ năm trượng lại dất một hạt minh châu, chiếu sáng mờ mờ khiến cho đường hầm càng thêm vẻ thần bí.

Sau mấy lần quanh co, trước mặt hiện ra một căn thạch thất rất rộng.

Trong thạch thất đầy đủ bàn ghế và toàn chế bằng đá núi. Đồ trần thiết không có gì.

Hai bên vách đá đều có khuôn cửa không biết thông tới đâu.

Từ lúc vào hang đến giờ chưa gặp một người nào.

Ngô Cương tự hỏi:

“Chẳng lẽ nơi đây chỉ có hai người? Chủ nhân lão này phải chăng là Cửu Chỉ Đà Ông?”

Trong lòng chàng cũng có chút hoang mang vì người đối lập là một nhân vật rất đáng sợ. Chàng tự nhủ:

Nếu đối phương quả là Cửu Chỉ Đà Ông thì khó lòng tránh khỏi một cuộc huyết chiến, bằng không thì đối phương tìm mình vào đây để làm gì thật khó mà đoán được.

Mộc Linh Tinh đưa tay trở nói:

Mời người vào trong kia ngồi chờ một chút.

Ngô Cương định thần tiến vào thạch thất, ngồi ngay vào chiếc thạch đôn ở mé hữu.

Mộc Linh Tinh xoay mình đi vào một khuôn cửa ngầm.

Ngô Cương để ý xem xét căn thạch động thì cách trần thiết tuy sơ sài nhưng rất sạch sẽ và không chút bụi trần...

Bỗng một thanh âm rất quen tai vọng ra:

- Té ra người đã tới rồi.

Ngô Cương giật mình kinh hãi. Chàng đưa mục quang về phía phát ra thanh âm. Máu trong huyết quản chạy rần rần. Chàng đứng phắt dậy.

Thanh âm kia lại cất lên:

- Người cứ ngồi xuống và bình tĩnh lại.

Chủ nhân của Mộc Linh Tinh không phải là Cửu Chỉ Đà Ông như chàng đã tưởng tượng mà chính là Thái Thượng Hộ Pháp Vô Minh mình mặc áo cẩm bào. Đối phương đã đến nhà này tự bao giờ, Ngô Cương không hề hiểu được. Chàng cất tiếng:

- Té ra là các hạ!

Lão mặt cẩm bào đáp:

- Chắc người lấy làm lạ lắm đấy nhỉ?

Ngô Cương đáp:

- Thật là một chuyện ngoài ý nghĩ của tại hạ.

Cẩm bào lão giả nói:

- Bây giờ chúng ta hãy nói chuyện tử tế với nhau...

Ngô Cương nghiêng răng hỏi:

- Có chuyện chi mà nói?

Cẩm bào lão giả nở một nụ cười nham hiểm hỏi:

- Người có biết tại sao mà người còn sống đến ngày hôm nay không?

Ngô Cương hỏi lại:

- Tại hạ cũng không biết.

Cẩm bào lão giả nói:

- Vì lão phu luyện tiếc nhân tài.

43. Chương 43: Vì Say Mê Giải Cứu Tình Lang

Ngô Cương cười ha hả hỏi bằng một giọng khinh miệt:

- Có phải các hạ luyện tiếu khôi tài liệu của tại hạ không?

Cầm bào lão giả đáp:

- Đó là lão phu nhận chân chứ chẳng có chuyện gì đáng cười hết.

Ngô Cương đáp:

- Hay lắm! Vậy chúng ta bàn chuyện đi thôi!

Cầm bào lão giả ung dung nói:

- Trước hết chúng ta cần tròng thanh một vấn đề...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Vấn đề gì?

Cầm bào lão giả hỏi lại:

- Có phải ngươi tự nhận là đệ tử kí danh của Yêu Vương Âu Dương Tàn không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Quả có vụ đó.

Cầm bào lão giả hỏi:

- Vậy ngươi biết rõ lão là người thế nào chứ?

Ngô Cương hỏi lại:

- Các hạ hỏi câu đó làm chi?

Cầm bào lão giả nói:

- Nếu không thế thì ngươi mạo xưng là đệ tử kí danh của lão...

Ngô Cương trợn mắt lên ngắt lời:

- Mạo xưng ư? Làm gì phải đến nỗi thế?

Cầm bào lão giả cười khàn khàn nói:

- Ngươi đã gặp đích thân Âu Dương Tàn bao giờ chưa?

Ngô Cương đáp:

- Các hạ nói ra ngoài chính đề rồi.

Cầm bào lão giả hỏi:

- Ngươi vẫn cương quyết nhận là đệ tử kí danh của lão chứ?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không muốn bàn tới vấn đề này.

Cầm bào lão giả nói:

- Nhưng nó quan hệ phi thường...

Ngô Cương ngắt lời:

- Tại hạ chẳng thấy quan hệ chút nào hết.

Cầm bào lão giả nói:

- Được rồi! Hãy tạm gác chuyện này. Bây giờ ngươi hãy nói lai lịch cho lão phu hay.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không nghĩ tới việc này.

Cầm bào lão giả hỏi:

- Ngươi không chịu nói ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Cầm bào lão giả hỏi:

- Ngươi có biết nơi đây là chỗ nào không?

Ngô Cương đáp:

- Đây là tổ quý, hang hùm.

Cầm bào lão giả biến đổi sắc mặt trầm lặng hồi lâu rồi run lên nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Hãy nghe lão nhân gia cảnh cáo à hay. Nơi đây kêu bằng Bất Hồi Cốc. Ngươi là người thông minh chắc hiểu chỗ hàm ý của cái tên này...

Ngô Cương mất lộ sát khí trầm giọng đáp:

- Dĩ nhiên!

Cầm bào lão giả chăm chú nhìn Ngô Cương một lát rồi nói:

- Lão nhân gia nói thẳng cho ngươi hay mục đích của lão nhân gia là mời ngươi gia nhập tổ chức Vô Minh.

Ngô Cương đứng dậy hỏi:

- Các hạ muốn tại hạ gia nhập tập đoàn sài lang ư?

Cầm bào lão giả cất giọng hung dữ:

- Ngươi chỉ có một đường nữa mà thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Nếu tại hạ không gia nhập thì sao?

Cầm bào lão giả đáp:

- Nếu không thì ngươi vùi xương ở trong hang này.

Ngô Cương hững hờ hỏi:

- Liệu các hạ có vùi xương tại hạ ở đây được chăng?

Cầm bào lão giả cười gằn đáp:

- Nhất định là được.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ e rằng sự thật sẽ phản lại.

Cầm bào lão giả hỏi:

- Ngươi cự tuyệt ư?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ e rằng không những chỉ có thể mà thôi...

Cầm bào lão giả hỏi:

- Người còn muốn gì nữa?

Ngô Cương đáp:

- Lưỡi kiếm nhuộm máu rồi mới rời khỏi nơi đây.

Cầm bào lão giả bật lên tràng cười rộ nghe rất chói tai. Nhất là trong thạch thất tiếng cười không có lối thoát như đâm vào tai khiến người nghe cơ hồ thủng lỗ nhĩ.

Ngô Cương tự nghĩ:

“Lão này rất nhiều tà công. Nếu mình không hạ thủ trước tất bị đối phương kiếm chế.”

Chàng nghĩ vậy liền rút kiếm cầm tay.

Giữa lúc ấy cặp mắt cầm bào lão giả chiếu ra những tia sáng kì bí dị thường.

Ngô Cương cảm thấy đầu óc nặng nề. Chàng gắng gượng định thần vung thanh kiếm đánh véo một tiếng.

Cầm bào lão giả đã đề phòng từ trước. Ngô Cương vừa động thủ lão đã bằng mình lùi lại mấy bước. Chàng phóng kiếm đánh tới không kịp.

Ngô Cương đánh một đòn chưa trúng bỗng cảm thấy đầu óc nặng trĩu. Chàng hối hận muốn chết. Vết xe đi trước đã lộn phèo mà không cảnh giác vẫn đi theo vết đó.

Thần trí chàng trở nên hồ đồ. Tự chủ lực hoàn toàn mất hết.

Cầm bào lão giả cười rộ mấy tiếng rồi tiến lại gần, thò tay ra điểm vào mấy chỗ huyệt đạo của Ngô Cương.

Đoạn lão chụp lấy thanh kiếm ở trong tay chàng rồi giải khai “Ma nhãn tà công” đã kiềm chế chàng.

Ngô Cương thần trí hồi phục, chàng vận công đề kinh thì nội lực không đề tụ lại được nữa. Chàng giật mình kinh hãi tự hỏi:

- Chẳng lẽ công lực của mình đã bị phế bỏ rồi.

Cầm bào lão giả cất giọng đanh ác nói:

- Tiểu tử! Người đừng hòng phản kháng nữa. Bây giờ người chẳng khác chi là thường.

Ngô Cương giận như điên không nói gì nữa.

Cầm bào lão giả vỗ tay một cái.

Mộc Linh Tinh và hai đại hán áo đen xuất hiện ngay bên cửa.

Cầm bào lão giả hô:

- Đem gã lại đây!

Hai đại hán nhảy xổ tới mỗi gã một bên nắm chặt lấy Ngô Cương.

Cầm bào lão giả ngồi trên chiếc giường đá trầm giọng nhắc lại:

- Đem gã lại đây!

Ngô cương bị hai đại hán xốc lên kéo lại trước mặt cầm bào lão giả.

Cầm bào lão giả cất giọng the thé hỏi:

- Tiểu tử! Bây giờ người có chịu ngoan ngoãn trả lời chưa?

Ngô Cương nghiêng rằng hần giọng một tiếng chứ không mở miệng.

Cầm bào lão giả lại hỏi:

- Lại lịch thể nào! Xuất thân từ đâu? Người hãy nói cho ta biết đã.

Ngô Cương oán hận đến cực điểm đáp:

- Không thể nói được.

Cầm bào lão giả nói:

- Tiểu tử! Người đối với ta quật cường vô ích.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ định làm gì?

Cầm bào lão giả đáp:

- Nếu ngươi muốn sống thì phải cung khai mọi điều.

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Tại hạ không để ý gì chuyện sống chết.

Cầm bào lão giả hỏi:

- Bây giờ ngươi không còn chút công lực nào. Cái đau về xác thịt liệu ngươi có chịu được chăng?

Lão quay lại vỗ Mộc Linh Tinh:

- Đem gã vào nhà giải thoát lấy roi đánh cho kì đến lúc gã chịu cung xưng mới thôi.

Mộc Linh Tinh đáp:

- Tuân lệnh dụ.

Hắn quay lại lúc lắc cái đầu ra hiệu cho hai tên áo đen rồi đi trước xuyên qua khuôn cửa ngầm.

Ngô Cương bị hai tên áo đen cặp đi theo sau.

Qua cửa ngầm rồi lại theo một đường hầm quanh co. Đường hầm này nửa là thiên nhiên, nửa do nhân công sắp đặt.

Chỉ trong khoảnh khắc, mấy người vào tới một gian thạch thất ở cùng đường.

Ngô Cương đảo mắt nhìn quanh, bất giác lông tóc dựng đứng cả lên. Chàng thấy trong nhà này đầy ắp những hình cụ nhiều thứ chàng không biết tên. Vết máu loang lổ trên mặt đá đã biến thành màu đen thẫm trông gớm khiếp.

Hai đại hán kéo Ngô Cương đến bên tường vách để chàng quay mặt vào trong xoay lưng ra ngoài. Hai tay chàng bị đút qua đôi vòng sắt gắn chặt vào tường.

Mộc Linh Tinh lấy một cây roi song như con rắn đen sì để trên tường xuống mà quất chan chát.

Những mảnh áo rách tan theo đầu roi bay lên.

Cây roi song quất veo véo liên hồi. Quần áo Ngô Cương rách tan như bướm bướm. Phía sau lưng chàng đã trần như nhộng.

Ngô Cương nghiêng răng chịu đau không rợn một tiếng. Sự thúc chàng không đến nỗi đau đớn như người ta tưởng tượng.

Khi ở dưới U Linh Địa Cung, chàng đã trải qua những khổ hình “hồi chuyển” và đã thoát thai hoá cốt, nên lúc này roi đánh không làm chàng bị thương được.

Mỗi một roi đòn vụt xuống da chàng lại hiện lên một vết đỏ lợt nhưng rồi lại biến mất ngay.

Mộc Linh Tinh la hoảng:

- Lạ quá!

Rồi tự nhiên hắn dừng tay lại. Mặt lộ vẻ kinh hãi tưởng chừng như không tin ở mắt mình. Hắn lẩm bẩm:

- Dưới gầm trời sao lại có sự quái lạ thế này? Một kẻ đã mất hết công lực mà sao đòn đánh như thế vẫn không bị thương? Nếu gã đã luyện thành tấm thân sắt thép chém không vào thì sao lại còn bị người ta điểm huyết kiếm chế được?

Cầm bào lão giả xuất hiện trong thạch thất, cất tiếng hỏi:

- Thế nào?

Mộc Linh Tinh run lên đáp:

- Bẩm thái thượng! Gã tiểu tử này có thể chịu được tiên hình...

Cầm bào lão giả bất giác la lên một tiếng “Ủa” kinh ngạc rồi hỏi:

- Phải chăng thằng lỏi này cũng có tà môn?

Mộc Linh Tinh hỏi lại:

- Có đổi hình phạt khác không?...

Cầm bào lão giả ngắt lời:

- Không cần! Lấy đao chặt hai bàn tay hắn để từ nay hắn không cầm kiếm được.

Mộc Linh Tinh tiện tay rút một thanh Giải Uyển đao trên giá. Hắn hỏi lại:

- Động thủ hay sao?

Cầm bào lão giả đáp:

Hãy hỏi hắn ba tiếng, nếu không trả lời thì hãy động thủ.

Mộc Linh Tinh tiến lại bên Ngô Cương cầm thanh đao dí vào cổ tay Ngô Cương xẵng giọng hỏi:

- Tiểu tử! Người đã nghe rõ chưa? Bây giờ câu đầu tiên là người phải khai ra lai lịch chân thực.

Ngô Cương sợ hết hồn than thầm:

“Nếu hai bàn tay bị chặt đứt thì sống còn đau khổ hơn là chết. Có khi chết không phải là chuyện tàn khốc nhất.”

Mộc Linh Tinh thấy Ngô Cương không đáp quát hỏi:

- Bây giờ người có chịu nói hay không? Đây là câu hỏi thứ hai rồi đó!

Ngô Cương gầm lên:

- Nếu ta mà không chết thì có ngày cả bọn Võ Minh phải đổ máu. Cả con gà con chó cũng không còn.

Cầm bào lão giả cười khanh khách nói:

- Đáng tiếc là vĩnh viễn người không còn ngày nào dùng kiếm được nữa.

Mộc Linh Tinh lại cất giọng the thé hỏi:

- Ta hỏi lại một lần tối hậu? Người có nói hay không?

Ngô Cương bỗng nhớ tới lời giáo huấn của Thái quân gia: Cái dũng về huyết khí không thể làm nên đại sự. Muốn làm việc phi thường phải có tư cách hơn người...

Chàng tự hỏi:

“Hiện giờ ta không đủ sức thắng địch thì cần phải dùng trí.”

Rồi chàng cười lạt mấy tiếng thản nhiên đáp:

- Đừng nói đôi bàn tay mà ngay cả đến cái thủ cấp cũng có thể dâng cho các hạ quyết chẳng cau mày. Tại hạ có một câu tối hậu muốn trình bày...

Cầm bào lão giả lạnh lùng nói:

- Người nói ta nghe thử.

Ngô Cương dần từng tiếng:

- Các hạ mà muốn cho hai bàn tay của tại hạ tàn phế thì Võ Minh cũng phải trả bằng một cái giá rất đắt.

Cầm bào lão giả hỏi:

- Trả giá thế nào?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Bao nhiêu phần tử Võ Minh từ mình chủ trở xuống không một ai khỏi trả nợ.

Cầm Bào lão giả cười hô hố nói:

- Tiểu tử kia! Dù ngươi có nói khoác đến mấy cũng đừng hòng thay đổi mệnh lệnh.

Ngô Cương nói:

- Các hạ hãy nghe cho rõ! Tại hạ mà thành tàn phế thì còn bọn Sách Huyết Nhị Kiếm, Sách Huyết Tam Kiếm cùng bao nhiêu huynh đệ đồng môn và những bậc trưởng bối của bản phái sẽ ra mặt đòi nợ. Các hạ không phải đợi lâu đâu.

Cầm bào lão giả quả nhiên biến đổi sắc mặt. Lão nghĩ thầm:

- Thật thế! Sách Huyết Nhị Kiếm và Sách Huyết Tam Kiếm đã xuất hiện cả rồi mà thân thủ chúng cũng chẳng kém gì Sách Huyết Nhất Kiếm. Cứ đó mà suy thì bọn sư môn trưởng bối của gã tất không phải là những nhân vật tầm thường. Nếu chúng kéo cả lũ đến thì hậu quả khó mà lường được.

Lão nghĩ vậy đưa mắt ra hiệu cho Mộc Linh Tinh.

Mộc Linh Tinh thu đao về kêu hai gã đại hán đi ra khỏi gian phòng.

Cầm bào lão giả trầm giọng nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bây giờ ngươi ném mùi quay mặt vào tường cho đến lúc ngươi thay đổi tâm ý chịu cung xưng ta sẽ nói chuyện.

Dứt lời lão trở gót lui ra rồi xoay tay đóng kín cửa gian phòng lại.

Ngô Cương may mà thoát khỏi nạn hai tay bị chặt nhưng công lực mất hết thì việc muốn thoát thân thì chẳng thể nào làm được. Đối phương hành hạ chàng bằng cách để đói khát và không ngủ được.

Chàng quay mặt vào vách đá cứng đờ lạnh lẽo, ráng nhẫn nại chịu ngồi những mùi máu tanh xông vào mũi rồi nổi lên tràng cười để tự chế giễu mình.

Hậu quả sẽ ra sao chàng cũng không dám nghĩ tới.

Còn may ở chỗ chân tướng chàng chưa bị bại lộ. Nếu không thì hậu quả thật đáng sợ. Bất giác chàng đem lòng kính phục cảm kích Âu Dương Tàn đã tặng chàng những tấm mặt nạ sáng chế rất tinh xảo, có thể che mắt được cả tay đao để như cầm bào lão giả.

Thời gian lặng lẽ trôi không biết đã bao lâu.

Đầu tiên Ngô Cương cảm thấy hai gối mỗi chồn tường như bị đứt, bây giờ đã đến độ không thể chống đỡ nổi thân mình nữa. Nhưng hai bàn tay chàng bị vòng sắt cột chặt thì dù chàng không đứng được người vẫn đeo tòng teng.

Tiếp theo là bụng đói miệng khát, ruột đau quặn lại rồi đầu nhức mắt hoa.

Ngô Cương biến đổi suy nghĩ. Chàng cảm thấy thỏa hiệp mới là thượng sách. Đây không phải sợ chết mà không thể chết được. Nếu chàng hủy mình một cách khinh xuất thì còn mặt mũi nào mà nhìn thấy anh linh của năm trăm người ở ngũ bách nhân trùng đã bị chết uống ở dưới suối vàng. Chỉ còn một mình chàng là người duy nhất để trả thù cho bao nhiêu kẻ khác đã chết oan.

Chàng tự nghĩ:

“Âu là ta hãy thuận theo đối phương tạo ra một lai lịch một thiên cổ sự để chờ cơ hội mưu đồ thoát thân...”

Chàng toan cất tiếng la gọi thì đột nhiên cánh cửa mở ra. Tiếp theo la tiếng bước chân nhẹ nhàng đi tới sau lưng. Một thanh kiếm lạnh lẽo kề cổ chàng. Chàng giật mình quát hỏi:

- Ai?

Thanh âm một cô gái rất quen thuộc lạnh lùng đáp lại:

- Ta!

Ngô Cương chấn động tâm thần hỏi:

- Lã cô nương đây ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Chính thị!

Ngô Cương hỏi:

- Ý cô nương muốn điều chi?

Lã Thực Viên lạnh lùng đáp:

- Ta muốn giết ngươi.

Ngô Cương giật mình. Trái tim chàng như chìm hẳn xuống. Chàng giục:

- Vậy cô nương hạ thủ đi.

Đối với Lã Thực Viên, chẳng bắt tất phải xin tha mạng, vì chàng chẳng có điều chi phạm lỗi với nàng. Mọi ân oán này khó bề giải khai chắc chỉ vì nàng là một phần tử trong Võ Minh, mà giữa chàng và Võ Minh đã kết thành mối thâm cừu. Thêm vào đó là sự hiểu lầm về vụ kì án khóa thân. Vậy ngoài chuyện lưu huyết còn hết thấy cái gì cũng bằng vô ích.

Bất giác chàng nổi lên tràng cười ha hả. Nhưng tiếng cười đượm vẻ thê lương!

Lã Thực Viên lạnh lùng hỏi:

- Ngươi tưởng ta không dám giết ngươi chăng?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Dĩ nhiên là cô nương dám lắm.

Lã Thực Viên hỏi:

- Thế thì có gì đáng cười?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ cười đây là tự cười mình. Đường đường Sách Huyết Nhất Kiếm lại chết về tay phụ nhân và chết sau khi đã mất hết thực lực đề kháng. Như vậy há chẳng đáng buồn cười ư? Ha! Ha! ...

Lã Thực Viên nói:

- Câm miệng đi! Tội ngươi dù chết trăm lần...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đáng tiếc con người chỉ có một lần chết mà thôi.

Lã Thực Viên nói:

- Ngươi chết mà để máu dưới thanh kiếm của ngươi thì ngươi có cảm giác thế nào?

Ngô Cương cảm thấy như bị xé ruột gan. Chàng nhớ đến thanh kiếm này của công chúa Hồ Ma, lại nghĩ tới kẻ thủ phạm gây ra tội ác là bào huynh Ngô Hùng không biết sống chết hay còn lạc lõng nơi đâu. Chàng

liên tưởng tới món nợ “Ngũ Bách Nhân Trùng” của kẻ khác chưa trả mà chính chàng cũng nợ người ta nhiều. Biết bao nhiêu mối ân oán từ đây cắt đứt. Những cái gì ở trước mắt cũng tựa hồ như xa lắc xa lơ.

Bao nhiêu ân oán tình cừu không trả xong, hết thấy đều theo sự kết thúc sinh mạng mà tiêu diệt.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, trăm ngàn ý niệm dâng lên trong đầu óc chàng như nước thủy triều.

Hồi lâu, Lã Thục Viên vẫn chưa hạ thủ. Thanh kiếm kề cổ thấy hơi rung động.

Ngô Cương quay mặt vào tường không ngoảnh đầu ra nên không hiểu Lã Thục Viên tỏ vẻ thế nào?

Bỗng nàng cất giọng run run hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người có di ngôn gì để lại không?

Ngô Cương động tâm đáp:

- Nếu quả cô nương muốn giúp việc cho tại hạ thì tại hạ có điều thỉnh cầu.

Lã Thục Viên đáp:

- Thỉnh cầu điều chi? Nói mau!

Ngô Cương nói:

- Sau khi cô nương giết tại hạ rồi, xin đem thanh kiếm này đến Hồ Ma!

Lã Thục Viên sững sốt hỏi:

- Sao? Hồ Ma ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Xin đưa đến Hồ Ma.

Lã Thục Viên hỏi:

- Người là... môn hạ của Hồ Ma hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Không phải!

Lã Thục Viên hỏi:

- Thế nghĩa là gì?

Ngô Cương đáp:

- Thanh kiếm này tại hạ mượn của chủ nhân Hồ Ma. Tại hạ không muốn để nó lưu lạc giang hồ rồi còn gây ra thêm nhiều sóng gió nữa.

Lã Thục Viên hỏi:

- Chủ nhân Hồ Ma là ai?

Ngô Cương đáp:

- Xin miễn cho tại hạ không thể trình bày được?

Lã Thục Viên hỏi:

- Vậy giao kiếm cho ai?

Ngô Cương đáp:

- Cô nương cứ chờ đêm trăng tỏ đem thanh kiếm này đến để bỏ hồ là xong.

Lã Thục Viên hỏi:

- Người tưởng ta làm việc này thay người ư?

Ngô Cương có cảm giác như người bị trêu chọc. Chàng nghiêng rằng lạnh lùng đáp:

- Nếu không thì tại hạ cũng không nói tới chuyện này.

Lã Thực Viên nói:

- Người chết đến nơi rồi mà hãy còn cuồng ngạo như vậy ư?

Ngô Cương đáp:

- Xin cô nương hạ thủ lệ đi!

Lã Thực Viên cất giọng run run ngập ngừng:

- Người... người...

Ngô Cương không hiểu cô gái bí ẩn này sắp giở trò gì.

Chàng nhắm mắt chờ chết.

Có điều một tay kiếm thủ mất hết công lực đề kháng, để một cô gái đưa kiếm kề cổ hạ sát như giết một con gà thì mùi vị này không biết thế nào mà nói.

Lưỡi kiếm nhẹ nhàng kéo ra.

Ngô Cương lại càng nghi hoặc tự hỏi:

“Chẳng hiểu y có chủ ý gì?”

Tiếp theo đôi vòng sắt giữ chặt tay chàng cũng được tháo ra.

Ngô Cương xoay mình lại thấy thiếu nữ áo vàng, mặt đầy vẻ hờn giận. Khóe mắt còn đọng hai hạt lệ. Chàng không hiểu vụ này là thế nào liền ngập ngừng cất tiếng:

- Cô nương! Cô nương...

Lã Thực Viên nghiêng rằng ngắt lời:

- Ta tự hận mình ta.

Ngô Cương hỏi:

- Sao? Cô nương tự hận...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Tự hận là không đủ dũng khí giết người.

Ngô Cương rất đỗi ngạc nhiên. Nhưng chàng ý thức được lời nói của Lã Thực Viên liên quan đến cuộc giai cầu đầu tiên. Động cơ của nàng là muốn cùng mình kết bạn. Nàng đã yêu chàng tha thiết mà hai tên thị tì của nàng thì bị cưỡng gian rồi hạ sát đã khiến nàng thù chàng. Nhưng bây giờ sự thật chứng minh nàng vẫn không thể cắt đứt tơ tình...

Chàng nghĩ tới đây không khỏi bàng khuâng.

Lã Thực Viên mím môi dường như cố gắng đi đến một quyết định lớn lao. Nàng thốt ra một lời:

- Người đi đi!

Biến diễn này thật là đột ngột! Ngô Cương xúc động run lên hỏi:

- Đi ư? Đi làm sao được?

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Người định không rời khỏi nơi đây nữa sao?

Ngô Cương đáp:

- Nhưng tại hạ mất hết công lực rồi...

Lã Thực Viên giục:

- Hãy rời khỏi đây rồi sẽ tính.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Cô nương...

Lã Thực Viên nói:

- Người hãy theo ta!

Lã Thực Viên ấn tay vào vách, cửa ngầm mở ra để lộ một đường địa đạo tối om, chật hẹp chỉ đủ hai người lách mình sổng vai mà đi.

44. Chương 44: Lai Lịch Của Yêu Vương Vẫn Ở Trong Vòng Bí Mật

Ngô Cương không ngờ lâm vào tuyệt cảnh mà còn sống được. Chàng xúc động, toàn thân run bần bật, tự hỏi:

- Nếu nàng biết rõ lai lịch ta liệu nàng có cứu ta không?

Nàng đã là một phần tử của Võ Minh thì hành vi này đã gây nên tội phản bội. Bất luận môn phái nào trên chốn giang hồ thì tội phản bội cũng bị nghiêm trị. Nhất là giữa nàng và ta mối tình cảm không còn tồn tại thì sao nàng lại cam tâm mạo hiểm cứu ta?

Bỗng nghe Lã Thực Viên nói:

- Đi đi! Sao còn đứng thộn mặt ra? Nếu bị phát giác thì cả người lẫn ta đều bị xong đời.

Lã Thực Viên vừa nói vừa tiến vào đường hầm.

Ngô Cương trong lòng hồi hộp đi sát theo nàng.

Cánh cửa hầm tự động đóng lại. Đường hầm tối đen như mực giờ bàn tay không trông rõ ngón.

Ngô Cương mất hết công lực thành ảnh hưởng cả đến thị lực không được minh mẫn như trước nữa. Chàng phải sờ lần tiến về phía trước, tốc độ giảm đi rất nhiều.

Lã Thực Viên giục giữ luôn miệng. Chàng bước cao bước thấp chệnh choạng người đi, mấy lần té cả lên người nàng.

Càng hấp tấp lại càng lỉnh quính. Chân tay mặt mũi va chạm vào đá đều bị xây sát.

Lã Thực Viên bồng chồn trong dạ. Nàng nắm lấy tay Ngô Cương kéo chàng sánh vai cùng đi.

Mùi hương thoang thoảng, hơi thở nhẹ nhàng của người thiếu nữ khiến chàng cảm thấy mỗi cảm thụ khác lạ làm cho toàn thân ấm áp dễ chịu.

Đây là lần đầu tiên Ngô Cương cùng đàn bà thân cận về da thịt. Chàng khản trương toát mồ hôi.

Đường hầm này dường như rất dài, đi mãi mà không hết. Ngô Cương bị hành hạ trong một thời gian khá lâu lại không được ăn một hột cơm, uống một giọt nước, bây giờ chàng bị lòi đi hơi thở hồng hộc. Tuy chàng đã nghiêng rường chịu đựng mà cũng không nổi.

Lã Thực Viên thở dài sườn sượt nói:

- Thật là oan gia!

Nàng ôm ngang lưng Ngô Cương cất bước đi rất lẹ.

Ngô Cương vừa mắc cỡ vừa bồn chồn nhưng không làm thế nào được, vì đây là lúc mình phải trốn thực mạng cho thoát thân.

Trong đầu óc chàng chỉ thấy kích động vô cùng, ngoài ra không có ý niệm gì khác.

Không hiểu Lã Thực Viên cấp chàng chạy đã bao lâu, trước mắt bỗng sáng lòa.

Lã Thực Viên thở phào một cái nói:

- Đến nơi rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Đây là địa phương nào?

Lã Thực Viên đáp:

- Giải Thoát Cốc.

Ngô Cương hỏi:

- Sao? Hang Giải Thoát ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Phải rồi! Nó cũng là cái huyết lớn để liệng thây ma.

Ngô Cương nghe mà ớn gáy, lông tóc dựng cả lên.

Lã Thực Viên buông Ngô Cương xuống.

Lúc này Ngô Cương mới phát giác ra mặt nàng đỏ bừng như người say rượu. Trước ngực phập phồng, đủ rõ lồng ngực rạo rức ghê gớm.

Dĩ nhiên một cô gái còn là xử nữ mà ôm một gã trai tơ đi đường thì mỗi cảm thụ mãnh liệt không cần nói cũng hiểu.

Ngô Cương vừa cảm kích lại vừa bẽ bàng. Chàng hối hận chỉ vì sơ ý trong lúc nhất thời mà bị mắc bẫy suýt nữa thì thua cả bàn. Chàng ngẩng đầu nhìn lên bất giác hít mạnh một hơi khí lạnh. Vì chàng thấy ngoài cửa đường hầm vách núi dựng đứng cách mặt đất ít ra là bảy tám trượng.

Giả tỷ gặp lúc chàng chưa mất công lực thì chàng chẳng coi vào đâu, nhưng bây giờ chàng muốn nhảy xuống chỉ có một đường võ sọ mà chết.

Lã Thực Viên chau mày nói:

- Chúng ta không thể chần chờ một giây lát nào được.

Dứt lời nàng cởi dây đeo thanh Phụng Kiếm ở trên lưng Ngô Cương ra, rồi không ngần ngại gì nữa ôm xốc chàng lên lao mình nhảy xuống.

Bên tai tiếng gió vù vù. Hai người rớt xuống rất lẹ. Ngô Cương trong lòng cực kì hồi hộp.

Huych!

Ngô Cương bị chấn động mạnh cơ hồ ngất xỉu. Hồi lâu chàng mới tỉnh táo lại, mở mắt ra nhìn thì mạch máu chạy rần rần. Trái tim đập thình thịch.

Nguyên người chàng đề trúng lên Lã Thực Viên không chệch chút nào. Hai miệng chỏ vào nhau. Hai người dính làm một trong lòng chàng toàn nhuyễn ngọc ôn hương.

Cặp mắt tròn tròn xoe, chàng chống hay tay xuống định bò dậy thì bất ngờ lại trúng ngay hai “trái đào”

Lã Thực Viên kêu thét lên, chân tay luống cuống, Ngô Cương lại té xuống vẫn miệng trúng miệng.

Chàng thộn mặt ra! Đầu óc hỗn loạn không biết đây là sự thật hay ảo mộng.

Lã Thực Viên nhắm nghiền hai mắt, nàng không nói gì mà cũng không cử động.

Ngô Cương chú ý nhìn nàng không khỏi rung động, rồi đôi môi chàng khỏa lấp cái miệng anh đào.

Trong khoảnh khắc này, chàng tưởng chừng như mình mọc cánh bay bổng lên không và thân mình đặt vào cảnh giờ kì diệu.

Trong lúc chàng còn đang mông lung thì bị đẩy ra. Lã Thục Viên giục chàng:

- Dậy đi!

Nàng ngồi sững sờ dưới đất.

Ngô Cương lóp ngóp bò dậy, rồi lại thành thế nường tựa vào nhau...

Đột nhiên mắt chàng ngó tới những đầu lâu trắng hếu chất đống bên mình. Chàng sợ quá lập tức tỉnh lại liền, bèn lên nói:

- Lã cô nương! Tại hạ không biết nói sao bây giờ?...

Lã Thục Viên cũng hổ thẹn cuối đầu xuống đáp:

- Ta cũng chẳng biết nói gì và làm gì lúc này nữa.

Ngô Cương ngáp ngừng:

- Cô nương...

Lã Thục Viên hỏi:

- Ta vẫn kêu ngươi bằng Sách Huyết Nhất Kiếm hay sao?

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ trong lòng. Hồi lâu chàng cương quyết đáp:

- Tại hạ tên gọi Ngô Cương...

Lã Thục Viên kinh hoảng giật bắn người lên hỏi:

- Võ Minh đang truyền “Bách Long Lệnh” truy nã Ngô Cương phải là ngươi không?

Ngô Cương từ từ tháo tấm mặt nạ ra, xúc động đáp:

- Đúng là tại hạ! Cô nương hối hận đã cứu tại hạ rồi chăng?...

Lã Thục Viên biến đổi sắc mặt mấy lần. Sau nàng buồn rầu thở ra nói:

- Hối hận thì cũng muộn mất rồi!

Ngô Cương đeo mặt nạ vào, bất giác chàng đứng dậy nắm lấy tay Lã Thục Viên gọi:

- Viên muội! Ta...

Lã Thục Viên tựa tấm thân mềm mại vào trước ngực Ngô Cương run run cất tiếng gọi:

- Cương ca ca!

Hai trái tim không ngờ cùng hòa một nhịp trong một cảnh giới kì mà cách kết hợp lại càng vi diệu hơn.

Tình mặn nghĩa nồng! Bất tất phải nói dài lời, vì trái tim đã có điểm thông linh.

Dĩ nhiên hai bên nảy nở tình yêu và đây là một cuộc tao ngộ bất kì.

Ngô Cương khẽ vuốt mái tóc mây của nàng. Đầu óc chàng chìm đắm vào một cảnh mê man kì ảo.

Nửa giờ trước đây không ai ngờ xảy ra cuộc biến ảo này.

Lã Thục Viên nói:

- Cương ca ca! Chúng ta phải tìm cách rời khỏi nơi đây.

Ngô Cương ồ một tiếng buông tay ra, chàng đảo mắt nhìn quanh thấy hang giải thoát giống như một cái giếng cổ rất lớn. Bốn bờ giếng là cảnh núi cao ngất trời. Ngô Cương không khỏi kinh hãi la lên:

- Làm thế nào... mà ra được?

Lã Thục Viên đáp:

- Đã có đường ngầm giao thông ra ngoài.

Ngô Cương nói:

- Ủa! Nếu vậy thì chúng ta đi thôi!

Hai người dắt tay nhau về phía đông mà chạy.

Ngô Cương quên cả đói khát. Không hiểu lực lượng từ đâu kéo đến khiến chàng phấn khởi tinh thần.

Hai người đi đến một góc núi, Lã Thục Viên đưa tay ấn mạnh vào một mỏm đá lồi ra.

Đột nhiên một phiến đá giống như tấm cánh cửa lù sang một bên.

Trong cửa lại là một đường ngầm tối mò. Ngô Cương hít mạnh một hơi khí lạnh vào người.

Lã Thục Viên giục:

- Đi mau! Nếu bị phát giác thì thật là hỏng bét!

May đường hầm ở hang giải thoát này khá rộng, đi lại dễ dàng ít tốn sức lực hơn.

Giữa hai người lúc này không còn úy kỵ nữa. Lã Thục Viên vừa đỡ Ngô Cương vừa chạy thật lẹ.

Đường hầm không dài lắm. Trong khoảng khắc đã ra tới cửa.

Ngoài cửa hầm toàn núi non rừng rậm bát ngát.

Lã Thục Viên dắt Ngô Cương chạy một hơi vượt qua hai hẻm núi đến một khu rừng rậm. Nàng hơn hỏ tươi cười nói:

- Bây giờ mới thật chúng ta thoát khỏi chốn hang hùm.

Ngô Cương xúc động nói:

- Viên muội! Tiểu huynh sẽ hết lòng báo đáp Viên muội. Quyết chẳng bao giờ thay lòng đổi dạ.

Lã Thục Viên nói:

- Chữ báo đáp Cương ca dùng không đúng!

Rồi nàng nói tiếp:

- Cương ca phải đổi chữ đó lại.

Ngô Cương hỏi:

- Đổi bằng chữ gì?

Lã Thục Viên đáp:

- Đổi bằng chữ “yêu”!

Mặt nàng đỏ bừng rồi nàng bẽn lễn cười nói:

- Bây giờ chưa bàn đến chuyện này được. Trước hết Cương ca phải khôi phục lại công lực. Đó là việc cần kíp hơn.

Ngô Cương run lên hỏi:

- Khôi phục công lực ư? Viên muội có thể khôi phục công lực cho tiểu huynh chăng?

Lã Thục Viên đáp:

- Công lực của Cương ca chưa bị mất đâu mà chỉ bị phong tỏa bằng một phương pháp đặc biệt...

Ngô Cương ồ lên một tiếng.

Lã Thực Viên lại nói:

- Nhưng tiểu muội sợ...

Ngô Cương hỏi:

- Sợ gì?

Lã Thực Viên đáp:

- Sợ xảy ra bất trắc.

Ngô Cương kinh hãi hỏi:

- Xảy ra bất trắc ư? Viên muội nói thế là có ý gì?

Lã Thực Viên nghiêm nghị đáp:

- Tiểu muội tuy hiểu cách giải trừ nhưng công lực có hạn, nếu miễn cưỡng mà làm thì hao tổn sức lực và mất thì giờ mà hiệu quả lại không thu lượm được mấy. Giả sử dọc đường gặp chuyện rắc rối không người bảo vệ thì hậu quả thật khó mà lường được.

Ngô Cương trong lòng rất cảm động, nhìn Lã Thực Viên một cách rất thiết tha nói:

- Viên muội không nên miễn cưỡng...

Lã Thực Viên ngắt lời:

C- ương ca ca! Nếu ca ca không hồi phục được thì khó lòng cất bước. Hẳn ca ca cũng biết rất nhiều người đang muốn sát hại ca ca.

Ngô Cương biến sắc. Chàng biết đây là sự thật. Hễ mình thò mặt ra là gặp tai họa. Chàng nói:

- Viên muội! Tiểu huynh có mấy lời muốn hỏi Viên muội...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Ca ca không nói thì tiểu muội biết rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội... biết rồi ư?

Lã Thực Viên đảo cặp mắt trong như nước hồ thu hỏi lại:

- Phải chăng Cương ca ca muốn hỏi lai lịch tiểu muội?

Ngô Cương mỉm cười đáp:

- Viên muội thật là người thông minh. Đoán trúng được ý nghĩ của tiểu huynh.

Lã Thực Viên mặt buồn rười rượi nói:

- Nếu Viên muội có điều khó nói thì tiểu huynh không hỏi nữa nhưng...

Lã Thực Viên hỏi:

- Nhưng làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Ngoài việc thân thể Viên muội, tiểu huynh muốn hỏi việc khác được chăng?

Lã Thực Viên nói:

- Việc khác thì có thể. Ca ca hỏi đi!

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội có phải là người trong Võ Minh không?

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu muội không phủ nhận điểm này.

Ngô Cương lại hỏi:

- Vậy Viên muội cứu tiểu huynh, há chẳng phải là phạm tội phản nghịch ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu muội tin rằng hành động lần này của tiểu muội không đến nỗi bị người phát giác?

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội lại lẩn vào ư?

Lã Thực Viên chỉ ậm ừ chứ không trả lời.

Ngô Cương lại hỏi:

- Thái Thượng Hộ Pháp là người thế nào?

Lã Thực Viên ra chiều khó nghĩ. Nàng trầm lặng một hồi lâu rồi cương quyết đáp:

- Vụ này liên quan đến sự cơ mật tối cao của bản minh. Cương ca ca đã muốn biết thì tiểu muội cũng nói cho hay.

Ngô Cương xúc động run lên hỏi:

- Lão là ai vậy?

Lã Thực Viên đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi hạ thấp giọng xuống đáp:

- Lão là một nhân vật mà người nào nghe cũng đều sợ vỡ mật. Lão chính là Âu Dương Tàn.

Ngô Cương khác nào đâm phải rắn rết run bắn người lên hỏi:

- Sao? Viên muội nói lại lần nữa.

Lã Thực Viên nhắc lại:

- Thái thượng hộ pháp Võ Minh chính là Yêu Vương Âu Dương Tàn.

Ngô Cương ngật ngừng:

- Sao lại... Có thể thế được?

Lã Thực Viên nghi ngờ hỏi lại:

- Sao không thể được?

Ngô Cương tắc họng không biết nói thế nào.

Lã Thực Viên dường như tỉnh ngộ ồ lên một tiếng rồi hỏi:

- Phải rồi! Dường như Cương ca ca nói kí danh đệ tử của lão nhân gia.

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Đó là sự thật. Tiểu huynh theo lão nhân gia học nghề bốn tháng...

Bây giờ đến lượt Lã Thực Viên giật mình kinh hãi. Nàng giương mắt hạnh tròn xoe hỏi:

- Tiểu muội hồ đồ mất rồi. Câu đó ở đâu mà ra?

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội có nhất quyết lão chính là Yêu Vương Âu Dương Tàn không?

Lã Thực Viên đáp:

- Cái đó còn giả sao được.

- Nhưng...

- Nhưng làm sao?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Âu Dương Tàn truyền võ kĩ cho tiểu huynh là người khác cũng nên.

Lã Thực Viên kinh hãi đứng dậy run lên hỏi:

- Sao ca ca lại biết thế?

Ngô Cương đáp:

- Sự thật là như vậy.

Lã Thực Viên nói:

- Yêu Vương chỉ có một người mà thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Trong hai người đó người có người là đúng?

Lã Thực Viên đáp:

- Thái thượng hộ pháp Võ Minh mới đích là Yêu Vương Âu Dương Tàn.

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội lấy gì làm bằng chứng mà cả quyết như vậy?

- Lão có tín vật là Diêm Vương Trâm.

Ngô Cương nói:

- Tiểu huynh cũng có một cây Diêm Vương Trâm.

Lã Thực Viên sững sốt hỏi:

- Sao? Ca ca cũng có một cây?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế.

Lã Thực Viên hỏi:

- Ca ca có thể cho tiểu muội coi được không.

Ngô Cương đáp:

- Được chứ!

Chàng lấy trong bọc ra cây Truy Mệnh Ngân Trâm đưa cho Lã thực Viên.

Lã Thực Viên kinh ngạc đón lấy đặt vào lòng bàn tay lật đi lật lại coi kĩ hồi lâu rồi đột nhiên cười nói:

- Cương ca ca! Cái này là của giả.

Ngô Cương giật nẩy mình lên kinh hãi hỏi:

- Giả ư?

Thật là một điều không ngờ. Ngô Cương vẫn chưa tin cây Diêm Vương Trâm của mình là giả.

Lã Thực Viên đáp bằng một giọng kiên quyết:

- Nhất định là của giả.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Viên muội lấy bằng chứng gì mà nhất quyết như vậy?

Lã Thục Viên đáp:

- Vì...

Giữa lúc ấy thành linh có tiếng lão già ồm ồm cất lên:

- Ai bảo đó là của giả?

Hai người cùng giật nảy mình lên. Lã Thục Viên ngừng lại không nói nữa.

Thanh âm kia vừa dứt, một lão già râu tóc bạc phơ mình mặc áo bào đột nhiên xuất hiện.

Ngô Cương xúc động như người phát điên. Lão này chính là người đã truyền kỹ thuật cho chàng bốn tháng tên gọi Yêu Vương Âu Dương Tàn.

Lã Thục Viên kinh hãi hỏi:

- Lão tiền bối là cao nhân phương nào?

Huỳnh y lão nhân đến trước mặt hai người thủng thẳng đáp:

- Lão nhân gia ư? Chà!...

Lão ra tay nhanh như điện chớp vừa vung lên một cái, Lã Thục Viên đã té huych xuống đất.

Ngô Cương cả kinh thất sắc hô lên:

- Lão tiền bối! Lão tiền bối...

Huỳnh y lão nhân lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu có chuyện riêng nói trước với người. Hãy để thị nằm yên đấy một lúc.

Ngô Cương cuối xuống lượm cây Diêm Vương Trâm lên. Chàng ngơ ngác nhìn lão áo vàng không biết nói sao mặc dù chàng muốn giải đáp nhiều vấn đề muốn hỏi lão.

Huỳnh y lão nhân cất tiếng hỏi:

- Tiểu tử! Người cũng tin cây trâm này là của giả ư?

Ngô Cương hoang mang đáp:

- Vãn bối không biết được.

Huỳnh y lão nhân hỏi:

- Người hoài nghi cả thân thể lão phu chăng?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Cái đó...

- Cái đó chẳng quan hệ gì. Giữa người và ta không có danh nghĩa sư đồ. Ta truyền võ kỹ cho người chỉ vì thương yêu người.

Ngô Cương định thần, sắp đặt những câu hỏi cho có thứ tự.

Chàng hỏi:

- Phải chăng tiền bối đã thay đổi diện mạo để quy đầu Võ Minh?

Huỳnh y lão nhân đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương hỏi:

- Lão tiền bối gia nhập Võ Minh với mục đích gì?

Huỳnh y lão nhân đáp:

- Dĩ nhiên là có việc liên quan đến cuộc tồn vong của võ lâm Trung Nguyên.

Ngô Cương hỏi:

- Lão tiền bối có thể nói rõ hơn được không?

Huỳnh y lão nhân đáp:

- Minh chủ Võ Minh đang tiến hành công cuộc tiêu diệt lực lượng chính nghĩa, mưu đồ bá chủ thiên hạ.

Ngô cương nói:

- Hiện giờ địa vị lão đã là thiên hạ đệ nhất nhân...

Huỳnh y lão nhân ngắt lời:

- Minh chủ với bá chủ là hai chuyện khác nhau. Minh chủ còn phải chịu những điều thúc ứ trong mình quy và chỉ làm đại biểu cho các phái mà thôi, chứ chưa thể muốn làm gì thì làm. Còn bá chủ không phải như vậy.

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng hành vi của lão hiện giờ có khác gì với bá chủ đâu?

Huỳnh y lão nhân đáp:

- Vẫn còn cách nhau một đoạn.

Ngô Cương hỏi:

- Lão là ai vậy?

Huỳnh y lão nhân đáp:

- Hiện giờ chưa thể biết rõ. Chẳng có mấy người được nhìn rõ chân tướng hãn. Bây giờ mới có một cơ hội...

Ngô Cương ngắt lời:

- Cơ hội gì?

Huỳnh y lão nhân đảo mắt ngó Lã Thực Viên nằm ngất xỉu dưới đất rồi đáp:

- Có thể khám phá ra sự bí mật từ miệng ả này.

Ngô Cương chấn động hỏi:

- Bức bách y phải cung xưng hay sao?

Huỳnh y lão nhân xẵng giọng hỏi lại:

- Thằng lỏi con phản đối chẳng?

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lát rồi đáp:

- Đúng thế! Văn bối không đồng ý.

Huỳnh y lão nhân cười khàn khàn hỏi:

- Người bị ả làm ê muội rồi chẳng?

Ngô Cương nghiêm nghị đáp:

- Y đã có ơn cứu mạng cho văn bối. Minh là kẻ võ sĩ thì phải biết điều ân oán phân minh.

- Hừ!

45. Chương 45: Hoa Đàm Vừa Nở Đã Tàn Ngay

Huỳnh Y lão nhân móc trong bọc lấy một cây Diêm Vương Trâm ra nói:

- Nó đây này!

Ngô Cương nheo mắt hỏi:

- Cái chết của Thần Dao hội chủ phải chăng là lão tiên bối đã hạ thủ?

Huỳnh Y lão nhân sững sốt “ồ” lên một tiếng. Lão không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Ngô Cương vẫn không chịu buông tha. Chàng hỏi vặn:

- Văn bối đã trông thấy Diêm Vương Trâm xuất hiện ở Tầng Long Trang rồi Âu Dương Phương bị mất mạng...

Huỳnh Y lão nhân ngắt lời:

- Tiểu tử! Hành động của lão phu không để cho kẻ khác truy cứu.

Ngô Cương ngăn người ra rồi hỏi sang chuyện khác:

- Lão tiên bối! Lão tiên bối có liên quan gì với Minh chủ phu nhân.

Huỳnh Y lão nhân sững sốt hỏi lại:

- Ai nói vậy ?

Ngô Cương đáp:

- Chính miệng phu nhân nói ra.

Huỳnh Y lão nhân nói:

- Buột miệng nói quàng! Lão nhân gia đây không có liên quan với một ai. Nếu có thì chỉ là người.

Ngô Cương vẫn chưa thỏa mãn, nhưng chàng cũng không hỏi vặn nữa. Thiếu phụ diêm dúa kia đã nhắc tới mấy môn tuyệt kỹ độc đáo của Yêu Vương mà chính chàng cũng không hiểu. Chàng cũng cho là mục nói ba hoa. Còn những lời của Lã Thục Viên thì chàng chắc là không phải chuyện giả mà sao nàng lại bảo lão mặc áo cấm bào là Yêu Vương?

Ngô Cương nghĩ tới đây liền hỏi:

- Lão tiên bối vừa nói là có việc muốn nói riêng với văn bối?

- Hẳn thế!

- Lão tiên bối có điều chỉ dạy bảo?

- Người có nhớ còn thiếu lão phu một điều kiện không?

Ngô Cương động tâm đáp:

- Văn bối nhớ rồi!

Huỳnh Y lão nhân nói:

- Lão phu tới đâu để yêu cầu người thực hành lời hứa.

Ngô Cương đáp:

- Được rồi! Xin lão tiên bối nói ra đi!

Huỳnh Y lão nhân nói:

- Giả đi lắm! Người chủ làm một việc nghe theo lời lão phu ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Việc gì?

Huỳnh Y lão nhân đáp:

- Người đến U Linh địa cung cầu thân lập tức!

Ngô Cương không ngờ đối phương ra điều kiện này. Trong lúc thảng thốt chàng trợn mắt há miệng không biết đáp thế nào.

Chàng tự hỏi:

- Sao lão đưa ra điều kiện này? Phải chăng lão là người trong Địa Cung? Nếu không thì sao lại biết mình đã có việc hôn ước với U Linh Công Chúa

Rồi chàng tự trả lời:

- Phải rồi! Khi mình vừa rời khỏi Hồ Ma, đã gặp cấm bào lão già ở trong một túp lều ngoài thị trấn gần nói Võ Lăng, đối phương đã bảo võ công của mình thuộc phái U Linh.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi lại:

- Phải chăng lão tiên bối là một phần tử trong Địa Cung?

Huỳnh Y lão nhân cười ha hả đáp:

- Lai lịch lão phu người không truy vấn được, bây giờ hãy tính chuyện này đã.

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng sao lão tiên bối lại đề cập đến việc ở Địa Cung.

Huỳnh Y lão nhân đáp:

- Tuy đây là một điều kiện nhưng cũng là phước cho người đó.

Kể ra trước đây một ngày thì Ngô Cương có thể ưng ngay được nhưng tình hình lúc này khác trước rồi. Chàng đã định tình cùng Lã Thực Viên, dĩ nhiên chàng chẳng thể bỏ không đoái hoài. Huống chi nàng đã cứu mạng chàng và giữa hai người đã có sự thân cận da thịt. Cả tình lẫn lý chàng tất phải kiên thủ mối tơ duyên này.

Huỳnh Y lão nhân trợn mắt liền hỏi:

- Người không ưng chịu hay sao?

Ngô Cương nghiêng răng kiên quyết đáp:

- Lão tiên bối có thể thu hồi mệnh lệnh này để đưa ra điều kiện khác được chăng? Vãn bối nhất quyết không từ chối điều kiện thứ hai cho dù có phải nhảy vào đồng lửa...

Huỳnh Y lão nhân hắng giọng một tiếng lạnh lùng ngắt lời:

- Lão phu đã nói ra điều gì là không canh cải nữa.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Vãn bối...

Huỳnh Y lão nhân gạt đi:

- Tiểu tử! Bất luận về võ công hay về tài mạo thì con nha đầu này so với U Linh công chúa còn kéo xa lắc xa lơ.

Ngô Cương phản đối:

- Lão tiên bối! Tài mạo không phải là điều kiện chủ yếu ...

Huỳnh Y lão nhân trợn mắt lên ngắt lời:

- Người nhất định yêu con nha đầu này ư?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Người mà vô tín thì còn chi là tư cách? Văn bối không phải là hạng người thay lòng đổi dạ.

Huỳnh Y lão nhân hỏi:

- Nếu lao nhân gia bỏ đi thì thị ngủ suốt đời vĩnh viễn không tỉnh lại nữa. Câu chuyện sẽ ra sao?

Ngô Cương chấn động tâm thần lùi hai bước hỏi:

- Lão tiên bối định làm thế thật ư?

- Có thể như vậy.

Ngô Cương vẻ mặt xám xanh, lông mày dựng ngược. Mặt trợn tròn xoe. Chàng xúc động nói:

- Lão tiên bối có ơn truyền thụ võ thuật cho văn bối ...

Huỳnh Y lão nhân hỏi ngay:

- Thế thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối không muốn là kẻ bất nghĩa ...

Huỳnh Y lão nhân cười ha hả hỏi ;

- Người nói thế thì lão phu trừ diệt thị người sẽ báo thù cho thị chăng?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Văn bối chẳng mong gì câu này thành sự thực

Huỳnh Y lão nhân hỏi:

- Người không thực hành điều kiện ư?

Ngô Cương đáp:

- Hôn nhân là việc lớn không thể miễn cưỡng được

Huỳnh Y lão nhân gằn giọng:

- Người không muốn...

Ngô Cương ngắt lời:

- Chẳng phải tại hạ không muốn mà là không thể làm được.

Huỳnh Y lão nhân hỏi:

- Lão phu đã nói ra rồi, nhất định không thu lại được thì sao?

Ngô Cương lại lùi thêm một bước nữa run lên đáp ;

- Văn bối không thể tuân lệnh được.

Huỳnh Y lão nhân trợn mắt lên nói :

- Ngô Cương! Đó là một điều kiện.

Ngô Cương hít mạnh một hơi thở rồi dứt khoát:

- Văn bối không thể làm được.

Huỳnh Y lão nhân hỏi:

- Lời hứa của người không đáng kể hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối đã nói điều gì dĩ nhiên phải theo đúng.

Huỳnh Y lão nhân nói:

- Sao người không thực hành?

Ngô Cương nhắc lại:

- Sự thực văn bối không thể làm được.

Huỳnh Y lão nhân hỏi vặn:

- Ngày trước người đã ưng chịu một điều kiện để ta truyền nghệ cho. Tuy không đáng kể đến danh phận thầy trò, song người đã hứa hẹn là ta đưa ra điều kiện gì người cũng vui lòng làm theo có đúng thế không?

Ngô Cương đáp:

- Chỗ dụng tâm về điều kiện của lão tiền bối khiến cho người ta không thể hiểu được...

Huỳnh Y lão nhân chặn lời:

- Hiểu cũng vậy mà không hiểu cũng thế thôi.

Ngô Cương vẫn một mực:

- Văn bối không làm được.

Huỳnh Y lão nhân không ngăn nổi cơn tức giận quát lớn:

- Người đừng để lão phu nổi nóng phóng chưởng đập tan xác người.

Ngô Cương nhăn nhó cười đáp:

- Hiện giờ văn bối không còn một chút công lực nào nữa. Nếu tiền bối muốn hạ thủ thật dễ như bẻ cành khô.

Huỳnh Y lão nhân lại vắt giọng hung dữ:

- Tiểu tử! Đừng nói mơ hồ nữa! Bình sinh lão phu không úy kỵ mùi máu tanh.

Ngô Cương cuống ngạo đáp:

- Văn bối cũng chẳng kể sống chết vào đâu.

Huỳnh Y lão nhân nhìn Ngô Cương chòng chọc một lúc rồi buông tiếng thở dài nói:

- Hồng rồi! Bình sinh lão phu chưa phải đầu hàng ai. Thế mà ban đầu lão phu phải bức bách người học kỹ thuật đã là một điều rất hoang đường. Nay điều kiện của lão phu đã nói ra miệng, thực hành hay không hoàn toàn ở người.

Ngô Cương cảm thấy trong lòng hối hận vô cùng. Điều kiện của lão đưa ra không phải là điều kiện mà là một mối lương duyên, nhưng vì chàng đã có mối quan hệ với Lã Thực Viên nên không thể ưng thuận được. Hai bên tuy danh không phải là thầy trò mà thực là sư đồ...

Ngô Cương còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Huỳnh Y lão nhân vươn tay ra chụp lấy người chàng.

Ngô Cương sợ quá la lên:

- Lão tiền bối định làm gì đây?

Huỳnh Y lão nhân phóng chỉ điểm huyết luân ba chỗ. Ngô Cương té huych xuống đất.

Khi thần khí chàng tỉnh lại thì cảm thấy phẳng phất một bàn tay mềm mại đang vuốt ve mặt mình.

Chàng mở bừng mắt ra coi, không khỏi kinh hãi la lên:

- Viên muội! Vụ này là thế nào đây?

Lã Thục Viên cũng đầy vẻ kinh dị đáp:

- Tiểu muội cũng không hay.

Ngô Cương hỏi:

- Sao Viên muội lại hồi tỉnh?

Lã Thục Viên đáp:

- Tiểu muội không biết. Khi tỉnh lại thấy Cương ca nằm thẳng cẳng dưới đất. Lão kia đi đâu rồi?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu huynh cũng không hay. Lão phóng chỉ điểm huyết tiểu huynh rồi tiểu huynh không biết gì nữa.

Lã Thục Viên nói:

- Lại thật! Công lực của Cương ca hồi phục rồi...

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng đứng phắt dậy thì quả nhiên công lực hoàn toàn hồi phục.

Chàng ngăn người ra nghĩ thầm:

- Yêu Vương Âu Dương Tàn coi bề ngoài là một tên cự ma ghê gớm nhất trong bọn Ma Đầu, nhưng hành động của lão lại rất kỳ dị.

Chàng nhớ tới điều kiện mà lão đưa ra càng thêm phần hồi hận, tự hỏi:

- Nếu mình không thực hành điều kiện, há chẳng phải là hạng người vô tình bạc nghĩa? Bất luận sự thực thế nào, nhưng mình còn thiếu lão món nợ ân tình là sự thật. Mặt khác U Linh phu nhân đối với mình cũng có ơn thâm nghĩa trọng. Bây giờ biết xử trí thế nào cho phải?

Chàng nghĩ lui nghĩ tới chỉ có một đường đi là bậc trưởng phu xử thế phải cho quang minh lỗi lạc. Bây giờ phải thân hành tới Đại Cung để trình bày sự thật cùng U Linh phu nhân. Nếu phu nhân thương tình thì mới có thể trả lời Yêu Vương được. Còn món nợ ân tình của hai bên đành chờ cơ hội báo đáp.

Chàng nghĩ tới đây áp lực đương trầm trọng tựa hồ nhẹ đi nhiều.

Lã Thục Viên hỏi:

- Lão nhân gia vừa rồi nhất định là một nhân vật phi thường. Không hiểu lão là ai vậy?

Ngô Cương chau mày đáp:

- Lão chính là Yêu Vương Âu Dương Tàn mà tiểu huynh vừa nói đó

Lã Thục Viên trầm giọng hỏi ;

- Tại sao lão lại mạo xưng là Âu Dương tàn?

Ngô Cương hỏi lại:

- Viên muội cho là lão giả mạo ư?

Lã Thục Viên đáp:

- Cái đó đã hẳn. Trên thế gian chỉ có một Yêu Vương, chứ làm gì có hai? Và cây Diêm Vương Trâm mà Cương ca giữ đó là của giả mặc dầu họ chế rất giống, nhưng tiểu muội cũng nhận ra được...

Ngô Cương ngắt lời:

- Biết đâu chẳng phải Thái Thượng hộ pháp của Quý Minh lại không mạo xưng danh hiệu của lão này?

Lã Thục Viên đáp:

- Không có đâu .

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao Viên muội biết?

Lã Thực Viên đáp:

- Về điều này tiểu muội dám nói là biết rõ lắm.

Ngô Cương nói:

- Vừa rồi Viên muội bảo cây Ngâm Trâm của tiểu huynh là giả ...

Chàng nói tới đây mới phát giác ra cây Ngâm Trâm này đã bị lão kia thu mất rồi.

Lã Thực Viên nói tiếp:

- Cây Diêm Vương Trâm chân chính tiểu muội đã nhìn thấy rồi. Coi bề ngoài thì nó cũng giống như cây trâm của Cương ca vừa rồi. Người ngoài cuộc không thể phân biệt, song trên thực tế thật có chỗ khác nhau.

Ngô Cương hỏi ;

- Khác nhau ở chỗ nào?

Lã Thực Viên đáp:

- Cây Diêm Vương trâm thật thì trên đầu có một lỗ nhỏ, bên trong có dấu độc châm để làm tín vật cũng là một lợi khí giết người được. Còn cây này thì đặc cả.

Ngô Cương “ủa” lên một tiếng kinh ngạc rồi chàng tự hỏi:

“Phải chăng lão áo vàng đã mạo xưng thật? Nhưng bản lãnh lão đã đến mức độ kinh người thì cần gì phải mạo tên kẻ khác?”

Chàng lạnh lùng nói:

- Ta bắt tất phải tranh luận về điểm này nữa. Sau này ai chân ai giả sẽ rõ. Nhân thân vị Thái Thượng hộ pháp kia có thể kiềm chế người được. Đó là thứ công lực gì vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Cái đó kêu bằng Ma Nhân.

Ngô Cương hỏi:

- Ma Nhân ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Đúng thế! Muốn không bị kiềm chế chỉ có một yếu quyết duy nhất là “Bảo nguyên thủ nhất” trấn tĩnh tâm thần, nhắm mắt lại hay nhìn vào chỗ khác chứ đừng tiếp xúc với mục quang của lão.

Ngô Cương phấn khởi tinh thần. Chàng không ngờ yếu quyết để giải trừ tà công lại do miệng Lã Thực Viên nói ra. Nàng bảo nhắm mắt tức là khỏi tiếp xúc với mục quang của lão. Nhắm mắt còn dễ hơn là nhìn ra chỗ khác.

Nhưng rút lại mình hạ thủ trước thì là thượng sách, không để cho đối phương có cơ hội thi triển tà pháp.

Lã Thực Viên cặp mắt trong sáng và sâu thăm thẳm nhìn vào bộ mặt đẹp của Ngô Cương. Trên môi nàng thoáng hiện một nụ cười hạnh phúc.

Ngô Cương nhìn dung nhan mê người của Lã Thực Viên lại nhớ tới tình trạng đụng vào da thịt trong lúc nàng cứu mình ra khỏi hang bí mật thì lòng chàng không khỏi mơ màng.

Nhưng chàng nghĩ ngay tới vấn đề nghiêm trọng nếu không giải quyết được giữa hai người thì hỉ kịch sẽ biến thành bi kịch cũng chưa biết chừng.

Chàng nghĩ thầm:

- Võ Lâm Minh Chủ là nhân vật đầu não trong vụ đổ máu Võ Lâm Đệ Nhất Bảo ngày trước mà Lã Thực Viên lại là một phần tử trong Võ Minh tức là đứng về lập trường đối nghịch ...

Nghĩ vậy chàng buột miệng nói:

- Viên muội! Tiểu huynh có điều cần nói trước.

Lã Thực Viên hỏi

- Điều chi?

Ngô Cương nói:

- Tiểu huynh mong rằng Viên muội thoát ly khỏi tổ chức Võ Minh.

Lã Thực Viên biến sắc run lên hỏi:

- Cương ca muốn tiểu muội ... Phải thoát ly Võ Minh ư?

Ngô Cương đáp:

- Chính thế!

Lã Thực Viên hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó chắc Viên muội tự nghĩ ra rồi. Tiểu huynh phải trả mối thù Ngũ Bách Nhân Trùng.

Lã Thực Viên lùi lại mấy bước, sắc mặt lợt lạt, miệng lẩm bẩm:

- Phải rồi! Ta cần biết vụ này mới phải. Ta đã làm gì rồi?...

Ngô Cương xúc động nói:

- Viên muội! Viên muội lượng thứ cho tiểu huynh ở vào trong trường hợp bất đắc dĩ.

Lã Thực Viên la lên như người điên:

- Tiểu muội lầm rồi! Lầm to rồi ...

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Viên muội...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Cương ca! Chúng ta tìm một nơi nào không có vết chân người để mai danh ả tích mới được.

Ngô Cương lắc đầu, buồn rầu đáp:

- Viên muội! Viên muội phải hiểu cho tiểu huynh không thể làm thế được, tiểu huynh nhất quyết phải báo thù.

Lã Thực Viên nghiêng răng nói:

- Cương ca ca! Theo chỗ tiểu muội biết thì Minh chủ và những nhân vật địa vị cực cao đã quyết định nếu Cương ca không quy phục Võ Minh tất bị... trừ diệt. Lai lịch Cương ca ca bị tiết lộ thì hậu quả khó mà lường được...

Ngô Cương cương quyết đáp:

- Tiểu huynh đã gác bỏ ra ngoài những cuộc thành bại sinh tử.

Lã Thực Viên biến đổi sắc mặt mấy lần rồi sau cùng hai hạt lệ lăn xuống má. Nàng cất giọng thê lương:

- Xen chừng chúng ta...

Ngô Cương sững sốt hỏi:

- Sao?

Lã Thực Viên đáp:

- Nên chia tay cho sớm để chặt đứt mối quan hệ giữa đôi ta.

Đầu óc Ngô Cương choáng váng. Chàng run lên hỏi:

- Viên muội! Viên muội không thể thoát ly được tổ chức vô lý đó ư?

Lã thực Viên kiên quyết la lên:

- Không! Không thể được! Trừ khi Cương ca rút khỏi chốn giang hồ.

Ngô Cương buồn rầu không nói gì, cúi đầu xuống nghĩ thầm:

- Quả thật. Tầm bi kịch này không thể dễ xảy ra. Tình với cừu chẳng bao giờ dung thứ nhau được.

Lã Thực Viên lòng đau như cắt. Lần đầu tiên nàng đem yêu một người mà cũng là lần thứ nhất nàng đưa ra mối tình cảm chân quý. Nhưng đoạn tình này tựa bóng hoa Đào vừa nở đã tàn ngay.

Một thiếu nữ chưa hai mươi tuổi mà bị một đòn nặng thế này thì nàng làm sao chịu nổi.

Ngô Cương mạnh dạn nói:

- Viên muội! Chẳng lẽ chúng ta vô duyên...

Lã Thực Viên thê thảm nói theo:

- Đã vô duyên thì còn biết nhau làm chi?

Giọng nói của nàng chứa đầy nỗi đau khổ ngậm không bút nào tả xiết.

Ngô Cương cũng thẫn thờ.

Lã Thực Viên đột nhiên lấy tay bưng mặt rồi chạy vọt đi.

Ngô Cương trong lòng đau khổ la gọi:

- Viên muội! Viên Muội!

Lã Thực Viên không ngoảnh đầu lại. Chớp mắt đã mất hút vào trong đám cây rậm rạp

Kể ra công lực Ngô Cương có thể rượt theo ngăn cản nàng chẳng khó khăn gì, nhưng chàng vẫn đứng yên không di động nửa bước vì chàng nhận thấy mối tình này không thể tồn tại.

Bất giác chàng cất giọng bi thảm ngâm câu:

"Tự cổ đa tình thường dễ hận.

Bao giờ mộng đẹp cũng thành không."

Giữa lúc ấy cách đó không xa có âm thanh đàn bà gay gắt vọng lại.

Ngô Cương động tâm bằng mình lướt về phía phát ra thanh âm.

Rừng cây rậm rạp, thị tuyến không nhìn rõ. Ngô Cương lách qua những cây rừng đi chừng vài chục trượng, chàng tính ra đã đến nơi rồi nhưng chẳng thấy ai hết.

Ngô Cương ngẩn ngơ dừng bước thì lại nghe thấy thanh âm từ mé tả vọng lại, nhưng đây là khẩu âm của một người đàn ông rất quen tai:

- Thế muội ơi! Ta vì nàng bỏ ngủ quên ăn, ngồi đứng không yên, mà sao lòng dạ thế muội không chuyển động chút nào?

Ngô Cương vừa nghe đã phát giác ra là thanh âm của thư sinh áo lam. Chàng buông tiếng thở dài nghĩ thầm:

- Gã cùng nàng có mối liên quan truyền đời. Gã yêu nàng một cách thiết tha. Mình đã vô duyên với nàng thì đôi này thành một cặp rất xứng đáng. Ta đừng lộ mặt ra là hơn ...

Chàng nghĩ tới đây bỗng nghe Lã Thục Viên nói:

- Ái tình nam nữ giữa hai bên cần phải có tâm nguyện, chứ miễn cưỡng thế nào được?

Thư sinh áo lam lại lên tiếng:

- Thế muội! Tiểu huynh có chỗ nào không xứng đáng?

Thanh âm Lã Thục Viên cất lên đáp:

- Chẳng có chỗ nào hết ta không yêu được là không yêu...

Thư sinh áo lam hỏi:

- Thế muội nàng tuyệt tình thế ư?

Lã Thục Viên lạnh lùng đáp:

- Tùy người muốn nói thì thế nào cũng được.

Ngô Cương toan trở gót rút lui, bỗng nghe thư sinh áo lao cười khẩy nói:

- Thế muội! Nàng vẫn say mê gã Sách Huyết Nhất Kiếm đề hèn vô hạnh phải không?

Ngô Cương thấy gã đề cập đến mình thì dừng lại.

Lã Thục Viên lạnh lùng hỏi:

- Người bảo y đề hèn vô hạnh ư?

Thư sinh áo lam đáp:

- Đúng thế! Gã làm nhục cho hai chữ võ sĩ...

Lã Thục Viên chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Thư sinh áo lam lại nói tiếp:

- Thế muội! Thế muội đã quên màn kịch trong lữ quán khiến mọi người đều căn hận rồi ư?

Lã Thục Viên đáp:

- Vụ đó có kẻ âm mưu giá họa.

Thư sinh áo lam hỏi:

- Ai nói vậy?

Lã Thục Viên buông thông:

- Ta.

Thư sinh áo lam nói:

- Thế muội tiểu huynh hi vọng Thế muội nói rõ hơn ...

Lã Thục Viên tức giận lớn tiếng quát:

- Bước ngay! Người không đáng nói với ta câu đó.

Thư sinh áo lam cười khẩy mấy tiếng rồi bằng giọng đầy nham hiểm:

- Thế muội! Thế muội muốn tiểu huynh nói huych toẹt ra ư?

Lã Thục Viên càng tức hơn hét lên:

- Nói huych toẹt cái gì?

Thư sinh áo lam hỏi:

- Có phải người cố ý làm màu để thông tin cho gã đi trốn chăng?

Lã Thực Viên hỏi dồn:

- Người, người bảo sao?

Thư sinh áo lam lạnh lùng đáp:

- Thế muội là người thông minh chẳng lẽ còn không hiểu ư?

Lã Thực Viên hằm hằm đáp:

- Ta không hiểu.

Thư sinh áo lam nói:

- Thế muội! Tiểu huynh nói Sách Huyết Nhất Kiếm cũng ở trong khu rừng này.

46. Chương 46: Tầm Bi Kịch Thảm Huyết Nhân Hoàn

Lã Thực Viên tức quá hét lên:

- Người nói thúi lắm!

Thư sinh áo lam nói:

- Hà tất thế muội phải đưa lời bắt nhả. Sự thực đã hiển nhiên. Một là Sách Huyết Nhất Kiếm công lực bị phong tỏa chẳng thể nào thoát nhà tù. Hai là nhà tù bí mật ít người biết rõ. Cái đó chứng minh có người bội phản. Ba là...

Lã Thực Viên hỏi ngay:

- Ba là làm sao?

Thư sinh áo lam đảo:

- Tại sao thế muội vô cớ xuất hiện ở núi Đại Hồng này?

Lã Thực Viên đáp:

- Người định quản cổ ta chăng?

Thư sinh áo lam cười gằn đáp:

- Thế muội! Ta chỉ cần phóng một phát tín hiệu là gia sư lập tức đến ngay. Khi đó... ha ha...

Lã Thực Viên hỏi:

- Người định làm gì?

Thư sinh áo lam ngập ngừng đáp:

- Nếu thế muội... ha ha... ưng thuận tiểu huynh... thì việc này tiểu huynh không tiết lộ ra nữa

Ngọn lửa vô hình trong lòng Ngô Cương cháy lên bùng bùng. Chàng tử hỏi:

- Gã thư sinh này định uy hiếp Lã Thực Viên quả là đồ vô liêm sỉ. Gã còn nói đến gia sư. Phải chăng gã muốn trở vào Cẩm bào lão nhân. Xem chừng là muốn ngăn cản ta đây...

Bỗng nghe Lã Thực Viên lớn tiếng mai mỉa:

- Khúc Cửu Phong! Người không phải giống người nữa.

Ba chữ Khúc Cửu Phong vừa lọt vào tai, bầu máu nóng Ngô Cương đã sôi lên sùng sục. Chàng không ngờ thư sinh áo lam này lại là Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong mà chàng đang tìm kiếm. Chàng đã ước hẹn với Tiểu Thần Long Hà Vỹ báo thù cho gã...

Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong nổi lên tròng cười lạnh lẽo nói:

- Thế muội! Thế muội đừng nói quá lời!

Lã Thục Viên đáp:

- Thế là ta đã lịch sự lắm rồi.

Khúc Cửu Phong đáp:

- Người không sợ tiểu huynh dùng thủ đoạn phi thường ư?

Lã Thục Viên hỏi lại:

- Người dám thế chăng?

Khúc Cửu Phong đáp:

- Chỗ này chỉ có đôi ta, chẳng việc gì là dám với không dám. Hà hà! Tiểu huynh dùng thủ đoạn phi thường để cùng thế muội thành hảo sự. Nếu thế thúc, thế thẩm biết cũng không sao, vì chúng ta đã có nghị hôn rồi.

Lã Thục Viên không nhịn được nữa quát lên:

- Khúc Cửu Phong! Người là loài cầm thú. Ta phải đập chết người!

Bình!

Khúc Cửu Phong cười hô hô nói:

- Thế muội! Nếu động thủ thì thế muội còn kém tiểu huynh một chút.

Ngô Cương không nhịn được nữa. Chàng chụp mặt nạ vào rồi tiến ra kên tiếng:

- Khúc Cửu Phong! Người nhất định phải chết.

Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong sợ quá giật bắn người lên quay phắt lại thù chạm phải mục quang Ngô Cương lập tức mặt gã tái mét.

Ngô Cương đã có ý không để đối phương tẩu thoát một là vì chàng muốn trả thù cho Tiểu Thần Long. Hai là Lã Thục Viên cứu chàng là hành động phản bội môn phái. Nếu để gã sống trở về được thì Lã Thục Viên tất bị thảm hình. Vì thế chàng để hết tinh thần không cho đối phương còn có cơ hội hành động.

Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong định thần lại cố ý tươi cười như không có chuyện gì. Gã nói:

- Huynh dài! May lại gặp đây.

Ngô Cương thấy gã trong chớp mắt đã thay đổi bộ mặt giả dối mấy lần ghét cay ghét đắng. Chàng lạnh lùng đáp:

- Đúng là may lại gặp tại đây.

Khúc Cửu Phong nói:

- Huynh dài thật có diễm phúc được lọt vào mắt xanh của thế muội. Tiểu đệ tự thẹn xấu xa, cam đành cắt mối tơ tình...

Lã Thục Viên tức quá hắng giọng một tiếng.

Ngô Cương hỏi ngay:

- Khúc Cửu Phong! Ta hỏi người: Tiểu Thần Long Hàn Vĩ bị cô bạn gái của người dẫn dụ rồi người gia hại gã. Vụ đó thế nào?

Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong biến sắc mặt lại một bước dài gã chau mày ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Cái đó tự đâu mà ra?

Ngô Cương tiến lên hai bước lạnh lùng nói:

- Bất luận người có thừa nhận hay không ta đã hẹn lời với Tiểu Long Thần đòi món nợ đó cho gã.

Vạn Tà thư sinh ngập ngừng hỏi:

- Huynh đài... Huynh đài không phân biệt thị phi hắc bạch nữa ư?

Ngô Cương chợt động tâm cơ, mắt đầy sát khí, chàng lớn tiếng quát:

- Khúc Cửu Phong! Có phải vụ kỳ án lửa thể ở nhà lữ quán cũng do người gây ra không?

Vạn Tà thư sinh toàn thân run bần bật đáp:

- Huynh đài đừng ngậm máu phun người...

Ngô Cương lại hỏi:

- Khúc Cửu Phong! Cách dụng tâm của người thật thâm hiểm người tưởng đem chuyện ấy để lay chuyển mối tình của Lã Thực Viên đối với ta chăng?

Lã Thực Viên nghiêng răng nói:

- Đúng là gã làm không sai chút nào! Tiểu muội cùng nghĩ vậy.

Vạn Tà thư sinh cười lật một tiếng lùi lại ba bước vung quạt lên Lã Thực Viên la lên:

- Người nữ dùng độc thâm ư?

Ngô Cương chấn động tâm thần chàng đã rút thanh kiếm ở sau lưng ra, nhưng nghe tiếng Lã Thực Viên la hoảng liền bị phân tâm ngừng chiêu thức lại chưa kịp phát ra...

Bỗng chàng thấy trước ngực tê chồn. Mắt tối sầm lại. Cổ bị nghẹt thở té huych xuống đất.

Lã Thực Viên “ôi” lên một tiếng. Mặt nàng xám như tro tàn.

Ngô Cương biết mình trúng phải độc thâm. Lập tức thần công tự phát ra để bảo vệ tâm mạch ngăn chặn không cho chất độc chạy vào trái tim. Nếu người khác trúng phải độc thâm là chết liền.

Vạn Tà thư sinh nở một nụ cười đanh ác tiến lên một bước giơ tay lên toan đánh xuống đầu Ngô Cương.

Ngô Cương đầu óc vẫn còn tỉnh táo. Thị lực chưa mất. Có điều chàng không còn sức kháng cự.

Lã Thực Viên hét lên một tiếng lạnh lạnh phóng chưởng đánh hất Vạn Tà thư sinh lùi lại.

Vạn Tà thư sinh nở một nụ cười giảo quyết hỏi:

- Thế muội! Cục diện này thu xếp bằng cách nào đây?

Lã Thực Viên quát:

- Ta phải giết người.

Vạn Tà thư sinh thủng thẳng đáp:

- Thế muội không làm được đâu.

Lã Thực Viên nhảy xổ đến bên Ngô Cương hoảng hốt hỏi:

- Cương ca ca! Ca ca... thấy thế nào?

Ngô Cương máy môi cất giọng rất yếu ớt đáp:

- E rằng, tiểu huynh nguy mất.

Lã Thực Viên châu tuôn tâm tả cất giọng thê lương nói:

- Cương ca ca! Tiểu muội sẽ báo thù cho ca ca.

Vạn Tà thư sinh vừa ghen vừa hận song vẫn nở một nụ cười nham hiểm lạnh lùng nói:

- Thế muội! Gã nhờ có nội công tinh thâm chống cự kịch độc. Nhưng chỉ quá nửa giờ là phải tắt hơi. Ha ha! Thế muội nên biết chất kịch độc này khắp thiên hạ không ai giải cứu được. Thế muội! Thế muội đừng mơ mộng nữa.

Lã Thực Viên phẫn nộ đến cùng cực gầm lên:

- Khúc Cửu Phong! Ta thề phải giết ngươi.

Vạn Tà thư sinh nghiêng răng hỏi:

- Thế muội! Thế muội quen nói hão huyền. Thế muội có biết đã phạm vào điều thứ mấy trong môn quy rồi không?

Lã Thực Viên đứng dậy. Vẻ mặt cực kỳ thê thảm. Nàng trở tay vào mặt Vạn Tà thư sinh quát:

- Khúc Cửu Phong! Ngươi là quân chó má...

Vạn Tà thư sinh ngắt lời:

- Thế thúc là người thế nào? Thế muội đã biết rồi. Lão nhân gia sẽ xử trị muội một cách thảm khốc.

Lã Thực Viên hừ một tiếng chứ không nói gì.

Vạn Tà thư sinh lại hỏi:

- Thế muội có muốn cho gã sống lại không?

Lã Thực Viên ngẩng người ra một chút rồi lại run lên hỏi:

- Đầu óc ngươi lại muốn xoay chuyển điều gì?

Vạn Tà thư sinh nói:

- Thế muội thật là người thông minh.

Lã Thực Viên hỏi:

- Ngươi nói vậy là có ý gì?

Vạn Tà thư sinh đáp:

- Ta có thể phá lệ giải độc tha mạng cho gã.

Lã Thực Viên hỏi:

- Ngươi có muốn đòi điều kiện gì?

Vạn Tà thư sinh cười khàn khạch đáp:

- Thế muội! Cái này đâu có chuyện điều kiện. Thế muội yêu gã tha thiết. Nếu gã chết đi chắc thế muội phải đau khổ một đời... Mà ngu huynh đối với thế muội vẫn giữ một mối thâm tình...

Lã Thực Viên nói:

- Ngươi muốn thế nào?

Vạn Tà thư sinh cười khàn khạch đáp:

- Tả chỉ cần thế muội ưng chịu...

Lã Thực Viên hỏi:

- Ưng chịu cái gì?

- Thế muội cùng tiểu huynh thừa hành hảo sự xong là tiểu huynh cứu gã tức khắc.

Lã Thực Viên tan nát ruột gan, nghiêng răng thóa mạ:

- Ngươi không phải là giống người nữa ư?

Ngô Cương nghe rõ câu chuyện bỉ ổi, lửa hận công tâm, xuýt nữa chàng ngất đi.

Vạn Tà thư sinh rung động cây quạt, nhìn tấm thân nõn nà của Lã Thực Viên ra vẻ thêm thuồng nói:

- Thế muội! Thế muội chuẩn bị hậu sự cho gã ra sao?

Lã Thực Viên rít lên một tiếng vượn ra chụp Vạn Tà thư sinh. Vạn Tà thư sinh lạng người đi tránh khỏi, miệng nói:

- Thế muội! Thế muội nên hiểu rõ tình thế.

Lã Thực Viên ngoảnh nhìn Ngô Cương còn thoi thóp thờ thì lòng đau như cắt. Nàng nghiêng răng ken kết tưởng chừng bể cả quai hàm.

Ngô Cương máy môi nhưng nói không ra tiếng.

Vạn Tà thư sinh lạnh lùng nói:

- Thế muội! Thời gian rất quan hệ. Nếu để lâu không cứu trị được nữa thì thế muội đừng có oán ta.

Lã Thực Viên nước mắt đầm đìa. Nàng quá yêu Ngô Cương không muốn để chàng chết, nhưng đem tấm thân thanh bạch để đổi lấy tính mạng cho chàng, đem tiết tháo mà giao ột tên hèn hạ bỉ ổi cũng là một việc rất tàn khốc.

Nàng xoay chuyển ý nghĩ trăm chiều, cảm hận Khúc Cửu Phong thấu xương. Nàng tự hỏi:

- Ta chết đi để xuống suối vàng để gặp người yêu... hay ta để cho tên ác ôn đề tiện này làm càn?

Nguyên trước nàng đã chuẩn bị dùng thanh gươm sắc chặt đứt tơ tình để kết thúc một trường bi kịch. Ngờ đâu lại gặp Khúc Cửu Phong đập tan ý định của nàng.

Nàng vừa nhin đau để ly khai Ngô Cương. Nhưng bây giờ nàng cảm thấy quá yêu chàng đến trình độ không nhắc mình ra khỏi được nữa.

Người thế gian điều khó tránh nhất là chữ tình. Nhưng nàng hy sinh tấm thân mình để cứu sống người yêu thì được cái gì?

Vạn Tà thư sinh giục:

- Thế muội! Nếu thế muội không chịu thì ta cũng không miễn cưỡng. Có điều ta cảnh cáo thế muội một lần tối hậu là gã không sống được mấy chốc nữa đâu...

Lã Thực Viên mặt co rúm lại ra chiều đau khổ phi thường. Đột nhiên nàng nhìn Ngô Cương rồi nói bằng giọng cực kỳ thê thảm:

- Cương ca ca! Ca ca lượng thứ cho tiểu muội.

Ngô Cương cảm hận Khúc Cửu Phong rồi hận mình không thể xé thịt gã được mà cũng không tắt hơi ngay để khỏi phải trông một màn kịch thảm nhân hoàn. Nhưng dù chàng phẫn hận đến đâu cũng không còn đủ sức để làm bất cứ một việc gì dù là việc tự hủy thân mình.

Vạn Tà thư sinh cười một cách rất khả ố hỏi:

- Thế muội! Thế muội chịu lời rồi chứ?

Lã Thực Viên nghiêng răng đáp:

- Ta chịu lời người!

Vạn Tà thư sinh tiến lại nắm tay Lã Thực Viên nói:

- Thế muội ơi! Tiểu huynh đã từng chờ thế muội một ngày xem bằng ba thu.

Lã Thực Viên sắc mặt lợt lạt, hai mắt đỏ ngầu cơ hồ tóe máu. Nàng hất tay gã ra lùi lại hai bước lớn tiếng quát:

- Không được đụng vào người ta

Vạn Tà thư sinh nói:

- Ô hay! Thế muội...

Lã Thục Viên quát:

- Người hãy giải độc cho y trước đã.

Vạn Tà thư sinh cười ha hả nói:

- Thế muội! Tiểu huynh về phương diện mưu kế không chịu thua ai bao giờ. Trước hết cho gã uống thuốc để chất độc khỏi lan ra chờ xong việc sẽ giải trừ cũng chưa muộn.

Lã Thục Viên lấp bắp:

- Người... người...

Vạn Tà thư sinh cười hi hi nói:

- Thế muội! Sau khi thế muội ném mùi kỳ lạ sẽ ưa thích tiểu huynh.

Lã Thục Viên toàn thân mềm nhũn. Hai gối cơ hồ không chống nổi người nữa.

Vạn Tà thư sinh lấy trong lọ ra một viên thuốc nhét vào miệng Ngô Cương rồi điểm huyết chàng. Gã quay lại bảo Lã Thục Viên:

- Thế muội! Xong rồi.

Lã Thục Viên đột nhiên cười rộ. Nàng thét lên rất thê thảm khiến người nghe lông tóc dựng cả lên.

Đó là tiếng cười để phát tiết mỗi đau khổ thảm tuyệt nhân hoàn hay mỗi hận đến cùng cực.

Vạn Tà thư sinh thú tính nổi lên cười ha hả nói:

- Thế muội! Lại đây! Ha ha!

Gã cất bước tiến về phía Lã Thục Viên mặt xám như tro tàn lùi lại phía sau bước một. Nàng đến chân tường thì ngã lăn ra.

Vạn Tà thư sinh nhảy xổ lại rồi diễn mà thăm kịch không ai dám nhìn vào.

Tiếng cười tàn ác lẫn với tiếng rên rỉ đau khổ nhộn lên trong khu tĩnh mịch.

Ngô Cương chưa mất hết thần trí. Trái tim chàng tưởng chừng như bị cắn xé.

Hỡi ôi. Cái trinh bạch của người thiếu nữ vì ái tình mà phải hy sinh để rồi đi đến một kết quả không tưởng. Trên đời còn có chuyện nào tàn khốc hơn thảm cảnh này.

Khí huyết trời ngược, chàng hộc máu tươi rồi chết giấc.

Chẳng bao lâu Ngô Cương lại dần dần hồi tỉnh.

Vạn Tà thư sinh tay vẩy cây quạt môi nở nụ cười đanh ác, ra chiều thỏa mãn.

Lã Thục Viên đầu bù tóc rối thoa nghiêng lược rớt. Áo quần xốc xếch nét mặt thê thảm co rúm trông mặt như mặt quỷ. Nàng uể oải ngồi tựa vào tường nghiêng răng nhìn Vạn Tà thư sinh uất hận hỏi:

- Mi yên tâm rồi...

Vạn Tà thư sinh nở một nụ cười gian ác nói:

- Thế muội! Tiểu huynh xem người đã nhiều, Chỉ có thế muội tiên nhân ở trần gian đặc biệt khiến cho người ta cảm thấy dư vị là vô cùng hứng thú.

Lã Thục Viên nắm tay lại cho ngón tay đâm vào lòng bàn tay. Máu tươi theo kẽ ngón tay nhỏ giọt xuống mà nàng không biết đau. Vì bất cứ cảm giác gì cũng bị cái khổ nhục về tâm hồn lấn át hết.

Nàng hét lên:

- Khúc Cửu Phong! Cứu y đi!

Vạn Tà thư sinh hểnh hắng đáp:

- Thế muội! Chậm mất rồi...

Lã Thực Viên quắc mắt lên hỏi:

- Người... nói thế là nghĩa làm sao?

Vạn Tà thư sinh đáp:

- Vì chần chừ mất thời gian bây giờ thần tiên cũng đành chịu bó tay không thể cứu được nữa.

Lã Thực Viên nhẫu lên, nhưng người nàng loạng choạng hai cái cơ hồ té xuống. Bàn tay máu me của nàng trở vào mặt Vạn Tà thư sinh quát:

- Khúc Cửu Phong! Người...

Vạn Tà thư sinh nhe răng đáp:

- Lã Thực Viên! Ta biết ngươi căm hận ta, vĩnh viễn căm hận ta chờ cơ hội trả thù. Nhưng... ha ha... ta không cần đâu. Ngươi phản bội môn quy, tội đáng phanh thây. Ta không chiếm được ngươi song ngươi cũng không lấy được gã. Chỗ này phong cảnh đẹp đấy. Ngươi liệu mà mai táng cho đứa tình lang mà ngươi đã hết lòng hy sinh cho gã.

Dứt lời Vạn Tà thư sinh bằng mình đông tuốt.

Lã Thực Viên búng trơ như tượng gỗ. Đầu óc nàng lúc này trống trải vô cùng.

Hồi lâu nàng lại ngồi phệt xuống đất. Nàng xoắn từng đám tóc một mà giứt đứt cả mảng da đầu. Mặt nàng co dúm lại không còn ra hình người nữa.

Nàng không khóc, không ứa nước mắt. Mục quang lơ đãng như thể vô thần. Nàng đau khổ đến trình độ mất cả cừ hận.

Thời gian lặng lẽ trôi.

Lã Thực Viên cuồng loạn một lúc rồi trườn ra, không nói năng mà cũng không nhúc nhích.

Ngọn gió ngoài nội thổi vào rừng cây phát ra những tiếng vù vù dường như để cảm thán cho con người bất hạnh.

Bóng mặt trời qua Ngọ đã xế về Tây...

Lã Thực Viên đứng lên người lão đảo. Nàng chệnh choạng di chuyển thân hình đến trước Ngô Cương. Nàng kinh hãi vì thấy chàng vẫn còn sống chưa chết.

Ngô Cương nội công thâm hậu. Trước kia chàng đã nhờ được vật của U Linh phu nhân, lại được công lực trong năm của bốn vị trưởng lão truyền sang cho. Sau chàng luyện môn nội công thuần âm của Yêu Vương Âu Dương Tàn. Cuối cùng chàng lại tham khảo Huyết Y Kỳ Thư về môn Thiếu Dương thần công và thu lượm được kết quả là Âu Dương trùng hợp để hoàn thành cương khí nội kinh. Vì có cương khí bảo hộ, chất kịch độc không công phạt trái tim được nên chàng còn sống đến bây giờ.

Về điểm này Lã Thực Viên không nghĩ tới nên nàng lấy làm kỳ.

Nếu Vạn Tà thư sinh hiểu hiểm này gã này cũng chẳng bỏ đi ngay. Gã yên chí thế nào Ngô Cương cũng hết rồi.

Lã Thực Viên cúi xuống gần Ngô Cương nghẹn ngào nói:

- Cương ca ca! Tiểu muội chờ ca ca... cùng ra đi. Tẩm thân tiểu muội như nhuộm rồi. Sau khi tiểu muội chết trút bỏ phần xác thối tha này chỉ còn lại phần hồn mới trong sạch được.

Nước mắt nàng trào ra đầm đìa.

Ngô Cương lòng đau như cắt, nhưng chàng không thể thốt lên lời để miêu thuật âm thanh của trái tim.

Một bóng người như quỷ mỹ bất thành kinh hiện thân trước Ngô Cương và Lã Thục Viên.

Lã Thục Viên không còn biết kinh sợ là gì nữa. Nàng đứng trơ như tượng gỗ. Người mới đến là một nhà sư quần áo rách rưới.

Lã Thục Viên ngó nhà sư một cái rồi lại cúi xuống nhìn Ngô Cương một cách ngây ngô, tưởng chừng trong thiện hạ không còn việc gì làm cho nàng động tâm được. Người nàng còn sống nhưng trái tim nàng đã chết rồi. Hay nói cho đúng hơn nó bị Vạn Tà thụ sinh cắn nát.

Nhà sư tuyên phạt hiệu “A Di Đà Phật” để phá tan bầu không khí tĩnh mịch.

Lã Thục Viên lại ngoảnh đầu lên nhìn ngớ ngẩn hỏi:

- Đại sư là người xuất gia lấy từ bi làm gốc có thể siêu độ cho tiểu nữ được chăng?

Quái hòa thượng lắc đầu, cúi xuống đưa tay sờ trước ngực Ngô Cương. Lão vận cộng rồi giựt tay ra. Một mũi kim nhỏ như lông trâu bị hút vào lòng bàn tay. Miệng lẩm bẩm:

- Vô Ảnh Thần Trâm!

Lã Thục Viên thần trí đang ngơ ngẩn bỗng tỉnh táo lại hỏi:

- Đại sư biết thứ kim độc đó ư?

Quái hòa thượng đáp:

- Biết chứ! Cái này là ám khi độc môn của Yêu Vương.

Lã Thục Viên ngáp ngừng:

- Đại sư... giải được chất độc này chăng?

Quái hòa thượng đáp:

- Để bản tăng thử xem.

Lã Thục Viên đang nước mắt đầm đìa bỗng nở nụ cười hy vọng hỏi:

- Xin đại sư cho biết cách xưng hô thế nào?

Quái hòa thượng đáp:

- Bản tăng là Vong Ngã.

Lã Thục Viên nhắc lại hai chữ “Vong Ngã”. Nàng ngừng đầu lên trời nghĩ thầm:

“Vong Ngã là quên mình. Con người biết quên mình thì những sự đắc thất vinh nhục đều bỏ ra ngoài. Nhưng con người liệu có thể quên mình thật chăng?”

Nàng cũng hy vọng quên mình đi, quên những điều bất hạnh, quên hết tất cả... Nhưng quên thế nào được?

Nàng cúi xuống hỏi:

- Đại sư tới đây làm chi?

Quái hòa thượng đáp:

- Bản tăng đến đây có việc gì đáng làm thì làm.

Lã Thục Viên nói:

- Tiểu nữ ngu muội không hiểu thâm ý trong lời của đại sư.

Quái hòa thượng gạt đi:

- Không hiểu thì thôi!

Lã Thục Viên ngáp ngừng:

- Tiểu nữ muốn hỏi đại sư...

Vong Ngã hòa thượng da mặt nhăn nhúm co lại, miệng khê tuyên Phật hiệu rồi ngồi xếp bằng xuống bên mình Ngô Cương. Lão lấy ra một viên thuốc đỏ như máu lớn bằng mắt rồng bỏ vào miệng Ngô Cương.

Lã Thục Viên kinh hãi la lên:

- Đó là một vật báu hiếm có trên đời tên gọi là Hỏa Long Châu. Nó có thể trị được hết thảy mọi chất độc phải không?

Vong Ngã hòa thượng kinh hãi đáp

- Nữ thí chủ biết nhiều hiểu rộng, vừa mở miệng đã kêu đúng tên...

Lã Thục Viên ngắt lời

- Tiểu nữ chỉ được nghe người ta nói rồi buột miệng đoán mà thôi.

Quái hòa thượng nói:

- Muốn giải trừ chất độc này chẳng khó gì. Nhưng vì thời gian quá lâu, chất độc vào mạng mỗ nên phải ra sức một phen, đem nhân lực bổ túc vào chỗ trái châu chưa đủ phản ứng.

Dứt lời, lão điểm vào mấy huyệt đạo trong mình Ngô Cương. Đoạn lão đặt tay vào huyệt Thiên Khu và huyệt Mạch Căn rồi nhắm mắt hành công.

Chỉ trong khoảnh khắc trên đỉnh đầu lão bạch khí bốc lên nghi ngút. Mồ hôi cũng toát ra đầm đìa.

Lã Thục Viên mệt nhoài nằm ngả trên cây, rồi nàng chìm đắm vào nỗi thống khổ vô bờ bến.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu nàng bị tiếng gọi của quái hòa thượng làm cho giật mình tỉnh lại:

- Nữ thí chủ!

Nàng mở mắt nhìn Vong Ngã hòa thượng đứng sững trước mặt. Toàn thân lão ướt đầm. Tấm áo cà sa vá hàng trăm miếng ướt hết một nửa tựa hồ nhúng xuống nước. Về mặt lão lừ thừ coi bộ cực kỳ mệt mỏi.

Lã Thục Viên cực kỳ cảm động! Nàng chúc câu vạn phúc rồi nói:

- Đa tạ đại sư đã có công sức vãn hồi thiên mệnh.

Vong Ngã hòa thượng nhăn nhó cười nói:

- Bất tất phải thế! Bần tăng thấy điều gì nên làm là làm mà thôi.

Câu nói này hiển nhiên có dụng ý khác, nhưng Lã Thục Viên nghe mà không hiểu. Lòng nàng nguội như đồng tro tàn, chẳng để ý truy cứu một vấn đề nào nữa mà chỉ hỏi:

- Đại sư! Y không có điều gì đáng ngại chứ?

Quái hòa thượng đáp:

- Đúng thế! Từ này trở đi bách độc không thể xâm nhập người y được...

47. Chương 47: Thấy Long Kiếm Hào Kiệt Nghi Ngờ

Lã Thục Viên liếc mắt nhìn thấy Ngô Cương hãy còn nằm ly bì. Nàng hỏi:

- Bách độc không xâm nhập vào người được nữa ư?

Quái hòa thượng đáp:

- Đúng thế! Bần tăng đã đem Tam muội chân hỏa bản thân để dung hóa Hỏa Long Thần Châu vào người y...

Lã Thục Viên la lên:

- Ủa! Đại sư!...

Hiển nhiên nàng kinh ngạc không hiểu vì lẽ gì mà nhà sư rách rưới này lại hy sinh một vật trân quý hiếm có hòa tán vào người Ngô Cương.

Vong Ngã hòa thượng ngơ ngẩn chú ý nhìn Lã Thực Viên lâu rồi thở dài nói:

- Đây là ý trời.

Lã Thực Viên hỏi:

- Đại sư đạo đức cao thâm, có chịu chỉ cho tiểu nữ ra khỏi biển mê được chăng?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Thí chủ nên ghi nhớ việc gì đáng làm thì làm đừng trái đạo trời, đừng phản tính người.

Lã Thực Viên hỏi:

- Thế thì tiểu nữ nên tự xử với thân mình ra sao?

Miệng Ngô Cương bỗng phát ra một tiếng rên.

Lã Thực Viên run lấy bầy, nét mặt tái nhợt...

Vong Ngã hòa thượng chau mày hỏi:

- Nữ thí chủ...

Lã Thực Viên bật lên tiếng cười rất thê lương nói:

- Nhân một ý niệm sa vào biển khổ mà để Tiêu Lang thành khách qua đường. Hỡi ơi! Dứt tình trong núi thẳm, mộng tỉnh ở đâu? Đại sư! Tiểu nữ xin cáo từ.

Vong Ngã hòa thượng gọi giật lại:

- Nữ thí chủ! Thí chủ...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Tiểu nữ thân đã nhơ nhục còn mặt mũi nào trong thấy Lang...

Nàng bỗng im bật rồi chạy đi như bay.

Vong Ngã hòa thượng tuyên Phật hiệu mấy lần. Mắt nhà sư bỗng nhắm lẹ.

Ngô Cương vươn tay đuổi chân, mở bừng mắt ra rồi đứng phắt dậy lớn tiếng gọi:

- Viên muội!

Vong Ngã hòa thượng trầm ngâm rồi lạnh lùng nói:

- Y đi rồi!

Ngô Cương run lên hỏi:

- Y... Đi rồi ư?

Vong Ngã hòa thượng trở lại thái độ bình thường cất giọng từ từ đáp:

- Hải tử! Người đừng sợ chuốc lấy nỗi đau khổ vào mình. Việc gì cũng có mệnh hệ.

Ngô Cương vùng quỳên đâm vào khoảng không. Chàng gầm lên rất thê thảm:

- Không! Chẳng phải số mạng gì hết mà là con người làm ra...

Chàng như người nổi cơn điên khùng một lúc rồi sực nhớ ra điều gì vội thi lễ nói:

- Kính tạ đại sư đã có ơn cứu mạng.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Hải tử! Đời người như một giấc mơ. Cái đó giáo huấn cho người điều gì.

Ngô Cương hỏi:

- Giáo huấn ư? Đại sư có trông thấy hết không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng đến chậm một bước.

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư có biết nàng đã làm gì chưa?

Nhà sư ngập ngừng đáp:

- Người biết...

Ngô Cương đáp:

- Văn bối tuy bị chất độc kiềm chế, nhưng thần trí chưa mất hết. Văn bối biết... Văn bối đã trông thấy.. Trời ơi! Thật là thảm khốc! Nàng đã vì cứu văn bối mà phải hy sinh cả tấm lòng trinh thảo. Tên lang sói kia...

Chàng nói tới đây bỗng dừng lại một thảm cảnh kinh người hiện ra trong đầu óc khiến chàng cơ hồ phát điên.

Vong Ngã hòa thượng nhắm mắt lại hỏi:

- Hải Tử! Người yêu y lắm phải không?

Ngô Cương nghiêng răng đáp:

- Văn bối phải tìm cho thấy nàng, mối tình của nàng xem tựa non cao, mối ân của nàng coi bằng biển cả, linh hồn nàng cao khiết như tinh tú. Văn bối lấy làm bẽ bàng không thể bảo vệ cho nàng, để quân lang sói...

Vong Ngã hòa thượng ngắt lời:

- Hải tử! Hay lắm! Người nên yêu y hết dạ cho đến lúc đầu bạc răng long. Nhưng...

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng làm sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Việc chưa đến khó mà đoán trước được...

Ngô Cương nói:

- Đại sư ơi! Văn bối ráng làm cho bằng được theo tâm ý của mình.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Tâm ý của người thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Điều thứ nhất: dù phải đi đến bên trời góc biển văn bối cũng thề tìm cho thấy nàng.

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Còn điều thứ hai thì sao?

Ngô Cương trợn mắt lên nói dần từng tiếng:

- Điều thứ hai là giết người.

Vong Ngã hòa thượng run lên hỏi:

- Không không nên làm thế...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại sư! Không ai ngăn trở được văn bối làm cho những quân bại hoại Võ Lâm phải đổ máu.

Vong Ngã hòa thượng thở dài nói:

- Hỡi ôi! Hài tử! Hoàng thiên có đức hiếu sinh.

Ngô Cương không muốn tranh luận nữa. Chàng hỏi sang chuyện khác:

- Đại sư! Văn bối bị trúng Vô Ảnh Thần Trâm phải không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương nói:

- Phải rồi! Hôm đó gã tiểu tử kia cũng ở Tầng Long Trang. Thần Dao hội chủ Âu Dương Phương bị gã hạ sát. Cây Diêm Vương Trâm cũng chính gã đã bày trò...

Vong Ngã hòa thượng cảm khái nói:

- Vô Minh chuyên làm điều bạo ngược, nắm quyền sinh sát. Ai không quy phục tất bị trừ diệt...

Ngô Cương miễn cưỡng trấn tĩnh mà thực ra ruột chàng rối như mớ bòng bong. Tình trạng thảm khốc của Lã Thực Viên đã làm cho chàng tan nát cõi lòng. Chàng không còn đầu óc nào bàn đến chuyện này nữa liền thi lễ nói:

- Đại sư! Văn bối chịu ân đại sư rất nhiều. Nếu sau này văn bối còn sống, sẽ hết sức báo đền. Bây giờ văn bối tạm xin cáo biệt...

Vong Ngã hòa thượng ngắt lời:

- Khoan đã!

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư còn điều chi dạy bảo?

Vong Ngã hòa thượng hỏi lại:

- Người có mục đích gì ở trên núi Đại Hồng không?

Ngô Cương kinh hãi run lên hỏi:

- Đại sư muốn nói về việc gì?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Về Cửu Chỉ Đà Ông!

Ngô Cương trong lòng chấn động khôn xiết. Chàng tự hỏi:

- Tại sao nhà sư này lại biết đến tâm sự ta? Chẳng lẽ lão có tài tiên tri?

Chàng thần nhiên đáp:

- Đúng thế! Văn bối định thế thật.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Người bắt tất phải phí tâm lực nữa...

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Cửu Chỉ Đà Ông đến cốt hài cũng lạnh cả rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Hắn chết rồi ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Lão bị hại đã gần một năm nay.

Ngô Cương hỏi:

- Lão chết trong trường hợp nào?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Lão bị dùng làm tế phẩm cho Võ Minh.

Ngô Cương nghiêng rằng hàn học hỏi:

- Thế là hắn được tiện nghi rồi! Nhưng sao đại sư lại biết rõ thế.

Vong Ngã đại sư đáp:

- Cũng là một chuyện ngẫu nhiên.

Ngô Cương hỏi:

- Thế sự nhiều chuyện ngẫu nhiên vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Hài tử! Người hãy còn nhiều điều chưa hiểu...

Đột nhiên lão dừng lại dường như lắng tai nghe chuyện gì.

Ngô Cương cũng đã phát giác ra. Chàng lạnh lùng nói:

- Có người tiến về phía này.

Vong Ngã hòa thượng chạy vội nói:

- Hiện giờ bàn tăng không tiện lộ diện, hãy tạm lánh đi một chút.

Vong Ngã hòa thượng nói xong đi vào khu rừng sâu.

Tiếng bước chân sột soạt mỗi lúc một gần.

Có thanh âm cất lên hỏi:

- Sao lại không thấy dấu vết gì?

Tiếng người khác đáp lại:

- Dù sao đã cũng còn trong khu rừng này. Cứ thông thả mà tìm kiếm.

Thanh âm trước lại cất lên:

- Vạn nhất mà thằng lỏi đó chưa chết...

Tiếng người thứ hai gạt đi:

- Nói bậy!

Bóng người đã rõ. Bốn tên kiếm thủ áo đen xuất hiện.

Ngô Cương lánh tránh vào sau gốc cây. Trong bốn tên này chàng nhận ra hai tên là thủ hạ của Cẩm bào lão giả trong bí cốc.

Không cần nói cũng hiểu. Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong chắc hẳn Ngô Cương đã chết rồi. Vì gã có mối quan hệ với Lã Thực Viên nên lánh tránh đi rồi sai thủ hạ đến tìm xác.

Bốn tên kiếm thủ, một tên giơ tay lên nói:

- Hãy khoan! Chỗ này có dấu...

Ngô Cương lù lù xuất hiện...

Bỗng có tiếng la hoảng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm.

Bốn tay kiếm thủ đứng gần vào nhau, sắc mặt lộ vẻ khủng khiếp.

Lúc này Ngô Cương nổi mối hận độc lên như người phát khùng.

Soạt một tiếng! Thanh Phụng kiếm ra khỏi vỏ.

Một trong bốn tên kiếm thủ chum miệng lại huyết còi.

Kiếm quang lấp loáng, máu liền vọt lên! Cả bốn tên kiếm thủ áo đen chưa kịp rút kiếm đã đầu một nơi mình một nẻo nằm lả ra trên vũng máu.

Ngô Cương vẫn không chớp mắt, mũi kiếm chúi xuống. Chàng chờ đợi bọn người nghe báo động tới nơi. Dĩ nhiên chàng hi vọng thứ nhất là Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong xuất hiện.

Nhưng thực sự đã ra ngoài tiên liệu của chàng

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà vẫn chẳng thấy động tĩnh gì hết.

Tâm thần lại nghĩ đến Lã Thục Viên, chàng tự hỏi:

- Nàng đi đâu? Dĩ nhiên nàng không thể trở về Võ Minh. Trái tim nàng đã bị trọng thương rất có thể nàng tìm cách tự tận.

Ngô Cương cảm thấy chính chàng đau khổ hơn cả nàng. Nếu nàng không vì chàng thì việc gì gặp cảnh ngộ thảm tuyệt nhân hoàn. Nàng đã vì chàng mà tự hủy hoại thân mình

Bao nhiêu phần hận, bao nhiêu bề bồng chồng chất lên trong đầu óc chàng khiến chàng lại muốn nổi cơn điên. Chàng tự nghĩ:

- Đối phương không đến kiếm ta thì ta phải kiếm hấn.

Chàng tra kiếm vào vỏ bằng mình ra khỏi khu rừng theo đường lối mà Mộc Linh Tinh đã dẫn chàng tới bí cốc. Chàng vọt mình đi chạy như bay.

Ánh tịch dương đã thu lại những ánh sáng cuối cùng thì chàng vừa tới cửa hang.

Cừu hận sôi sục huyết quản. Chàng không ngần ngại gì nữa nhảy vào hang luôn.

Ngô Cương vừa vào hang núi thì hiệu báo nổi lên ầm ầm chàng chỉ nghe thấy tiếng chứ không thấy người. Xem chừng nơi đây đã bố trí đầy chạm bẫy ngấm ngầm.

Chàng như người không nghe thấy gì hết cứ thẳng đường mà tiến.

Những trạm ngầm dường như đã tri cơ. Chẳng một người nào dám xuất hiện ngăn cản.

Mấy bóng người bỗng lướt nhanh tới. Hai bên chạm trán đều dừng lại.

Những người này rõ ràng là Âm Dương quái khách Mộc Linh Tinh và hai Kim kiếm thủ thì một là Kim kiếm số một .

Kim kiếm số một vừa ngó thấy Ngô Cương, mặt đã xám như tro tàn, Bất giác co người lại.

Mộc Linh Tinh bật lên tròng cười the thé nói:

- Hảo tiểu tử! Ta đang muốn tìm người ai ngờ người lại tự dẫn xác đến.

Ngô Cương nghiêng rằng nói:

- Gọi gã Khúc Cửu Phong ra đây.

Mộc Linh Tinh đảo cặp mắt điều hâu nói:

- Tiểu tử! Đừng kêu réo nữa! Người không có cơ hội nào thoát chết để dời khỏi nơi đây.

Ngô Cương rút thanh kiếm đánh choang một tiếng như tiếng rỗng găm, Mất chàng sát khí bùng bùng khiến người chàng nhìn thấy không rét mà run.

Hai tên Kim kiếm thủ cũng rút kiếm ra và mỗi tên giữ một phương vị.

Mộc Linh Tinh vung cả song chưởng đánh ra. Một luồng kinh khí nặng như non rít lên veo véo.

Ngô Cương vận nội lực vào thanh Phụng Kiếm đưa ra chênh chếch lên nhưng không tiến lại mà cũng không ra chiêu.

Hai tên Kim kiếm thủ đứng lại bên phối hợp với Mộc Linh Tinh giáp công xông lại. Chưởng phong kiếm ảnh rít lên veo véo khiến người nghe phải khiếp sợ.

Chưởng phong đụng vào cương khí hộ thân của Ngô Cương nổ một tiếng “sầm” khủng khiếp.

Một tên Kim kiếm thủ rút kiếm té lăn xuống đất.

Kim kiếm số một phóng kiếm đâm tới.

Ngô Cương hắng giọng một tiếng quét ngang thanh Phụng kiếm thần tốc kinh người.

Hai tiếng rú đồng thời vang lên. Mộc Linh Tinh bị thương ở tay.

Kim kiếm số một bị chặt đứt cổ tay.

Ngô Cương vung kiếm lên quát lớn:

- Nộp mạng đi!

Bóng kiếm nhanh như chớp chụp xuống Mộc Linh Tinh.

Mộc Linh Tinh hấp tấp lùi lại mấy bước xuýt trúng đòn. Hắn giơ hai tay lên...

Ngô Cương cảm thấy hai bộ vị trong mình tê chồn. Chàng nghĩ ngay tới Vô Ảnh Thần Trâm. Thanh kiếm trong tay chàng bất giác phải ngừng lại. Nhưng chàng chỉ cảm thấy tê chồn chớp mắt rồi không có cảm giác trạng thái gì khác lạ.

Mộc Linh Tinh tiến lại gần chỉ còn cách Ngô Cương chừng năm thước, hắn cất giọng hung dữ quát:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ta phải xé xác ngươi.

Soạt một tiếng! Mộc Linh Tinh đã bị Ngô Cương chém đứt làm hai đoạn.

Hắn không ngờ Vô Ảnh Thần Trâm mất hiệu lực nên mới bị uống mạng một cách nhân chóng.

Ngô Cương không hiểu là Vong Ngã hòa thượng đã đem Tam muội chân hỏa trong mình lão để dung hóa Hỏa Long châu là vật chí bảo trừ độc vào trong người chàng, nên chàng cũng kinh ngạc chẳng hiểu ra sao. Nhưng là người trí tuệ khác thường chàng hiểu ngay Vong Ngã hòa thượng lúc trị độc cho chàng đã vận chân lực hút kim độc ra. Chàng cũng làm như vậy và đã thành công.

Kim kiếm số một chẳng còn hồn vía nào nữa, bằng mình trốn chạy.

Ngô Cương quát lên:

- Đứng lại!

Lưỡi kiếm của chàng đã trở vào trước ngực gã. Cổ tay gã bị chặt đứt rồi mà bây giờ muốn trốn thoát khỏi tay Ngô Cương là một việc không thể làm được. Bóng tử thần chụp xuống người gã. Gã run run cất tiếng hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ngươi... Định làm gì?

Ngô Cương cất giọng như băng hỏi ngay:

- Số một! Tại sao trước kia Phỉ Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn lại bị người truy sát?

Kim kiếm số một toàn thân run bần bật không trả lời.

Ngô Cương chỉ mạnh hơn một chút ũi kiếm vào sâu trong tịt chùng hơn một tấc.

Gã rú lên một tiếng. Miệng vết thương ứa máu tươi ra.

Ngô Cương giục:

- Nói đi!

Kim kiếm số một la lên:

- Người... Người hạ thủ đi!

Ngô Cương quát:

- Số một! Không có chuyện dễ thế. Người không nói thì ta xẻo từng miếng thịt một.

Kim kiếm số một mặt không còn chút huyết sắc ấp úng:

- Người cũng chẳng còn sống bao lâu đâu... Cái đó người sẽ phải đền tội...

Ngô Cương lại hét:

- Người không chịu nói ư?

Mũi kiếm đâm sâu thêm vào ba tác thớ thịt run lên bần bật. Máu chảy như suối. Trán cũng mồ hôi ướt đầm.

Ngô Cương lại nắm lấy bả vai đối phương xiết chặt ngón tay đâm sâu vào thịt.

Kim kiếm số một rên lên thê thảm. Người gã lão đảo muốn té.

Ngô Cương lại giục:

- Nói ngay! Vì lẽ gì Lý Thanh Sơn bị truy sát?

Kim kiếm số một vẫn một mực:

- Ta không nói đâu.

Ngô Cương thét:

- Giỏi lắm! Ta móc mắt người.

Chang buông tay trái ra đâm khẽ vào gần hai mắt Kim kiếm số I

Con người không sợ chết chỉ có những bậc đại anh hùng, chân võ sĩ, đã hiểu rõ lẽ sinh tử nên không sợ tử thần. Ngoài ra cũng có hạng không sợ chết vì họ muốn thoát ly giữa vòng đau khổ, còn tử thần vẫn uy hiếp một số rất đông, nhất là những kẻ muốn chết không được lại càng sợ tử thần hành hạ lâu dài

Kim kiếm số một kêu rú lên:

- Để ta... Nói.

Ngô Cương rút ngón tay ra giục:

- Nói đi!

Kim kiếm số một đưa mắt nhìn bốn phía. Gã hy vọng có viện binh tới. Nhưng gã thất vọng vì trong hang vẫn tĩnh mịch chẳng thấy động tĩnh chi hết. Hai bên hang núi đều có trạm mai phục thì tình trạng này nhất định đã báo cáo rồi. Nhưng gã không thể chờ được nữa liền hỏi lại:

- Sách Huyết Nhất kiếm! Người muốn biết ư?

Ngô Cương gắt lên:

- Đừng rườm lời! Người đừng tưởng kéo dài thời gian để có người đến vấn hồi định mệnh cho người chẳng. Nói mau Lý Thanh Sơn làm nội đường quản trị Võ Minh mà sao lại bị bọn võ sĩ bán mình truy sát?

Kim kiếm số một ngập ngừng:

- Nhân vì... Hấn...

Ngô Cương ngắt lời:

- Số một! Người mà không nói thực thì muốn chết cũng không được đâu.

Kim kiếm số một nói tiếp:

- Nhân vì... Hấn tư thông với một tên trọng phạm.

Ngô Cương hỏi:

- Sao? Lão tư thông với trọng phạm ư?

- Đúng thế!

- Trọng phạm là nhân vật thể nào?

Kim kiếm số một bỗng rú lên một tiếng:

- Ủi chao!

Rồi ngã lăn xuống đất. Chân tay dẫy dựa mấy cái rồi tắt thở chết liền.

Ngô Cương ruột gan tan nát quát hỏi:

- Ai?

Sự thực rõ ràng! Mục đích của đối phương là giết người để bịt miệng. Ngô Cương tự hỏi:

- Kim kiếm số một nói “Người trọng phạm” phải chăng là chủ nhân Huyết Y Kỳ Thư. Ta chịu ơn huệ và có thể nói Huyết Y Kỳ Thư quyết định mệnh vận của ta. Ta phải cố gắng phanh phui bí mật này với bất cứ giá nào.

Bỗng một tràng cười the thé vang lên. Tiếng cười khiến cho người ta phải nhức đầu văng óc.

Hai người xuất hiện rõ ràng là Cẩm bào lão già và Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong.

Ngô Cương vừa thấy mặt Khúc Cửu Phong thì lửa giận đốt cháy tâm can. Trong huyết quản sùng sục máu sôi. Mỗi hận trong lòng chàng không bút nào tả xiết.

Thần thái chàng khiến cho những kẻ tà ác nhất cũng phải kinh hồn táng đờm.

Cẩm bào lão già đảo mắt nhìn ba xác chết. Bộ mặt nhăn nhoe của lão mấy lần co rúm lại.

Vạn Tà thư sinh cũng khiếp sợ không bút nào tả xiết. Gã run lên nói:

- Thằng lỏi này rõ ràng đã trúng Vô Ảnh Thần Trâm...

Dĩ nhiên câu này gã nói với Cẩm bào lão già.

Cẩm bào lão già đảo cặp mắt hung dữ nhìn chằm chặp vào mặt Ngô Cương nói dần từng tiếng:

- Kể ra lão phu không nên để người sống từ trước mới phải.

Ngô Cương mặt tím bầm ngó Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong nghiêng răng ken két hằn học nói:

- Khúc Cửu Phong! Ta muốn ngươi chết dần chết mòn từng phần từng khúc.

Vẻ oán độc của chàng khiến cho Vạn Tà thư sinh phải phát run.

Cẩm Bào lão già cất giọng the thé:

- Tiểu tử! Lão phu uống máu người trước rồi sẽ lột da người sau.

Ngô Cương đảo mắt nhìn lão đáp:

- Lão ma đầu! Ngươi cứ hạ thủ đi!

Mục quang Cẩm bào lão giả dần biến đổi...

Ngô Cương đầu óc nặng trĩu, chàng lập tức nhớ tới lão thi triển Ma Nhân tà công, và nhớ lại yếu quyết mà Lã Thực Viên đã bảo chàng. Chàng nhắm mắt lại thi triển công phu Bảo Nguyệt Thủ Nhất.

Bỗng chàng gầm lên một tiếng rồi phóng kiếm đánh tới.

Biến đổi đột ngột này ra ngoài sự tiên liệu của Cẩm bào lão giả. Lão lùi lại bốn năm bước.

Ngô Cương mở bừng mắt ra để phóng chiêu thứ hai. Mục quang chàng trông vào thanh kiếm không tiếp xúc với nhân thân của đối phương.

Cẩm bào lão giả lùi lại thêm mấy bước.

Vạn Tà thư sinh không nói gì vung quạt đâm tới nhanh như điện chớp.

Ngô Cương cảm thấy người mình tê chồn. Có lẽ chàng trúng phải đến mười mũi kim. Nhưng trong lòng chàng đã có định kiến, chẳng lý gì đến. Chàng mượn thế thu Phụng kiếm về quét ngang đánh chết một tiếng.

Tiếp theo là tiếng rú kinh hoàng. Cây quạt của Vạn Tà thư sinh bị chặt đứt làm hai đoạn.

Bình một tiếng vang lên! Ngô Cương bị luồng kinh khí của Cẩm bào lão giả hất lui lại sáu bảy bước.

Vạn Tà thư sinh liệng nửa cây quạt gãy đi. Mặt gã xám như tro tàn.

Ngô Cương lùi lại rồi lại tiến. Mũi kiếm trở về Cẩm bào lão giả. Chàng biết nếu không kiềm chế Cẩm bào lão giả thì chẳng tài nào thu thập được Vạn Tà thư sinh. Chàng không muốn chém gã chết ngay và đã tự thề với mình làm cho gã chết một cách đau đớn khổ sở.

Thanh Phụng kiếm là một thứ binh khí từ đời thượng cổ chém tan bia vỡ đá. Ngô Cương lại nội lực thâm hậu, nhất là lúc này chàng oán độc đến cực điểm nên ra chiêu mãnh liệt phi thường.

Cẩm bào lão giả dù công lực cao thâm đến đâu cũng không chống nổi. Lão băng mình né tránh, Ngô Cương thấy thân thủ của Cẩm bào lão giả không khỏi kinh hãi. Lão vẫn theo nguyên một thân pháp để ung dung tránh khỏi.

Nghĩ tới đây, chân tay chàng ra chiêu không ngớt như gió táp mưa xa. Lão lùi thì chàng rượt tới như bóng theo hình.

Ngô Cương đánh mấy chiêu nữa, Cẩm bào lão giả bị thế kiếm chụp tới rất là nguy hiểm.

Vạn Tà thư sinh lại không thể trợ chiến được.

Xẹt một tiếng! Cẩm bào lão giả né tránh chậm một chút, từ vai xuống lưng bị lưỡi kiếm đối phương sườn phải dài nửa thước. Máu tươi vọt ra, lão loạng choạng lùi lại.

Ngô Cương không để đối phương né tránh lại rượt tới chém thêm một kiếm.

Choang! Tia lửa bắn tung tóe. Hồ khẩu tay tê chồn, tay kiếm chàng bị hất ra

Ngô Cương kinh hãi vô cùng.

Thanh Phụng kiếm đã là một thanh gươm báu tới cổ. Bất luận vật gì rắn đến đâu mà để kiếm chém tới đều bị vỡ tan tành. Thế mà dưới cánh tay ghe gớm của Ngô Cương nó bị hất ra thì người mới đến phải là hạng công lực cao thâm khôn lường và thứ khí giới họ dùng tất phải có chỗ khác thường.

Ngô Cương đảo mắt nhìn ra không khỏi chấn động tâm thần. Người đứng sừng trước mặt chàng là quái khách che mặt, mình mặc áo xám đã so kiếm thuật với chàng một lần ở núi Long Trung.

Lão là ai? Chỉ biết lão tự xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm.

Mục quang Ngô Cương đưa mắt nhìn vào thanh kiếm trong tay đối phương thì thấy thanh kiếm này hình thức dài ngắn từ mũi kiếm đến chuôi giống thanh Phụng kiếm của chàng như đúc. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ trong thiên hạ có hai thanh thần binh bảo kiếm này?

Bỗng chàng la lên một tiếng kinh hãi rồi lùi lại mấy bước. Chàng phát giác ra thanh kiếm kia có bóng một con rồng ẩn hiện. Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ thanh kiếm trong tay đối phương lại là Long Kiếm? Công chúa Hồ Ma cho ta mượn thanh Phụng kiếm này bôn tẩu giang hồ và tìm ra Long kiếm. Chẳng lẽ quái khách che mặt này là chủ nhân thanh Long kiếm? Phải chăng hẳn là đối tượng mà công chúa Hồ Ma muốn tìm kiếm?

Theo lời công chúa Hồ Mô thì chủ thanh Long Kiếm sẽ có một kiếm thuật thiên hạ vô song...

Tại sao người mới đến ngó thanh Phụng Kiếm mà không có phản ứng gì?

Ngô Cương xoay chuyển nhiều câu hỏi trong đầu óc không nén nổi xúc động, trầm giọng hỏi:

- Các hạ! May được gặp đây.

Quái khách che mặt nói:

- Thật là may gặp.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Quái khách che mặt đáp:

- Trong Võ Lâm không thể để cho hai thanh kiếm này cùng tồn tại.

Ngô Cương kinh hãi hỏi:

- Tại sao vậy?

Quái khách che mặt lạnh lùng đáp:

- Chẳng tại sao cả? Chỉ vì trong thiên hạ không thể đồng thời có hai thanh kiếm này.

Ngô Cương hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Các hạ tự xưng là Thiên Hạ Đệ Nhất Kiếm, nhưng tại hạ lại không có quan niệm như vậy?

Quái khách che mặt nói:

- Bất luận huynh đài có quan niệm như vậy hay không thì hai thanh kiếm này vẫn không thể cùng tồn tại được.

48. Chương 48: Công Chúa Hồ Ma Lại Xuất Hiện

Ngô Cương nói:

- Phải chăng các hạ muốn khiêu chiến.

Quái khách che mặt buông thông hai tiếng:

- Dĩ nhiên!

Ngô Cương lại hỏi:

- Các hạ tự tin trừ khử được thanh kiếm này chăng?

Quái khách che mặt lạnh lùng đáp :

- Có thể lắm.

Ngô Cương hỏi gặng lại:

- Nếu các hạ không làm được thì sao ?

Quái khách không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Thì ta sẽ tự hủy thanh kiếm này.

Mục đích Ngô Cương liền chuyển qua khía cạnh khác. Tuy chàng không có lòng hiếu thắng nhưng hào khí cũng nổi lên bùng bột. Vì đối phương đã tự xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm thì cuộc đấu này kể ra cũng đáng.

Tiếp theo chàng lại nghĩ tới một vấn đề, liền tự nhủ:

- Công chúa Hồ Ma đã ân cần nhắc nhở ta không được thương hại tính mạng của đối phương. Nàng còn nói là khi đối phương nhìn thấy thanh Phụng kiếm thì mình dù không địch nổi, đối phương cũng chẳng làm khó dễ gì với mình. Song quái khách che mặt vừa nhìn thấy Phụng kiếm sao chẳng thấy lộ vẻ gì khác lạ, không đúng như lời phán đoán của công chúa Hồ Ma?

Rồi chàng tự hỏi:

- Con người mà tiếng hát trên Hồ Ma nhắc tới phải chẳng người đứng trước mặt ta đây? Chẳng lẽ ...

Chàng nghĩ tới đây bất giác bao nhiêu ý niệm nổi lên như sóng cồn.

Cầm bào lão giả và cùng Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong song song lùi lại đứng tựa bên nhau.

Ngô Cương trầm ngâm một chút rồi hỏi :

- Các hạ hãy chờ tại hạ một lát được chăng?

Quái khách che mặt lạnh lùng hỏi :

- Còn chờ gì nữa?

Ngô Cương đáp :

- Tại hạ muốn giải quyết một vụ công án trước đã ...

Quái khách che mặt gạt đi:

- Không được.

Ngô Cương tức giận xằng giọng hỏi:

- Các hạ có ý muốn ngăn trở tại hạ xử lý việc riêng của mình nữa hay sao?

Quái khách che mặt vẫn lạnh lùng như tiền thân nhiên đáp :

- Có lẽ thế.

Giả tử quái khách che mặt không xuất hiện một cách bất thành linh thì có thể Cầm bào lão giả đã bị chết nhản thây dưới lưỡi kiếm của chàng mà Vạn Tà thư sinh không chừng cũng đền tội rồi.

Quái khách che mặt giơ tay kiếm lên hô:

- Người chuẩn bị đi.

Ngô Cương chợt động tâm cơ đáp:

- Hãy khoan!

Quái khách che mặt hỏi:

- Phải chăng còn có điều gì trắng trời?

Ngô Cương cười khành khạch đáp:

- Tại hạ chẳng bao giờ nghĩ đến chuyện mai hậu ...

Quái khách che mặt ngắt lời:

- Vậy người còn muốn điều gì nói mau đi!

Ngô Cương đáp:

- Trước khi tiếp nhận sự khiêu chiến của các hạ, tại hạ hãy hát bài ca ..

Quái khách che mặt hỏi ngay:

- Sao? Người còn muốn hát ư?

Ngô Cương đáp:

- Chính thế!

Quái khách che mặt cười ha hả nói:

- Thật là một chuyện kỳ văn. Người thử hát ta nghe!

Cặp mắt sáng như đuốc của Ngô Cương nhìn chăm chú đối phương rồi cử bài hát theo khúc điệu trên Hồ Ma:

”Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng

Tình chưa hết ý chưa quên.

Chưa quên tiên phủ ngọn đèn hồng.

Ánh hào quang soi tỏ mặt uyên ương.

Sâu gần gác lụy đôi hàng,

Giọt lệ tương tư luông đoạn trường ...”

Chàng đã cố gắng ca cho đúng khúc điệu này, tuy không được thê lương ảo não như giọng hát trên Hồ Ma, song âm vận cũng đủ khiến cho người ta phải động lòng.

Quái khách che mặt giơ tay lên ngăn lời:

- Thôi đừng hát nữa! Đó là tiếng hát trên Hồ Ma. Người định giở trò gì đây ?

Ngô Cương rất đổi nghi ngờ vì tiếng hát này dường như không làm cho đối phương phải động tâm.

Quái khách che mặt lại hỏi :

- Sách Huyết Nhất Kiếm ! Người cũng là người trên Hồ Ma ư?

Ngô Cương không nghĩ ngợi gì đáp bằng một giọng thẳng thắn:

- Không phải đâu!

Quái khách che mặt hỏi:

- Vậy người hát khúc này làm chi ?

Ngô Cương hỏi lại :

- Các hạ đã biết thanh kiếm này thì tất hiểu nguyên ủy của nó chứ?

Đoạn chàng giơ thanh Phụng kiếm lên. Cặp mắt chàng nhìn đối phương không chớp. Chàng muốn tìm ra đáp án ở nơi mục quang của quái khách, nhưng sự thực đá ngoài tiên liệu của chàng. Mục quang của quái khách che mặt ra chiều ngơ ngác.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng sự thực đã chứng minh đối phương không biết gì về gốc tích thanh Phụng kiếm này ? Hay y không phải chủ nhân chân chính của thanh Long kiếm? Y đã không phải là người mà công chúa Hồ Ma muốn tìm kiếm thì sao trong tay lại có thanh Long kiếm. Hay là y giả vờ không xúc động? ...

Ngô Cương lại hỏi vặn:

- Các hạ không biết rõ thanh kiếm trong tay các hạ ư?

Quái khách che mặt hứng hờ đáp:

- Ta không hiểu.

Ngô Cương lại hỏi:

- Lai lịch thanh kiếm mà các hạ đang cầm ở tay đó như thế nào?

Quái khách che mặt đáp:

- Cái đó không việc gì đến người.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ cần biết rõ điều này.

Quái khách che mặt nói

- Người hãy chờ sau trận quyết đấu mà còn sống được rồi hãy hỏi cũng chưa muộn.

Ngô Cương nhắc lại câu hỏi:

- Mục đích chân chính của các hạ đến đây làm chi?

Quái khách che mặt lạnh lùng đáp:

- Cái đó ta đã nói rồi.

Ngô Cương không sao được lại hỏi :

- Các hạ có thể cho biết lai lịch được chăng?

Quái khách che mặt đáp:

- Cái đó không cần.

Ngô Cương lại nổi cơn tức giận dõng dạc hô:

- Được lắm các hạ tiếp chiêu đây.

Quái khách che mặt hừ một tiếng rồi hỏi:

- Còn Sách Huyết Nhị Kiếm, Sách Huyết Tam Kiếm sao không thấy xuất hiện.

Ngô Cương cười thâm trong bụng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ có thể thay mặt ấy người kia. Nếu không địch nổi các hạ thì khi đó Nhị Kiếm, Tam Kiếm sẽ xuất hiện.

Quái khách che mặt đáp:

- Người có chịu trách nhiệm về lời nói đó không?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó đã hẳn!

Quái khách che mặt hỏi :

- Người hãy nhớ lấy lời nói đó và chuẩn bị tiếp chiêu.

Thủ thức của hai bên đều kì bí khôn lường.

Lúc này trời đã hoàng hôn. Đường đất trong hang tối om, nhưng mục quang của Ngô Cương vẫn nhìn rõ sự vật.

Hai bên cùng vận nội lực đầy đủ. Thanh kiếm vung lên có ẩn hiện một Rồng một Phượng.

Choang một tiếng chấn động màng tai. Kiếm khí vọt lên không. Bóng người hợp rồi lại xa. Hoa kiếm trên không lúc nhôe lên , lúc tắt phụt, khó nhìn rõ ai ra tay trước.

Bóng người lại hợp. Cả hai cùng ra sức chiến đấu, khai diễn một màn tỉ thí kinh tâm động phách. Thật đúng với câu tục ngữ “Cờ gặp tay địch thủ, tướng gặp kẻ tài cao”, kiếm khí lan đến đây cây gậy cỏ lướt đến đó. Bụi đá tung bay.

Hai người qua lại tám chiêu thì một tiếng quát vang lên, rồi một tiếng rên ư ử. Bóng người đột nhiên xa ra. Tay áo kiếm khách che mặt bị rách một đường, máu tươi chảy xuống tong tong.

Cầm bào lão giả la lên :

- Tiểu tử ta không thể tha ngươi được.

Lão vươn tay ra trên không dùng nội lực hút lấy một thanh Kim kiếm ở dưới đất lên rồi công kích Ngô Cương mãnh liệt.

Ngô Cương vùng kiếm lên gạt đánh choang một tiếng. Cả hai bên đều lùi lại một bước.

Cầm bào lão giả đã bị thương mà còn dùng thanh kiếm thông thường đối phó với một thanh thần kiếm uy lực mãnh liệt như vậy chứng tỏ kiếm thuật của lão tinh thông biết chừng nào! Dĩ nhiên lão đã vận công lực đến độ chót để phóng nhất kiếm này.

Ngô Cương hiểu rõ tình thế nếu không hành động cương quyết thì hậu quả khó mà lường được.

Chàng hắng giọng một tiếng xử thanh Phụng kiếm với ra thành chân lực chụp xuống Cầm bào lão giả. Uy thế nặng tới ngàn cân.

Choang choang!

Ánh rờng bay, phượng múa phản chiếu xuất hiện. Quái khách che mặt gạt nhất kiếm này khiến cho hổ khẩu của Ngô Cương bị tê chôn.

Quái khách che mặt lùi lại đến ba bốn bước.

Cầm bào lão giả co người lùi lại. Trên đùi bị một vết thương máu chảy đầm đìa. Nếu không có quái khách che mặt nhảy ra đỡ gạt kịp thời thì đầu lão phải rơi xuống rồi. Bộ mặt nhăn nheo của lão giờ xám như tro tàn.

Quái khách che mặt quát lên một tiếng rồi vùng Long kiếm ra công kích.

Ngô Cương vận hết công lực vào Phụng kiếm diễn liền ba chiêu.

Lại một tiếng rên vang lên! Quái khách che mặt loạng choạng người đi hai bước. Cánh tay mặt hấn lại bị thương lần nữa. Thanh Long kiếm trong tay bắt giắc rũ xuống.

Ngô Cương chỉ mũi kiếm vào trước ngực hấn. Chàng còn đang do dự không biết có lên hạ sát đối phương hay không. Chàng nghĩ tới lời yêu cầu của công chúa Hồ Ma là không được hạ sát người cầm thanh Long kiếm, chàng đã hứa lời cần phải theo đúng.

Quái khách che mặt tức giận quát hỏi

- Sao ngươi còn chưa hạ thủ?

Ngô Cương lạnh lùng đáp :

- Bây giờ chưa đến lúc tại hạ xuống tay.

Bất thành linh Cầm bào lão giả tiến lại gần giơ tay lên! Một đám mù trắng vọt ra chụp lấy Ngô Cương

Một mùi hương kì dị xông vào mũi khiến chàng cơ hồ nghẹt thở.

Cầm bào lão giả vùng tay ra chụp mau lẹ phi thường.

Tay kiếm của Ngô Cương vẫn chỉ vào ngực quái khách che mặt.

Chàng vùng tay trái lên để gạt tay chụp của đối phương.

Cầm bào lão giả vừa lùi lại vừa la hoảng:

- Tiểu tử! Té ra ngươi không sợ chết độc.

Ngô Cương không thèm trả lời, lườm lão một cái rồi nhìn chăm chú vào quái khách che mặt hỏi:

- Xin các hạ nói rõ lai lịch đi!

Quái khách che mặt thét lên:

- Không được đâu!

Ngô Cương nói:

- Bây giờ các hạ không tự chủ được nữa.

Quái khách che mặt đáp:

- Ngươi muốn giết ta thì cứ việc hạ thủ đi!

Ngô Cương đề sát khí nói:

- Các hạ nói rõ thêm một chút ...

Quái khách che mặt gạt đi:

- Tiểu tử! Ngươi không đáng nói với bản nhân câu đó.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ nhất định không chịu nói ư?

Quái khách che mặt đáp:

- Không!

Ngô Cương nói:

- Nếu vậy các hạ đừng oán tại hạ thủ đoạn độc ác.

Giữa lúc ấy, một bóng người nhỏ nhắn vọt vào lớn tiếng quát:

- Công tử không được hại y!

Thanh âm vừa lọt vào tai, Ngô Cương xúc động muốn phát điên.

Vạn Tà Thư Sinh cũng la lên:

- Thế muội!

Người mới đến chính là Lã Thục Viên. Mặt nàng đầy vẻ oán độc. Sắc mặt lợt lạt hung dữ như quỷ.

Ngô Cương không thốt lên lời. Nàng đã vì cứu chàng mà hiến tiết trinh cho Vạn Tà Thư Sinh. Sự hi sinh này trên thế gian khó tìm được người thứ hai. Sự tôn thất của nàng không tài nào bồi bổ được. Mối ân tình của nàng chẳng có ân tình nào báo đáp cho vừa.

Lã Thục Viên lại lên tiếng:

- Buông tha y đi!

Ngô Cương không nói gì thu kiếm lùi lại ba bước.

Giả tỷ lúc này Lã Thục Viên muốn chàng chết chàng cũng quyết không do dự, vì chàng thiếu nàng một món nợ không sao trả đủ được.

Lã Thục Viên đứng trơ như tượng gỗ mà nhìn Ngô Cương. Hai khóe mắt nàng châu lệ đầm đìa.

Ngô Cương lại càng xúc động. Bây giờ chàng mới lên tiếng:

- Viên muội! Từ nay Viên muội đừng xa rời tiểu huynh.

Bằng một giọng thê lương, Lã Thục Viên đáp:

- Từ nay người đi đường người, ta đi đường ta ...

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Sao Viên muội ...

Lã Thục Viên gạt đi:

- Người đừng gọi ta bằng Viên muội nữa! Viên muội của người đã chết rồi.

Ngô Cương năn nỉ:

- Viên muội ...

Lã Thục Viên gạt đi:

- Ta không đáng tiếp thụ tình yêu của người nữa.

Ngô Cương gầm lên:

- Không!

Chàng chỉ gào được tiếng không nhưng nó chứa không biết bao nhiêu là tình nghĩa, là hối hận. Nó còn biểu hiện cho tấm lòng kiên quyết vô bờ bến của chàng.

Lã Thục Viên nghiêng răng quay lại nhìn Vạn Tà Thư Sinh Khúc Cửu Phong, nói bằng giọng rất oán độc:

- Khúc Cửu Phong! Ta phải ăn thịt người, uống máu người

Vạn Tà Thư Sinh kinh hãi lùi lại một bước, làm bộ ngạc nhiên run lên hỏi:

- Thế muội! ... Thế muội nói vậy nghĩa là làm sao?

Lã Thục Viên sấn gần lại thóa mạ:

- Quân chó má! Loài cầm thú! Mi không phải là giống người!

Vạn Tà Thư Sinh lại lùi thêm mấy bước.

Hắn đưa mắt lại nhìn Cẩm bào lão giả, rồi ngó Lã Thục Viên trầm giọng nói:

- Thế muội! Thế muội nên biết là tiểu huynh lúc nào cũng muốn hộ vệ tiểu muội. Tiểu huynh không muốn bất cứ một chuyện bất trắc gì xảy đến cho tiểu muội.

Ngô Cương nghe giọng lưỡi gã, hiểu ý gã vẫn muốn uy hiếp Lã Thục Viên vì nàng đã gây nên tội phản bạn.

Lã Thục Viên gầm lên:

- Câm miệng đi! Bây giờ ta không còn sợ điều chi bất trắc. Ta chỉ mong cho loài cầm thú như mi gặp phải quả báo.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Viên muội hãy chờ tiểu huynh một chút. Tiểu huynh sẽ trở lại ngay.

Vạn Tà Thư Sinh sắc mặt tái mét ...

Quái khách che mặt đảo mắt nhìn mọi người rồi cất tiếng lạnh lùng hỏi Lã Thục Viên:

- Vụ này là thế nào?

Bất thành linh một giọng hát thê lương từ không gian vọng lại:

"Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng.

Tình chưa hết ý chưa quên.

Chưa quên tiên phủ ngọn đèn hồng

Ánh hào quang soi tỏ mặt uyên ương ...”

Tiếng hát kì bí đã gây kinh ngạc cho toàn trường.

Ngô Cương cảm kích vô cùng vì chàng nhớ tới công chúa Hồ Ma đã nói hễ Long kiếm xuất hiện là nàng tới nơi xử lí. Quả nhiên là nàng tới thật mới kỳ!

Tiếng hát hây còn văng vẳng. Hơn mười bóng người xuất hiện như quỷ mỵ không một tiếng động bao vây vòng ngoài.

Quái khách che mặt dĩ nhiên cũng lấy làm nghi hoặc trầm giọng hỏi:

- Các vị là cao nhân phương nào?

Không một ai đáp lại.

Ngô Cương đảo mắt nhìn quanh một lượt, không khỏi chấn động tâm thần. Bọn người mới đến cả thấy mười hai: mười trai, hai gái. Cách ăn mặc rất kì dị. Trong đám này có một lão già mặc áo bào xanh và một văn sĩ đứng tuổi. Hai người này chẳng phải ai xa lạ và chính là Tuấn Mã Hồng Lương và Kim Kê Cổ Dực Đồng. Hai người này ở trong bọn Thập Nhị Kim Cương dưới trướng Võ Minh. Trước đây chưa lâu chúng đã đem Thiết Tâm Thái Tuế bỏ vào quan tài khiêng đi rồi thấy Phụng kiếm mà phải rút lui.

Ngô Cương tự hỏi:

- Giữa Thập Nhị Kim Cương Võ Minh và công chúa Hồ Ma có mối liên quan thế nào?

Tiếng hát ngừng rồi, toàn trường trở lại yên lặng như tờ.

Cầm bào lão giả đột nhiên bật tiếng la hoảng:

- Thập Nhị Kim Cương!

Văn sĩ đứng tuổi, tức Kim Kê Cổ Dực Đồng lạnh lùng đáp:

- Các hạ nhận ra được bọn tại hạ thật không hổ đã mang dấu hiệu là Yêu Vương.

Cầm bào lão giả cười khàn khạch nói:

- Ông bạn! Ông bạn nói đúng đó! Âu Dương Tàn này cũng bội phục ông bạn lắm!

Ngô Cương trong lòng kinh dị khôn xiết! Chàng tự hỏi:

- Lão già mặc áo cầm bào này là Yêu Vương Âu Dương Tàn thật ư? Thế thì người giả mạo Âu Dương Tàn đã bức bách ta học nghệ là ai? Tại sao lão lại phải làm như vậy?

Lão già tóc bạc kia cũng không có ý gì tàn ác. Té ra lão không phải là Yêu Vương chân chính. Thảo nào mà Lã Thực Viên phát giác cây Diêm vương trâm của ta là giả. Mặt khác Võ Minh phu nhân đã đưa ra những võ công hoàn toàn không đúng như lão già tóc bạc. Cầm bào lão giả cũng chất vấn ta tại sao lại mạo nhận là đồ đệ của Yêu Vương. Như vậy điều bí mật này đã phanh phui ra rồi. Có điều lão già tóc bạc mạo xưng là Yêu Vương Âu Dương Tàn lại thành ra bí ẩn. Nếu lão thật tình vì luyện ái nhân tài mà làm như vậy thì hành vi của lão khó mà đoán được.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ lão quái đã mấy lần truyền âm cho ta đừng để ý đến Cầm bào lão giả là vì lão mới chính là Yêu Vương? Yêu Vương giả lại bảo ta đừng làm lỡ đại sự của lão thì việc uốn gối làm tôi Võ Minh hẳn có dụng ý gì.

Quái khách che mặt đột nhiên cất giọng run run nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Té ra ngươi là đệ tử dưới trướng Kim Cương Minh.

Ngô Cương không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Các hạ lầm rồi! Tại hạ không phải là người của Kim Cương Minh.

- Nếu vậy ngươi là ...

Ngô Cương đưa mắt nhìn Lã Thục Viên, vì những người có mặt tại hiện trường chỉ có một mình nàng là biết rõ thân thế chàng. Đoạn lạnh lùng gạt đi:

- Các hạ hỏi hơi nhiều quá.

Tiếng chàng vừa dứt thì từ trong bóng tối lại có thanh âm một người đàn bà vọng ra:

- Xin ông bạn giải thích về thanh Long kiếm.

Câu này đúng là đưa ra để hỏi Quái khách che mặt.

Ngô Cương biết người đưa ra câu hỏi này là công chúa Hồ Ma. Chàng rất lấy làm kỳ là ở chỗ sao nàng lại rời Hồ Ma và nghe thanh âm nàng hỏi thì chính nàng cũng không biết lai lịch của quái khách che mặt.

Quái khách che mặt khước mắt lộ vẻ kinh ngạc, cất tiếng hỏi lại:

- Tôn giá là ai?

Thanh âm kia đáp:

- Tiệp thiếp là chủ nhân bài hát lúc nãy.

Quái khách che mặt lại hỏi:

- Chủ nhân Hồ Ma phải không?

Thanh âm kia đáp:

- Có thể như vậy?

Quái khách che mặt lại hỏi:

- Giữa Hồ Ma và Kim cương minh có mối quan hệ thế nào?

Thanh âm kia không trả lời hỏi lại:

- Ông bạn! Tiệp thiếp mong rằng ông bạn cho biết lai lịch thanh Long kiếm đã.

Quái khách che mặt cất giọng run run hỏi:

- Nếu không thì sao?

Thanh âm đáp:

- Nhất định ông bạn phải trả lời vấn đề này.

Quái khách che mặt cất giọng lạnh như băng đáp:

- Thần vật không có chủ. Ai có đức là người ấy hưởng. Bản nhân ngẫu nhiên lấy được.

Thanh âm kia hỏi:

- Các hạ tự nhận mình là người có đức chăng?

Quái khách che mặt đáp:

- Bản nhân không dám.

Thanh âm kia hỏi:

- Vậy bốn chữ ngẫu nhiên lấy được nghĩa là làm sao?

Quái khách che mặt đáp:

- Cái đó không cần giải thích.

Thanh âm kia hỏi:

- Nhưng bản nhân muốn hiểu rõ thì làm thế nào?

Quái khách che mặt đáp:

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Một bóng người áo trắng lơ mờ xuất hiện. Nàng đứng là công chúa Hồ Ma. Đêm nay nàng che mặt bằng tấm sa mỏng.

Ngô Cương chấp tay thi lễ đáp:

- Lâu nay công chúa vẫn bình yên?

Công chúa Hồ Ma gật đầu. Nàng sấn đến trước Quái khách che mặt hỏi bằng một giọng gay gắt:

- Trước hết các hạ hãy trả lời chủ nhân thanh Long kiếm hiện giờ lạc lõng nơi đâu?

Quái khách che mặt lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không biết Long kiếm chủ nhân là ai hết.

Công chúa Hồ Ma hỏi:

- Vậy thanh Long kiếm trong tay các hạ ở đâu mà ra?

Quái khách che mặt đáp:

- Tại hạ đã nói ngẫu nhiên lấy được.

Công chúa Hồ Ma hạch hỏi:

- Ngẫu nhiên là thế nào?

Quái khách che mặt đáp:

- Đây là việc riêng của tại hạ tưởng không cần phải đưa ra công khai.

- Không công khai không xong.

Quái khách che mặt đáp:

- Tại hạ không làm được.

Ngô Cương muốn giúp công chúa Hồ Ma việc này, nhưng nó có liên quan đến Lã Thực Viên nên chàng đành yên lặng.

Quái khách che mặt quay sang bảo Lã Thực Viên:

- Bất luận là việc gì thì cũng chờ lúc rời khỏi đây rồi sẽ giải quyết.

Lã Thực Viên không nói gì.

Công chúa Hồ Ma đột nhiên hô lớn :

- Vào đây !

Thập Nhị Kim Cương đồng thời cất bước kéo vào giữa trường.

49. Chương 49: Chưa Thoát Tai Ương Lại Gặp Tai Ương

Bầu không khí trong trường đột nhiên biến thành khẩn trương vô cùng.

Lã Thực Viên thét lên một tiếng lanh lảnh. Nàng nhảy xô về phía Ngô Cương.

Ngô Cương không kịp đề phòng. Cả hai người cùng ngã lăn ra.

Sầm một tiếng nổ vang! Cát đá mịt mù, mùi khói sặc mũi. Tiếng vang khủng khiếp vang lên. Bầu trời tối sầm lại.

Sự rung chuyển mạnh quá tưởng chừng như trời long núi lở.

Ngô Cương bị Lã Thục Viên ôm rịt lấy. Chàng phải một phen kinh hồn táng đởm.

Sau một lát khói tan bụi lắng. Chàng đứng dậy, bắt giác kẻ mắt mờ hồ muốn rách. Trước mặt chàng là một cái huyết lớn. Máu tanh sắc mũi. Những chân tay và từng mảnh thịt tung tóe khắp nơi. Thảm trạng khiến cho người ta không dám nhìn vào.

Những người sống sót đều đầu dính tro, mặt đầy đất, áo quần xóc xếch, thảm hại khôn tả.

Thập nhị Kim Cương còn lại một nửa thì hai người bị thương khá nặng ngồi mà rên rỉ.

Ngô Cương đảo mắt nhìn xa xa thì thấy ngoài năm tượng, một bảng trắng đang bị mấy người bao vây. Chàng không nghĩ ngợi gì nữa bằng mình hãy xử tới. Chàng nhìn lại bất giác rùng mình ghê sợ.

Bốn thiếu nữ bu quanh công chúa Hồ Ma. Công chúa Hồ Ma ngồi tựa vào một tảng đá lớn. Quần trắng biến thành quần hồng. Tầm sa che mặt bị rớt xuống. Nét mặt nàng đẹp như thiên trên lúc này nhẵn nhọt trông như quý sứ.

Ngô Cương run lên hỏi:

- Công chúa bị thương ư?

Công chúa Hồ Ma dương mắt lên nhìn Ngô Cương hồi lâu mới cất giọng thê thảm:

- Ta bị gãy mất hai chân rồi!

Ngô Cương rú lên:

- Trời ơi!

Chàng lùi lại ba bốn bước liền, người run bần bật.

Công chúa Hồ Ma nhắm mắt lại. Hồi lâu nàng mở mắt ra cất giọng yếu ớt hỏi:

- Thập Nhị Kim Cương thế nào?

Một trong bốn tên thị nữ đáp:

- Sáu người chết, 2 người bị thương.

Công chúa Hồ Ma nói:

- Bảo ta truyền lệnh cho họ thu thập thi thể rồi rút lui.

Một tên thị nữ vâng lời chạy đi.

Công chúa Hồ Ma chuyển động cặp mắt lơ lơ nhìn Ngô Cương hỏi:

- Ngô thiếu hiệp! Việc lấy lại Long kiếm và điều tra hành tung Long kiếm chủ nhân liệu đại hiệp có làm được không?

Ngô Cương đáp bằng một giọng kiên quyết:

- Tại hạ nhất định làm cho bằng được.

Công chúa Hồ Ma nói:

- Vậy thì hay lắm.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Thương thế của công chúa...

Công chúa Hồ Ma ngắt lời:

- Ta không chết được đâu, ta cần sống để chờ thấy mặt Long kiếm chủ nhân một lần.

Ngô Cương run lên hỏi:

- Long Kiếm chủ nhân là ai?

Công chúa Hồ Ma đáp:

- Là người nói ở trong câu đầu bài hát.

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng người ấy là ai?

Công chúa Hồ Ma hỏi lại:

- Đại hiệp muốn biết hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Chính thế.

Công chúa Hồ Ma cất tiếng rên la ra chiều rất đau lòng. Nàng nói:

- Thiêu hiệp nhất định muốn biết hay sao?

Ngô Cương đánh bạo đáp:

- Tại hạ cần biết lắm:

Công chúa Hồ Ma nói:

- Vậy đại hiệp phải ưng chịu một điều kiện của ta.

Ngô Cương hỏi:

- Điều kiện gì? Xin công chúa cho nghe?

Công chúa Hồ Ma đáp:

- Trước khi có lời ước hẹn, Thiêu hiệp hứa phải giữ đúng theo điều ước.

Ngô Cương hỏi ngay:

- Chắc ý công chúa muốn cho tại hạ đừng gia hại đối phương.

Công chúa Hồ Ma đáp

- Đúng là thế đó.

Ngô Cương nói:

- Tại xin ưng chịu.

Công chúa Hồ Ma đáp:

- Y là Vô địch mỹ kiếm khách Ngô Hùng.

Ngô Cương chấn động tâm thần la lên:

- Ngô Hùng?

Chàng không ngờ những điều chàng đoán lúc ban đầu nay đã thành sự thực. Đối tượng trong bài hát cùng Long kiếm chủ nhân chính là bào huynh Ngô Hùng. Vậy công chúa đã là vợ của bào huynh tức là tẩu tẩu của chàng.

Trong lòng nghĩ vậy chàng buột miệng:

- Xin tha thứ cho tại hạ mạo muội. Phải chăng Ngô Hùng là ...

Công chúa Hồ Ma ngắt lời:

- Phải rồi là trượng phụ của ta.

Ngô Cương xúc động vô cùng. Chàng toan nói rõ thân thế mình nhưng lại nín nhịn. Đại ca chàng mười năm trước đã giết người như ngóe lại gia hại đến kẻ vô tội khiến cho Võ Lâm đệ nhất bảo nhà mình toàn gia bị chết thảm. Tội ấy khó bề dung thứ. Chàng đã quyết định chủ ý phải giết đứa con ngổ nghịch trong gia đình, nhưng chàng cần giữ kín lại lịch mới tiện hành động.

Đột nhiên, một ý nghĩa thoáng qua trong đầu óc. Chàng nhớ lại Thái quân gia nói là trước đại ca chàng đã rút lui khỏi Kim Cương để vãn hồi kiếp nạn võ lâm. Người nắm then chốt tổ chức là một vị nữ lang khuyh quốc. Hiện giờ thập nhị Kim Cương là lại nghe công chúa Hồ Ma chỉ huy. Phải chăng nàng là nữ lang huỳnh quốc kia ngày trước?

Theo lời truyền ngôn thì nữ lang huỳnh quốc xuất hiện trên công nghĩa đài đã gặp đại ca của chàng. Hai bên nói chuyện mấy câu rồi đình chỉ cuộc quyết đấu. Kim Cương Minh cũng tuyên bố rút lui khỏi giang hồ. Vụ bí mật này đã làm bận rộn đầu óc mọi người võ lâm hơn mười năm nay.

Chàng lên tiếng:

- Công chúa...

Chàng chưa dứt lời thì thị nữ chạy đi truyền lệnh đã trở lại hỏi công chúa Hồ Ma:

- Xin công chúa chỉ thị cho có thể mai táng những người đã chết ở ngay đây không?

Công chúa Hồ Ma hỏi lại:

- Ai nói vậy.

Thiếu nữ sợ hãi ngập ngừng:

- Đó là ... Công chúa!... Sáu vị bị tử nạn hai vị bị trọng thương. Chỉ còn bốn vị thì hai vị cũng bị thương nhẹ...

Công chúa Hồ Ma ra lệnh:

- Người chết cũng phải đem xác về để làm lễ mai táng theo Môn quy.

Thiếu nữ kia dạ một tiếng rồi trở gót chạy đi.

Công chúa Hồ Ma vừa đau đớn vừa nhọc một cơ hồ chịu không nổi. Mặt nàng lợt lạt, hơi thở phập phù.

Ngô Cương đảo mắt nhìn thấy quần nàng đầm máu lại nhớ tới nàng bị cụt chân chai thành người tàn phế thì trong lòng cũng cay đắng không bút nào tả xiết.

Nữ lang thần bí, là một mỹ nhân, và là tẩu tẩu của chàng bị tàn phế rồi. Cuộc tao ngộ này sao lại thảm khốc đến thế?

Chàng nghĩ thầm:

- Không phải nàng kém sức lực mà bị thương nàng đã bị ám sát. Nếu ta không được Lã Thục Viên hắt nắm xuống đất lẫn đi thì cũng chết rồi.

Uy lực chất nổ thật là kinh người? Chắc họ phải chôn đầu từ trước nếu đúng như vậy thì chất nổ chôn trong hang núi này chắc không phải chỉ có một chỗ, và lúc nào cũng bị mọi sự nguy hiểm đe dọa.

Ngô Cương nghĩ vậy, liền nói:

- Công chúa! Tại hạ còn điều chưa rõ...

Công chúa Hồ Ma xua tay gạt đi:

- Sau này còn có phen gặp gỡ. Ta chờ tin tức của thiếu hiệp ở trong hồ...

Nói tới đây nàng nhắm mắt lại.

Ngô Cương lớn tiếng:

- Công chúa! Tại hạ lập tức đi kiếm quái nhân che mặt mình mặc áo xám.

Chàng quay lại nhìn Lã Thực Viên rồi thộn mặt ra.

Bọn Kim Cương còn sống sót là một nữ năm nam. Hai người đàn ông bị trọng thương, một vị nữ Kim Cương phụ trách việc mang thi thể một nữ Kim Cương bị nạn. Còn ba người đàn ông thì Kim kê Cổ Diệc Đồng vác một tử và hai người nữa phụ trách việc mang hai xác chết kia. Tuần mã Hồng Lược cũng bị tử nạn.

Hai thiếu nữ xốc hai bên tả hữu công chúa Hồ Ma rồi đoàn người ra đi một cách thảm hại.

Ngô Cương đưa mắt nhìn họ vác xác chết và nâng đỡ người bị thương cho đến lúc họ mất hút vào bóng đêm. Bất giác chàng buông tiếng thở dài nói:

- Công chúa Hồ Ma là người bất hạnh nhất đời!

Lã Thực Viên buồn rầu nói:

- Cương ca ca! Chúng ta cũng rời khỏi nơi đây ngay, không nên chần chờ nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Chỗ này rất nhiều cạm bẫy giết người.

Công nghiệp nghiên rằng hỏi:

- Chẳng lẽ buông tha bọn chúng ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Đành chờ cơ hội khác.

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Một giờ tiểu huynh cũng không chờ được. Tiểu huynh muốn phát điên lên rồi.

Lã Thực Viên hỏi:

- Còn tiểu muội thì sao?

Câu hỏi này khiến cho Ngô Cương tắc họng không trả lời được. Vì Lã Thực Viên gặp tai họa thảm khốc nhất đời mà nàng còn nhẫn nại được, chẳng lẽ chàng không nhẫn nại được hay sao?

Lã Thực Viên lại nói tiếp:

- Cương ca ca? Chúng ta hãy rời khỏi nơi đây đã.

Ngô Cương nhìn nàng, không muốn trái ý liền đáp ngay:

- Phải đấy! Chúng ta nên đi mau.

Hai người lẹ bước chạy ra ngoài hang núi đến một nơi bí ẩn mới dừng lại ngồi tựa vào nhau. Ngô Cương hỏi:

- Viên muội! Người che mặt đó là ai?

Cương ca không nên hỏi tiểu muội điều đó.

Ngô Cương khẽ vỗ vai nàng hỏi:

- Viên muội! Tiểu huynh không hỏi không được.

Lã Thực Viên hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu huynh cần biết để điều tra xem Long Kiếm chủ nhân lạc sang nơi đâu?

Lã Thực Viên hỏi:

- Cương ca kêu người đàn bà đó bằng công chúa ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi! Y là công chúa Hồ Ma.

Lã Thực Viên hỏi:

- Mà cũng là vợ Long Kiếm chủ nhân nữa phải không?

Ngô Cương đáp:

- Viên muội đứng bên đã nghe rõ cả rồi còn gì?

Lã Thực Viên hỏi:

- Vô địch mỹ kiếm khách Ngô Hùng là ai?

Ngô Cương đáp:

- Là bào huynh của tiểu huynh.

Lã Thực Viên “ủa” lên một tiếng:

Ngô Cương hỏi:

- Sao? Viên muội có biết y ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Không, không! Tiểu muội không biết mà chỉ được nghe người ta nói đến người đó.

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Tiểu huynh không dám miễn cưỡng Viên muội mà chỉ hy vọng hiểu rõ vì lẽ gì Thanh Long Kiếm lại lọt vào tay người che mặt...

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu muội không rõ.

Ngô Cương lẳng lặng không nói gì, nhưng chàng biết rõ nàng không muốn nói ra, mà chàng cũng không nỡ bức bách, nàng đã hy sinh vì chàng đã quá nhiều rồi, chẳng có cách nào đền bồi cho xứng đáng.

Lã Thực Viên lại hỏi tiếp:

- Cương ca ca! Kiếp này tiểu muội chỉ yêu cầu Cương ca một điều.

Ngô Cương hỏi:

- Điều gì?

Lã Thực Viên đáp:

- Bất luận trước tình hình thế nào, Cương ca cũng đừng sát hại người che mặt áo xám.

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Bất cứ Viên muội đề nghị điều gì, tiểu huynh cũng vui lòng nghe theo.

Lã Thực Viên hỏi vặn:

- Cương ca ưng chịu rồi phải không?

- Đúng thế! Tiểu huynh chịu lời rồi.

Lã Thực Viên nói:

- Cương ca ca! Tiểu muội rất cảm tạ ca ca...

Ngô Cương gạt đi:

- Sao Viên muội còn nói tới chuyện cảm tạ làm chi? Viên muội đã vì ta...

Chàng nói dở câu đột nhiên dừng lại vì e nhắc tới chuyện thê thảm cũ chỉ tổ làm cho nàng đau lòng.

Lã Thục Viên cười đáp:

- Cương ca ca! Giả tỷ chúng ta được vĩnh viễn nương tựa vào nhau thì hay biết mấy?...

Giọng nói của nàng đầy vẻ thê lương.

Ngô Cương nâng mặt nàng lên cho đối diện nhau rồi cất giọng nói:

- Hiền muội! Ta yêu Viên muội vĩnh viễn.

Hai giọt lệ lớn bằng hạt đậu từ trên má Lã Thục Viên lăn xuống. Nàng mím miệng cười. Nụ cười của nàng đượm vẻ thê lương khôn tả. Không phải nàng cười đau. Trái tim nàng đang tổn thức, lòng nàng đầy huyết lệ.

Hồi lâu Lã Thục Viên mới cất giọng run run nói:

- Cương ca ca! Cương ca nói một câu như vậy là đủ...

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Đây không phải là lời nói suông.

Lã Thục Viên nói:

- Nhưng con người của tiểu muội ngày trước nay đã chết rồi...

Hai hàng lệ tầm tã tuôn rơi.

Tuy hiện giờ đang lúc đêm tối, nhưng hai người kề cận trong gang tấc nên thái độ nàng thể nào chàng đều nhìn rõ.

Ngô Cương xiết nỗi buồn thắm cất giọng run run:

- Viên muội! Viên muội không nên nói thế...

Lã Thục Viên ngắt lời:

- Tiểu muội đã thành tấm thân bại liễu tàn hoa.

Ngô Cương nói:

- Không! Viên muội! Viên muội nói thế thì tiểu huynh không còn đất đứng trên cõi đời này nữa.

Lã Thục Viên hỏi:

- Cương ca nguyện ý yêu một đứa con gái như thế này hay sao?

Ngô Cương nóng nảy lớn tiếng la:

- Viên muội! Vì sao Viên muội gặp cảnh tao ngộ đó? Đó là vị kiêu huynh. Viên muội trong sạch lắm! Trong sạch hơn cả lúc mới gặp nhau...

Lã Thục Viên bật lên tràng cười ha hả như người điên.

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Tiểu huynh xin Viên muội đừng cười nữa. Tiếng cười của Viên muội khiến cho tiểu huynh tan nát cả cõi lòng.

Lã Thục Viên nói:

- Cương ca ca ơi! Con người chết đi không sống lại được thì trái tim chết rồi cũng vậy mà thôi.

Ngô Cương hai mặt đầm lệ cất giọng bi thương hỏi:

- Viên muối! Sao Viên muối tự đối với mình tàn nhẫn đến thế.

Lã Thực Viên đáp:

- Đó là số mệnh xui nên.

Ngô Cương nói:

- Không phải! Vận mệnh là ở nơi tay mình.

Lã Thực Viên nói:

- Nhưng mệnh vận của tiểu muối đã bị hủy rồi.

Ngô Cương nói:

- Đó không phải là mệnh vận mà chỉ là thú tính của Khúc Cửu Phong gây ra. Tiểu huynh...

Lã Thực Viên đẩy ra khỏi lòng Ngô Cương đứng ngay người lên nói:

- Tiểu muối phải đi đây.

Ngô Cương sửng sốt hỏi:

- Sao? Viên muối định đi ư?...

Lã Thực Viên đáp:

- Dĩ nhiên tiểu muối phải đi.

Ngô Cương hỏi:

- Trở về Võ minh hay sao?

Lã Thực Viên ngập ngừng đáp:

- Tiểu muối... Còn về Võ minh được chăng? Bên trời góc biển tất có chỗ dung thân.

Ngô Cương lòng đau như cắt, nắm lấy tay Lã Thực Viên, nói bằng một giọng rất kích động:

- Viên muối! Viên muối hãy nghe lời tiểu huynh. Đừng rời xa nhau nữa.

Lã Thực Viên nói:

- Bây giờ đã chậm quá rồi.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Viên muối! Tiểu huynh thiết tưởng nhất thiết mọi việc nên bắt đầu lại...

Lã Thực Viên bắt giắc la lên:

- Nhưng tiểu muối không đáng.

Ngô Cương nói bằng một giọng rất thành khẩn:

- Viên muối! Câu này đáng lẽ để tiểu huynh nói mới phải. Tiểu huynh thật không đáng...

Lã Thực Viên nhìn Ngô Cương nở một nụ cười thâm nói:

- Cương ca yêu tiểu muối, tiểu muối yêu Cương ca. Thế là đủ rồi.

Ngô Cương nói:

- Viên muối! Viên muối nên quên điều bất hạnh đi!...

Lã Thực Viên hỏi:

- Quên ư? Liệu có quên được không?

Ngô Cương nói:

- Nếu vậy thì Viên muội nên để tiểu huynh chết ngay từ trước sao còn...

Lã Thục Viên ngắt lời:

- Nhưng tiểu muội không đáng lãnh tội mỗi thâm tình của Cương ca.

Ngô Cương nóng nảy nói:

- Viên muội! Không phải ý tiểu huynh như vậy. Nếu Viên muội cố chấp thì tiểu huynh phải đau khổ cho đến ngày chết.

Lã Thục Viên nghiêng rằng nói:

- Cương ca không nên thế.

Ngô Cương lại la lên:

- Viên muội!...

Lã Thục Viên ngắt lời:

- Viên muội của Cương ca đã chết rồi. Cương ca chỉ lưu lại trong ký ức là đủ.

Ngô Cương nắm lấy vai Lã Thục Viên lớn tiếng hỏi:

- Viên muội! Viên muội bức bách tiểu huynh phải ra tay tàn nhẫn chẳng?

Lã Thục Viên liếc mắt nhìn Ngô Cương, lạnh lùng nói:

- Hạ thủ tàn nhẫn ư? Cương ca ơi! Tiểu muội hy vọng được chết trong tay Cương ca ca là yên hết mọi việc...

Ngô Cương đau khổ đến cùng cực nói:

- Tiểu huynh làm cho Viên muội thành người tàn phế để được suốt đời chiếu cố cho Viên muội. Như vậy chắc Viên muội không thể rời xa tiểu huynh được nữa.

Câu hỏi ngắn ngủi này biểu lộ hết mối tình thiết tha của chàng đối với Lã Thục Viên. Nó có sức mạnh hơn cả thiên ngôn vạn ngữ.

Lã Thục Viên ngây người ra nhìn Ngô Cương. Hai hàng châu lệ nhỏ xuống tong tong. Nàng được chàng yêu nàng đến thế thì còn cần gì hơn nữa. Đây là một sự đại hạnh hay là điều bất hạnh?

Bất thành linh một tiếng cười lại đột nhiên vọng tới.

Ngô Cương nhìn lại thì thấy một bóng người tờ mờ như quỷ hiện hình đứng ngoài hai trượng.

Tuy đang lúc đêm tối, nhưng chàng cũng nhận ra được là một bà già mái tóc bạc phơ mình mặc áo gấm. Mắt sáng như sao. Tay cầm một cây thiết trượng.

Lã Thục Viên toàn thân run lên bần bật khê bật lên tiếng la hoảng dường như khiếp sợ vô cùng!

Ngô Cương tâm hỏi:

- Mụ là ai vậy?

Lã Thục Viên không trả lời, cựa mình ra khỏi tay Ngô Cương rồi lùi lại mấy bước.

Ngô Cương tiến gần lại hỏi:

- Lão tiên bối là cao nhân phương nào?

Cầm y lão bà bâng giọng một tiếng rồi hỏi lại:

- Phải chăng người là Sách Huyết Nhất Kiếm?

Ngô Cương đáp:

- Chính thị văn bối!

Cầm y lão bà hỏi:

- Người là một thằng lỏi ngôn cuồng lắm phải không?

Giọng nói khinh miệt của mục khiến Ngô Cương lửa vọt bốc lên ngàn ngọn. Đổi cách xưng hô, chàng hỏi:

- Tôn giá có điều chi dạy bảo?

Cầm y lão bào cất giọng the thé đáp:

- Lão thân muốn lấy cái đầu trên cổ người.

Ngô Cương cười ha hả hỏi:

- Đầu tại hạ đây rồi. Tôn giá có bản lãnh thì cứ tự tiện lấy đi...

Cầm y lão bà nói:

- Người hãy thử đi coi!

Ngô Cương đáp:

- Hãy khoan!

Cầm y lão bào hỏi:

- Người còn điều chi muốn nói?

Ngô Cương đáp:

- Chắc tôn giá không phải là hạng vô danh. Vậy xin cho biết lai lịch.

Cầm y lão bà đáp:

- Lão nhân gia là Siêu Sinh bà bà Vị Tam Nương! Tiểu tử! Bây giờ người đã biết danh hiệu lão thân rồi. Vậy người nhắm mắt lại.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng nhớ lại Thái quân gia hồi sinh tiền đã đề cập đến mục ma đầu này. Ngày trước mục ngang hàng với Yêu Vương và đã mấy chục năm không xuất hiện trên chốn giang hồ. Người ta đồn mục chết rồi. Dè đâu lại xuất hiện nơi đây.

Trong lòng nghĩ vậy, chàng lạnh lùng hỏi:

- Tôn giả ra tay tưởng nên nói rõ vì lẽ gì?

Siêu Sinh bà bà cười khàn khàn đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Ngô Cương hỏi:

- Vì duyên cớ gì?

Bất thành linh Siêu Sinh bà bà cất tiếng quát:

- Con nha đầu kia! Người dám trốn chạy chăng?

Mục lạng người đi toan rượt theo.

Bản năng tự nhiên của Ngô Cương thúc đẩy chàng tiến ngang ra. Rút kiếm phóng chiêu đánh Siêu Sinh bà bà một cách mau lẹ, không thể tưởng được.

50. Chương 50: Xót Người Yêu Hào Kiệt Bị Lừa

Bỗng nghe đánh choang một tiếng! Ngô Cương cảm thấy chân tay tê chồn phải lùi lại một bước dài.

Đồng thời Siêu Sinh bà bà cũng loạng choạng người đi.

Ngô Cương rất kinh hãi vì cây thiết trượng của mục không phải là thứ khí giới tầm thường. Thanh kiếm của chàng không làm gì được.

Siêu Sinh bà bà lớn tiếng quát:

- Tiểu tử! Lão nhân gia phải bầm người nát ra như tương mới được.

Ngô Cương đưa mắt nhìn quanh không thấy bóng Lã Thục Viên đâu, bồn chồn trong dạ tự hỏi:

- Nàng sợ mộ lão ma này hay thừa cơ hội để rời bỏ ta?

Chàng không biết nên ngăn cản mộ lão ma hay nên đi rượt theo Lã Thục Viên.

Siêu Sinh bà bà hay tay vung trượng lên theo thế Thái Sơn áp đỉnh đập xuống đầu Ngô Cương, uy lực mãnh liệt vô cùng!

Ngô Cương nghiêng rằng dùng hết sức bình sinh giơ kiếm lên đỡ.

Choang! Trượng, kiếm đụng nhau. Hai bên cùng lùi lại một bước.

Siêu Sinh bà bà thốt lên:

- Tiểu tử! Lão nhân gia mà không siêu độ được người bữa nay thì mang danh Siêu Sinh bà bà thế nào được?

Ngô Cương cũng quát to:

- Lão khát bà! Tại hạ không đập chết mộ được thì cũng không phải là Sách Huyết Nhất Kiếm!

Hai bên dứt lời rồi lại đồng thời động thủ.

Tham hóa kiếm pháp của Ngô Cương dĩ nhiên lợi hại vô cùng, nhưng trượng pháp của Siêu Sinh bà bà cũng cực kỳ khùng khiếp.

Lại một tiếng choang nữa vang lên. Bóng người xa ra. Ngô Cương cảm thấy hồ khẩu tê chồn. Thanh Phụng kiếm cơ hồ không nắm vững.

Thiết trượng của Siêu Sinh bà bà cũng bị hất đi. Hai bên nội lực ở vào thế quân bình.

Ngô Cương trong lòng kinh hãi vì thân thủ mộ lão ma này so với Yêu Vương Âu Dương Tàn và quái khách che mặt áo xám còn có phần lợi hại hơn.

Siêu Sinh bà bà đột nhiên lùi lại mấy bước. Chàng cho là mình phải hạ thủ trước đi hay hơn. Chàng liền vận động chân lực, giơ kiếm lên tiến lại.

Giữa lúc ấy, một tiếng quát vang làm chấn động màng tai:

- Dừng tay!

Ngô Cương ngẩn người ra bắt giác dừng tay lại.

Bóng người xuất hiện. Hiển nhiên là Vong Ngã hòa thượng vừa bỏ đi vào lúc nửa đêm hôm trước.

Siêu Sinh bà bà, mắt sáng như điện đảo nhìn Vong Ngã hòa thượng.

Vong Ngã hòa thượng chấp tay nói:

- A Di Đà Phật! Vị thí chủ vẫn còn cương quyết như xưa.

Siêu Sinh bà bà Vị Tam Nương vẫn không mở miệng. Mộ cắm cây thiết trượng đâm vào phiến đá vuông ngập đến nửa thước.

Ngô Cương thấy vậy không khỏi xao xuyến trong lòng.

Vong Ngã hòa thượng lại nói tiếp:

- Vị thí chủ! Thí chủ thu môn “Âm thi tán nhân công” về đi nếu thí chủ muốn hưởng hết tuổi đời.

Siêu Sinh bà bà mắt lộ vẻ kinh hãi vì mộ thấy lão hòa thượng vừa mở miệng đã nói huých tẹt được lai lịch của mộ mà còn biết cả tên môn võ công lợi hại nhất thì hiển nhiên nhà sư này không phải là nhân vật tầm thường. Nhưng ngoài mặt vẫn làm như không hiểu gì về lão hòa thượng này. Mộ nhìn hòa thượng mặt cúi

ghét tám tầng khiến người ta phải buồn cười. Mụ đứng ngang người lên, mái tóc bạc đứng dựng, từ từ khôi phục trạng thái cũ, cất giọng đanh hỏi:

- Lão là nhà sư hay là một tên ăn xin?

Vong Ngã hòa thượng vẫn thản nhiên không tỏ vẻ gì giận dữ đáp:

- A Di Đà Phật! Bần tăng là đệ tử nhà Phật.

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Pháp hiệu lão là gì.

- Bần tăng là Vong Ngã.

- Sao lão thân chưa từng nghe thấy nhân vật mang danh hiệu này?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Vì bần tăng là hạng vô danh.

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Lão đến đây làm chi?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Nhà Phật đã nói: Cứu một mạng người còn hơn xây bảy đọt phù đồ.

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Hòa thượng muốn cứu ai?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Cứu thí chủ.

Siêu Sinh bà bà ngăn người ra một chút rồi bật lên tràng cười rộ nói:

- Lão hòa thượng thối tha kia! Lão muốn tìm bà bà giỡn mặt. Lão muốn lên nơi cực lạc là đúng đường lối đó.

Vong Ngã hòa thượng vẫn thản nhiên hỏi:

- A Di Đà Phật! Thí chủ không tin ư!

Siêu Sinh bà bà đáp:

- Lão thân tin lắm! Tin là người đi tìm cái chết.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Âm thi tán nguyên công của bà bà cố nhiên có thể mượn sức lực của đối phương để làm tiêu hao chân nguyên của đối phương. Nhưng thí chủ nên rõ một điều là nếu gặp phải đối thủ đã luyện thành tiên thiên cương khí thì kết quả sẽ ra sao?

Siêu Sinh bà bà cả kinh thất sắc. Mụ ngăn người ra một lúc rồi cất giọng trầm trầm nói:

- Xú hòa thượng! Lão hiểu khá nhiều đấy!

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Thí chủ quá khen mà thôi.

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Người tưởng mấy lời nói suông mà hăm dọa được lão thật chẳng?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Không phải lời nói suông đâu?

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Xú hòa thượng đã luyện được môn tiên thiên cương khí rồi chẳng?

Vong Ngã hòa thượng Đáp:

- Đúng thế!

Siêu Sinh bà bà đảo mắt nhìn Ngô Cương lẳng lặng không nói gì, trong lòng hết đổi hồ nghi.

Ngô Cương chưa từng luyện Tiên thiên cương khí. Nhưng chàng nghĩ khi trước chàng tập nghệ của một lão quái mạo xưng là Yêu Vương Âu Dương Tàn theo đường lối âm nhu. Sau chàng lại nghiên cứu Huyết Y thần công. Chương đầu trong Huyết Y là Thiếu Dương công. Chàng bị âm dương xung đột cơ hồ bỏ mạng. Cuối cùng môn võ công trái ngược dung hòa với nhau rồi mấy lần giao thủ, chàng kinh nghiệm thấy trong người quả nhiên lúc tâm động tự nhiên sinh ra luồng cương khí hộ thân. Chàng tự hỏi:

- Hay là cái đó kể bằng Tiên thiên cương khí? Tại sao Vong Ngã hòa thượng lại biết vậy?

Chàng vẫn không lên tiếng lạnh lùng ngó Siêu Sinh bà bà bằng cặp mắt thản nhiên. Thái độ này khiến cho Siêu Sinh bà bà bà bà không biết mà lường.

Vong Ngã hòa thượng ngóc đầu nhìn Ngô Cương nói:

- Hải tử! Nếu người có việc gấp phải làm thì đi trước đi!

Câu này xúc động tâm lý Ngô Cương hiển nhiên lão nhắc chàng đuổi đi để rượt theo Lã Thục Viên.

Ngô Cương cảm kích vô cùng. Chàng nhìn Vong Ngã hòa thượng là:

- Ôn đức của đại sư, văn bối suốt đời không quên.

Vong Ngã hòa thượng vẫy tay nói:

- Đi lẹ lên!

Siêu Sinh bà bà cười lạt nói:

- Đi ư? Đâu có chuyện dễ thế?

Ngô Cương trợn mắt lên tức giận quát mắng hỏi lại:

- Lão ma bà! Mụ tưởng ta sợ mụ chẳng? Đừng giương nanh múa vuốt nữa! Lại đây! Giữa hai chúng ta chỉ có một người rời khỏi nơi đây.

Vong Ngã hòa thượng tiếp lời:

- Vi thí chủ món nợ này để bản tăng thanh toán cho!

Siêu Sinh bà bà lộ vẻ khinh miệt hỏi:

- Xú hòa thượng! Người đáng kể vào cái thá gì?

Vong Ngã hòa thượng cũng hần học đáp:

- Vi Tam Nương! Đừng mở miệng mắng người nữa.

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Mắng người thì đã sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Rồi thí chủ sẽ tự lãnh lấy hậu quả.

Siêu Sinh bà bà xẵng giọng:

- Liệu lão làm được thế chẳng?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Làm được hay không, cứ thử coi sẽ rõ.

Đoạn lão quay lại giục Ngô Cương:

- Hải tử! Đừng dính đến mụ nữa. Cứ việc đi đi.

Bồng có âm thanh chói tai quát lên:

- Muốn đi thì để đầu lại đó!

Tiếng quát chưa dứt hai bóng người đã xuất hiện.

Lúc này ánh sáng ban mai đã thấu vào trong rừng. Trời sáng rồi. Không hiểu bức màn đêm đã vén lên từ lúc nào.

Ngô Cương đảo mắt nhìn ra, bất giác bầu nhiệt huyết ứa lên trong huyết quản, sát khí xông lên tới đỉnh đầu. Hai người mới đến hiển nhiên là Thái thượng hộ pháp Yêu vương Âu dương Tàn cùng Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong.

Vong Ngã hòa thượng chấn động tâm thần, nhìn Ngô Cương bằng con mắt trách móc, tựa hồ oán hận chàng không bỏ đi sớm. Nhưng nhãn lực Ngô Cương chú ý vào cả Khúc Cửu Phong nên không nhìn thấy khóe mắt của Vong Ngã hòa thượng.

Yêu Vương cất giọng hung dữ hỏi:

- Lão trọc Vong Ngã kia! Người dám công nhiên chống đối bản mình ư?

Vong Ngã hòa thượng trầm giọng đáp:

- Kẻ làm nhiều điều bất nghĩa tất là phải chết, có điều sớm hay muộn mà thôi.

Yêu Vương cười the thé nói:

- Lão phu muốn người vĩnh viễn câm miệng.

Bồng một tiếng rú rừng rợn vang lên! Khúc Cửu Phong đã bị Ngô Cương nắm chặt.

Nguyên Ngô Cương đang lúc căm giận đến cực điểm đã dùng thần tốc như sét đánh không kịp bưng tai. Chàng thừa cơ Khúc Cửu Phong không để ý nhìn vào trong rừng, liền kiềm chế gã. Biến diễn này ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Nếu Khúc Cửu Phong không ỷ vào đại diện đứng bên, đồng thời không sơ tâm một chút thì Ngô Cương có muốn kiềm chế gã cũng không phải là chuyện dễ. Ngoại hiệu Vạn Tà thư sinh của gã không phải may mà được. Về ngày kế âm mưu thì Ngô Cương còn thua gã, không trách người ta có câu “Sơ ý làm mất cả kinh châu” là thế.

Yêu Vương cùng Siêu Sinh bà bà đồng thời lớn tiếng quát:

- Người dám lớn mặt thế ư?

Ngô Cương lơ đi như không nghe tiếng! Cặp mắt đỏ sọc trợn lên nhìn Vạn Tà thư sinh. Thái độ này tựa hồ đã tập trung hết bao nhiêu mối hận của thiên hạ vào trong cặp mắt khiến người nhìn vào thấy rét mà run.

Yêu Vương lạng người tới động thủ.

Bình! Vong Ngã hòa thượng phóng chưởng chênh chếch ra đẩy tên Vương phải đứng lại.

Siêu Sinh bà bà hừ một tiếng rồi vung trượng đánh Vong Ngã hòa thượng.

Vong Ngã hòa thượng lạng người ra xa mấy thước nhanh như điện chớp tránh khỏi đòn đánh nặng tựa ngàn cân.

Yêu Vương trở tay vào mặt Ngô Cương nói:

- Tiểu tử! Muốn tốt thì tha gã ra.

Ngô Cương nghiêng rằng đáp:

- Chờ bao giờ mặt trời mọc phương Tây lặn phương Đông rồi ta sẽ tha gã.

Yêu Vương quát hỏi:

- Người dám chống lời ta chẳng?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Lão yêu! Ta làm chuyện báo ứng cho lão coi.

Sột một tiếng rùng rợn!

Tiếp theo là tiếng rú thê thảm.

Ngô Cương đổi kiếm cầm sang tay trái xuyên qua vai Vạn Tà thư sinh. Mặt xám như tro tàn. Người gã giật lên từng hồi.

Siêu Sinh bà bà bà bà mái tóc bạc dựng đứng, vun trượng như con anh xa điềm tới.

Ngô Cương xoay ngang người tiện tay đưa mình Vạn Tà thư sinh ra để đón thế trượng, bức bách mù phải thu chiêu về. Mụ quát hỏi:

- Thằng lỏi kia! Mi định làm gì gã?

Ngô Cương đáp bằng một giọng rất oán độc:

- Ta xẻo thịt gã thành từng miếng một.

Bình! Tiếp theo là một tiếng rên ư ử.

Vạn Tà thư sinh nhin đau phong chưởng đánh vào ngực Ngô Cương.

Ngô Cương loạng choạng người đi. Nhưng chàng vẫn không buông tay. Thân thể Vạn Tà thư sinh bị chuyển động. Gã đau đớn không chịu nổi rên lên một tiếng.

Ngô Cương rút Phụng kiếm ra tra vào vỏ.

Kiếm rút ra rồi, máu tươi vọt lên như suối. Nửa mình bên phải Vạn Tà thư sinh nhuộm máu đỏ lôm.

Ngô Cương liền điểm vào huyết đạo để cầm máu cho gã. Đó chẳng phải vì chàng thương gã, mà chàng không muốn gã mất máu sẽ phải chết ngay chàng định làm cho gã chết dần chết mòn mới bỏ giận.

Tấm kịch Lã Thục Viên chịu nhục lại hiện lên trong đầu óc Ngô Cương khiến chàng cảm hận như người điên.

Yêu Vương cùng Siêu Sinh bà bà ở trong tình thế ném chuột sợ võ đồ, đành chịu bó tay không biết làm thế nào.

Ngô Cương đưa còn tay trái, dúi vào vết thương Vạn Tà thư sinh. Vạn Tà thư sinh đau quá kêu rú như kẻ mắc bệnh điên khùng:

- Sư phụ! Sư mẫu! Cứu đệ tử với!

Sư mẫu đây hẳn là trở về Siêu Sinh bà bà, vì ngoài mụ không còn người đàn bà nào khác. Té ra mụ là vợ Yêu Vương. Đây cũng là chuyện bí mật trong võ lâm, vì trước nay chắc chưa một ai hay Siêu Sinh bà bà cùng Yêu Vương là một cặp vợ chồng.

Ngô Cương trợn mắt nhìn hai tên lão ma đầu nói:

- Khúc Cửu Phong! Ta e rằng trên thế gian này không còn ai cứu mi nữa.

Siêu Sinh bà bà lớn tiếng quát:

- Tiểu tử! Người nhất định không buông tay thật ư?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Dĩ nhiên là thế!

Siêu Sinh bà bà nói:

- Nếu mi giết gã thì mi sẽ bị chết cách nào, có biết không?

Ngô Cương đáp:

- Cách nào ta cũng coi thường.

Yêu Vương Âu Dương Tàn tức quá mặt co dúm lại. Đây là lần đầu tiên trong đời ma vương của lão bị người uy hiếp?

Khúc Cửu Phong toàn thân run bắn bật, miệng rên la không ngớt. Gã đau đến đổi mặt mũi méo mó không còn ra hình thù gì nữa.

Ngô Cương nghiêng răng nói:

- Khúc Cửu Phong! Mi không phải là người, vậy ta chẳng thể lấy nhân đối đãi với người để xử trí với mi.

Dứt lời, chàng rút tay ra vung chưởng chặn đánh các một cái.

Khúc Cửu Phong lại rú lên một cách thê thảm chói tai. Xương cánh tay gã bị gãy rồi chỉ còn da thịt dính vào nhau.

Vong Ngã hòa thương tuyên Phật hiệu rồi nói:

- Hải tử! Vậy là đủ rồi. Để gã chết đi cho rảnh.

Ngô Cương giận như người phát điên, run lên nói:

- Đại sư! Cái chết đối với gã là phúc quá không đủ để đền tội muôn một.

Yêu Vương nhìn Siêu Sinh bà bà nói:

- Gã mà không chết, ta không chịu được nữa rồi!

Siêu Sinh bà bà cũng chuyển động da mặt đáp:

- Lão thân cũng không chịu được nữa.

Yêu vương hỏi:

- Cứ để thẳng lỗi con ngông cuồng mãi hay sao?

Siêu Sinh bà bà hỏi lại:

- Theo ý lão thì làm sao bây giờ?

Yêu vương bà bà đáp:

- Phong nhi đành là chết rồi. Để gã nhắm mắt về trời đi...

Siêu Sinh bà bà ngập ngừng:

- Theo ý lão thì...

Yêu Vương nói:

- Xé tươi thẳng lỗi con để báo thù cho Phong nhị.

Siêu Sinh bà bà gờ trượng lên. Yêu Vương vung chưởng...

Bầu không khí trong trường sắc mùi máu tanh. Nếu hai lão ma đồng thời động thủ thì chẳng kể gì đến sự sống chết của Khúc Cửu Phong thì hậu quả của Ngô Cương thật khó mà lường được.

Vong Ngã hòa thượng rú lên hỏi:

- Âu Dương Tàn! Bần tăng e rằng lão khó lòng được như nguyện.

Siêu Sinh bà bà quắc mắt nhìn Vong Ngã hòa thượng rồi quay lại bảo Yêu Vương:

- Hãy thu thập thành trọc đầu trước đã!

Giữa lúc ấy một bóng đen vọt tới đứng sững trước mặt mọi người.

Ngô Cương liếc mắt nhìn ra không khỏi bỏ vía. Người mới đến hiển nhiên là quái khách che mặt mình mặc áo xám. Lão cấp nách Lã Thục Viên, nàng vừa mới bỏ đi trước đây một lát.

Quái khách che mặt đảo mắt nhìn toàn trường một liên liền hiểu rõ mọi điều ngay tức khắc.

Yêu vương lớn tiếng bảo quái khách che mặt:

- Đưa thị cho ta.

Quái khách che mặt hỏi lại:

- Đưa cho lão đại ư!

Yêu Vương đáp:

- Phải rồi! Thị chính là nguồn gốc mọi tai vạ.

Quái khách che mặt ngập ngừng:

- Theo ý Âu Dương huynh thì...

Yêu vương ngắt lời:

- Không thể để tiểu đồ chết uống được.

Quái khách che mặt mắt chiếu ra những tia hung dữ, trầm giọng:

- Âu Dương huynh muốn con nha đầu này phải thưởng mạng ?

Siêu Sinh bà bà xen vào:

- Sự tình đã bức bách như vậy, không thể không được.

Ngô Cương tan nát ruột gan, gầm lên:

- Kẻ nào dám...

Yêu Vương lớn tiếng xen vào:

- Lúc này không thể bắt chước cái nhân đức của đàn bà.

Quái khách che mặt ngần ra một chút rồi đáp:

- Để bản nhân xử lý vụ này.

Hai tên lão ma nhìn nhau một cái không nói gì nữa.

Quái khách che mặt đặt Lã Thục Viên xuống, nắm chặt lấy cổ tay nàng lớn tiếng bảo Ngô Cương:

- Sách Huyết Nhất Kiếm thả người ra!

Lã Thục Viên cặp mắt lơ đãng, mặt nàng co rúm không ròn ra hình hài gì người nữa.

Ngô Cương lòng đau như cắt buông Khúc Cửu Phong xuống. Chàng vẫn chưa cam tâm, nhưng không nỡ để Lã Thục Viên phải chịu đau khổ. Bất giác chàng đưa mắt nhìn Lã Thục Viên chăm chăm.,

Lã Thục Viên đột nhiên lớn tiếng a:

- Cương ca ca! Đừng tha già! Nhân duyên của chúng ta đành đợi kiếp sau.

Bốp một tiếng! Quái khách che mặt phóng chưởng tát vào mặt Lã Thục Viên. Nàng rú lên một tiếng rồi hộc máu tươi ra.

Ngô Cương phẫn hận cơ hồ phát điên gầm lên:

- Người mà đụng vào nàng cái nữa thì ta bẻ xương người ra.

Quái khách che mặt lại quát.

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Buông tha gã ra.

Ngô Cương gầm lên:

- Ta không tha.

Quái khách che mặt hỏi:

- Người muốn cho thị phải chết chăng?

Lã Thực Viên gầm lên rất thê thảm:

- Tiểu muội đã chết lâu rồi, chỉ còn lại cái túi da mà thôi.

Quái khách che mặt giơ tay lên nói:

- Con nha đầu này người mà còn mở miệng nữa là ta đập tan xác.

Quái khách che mặt và Lã Thực Viên có mối liên quan thế nào? Ở trong hang nàng ngăn trở Ngô Cương đừng hạ thủ giết hắn mà bây giờ hắn lại giữ nàng?

Ngô Cương xoay chiều ý nghĩ rồi hắn học nói:

- Người hãy tha nàng trước đi!

Lã Thực Viên hét lên:

- Cương ca mà tha gã thì tiểu muội chết đi cũng còn oán hận.

Nàng nói câu này tỏ ra căm hận Vạn Tà thư sinh hơn là sợ chết.

Nàng cam chịu chết, chứ không muốn Vạn Tà thư sinh thoát khỏi tay Ngô Cương.

Yêu Vương cùng Siêu Sinh bà bà tức quá hắng giọng một tiếng đưa cặp mắt sắc bén nhìn chăm chú vào quái khách che mặt để coi xem hắn xử trí thế nào.

Quái khách che mặt trầm giọng nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm. Buông tay ra.

Ngô Cương nghiêng răng trợn mắt nhìn Vạn Tà thư sinh nói:

- Khúc Cửu Phong! Cái mạng chó má của người hãy tạm để lại. Nhưng mi nhớ là chỉ tạm thời mà thôi.

Vạn Tà thư sinh không còn đủ khí lực để ho lên một tiếng nữa.

Quái khách che mặt buông tay ra. Lã Thực Viên lão đảo người đi rồi loạng choạng bước tới mặt Ngô Cương.

Ngô Cương cất tiếng gọi:

- Viên muội!...

Rồi chàng buông Vạn Tà thư sinh ra để đón lấy người hồng nhan si tình.

Vạn Tà thư sinh loạng choạng người hai cái rồi lão đảo bước về Vương lương ma.

Vong Ngã hòa thượng bỗng quát lên:

- Coi chừng!

Lúc Ngô Cương cảnh giác thì Siêu Sinh bà bà đã vung thiết trượng xuống đầu chàng, thế mạnh khủng khiếp, chàng vội băng mình sang bên né tránh.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng, Vạn Tà thư sinh đã về bên Yêu Vương. Còn Lã Thực Viên lại bị quái khách che mặt nắm được cổ tay.

Ngô Cương ruột gan tan nát tức xuyết ngắt đi.

Lã Thục Viên lớn tiếng la:

- Bây giờ thì ca ca đã hối hận chưa?

Ngô Cương quả đã hối hận và căm tức đến cực điểm, nhưng mình mắc lừa đã thành sự thực không còn cách nào canh cải được nữa.

Khúc Cửu Phong thoát khỏi bàn tay chàng mà Lã Thục Viên vẫn mắc vào nanh vuốt bọn lang sói.

Một ý nghĩa sai lầm gây thành mối hận ngàn thu. Biết làm thế nào bây giờ?

Siêu Sinh bà bà lớn tiếng quát:

- Tiểu tử! Lão bà bà muốn lột da rút xương mi!

Mụ vừa quát vừa hầm hầm động thủ.

Vong Ngã hòa thượng gầm lên một tiếng, vung tay áo cà sa đón đòn.

Cường phong lẫm liệt, bóng trượng như non, hai người gây thành cuộc chiến đấu ác liệt.

Ngô Cương rút thanh Phụng kiếm đánh soạt một tiếng, cất bước về phía quái khách che mặt.

Quái khách che mặt điểm huyết Lã Thục Viên rồi, đổi tay trái giữ nòng. Tay mặt hần cầm thanh Long kiếm ngưng thần chờ đợi.

Thanh Long kiếm khiến cho Ngô Cương sức nhớ tới người bào huynh là Vô địch Mỹ Kiếm khách Ngô Hùng cùng tẩu tẩu bị cụt hai chân là công chúa Hồ Ma. Vụ đổ máu rừng rợn thắm khốc này, chàng chưa phan phui ra được.

Bên kia Vong Ngã hòa thượng cùng Siêu Sinh bà bà đang chiến đấu đến trời sầu đất thảm, ánh sáng mặt trời cũng phải lu mờ.

Ngô Cương tiến đến quái khách che mặt còn cách chừng mấy thước liền nghiêng răng quát:

- Thả nòng ra!

Quái khách che mặt cười khàn khạch nói:

- Không được đâu!

Ngô Cương trợn mắt cơ hồ rách cả mí, gầm lên:

- Nếu nòng bị chết ta thề quyết lấy máu rửa Võ minh.

Quái khách che mặt cười ha hả nói:

- Sức người mà đòi lấy máu rửa Võ minh ư? Ha ha! Thế thì ra người không biết tự lượng.

Ngô Cương lại quát hỏi:

- Người có buông tha nòng không?

Quái khách che mặt đáp:

- Không tha!

51. Chương 51: Nữ Lang Xuất Hiện, Anh Hùng Thoát Chết

Ngô Cương hỏi:

- Thế thì lời hứa của người thối như phân hay sao?

Quái khách che mặt đáp:

- Đó là mệnh vận đã chưa rõ như vậy.

Hắn vừa dứt lời thì bốn mặt vô số người kéo ồa vào, đếm không biết được bao nhiêu tay cao thủ!

Trong bọn đi đầu Ngô Cương nhận thấy có thiếu phụ diêm dúa là minh chủ phu nhân, chương lệnh Hồ Đại Du, Phong Đô sứ giả và Phong Ma nữ là hai người trong tam quái. Ngoài ra đủ mặt kẻ già người trẻ, số đông là bọn Thần Phong kiếm sĩ và Kim kiếm thủ.

Quái khách che mặt đảo mắt nhìn quanh rồi bảo thiếu phụ diêm dúa:

- Hãy đem con nha đầu này đi đã!

Hắn rung tay một cái, Lã Thục Viên liền bắn ra.

Ngô Cương quát lên:

- Không được đem nàng đi.

Đoạn chàng nhảy xổ lại nhanh như chớp toan nắm giữ Lã Thục Viên...

Ánh hàn quang loé mắt! Thanh Long kiếm rít lên veo veo chụp xuống người Ngô Cương. Chàng phải vùng kiếm lên đỡ.

Choang! Cả hai bên cùng ngấn người ra lùi lại.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Lã Thục Viên đã bị Minh chủ phu nhân cắp đem ra ngoài vòng chiến.

Ngô Cương hai mắt đỏ ngầu, găm lên một tiếng rồi băng mình rượt theo.

Hàn quang lấp lánh, mấy thanh trường kiếm phóng ra cản đường.

Ngô Cương vùng cây Phụng kiếm đồng thời cứ băng mình đi.

Mấy tiếng rú vang lên! Bốn người bị ngã. Chàng đã xông ra khỏi vòng vây.

Bỗng có tiếng quát:

- Đứng lại!

Hàn Phong quạt vào mặt Cây Sa đầu trượng của Phong ma nữ và cây Câu hồn tiêu của Phong Đô sứ giả vụt tới.

Ngô Cương chẳng buồn nhìn đến là vật gì nữa, chàng cứ múa kiếm nhanh như gió.

Mấy tiếng choang choảng vang lên chát chúa. Lưỡng quái bị hất lùi lại. Nhưng Ngô Cương cũng bị chiêu này Ngăn cản một chút. Chàng nóng lòng lo cho sự yên nguy của Lã Thục Viên, nên chỉ đứng lại một giây rồi lại băng mình chạy đi.

Phong Ma Nữ cùng Phong Đô sứ giả lại phóng chương đánh binh một cái, thế mạnh dường như lay non dốc biển, hất Ngô Cương ngồi lùi trở lại. Nhưng sức phản chất về cương khí thân công của chàng cũng làm cho lưỡng quái phải lảo đảo người đi.

Quái khách che mặt đã chạy đến trước người chàng lạnh lùng quát:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bây giờ đã đến lúc ngươi phải đổ máu rồi đây!

Ngô Cương mím môi phóng ra một kiếm. Chàng đang tức giận như người điên ra chiêu vong mạng chẳng kể gì đến sống chết. Chiêu thức của chàng lúc này so với bình thời còn mãnh liệt hơn nhiều.

Quái khách che mặt phải vận động toàn lực để đỡ gạt mà cũng bị sức phản chấn hất lùi lại, người loạng choạng không đứng vững.

Phong Đô sứ giả và Phong Ma Nữ liền thừa cơ tiến lại.

Quái khách che mặt cũng chống kiếm xông vào.

Cục diện bỗng biến thành ba người chọi một. Dù là tay cao thủ trong võ lâm hiện nay cũng không chống nổi.

Ngô Cương tự biết không còn hy vọng gì đuổi kịp Lã Thục Viên nữa. Chàng đề khí để liều mạng với đối phương.

Kiểm khí cùng kinh phong xô ra ào ạt. Trong vòng mấy trượng tay cao thủ nhất cũng không thể đứng vững được.

Bên kia Vong Ngã hoà thượng cùng Siêu Sinh bà bà đang quyết đấu sinh tử. Thật là một cuộc ác chiến kinh tâm động phách.

Ngô Cương như người điên xoay sở thi triển chiêu Tham hóa kiếm pháp, khí lực muốn nuốt sông biển.

Một tiếng rú khủng khiếp vang lên.

Phong Ma Nữ bị hót đứt một nửa đầu. Thi thể mục bị bắn ra ngoài mấy thước rồi mới đổ xuống. Cây Sa đầu trượng trong tay mục cắm sâu trong đất ngập gần tới chuôi.

Những tay cao thủ có mặt tại trường cũng phải một phen kinh tâm táng đởm.

Quái khách che mặt gầm một tiếng vung trượng kiếm đâm trúng một bên tả Ngô Cương. Máu chảy tuôn ra như suối.

Ngô Cương nghiêng rằng chịu đau không rên lên một tiếng. Kiếm thức trong tay chàng lại càng khủng khiếp.

Đây là cách đánh liều mạng.

Lại một tiếng “ui chao” vang lên.

Phong Đô sứ giả người cứng đơ như xác chết té lăn xuống đất.

Thanh kiếm của Ngô Cương lại vung tít lên tấn công ráo riết quái khách che mặt khiến hắn không còn cơ sức phản kích cứ phải lùi hoài.

Bỗng hắn rên lên một tiếng cơ hồ thủng cả màng tai. Trước ngực bên trái hắn máu phun ra như suối...

Hai tên Kim kiếm thủ cùng hai lão áo đen đồng thời nhảy vào chiến cuộc.

Tình thế lại biến đổi. Một mình Ngô Cương phải chọi với năm người.

Bốn tên mới gia nhập chiến cuộc tuy bản lĩnh không cao bằng lương quái nhưng Ngô Cương sau một hồi chiến đấu liều mạng công lực đã hao tổn nhiều, mà kiếm thuật của quái khách che mặt cũng không kém Tham hóa kiếm pháp mấy tý, nên chàng cảm thấy tình trạng dần dần đi vào chỗ nguy ngập.

Bây giờ chàng không còn giây phút nào rảnh để ngó sang cuộc chiến đấu của Vong Ngã hoà thượng với Siêu Sinh bà bà nữa.

Nếu đối phương dùng xa luân chiến pháp công kích hoài thì hậu quả không biết đến đâu mà lường! Công lực của Ngô Cương dù cao thâm đến đâu thì sức người cũng chỉ có hạn mà thôi.

Giả tỷ chàng muốn phá vòng vây để chạy cho thoát thân thì đó không phải là một việc khó, nhưng chàng bản tính quật cường, không bao giờ nghĩ tới chuyện bỏ chạy.

Huych huych. Hai tên Kim kiếm thủ lại té xuống đất.

Nhưng hai tên khác lại xông vào vòng chiến đấu để bổ sung ngay lập tức.

Trong trường sát khí dày đặc khiến cho người ta cơ hồ nghẹt thở. Máu tươi kiếm ảnh, tiếp theo là người chết...

Chiến trường hiện ra một trạng thái cực kỳ thảm khốc.

Sau chừng nửa giờ trong trường đấu rải rác có đến hơn chục xác chết nằm lẫn đó.

Ngô Cương và quái khách che mặt đã biến thành hai người máu. Không ai nhìn rõ họ đã bị bao nhiêu nhát kiếm của đối phương đâm trúng.

Trên mặt đất chỗ nào cũng máu đỏ tươi đọng thành vũng hoặc loang lổ từng vệt. Bao nhiêu tay cao thủ đủ tài chiến đấu đều nằm thẳng cẳng ra rồi.

Mọi việc đều kết thúc. Chỉ còn lại hai người máu cũng lão đảo muốn té.

Xung quanh trường bọn đệ tử Võ Minh tuy còn đến dư trăm người nhưng chỉ là hạng võ sĩ hạng nhì, hạng ba, không ai đủ tư cách xông vào trường đấu.

Hai tay kinh địch thở hồng hộc, chiêu thức đỡ đỡ không còn sức mạnh gì nữa và lâu lâu mới giao một hợp. Họ đã thành hai cây cường cung dương lên đến độ chói.

Choang! Long phụng song kiếm đã dính vào một. Hai bên đều tung lực ra để đánh một chiêu tối hậu mong huỷ diệt đối phương.

Trong trường yên tĩnh trở lại. Hai đối thủ đâm máu cả người lẫn kiếm giữ nhau đứng im. Dưới ánh mặt trời, họ thành một quái tượng rừng rợn.

Bên kia Siêu Sinh bà bà hai tay chống trượng xuống đất, thở hồng hộc như trâu, người run bần bật chẳng khác cụ già tám chục tuổi đầu, không còn đủ sức để chuyển động thân hình. Áo gấm của cụ già đã dính nhiều máu tươi trông như hoa đỏ cả một lượt.

Áo tăng bào của Vong Ngã hoà thượng cũng thấm đầy máu tươi thành ra đen lại. Lão bị hai tên kiếm thủ áo đen giữ hai bên và hiền từ như con cừu già bị trọng thương. Trước mặt lão cũng có mười mấy xác chết nằm Lăn đó.

Cứ tình hình này thì Siêu Sinh bà bà đã thắng nhưng trả giá rất đắt.

Một tiếng quát vang phá tan bầu không khí chết chóc. Long Phụng song kiếm phân khai và hai bóng người loạng choạng lùi tới bảy, tám thước, ngồi phệt xuống đất.

Quái khách che mặt phải hết sức mới ra lệnh được một câu:

- Các người tiến vào đi!

Lập tức mười mấy tên đệ tử Võ Minh xông vào uy hiếp Ngô Cương.

Một luồng oán khí và chí muốn sống giữ cho Ngô Cương tuy kiệt lực mà chưa ngã lăn ra. Đột nhiên chàng đứng phắt dậy vung kiếm quét ngang một cái. Tuy chàng đã kiệt lực và toàn thân bị thương nhưng Tham hóa kiếm pháp của chàng há đâu phải tầm thường? Đối với những võ sĩ hạng nhì, hạng ba thì uy lực của nó phát huy ra cũng khiến cho người ta phải sợ hãi.

Tiếng rú thê thảm!

Tiếng kiếm gãy chất chúa!

Tiếng người té xuống huỳnh huych!

Mấy thứ tiếng đồng thời vang lên thành một nhạc điệu kinh tâm động phách.

Dưới đất lại thêm bảy xác chết, hai tên bị trọng thương nằm yên. Còn ngoài ra đều đứng thộn mặt.

Ngô Cương vung kiếm, người chàng lão đảo muốn té. Chàng phải chống kiếm để giữ thân mình cho khỏi Ngã. Nhưng miệng chàng đã ứa máu đỏ lịm.

Toàn trường đều im lặng như tờ. Người chết đã chết rồi, còn người bị thương cũng nằm yên không nhúc nhích.

Giả tử Võ Minh không tập trung nhiều tay cao thủ đặc biệt luôn công thì quái khách che mặt không thể địch nổi Ngô Cương. Mặt khác, Vong Ngã hoà thượng không liều mạng quyết đấu cầm chân Siêu Sinh bà bà thì Ngô Cương cũng chẳng thể chống chọi được lâu đến thế.

Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong lọt lưới đã chuồn đi rồi. Người bạc mệnh hồng nhan Lã Thục Viên cũng bị đối phương đem đi. Nhưng sự tình vẫn chưa kết thúc. Bọn đệ tử Võ Minh đông như kiến có thể cắn chết con voi lớn. Huống chi lại còn Siêu Sinh bà bà chưa chịu hạ khí giới.

Ngô Cương vuốt vết máu trên miệng chuyển động mục quang nhìn Vong Ngã hoà thượng hãy còn ngồi phệt dưới đất. Lòng chàng bối rối trăm chiều, chàng tự hỏi:

- Vị quái hoà thượng này bị thương trầm trọng. Lại ở chỗ trước nay Lão chuyên phản đối những vụ đổ máu chỉ giảng giải về thuyết nhân quả, Lòng dạ lúc nào cũng bi thời mẫn thế, mà bây giờ lại đánh nhau liều mạng là tại sao? Vì lẽ gì lão tha thiết với mình như vậy?

Siêu Sinh bà bà cầm ngang cây thiết trượng loạng choạng cất bước tiến về phía Ngô Cương...

Ngô Cương ta thì thầm:

- Thế là hết rồi.

Lúc này chàng không đủ sức để đưa nổi thanh kiếm lên chỉ còn đường bó tay chịu chết.

Vong Ngã hoà thượng gắng gượng đứng dậy nhưng người lão đảo lại phải ngồi xuống. Xem chừng vị hoà thượng đã đến lúc không làm gì được nữa. Lão buồn rầu lên tiếng:

- Hải tử! Không ngờ chúng ta lại đi đến kết quả này...

Ngô Cương gầm lên:

- Không!...

Không hiểu chàng muốn nói không cam chịu chết hay là không làm gì. Rồi chàng im tiếng.

Siêu Sinh bà bà đứng cách chỗ Ngô Cương chừng năm thước. Mụ giơ thiết trượng lên, cất giọng hung dữ nói:

- Tiểu tử! Ta muốn đập ngươi nát ra như tương.

Mắt Ngô Cương trợn lên như muốn toé lửa. Chàng để tay hết tàn khí giờ Phụng kiếm lên.

Oai danh của chàng đủ khiến cho người ta phải khiếp vía. Kiếm thuật của Sách Huyết Nhất Kiếm vẫn làm cho người ta phải kinh tâm động phách.

Siêu Sinh bà bà bất giác lùi lại một bước vì chính mụ cũng đã bị thương trầm trọng, chân lực hao tổn gần hết. Sở dĩ mụ cử động được chăng qua là nhờ ở khí thế mà thôi.

Vong Ngã hoà thượng không hiểu được một luồng lực lượng ở đâu kéo đến làm cho lão dậy lên:

- Vi Tam Nương! Bữa nay chúng ta hội họp một lần cuối cùng, không kẻ sống người chết chưa giải tán.

Dứt lời, lão cất bước tiến lại phía Siêu Sinh bà bà. Nhưng bước chân lão hơi không vững, trông lão ra vẻ miễn cưỡng.

Siêu Sinh bà bà né mình đi nhưng cây trượng vẫn giơ lên. Da mặt mụ cử động mấy lần mới cất giọng run run:

- Hãy thu thập lão này cũng được!

Vong Ngã hoà thượng lớn tiếng giục Ngô Cương:

- Hải tử! Hãy còn lê bước được mà sao ngươi không chạy đi?

Câu nói của lão rõ lão liều mạng với Siêu Sinh bà bà để Ngô Cương có cơ hội trốn thoát.

Món nhân tình này, Ngô Cương không dám lãnh thụ vì chàng không báo đền nổi. Nhưng câu này cũng kích thích tiềm lực trong người chàng. Con người đã ở trước một tình trạng đặc biệt cũng sản sinh ra một thứ lực lượng thần kỳ. Chàng quát:

- Nằm ra!

Tiếng quát chưa dứt, thanh Phụng kiếm đã giơ lên rồi cả người lẫn kiếm xô về phía Siêu Sinh bà bà Vi Tam Nương.

Biến diễn đột ngột này đã ra ngoài sức tiên liệu của mọi người. Siêu Sinh bà bà cùng Vong Ngã hoà thượng chiến đấu đến hai bên cùng siết lặng. So với Vong Ngã hoà thượng, mụ cũng chẳng còn hơn mấy tý và ở vào thế cây cung cứng đương đến độ chót. Dĩ nhiên mụ phản ứng chậm chạp mà Ngô Cương lại xuất kỳ bất ý đánh một đòn thì mụ còn ứng biến làm sao cho kịp.

Mụ vừa rú lên một tiếng “úi chao”, cây trường tuốt khỏi tay. Trước ngực mụ bị một vết thương lớn. Mình mụ đã đầy những máu, bây giờ lại phủ lên một lớp máu tươi nữa. Mụ lão đảo hai cái rồi té xuống.

Ngô Cương cũng thấy mặt mũi tối sầm lại. Chân lực tiêu tan hết. Toàn thân mềm nhũn, nhưng chàng nghiêng rặng chống chọi không đến nỗi ngã lăn ra.

Vong Ngã hoà thượng chẳng khác gì ngọn đèn tàn trước gió. Người lão xiêu vẹo, phải dang hai chân ra mới miễn cưỡng đứng cho khỏi ngã.

Kết quả cuộc thảm chiến nhìn vào khiến cho người ta không rét mà run.

Lúc này quái khách che mặt mới gắng gượng đứng lên vẩy tay hô:

- Tiến vào! Bất sống lấy gã.

Bọn kiếm thủ Vô Minh lập tức ủa vào như đàn ong.

Ngô Cương chấp chừng như đứa con nít học đi, lão đảo tiến lại hai bước. Chàng chìa mũi kiếm vào trước ngực Siêu Sinh bà bà, run lên nói:

- Không được cử động!

Tiếng quát làm động thương thế. Miệng chàng máu lại ứa ra.

Quả nhiên những tay kiếm thủ dừng lại không dám xông vào nữa.

Ngô Cương cũng hiểu rõ chàng và Vong Ngã hoà thượng không còn cách nào thoát khỏi kiếp nạn bữa nay. Tuy nhiên, tạm thời dùng Siêu Sinh bà bà để uy hiếp đối phương. Chính chàng bây giờ đã không còn cất bước được nữa thì cũng chẳng thể kiếm chế Siêu Sinh bà bà để chàng thoát nạn. Thời gian có kéo dài thì chàng không đứng vững được nữa.

Bất thành linh một bóng người lướt nhanh vào trong trường.

Ngô Cương và Vong Ngã hoà thượng càng thêm bối rối. Người đó chẳng phải ai xa lạ. Hiển nhiên là Yêu Vương Âu Dương Tàn, Thái thượng Hộ pháp Vô Minh.

Hai người la thầm:

- Số phận mình đến đây là kết thúc.

Yêu Vương Âu Dương Tàn đảo mắt nhìn toàn trường một lượt rồi bước tiến về phía Ngô Cương.

Ngô Cương cất giọng run run gào lên:

- Lão ma! Lão còn tiến thêm một bước là ta giết mụ ngay tức thì.

Yêu Vương quả nhiên dừng bước, cất giọng âm trầm:

- Tiểu tử! Ngươi nhất định phải chết mà chết một cách rất thảm khốc.

Vong Ngã hoà thượng bỗng la hoảng:

- Đương Tâm vô hình chỉ!

Ngô Cương chấn động tâm thần. Một dây chỉ phong đã đâm vào người chàng mãnh liệt phi thường. Chàng rú lên một tiếng. Nỗi thống đau kịch liệt công vào tim, chàng ngã lăn ra rồi ý thức đi vào chỗ mơ hồ.

Yêu Vương đưa tay ra điểm mấy chỗ đại huyệt của Siêu Sinh bà bà rồi móc một viên thuốc nhét vào miệng mụ nói:

- Ta để ụ tùy ý xử trí thằng nhỏ này.

Lão nói đoạn xoay mình tiến về phía Vong Ngã hoà thượng, cười lớn hỏi:

- Lão trọc này! Lão có biết sẽ bị xử tử bằng cách nào không?

Vong Ngã hoà thượng trợn mắt tợn xoe đáp:

- Thí chủ! Trời làm tội thì còn mong có ngày thoát nạn, chứ người gây nên nghiệt chướng thì chẳng thể nào sống được. Lẽ trời báo ứng không lầm.

Yêu Vương cười rộ nói:

- Lão nói chuyện nhân quả báo ứng ư? Ta đưa lão xuống âm phủ để nói chuyện với Diêm Vương.

Siêu Sinh bà bà chỉ trong chớp mắt đã đứng dậy được. Bản lĩnh cứu thương của Yêu Vương thật là lợi hại!

Ngô Cương nằm dưới đất tri giác đã hơi phục hồi. Chàng nhìn rõ mọi sự nhưng không sao bật dậy được.

Siêu Sinh bà bà mắt lộ hung quang hầm hầm nhìn chàng nói:

- Tiểu tử! Lão thân phải dùng thủ đoạn tàn ác gấp mười thủ đoạn người đối với Khúc Cửu Phong.

Ngô Cương không còn đủ khí lực để mở miệng. Lúc này đầu óc chàng trống rỗng.

Đây không phải là lần thứ nhất chàng nhìn thấy cái chết. Chàng chết đã mấy lần rồi sau sống lại, nhưng lần này chàng tuyệt vọng không còn điều gì mơ tưởng nữa. Chàng cảm thấy hối hận ở chỗ Vong Ngã hoà thượng cũng làm vật hi sinh cho chàng.

Bất luận cái chết nào chàng cũng coi thường, nên chàng nghe những câu tà độc của Siêu Sinh bà bà cũng chẳng có phản ứng chi hết. Trước mặt chàng bao nhiêu kẻ đại thù. Không giết được người, tất bị người giết. Đó là một định luật mà chàng đã hiểu rõ.

Hơn một năm nay chàng được rèn luyện đã nhiều dường như rất hiểu đời. Chàng đã biết bao nhiêu sự vật mới lạ nên quan niệm của chàng cũng thay đổi rất lớn.

Giữa lúc sinh tử tối hậu bỗng mười mấy bóng người ủa tới như ma quỷ hiện hình.

Yêu Vương cùng Siêu Sinh bà bà đều biến sắc. Bao nhiêu kiếm thủ chưa chết đều quay về phía bọn người mới xuất hiện thủ thế đề phòng.

Ngô Cương đảo cặp mắt thất thần nhìn quanh, bất giác chàng chấn động tâm thần.

Bọn người mới đến toàn là thiếu nữ chừng hai mươi người, đều mặc áo đen. Cô đứng đầu hiển nhiên là một nữ lang đẹp như thiên tiên mặc áo màu lục. Nàng chính là Mộ Dung Uyển Nghi.

Siêu Sinh bà bà mắt nhìn về nữ lang áo lục. Bộ mặt nhăn nhoe của cụ biến đổi mấy lần. Có lẽ cụ kinh hãi về dung nhan tuyệt mỹ của Mộ Dung Uyển Nghi. Cụ cất tiếng hỏi:

- Con nha đầu kia! Người định làm gì?

Mộ Dung Uyển Nghi mặt lạnh như tiền đáp cộc lốc:

- Lấy người.

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Người định lấy ai?

Mộ Dung Uyển Nghi đáp:

- Bọn này.

Nàng vừa nói xong vừa trở vào Ngô Cương và Vong Ngã hoà thượng.

Siêu Sinh bà bà nói:

- Ái chà! Con nha đầu này giỏi thiệt! Nhưng người có biết lão thân là ai không?

- Siêu Sinh bà bà Vi Tam Nương vợ Yêu Vương Âu Dương Tàn. Có đúng không?

Siêu Sinh bà bà trợn mắt la lên ra chiều kinh ngạc. Hồi lâu mẹ mới âm trầm nói:

- Con nha đầu này biết nhiều đấy nhỉ.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Mẹ dạy quá lời.

Siêu Sinh bà bà hỏi:

- Người định lấy người bằng cách nào?

Mộ Dung Uyển Nghi thản nhiên đáp:

- Năm lấy rồi đưa đi chứ còn phải cách nào nữa...

Siêu Sinh bà bà nói:

- Nhưng đáng tiếc...

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Đáng tiếc điều gì?

Siêu Sinh bà bà đáp:

- Lão thân giết người kể cũng đã nhiều, nhưng đối với người có điều đáng tiếc, vì người xinh đẹp quá.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Nhưng bản cô nương lại không tiếc mẹ. Cứ đáng giết là giết liền.

Yêu Vương Âu Dương Tàn buông tiếng cười rộ nói:

- Tiểu cô nương! Lão phu già mất rồi, nhưng đối với người đẹp tuyệt thế vẫn không khỏi sinh lòng thương hương tiếc ngọc...

Mộ Dung Uyển Nghi sát khí đằng đằng. Mắt chiếu ra những tia ngân quang bắn vào mặt Âu Dương Tàn cất giọng the thé:

- Con người yêu ma quỷ quái như lão mà sống được lâu đến thế thì thật đạo trời bất công.

Câu nói của nàng ra chiều mai mỉa.

Yêu Vương cười gằn cất giọng hung dữ nói:

- Con nha đầu kia! Để người ném một chút thủ đoạn của lão phu cho người biết tử thần vô tư.

Mộ Dung Uyển Nghi đằng hắng một tiếng không nói nữa. Nàng đến bên mình Ngô Cương.

Siêu Sinh bà bà lớn tiếng quát:

- Con nha đầu kia! Người muốn chết chăng?

Mộ Dung Uyển Nghi lạnh lùng nói:

- Tránh ra!

Siêu Sinh bà bà vùng thiết trượng lên.

Bình! Tiếp theo là một tiếng rên ư ử.

Siêu Sinh bà bà bị phát chưởng của Mộ Dung Uyển Nghi hất ngược lại. Mẹ loạng choạng lùi đến năm bước. Mái tóc bạc phơ của mẹ đứng dựng lên. Mẹ lộ vẻ cực kỳ phẫn nộ.

Dĩ nhiên nếu mẹ chưa tử chiến với Vong Ngã hoà thượng và không bị tổn thương chân khí thì phát chưởng của Mộ Dung Uyển Nghi khó mà hất mẹ lùi lại được.

- Úi chà!

Tiếng la này phát ra từ miệng Yêu Vương Âu Dương Tàn.

Nguyên Mộ Dung Uyển Nghi lúc lâm thời đã thay đổi kế hoạch. Nàng nắm lấy Siêu Sinh bà bà và chí mũi dao truy thủ vào cổ họng mộ.

Âu Dương Tàn là một nhân vật đã thành tinh mà trước tình thế này không khỏi bật tiếng la hoảng.

Mộ Dung Uyển Nghi cất tiếng trong trẻo hạ lệnh:

- Các người đem người đi. Kẻ nào dám ngăn trở là giết bỏ.

Bốn thiếu nữ áo đen chạy vào trong trường.

Yêu Vương gầm lên một tiếng. Không thấy hấn động tác gì mà một tiếng rú vang lên. Bốn thiếu nữ áo đen chạy vào trường thì hai ả lảo đảo xuống đất, chết ngay lập tức. Còn hai cô nữa đứng ngăn người ra.

Mộ Dung Uyển Nghi biến sắc run lên hỏi:

- Âu Dương Tàn! Lão không muốn để mộ sống nữa chăng?

Yêu Vương tức giận toàn thân run lên bần bật. Một tên ma đầu đệ nhất vô lâm ném mùi bị uy hiếp này là lần thứ nhất.

Siêu Sinh bà bà thét lên:

- Giết đi! Giết hết đi! Đừng để sót một tên nào, mà cũng đừng lo gì đến lão thân...

Mộ Dung Uyển Nghi quát:

- Câm miệng ngay!

Nàng đâm mạnh lưỡi dao một chút vào trong cổ da mộ. Lập tức máu tươi ứa ra.

Cổ họng là nơi trí mạng rất xung yếu. Cổ họng bị cắt đứt thì thần tiên cũng không cứu sống được.

Siêu Sinh bà bà tức giận như người điên mà không dám mở miệng nữa.

Quái khách che mặt lạnh lùng lên tiếng:

- Bây giờ hãy quyền nghi nhân nhượng để sau này sẽ tính.

Yêu Vương quay lại nhìn quái khách che mặt dậm chân nói:

- Con nha đầu kia! Nay lão phụ tạm thời ẩn nhân. Người tha ra rồi chúng ta rút lui.

Mộ Dung Uyển Nghi lạnh lùng hỏi:

- Lời các hạ phỏng tin được chăng?

Yêu Vương đáp:

- Người đừng nói giỡn! Tên tuổi lão phụ mà không giữa lời hứa thì ở đời còn ai giữ nữa.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Tên tuổi các hạ càng khiến cho người ta khó tin...

Yêu Vương gằn giọng:

- Con nha đầu kia! Người vũ nhục lão phụ chăng?

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi lại:

- Còn mấy người chết thì các hạ bảo sao?

Yêu Vương đáp:

- Giữa chỗ can qua thì chết người là sự thường.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Bọn thủ hạ của bản cô nương không thể chết uống được.

Yêu Vương hỏi:

- Con nha đầu kia! Người cướp tên yếu phạm của Võ Minh thì sao?

Mộ Dung Uyển Nghi đáp:

- Yếu phạm nào? Chưa chắc y là yếu phạm.

Yêu Vương hỏi:

- Người định làm gì?

Mộ Dung Uyển Nghi đáp:

- Tạm thời lấy hai tên tùy tùng của các hạ để thưởng mạng.

52. Chương 52: Tin Báo Chưa Xong, Người Đã Chết

Yêu Vương nói:

- Con nha đầu kia! Người thật là cuồng ngạo...

Mộ Dung Uyển Nghi ngắt lời:

- Nếu không thể thì đừng nói nữa, mà chúng ta phải đi đến một trận sống mái.

Cái danh hiệu của Yêu Vương đã làm cho cả hai phe Hắc Bạch phải táng đờm kinh hồn mà nay bị một cô bé uy hiếp, thách thức thì lão nhện làm sao nổi? Lão cất giọng hung ác đáp:

- Con nha đầu kia! Mi trêu chọc cả ông tổ mi và lấy làm đắc ý phải không?

Mộ Dung Uyển Nghi đảo mắt nhìn hai thiếu nữ đứng ngăn ra trong không trường.

Hai thiếu nữ áo đen hiểu ý xoay mình nhảy xổ về phía bọn kiếm thủ rồi trở về nguyên vị.

Hai tiếng “huych huych” vang lên! Hai tên kiếm thủ lăn ra chết liền không kịp la lên một tiếng.

Yêu Vương lớn tiếng quát:

- Tha người ra!

Mộ Dung Uyển Nghi cất giọng trầm trầm đáp:

- Ta khuyên các hạ đừng đánh lạc chú ý, nên y lời mà rút lui. Quanh đây mấy dặm bản cô nương đã bố trí một cách vẹn toàn. Nếu các hạ không nghe là tự cướp lấy hậu quả khôn lường.

Nàng vừa dứt lời liền buông tay lùi lại mấy bước.

Siêu Sinh bà bà da mặt co rúm lại. Mụ hung hăng trở tay vào mặt Mộ Dung Uyển Nghi quát:

- Con nha đầu kia! Bọn người sẽ biết tay ta!

Quái khách che mặt vẫy tay một cái. Những tên kiếm thủ còn sống đều trở gót rút lui. Chỉ trong chớp mắt không trường đã vắng teo chỉ còn lại toàn xác chết.

Mộ Dung Uyển Nghi thoăn thoắt bước tới bên Ngô Cương. Cặp mắt sắc như nước chăm chú nhìn chàng.

Ánh mắt nàng trong trẻo như tưới nước hồ xuống mặt Ngô Cương. Lại một lần nữa chàng đứng đối diện với một vị thiên tiên hoa nhường nguyệt thẹn, trái tim chàng đập thình thịch. Lòng chàng nóng như lửa.

Mộ Dung Uyển Nghi cất tiếng dịu dàng đầy vẻ thiết tha hỏi:

- Người có dậy được không?

Lúc này nguyên khí Ngô Cương đã khôi phục khá nhiều. Chàng nghe nàng nói vậy không khỏi bẽn lễn, liền nghiêng rằng đứng dậy xá nàng đáp:

- Đa tạ cô nương đã viện trợ cho. Ôn ấy tại hạ xin ghi lòng tạc dạ.

Mộ Dung Uyển Nghi bĩu môi cười nói:

- Bất tất phải thế! Ta muốn làm việc gì là làm, mà không muốn thì đừng ai hòng miễn cưỡng được ta.

Bên kia Vong Ngã hòa thượng cũng đứng lên nhìn lại chấp tay nói:

- Nữ thí chủ! Bần tăng xin tạ ơn nữ thí chủ.

Mộ Dung Uyển Nghi lạnh lùng đáp:

- Đại sư bất tất phải quan tâm.

Ngô Cương tiến lại gần hỏi bằng giọng thành khẩn:

- Thương thế của đại sư ra sao?

Vong Ngã hòa thượng cười khanh khách đáp:

- Không có gì đáng kể. Còn người thế nào?...

Ngô Cương đáp:

- Vãn bối cũng chỉ mỗi mệt mà thôi.

Mộ Dung Uyển Nghi móc ra một cái bình sứ nhỏ rất xinh rồi đổ lấy hai viên thuốc màu xanh đưa cho Ngô Cương và Vong Ngã hòa thượng nói:

- Đây là thứ thuốc trị thương đặc biệt của bản môn bí mật chế ra. Bản nhân không phải tự khoe mà thực ra nó chẳng thua gì Đại Hoàn Đan của phái Thiếu lâm.

Ngô Cương đón lấy thuốc ngửi thấy mùi hương ngào ngạt thấm vào tỳ vị. Chàng chưa bỏ vào miệng nuốt đã cảm thấy khoan khoái trong lòng.

Vong Ngã hòa thượng cầm viên thuốc trong tay ngắm nghía một lúc rồi hỏi:

- Phải chăng đây là Huyền Nữ thánh đan?

Ngô Cương chưa từng nghe ai nói đến tên này bao giờ.

Mộ Dung Uyển Nghi giật mình lùi lại một bước, nhìn Vong Ngã hòa thượng một lúc rồi run lên hỏi:

- Sao đại sư lại nhận biết chủ nhân thứ linh dược này?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng có biết.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Có phải ngày ấy đại sư chưa vào chốn không môn?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- A Di Đà Phật! Ngày ấy bần tăng còn là người tục.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Xin hỏi đại sư ngày còn ở ngoài tục quý tính là gì?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Pháp hiệu của bần tăng là Vong Ngã nên quên hết mọi sự rồi không còn nhớ gì nữa.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Sở dĩ tiểu nữ hỏi câu đó là vì trên chốn giang hồ không có mấy người biết chủ nhân của thứ thuốc này.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Bần tăng không thể trả lời được, mong rằng cô nương lượng thứ cho. Cô nương xuất thân ở nơi nào?...

Mộ Dung Uyển Nghi đáp:

- Tiểu nữ cũng ở vào trường hợp không thể tiết lộ thân thế.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Thôi được! Bần tăng xin hỏi một câu nữa: Cố nhân có bình yên chăng?

Mộ Dung Uyển Nghi đáp:

- Nhờ Phật độ vẫn mạnh như thường.

Ngô Cương không hiểu hai bên nói gì? Nhưng nghe giọng lưỡi chàng cũng hiểu là Vong Ngã hòa thượng đã biết rõ lai lịch của Mộ Dung Uyển Nghi rồi.

Lạ ở chỗ Ngô Cương không hiểu thân thế nàng, mà nàng lại biết rõ lai lịch chàng.

Vong Ngã hòa thượng ngó Mộ Dung Uyển Nghi bằng tia mắt kỳ dị rồi lại nhìn Ngô Cương nói:

- Hài tử! Trên đời khó xử nhất không gì bằng chữ tình...

Ngô Cương ngạc nhiên tự hỏi:

- Sao quái hòa thượng lại nói câu chuyện đường đột này?

Rồi chàng chỉ ậm ừ một tiếng cho xuôi.

Mộ Dung Uyển Nghi quay lại bảo thủ hạ:

- Chôn táng cho hai thiếu nữ bị nạn!

Vong Ngã hòa thượng lại nói:

- Lão tăng hy vọng người nên thận trọng.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng nhớ tới ngày thiếu nữ trinh bạch là Lã Thục Viên đã vì mình mà tàn huỷ tấm thân, rồi chàng tự nhủ:

- Phải chăng quái hòa thượng vì vụ đó mà nói đến chữ tình?

Đoạn chàng hỏi:

- Đại sư muốn Văn bối thận trọng về chữ tình ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bây giờ chỉ có thể bàn đến chuyện này sau.

Ngô Cương đáp:

- Văn bối hiểu rồi.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Người hiểu thật rồi chứ?

Ngô Cương uể oải gật đầu. Khoé mắt lộ vẻ thống khổ, chàng đáp:

- Đại sư! Văn bối không phụ lòng trời mà cũng chẳng phụ người.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Thế thì hay lắm nhưng...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại sư có điều chi dạy bảo?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng còn mong người sáng suốt cởi mở oan kết.

Ngô Cương hỏi:

- Oan kết ư? Văn bối chưa hiểu hai chữ đó.

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Sau này người sẽ hiểu.

Ngô Cương hỏi:

- Sao đại sư không nói rõ chỗ bí mật?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Nói rõ ra là không hay đâu.

Mộ Dung Uyển Nghi quay lại hỏi:

- Sao hai vị không vận công để giúp cho được lực mau có hiệu quả?

Vong Ngã hòa thượng chấp tay đáp:

- Bần tăng kính tạ nữ thí chủ đã cứu viện lại còn cho thuốc. Bần tăng không dám nói đến chuyện báo đáp, chỉ mong rằng một ngày kia sẽ có cơ duyên vì thí chủ mà ra sức. Bây giờ bần tăng xin cáo từ.

Ngô Cương chợt nhớ tới điều gì, chàng trịnh trọng nói:

- Cô nương! Tại hạ có câu chuyện muốn mượn cơ hội này để trình bày cho rõ.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Chuyện gì?

Ngô Cương đáp:

- Câu chuyện về vụ kỳ án khoả thân trong lữ quán trước đây chưa lâu...

Mộ Dung Uyển Nghi mặt lạnh như tiền hỏi:

- Vụ đó thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ đã điều tra ra hung thủ.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Ai là hung thủ?

Ngô Cương đáp:

- Chính là Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Lại tên khốn kiếp đó ư?

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Đúng thế?

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Vậy mà sao họ lại chụp mũ lên đầu công tử?

Ngô Cương như người đụng phải vết thương. Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong thêm thường sắc đẹp Lã Thục Viên không sao toại nguyện được. Gã thấy chàng lọt vào mắt xanh của nàng, liền nghĩ ra mưu kế độc này một là để Mỗ Thục Viên ghét chàng, hai là để chàng bị vô lâm ruồng bỏ. Đó là kế một viên đá ném trúng hai con chim.

Dĩ nhiên Ngô Cương không muốn nói đến đoạn thương tâm giữa chàng và Lã Thục Viên. Chàng đáp:

- Gã cố ý khiến cho tại hạ biến thành một tên công địch vô lâm để mượn tay khử trừ tại hạ.

Mộ Dung Uyển Nghi lại hỏi:

- Khúc Cửu Phong có mối thù gì với công tử?

Ngô Cương đáp:

- Gã là một phần tử trong Võ Minh mà tại hạ là cái đinh trước mắt của tổ chức này.

Mộ Dung Uyển Nghi gật đầu nói:

- Công tử hãy điều tức trị thương để khôi phục công lực đã.

Ngô Cương y lời tiến lại dưới gốc cây ngồi xuống hành công.

Huyền Nữ thánh đan quả nhiên công hiệu phi thường. Chỉ một lúc chất thuốc ngấm vào cơ thể, chàng đã mất hết đau đớn, chân nguyên phục hồi khá nhiều.

Chàng vừa đề khí đã thấy phản ứng ngay. Chàng liền rút bỏ tạp niệm, ngưng thần tĩnh trí vận công.

Ngô Cương đã thu hoạch được trăm năm công lực ở U Linh địa cung. Chàng lại tu luyện chân khí âm nhu của lão già mạo xưng Yêu Vương. Sau cùng chàng học được môn Thiếu Dương thần công trong Huyết Y Kỳ Thư nên căn bản rất thâm hậu. Thương thể chàng tuy trầm trọng nhưng nhờ được Thánh đan bổ trợ, nội công khôi phục rất mau chóng.

Chỉ trong nửa giờ công quả đã viên mãn, chàng đứng dậy nhìn thấy Mộ Dung Uyển Nghi đang tựa vào gốc cây ngưng thần chú ý nhìn mình. Mặt nàng bao phủ một làn không khí thanh cao giống như người thường mà không phải người.

Nàng tuy gần trong gang tấc mà chàng tưởng chừng đây là một vị nữ thần cao xa không với tới được.

Cái đẹp của nàng không phải là cái đẹp phàm tục, lại thêm vào khí chất thanh cao khiến người ngó thấy sinh lòng kính trọng không có ý nghĩ tiết mạng.

Ngô Cương đầu óc băng khuâng. Trong thời gian chớp nhoáng này tình cảm trong lòng chàng cháy lên bùng bùng. Chàng là người dĩ nhiên phải có nhược điểm của con người nên không kiềm chế được.

Mộ Dung Uyển Nghi bỗng lên tiếng:

- Công tử hãy bỏ tấm mặt nạ ra!

Thanh âm nàng lọt vào tai tựa hồ như ở trên tầng mây xanh đưa xuống.

Ngô Cương không do dự chi hết, lột mặt nạ để lộ gương mặt đẹp như ngọc.

Mộ Dung Uyển Nghi không khỏi mỉm cười. Nụ cười của nàng rất tự nhiên và vô cùng hấp dẫn. Nó lại không mất vẻ thanh cao.

Ngô Cương cảm thấy mặt nóng bừng, trái tim đập loạn xạ lên. Chàng say sưa trong nụ cười của mỹ nhân mà lòng tuyệt không một ý nghĩ quanh co.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau không ai nói câu gì mà cũng không chuyển động thân hình. Làn không khí lúc này thật là vi diệu. Những người sống, xác chết, tàn chi, huyết tích còn lại trong trường tựa hồ bị lãng quên. Trong bầu trời tưởng như chỉ có chàng và nàng, ngoài ra không một thứ gì tồn tại.

Thủ hạ Mộ Dung Uyển Nghi thu xếp trong mọi việc trong trường. Hai thiếu nữ đồng môn được chôn cất riêng biệt và dựng bia mộ. Họ còn chờ chỉ thị để khắc văn bia. Thi thể bọn Võ Minh cũng được mai táng chung vào một huyệt rất lớn.

Bất thành linh một bóng người loạng choạng chạy tới.

Hai thiếu nữ áo đen quát hỏi:

- Ai đó? Đứng lại!

Đoạn chạy ra vây lấy người mới đến.

Bóng người kia bỗng té huych xuống đất.

Một thiếu nữ la lên:

- Đây là một Kim kiếm thủ.

Ngô Cương cùng Mộ Dung Uyển Nghi khác nào người trong mộng được thức tỉnh liền chuyển mình tiến gần lại.

Mộ Dung Uyển Nghi lớn tiếng:

- Hãy điều tra vòng vây bên ngoài coi! Sao lại có người sấn vào được?

Lập tức hai thiếu nữ chạy ra ngoài rừng.

Ngô Cương đảo mắt nhìn người mới đến thì thấy người này vào trạc ngũ tuần. Cứ coi thanh kiếm họ đeo bên mình đủ chứng tỏ hắn là một Kim kiếm thủ. Người này toàn thân đầm máu hiển nhiên bị kiếm thương nhiều chỗ, hơi thở chỉ còn thoi thóp.

Vụ này là sao đây?

Tại sao tên Kim kiếm thủ này bị thương lại chạy tới đây?

Giữa lúc ấy một thiếu nữ cung trang vẻ người diễm lệ chạy vào không trường. Hiển nhiên y là tên thị nữ Tiểu Tuyết.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi ngay:

- Tiểu Tuyết! Có việc gì vậy?

Tiểu Tuyết đáp:

- Bẩm tiểu thư! Tên Kim kiếm thủ này đi gặp Sách Huyết Nhất Kiếm.

Mộ Dung Uyển Nghi lại hỏi:

- Các người cho y vào hay sao?

Tiểu Tuyết đáp:

- Đúng thế! Hắn đã bị trọng thương và nói là bị bọn đồng môn truy sát.

Ngô Cương chấn động tâm thần hỏi:

- Hắn đi gặp mặt tại hạ ư?

Tiểu Tuyết gật đầu đáp:

- Đúng thế!

Tên Kim kiếm thủ miệng vẫn lẩm nhẩm:

- Phụng kiếm... chủ nhân... Phụng kiếm chủ nhân...

Ngô Cương coi chừng vụ này có điều khác lạ. Chàng vội cúi xuống hỏi:

- Các hạ nói gì? Phụng kiếm chủ nhân?

Tên Kim kiếm thủ thần trí hồ đồ. Câu hỏi của Ngô Cương không lọt vào tai hắn. Miệng hắn vẫn lắp bắp:

- Phụng kiếm... chủ nhân.

Ngô Cương chau mày. Đột nhiên chàng nhận ra tên Kim kiếm thủ này không phải lạ mặt, dường như chàng đã gặp ở đâu, hoặc đã cùng hắn giao thủ một lần. Trong lúc thăng thốt không sao nhớ ra được.

Chàng tự hỏi:

- Hắn lắp bắp câu “Phụng kiếm chủ nhân” là nghĩa làm sao? Theo lời Tiểu Tuyết thì hắn bị bạn đồng môn truy sát tựa hồ như trường hợp của Phi Thiên Ngô công Lư Thanh Sơn. Vụ này nhất định có điều chi ngoắt ngoéo?

Trong lòng nghĩ vậy, chàng liền đặt tay lên huyệt mệnh môn để trút chân khí vào người hắn.

Tên Kim kiếm thủ đảo mắt mấy cái, thần trí hắn đã dần dần hồi tỉnh.

Ngô Cương vội hỏi:

- Ông bạn vừa nói đến Phụng kiếm chủ nhân là nghĩa làm sao?

Tên Kim kiếm thủ thở hổn hển nói nhát gừng:

- Sách Huyết... Nhất Kiếm...

Ngô Cương lại càng ngỡ vực vội đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm chính là tại hạ. Ông bạn có điều gì cứ nói đi!

Tên Kim kiếm thủ tức giận yếu ớt và run run nói:

- Người... không phải...

Ngô Cương chợt tỉnh ngộ. Chàng vội đeo mặt nạ vào rồi quay lại nói:

- Ông bạn hãy nhìn kỹ lại đi.

Tên Kim kiếm thủ dương cặp mắt thất thần lên nhìn nhưng không nói ra lời được nữa. Chàng vội vận chân nguyên thêm vào.

Mộ Dung Uyển Nghi nhú cặp lông mày xinh đẹp nói:

- Đừng trút chân khí vào người hắn nữa. Hắn không tiếp thụ được đâu. làm như vậy hắn càng chóng chết.

Ngô Cương thu tay về, chợt nghĩ tới linh đan liền nói:

- Cô nương có thể cho hắn một viên Huyền Nữ thánh đan được chăng?

Mộ Dung Uyển Nghi lắc đầu đáp:

- Hắn mất máu quá nhiều, chân khí tiêu tan hết. Chẳng còn cách nào cứu được nữa.

Ngô Cương hoảng hốt nói:

- Tại hạ chỉ hy vọng nghe nói một hai câu là đủ.

Mộ Dung Uyển Nghi nghiêng đầu ngẫm nghĩ một chút rồi quay lại bảo Tiểu Tuyết:

- Người hãy thử làm coi!

Tiểu Tuyết quỳ xuống thò ngón tay ra điểm vào tám chỗ đại huyệt trên mình Kim kiếm thủ. Sau thì giữ lấy huyệt Thiên đột bằng một tay còn tay kia đặt vào huyệt mạch căn...

Kim kiếm thủ dường như có phục hồi được một chút tàn lực. Hắn ngưng thần nhìn Ngô Cương. Sắc mặt lột lột, da mặt co rúm ra chiêu kích động vô cùng! Hồi lâu hắn mới lên tiếng vo ve như tiếng muỗi:

- Phụng kiếm!

Ngô Cương rút Phụng kiếm ra đưa gần tận mắt hắn nói:

- Thanh Phụng kiếm đây này.

Kim kiếm thủ cố gắng đưa đẩy cặp mắt rồi thốt ra được câu hỏi:

- Các hạ là Sách Huyết Nhất Kiếm?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi!

Kim kiếm thủ:

- Có quen biết... Phụng kiếm chủ nhân?

Ngô Cương:

- Dĩ nhiên là tại hạ có biết.

Kim kiếm thủ:

- Xin... chuyển lời...

Ngô Cương:

- Chuyển cho ai?

Kim kiếm thủ:

- Chuyển cho Phụng kiếm chủ nhân...

Mặt hấn đỏ lên. Đúng là triệu chứng sắp tắt hơi.

Ngô Cương trán toát mồ hôi. Chàng tin rằng vụ bí mật này có mối quan hệ rất lớn đến mình. Nhưng không biết làm thế nào cho tên Kim kiếm thủ sống thêm giây lát để hấn nói ra vài lời trọng yếu.

Chàng nghĩ đến hấn muốn kiếm Sách Huyết Nhất Kiếm lại lắm bầm mấy câu Phụng kiếm chủ nhân thì hiển nhiên có điều chi muốn nói với chàng.

Chàng liền dịu giọng:

- Ông bạn ráng lên chút nữa nói cho hay chuyển lời gì đến Phụng kiếm chủ nhân?

Kim kiếm thủ hồi lâu mới thốt ra được mấy tiếng:

- Thiếu... Lâm... Đại Bi!...

Rồi hấn ngoẹo đầu trợn mắt. Hấn chết rồi.

Ngô Cương tưởng chừng trái tim cầm hấn xuống. Chàng băng khuâng ngấm lại:

- Thiếu Lâm là ngôi chùa ở núi Tùng Sơn. Còn Đại Bi có lẽ là pháp hiệu một vị hòa thượng.

Hình dung người chết lớn vồn trong đầu óc Ngô Cương. Đột nhiên chàng la lên:

- Đúng lão rồi.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Ai? Đại Bi nào?

Ngô Cương đáp lại bằng một tiếng không, Chàng nhớ thuở là con nít vào khoảng sáu bảy tuổi. Hàng ngày sáng sớm chàng được Tôn thúc thúc bồng ra khu thảo bình ở hậu viên dùng một cây kiếm gỗ mức máy một hồi. Kim kiếm thủ này chính là Tôn thúc thúc. Lão tên gọi Thiết Tư Tôn Cảnh.

Ngô Cương nhớ lại hoàn toàn đúng là lão không còn sai nữa. Thảo nào vừa trông thấy chàng đã nhận thấy lão là người quen.

Chàng tự hỏi:

- Sao lão lại làm Kim kiếm thủ ở Võ Minh. Hồi Võ lâm đệ nhất bảo bị đổ máu, lão vẫn là thượng khách trong nhà mà sao lão thoát nạn?

Nghĩ tới đây, Ngô Cương không khỏi nhỏ mắt lệ anh hùng.

Rồi chàng quyết định:

- Ta phải lên chùa Thiếu Lâm để điều tra cho rõ vụ này. Ngày ấy Thiếu Lâm cũng là một cừu gia của nhà ta.

Mộ Dung Uyển Nghi không nhẫn nại được lại hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Ngô Cương đáp:

- Lão Kim kiếm thủ này tại hạ có quen biết.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Công tử đã giao thủ với y chẳng?

Ngô Cương đáp:

- Không phải. Lão vào hàng phụ chấp. Hồi còn nhỏ tại hạ đã biết lão.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Ủa! Đáng tiếc là lão không nói thêm được mấy câu.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ phải ra tay mai táng cho lão!

Chàng nói xong rồi làm ngay. Trước hết chàng kiếm một chỗ đất hướng Nam ở trong rừng rồi dùng chưởng lực đào một hố sâu để mai táng lão. Chàng lại lấy một phiến đá làm bia, trên bia khắc rõ:

“Cố hiệp sĩ Thiết Tư Viên Tôn Cảnh chi mộ”.

Chàng chôn táng xong, dựng bia lên rồi kính cẩn quỳ lạy trước mộ ba lạy.

Mộ Dung Uyển Nghi theo luôn bên chàng chờ chàng xong việc, nàng mới buồn rầu cất tiếng hỏi:

- Sao? Vì lẽ gì công tử lại kêu y bằng hiệp sĩ?

Ngô Cương ra chiều thương cảm gật đầu đáp:

- Lão đáng là một tay hiệp sĩ.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Lão đã làm một tay cao thủ Võ Minh mà cũng xứng với danh hiệp sĩ ư?

- Theo tại hạ phỏng đoán thì lão trà trộn vào dưới trướng Võ Minh là có chuyện mưu đồ. Nếu không thế thì lão đã chẳng bị bọn đồng môn truy sát mà cũng chẳng kiếm chủ nhân Phụng kiếm...

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Phải chăng công tử tưởng là cuộc mưu đồ của lão là để trả thù cho Võ lâm đệ nhất bảo?

Ngô Cương đáp:

- Có thể nói như vậy.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Nếu vậy thì cuộc điều tra cũng dễ thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Dễ ư?

Mộ Dung Uyển Nghi gật đầu.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ thầm:

- Long kiếm chủ nhân là bào huynh ta tức Vô địch mỹ kiếm khách Ngô Hùng. Thanh Long kiếm lại lọt vào tay quái khách che mặt là người trong Võ Minh. Tôn Cảnh bị người đồng môn truy sát, lão đi tìm Phụng kiếm chủ nhân tức là tẩu tẩu ta. Thế thì trong vụ này có rất nhiều khuất khúc thật khó mà đoán cho ra được.

53. Chương 53: Lắm Kẻ Yêu Dương, Nhiều Đường Phiền Nao

Ngô Cương lại tự thôi:

- Phải chăng quái khách che mặt là bào huynh Ngô Hùng? Rất có thể! Một là trong tay y có thanh Long kiếm. Hai là y không dám để lộ chân tướng. Ba là y muốn tránh họa phải gửi thân vào Võ Minh. Bốn là kiếm thuật y cũng thuộc vào hạng ghê gớm.

Đoạn chàng lại nghĩ thầm:

- Có lẽ không phải là Ngô Hùng vì chẳng có lý nào hấn tắng tận lương tâm đồng mưu với Yêu Vương Âu Dương Tàn đặt chất nổ làm gãy hai chân của tẩu tẩu là công chúa Hồ Ma. Nhưng bất luận sự thực thế nào thì việc thất tung của đại ca Ngô Hùng cũng phải hỏi ở Võ Minh mới biết được.

Bất giác Ngô Cương lại nhớ tới Lã Thực Viên đã hy sinh vì chàng. Có lẽ nàng biết vụ bí mật này. Chàng nhớ tới Lã Thực Viên thì lòng như se lại. Ngô Cương lại nhớ lời Vong Ngã hòa thượng, chàng lẩm bẩm:

- Người ta đâu phải thánh hiền. Muốn tránh những cái gì mê hoặc lòng người chỉ có biện pháp duy nhất là xa nó. Mộ Dung Uyển Nghi đẹp quá. Cái đẹp của nàng làm cho người đá cũng phải động tâm. Nếu mình muốn giữ lòng chung thủy với Lã Thực Viên thì dù là một ý niệm phân tâm cũng không nên có.

Mộ Dung Uyển Nghi hiển nhiên đã biểu lộ tình yêu với chàng. Giả thử trước kia thì nàng cầu còn được, nhưng nay chàng chẳng thể phụ Lã Thực Viên đi yêu người khác.

Ngô Cương liền quyết định mau chóng. Chàng nhìn Mộ Dung Uyển Nghi một lần nữa rồi quả quyết hỏi:

- Tại hạ đã chịu ơn lớn của cô nương, rất lấy tự thẹn không báo đáp được, nhưng ơn ấy xin ghi vào phế phủ. Bây giờ tại hạ cáo biệt để ra đi.

Mộ Dung Uyển Nghi thẩn thờ hỏi:

- Công tử muốn đi ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi tại hạ cần đi ngay.

Mộ Dung Uyển Nghi vẻ mặt buồn hiu ngập ngừng hỏi:

- Thôi được!... Công tử... đi đi.

Tiểu Tuyết nhắc:

- Tiểu thư! Tiểu thư có điều gì muốn dặn y! Sao không nhân lúc này mà nói rõ đi?

Mộ Dung Uyển Nghi nét mặt rầu rầu nói:

- Chẳng có điều chi mà nói.

Tiểu Tuyết nói:

- Tiểu thư ngại lời để tiểu tỳ thay mặt được chăng?

Mộ Dung Uyển Nghi đáp:

- Thôi, đành để tự nhiên hay hơn...

Tiểu Tuyết nói:

- Tiểu thư! Tỳ tử không nhận được.

Ngô Cương động tâm không yên lặng được nữa, chàng nhìn Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Cô nương còn điều chi dạy bảo?

Mộ Dung Uyển Nghi cúi đầu xuống mím môi hồi lâu không lên tiếng.

Tiểu Tuyết không nhận được liền hỏi:

- Ngô thiếu hiệp có nhận thấy là tiểu thư của tỳ tử xinh đẹp không?

Ngô Cương mặt nóng bừng lên ấp úng đáp:

- Đẹp lắm! Đẹp lắm! Đẹp như thiên tiên, dưới phàm trần không có ai bằng.

Mộ Dung Uyển Nghi lườm Tiểu Tuyết một cái rồi xoay lưng lại.

Thái độ của nàng khiến cho Ngô Cương trong lòng không khỏi bâng khuâng.

Tiểu Tuyết lại hỏi:

- Thiếu hiệp có biết tiểu thư của tỳ nữ phải xuất đầu lộ diện bên tẩu giang hồ đôi ba phen viện trợ cho thiếu hiệp là vì lẽ gì không?

Ngô Cương động tâm nghi ngờ hỏi lại:

- Vì lẽ gì vậy?

Tiểu Tuyết nhếch mép cười đáp:

- Vì tiểu thư thấy thiếu hiệp là con người rất xứng đáng.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Vì chàng đã có mối liên quan với Lã Thục Viên mà hết sức né tránh vấn đề này. Chàng phải rất nhiều nghị lực mới dẹp nổi những cơn sóng rào rạt. Không ngờ Tiểu Tuyết lại nói huych tẹt ra khiến chàng run lên. Không phải chàng không yêu Mộ Dung Uyển Nghi mà là chàng chẳng dám nghĩ tới. Tình thức mà nói thì bất cứ ai trông thấy nàng cũng sinh lòng tự ty mặc cảm không dám với cao. Kể nào được lọt vào mắt xanh thật là một diễm phúc tầy đình. Thế mà Ngô Cương lại sợ sệt là tại sao? Sở dĩ chàng phải né tránh là chàng nghĩ tới Lã Thục Viên.

Trong thời gian khoảnh khắc này, Ngô Cương cảm thấy trời xoay đất chuyển, tâm thần vối rối. Lòng bàn tay ứa mồ hôi.

Tiểu Tuyết thấy chàng như vậy liền cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Thiếu hiệp nghĩ gì vậy?

Ngô Cương nhăn nhó cười đáp:

- Tại hạ có nghĩ gì đâu.

Tiểu Tuyết hỏi vặn :

- Thiếu hiệp nói vậy có chân tình không?

Ngô Cương mặt nóng bừng, miệng ấp úng:

- Chẳng lẽ tại hạ ... gặp sao nói vậy...?

Tiểu Tuyết nhắc lại:

- Tỳ tử đã nói tiểu thư thấy thiếu hiệp là người rất xứng đáng.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ rất lấy làm hổ thẹn là mình không dám...

Tiểu Tuyết ngắt lời:

- Đó là câu nói khách sáo hay còn có ý nghĩa khác?

Câu hỏi sắc bén của Tiểu Tuyết khiến cho Ngô Cương trán toát mồ hôi.

Mộ Dung Uyển Nghi buồn rầu nói:

- Tiểu Tuyết! Người đừng nói nữa!

Tiểu Tuyết lớn tiếng:

- Thưa tiểu thư! Vụ này phải gạn đục khơi trong mới được.

Ngô Cương lại ngạc nhiên hỏi:

- Gạn đục khơi trong thế nào?

Mộ Dung Uyển Nghi không nói gì nữa. Hiển nhiên nàng đã mặc nhiên để cho Tiểu Tuyết nói thay nàng.

Tiểu Tuyết nét mặt nghiêm trang, trầm giọng nói:

- Ngô thiếu hiệp! Bây giờ xin thiếu hiệp trả lời tiểu tỳ một câu...

Ngô Cương hỏi:

- Cô thử nói nghe.

Tiểu Tuyết đáp:

- Trước khi trả lời, tiểu tỳ xin nói rõ là cần nghe lời chỉ thành của thiếu hiệp. Bằng không thì thiếu hiệp chẳng nên miễn cưỡng...

Ngô Cương chỉ ậm ừ không biết nói sao.

Tiểu Tuyết hỏi:

- Thiếu hiệp có yêu tiểu thư của tỳ nữ không?

Mộ Dung Uyển Nghi cất tiếng gọi:

- Tiểu Tuyết.

Nhưng nàng không nói gì nữa, mặt thẹn đỏ bừng.

Ngô Cương trong lòng xao xuyến. Chàng rất sợ bị hỏi câu này vì nó là một vấn đề nan giải cho chàng. Nếu chàng nói không yêu là trái với lương tâm. Bằng nói là yêu thì lại không thể yêu được. Phần tình ái này chàng đã dâng hết cho Lã Thực Viên rồi.

Chàng tự hỏi:

“Bây giờ tay biết trả lời thế nào đây? Lời đối đáp phải quanh co làm sao để khỏi tổn thương đến tự ái của nàng?”

Chàng đứng nhẩn ra lú lười một lúc không sao trả lời được.

Diện mạo Tiểu Tuyết tùy theo sự trầm mặt của Ngô Cương mà biến đổi. Sau thị cười lạt nói:

- Ngô thiếu hiệp! Thiếu hiệp tự phụ quá lắm!...

Ngô Cương vội ngắt lời:

- Tuyết cô nương! Tại hạ không có ý ấy đâu...

Tiểu Tuyết hỏi gặng:

- Thế thì làm sao thiếu hiệp lại không mở miệng?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ có chỗ khổ tâm không hở ra lời.

Tiểu Tuyết hỏi:

- Trái tim thiếu hiệp thuộc về người khác rồi chẳng?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Cái đó...

Tiểu Tuyết nói ngay:

- Ngô thiếu hiệp! Tiểu tỳ đã nói từ trước là không nên miễn cưỡng. Thiếu hiệp chỉ trả lời một tiếng có hay không là đủ.

Ngô Cương đánh bạo đáp:

- Tại hạ mà được Mộ Dung cô nương rủ lòng thương thật là tam sinh hữu hạnh...

Tiểu Tuyết nét mặt tươi lên ngắt lời:

- Thế là thiếu hiệp thích tiểu thư lắm rồi chứ gì?

Ngô Cương đáp:

- Dĩ nhiên là thế. Nhưng...

Tiểu Tuyết hỏi:

- Nhưng làm sao?

Ngô Cương đánh liều đáp:

- Tại hạ không dám tiết mạng Mộ Dung cô nương...

Tiểu Tuyết chau mày hỏi:

- Đứng quanh co nữa. Thiếu hiệp có ý thế nào thì thẳng thắn nói ra đi.

Ngô Cương trầm giọng đáp:

- Tại hạ còn thiếu một món nợ nhân tình với cô khác.

Mộ Dung Uyển Nghi quay phắt lại, mặt nàng vẫn còn đỏ bừng khiến người ngó thấy càng mê mẩn tâm thần. Nàng hé môi hỏi:

- Vị cô nương đó là ai?

Ngô Cương ngơ ngác đáp:

- Xin tha thứ cho tại hạ không thể trình bày được.

Mộ Dung Uyển Nghi ngó Tiểu Tuyết rồi lại hỏi:

- Thiếu hiệp yêu y phải không?

Ngô Cương nghiêng răng đáp:

- Đúng thế!

Mộ Dung Uyển Nghi lại hỏi:

- Vì thiếu hiệp cảm ơn y và mong báo đáp hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Có thể nói như vậy.

Mộ Dung Uyển Nghi lại hỏi:

- Thế là vì tình cảnh bắt buộc chứ không phải tâm nguyện thiếu hiệp hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Không phải thế. Tại hạ quyết không đổi chí.

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Có đáng vậy không?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ đã nói là không có cách gì để bồi thường, chỉ có tấm lòng tương ái ngô hầu báo đáp trong muôn một.

Mộ Dung Uyển Nghi nhìn Ngô Cương bằng cặp mắt sâu thẳm rồi nói:

- Mỗi người có một chí hướng, không thể miễn cưỡng được. Chúng ta đã trót lỡ lời...

Ngô Cương xá dài nói:

- Cô nương nói vậy khiến cho tại hạ hổ thẹn vô cùng.

Mộ Dung Uyển Nghi nói:

- Thiếu hiệp có việc xin cứ tùy tiện.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Dạ! Tại hạ... xin cáo từ.

Miệng chàng nói thế chân vẫn chưa cất bước.

Tiểu Tuyết đứng bên che miệng cười. Thị hỏi:

- Ngô thiếu hiệp! Phải chăng thiếu hiệp còn điều chi muốn nói.

Ngô Cương sực tỉnh bèn lên nói:

- Tại hạ đi trước.

Tiểu Tuyết lớn tiếng:

- Mong rằng chẳng bao lâu chúng ta lại gặp nhau.

Ngô Cương không còn đủ can đảm để nhìn Mộ Dung Uyển Nghi một lần nữa. Chàng sợ dung nhan quyền rũ của nàng sẽ khiến cho chàng biến đổi tâm ý. Chàng lật đật xoay mình cất bước bỏ đi. Nhưng trong lòng vẫn cảm thấy băng khuâng như vừa đánh mất một vật hiếm có.

Ngô Cương rất lấy làm kỳ ở chỗ chàng nói rõ tâm ý rồi mà cách phản ứng của đối phương lại khác với sự tiên liệu của chàng.

Chàng tự nhủ:

“Phải rồi! Một nhân vật phi thường thì bụng dạ cũng phi thường xem chừng ta ước lượng nàng không đúng.”

Giả tỷ không có Lã Thục Viên xen vào giữa thì Mộ Dung Uyển Nghi là một người tiên muốn cầu không được. Lòng chàng như chàng như vậy, nhưng chàng không dám nghĩ tới vì ý nghĩ này cũng là một điều nhục nhã cho Lã Thục Viên. Nàng đã vì tình yêu mà hy sinh cả cuộc đời.

Chàng tự hỏi:

- Hiện giờ Lã Thục Viên đang ở vào tình trạng nào? Không kể đến nàng đã hy sinh tấm lòng thanh bạch mà nàng đã phạm vào đại tội phản bội môn phái thì bọn kia xử trí với nàng thế nào?

Ngô Cương nghĩ tới đây hận mình chẳng thể mọc cánh để bay ngay đến Võ Minh đằng coi cách cứu.

Chàng do dự không biết nên tiếp tục kế hoạch báo thù hay là hãy lên vào Võ Minh để cứu nàng trước.

Đây là lần đầu tiên chàng cảm thấy mình trợ trọi, chẳng có một ai để bàn tính giùm.

Bỗng có tiếng gọi:

- Hiền đệ!

Thanh âm ra chiều rất thân thiết vọng lại.

Ngô Cương dừng bước xoay mình, bắt giắc chàng vui sướng khôn tả! Người gọi chàng đó chính là báỉ huynh Tống Duy Bình mà chàng lúc nào cũng nghĩ tới.

Chàng cũng reo lên:

- Đại ca!

Chàng vọt người như tên bắn nắm lấy vai Tống Duy Bình. Chàng cảm xúc đến chứa chan hai hàng lệ.

Tống Duy Bình cũng cất tiếng như người muốn khóc:

- Hiền đệ ơi! Không ngờ chúng ta còn được gặp nhau đây!

Ngô Cương cố kiềm chế cơn xúc động, cất tiếng run run nói:

- Đại ca! Có phải đại ca được trưởng lão ở U Linh Địa Cung cứu thoát...?

Tống Duy Bình đáp:

- Phải rồi! Nếu không thế thì tiểu huynh đã đi vào giấc ngủ ngàn thu từ lâu rồi.

Ngô Cương nói:

- Hôm ấy tiếng hát Hồ Ma dẫn dụ Yêu Vương đi chỗ khác...

Tống Duy Bình ngắt lời:

- Hiền đệ! Người bảo tiếng hát đó có khéo không?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Không phải công chúa Hồ Ma...

Tống Duy Bình ngắt lời:

- Hiền đệ lầm rồi. Tiếng hát hôm ấy không phải của công chúa Hồ Ma ... Công chúa Hồ Ma là ai?

Ngô Cương nói:

- Chuyện đó hãy tạm gác, đại ca hãy kể chuyện của mình trước đã.

Tống Duy Bình nói:

- Người hát để dẫn dụ lão ma là U Linh Công Chúa.

Ngô Cương khinh hãỉ run lên hỏi:

- U Linh Công Chúa ư?

Tống Duy Bình đáp:

- Phải rồi! Nàng hát dẫn dụ lão ma chạy đi vì vì mục đích muốn cứu người.

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca!... Đại ca đã gặp U Linh Công Chúa rồi ư?

Tống Duy Bình đáp:

- Tiểu huynh gặp rồi. Nàng đẹp như thiên tiên. Thật là một vưu vật hiếm có trên đời.

- Ủa!

- Hiền đệ! Tiểu huynh nghe nói hiền đệ đã cự tuyệt hôn sự với nàng phải không?

Ngô Cương nhún nhó cười. Long chàng như một cái bình ngũ vị đảo lộn không viết mùi vị gì nữa. Chàng đã chịu ơn của U Linh Phu Nhân. Vì quyết chí báo thù mà chàng chẳng cam tâm gia nhập môn phái khác nên đã chối từ hôn sự. Lão quái mạo xưng Yêu Vương Âu Dương Tàn cũng đưa ra điều kiện ép chàng phải thực hành lễ nghi kết hôn.

U Linh Công Chúa rất đẹp. Ngày chàng ở Địa cung đã nghe Tiểu Mai nói đến cái đẹp của nàng có khi chẳng kém gì Mộ Dung Uyển Nghi.

Nhưng bất luận thế nào chàng cũng vô duyên với nàng vì đã đem toàn bộ tình cảm đền đáp Lã Thục Viên rồi.

Tổng Dục Bình thấy Ngô Cương ngần ngừ không trả lời liền hỏi:

- Sao hiền đệ lại chẳng nói năng gì?

Ngô Cương ngần ngừ hỏi:

- Đại ca! Có chuyện ấy ư?

Tổng Dục Bình đáp:

- Tiểu huynh hy vọng hiền đệ lấy dê thay bò.

Ngô Cương đáp:

- Nhưng đã chậm mất rồi.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Hiền đệ nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Vụ này dài lắm! Một lúc nói không hết được.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Hiền đệ có thể nói rõ cho tiểu huynh nghe được chăng?

Ngô Cương đáp:

- Dĩ nhiên là được. Chúng ta hãy tìm nơi nào thuận tiện rồi sẽ nói chuyện nhiều được chăng?

Tổng Dục Bình đáp:

- Được lắm! Hiền đệ hãy theo tiểu huynh.

Ngô Cương theo Tổng Dục Bình chạy rất nhanh chừng độ một giờ thì đến một tòa phá miếu.

Lúc này trời vừa tối. Trong miếu toàn lũ ăn xin trú ngụ. Chúng vừa thấy Tổng Dục Bình tới nơi liền làm lễ tham bái.

Ngô Cương biết chừng nơi đây là chỗ tụ hội của bọn đệ tử Cái Bang.

Tổng Dục Bình đối đáp qua loa với họ vài câu rồi dẫn Ngô Cương tiến vào một gian thiên phòng.

Trong phòng này đã đốt lửa sẵn. Ngoài đồng lửa là một cái bàn xiêu vẹo và hai cái ghế gãy chân.

Hai người ngồi xuống ghế rồi Tổng Dục Bình hỏi ngay:

- Hiền đệ! Hiền đệ hãy nói cho tiểu huynh nghe cuộc tao ngộ trong thời gian qua đó.

Ngô Cương định thần, sắp đặt rồi kể lại cho Tổng Dục Bình nghe những câu chuyện sau khi tương biệt. Chàng không dấu diếm một chút gì.

Tổng Dục Bình ngồi nghe lúc kinh hãi, lúc ngạc nhiên, có lúc lại cảm khoái thở dài.

Ngô Cương kể chuyện xong thở phào một cái.

Tổng Duy Bình nhăn trán chau mày hỏi:

- Như thế thì hiền đệ không thể đáp ứng hôn sự ở U Linh môn được ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Tổng Duy Bình thở dài nói:

- Hỡi ôi! Mệnh vậy con người không ngờ đảo lộn đến thế...

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca! Lai lịch lão Yêu Vương ngày ấy thế nào?

Tổng Duy Bình ngăn người ra đáp:

- Tiểu huynh cũng mới biết gần đây.

Ngô Cương hỏi:

- Lão là ai vậy?

Tổng Duy Bình hỏi lại:

- Hiền đệ muốn biết lắm hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ muốn biết lắm!

Tổng Duy Bình nói:

- Lão là hộ pháp U Linh môn tên gọi Dịch Vĩnh Thọ. Lão đã vâng mệnh của U Linh Phu Nhân mà hành động.

Ngô Cương la lên:

- Ủa! Tiểu đệ đáng lý phải nghĩ tới từ trước mới phải.

Ngô Cương giật mình, cái ghế chàng ngồi bật lên tiếng rắc rắc gãy tan tành, xuyết nữa chàng té xuống đất.

Tổng Duy Bình khuyên nhủ:

- Hiền đệ nên bình tĩnh lại.

Ngô Cương vịn vào mép bàn đứng ngăn người ra. Những tấn kịch ngày trước lại hiện lên trong đầu óc chàng.

Từ ngày chàng rời Hồ Ma liên bị Cẩm bào lão giả phát giác võ công chàng cùng một đường lối với Địa Cung.

Võ Minh phu nhân đã đưa ra mấy tuyệt kỹ của Yêu Vương thật mà chàng không hiểu.

Dịch Vĩnh Thọ mà là Yêu Vương thật thì khi nào hấn chịu khuất thân làm môn hạ kẻ khác. Hèn chi chàng đã trá hình vẫn bị hấn nhận ra.

Bao nhiêu chuyện đó chàng cần biết trước, nhưng chàng không ngờ mãi đến lúc Lã Thục Viên chỉ rõ cây Diêm Vương trâm giả, chàng mới tỉnh ngộ. Thảo nào đối phương đưa ra điều kiện là phải đến Địa Cung để cầu thân.

U Linh Phu Nhân đã tạo cho chàng có trăm năm nội lực lại sai Dịch Vĩnh Thọ giả làm Nhất Yêu cưỡng bách chàng luyện tuyệt kỹ. Món nhân tình này thật là thâm hậu. Tiếc thay! Trái tim chàng đã thuộc về người khác nên chàng đành phụ mối tình thâm hậu của đối phương.

Ngô Cương nghĩ tới đây bất giác buông tiếng thở dài.

Tổng Dục Bình trầm ngâm một lúc rồi hỏi bằng một giọng rất thân thiết:

- Hiền đệ! Hiền đệ có biết Lã Thực Viên giữ địa vị gì trong Võ Minh không?

Ngô Cương đáp:

- Cho đến bây giờ tiểu đệ vẫn chưa hay.

Tổng Dục Bình lại hỏi:

- Nàng bị bắt về liệu có xảy chuyện bất trắc không?

Ngô Cương đáp:

- Chính tiểu đệ đang lo về vụ này.

Tổng Dục Bình nói:

- Việc này để tiểu huynh thám thính cho.

Ngô Cương hỏi:

- Thám thính bằng cách nào.

Tổng Dục Bình đáp:

- Dịch Vĩnh Thọ có rất nhiều tai mắt.

Ngô Cương nói:

-Ồ! Phải rồi! Đại ca có biết Dịch Vĩnh Thọ nằm vùng trong Võ Minh vì mục đích gì không?

Tổng Dục Bình đáp:

- Để làm một việc lớn.

Ngô Cương hỏi:

- Việc lớn gì?

- Phanh phui chân tướng của Võ Lâm Minh Chủ để báo cáo với võ lâm thiên hạ đặng hiệp lực diệt trừ kẻ có tội.

Ngô Cương nghe nói bầu máu nóng sôi lên sùng sục. Hành vi của U Linh Phu Nhân thật là đại nhân đại nghĩa để vãn hồi tinh thần võ học cho thiên hạ.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Đại ca! Còn việc này chắc đại ca cũng biết?...

Tổng Dục Bình hỏi lại:

- Việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Việc này có liên quan đến những tên phản đồ của Cái Bang...

Tổng Dục Bình ngắt lời:

- Trong tệ bang từ chương môn trở xuống đối với hiền đệ rất cảm kích. Những tên nội gian đã toàn bộ bị trừng thanh rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Bây giờ chúng ta quay lại chánh đề. Bao giờ có thể thám thính được tin tức có liên quan đến Lã Thực Viên?

Tổng Dục Bình ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Tiểu huynh phái người đi lập tức và trước giờ Ngọ ngày mai tất có hồi âm.

Ngô Cương thành thật đáp:

- Đa tạ đại ca!

Tổng Duy Bình gạt đi:

- Hiền đệ nói vậy thì ra coi tiểu huynh cũng như người ngoài hay sao?

Ngô Cương bẽn lèn đáp:

- Dạ! Tiểu đệ lỡ lời xin đại ca tha thứ.

Giữa lúc ấy ngoài cửa có tiếng nói vọng vào:

- Thưa trưởng lão! Cơm rượu đã sắp sẵn rồi.

Tổng Duy Bình đáp:

- Các người đưa vào đây!

Ba tên khuất cái theo nhau bước vào. Người đi đầu ôm bình rượu. Người thứ hai cầm một cái giỏ tre. Trong giỏ đựng dưa bát và một gói nhỏ. Người thứ ba bê một bọc vải.

Tổng Duy Bình xòe tay ra nói:

- Hãy đặt cả xuống đó rồi đi lấy cái ghế khác.

Ba tên khuất cái kính cẩn vâng lời đặt mọi thứ lên bàn, bày dưa bát cùng vò rượu để xuống chân bàn rồi lui ra ngoài.

54. Chương 54: Thấy Mả Mới, Hào Kiệt Sinh Nghi

Tổng Duy Bình hô:

- Mời Kim quán sự đến đây.

Tên đệ tử đi sau cùng dạ một tiếng rồi bước ra khỏi cửa.

Chỉ trong giây lát một hóa tử vào trạc bốn mươi tuổi, chân đi tập tễnh lật đặt tiến vào, nhìn Tổng Duy Bình thì lễ hỏi:

- Trưởng lão có điều chi dạy bảo.

Tổng Duy Bình đáp:

- Bản tòa có việc này muốn nhờ đại quán sự thân hành làm giúp...

Kim quán sự nói ngay:

- Xin trưởng lão chỉ thị cho.

Tổng Duy Bình nói:

- Quán sự hãy theo ám hiệu liên lạc ngay với Dịch Vĩnh Thọ, hộ pháp ở Địa Cung, nhờ lão điều tra xem một vị cô nương tên gọi Lã Thục Viên hiện giờ lạc lõng nơi đâu và đến trưa mai cho hay tin tức.

Kim quán sự đáp:

- Tuân lệnh!

Kim quán sự vừa lui ra thì một tên đệ tử khác mang ghế vào. Đoạn gã cũng lui ra.

Tổng Duy Bình cười nói:

- Hiền đệ hãy ngồi xuống đây. Chúng ta uống một bữa say sưa để mừng ngày tái ngộ đã qua mấy phen xuất sinh nhập tử.

Y nói xong mở cái bọc ra thì có đủ gà vịt thịt cá. Y lại đập tay vào miệng hũ rượu gắn kín để mở ra. Mùi rượu thơm tho tỏa ra bốn phía.

Ngô Cương cầm bát rót rượu rồi đưa cho Tổng Duy Bình nói:

- Đại ca! Bát này để kính mừng đại ca!

Tổng Duy Bình cười nói:

- Nào! Mời hiền đệ.

Hai người cùng bưng rượu lên uống một hơi cạn sạch.

Hai người bắt đầu ăn uống thỏa thích.

Ngô Cương một dềng vui sướng vì được hội ngộ người báỉ huynh thân thiết như chân tay, một mặt chàng muốn mượn rượu tiêu sầu, nên uống bát này đến bát khác.

Tổng Duy Bình còn đang cao hứng đã thấy Ngô Cương say mềm, gục xuống bàn mà ngủ.

Lúc tỉnh dậy thì trời đã sáng rõ. Chàng phát giác ra mình nằm trên một tấm cánh cửa có giải chiếu hắt hoi, trên đầu cũng có gối vải.

Chàng trở mình ngồi dậy thì đầu óc hãy còn nặng trĩu dường như chưa tỉnh hẳn.

Tổng Duy Bình cười hề hề tiến vào nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ dậy rồi ư?

Ngô Cương bẽn lến đáp:

- Tiểu đệ tửu lượng kém qua thành ra say khướt.

Tổng Duy Bình đáp:

- Hiền đệ thay quần áo đi!

Ngô Cương hỏi:

- Lấy gì mà thay?

Tổng Duy Bình đáp:

- Quần áo đây thôi.

Y vừa nói vừa trở tay vào chiếc bọc vải.

Ngô Cương mở bọc ra thì thấy đủ cả áo quần giấy dép. Chàng rất lấy làm cảm động nói:

- Đại ca! Đại ca lo liệu cho chu đáo quá.

Tổng Duy Bình đáp:

- Những chuyện nhỏ mọn này hiền đệ để tâm làm chi?

Ngô Cương cởi bỏ quần áo đầy vết máu loang lổ. Từ đầu đến chân chàng mặc toàn đồ mới và trở lại phong độ con người anh tuấn phong lưu.

Tuy chàng nường thân cùng bọn khuất cái nhưng được tiếp đãi rất chu đáo, ăn uống đầy đủ, có điều chàng không hiểu bọn đệ tử Cái Bang này lấy đâu được đầy đủ những đồ ăn uống cho chàng.

Vào khoảng cuối giờ Thìn, sang đầu giờ Ty, quân sự họ Kim đã trở về. Ngô Cương thấy y ra chiều lặt đặt coi rất tội nghiệp thì biết là y đã phải chạy bay suốt đêm hôm qua.

Chàng cảm động vô cùng chấp tay nói:

- Tại hạ đã làm phiền quân sự phải một phen bồn ba vất vả.

Kim quân sự vội đáp:

- Tại hạ không dám. Đây bất quá là công việc phận sự của tại hạ.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Việc đó thế nào?

Kim quân sự đáp:

- Thuộc hạ đã gặp Dịch hộ pháp ở Địa Cung...

Tổng Dục Bình hỏi:

- Lão bảo sao?

Kim quân sự đáp:

- Vị cô nương họ Lã kia đã bị phế bỏ công lực và cầm chân ở trong tổng đàn.

Ngô Cương nghiêng rằng nói:

- Món nợ này phải đòi cho bằng được.

Tổng Dục Bình an ủi chàng:

- Hiền đệ! Bây giờ đã biết nàng không ngại gì đến tính mạng, tưởng cũng yên tâm được một phần.

Y quay lại hỏi Kim quân sự:

- Quân sự có hỏi về địa vị Lã Thực Viên làm gì trong Võ Minh không?

Kim quân sự đáp:

- Địa vị cô ta khá cao. Dường như có mối liên quan rất sâu xa với mình chủ.

Tổng Dục Bình nói:

- Hay lắm! Quân sự hãy đi nghỉ cho đỡ mệt.

Kim quân sự thi lễ tạ ơn rồi lui ra.

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Đại ca ơi! Tiểu đệ muốn cáo biệt đại ca...

Tổng Dục Bình chau mày hỏi:

- Hiền đệ! Anh em ta xa cách lâu ngày nay vừa tái ngộ. Sao hiền đệ lại đòi đi ngay?

Ngô Cương đáp:

- Đại ca! Tiểu đệ có nhiều việc phải làm ngay.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Về việc có liên quan đến U Linh Công Chúa, hiền đệ định xử trí ra sao?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ định thân hành xuống Địa Cung để giải thích với U Linh Phu Nhân.

Tổng Dục Bình nói:

- Tiểu huynh e rằng... vụ đó khó mà giải thích cho rõ được.

Ngô Cương nói:

- Đại ca đã biết rõ. Tiểu đệ không thể phụ người được...

Tổng Duy Bình hỏi:

- Chẳng lẽ hiền đệ lại phụ tình U Linh Công Chúa được sao?

Ngô Cương đáp:

- Việc có khinh trọng thì cách đối xử cũng phải phân biệt nên chăng...

Tổng Duy Bình ngắt lời:

- Được rồi! Bây giờ chúng ta chưa cần tranh luận đến vụ này. Sự thực sẽ biến diễn khó mà liệu trước được. Bây giờ hiền đệ có chương trình hành động như thế nào, nói cho tiểu huynh biết được chăng?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ tính rằng trước hết đến Tân Dã kiếm Liên Vân bảo chúa là Chu Oai. Sau đó sẽ đến chùa Thiếu Lâm để tìm Đại Bi...

Tổng Duy Bình lại hỏi:

- Hiền đệ nhất định đi ngay ư?

Ngô Cương nét mặt rầu rầu đáp:

- Đúng thế.

Tổng Duy Bình nói:

- Hiền đệ ơi! Đôi ta đã cùng nhau kết nghĩa chi lan. Tiểu huynh mong rằng hiền đệ để tiểu huynh giúp vào công việc phục thù của hiền đệ được chăng?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Đại ca...

Tổng Duy Bình gạt đi:

- Hiền đệ đừng nói nữa. Chúng ta sẽ gặp nhau ở dọc đường. Bây giờ hiền đệ muốn đi trước thì cứ việc thượng lộ.

Ngô Cương nói:

- Vậy tiểu đệ xin cáo từ.

Dứt lời chàng dắt thanh Phụng kiếm vào mình rồi buộc kỹ Kim châu mà Địa Cung tặng cho. Chàng ngập ngừng nói lời trân trọng cùng bá huynh rồi rảo bước ra khỏi tòa phá miếu.

Tổng Duy Bình tiễn chân chàng ra khỏi cổng miếu.

Liên Vân Bảo ở thành Tân Dã là một tòa nhà hùng vĩ. Tường cao hào sâu. Muốn vào Bảo phải qua một cây đuốc kiêu.

Một hôm vừa hết giờ Mão sang đầu giờ Thìn, có một chàng thư sinh dong nhan tuấn tú mình mặc áo xanh cưỡi con tuấn mã dưới ánh sáng huy hoàng của ban mai. Tiếng vó ngựa lộp cộp chạy đến bên đuốc kiêu trước Bảo thì từ từ dừng bước lại.

Thật là người đẹp như ngọc, ngựa bay như rồng, khiến ai trông thấy cũng phải tấm tắc khen ngợi.

Chàng thư sinh áo xanh này chính là Ngô Cương đi tầm cừ.

Ngô Cương đảo mắt nhìn cây đuốc kiêu, nhẹ nhàng từ trên lưng ngựa nhảy xuống, buộc cương vào gốc cây bên cầu. Đoạn chàng nhìn qua Bảo lâu lớn tiếng gọi:

- Có ai đó không?

Một hán tử áo đen ở trên lầu xuất hiện, lớn tiếng hỏi lại:

- Ông bạn có điều chi dạy bảo?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ muốn bái phỏng Chu Bảo chúa.

Hán tử hỏi lại:

- Ông bạn muốn ra mắt tể Bảo chúa ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế.

Hán tử lại hỏi:

- Cao tính đại danh ông bạn là gì?

Ngô Cương ngẫm nghĩ một chút rồi đáp:

- Trước đây chưa lâu tại hạ có ước hẹn với quý Bảo Chúa ở Thần Dao Hội này đã tới đây. Xin cứ như vậy thông báo cho.

Hán tử áo đen không nói gì nữa quay vào phía trong bảo gia nhân câu gì không nghe rõ.

Sau một lúc một lão già mình mặc áo lam xuất hiện. Còng ở đằng xa lão đã nhìn Ngô Cương hỏi:

- Lão phu là Tổng Quản Khâu Văn Thành ở trong Bảo. Còn cách xưng hô thiếu hiệp thế nào đây?

Ngô Cương lảng sang chuyện khác chứ không trả lời. Chàng nói:

- Xin các hạ thông báo cùng quý Bảo Chúa là tại hạ y hẹn tới đây.

Chàng nói hai chữ “y hẹn” lại nhắc đến tổng đàn Thần Dao Hội, tức là đã ám chỉ việc Sách Huyết Tam Kiếm đến đòi trả thù. Bữa trước chàng đã phao ngôn Sách Huyết Nhất Kiếm đến Tân Dã. Nếu bây giờ chàng lại xưng danh là Sách Huyết Nhất Kiếm thì e rằng Liên Văn Bảo Chúa tất kinh hãi mà trốn chạy mất, nên chàng chỉ nói y ước tới đây.

Tổng Quản Khâu Văn Thành ngần ngại một chút rồi nói:

- Tại hạ mong thiếu hiệp cho biết danh hiệu.

Ngô Cương không thể nói rõ danh tính vì sợ kẻ đối đầu văn phong trốn chạy. Chàng liền lạnh lùng đáp:

- Tại hạ nghĩ rằng chẳng cần thông báo tên báo hiệu thì quý bảo chúa cũng biết lại lịch tại hạ rồi.

Khâu tổng quản nói:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp nói vậy thì không đúng với quy củ giang hồ.

Ngô Cương ngăn người ra. Sự thực theo quy củ giang hồ muốn đến bái phỏng ai nếu không đưa bái thiếp cũng phải xưng rõ danh hiệu. Nhưng chàng lại không thể hành động theo quy củ võ lâm được. Chàng đảo mắt nhìn bề rộng con hào, và bề cao điệu kiêu rồi quyết định chủ ý: Mềm đã không trôi thì phải cứng vậy.

Chàng liền hắng giọng lạnh lùng hỏi lại:

- Khâu tổng quản! Phải chăng các hạ có ý muốn làm khó dễ với tại hạ.

Khâu tổng quản đáp:

- Lão phu chỉ biết làm việc đúng theo khuôn phép mà thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng tại hạ lại không thích theo quy củ thì làm thế nào?

Khâu quản sự đáp:

- Cái đó tại hạ đành xin lỗi thiếu hiệp vậy.

Ngô Cương hỏi nặng:

- Các hạ không muốn thông báo chẳng.

Khâu Văn Thành lạnh lùng đáp:

- Chẳng phải là tại hạ không muốn mà là không thể làm thế được.

Ngô Cương nói:

- Nếu vậy xin các hạ đừng trách tại hạ vô lễ...

Tổng Quân Khâu Văn Thành hắng giọng một tiếng rồi hỏi:

- Ông bạn muốn thế nào bây giờ?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không làm gì hết, định mạo muội tiến vào trong Bảo mà thôi.

Chưa dứt lời chàng đã nhảy mọt người lên theo thế “Phi Yến Lược Ba” vượt qua hào rồi xoay mình hạ xuống một đầu điều kiểu.

Có tiếng quát vang:

- Người dám...

Từ trong Bảo lâu, mười mấy hán tử áo đen đều rút đao kiếm ra khỏi vỏ và đứng giữ những nơi ách yếu.

Tổng Quân Khâu Văn Thành hạ lệnh phóng ám khí. Những tên bay ra tới tấp như chuồn chuồn bao phủ lấy Ngô Cương. Họ ở trên cao bắn xuống, thế càng ghê gớm.

Ngô Cương hai chân bám vào điều kiểu rồi vọt chênh chếch người lên theo thế “Diêu Tử Tảo Vân” tung mình lên cao bốn trượng tức là còn hơn mặt thành gần một trượng. Nhưng ám khí bắn ra như mưa còn cách người chàng mấy tấc liền bị làn cương khí hộ thân của chàng hất rớt xuống.

Lúc đà lên cao sắp hết chàng uốn lưng đi như chim ưng sà vào đầu tường.

Bỗng tiếng la hoảng bật lên:

- Úi chà!

Những đại hán giữ ở tòa lâu khiếp sợ vô cùng. Bản lãnh này đừng nói họ chưa nhìn thấy mà còn chưa nghe ai nói tới bao giờ.

Ngô Cương đứng vững lại đưa cặp mắt lạnh lùng ngó Tổng Quân Khâu Văn Thành thì thấy hấn sắc mặt lợt lạt. Chàng liền nói gần từng tiếng:

- Hãy dẫn tại hạ ra mắt Chu bảo chúa!

Tổng Quân Khâu Văn Thành khiếp vía lấm lét nhìn Ngô Cương mấy lần rồi cất giọng run run hỏi:

- Phải chăng các hạ là Sách Huyết Nhất Kiếm?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Các hạ đoán trúng đó!

Mười mấy tên áo đen hiện diện tại tường vừa nghe đến tên Sách Huyết Nhất Kiếm bất giác lùi hoài.

Khâu Văn Thành ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi:

- Thiếu hiệp có ước hẹn gì với tể bảo chúa?

Ngô Cương đáp:

- Ước hẹn quyết đấu sinh tử.

Khâu Văn Thành lắp bắp:

- Quyết đầu... sinh tử...

Ngô Cương giục:

- Các hạ dẫn đường đi!

Khâu Văn Thành nói:

- Mời thiếu hiệp đi theo lão phu!

Xuống Bảo lâu rồi phía trước là một con đường rộng rãi hai bên cây cối rậm rạp. Xuyên qua đường này thì đến một cái cổng có ba cửa vào.

Khâu Văn Thành không vào cửa giữa lại đi vào cửa mé có đường lát đá trướng ngỗng.

Những người đứng dọc đường này đều giương cặp mắt kinh ngạc lên nhìn Ngô Cương.

Con đường nhỏ rải đá trướng ngỗng đi men theo tường vây quanh vào khu phòng xá ở hậu viên.

Ngô Cương bỗng sinh lòng ngờ vực. Chàng viết chử Chu Oai đã chuẩn bị rồi nhưng không hiểu hẳn đã bố trí cách nào để đối phó với mình. Chàng vẫn giữ vẻ thản nhiên, lẳng lặng đi theo Khâu Văn Thành.

Chàng tưởng đến Võ lâm đệ nhất bảo nhà mình khí thế hùng vĩ và cách bố trí so với Liên Vân Bảo này còn nghiêm cấm hơn nhiều mà nay cũng biến thành một khu hoang tàn. Song thân cùng đồng môn bị chôn vùi trong Ngũ Bách Nhân Trùng. Mối thù làm máu sôi trong huyết quản, lửa hận nung cháy tâm can. Chàng nắm tay, nghiến răng. Trong đầu óc chỉ nghĩ đến một chữ máu.

Bất giác chàng đi tới một tòa nhà rất rộng trong khu vườn rộng rậm rạp như rừng.

Khâu Văn Thành trở tay về phía trước nói:

- Gần tới rồi.

Ngô Cương chỉ ồ một tiếng chứ không nói gì.

Trước mắt chàng hiện ra một bức tường không có lối vào.

Đột nhiên trong vườn hoa thấp thoáng lộ ra một ngôi mả mới cách kiến trúc rất tân kỳ. Khâu Văn Thành dừng bước trước ngôi mộ này cất tiếng run run nói:

- Tệ Bảo chúa ở đây.

Ngô Cương chấn động tâm thần ngẩng đầu nhìn lên thì quả nhiên bia mộ có khắc một dòng chữ vàng:

“Tân cổ hiển khảo Chu Công hựu Oai chi mộ” (phần mộ của Chu tên hựu là Oai mới quá cổ).

Ngô Cương hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Khâu Văn Thành đáp:

- Tệ Bảo chúa đã qua đời rồi.

Ngô Cương mắt dường tóe lửa, sát khí đằng đằng chụp lấy Khâu Văn Thành. Chàng nghiến răng hỏi:

- Chết rồi à?

Khâu Văn Thành đáp:

- Đúng thế.

Ngô Cương hỏi:

- Y chết trong trường hợp nào?

Khâu Văn Thành đáp:

- Tệ Bảo chúa ở Thần Dao hội ra về rồi bị hại ở dọc đường.

Ngô Cương hỏi:

- Ai ra tay giết hân?

Khâu Văn Thành đáp:

- Tại hạ không biết.

Ngô Cương nói:

- Thế này thì lạ thật...

Khâu Văn Thành nói:

- Cái chết của tể bảo chúa khiến cho ai cũng ngạc nhiên.

Ngô Cương hỏi:

- Trong ngôi mộ này có người thật không?

Khâu Văn Thành kinh hãi lùi một bước hỏi lại:

- Thiếu hiệp hỏi câu này nghĩa làm sao?

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng nói:

- Đây không phải là trò hí lộng quỷ thần chứ?

Khâu Văn Thành biến sắc run lên đáp:

- Thiếu hiệp nói vậy chẳng là quá lắm?

Ngô Cương gằn giọng:

- Tại hạ đã cùng quý Bảo chúa giao ước một cuộc hội diện để quyết đấu sinh tử. Nếu tại hạ không gặp mặt quyết chẳng rút lui.

- Nhưng tể Bảo chúa đã gặp hoạn bất trắc...

- Tại hạ không tin.

- Lão phu biết làm thế nào để thiếu hiệp tin lòng?

- Khai mở quan tài để chứng minh sự thật.

Khâu Văn Thành toàn thân run lên lùi lại mấy bước gằm lên:

- Thiếu hiệp đòi quật mộ mở quan ư?

- Đúng thế!

- Tiên Bảo chúa có thù oán gì với thiếu hiệp?

- Thù sâu tựa bể, oán chất tầy non.

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ngươi dám làm thế ư?

- Tại hạ đã nói sao là làm như vậy, một mặt để chứng minh chân giả và một mặt để đánh vào xác rửa thù.

Khâu Văn Thành da mặt co rúm lại thét lên hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Thù oán thế nào thử nó đi nghe?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Các hạ bắt tất phải biết làm chi.

- Ngươi... là giống ma quỷ...

- Có thể cũng không sao.

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Nếu ngươi dở thói hung tàn thì phải giết chết hết những người trong Bảo. Bằng không thì chẳng làm như thế được.

Ngô Cương cười lạt nói:

- Nếu cần tại hạ sẽ chẳng tiếc gì mà không tru lục hết toàn Bảo.

Câu nói sặc mùi máu tanh này khiến người ta phải ớn lạnh xương sống.

Khâu Văn Thành rút kiếm đánh soạt một tiếng cắt giọng hung dữ nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Trước hết ngươi hãy giết lão phu đi!

Thật là một câu nói chứa đầy một tinh thần vô đạo. Nhưng Ngô Cương hân cao như núi, chàng chẳng động tâm chút nào, lạnh lùng đáp:

- Nếu quả các hạ không muốn cho tại hạ quật mồ mở quan thì nên tự xử lấy mình đi! Các hạ không thể chịu được nữa chiêu kiếm của tại hạ đâu.

Câu nói này ở miệng Sách Huyết Nhất Kiếm thốt ra không phải là cuồng vọng. Sự thực đã chứng minh ở Công Nghĩa đài: Tứ Hải Bang Chúa và Vô Đang Trưởng Lão còn bị chàng hạ.

Khâu Văn Thành nghiêng răng gặm lên:

- Lão phu tự biết không địch nổi ngươi. Ngươi hãy động thủ đi.

Giữa lúc ấy, hai bóng người chạy ra. Người đi trước là một thiếu niên vào trạc hai mươi tuổi. Theo một thiếu phụ nà dòng. Cả hai người cùng mặc đồ trọng hiếu.

Chàng thiếu niên mặt đầy sát khí, tay cầm trường kiếm, bỗng dừng bước lại, cất tiếng hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Các hạ định làm gì?

Ngô Cương hỏi lại:

- Công tử là ai?

Chàng thiếu niên đáp:

- Tại hạ là Thiếu bảo chúa Chu Kiệt.

Ngô Cương nói:

- Hay Lắm! Còn vị kia chắc là Bảo chúa phu nhân?

Thiếu phụ buồn rầu đáp:

- Đúng thế! Tiểu phụ đây là vị vong nhân.

55. Chương 55: Vào Tử Diêm Dò La Hoạt Phật

Thiếu bảo chúa Chu Kiệt lớn tiếng hỏi:

- Các hạ muốn sao bây giờ?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Quật mộ mở quan để chứng nghiệm thi thể.

Chu Kiệt tức giận hỏi:

- Các hạ dám làm thế ư?

Ngô Cương lạnh lẽo đáp:

- Chẳng có gì là dám với không dám.

Chu Kiệt gầm lên:

- Rút kiếm ra đi!

Ngô Cương vẫn lạnh lùng đáp:

- Người không đáng đâu.

Chu Kiệt giơ kiếm lên nhằm Ngô Cương chém xuống nhanh như chớp...

Thiếu phụ vội quát lớn:

- Kiệt nhi! Người hãy lui ra.

Tiếng quát chưa dứt tiếng rú đã vang lên! Chu Kiệt loạn choạng lùi lại mấy bước miệng ứa máu tươi.

Ngô Cương đã đến đây dĩ nhiên chàng ra tay chẳng nề nang gì.

Chàng mới vung tay một cái, nội công ghê gớm đã xô ra thì Chu Kiệt không chết mà bị trọng thương.

Tổng quản Khâu Văn Thành hai mắt đỏ sọc. Hắn quát lên một tiếng thật to. Thanh trường kiếm trong tay hắn đã đâm xéo tới cực kỳ lợi hại.

Ngô Cương quát to:

- Nằm ra!

Chàng vung tay một cái. Luồng chưởng phong nặng như núi hất ra khiến cho Khâu Văn Thành cả người lẫn kiếm bị bắn văng ra xa hơn trượng rồi ngồi phịch xuống đất không đứng dậy được nữa.

Chu phu nhân run lên hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người nhất định đòi quật mộ để đánh vào thầy người chết hay sao?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Đúng thế!

Chu phu nhân nói:

- Như vậy người không đáng là một tay võ sĩ...

Ngô Cương ngắt lời :

- Tại sao vậy?

Chu phu nhân đáp:

- Tiên phu và người dù có oán hận tày trời đi nữa thì người đã chết rồi là thù tiêu giải mới phải.

Ngô Cương hững hờ nói:

- Không tiêu giải được.

Chu Kiệt gầm lên một tiếng toan nhảy xổ lại...

Chu phu nhân vội lạng người ra nắm lấy ta gã quát lên:

- Ta không cho người động thủ!

Chu Kiệt ngấp ngừng:

- Má má! Hải nhi là nam tử hán...

Chu phu nhân ngắt lời:

- Đó là dũng của kẻ thất phu. Huống chi người lại không địch nổi người ta.

Chu Kiệt nói:

- Nhưng hài nhi không nhịn nổi nữa rồi...

Chu phu nhân gạt đi:

- Không nhịn nổi thì cũng phải nhịn.

Chu Kiệt trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra. Gã tức quá không sao được, hai hàng nước mắt chảy đầm đìa.

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng:

- Tại hạ muốn động thủ quật mỗ...

Chu phu nhân nghiêng răng nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người động thủ đi!

Chu Kiệt cổ giầy dựa mà không sao thoát khỏi tay mẫu thân. Gã gào lên:

- Má má! Má má nhấn tâm để phụ thân...

Ngô Cương giơ tay lên nhằm đánh xuống ngôi mộ...

Giữa lúc ấy, bất thành linh một luồng cương khí mãnh liệt vô cùng xô tới hất Ngô Cương lùi ra một bên chàng lớn tiếng hỏi:

- Ai?

- A Di Đà Phật!

Một nhà sư lem luốc từ trong rừng cây xuất hiện.

Ngô Cương hần học kêu lên:

- Vong Ngã tiền bối!

Vong Ngã hòa thượng nhìn Ngô Cương bằng con mắt hiền hòa nói:

- Hải tử! Không nên thế!

Ngô Cương nghiêng răng ken két hỏi:

- Tại sao đại sư lại ngăn trở hành động của vãn bối?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Hải tử! Người chết là hận tiêu. Có lý đâu lại lôi thầy người ra bao giờ?

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư! Mối hận này tiêu tan thế nào được?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bất cứ việc gì cũng nên lùi lại một bước là hơn.

Ngô Cương trợn mắt lớn tiếng:

- Vãn bối không muốn lùi bước mà muốn giết hết Liên Vân Bảo. Cả con gà con chó cũng không để sống sót.

Vong Ngã hòa thượng xuất hiện tại Liên Vân Bảo là một việc mà Ngô Cương không thể nào nghĩ tới. Hành vi của nhà sư này thật không biết đâu mà lường. Hiển nhiên lão đã tính đúng từng bước nên mới chờ sẵn ở đây chứ không phải là chuyện ngẫu nhiên mà gặp.

Ngô Cương tự hỏi:

- Tại sao nhà sư này lại ngăn trở hành động báo thù của ta, chẳng lẽ thằng cha Chu Oai chết rồi thật! Hay đây chỉ là một trò giả dối bày ra để khiến ta tiêu giải cừu hận.

Chàng nghĩ vậy liền hỏi:

- Đại sư có quen biết người đã chết này rồi chăng?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương nói:

- Nếu vậy thì thật là kỳ...

Vong Ngã hòa thượng ngắt lời:

- Hải tử! Chẳng lẽ ngươi lại cho là bản tăng nói dối hay sao?

Ngô Cương thẳng thắn đáp:

- Văn bối nghĩ thế thật!

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Vậy thì ngươi lầm rồi.

Ngô Cương nói:

- Văn bối muốn chứng thực...

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Chứng thực cái gì?

Ngô Cương đáp:

- Chứng thực lời nói của đại sư.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Người chết đã nhập thổ từ bảy ngày trở lên là không nhận ra được nữa.

Ngô Cương lắng lặng một lúc rồi sát khí lại nổi lên, chàng nói:

- Lưỡi kiếm của văn bối mà không thấy máu thì quyết chẳng chịu rời khỏi nơi đây.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Ngươi định giết người chăng?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Ngươi muốn giết ai bây giờ?

Ngô Cương xoay mình nhìn mẹ con Chu Kiệt từ từ gơ Phụng kiếm lên. Bầu không khí trong trường biến thành khẩn trương vô cùng!

Vong Ngã hòa thượng niệm Phật hiệu rồi nói:

- Hải tử! Một người có tội không làm lụy đến thê nhi.

Ngô Cương cất giọng oán độc hỏi:

- Đại sư nói thế là lầm. Tại hạ thiết tưởng những trường sát kiếp xưa nay ít ai là tội nhân chân chính? Vả lại người vô tội bị giết trả thù vào đâu? Bọn họ có tội phải đi lụy đến vợ con.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Mỗi trường hợp một khác, không thể nói chung như thế được.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Người phải nghĩ tới nguyên nhân từng vụ một.

Ngô Cương nói:

- Văn bối tự có lập trường của văn bối chứ?

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Chu bảo chủ đã bị chết một cách bất ngờ, bản tăng khuyên người nên xóa bỏ mối hận này đi.

Ngô Cương hỏi:

- Làm thế nào để chứng tỏ Chu Oai đã chết thực rồi?

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Bản tăng bảo đảm vụ này.

Ngô Cương hỏi:

- Phải chăng đây là lòng từ bi thương người của đại sư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Hải tử! Bản tăng theo thuyết nhân quả mà thôi.

Ngô Cương run lên nói:

- Mục đích của văn bối là báo thù thì dù có phải xuống mười tám tầng địa ngục cũng muốn tìm cho đến nơi.

Từ lúc Vong Ngã hòa thượng xuất hiện, Chu phu nhân không mở miệng. Dường như giữa mẹ và quái hòa thượng kia có mối liên quan gì khiến cho Ngô Cương không sao giải được mối ngờ vực. Trên nguyên tắc báo thù thì chỉ tru lục những kẻ chủ hung ngày trước chứ không giết càn giết bậy. Nếu không thế thì mẹ con Chu Kiệt chẳng thể sống được tới lúc này. Vong Ngã hòa thượng muốn cho Ngô Cương nghĩ tới nguyên nhân chủ yếu là ngày trước bào huynh chàng đã tàn sát rất nhiều cao thủ phái lớn cùng võ sĩ nổi tiếng trong võ lâm, mới gây nên công phần rồi xảy ra cuộc tàn sát Võ lâm đệ nhất bảo.

Điều mà Ngô Cương suy tính là không để những hung thủ ngày trước lọt lưới.

Vong Ngã hòa thượng đã có ơn cứu mạng cho chàng lại cùng chàng sống vai tử chiến mấy phen nên chàng vẫn nể nang lão. Nếu là người khác thì chàng chẳng nghe nào.

Vong Ngã hòa thượng lại nói:

- Hải tử! Người hãy thu kiếm về để bản tăng đưa ra khỏi trang viện.

Ngô Cương hỏi:

- Sự việc kết thúc thế này ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Người chết là hận cũng tan. Kể như xong rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Nếu sự thực không phải thế này thì sao?

Vong Ngã hòa thượng hỏi lại:

- Người không tin lời của bản tăng nữa ư?

Ngô Cương đáp:

- Chẳng phải văn bối không tin lời đại sư mà không muốn kẻ thù lọt lưới.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Bần tăng trình trọng bảo chứng. Chu bảo chủ đã đi vào giấc ngủ ngàn thu rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư! Xin miễn thứ cho văn bối vô lễ hỏi một câu: vụ này có phỏng theo một thiên cổ sự của Võ Đang trường giáo không?

Vong Ngã hòa thượng cười khanh khách đáp:

- Hài tử! Người thật quá đa nghi!

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư nhất định bảo đảm chứ?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương lại hỏi:

- Chính mắt đại sư đã trông thấy Chu bảo chủ chết rồi hay sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Chẳng khác gì chính mắt mình trông thấy.

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư nói thế là nghĩa làm sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng tin được lời của Chu phu nhân.

Ngô Cương tra kiếm vào vỏ lạnh lụng nói:

- Đại sư! Văn bối mong rằng đây là lần can thiệp cuối cùng của đại sư vào công cuộc báo thù của văn bối.

Vong Ngã hòa thượng ngơ ngác đáp:

- Hài tử! Kể xuất gia mà phải tiêm nhiễm bụi trần là có chỗ khổ tâm không thể dùng được, chứ chẳng có ý gì ngăn trở hành động của người cả.

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư có mối khổ tâm thế nào?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Người đừng vặn hỏi đại sư về điểm này?

Ngô Cương cố nhịn nói:

- Đại sư! Đã thế thì văn bối hãy tin lời đại sư một phen. Văn bối xin cáo từ.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Hài tử! Bần tăng đưa người ra...

Ngô Cương gạt đi:

- Không dám phiền đại sư.

Dứt lời chàng đã vọt ra ngoài vườn rồi theo lối cũ vượt qua bảo lâu mà ra.

Ngô Cương ra khỏi Liên Vân Bảo chàng lên ngựa nhằm phía Dự Trung mà tiến. Chàng lại dự định từ đây qua Nam Dương, vượt núi Phục Ngưu đến Nhữ Châu rồi lên thẳng chùa Thiếu Lâm và núi Tung Sơn. Xong

việc ở chùa Thiếu Lâm chàng quay về Phàn Thành yết kiến U Linh phu nhân trả lời về hôn ước ngày xưa. Sau đó chàng sẽ qua sông Hán Thủy đến núi Long Trung tìm tới Võ Minh để báo thù.

Dọc đường chàng vào quán trọ như là một sĩ tử du học không ai biết chàng chính là Sách Huyết Nhất Kiếm đã làm chấn động võ lâm.

Sau hơn mười ngày hành trình, Ngô Cương đi tới thành Đàng Phong, vào nghỉ tại khách sạn Vạn An. Chàng buộc ngựa, tắm rửa xong thì trời đã gần tối, liền gọi tữu bảo lấy rượu nhắm ra rót uống một mình.

Gã tiểu nhị thấy Ngô Cương thuộc dòng phong lưu công tử nên hầu hạ rất chu đáo.

Ngô Cương uống một mình buồn tẻ liền bảo tiểu nhị ngồi chơi nói chuyện cho đỡ hiu quạnh.

Tiểu nhị ít hiểu chuyện giang hồ và gã thấy chàng có vẻ thư sinh nên kể toàn chuyện cổ tích về đạo đức. Những chuyện này đối với Ngô Cương thật là đầu Ngô mình Sở, chàng ngồi nghe chỉ mỉm cười.

Rượu đã ngà ngà, Ngô Cương chợt nhớ ra điều gì liền hỏi:

- Tiểu nhị ca! Người đã tới chùa Thiếu Lâm bao giờ chưa?

Gã tiểu nhị hớn hỏ đáp:

- Dĩ nhiên tiểu nhân tới rồi. Tiểu nhân không phải nói khoác: Trong chùa Thiếu Lâm có bao Phật tổ, Bồ tát, bao nhiêu cổ thụ, tiểu nhân nhắm mắt cũng tính được.

Ngô Cương nức nở khen:

- Ái chà! Vậy ra tiểu nhị ca thông thạo lắm nhỉ?

Tiểu nhị đáp:

- Công tử quá khen rồi! Tình thực mà nói tiểu nhân sinh trưởng ở miền sơn cước nên chùa Thiếu Lâm là nơi thường tới thưởng ngoạn.

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại hạ muốn kiếm một người, chẳng hiểu tiểu nhị ca có biết không?

Tiểu nhị đáp:

- Trong chùa Thiếu Lâm trên từ chương môn phương trượng, dưới tới đầu bếp, tiểu nhị quen hết, công tử nói ra là tiểu nhị biết ngay...

Ngô Cương nói:

- Tại hạ muốn hỏi một vị hòa thượng pháp hiệu là Đại Bi.

Tiểu nhị ngơ ngác vò đầu gãi tai, hồi lâu không nói ra được.

Ngô Cương lại hỏi:

- Sao? Chắc tiểu nhị ca còn vị hòa thượng này chưa quen biết.

Tiểu nhị giơ tay lên nói:

- Khoan đã! Công tử hãy để tiểu nhân nghĩ một chút. Chà! Đại Bi... Đại Bi... à có rồi.

Ngô Cương phấn khởi tinh thần hỏi:

- Sao?

Tiểu nhị ngập ngừng:

- Sao công tử lại kiếm vị Phong Phật đó.

Ngô Cương hỏi:

- Phong Phật là nghĩa là làm sao?

Tiểu nhị đáp:

- Y là một vị Phong hòa thượng.

Ngô Cương hỏi:

- Hiện giờ Đại Bi có ở chùa không?

Tiểu nhị đáp:

- Chắc y cũng chưa đi đâu xa. Năm ngoái tiểu nhân vào chùa có nghe người ta nhắc đến lão.

Ngô Cương hỏi:

- Vị hòa thượng này có địa vị gì ở trong chùa?

Tiểu nhị đáp:

- Địa vị... lão khá lớn. Chưởng môn phương trượng hiện nay Phật Ấn thiền sư kêu lão bằng sư thúc.

Ngô Cương hỏi:

- Lão hòa thượng đó là sư thúc của chưởng môn hay sao?

Tiểu nhị đáp:

- Đúng rồi! Mấy chú tiểu thường kêu lão bằng Phật sống.

Ngô Cương nói:

- Ô! Tiểu nhị ca! Sáng mai vào lúc gà gáy tại hạ đi ra ngoài kiếm bạn, nhờ tiểu nhị ca tắm rửa cho ngựa và chôn ăn cỏ non một chút.

Tiểu nhị hỏi:

- Được rồi! Công tử lấy thêm rượu nữa không?

Ngô Cương đáp:

- Đủ rồi! Người hãy thu dọn đi.

Tiểu nhị dọn mâm bàn rồi lấy một bình trà đem vào. Đoạn gã chúc câu vạn phúc rồi trở ra khép cửa phòng lại.

Ngô Cương đã phải một vố, nay chàng không dám lơ đãng nữa. Chàng gài then cửa sổ, cầm thanh Phụng kiếm gối xuống đầu giường rồi mới tắt đèn cỗi áo lên giường nằm.

Chàng ngủ một đêm bình yên. Gà gáy ba đạo, chàng trở dậy tắm rửa. Tiểu nhị nghe tiếng chàng động lịch kịch liền đưa đồ ăn sáng vào.

Ngô Cương lật đật ăn xong, tiểu nhị vừa dọn đồ vừa hỏi:

- Đêm qua công tử ngủ yên chăng?

Ngô Cương đáp:

- Ô! Ngủ yên lắm!

Tiểu nhị nói:

- Tiểu nhân đã sắp ngựa để ở ngoài rồi.

Ngô Cương nói:

- Tiểu nhị ca được việc chưa.

Chàng nói xong lấy ra ít bạc vụn để trên bàn hỏi:

- Bấy nhiêu đã đủ chưa?

Tiểu nhị nghiêng mình đáp:

- Kể cả tiền giữ ngựa nữa cộng là bảy đồng bốn phân bạc.

Ngô Cương nói:

- Còn thừa thì thưởng cho tiểu nhị ca.

Tiểu nhị nói:

- Đa tạ công tử! Công tử kiếm bạn xong nếu còn ở đây xin lại chiếu cố cho tiểu điếm.

Ngô Cương đáp:

- Được rồi!

Ngô Cương ra khỏi điếm lên ngựa thì trời vừa tờ mờ sáng. Chàng gia roi cho ngựa chạy thẳng đến núi Tung Sơn. Lòng chàng mừng thầm được tiểu nhị nói cho hay về Đại Bi. Như vậy đỡ cho chàng khỏi mất công thám thính. Rồi chàng tự hỏi:

- Lúc lâm tử, Tôn thúc thúc (tức Thiết Tỳ Viên Tôn Cảnh) đã nói ra mấy tiếng: “Thiếu Lâm... Đại Bi...” là nghĩa là làm sao? Chẳng lẽ lão bị truy sát cùng với Phụng kiếm chủ nhân có chỗ liên quan?

Chàng nghĩ không ra được vụ bí mật này.

Ngô Cương đi tới chân núi liền gửi ngựa vào trong một nhà nông dân rồi đi bộ lên núi.

Vừa đến cửa sơn môn, một nhà sư to béo tay cầm nguyệt nha sản chạy ra hỏi:

- Phải chăng thí chủ đến dâng hương?

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp liền:

- Tại hạ kiếm người.

Nhà sư hỏi:

- Thí chủ muốn kiếm ai?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ muốn kiếm Đại Bi Hoạt Phật.

Nhà sư giữ cửa ra vẻ sinh nghi ngó Ngô Cương mấy lần rồi hỏi:

- Thí chủ muốn gặp Hoạt Phật ở tệ tự ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Nhà sư hỏi:

- Xin lỗi thí chủ! Hoạt Phật không tiếp người ngoài bao giờ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nhưng bữa nay ra ngoài lệ đó.

Nhà sư hỏi:

- Thí chủ nói vậy là nghĩa làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ nhất định muốn gặp Hoạt Phật.

Nhà sư nói:

- Thí chủ không nhận lầm địa phương chứ?

Ngô Cương hỏi lại:

- Nơi đây có phải chùa Thiếu Lâm không?

Nhà sư đáp:

- Đúng rồi!

Ngô Cương nói:

- Thế thì tại hạ không nhận lầm đâu.

Nhà sư sa sầm nét mặt nói:

- Mời thí chủ xuống núi đi. Đừng nhiều lời vô ích.

Ngô Cương cười lạt hỏi:

- Đại hòa thượng! Thời giờ của tại hạ rất quý báu, hòa thượng vào bấm giùm hay tại hạ tự mình đi thẳng vào chùa?

- Thí chủ ý sức mạnh chăng?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Hòa thượng muốn nói sao cũng được.

Nhà sư mập tức mình đập cây nguyệt nha xuống đất xẵng giọng:

- Này thí chủ! Chùa Thiếu Lâm đây không phải là nơi thí chủ phóng túng được đâu.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Tại hạ nhất định phóng túng.

Nhà sư nói:

- Nếu vậy tiểu tăng đành đắc tội.

Ngô Cương nói:

- Đại hòa thượng không đáng đâu.

Chàng vừa dứt lời bóng người đã biến mất.

56. Chương 56: Cuộc Nói Chuyện Giữa Ngô Cương Và Đại Bi

Nhà sư ra chiều kinh hãi ngơ ngác cho là ban ngày có quỷ xuất hiện.

- Lạ thật! Thằng nhỏ này có vẻ tà khí.

Lão quay đầu lại đã thấy Ngô Cương đi tới cửa chùa liền lớn tiếng la:

- Chặn y lại!

Bốn nhà sư vào hạng tráng niên nghe tiếng vội chạy ra. Một nhà sư lớn tiếng quát:

- Thí chủ định sấn vào chùa chăng?

Ngô Cương tiến lại đến gần trước mặt bốn nhà sư lạnh lùng đáp:

- Vị hòa thượng giữ sơn môn không chịu thông báo nên tại hạ phải tìm vào.

Nhà sư mập đã đuổi tới nơi, lớn tiếng:

- A Di Đà Phật!

Tiếng niệm Phật hiệu oang oang vọng ra.

Bốn nhà sư liền rẽ sang hai bên chấp tay hành lễ.

Một vị lão tăng mặt mũi trầm tĩnh từ từ đi ra đến cửa giữa thì dừng bước. Mục quang lấp lánh ngó Ngô Cương chấp tay hỏi:

- Bần tăng là tri khách Tu Duyên. Thí chủ quang lâm có điều chi dạy bảo.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ xin ra mắt Đại Bi Hoạt Phật.

Tri khách tăng đáp:

- Hoạt Phật không tiếp những bạn ở phương xa đến.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ đi suốt ngày đêm tới đây thể nào cũng phải ra mắt cho bằng được.

Tri khách tăng là Tu Duyên đã dày công phu hàm dưỡng. Nhà sư không thay đổi sắc mặt đáp:

- Bần tăng e rằng khó mà tuân lệnh được?

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư ngại khó chăng?

Tri khách tăng hỏi lại:

- Thí chủ cầu kiến Hoạt Phật có việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Cứ được gặp ngài sẽ rõ.

Tri khách tăng hỏi:

- Cách xưng hô thí chủ thể nào?

Ngô Cương dần từng tiếng đáp:

- Tại hạ là Sách Huyết Nhất Kiếm.

Tri khách Tu Duyên đột nhiên biến sắc lùi lại ba bước. Còn năm nhà sư bật tiếng la hoảng:

- Thí chủ là... Sách Huyết Nhất Kiếm ư?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Chính thị tại hạ.

Tri khách tăng hỏi:

- Chẳng lẽ bản tự cũng thiếu nợ máu của thí chủ hay sao?

Câu nói này khiến Ngô Cương nổi lòng cừ hận. Thật ra ngày trước chùa Thiếu Lâm cũng dính vào vụ án Võ lâm đệ nhất bảo. Chàng định gặp Đại Bi rồi mới đòi nợ. Bây giờ đối phương nhắc tới, chàng liền thay đổi tâm ý. Mắt lộ sát khí, chàng cất giọng the thé đáp:

- Phải rồi! Tại hạ vì đòi nợ mà đến đây.

Tri khách tăng hỏi:

- Thí chủ đòi nợ gì?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Dĩ nhiên là nợ máu.

Tu Duyên lại lùi bước nữa run lên hỏi:

- Nợ máu thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Đại sư nên đến hỏi phương trượng câu này mới phải.

Tri khách tăng Tu Duyên ngần ngừ một lúc rồi cương quyết né mình đáp:

- Xin mời thí chủ hãy vào phòng khách dùng trà, để tiểu tăng vào bẩm phương trượng.

Ngô Cương không khiên tốn gì nữa hiên ngang đi vào.

Chàng vừa chuyển qua viện Vi Đà thì tri khách tăng vội vượt lên trước nói:

- Mời thí chủ quanh sang mé hữu.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Tại hạ không khát nước bắt tất phải vào phòng khách. Để tại hạ vào trong viện chờ đợi chuông môn.

Tri khách tăng không sao được, đành trở gót lật đặt đi ngay.

Giới luật chùa Thiếu Lâm rất nghiêm ngặt. Tuy có nhiều đệ tử lướt qua bên mình chàng nhưng đều cúi đầu xuống tựa hồ không phát giác ra có người lạ đến.

Ngô Cương đứng ngầy người như tượng đá ở trong viện quay mặt vào Đại Hùng bảo điện. Lòng chàng âm ỉ ngọn lửa cừ hận.

Ba tiếng chuông vang lên! Một đoàn người từ viện bên thông thả đi ra. Vị nào cũng lộ vẻ trang nghiêm. Tất cả mười tám vị đến dưới thềm rồi chia ra đứng hai bên. Những vị này không ai ngó Ngô Cương một cái nào.

Xem chừng những nhà sư này đều là hộ pháp chấp sự ở các viện.

Lại một hồi chuông nữa. Một vị lão tăng mặc áo cà sa bằng gấm từ chính viện xuất hiện. Vị lão tăng này bảo tướng rất trang nghiêm, không giận mà có oai.

Mười tám nhà sư bày hàng đều chấp tay để trước ngực cúi đầu tuyên Phật hiệu.

Vị lão tăng ung dung cất bước vượt qua mười tám nhà sư đi tới trước mặt Ngô Cương còn cách chừng ba trượng thì dừng bước.

Cặp mắt rất oai nghiêm nhìn Ngô Cương, lão tăng chấp tay hỏi:

- Thí chủ quang lâm có điều chi dạy bảo?

Ngô Cương chấp tay đáp:

- Phải chăng tôn giá là Phật Ấn thiền sư?

Lão tăng đáp:

- Chính là bản tòa.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ đến đây có hai việc...

Phật Ấn thiền sư hỏi:

- Xin thí chủ cho bản tòa nghe đó là những việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Việc thứ nhất là yết kiến Đại Bi Hoạt Phật của quý tự.

Phật Ấn thiền sư hỏi:

- Còn việc thứ hai?

Ngô Cương đáp:

- Xin chưởng môn nhân thanh toán một món nợ.

Phật Ấn thiền sư hỏi:

- A Di Đà Phật! Thí chủ đòi nợ gì?

Ngô Cương đáp:

- Món nợ máu mười năm trước đây.

Phật Ấn thiền sư biến sắc trầm giọng hỏi:

- Lai lịch của tiểu thí chủ thế nào?

Ngô Cương dùng phép truyền âm nhập mật nhìn Thiếu Lâm phương trượng đáp:

- Tại hạ là Ngô Cương, đứa con mồ côi của Võ Thánh, đến đây đòi món nợ máu ngày trước.

Phật Ấn thiền sư loạng choạng lùi lại mấy bước. Mắt chiếu ra những tia hàn quang nhìn Ngô Cương không chớp.

Đột nhiên Phật Ấn thiền sư giơ tay lên nói:

- Các người hãy lui ra và truyền pháp dụ của bản tòa: bốn mặt đại diện không để cho tên đệ tử nào qua lại.

Mười tám nhà sư chấp sự đều lộ vẻ kinh nghi, nhưng phải tuân theo pháp dụ của chưởng môn, liền chấp tay chuyển mình rút lui.

Ngô Cương nghĩ thầm trong bụng:

- Lão trọc này tinh minh lắm. Lão cho bọn môn hạ lui ra để tự mình gánh lấy trách nhiệm cho khỏi đổ máu nhiều.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Phật Ấn thiền sư đã xoay mình tiến thêm mấy bước. Lão nhìn Ngô Cương lần nữa rồi khẽ hỏi:

- Phải chăng thí chủ quả là dòng dõi của Võ Thánh Ngô Vĩnh Thái?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Cái đó không còn giả được nữa.

Phật Ấn thiền sư nói:

- Lão tăng không ngờ Võ Thánh còn người nối dõi...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nếu không thì món nợ máu năm trăm người chẳng còn ai đòi nữa. Chưởng môn nhân! Tại hạ dùng kiếm. Vậy chưởng môn...

Phật Ấn thiền sư ngắt lời:

- Hãy khoan!

Ngô Cương hỏi:

- Chưởng môn có điều chi trở lại chăng?

Phật Ấn thiền sư hỏi lại:

- A Di Đà Phật! Bản tòa không có điều trở lại trắng chi hết. Phải chăng thí chủ còn muốn gặp Đại Bi Hoạt Phật?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Phật Ấn thiền sư hỏi:

- Thí chủ muốn gặp Hoạ Phật để làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Để điều tra bàn chứng một việc.

Phật Ấn thiền sư hỏi:

- Việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ phải gặp đích thân Đại Bi mới có thể trình bày được.

Phật Ấn thiền sư nói:

- Vậy thí chủ hãy đi theo bản tòa.

Ngô Cương liền theo Phật Ấn thiền sư xuyên qua mấy tòa điện đường vào một khu rừng tùng bách âm u ở phía sau chùa. Trong khu rừng này hiện ra một bức tường vây bằng đá xếp lên. Trên tường rêu xanh phủ kín. Hai cánh cửa gỗ lọt vào trong tường. Ngoài cửa cách chừng một trượng cắm một tấm biển gỗ trên đề hai chữ “Cấm địa”.

Ngô Cương nghĩ thầm trong bụng:

- Phải chăng đối phương có nguy kế gì để đối phó với mình?

Bất giác chàng sờ vào đốc kiếm. Chàng định bụng hễ xảy ra điều gì khác lạ là hạ sát chưởng môn phương trượng.

Phật Ấn thiền sư đi thẳng tới trước cửa gỗ hai tay chấp đảnh trước ngực lên tiếng:

- Phật Ấn xin bái yết sư thúc.

Ngô Cương lảo bảo:

- Té ra Đại Bi ở trong khu cấm địa.

Hồi lâu phía trong cửa có thanh âm khàn khàn của một lão già đáp vọng ra:

- Ta đã bảo không được quấy nhiễu ta kia mà?

Phật Ấn thiền sư nói:

- Sư thúc! Có giòng đôi Võ Thánh lên chùa...

Người bên trong hỏi ngay:

- Sao?

Phật Ấn thiền sư nhắc lại:

- Người thừa kế Võ Thánh xin yết kiến sư thúc.

Người bên trong hỏi:

- Người đó đâu?

Phật Ấn thiền sư đáp:

- Hiện ở ngoài cửa.

Tiếng người bên trong nói:

- Bảo y vượt tường mà vào.

Phật Ấn thiền sư hỏi :

- Sư thúc không mở cửa cấm ư?

Hồi lâu không có tiếng đáp lại, Phật Ấn thiền sư quay lại hỏi Ngô Cương:

- Thí chủ đã nghe thấy chưa?

Ngô Cương trầm tư một lúc rồi xẵng giọng:

- Chưởng môn nhân! Nếu trong này có chuyện man trá thì nơi cấm địa của Phật sẽ biến thành một trường đồ sát.

Phật Ấn thiền sư cặp lông mày nhủ thấp tuyên Phật hiệu rồi nói:

- Thí chủ thật quá lo xa.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ cũng mong không đến nỗi như vậy.

Phật Ấn thiền sư nói:

- Mời thí chủ vào đi!

Ngô Cương nhìn địa thế bức tường rồi nhẹ nhàng nhẩy vọt lên mặt tường. Chàng ngó vào phía trong thấy có một căn nhà tranh ẩn hiện trong bụi trúc. Phong cảnh nơi đây u nhã thoát tục, tựa hồ một thế giới riêng biệt.

Chàng liền nhẩy xuống, vừa đi được ba bước bỗng thấy trong cửa có tiếng nói vọng ra:

- Đứng lại!

Ngô Cương bất giác dừng bước. Chàng định thần nhìn lại không khỏi cả kinh thất sắc. Căn nhà tranh không hiểu biến đâu mất. Trước mắt là một vùng cây cỏ mênh mông bát ngát. Những lối đi rải đá trắng ngỗng ngang dọc khắp nơi. Chàng ngẩng đầu nhìn lên thì ánh sáng mặt trời cũng bị che lấp.

Ngô Cương ngơ ngác lảo bảo:

- Lạ thật! Vừa rồi mình thấy khu vực trong bức tường vây nhiều lắm là không đầy mười trượng mà sao bây giờ nơi đây lại hoang vu bát ngát.

Nhưng rồi chàng tỉnh ngộ cho là những cây hoa đó đã chiếu theo lẽ sinh khắc trong kỳ môn mà trồng. Về môn này chàng lại chẳng hiểu chút gì. Chàng tưởng mình đã lạc vào cạm bẫy của đối phương.

Bụng nghĩ như vậy, chàng không khỏi nghiêng răng cắn hận.

Ngô Cương rút thanh Phụng kiếm ra đánh soạt một cái.

Bỗng có tiếng người hỏi:

- Thí chủ định làm gì?

Thanh âm nghe tựa hồ trong gang tấc mà chẳng thấy người đâu.

Ngô Cương định thần, chống kiếm trầm giọng hỏi lại:

- Phải chăng thiền sư là Đại Bi Hoạt Phật?

Thanh âm kia đáp lại:

- Chính là lão tăng.

Ngô Cương hỏi:

- Vãn bối có việc xin vào ra mắt được chăng?

Thanh âm kia đáp:

- Thí chủ hãy chứng minh lai lịch trước đã.

Ngô Cương đáp:

- Văn bối là con nhỏ của Võ Thánh tên gọi Ngô Cương.

Thanh âm kia hỏi:

- Thí chủ muốn gặp lão tăng có việc gì?

Ngô Cương hỏi lại:

- Lão tiền bối có nhận biết Thiết Tỳ Viên Tôn Cảnh không?

Thanh âm kia nói:

- Tôn Cảnh ư? Y làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Tôn Cảnh bị những tay cao thủ Võ Minh truy sát. Lão bị trọng thương và đã chết rồi...

Thanh âm kia niệm Phật hiệu rồi đáp:

- Y có di ngôn gì không?

Ngô Cương đáp:

- Lúc văn bối nhận ra thì y chỉ nói được bốn chữ “Thiếu Lâm Đại Bi...” Rồi y chết ngay.

Thanh âm kia hỏi:

- Y có nhận được thí chủ không?

Ngô Cương đáp:

- Y chỉ biết văn bối là... Sách Huyết Nhất Kiếm.

Thanh âm kia hỏi:

- Y đã không biết lai lịch của thí chủ sao lại nói đến pháp hiệu của lão tăng?

Ngô Cương đáp:

- Vì văn bối đeo thanh Phụng kiếm bên mình.

Thanh âm kia la lên:

- Ủa! Phụng kiếm! Phụng kiếm!

Ngô Cương đầy lòng ngờ vực tự hỏi:

“Không hiểu đối phương là thù hay là bạn? Tôn Cảnh chỉ nói có bốn chữ ”Thiếu Lâm... Đại Bi” rồi tắt hơi, mình chẳng hiểu ý tứ ra sao?”

Đại Bi lên tiếng:

- Thí chủ xoay về mé tả ba bước rồi lại xoay sang mé hữu đi ba bước. Tiếp tục tiến về phía trước năm bước rồi chuyển sang mé hữu hai bước.

Ngô Cương không biết làm thế nào đành theo lời chỉ thị rồi cất bước.

Khi chàng chuyển hai bước tối hậu về mé hữu thì bao nhiêu ảo ảnh đều mất hết. Hiện chàng đứng trước cửa căn nhà tranh.

Một vị lão tăng mày trắng ngồi xếp bằng ngay giữa cửa. Cặp mắt lão loang loáng đang chú ý nhìn chàng.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng tự nhủ:

- Bất luận gặp tình trạng nào ta cũng phải giữ lễ trước đã.

Nghĩ vậy chàng liền thu kiếm về, chấp tay xá dài nói:

- Văn bối xin tham kiến lão tiền bối.

Đại Bi hỏi:

- Người là con của Ngô Vĩnh Thái ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Đại Bi nói:

- Thí chủ hãy bỏ mặt nạ ra!

Ngô Cương kinh hãi vô cùng vì chàng đeo tấm mặt nạ mỏng dính đến Yêu Vương còn không khám phá ra được mà nhà sư già này vừa ngó tới đã biết ngay thì nhân lực lão quả đến trình độ ghê người.

Chàng thấy thân thể mình đã bị bộc lộ nên chẳng giấu diếm làm chi nữa, liền đưa tay lên lột tấm mặt nạ ra.

Đại Bi gật đầu nói:

- Đúng là tư cách long phụng. Hài tử! Không ngờ ngươi lại thoát nạn...

Ngô Cương lộ vẻ bi phẫn đáp:

- Cũng là nhờ hoàng thiên có mắt.

Đại Bi hỏi:

- Tôn Cảnh bảo thí chủ làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Y không dặn bảo chi hết, chỉ nói được bốn tiếng rồi tắt hơi.

Đại Bi hỏi:

- Vì nghe bốn tiếng đó mà ngươi đến Thiếu Lâm ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi!

Đại Bi hỏi:

- Ngươi muốn biết điều chi?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối muốn biết vì sao mà Tôn Cảnh tìm Phụng kiếm chủ nhân?

Đại Bi đáp:

- Cái đó dễ hiểu lắm. Y muốn bắt liên lạc với Phụng kiếm chủ nhân để cùng mưu việc báo thù.

Ngô Cương chấn động tâm thần, chàng nói:

- Văn bối nghĩ rằng nguyên nhân không phải chỉ có vậy mà thôi.

Đại Bi nhắm mắt lại dường như để suy nghĩ điều gì. Lát sau lão hỏi lại:

- Tại sao thanh Phụng kiếm lại ở trong tay thí chủ?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối vì sự ngẫu nhiên trú ngụ ở gần Hồ Ma để luyện võ kỹ, khi xong việc bỗng gặp Phụng kiếm chủ nhân. Y tự nguyện cho văn bối mượn thanh kiếm này để sử dụng.

Đại Bi hỏi:

- Ô! Người có biết Phụng kiếm chủ nhân là ai không?

Ngô Cương đáp:

- Y là tẩu tẩu của văn bối. Nhưng...

Đại Bi hỏi:

- Nhưng làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Nhưng y lại không hiểu lai lịch văn bối.

Đại Bi hỏi:

- Thế thì sao y lại đem thanh kiếm báu quý hơn tính mạng cho thí chủ mượn?

Ngô Cương đáp:

- Vì y hi vọng nhờ thanh Phụng kiếm này để tìm ra Long kiếm.

Đại Bi hỏi:

- Người có biết Long kiếm chủ nhân là ai không?

Ngô Cương đáp:

- Y là gia huynh tên gọi Ngô Hùng.

Đại Bi hỏi:

- Ngô Hùng hiện lạc lõng nơi đâu?

Ngô Cương đáp:

- Không hiểu y còn sống hay chết mà thanh Long kiếm đã thấy xuất hiện.

Đại Bi long lanh cặp mắt như điện chớp, run lên hỏi:

- Long kiếm đã xuất hiện trên chốn giang hồ rồi ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Đại Bi hỏi:

- Thanh Long kiếm đã lọt vào tay ai?

Ngô Cương đáp:

- Một quái khách che mặt mình mặc áo xám mà văn bối không hiểu lai lịch. Chỉ biết hắn là một phần tử trong Võ Minh.

Đại Bi hỏi:

- Quái khách che mặt ư? Võ Minh là gì?

Ngô Cương xem chừng Đại Bi hòa thượng không có ác ý gì với chàng. Trái lại dường như lão còn có mối liên quan bí mật với nhà chàng. Chàng không ngờ bữa nay lại thu lượm được kết quả ra ngoài sự tưởng tượng. Có điều phái Thiếu Lâm ngày trước cũng là một phần tử tham dự cuộc huyết án tại Võ lâm đệ nhất bảo thì trong vụ này tất còn có điều chi ngoắt ngoéo.

Bỗng Đại Bi lớn tiếng:

- Những điều tiên liệu của lão tăng quả không lầm.

Ngô Cương chấn động tâm thần hỏi:

- Lão tiên bối tiên liệu thể nào?

Đại Bi đáp:

- Người chủ hung trong vụ huyết án Võ lâm đệ nhất bảo...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Là ai?

Đại Bi đáp:

- Võ Lâm Minh Chủ.

Ngô Cương hỏi:

- Đó là một điểm mà mọi người đều biết vì ngày ấy phải chăng là Võ Minh cầm đầu vụ này?

Đại Bi nói:

- Còn có nguyên nhân trọng yếu khác nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Đại Bi hỏi lại:

- Có phải thí chủ vừa nói Tôn Cảnh bị người Võ Minh truy sát mà chết không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Đại Bi ngập ngừng:

- Cái đó là...

Ngô Cương ngắt lời:

- Văn bối không hiểu.

Đại Bi nói:

- Tôn Cảnh quy đầu Võ Minh là theo ý kiến của lão tăng với mục đích điều tra lai lịch Võ Lâm Minh Chủ. Đồng thời dò la bào huynh của thí chủ là Ngô Hùng. Y đã gây nên nhiều chuyện tàn sát để rước lấy cái họa diệt môn. Vụ mất tích cũng ở trong vào bí mật.

57. Chương 57: Tưởng Cừu Gia Lại Hóa Ân Nhân

Ngô Cương rất xúc động lại hỏi:

- Vụ gia huynh mất tích có liên quan gì đến Võ minh không?

Đại Bi thở phào một cái đáp:

- Câu chuyện kể từ đầu thì lão tăng cùng với lệnh tôn đều nhận định thằng nhỏ Ngô Hùng bản tính lương thiện và thuần hậu, chứ không phải hạng tà ác. Trong vụ này tất có điều chi ngoắc ghẹo. Nhưng Ngô Hùng mất tích một cách thần bí, nên không thể nào chứng thực chân tướng y. Võ minh đề nghị đem toàn bộ Võ lâm trung nguyên ra đối phó với Võ lâm đệ nhất bảo. Lão tăng có một nhận xét và dĩ nhiên mới là chuyện phỏng đoán, có thể sự thực không đúng như vậy...

Ngô Cương run lên hỏi:

- Theo nhận xét của tiên bối thì sao?

Đại Bi đáp:

- Ngày ấy có nhân vật tự xưng là Nam Hoang Kỳ Nhân đem thủ hạ đến giải quyết vụ Thất Linh giáo đầu độc võ lâm rồi y được công khai suy tôn lên làm Võ lâm minh chủ. Lệnh tôn không chịu gia nhập Võ minh nên gây thù với tổ chức này.

Ngô Cường dường như đã cảm giác được một phần nhưng chàng không hiểu được ngọn ngành, liền băng khuâng hỏi:

- Vì thế mà tiền bối cho rằng đó là một âm mưu rất lớn phải không?

Đại Bi đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cường hỏi:

- Nhưng gia huynh Ngô Hùng sát hại những tay cao thủ các môn phái là thật kia mà?

Đại Bi đáp:

- Vấn đề là chỗ đó nên bây giờ cần kiểm lệnh đại ca lạc lõng nơi đâu?

Ngô Cường nói:

- Có khi y không còn sống trên thế gian nữa.

Đại Bi nói:

- Cũng có thể như vậy nhưng cần phải chứng minh sự thực. Đáng tiếc...

Ngô Cường hỏi:

- Đáng tiếc điều chi?

Đại Bi đáp:

- Đáng tiếc Tôn Cảnh cũng bị hại mất rồi. Không thì đã tìm ra manh mối trọng yếu. Căn cứ vào chỗ y bị truy sát thì hiển nhiên y biết được nhiều bí mật rồi. Vì đối phương phát giác hành tung của y đến nằm vùng nên mới hạ độc thủ. Mặt khác thanh Long kiếm là món vũ khí của lệnh đại ca nay lại nằm trong tay bọn Võ minh thì vụ bí mật này cần được khám phá.

Ngô Cường nghiêng rằng đáp:

- Văn bối thế phải điều tra lai lịch của quái khách che mặt kia.

Đại Bi đột nhiên trầm giọng:

- Võ công của ngươi là do ai truyền thụ cho?

Bây giờ Ngô Cường không còn nghi ngờ Đại Bi nữa nên thản nhiên đáp:

- Ngẫu nhiên văn bối nhặt được tấm Huyết y ghi võ công này.

Đại Bi hỏi:

- Sao tấm Huyết y ư?

Ngô Cường đáp:

- Phải rồi! Nguyên tấm Huyết Y này ở trong tay một người dưới trướng Võ minh. Lão bị đồng môn truy sát, lúc lâm tử lão đưa Huyết y kỳ thư tặng cho văn bối...

Đại Bi hỏi:

- Người đó tên chi?

Ngô Cường đáp:

- Lão là Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn.

Đại Bi toàn thân run bần bật hỏi:

- Lý Thanh Sơn chết rồi ư?

Ngô Cương kinh hãi hỏi lại:

- Chẳng lẽ Lý Thanh Sơn cũng là con cờ của lão tiên bối sắp đặt trước ?

Đại Bi đáp:

- Không phải đâu! Lão là người trợ thủ của Tôn Cảnh. Cả hai gia nhập Võ minh là cùng một mục đích.

Ngô Cương la lên:

- Ủa!

Lòng chàng cực kỳ kích động không bút mực nào tả xiết. Chàng có ngờ đâu Thiết Tỳ Viên Tôn Cảnh và Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn đều vì vụ huyết án của nhà chàng mà ngộ hại. Đồng thời Đại Bi hòa thượng cũng vì vụ án đó mà lao tâm bố trí mọi việc. Nhưng Thiếu Lâm cũng là một cừu gia thì món nợ này tính sao đây?

Trong lòng nghĩ, vậy chàng nghiêng mình nói:

- Lão tiên bối! Văn bối có điều này cần phải nói rõ.

Đại Bi hỏi:

- Điều gì?

Ngô Cương đáp:

- Ngày trước quý tự cũng có đệ tử tham gia vào huyết án này.

Dứt lời, cặp mắt chàng ngó Đại Bi chăm chăm để coi lão trả lời ra sao. Đại Bi không ngần ngại đáp ngay:

- Đúng thế! Có lão tăng và bốn đệ tử La Hán đường tham dự.

Ngô Cương bất giác lùi lại một bước. Chàng run lên hỏi:

- Thật thế ư?

Đại Bi đáp:

- Đương nhiên là thật.

Đại Bi vẫn trấn tĩnh và thản nhiên như không có việc gì. Thái độ này càng khiến cho Ngô Cương kinh hãi nghi ngờ. Chàng tự hỏi:

- Lão là một phần tử trong bọn hung thủ thì làm sao có câu chuyện như vừa nói? Phải chăng lão mượn có để tiêu trừ mối hận trong lòng ta? Chắc lão cam nhận tội để tránh cho bọn môn hạ một trường sát kiếp.

Nghĩ vậy chàng xằng giọng hỏi:

- Lão tiên bối có biết mục đích văn bối đến đây làm chi không?

Đại Bi hồ hững đáp:

- Để trả thù chứ gì?

Ngô Cương nói:

- Chính là thế đó.

Đại Bi hỏi:

- Cách trả thù thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Nợ máu phải trả bằng máu.

Đại Bi hỏi:

- Người cho rằng những người đến tham dự ngày đó đều động thủ cả hay sao?

Ngô Cương chưa nghĩ tới điểm này, chàng tắc họng không trả lời được. Hồi lâu chàng mới hỏi lại:

- Văn bối đâu có phân biệt được những người tham gia ngày ấy ra tay hay không ra tay.

Đại Bi dương cặp mày bạc lên chậm rãi nói:

- Hải tử ngươi hãy bình tĩnh mà nghe lão tăng nói. Người có một việc trọng yếu phải làm.

Ngô Cương hỏi:

- Việc gì?

Đại Bi đáp:

- Đi dò la xem lệnh tôn lạc lõng nơi đâu.

Ngô Cương nghe câu này khác nào sét đánh ngang tai. Chàng giật bắn người lên, tựa hồ không nghe rõ tai mình. Chàng trợn mắt há miệng, không nói nên lời. Trán toát mồ hôi bằng hạt đậu. Chàng tự hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao? Chẳng lẽ phụ thân ta còn sống ở nhân gian?

Bỗng nghe Đại Bi hỏi:

- Hải tử! Đã nghe rõ lời lão tăng chưa?

Ngô Cương ấp úng:

- Chẳng lẽ...Chẳng lẽ...Gia phụ ngày ấy không có xảy ra việc gì ư?

Đại Bi đáp:

- Y chết rồi và đã ngã lăn trước mặt cừu nhân.Nhưng lão tăng đã bỏ ra ba viên Đại hoàn đan là vật chí bảo của phái Thiếu Lâm để chuộc mạng cho y. Y vẫn còn sống ở thế gian.

Ngô Cương la lên:

- Ủi chao!

Nước mắt chàng tầm tã như mưa. Chàng cảm thấy toàn thân mềm nhũn, óc chàng hỗn độn. Thật là một tin ra ngoài sức tưởng tượng của con người dù là nằm mơ cũng không có. Sự vui mừng quá độ đã khiến chàng chịu không nổi.

Hồi lâu miệng chàng mới bật ra được hai tiếng:

- Thật không?

Đại Bi đáp:

- Chẳng lẽ còn giả được ư?

Ngô Cương hỏi

- Thế ra lão tiên bối là một bậc đại ân nhân đã cứu mạng cho gia phụ?

Đại Bi đáp:

- Đó là ý trời, là cơ duyên. Lão tăng không dám nhận công của Hoàng thiên.

Ngô Cương quỳ ngay xuống nói:

- Xin lão tiên bối tha lỗi cho văn bối vì không rõ nội vụ mà mạo phạm.

Đại Bi hòa thượng không nhúc nhích mà ngồi yên đấy tiếp nhận đại lễ rồi nói:

- Người hãy đứng dậy đi!

Ngô Cương đứng lên mà người còn run bần bật. Chàng vừa xúc động vừa mừng rỡ quá độ như người vừa gặp kì tích. Chàng hỏi:

- Lão tiên bói! Xin lão tiên bói kể lại tình trạng lúc đó cho vãn bói hay.

Đại Bi khẽ niệm phật hiệu rồi nghiêm nghị nói:

- Những tay cao thủ tham dự vụ án đó có đến gần một ngàn mà đại đa số là bọn thuộc hạ của Võ minh. Lúc đó tình thế hỗn loạn tơi bời, song trên thực tế thì những môn phái lớn ít người ra tay. Giữa lão tăng và phụ thân người là chỗ thâm giao, nên lão tăng phải ở lại đến lúc kết thúc để hiểu rõ tình hình. Sau cùng phụ thân người đã chiến đấu cật lực và cuối cùng bị thương nặng nên ngã lả ra. Lão tăng thừa cơ giả vờ đánh chưởng Bát Nhã và rêu rao lên rằng ngũ tạng của y đã bị nát rồi để tránh cho y bị phân thân. Lão tăng lại nhân lúc nhốn nháo đem y ra khỏi hiện trường...

Ngô Cương ngắt lời:

- Thế đại sư không bị người phát giác ư?

Đại sư đáp:

- Lúc đó đang đêm tối. Thầy nằm đây đất, người bị thương cũng nhiều. Những tay cao thủ trong Bảo lại đánh liều mạng, nên lừa bịp họ cũng dễ.

Ngô Cương hỏi:

- Rồi sau sao nữa?

Đại Bi đáp:

- Lão tăng lấy ba viên Đại Hoàn đan cho lệnh tôn uống mới cứu sống y được. Y gặp cuộc thảm trạng ngày này mà người gây ra lại là lệnh huynh Ngô Hùng. Lúc lệnh tôn hồi phục được một chút thể lực liền lão đảo bước đi không nói nữa lời.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy lúc họ mai táng vào ngôi mộ Ngũ Bách Nhân Trùng cũng không phát hiện ra ư?

Đại Bi đáp:

- Hải tử! Cuộc thảm trạng đương thời lão phu không nhớ miêu tả. Mấy trăm người tan nát còn phân biệt ai với ai được nữa.

Ngô Cương ngửa mặt lên trời. Cặp mắt chàng tuôn rơi hai hàng lệ. Chàng tự hỏi:

- Phụ thân ta giờ ở nơi nào? Biển trần chìm nổi mịt mờ. Nếu lão nhân gia có ý ẩn cư lánh đời thì chẳng còn cách nào tìm ra được...

Sau một hồi trầm lặng, Đại Bi hỏi:

- Hải tử! Làm sao ngươi lại thoát được?

Ngô Cương đáp:

- Ngày phát sinh vụ thảm án vãn bói không ở trong Bảo.

Đại Bi nói:

- Thế mới thật là lòng trời.

Ngô Cương hỏi:

- Lão tiên bói còn điều chi dạy bảo nữa không?

Đại Bi hỏi lại:

- Người nói võ công của người là học được ở trong Huyết y kỳ thư phải không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế.

Đại Bi hỏi:

- Lai lịch tấm Huyết y kỳ thư đó thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó đến nay vẫn còn nằm trong vòng bí mật.

Đại Bi hỏi:

- Trong Huyết y kỳ thư có ghi chép võ công gì?

Ngô Cương đáp:

- Trong đó có một chiêu kiếm pháp.

Đại Bi hỏi:

- Một chiêu thôi ư ?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Chiêu đó kêu bằng Tham Hóa kiếm pháp.

Đại Bi nói:

- Người thử thi triển cho lão tăng coi.

Ngô Cương từ từ rút Phụng kiếm ra giơ chênh chếch lên. Miệng nói:

- Lão tiền bối coi đi !

Dứt lời nói, chàng vung thanh kiếm ra. Tuy đây chỉ là chiêu hờ và chàng chỉ dùng có ba thành công lực mà kiếm thế cũng cực kỳ lợi hại và bí hiểm ghê gớm!

Đại Bi nói:

- Người thử lại lần nữa coi chơi.

Ngô Cương lại thi triển kiếm chiêu lần thứ hai rồi tra kiếm vào vỏ.

Đại Bi xúc động nói:

- Đây là kiếm pháp thượng thặng mà bây giờ lão tăng mới thấy là một. Lạ thay!

Ngô Cương hỏi:

- Lão tiền bối nhận thấy thế nào?

Đại Bi đáp:

- Những kiếm pháp ở Trung Nguyên không thấy giống như kiếm pháp này và nó cũng không giống kiếm pháp ở cõi ngoài...

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Trong Huyết y kỳ thư chưa rõ tên người tự nghiên cứu và sáng chế ra.

Đại Bi nói:

- Người sáng chế ra kiếm pháp này chẳng những thông minh tuyệt đỉnh mà về trình độ kiếm đạo cũng đạt đến xuất thần nhập hóa. Lão tăng nhận thấy kiếm pháp này còn hơn của Ngô Hùng ngày trước. Chẳng những nó lợi hại khác thường mà hoàn toàn không có sơ hở để người khác đánh vào. Không hiểu Huyết y kỳ thư sao lại lọt vào tay Lý Thanh Sơn?

Ngô Cương nói:

- Văn bối se cổ sức điều tra cho rõ gốc ngọn. Nhưng Lý Thanh Sơn tiền bối bị truy sát có lẽ chỉ vì tấm Huyết y kỳ thư này song văn bối hãy còn có chỗ nghi ngờ.

Đại Bi hỏi:

- Người hoài nghi về điểm nào?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối đã thi triển kiếm chiêu này để đấu với nhiều người trong Võ minh rồi mà chẳng ai nhận ra Huyết y thần công cả.

Đại Bi nói:

- Ủa! Nếu vậy thì đáng ngờ thật.

Ngô Cương nói:

- Văn bối nghe nói Lý Thanh Sơn tiền bối sợ dĩ bị truy sát vì đã tư thông với một tên yếu phạm.

Đại Bi hỏi:

- Tư thông với yếu phạm ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Đại Bi hỏi:

- Phải chăng mấu chốt vụ này là ở chỗ người yếu phạm kia ư?

Ngô Cương đáp:

- Rất có thể như vậy.

Đại Bi nói:

- Hải tử! Lão tăng đã tuyên thệ trước đức Phật, vĩnh viễn không xuất hiện trên chốn giang hồ nữa. Mong người tự liệu lấy làm cho nên việc. Điều cần phải làm là cho biết rõ chủ hung ít gây ra chuyện giết người. Đồng thời người điều tra cho biết phụ huynh lạc lõng nơi đâu và liên lạc với Hồ Ma để mưu cuộc chống lại Võ minh. Thế là công tư vẹn cả hai bề.

Ngô Cương nói:

- Văn bối xin kính cẩn tuân lời giáo huấn.

Đại Bi nói:

- Người có thể rời khỏi nơi đây.

Ngô Cương đáp:

- Văn bối xin tuân lệnh.

Đại Bi dặn:

- Người cứ bước theo đường lối như trước mà trở ra thì được.

Ngô Cương nói:

- Văn bối xin cáo biệt!

Dứt lời chàng thi hành đại lễ rồi trở gót theo như chỉ thị lúc trước xuyên qua kỳ trận, vượt tường mà ra.

Chưởng môn phương trượng là Phật Ấn đãi sư đứng chờ ở ngoài cửa, vừa thấy Ngô Cương ra liền lại đón tiếp và hỏi ngay:

- A Di Đà Phật! Xem chừng thí chủ đã tiêu tan hết sát khí, chắc là thu lượm được kết quả gì rồi?

Ngô Cương vội vàng kính cẩn thi lễ đáp:

- Lúc vãn bối vào đây có vài chỗ đường đột. Xin phương trượng tha tội cho.

Phật Ẩn nói:

- Không biết không có tội. Thí chủ hà tất phải quan tâm.

Ngô Cương nói:

- Vãn bối xin cáo từ.

Phật Ẩn nói:

- Miễn cho bản tòa khỏi đưa chân.

Ngô Cương nói:

- Phương trượng dạy quá lời!

Ngô Cương ra khỏi chùa Thiếu Lâm đeo mặt nạ rồi chạy xuống núi. Chàng đến thẳng nơi gửi ngựa. Chàng lấy ngựa chạy thẳng đi Phàn Thành với mục đích là vào U Linh địa cung

Dọc đường tâm tình chàng rất trầm trọng.

Tuy chàng đã được tin phụ thân còn sống trên thế gian là niềm vui mừng rất lớn nhưng tình cốt nhục liệu có ngày đoàn viên được không? Vụ này hãy còn mờ mịt. Nếu phụ thân chàng quả có ý lánh đời thì mười năm nay lão đã là người của thế giới khác. Những chuyện xảy ra ở giang hồ dĩ nhiên lão không thể biết. Lão cũng chẳng biết còn đứa con nhỏ lưu lại ở nhân gian lo trả thù cho toàn bảo. Kiếm lão chẳng khác gì đáy biển mò kim.

Mặt khác chàng còn rất nhiều kẻ thù. Nhưng theo lời khuyên của Đại Bi, chàng chuyển hướng chuẩn bị tìm hung thủ là Võ minh, còn bỏ phế những môn phái phụ họa với tổ chức này.

Thời cơ tới hậu để trả thù đã tới rồi. Chàng chỉ mong ân đền oán trả xong thì đi khắp chân trời tìm cho thấy mặt phụ thân.

Còn việc đáng nghi ngờ nhất là huynh trưởng của chàng Vô địch Mỹ kiếm khách Ngô Hùng sống chết thế nào? Lạc lõng nơi đâu? Tại sao thanh Long kiếm lại rơi vào tay bọn Võ minh? Việc Ngô Hùng mất tích dĩ nhiên có liên hệ rất lớn với Võ minh.

Lại còn mối tình sâu tợ bể với người hồng nhan bạc mệnh Lã Thục Viên chưa hiểu kết cục ra sao?

Chàng không dám nghĩ tới mà không nghĩ không được.

Chàng lại liên tưởng tới người con gái đẹp tuyệt nhân hòa là Mộ Dung Uyển Nhi bất giác chàng bật lên tiếng cười khô khan. Chàng đã vô duyên không hiểu rồi đóa hoa kia sẽ rơi vào tay ai?

Mộ Dung Uyển Nhi khác hẳn nữ thường tình nàng thẳng thắn bày tỏ tình yêu nhưng Ngô Cương đã có liên hệ với Lã Thục Viên, chàng không nỡ cự tuyệt con người mà kẻ khác cầu không được diễm phúc đó.

Ban đầu Ngô Cương rất chung tình với Mộ Dung Uyển Nhi nhưng vì tình thế biến đổi khiến chàng dâng toàn bộ tình cảm cho Lã Thục Viên vì nàng vĩ đại quá. Nàng hi sinh những cái mà thế gian không ai hi sinh được.

Sau nữa chàng lại nhớ lời U Linh công chúa mà chàng đã có hẹn chàng không biết phen này xuống U Linh địa cung sẽ giải thích bằng cách nào?

Ngô Cương nghĩ nhiều quá tưởng chừng đến vỡ óc.

Chàng qua Nhữ Châu, Bảo Phong, rồi xuống phía nam vượt qua núi Phục Ngưu, tới Nam Dương vào Phàn Thành thế là được nửa đường.

Ngô Cương ngày đi đêm nghỉ. Một hôm chàng vào khu vực núi Phục Ngưu ở đây người thưa dần. Vì chàng muốn rút ngắn hành trình nên đi đường tắt, đường sá gập ghềnh. Nhờ nội công thâm hậu chàng không thấy mệt nhọc mà chỉ tội cho con ngựa mà thôi.

Đường sơn đạo mỗi lúc một khó đi thêm. Nơi thì dốc quá, chỗ thì quanh co. Những trận mưa núi đã khoét đất thành nhiều mảng lớn. Hơn nữa loạn thạch tứ tung làm cho chân ngựa bước thấp bước cao thỉnh thoảng lại xiêu đi như muốn té nhào. Mồm ngựa đã sùi bọt trắng.

Ngô Cương liền nhảy xuống ngựa dắt nó đi bộ, thành ra thừa ngựa. Chàng hối hận vì lối tắt càng mất nhiều thì giờ.

Chàng phải vất vả mới vượt qua hai ngọn núi. Trước mắt chàng hiện ra sườn núi thoai thoải. Chàng xuống qua sườn núi thì đến một khu rừng lớn liền xuyên rừng mà đi.

Tới ven rừng, chàng thấy mình ngựa ướt đầm mồ hôi liền thả cho nó gặm cỏ. Còn chàng ngồi tựa dưới một gốc cây trên một hòn đá để nghỉ ngơi.

Bất thình lình có tiếng hát thê lương làm người ta phải động lòng. Tiếng hát từ trong rừng vọng ra:

”Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng

Tình chưa hết ý chưa quên,

Chưa quên tiên phủ ngọn đèn lồng.

.....”

Ngô Cương chấn động tâm thần tự hỏi:

- Trong chốn thâm sơn tuyệt lĩnh này sao lại có tiếng hát Hồ Ma vọng ra? Tẩu tẩu ta là công chúa Hồ Ma đã bị chất nổ thành tàn phế dĩ nhiên không thể bỏ Hồ Ma vào đây mà ẩn. Vậy vụ này là thế nào? Chẳng lẽ U Linh công chúa lại thi hành kĩ thuật giả làm tiếng hát Hồ Ma như lần trước...

Tiếng hát im rồi mà dư âm hãy còn văng vẳng bên tai.

Ngô Cương quyết định điều tra cho biết. Chàng đứng phắt dậy, lướt nhanh vào rừng.

Đột nhiên một mùi máu tanh xông thẳng vào mũi. Bất giác lòng chàng run lên.

Chàng theo mùi máu tìm vào, bỗng thấy một đồng lá cây che phủ ruồi bọ bâu đầy như tổ ong. Một ống chân đen sì thò ra.

Ngô Cương giật mình rút kiếm ra khều lá cây, bất giác chàng la lên một tiếng:

- Ủi chao!

58. Chương 58: Hào Kiệt Lạc Vào Thất Linh Tiên Cảnh

Dưới đồng lá cây là năm xác chết, cứ theo hình dáng mà đoán thì rõ ràng là năm tên khất cái. Máu đã đen lại. Thi thể không còn toàn vẹn. Tử trạng cực kỳ thê thảm!

Ngô Cương hít một hơi khí lạnh. Chàng rất lấy làm kỳ không hiểu tại sao những tên ăn xin này lại bị thảm sát trong khu rừng rậm ở chốn thâm sơn?

Nhưng chàng tỉnh ngộ ngay đây là những đệ tử Cái bang...

Một xác chết bị vùi ở dưới cùng đột nhiên cử động rồi bật lên tiếng rên la rất thê thảm!

Ngô Cương lông tóc dựng đứng cả lên.

Chàng chẳng ngại gì máu dơ. Đẩy những thi thể ở phía bên trên ra thì quả nhiên có một người còn chưa tắt hơi. Té ra bọn họ vừa mới bị tàn sát. Nhưng người này cất tiếng rên nghe chừng cũng sắp chết tới nơi.

Ngô Cương hỏi:

- Phải chăng người là đệ tử Cái Bang?

Ngô Cương hỏi luôn mấy câu.

Chàng chỉ thấy tên hóa tử này da mặt còn động đây, môi còn hơi mấp máy nhưng đã thở vào thì ít mà thở ra thì nhiều. Gã không nói được.

Ngô Cương chau mày ngẫm nghĩ rồi điểm lẹ vào mấy chỗ huyệt đạo gã. Chàng giữ cho chút hơi tàn của gã chưa tắt rồi dùng ngón tay giữa đặt lên huyệt Mạch Căn trên cổ tay trái của gã, từ từ thúc đẩy chân nguyên vào.

Gã khất cái đã thấy trước ngực nhô lên dẹp xuống rồi thở mạnh một cái. Sinh cơ của gã đã được phục hồi lại một chút.

Ngô Cương vội hỏi ngay:

- Phải chăng ngươi là đệ tử Cái Bang?

Ngô Cương lại hỏi:

- Vụ này làm sao?

Tên khất cái chuyển động cặp mắt thất thần nói thều thào:

- Các... hạ... là ai?

Ngô Cương đáp ngay:

- Sách Huyết Nhất Kiếm.

Da mặt gã đã lạnh cứng, khẽ chuyển động rồi cố gắng hỏi:

- Sách Huyết...Nhất Kiếm ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi.

Tên khất cái lại lắp bắp:

- Tại hạ... vâng lệnh..

Ngô Cương hỏi:

- Vâng lệnh ai?

Gã đáp:

- Vâng lệnh...tiểu trưởng lão...

Ngô Cương chấn động tâm thần, vì tiểu trưởng lão đương nhiên là báỉ huynh của chàng tên gọi Tống Duy Bình. Chàng hỏi ngay:

- Tiểu trưởng lão sai các ngươi làm gì?

Gã đáp:

- Chờ...đại hiệp...

Rồi gã thở dốc lên một cái ngoẹo cổ ra mà chết.

Ngô Cương cảm thấy toàn thân lạnh ngắt. Báỉ huynh chàng sai mấy tên đệ tử chờ chàng rồi gặp nạn. Chàng tự hỏi:

- Ta đi chuyến này báỉ huynh đã biết rồi. Nhưng sao trên đường về mà y đoán được mà phái người chờ ở đây chứ? Ai đã sát hại năm đệ tử Cái bang này?

Chàng chợt nhớ tiếng hát vừa rồi và cho là tiếng hát đó có điều chi ngoắt ngoáy.

Rồi chàng lăm bằm:

- Tiếng hát từ miệng người đàn bà cất lên, có thể không phải là công chúa Hồ Ma. Vậy thì là ai? U Linh công chúa chăng? Mục đích của nàng đến đây làm gì?

Trước kia tiếng hát trên Hồ Ma chàng chỉ cảm thấy nó thần bí nhưng bây giờ lại khác hẳn. Tiếng hát này vì tấu tấu nhớ tới ca ca mà hát lên đã đành. Nơi đây Tống Duy Bình đã sai bọn đệ tử thủ hạ chờ sẵn, ngẫu nhiên ngộ hại. Hiển nhiên tiếng hát này có liên quan tới vụ sát nhân, bắt kể từ miệng người nào thốt ra.

Ngô Cương nghĩ lại rồi cảm kiếm chạy về phía phát ra tiếng hát.

”Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng.

Tình chưa hết ý chưa quên.

.....”

Tiếng hát lại cất lên và dường như xa hơn trước.

Ngô Cương tăng gia cước lực vọt đi như một dây khói lạt xuyên qua khu rừng. Chàng chạy một lúc rồi, cây cối dần dần thưa thớt. Trước mắt chàng hiện ra một cửa hang sâu thẳm.

Tiếng hát đã im bặt mà dư âm dường như phát ra từ trong hang này!

Ngô Cương dừng chân trước cửa hang. Chàng ngó chừng hình thế thì cốc đạo sâu thẳm. Vách núi dựng đứng. Hiển nhiên là một ngọn núi cao dường như bị lưỡi búa thần của Tạo hóa chém ra làm hai nửa. Hai bên vách núi cách nhau không đầy năm trượng. Từ lưng chừng núi trở lên, những cây gỗ tùng và gỗ tạp xò ra hai bên như một bức màn dây leo chằng chịt khiến cho mặt trời không chiếu xuống được nên đường cốc đạo âm u, quỷ khí kinh người.

Ngô Cương tự hỏi:

“Trong hang núi này có nhân vật nào ở? Tại sao lại ca bài hát trên Hồ Ma? Ngoài tiếng hát tại sao lại có những xác chết của đệ tử Cái bang mà một tên lúc lâm tử đã thổ lộ mấy tiếng, hiển nhiên vụ này không phải tầm thường. Vậy ta cần đề cao cảnh giác.”

Chàng ngẫm nghĩ một lúc rồi cất bước tiến vào hang núi.

Dưới đáy hang quái thạch lởm chởm phủ đầy rêu xanh. Nhưng chính giữa hiển nhiên có một lối đi tức là có người thường qua lại

Gió núi phần phật rét lạnh thấu xương.

Cốc đạo tuy tối mò, nhưng cặp mắt của Ngô Cương vẫn nhìn rõ mọi vật. Chàng đi chừng nửa dặm thì thấy một bia đá. Chàng động tâm ngừng bước ngẩng đầu lên nhìn thì tấm bia đá này được khắc liền vào núi đá đã bị rêu phong quá nửa. Chính giữa tấm bia có khắc bốn chữ và chàng nhận ra được là “Thất Linh Tiên Cảnh”.

Ngô Cương nhắm đi nhắm lại hai chữ Thất Linh nghe thấy quen tai, chàng chợt nhớ Thất Linh giáo rồi tự hỏi:

- Phải chăng Thất Linh tiên cảnh này là nơi phát tích Thất Linh giáo đã thành danh mười năm trước đây?

Hơn mười năm trước, Thất Linh giáo đã khai sơn lập phái ở Ngọa Long cốc núi Long Trung và hiện nay do bọn Võ minh đóng giữ.

Thất Linh giáo đầu độc Võ lâm gây nên công phần trên chốn giang hồ. Sau Võ thánh Ngô Vinh Thái cầm đầu những tay cao thủ các môn phái tiến vào Ngọa Long cốc chinh phạt giáo phái này.

Khi Ngô Vinh Thái dẫn đầu quần hùng đến nơi địa đầu Ngọa Long cốc thì một việc xảy ra ngoài sự tiên liệu của mọi người: Thất Linh giáo đã bị một quái khách tự xưng là Nam Hoang kỳ nhân dẫn thủ hạ đến tiêu diệt Thất Linh giáo. Rồi Nam Hoang kỳ nhân được suy tôn làm Võ lâm minh chủ.

Thất Linh giáo quét khởi một cách đột ngột, cũng bị tiêu tan một cách đột ngột. Hiện nay vẫn không ai hay gốc tích của giáo phái này ở đâu mà ra?

Thất Linh giáo đã để lại những ấn tượng đặc biệt cho các phái Võ lâm Trung Nguyên là võ công kì dị và thủ đoạn tàn độc.

Giả sử Thất Linh tiên cảnh này là nơi phát tích của Thất Linh giáo thì nó vẫn chưa mất vẻ bí mật của một thời trước kia.

Ngô Cương tự hỏi:

“Chẳng lẽ dư đảng của Thất Linh giáo chưa bị tiêu diệt mà đồng tro tàn kia nhen nhóm trở lại. Họ còn có người hạ sát đệ tử Cái bang và phỏng theo tiếng hát của Hồ Ma?”

Giả sử tiếng hát là do chính miệng công chúa Hồ Ma phát ra thì nàng chính là dư đảng của Thất Linh giáo hay sao?

Chàng nghĩ tới đây không khỏi giật mình. Ngày trước đại ca chàng là Vô địch Mỹ kiếm khách Ngô Hùng kết hợp với công chúa Hồ Ma dường như cũng là một vụ bí mật, đến Thái quần gia còn không rõ, nên chẳng bao giờ lão nhắc tới chuyện này. Hiển nhiên nơi đây có thật nhiều bí ẩn.

Đoạn chàng nghĩ tiếp:

“Đại tẩu mà đúng là dư đảng của Thất Linh giáo thì lúc giáo phái này bị tiêu diệt thì đại ca ta phải giết người như điên. Rất có thể là như vậy, vì chẳng lẽ vô cớ đại ca ta lại gây nên những cuộc tàn sát khủng khiếp?”

Ngô Cương rung mình ghê sợ. Toàn thân chàng toát mồ hôi lạnh ngắt. Nhưng chàng hi vọng bữa nay may có thể khám phá ra vụ bí ẩn này.

Chàng gấn gượng trấn tĩnh tâm thần. Chàng bước lên đầu tấm bia đá đảo mắt nhìn quanh. Đột nhiên chàng lùi lại ba bước vì ngó thấy tấm bia đá khác đề bốn chữ: “Tiến vào là chết” coi mà phát khiếp.

Bất giác chàng nổi lên mấy tiếng cười lạnh lẽo ghê người. Thật là những tiếng cười chứa đầy sát khí.

Ngô Cương nhớ tới Hồ Ma và những lời đồn đãi kì quái về Hồ này. Nào là những người tới thám thính Hồ Ma đều mất tích. Chính mắt chàng nhìn thấy một tay kiếm thủ sau khi vào dạ thám trái đảo nhỏ giữa hồ, lúc trở ra gã không nói nửa lời, hoảng hốt chạy mất. Vụ này cũng là một vụ bí mật khủng khiếp.

Theo lời đồn thì Thất Linh tiên cảnh, Hồ Ma và Ngọa Long cốc là ba căn cứ của Thất Linh giáo. Mới có một căn cứ bị phá hủy tức là hai căn cứ kia vẫn còn.

Ngô Cương nghiêng rằng, tay nắm chuôi kiếm. Chàng băng mình nhảy vào trong phía tấm bia.

Phong cảnh trong này khác hẳn bên ngoài. Nó không tối tăm âm u mà hang núi sáng sủa. Trời xanh mây trắng trông hấy rõ ràng. Ánh dương quang chiếu vào trong hang khiến cho người ta có cảm giác ấm áp như buổi đương xuân.

Chàng đi chưa được bao xa thì thấy hoa cỏ xinh tươi muôn hồng ngàn tía tựa như một bức màn gấm. Giữa những bụi hoa là một lối đi rải đá quanh co uốn khúc. Ai ngờ chỉ cách tấm bia lớn mà lối đi bên trong bên ngoài khác hẳn nhau như hai thế giới riêng biệt.

Chữ Thất Linh tiên cảnh kể ra không hề quá đáng. Vì nơi đây toàn là kì hoa dị thảo ít thấy ở nhân gian. Thậm chí Ngô Cương còn không biết tên một thứ nào.

Địu dặt gió đưa một mùi hương thoang thoảng khiến người nắm cảnh không khỏi ngây ngất.

Ngô Cương đứng giữa những bông hoa hít mạnh mấy hơi chân khí.

Bỗng nhiên một bóng người yếu điệu từ bụi hoa đi tới. Ngô Cương ngó thấy bất giác đứng thộn mặt ra.

Người đàn bà tóc mây quấn lại thành một búi cao trên đỉnh đầu. Mây xinh như vẽ, mắt sáng như sao, tay cầm một giỏ hoa. Nữ lang mình mặc áo gấm theo kiểu cung trang, vào trạc hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi. Người nàng đẹp lại đang độ xuân anh hơ hớ.

Nữ lang khoan thai bước tới, mỗi bước một gần.

Ngô Cương trấn tĩnh tâm thần tiến lại đón.

Hai người còn cách nhau chừng một trượng thì dừng lại.

Nữ lang nở một nụ cười làm lộ một hàm răng trắng như ngọc và cặp mắt nàng đưa đi đưa lại rất quyến rũ.

Ngô Cương cảm thấy lòng dạ băng khuâng một lúc. Chàng gắng gượng trấn tĩnh tâm thần toan cất tiếng thì nữ lang hỏi trước:

- Tướng công tới đây có việc gì?

Ngô Cương rất lấy làm ngờ vực vì đối phương chẳng có chi là tà ác. Thế sao ngoài kia lại có tấm bia khắc bốn chữ “Tiến vào là chết”.

Chàng tự hỏi:

- Phải chăng đối phương đã biết rồi mà còn hỏi vậy? Nhưng chuyện kì quặc trên chôn giang hồ thật khó khiến cho người ta đề phòng cho xiết được.

Ý niệm hải hùng chưa hết, chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ nghe tiếng hát mà tới đây.

Nữ lang nghiêng đầu ra chiều không hiểu hỏi:

- Tiếng hát ư? Tiếng hát làm sao?

Ngô Cương hỏi lại:

- Phải chăng cô nương biết rồi mà còn giả vờ?

Nữ lang ngập ngừng:

- Thế này thì thật là kì...

Ngô Cương ngắt lời:

- Rõ ràng tiếng hát phát ra từ trong hang này.

Nữ lang hỏi:

- Tiếng hát làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Tiếng hát trên Hồ Ma.

Nữ lang ồ lên một tiếng rồi tựa hồ nhin không được bật lên tiếng cười.

Hồi lâu nàng mới nói:

- Phải rồi! Không hiểu cô đại nha đầu của nô gia học đâu ra được bài hát thê lương ảo não. Thỉnh thoảng lại ngheu ngao hát chơi. Hẳn y chắc không sai nữa

Ngô Cương tưởng chừng trái tim chừng xuống. Chàng tự nhủ:

“Chẳng lẽ mình hoàn toàn đoán sai trật. Nhưng còn mấy xác chết của đệ tử Cái bang? Còn bia đá...? Những chuyện trùng hợp này chẳng thể không có nguyên nhân...”

Trong bụng chàng nghĩ vậy cười lật hỏi:

- Tại hạ chẳng phải hạ người ai muốn khinh khi lừa gạt thế nào cũng được.

Nữ lang sa sầm nét mặt:

- Ô hay! Tướng công đã tự tiện tiến vào cấm địa lại còn kiêu ngạo vô lễ đến thế...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đây là cấm địa ư?

Nữ lang hỏi lại:

- Chẳng lẽ tướng công không thấy tấm biển chỉ thị ngoài kia?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ nhìn thấy rồi.

Nữ lang hỏi:

- Vậy tướng công hỏi làm chi?

Ngô Cương lắng sang chuyện khác:

- Phải chăng đây là Thất Linh tiên cảnh.

Nữ lang đáp:

- Nô gia thấy câu hỏi này là thừa.

Ngô Cương hỏi:

- Chữ Thất Linh nghĩa là làm sao?

Nữ lang đáp:

- Đó là danh hiệu của bảy chị em nô gia.

Ngô Cương ngẩn người ra hỏi:

- Cách xưng hô các vị lệnh huynh lệnh tỷ như thế nào?

Nữ lang ngạc nhiên:

- Ô kìa! Sao tướng công căn vặn nô gia nhiều thế? Nô gia không chắc hẳn tướng công thì thôi chứ, tướng công hiện có biết hiện ở vào tình trạng nào hay không?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Tại hạ chưa hiểu rõ.

Nữ lang hỏi lại:

- Trên tấm bia khắc những chữ gì?

Ngô Cương đáp:

- Tiến vào là chết.

Nữ lang nói:

- Đúng thế đấy.

Ngô Cương ngờ ngác hỏi:

- Vậy tại hạ phải chết à?

Nữ lang đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương cười lạt nói:

- Tại hạ chẳng để tâm gì đến chuyện chết hay sống.

Nàng lại nhe răng cười hỏi:

- Hay lắm đó là bản sắc của võ sĩ. Xin hỏi cách xưng hô của tướng công thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm.

Nữ lang sững sốt:

- Sao?

Ngô Cương lạnh lùng nhắc lại:

- Sách Huyết Nhất Kiếm.

Nữ lang ngần ngừ:

- Nghe có vẻ không giống...

Ngô Cương hỏi:

- Sao lại không giống?

Nữ lang đáp:

- Tướng công diện mạo phi phàm mà sao ngoại hiệu khó nghe thế?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Tin hay không là quyền ở cô. Xin cô cho biết chủ nhân nơi này là ai?

Nữ lang đáp:

- Nô gia cũng là một người trong bọn chủ nhân.

Ngô Cương hỏi:

- Cách xưng hô cô nương thế nào?

Nữ lang đáp:

- Nô gia là Hoa Linh.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Bất giác chàng đưa mắt nhìn những kỉ hoa dị thảo tranh tươi đua thắm, rồi chàng nhìn tới nữ lang chẳng khác chi một bông hoa tươi đẹp. Chữ Hoa Linh quả xứng với người nàng. Chàng tự hỏi:

“Nàng tên Hoa Linh, vậy sáu người kia tên gì? Không đúng rồi! Thất Linh giáo nổi lên từ mười năm trước mà coi ả này tuổi mới đương xuân. Chẳng lẽ hồi nàng chưa đầy mười tuổi đã nổi tiếng? Việc này không thể được...”

Trong lòng xoay chuyển ý nghĩ, chàng buộc miệng hỏi:

- Phải chăng cô nương là người cuối cùng trong Thất Linh?

Nữ lang hỏi lại:

- Sao tướng công biết thế?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Tại hạ coi tuổi cô nương...

Hoa Linh nở một nụ cười quyến rũ đáp:

- Hãy coi như vậy là đúng đi.

Ngô Cương xoắn lấy hỏi:

- Cô nương ra đời hồi mấy tuổi?

Hoa Linh cười khanh khách đáp:

- Đây tướng công? Hồi tuổi đàn bà con gái là vô lễ đấy nhé!

Ngô Cương mặt nóng bừng bừng, đổi giọng nói:

- Hoa cô nương...

Nữ lang ngắt lời:

- Nô gia không phải họ Hoa đâu. Hoa Linh là tên ngoại hiệu mà thôi.

Ngô Cương hổ thẹn vô cùng may mà có mặt nạ che đi không thì đã bị đối phương ngó thấy mặt đỏ bừng.

Chàng liền ấp úng đáp:

- Tại hạ cam bề thất lễ.

Nữ lang nói:

- Tướng công dạy quá lời.

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo hai việc được chăng?

Nữ lang đáp:

- Tướng công thử nói nghe.

Ngô Cương hỏi:

- Điều thứ nhất: trong rừng ngoài hang núi có năm tên đệ tử Cái bang bị tàn sát, vi nào đã hạ thủ?

Hoa Linh khê chau mày rồi thản nhiên đáp:

- Chính nô gia hạ thủ.

Ngô Cương mặt lộ sát khí lạnh lùng hỏi:

- Cô nương hạ thủ ư?

Hoa Linh đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao cô nương lại giết họ?

Hoa Linh đáp:

- Dĩ nhiên chúng có tội đáng chết.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ muốn biết rõ cứu cánh về vụ này.

Hoa Linh nói:

- Tướng công giữa đường thấy chuyện bất bình hay có mối liên hệ gì với những người đã chết?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Cả hai trường hợp.

Hoa Linh hỏi:

- Tướng công định báo thù cho họ chăng?

Ngô Cương đáp:

- Có thể như vậy.

Hoa Linh nói:

- Nếu tướng công không biết tự lượng...

Ngô Cương ngắt lời:

- Sao cô nương biết thế?

Hoa Linh đáp:

- Kể nào tự tiện sấn vào tiên cảnh là bỏ mạng. Tướng công sống hay chết là ở tay người rồi.

Ngô Cương cười lạt nói:

- Cái đầu của tại hạ chắc lắm , muốn cắt nó ra không phải dễ đâu.

Hoa Linh cười khanh khách hỏi:

- Đã muốn tướng công phải chết thì quyết không sống được. Vụ này hãy tạm gác. Tướng công hãy cho nghe điều thứ hai là gì?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ muốn gặp người đã ca khúc hát vừa rồi.

Hoa Linh hỏi lại:

- Vì tính hiếu kì hay là...

Ngô Cương ngắt lời:

- Hãy kể là tính hiếu kì cũng được.

Hoa Linh nói:

- Không được đâu.

Ngô Cương nắm chặt tay kiếm hỏi:

- Sao lại không được?

Hoa Linh xoay mình ngắt một bông hoa đưa lên mũi ngửi rồi bỏ vào giỏ. Nàng lạnh lùng đáp:

- Đừng hùng hổ nữa! Chẳng dọa được ai đâu! Tiên cảnh không phải là chỗ động vô máu rơi.

Ngô Cương háng giọng một tiếng rồi nói:

- Trước nay tại hạ muốn cho đổ máu là cho chẳng cần biết giờ nào ngày nào hay ở đâu.

Hoa Linh cặp mắt long lanh nhìn vào mắt Ngô Cương hỏi:

- Thảo nào nô gia thấy nhiều chỗ không đúng thì ra tướng công đã cải trang. Tướng công thử lộ chân tướng cho coi được chăng?

Ngô Cương không khỏi kinh hãi. Chàng tự hỏi:

- Sao thị biết mình cải trang! Xem chừng mục quang của thị còn sắc bén hơn cả Yêu Vương.

Chàng thản nhiên lộ mặt nạ ra đáp:

- Có chi mà không được.

Hoa Linh mỉm cười rất tươi nói:

- Bảnh quá ! Thật xứng đáng là một chàng nam tử.

Câu này có vẻ khinh bạc, nhất là nó thốt ra từ miệng một cô gái đang tuổi hoa xuân, nghe chẳng lọt tai chút nào.

Ngô Cương cất giọng cực kỳ lạnh lẽo nói:

- Tại hạ nhắc lại một lần nữa: Xin đưa hung thủ và người hát ra đây.

Hoa Linh cũng không ngần ngại đáp ngay:

- Nô gia cũng nhắc lại là không được đâu...

Ngô Cương xẵng giọng:

- Nếu vậy đừng trách tại hạ vô lễ...

Hoa Linh ngắt lời:

- Định ra tay độc ác “bẻ hoa” chăng?

59. Chương 59: Thấy Trai Bảnh Tính Bề Dâu Bộc

Thật là một câu nói vô sỉ mà đầy khêu gợi. Đáng tiếc Ngô Cương đã qua biển cả thì chẳng thấy đâu là nước. Hoa Linh tuy nguyệt thẹn hoa nhường, song so với Lã Thực Viên còn kém bề phong nhã, so với Mộ Dung Uyển Nhi thì lại thua xa, nên Ngô Cương chẳng động tâm chút nào. Trái lại chàng càng ghét cay ghét đắng, hỏi bằng một giọng khinh khi:

- Cô nương hỏi vậy mà không sợ dơ miệng sao?

Hoa Linh vẫn hí hửng cười giỡn lại:

- Nô gia có lòng tốt với tướng công, chẳng lẽ tướng công lại sợ làm bẩn tay chăng?

Ngô Cương không nhẫn nại nữa. Tay chàng cầm thanh Phụng kiếm đột nhiên giơ lên. Nét mặt tuấn tú đàng đàng sát khí trông mà phát khiếp.

Hoa Linh thoăn thoắt lùi lại hai bước, sa sầm nét mặt đáp:

- Nô gia đã bảo tiên cảnh không phải là nơi để xảy ra chuyện sát phạt đổ máu rồi kia mà!

Ngô Cương tức giận hỏi:

- Nhưng bàn tay cô nương đã làm cho kẻ khác đổ máu rồi thì sau?

Hoa Linh đáp:

- Đó là bên ngoài hang núi.

Ngô Cương nói:

- Đối với tại hạ thì đâu cũng vậy.

Hoa Linh dịu giọng:

- Hãy buông kiếm xuống! Làm gì mà nóng nảy thế? Bất cứ việc gì cũng thương lượng được hết.

Ngô Cương nói:

- Bây giờ tính tới chuyện đó thì hơi sớm quá.

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Hoa Linh hỏi lại:

- Tướng công có dám theo nô gia chạy quanh một vòng những luống hoa này không?

Ngô Cương động tâm nghĩ thầm:

- Ả này lại hí động trò gì đây? Trên những luống hoa này có điều chi ngoắt ngoáy?

Trong chốc lát chàng động tính hiếu kỳ bất giác hạ kiếm xuống đột nhiên hỏi lại:

- Có chuyện chi mà dám với không dám?

Hoa Linh khen ngợi:

- Giải lăm tướng công quả là người có đảm lượng. Vậy xin theo nô gia

Dứt lời nàng hé miệng cười nhìn Ngô Cương rồi xoay mình cất bước. Tầm thân yếu điệu thướt tha xuyên hoa rẽ lá mà đi.

Ngô Cương tuy trong lòng hồi hộp nhưng không ngăn nổi tính hiếu kì, chàng thần nhiên cất bước chạy theo.

Mùi hoa sực nức nhiều hương vị khác khiến Ngô Cương cảm thấy hơi choáng váng, nhưng chàng vẫn không để tâm.

Đường hoa quanh co. Phóng tầm mắt nhìn làn hồng tía chen vào những lá xanh biếc thành ra đủ ngũ sắc.

Hai người chạy quanh co một lúc rồi đến một nơi hoa cỏ tốt tươi. Trước mặt hiện ra một căn tịnh xá.

Hoa Linh dừng chân quay lại nhìn Ngô Cương như không nói gì, sắc mặt nàng biến đổi.

Ngô Cương rất đỗi ngạc nhiên tự hỏi:

- Đường hoa đã chẳng có chi nguy hiểm mà thị dụ ta chạy quanh một vòng là có dụng ý gì?

Bất giác chàng cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Cô nương đã đi xong chưa?

Hoa Linh cất giọng buồn buồn đáp:

- Xong rồi.

Ngô Cương lại hỏi:

- Cô nương có điều chi muốn nói nữa không?

Hoa Linh nói:

- Lạ quá!

Ngô Cương hỏi:

- Có chi mà lạ?

Hoa Linh đáp:

- Tướng công không thấy chuyện gì ư?

Hoa Linh đáp:

- Những đường hoa này dù cho ai công lực cao cách mấy cũng không đi được nửa vòng...

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Linh hỏi lại:

- Tướng công tưởng đây toàn là kỳ hoa di thảo hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Không phải còn là thứ gì.

Hoa Linh lạnh lùng thốt ra một tiếng:

- Độc!

Ngô Cương giật mình kinh hãi la lên:

- Độc ư?

Hoa Linh đáp:

- Đúng thế! Bách hoa kì độc. Người nội công thâm hậu mà ngửi phải mùi hoa này cũng chỉ đi được trăm bước là té nhào mà chết ngay. Thế mà tướng.. Lại không sợ hơi độc.

Ngô Cương nghe nói không khỏi run lên. Chàng không ngờ một cô gái tươi đẹp như hoa mà lòng độc như rết, giết người giữa lúc cười nói. Nếu chàng không có khả năng lánh độc chất thì chàng đã bỏ mạng rồi mà không biết.

Bất giác lòng chàng cảm kích Vong Ngã hòa thượng vô cùng! Hôm trước chàng bị chất độc Vô Ảnh thần châm của Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong, chàng được Vong Ngã hòa thượng giải độc rồi người chàng có thể tránh mọi chất độc.

Vong Ngã hòa thượng đã cho chàng uống Hỏa Long châu là một dược vật rất quý báu. Lão lại dùng Tam muội chân hỏa dung hóa vào trong người Ngô Cương khiến cho bản thân chàng không còn chất độc nào xâm nhập được nữa. Ngô Cương không hiểu rõ, chàng chỉ biết chất độc không thể làm hại mình mà không rõ nguyên nhân.

Lúc này chàng giữ thái độ lạnh lùng đáp:

- Tại hạ có coi chất độc trăm hoa vào mùi gì đâu.

Hoa Linh thộn mặt ra một lúc rồi nói:

- Tướng công chó vộì ngộng cuồng! Cái tên Hoa Linh không phải may mà có được...

Ngô Cương ngắt lời:

- Cô nương còn thủ đoạn gì nữa cứ trở ra đi.

Hoa Linh hỏi:

- Tướng công có dám vào Hoa xá ngồi một lúc không?

Ngô Cương hỏi lại:

- Vào Hoa xá ư?

Hoa Linh đáp:

- Phải rồi!

Nàng vừa nói vừa trở vào căn tịnh xá ngồi biếc, lan can đỏ.

Ngô Cương ngạo nghễ đáp:

- Sao lại không dám?

Hoa Linh nói:

- Vậy xin mời tướng công.

Ngô Cương ngẫm nghĩ một chút, tra kiếm vào vỏ rồi ngang nhiên đi vào tịnh xá.

Chàng vừa vào đã thấy mùi hương khác lạ, nhưng chàng chẳng sợ gì nên cũng chẳng chút quan tâm.

Trong căn nhà bố trí cực kì cổ kính tựa hồ là chỗ ở của cao nhân văn sĩ. Bàn ghế sạch sẽ, cánh cửa cũng không dính chút bụi. Ngoài cầm kì thi họa lại còn rất nhiều đồ cổ ngoạn quý báu.

Hoa Linh mời Ngô Cương ngồi xuống ghế. Chàng đáp:

- Vậy là đủ hà tất ngồi làm chi?

Hoa Linh đáp:

- Tướng công hãy khoan tâm. Đã vào Hoa xá tức là tân khách của nô gia. Cửa quan này coi như đã thông qua.

Ngô Cương hỏi:

- Sao? Cửa quan ư?

Hoa Linh gật đầu.

Ngô Cương giật mình nghĩ thầm:

- Xem chừng trong Thất Linh Tiên Cảnh còn nhiều nơi hiểm trở. Ta có nên mạo hiểm không? Lờn thị nói chân hay giả? Không hiểu trong này còn có điều chi bí ẩn?

Ngô Cương nghĩ vậy nhưng chàng vẫn cứ lê bước ngồi xuống một chiếc ghế gỗ ở mé tả.

Hoa Linh ngồi đối diện với chàng. Nàng vỗ vai nói:

- Pha trà đây. Lấy loại trà Bạch hoa xuân thượng hảo nghe!

Phía trong có một thanh âm của một thiếu nữ đáp lại:

- Dạ!

Chẳng mấy chốc có một nữ tỳ bưng hai chén trà trên một cái khay bằng gỗ đen lẩy. Chén trà bằng bạch ngọc. Nguyên một bộ đồ trà này không phải nhà tầm thường mà có được.

Ả tiểu tỳ đặt chén trà xuống ghế rồi lui ra.

Hoa Linh mỉm cười nói:

- Mời tướng công dùng trà.

Ngô Cương nghiêng đầu nhìn chén trà thấy nước xanh biếc, hương thơm ngào ngạt.

Nhưng lòng chàng vẫn có ý e dè không dám uống ngay.

Hoa Linh dường như hiểu ý Ngô Cương nâng chén trà lên uống trước một ngụm rồi hỏi:

- Thứ trà này có chất kịch độc. Ai uống vào là phải đứt ruột. Tướng công có dám uống không?

Ngô Cương bị nàng khích tướng lạnh lùng đáp:

- Có lý nào khách lại khước từ thịnh ý của chủ nhân.

Đoạn chàng cầm chén trà uống một hơi cạn sạch.

Hoa Linh vỗ tay cười nói:

- Lòng dũng cảm của tướng công khiến nô gia phải khâm phục.

Ngô Cương đỏ mặt lên nói:

- Cô nương quá khen rồi.

Hoa Linh hỏi:

- Tướng công uống thứ trà này vào có cảm giác gì không?

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng cảm thấy đầu nhức mắt hoa, tứ chi bải hoải. Chàng thử vận khí nhưng không sao đề tỵ được. Chàng kinh hãi vô cùng đứng phắt dậy, song người lão đảo lại phải ngồi xuống. Chàng tự hỏi:

“Đây là thứ độc gì mà mình không khắc chế được”

Nghĩ vậy chàng ngáp ngừng:

- Trà này...có chất độc gì?

Hoa Linh đáp:

- Nô gia chẳng nói uống vào là đứt ruột rồi ư?

Ngô Cương nghiêng răn nói:

- Người thật tàn ác!

Hoa Linh cười ha hả nói:

- Tướng công cũng đã làm đủ điều tàn độc trên chốn giang hồ.

Ngô διο giọng hỏi:

- Cô định làm gì tại hạ?

Hoa Linh đáp:

- Tướng công thử đoán coi.

Ngô Cương nói:

- Đến chết là cùng chứ gì?

Hoa Linh nói:

- Người ta chỉ chết có một lần...

Ngô Cương ngắt lời:

- Bậc đại trượng phu có coi cái chết vào đâu, nhưng...

Hoa Linh hỏi:

- Nhưng làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Chết thế này không đáng?

Hoa Linh hỏi:

- Làm sao mà không đáng?

Ngô Cương đáp:

- Nếu tại hạ không giữ cái nhân của đàn bà thì cô nương đã chết nhẵn thây dưới lưỡi kiếm này rồi..

Hoa Linh hỏi:

- Tướng công hối hận rồi chăng?

Ngô Cương đáp:

- Chẳng bao giờ tại hạ hối hận cả.

Mắt Hoa Linh chiếu ra những tia kỳ quang nhằm thẳng vào mặt Ngô Cương. Ánh mắt này không khiến người ta có ý bất chính gần như thèm thuồng.

Ngô Cương vì trong lòng căm giận nên trong con mắt chàng chỉ thấy toàn thân Hoa Linh chỗ nào cũng đầy chất độc. Chàng hối hận vô cùng!

Hoa Linh nở nụ cười như đóa hoa xuân nói:

- Tướng công! Tướng công quả có ý hối hận. Mực quang của tướng công đã tiết lộ nỗi bí ẩn trong lòng.

Ngô Cương run lên đáp:

- Tại hạ chỉ hối hận đã không giết cô nương.

Hoa Linh hỏi:

- Nhưng bây giờ thì chậm mất rồi phải không?

Ngô Cương hần học trợn mắt lên nhìn Hoa Linh không nói gì nữa.

Chàng đã trải qua nhiều trường hợp thập tử nhất sinh rồi nên cũng coi thường.

Hoa Linh lại nói tiếp:

- Tướng công! Nô gia đã nói tướng công vào nhà là khách nên đừng lo bị mất mạng. Thứ trà mà tướng công uống không phải là độc dược. Dù có độc dược, thì nó cũng chẳng độc hại tướng công. Phải vậy không?

Ngô Cương không sao đoán ra được đối phương muốn dở trò gì. Chàng tự nhủ:

“Phải rồi! Trong người ta có năng lực trị độc, thì chất độc chẳng chóng thì chậm cũng bị hóa tan. Không hiểu hiện tượng này rồi ra thế nào?”

Chàng nghi ngoặc hỏi:

- Không phải chất độc ư?

Hoa Linh đáp:

- Không phải.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy nó là cái gì?

Hoa Linh đáp:

- Tam Nhật Túy.

Ngô Cương hỏi:

- Tam Nhật Túy là cái gì?

Hoa Linh đáp:

- Ô, thứ thuốc này ngâm với rượu hay với nước trà, ai uống vào rồi là say sưa ba ngày, không đề tỵ chân lực được. Sau ba ngày không cần uống thuốc giải thì nó cũng tự tiêu tan.

- Ủa!

Hoa Linh lại nói:

- Nô gia chỉ muốn chứng minh mình có biện pháp nào chế phục được tướng công không mà thôi.

Ngô Cương hỏi lại:

- Bây giờ được rồi thì làm gì?

Hoa Linh cười mát nói:

- Nô gia sẽ giải say cho tướng công...

Ngô Cương giơ tay lên nói:

- Hãy khoan!

Hoa Linh hỏi:

- Tướng công còn nói gì nữa?

Ngô Cương đáp:

- Sau khi giải trừ cấm chế, tại hạ vẫn yêu sách hai điều kiện vừa rồi...

Hoa Linh hỏi:

- Hung thủ và người đã ca khúc hát Hồ Ma phải không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Cô nương hãy nghĩ kĩ đi để sau này khỏi phải hối hận.

Hoa Linh nhìn Ngô Cương bằng cặp mắt sâu thẳm hỏi:

- Tác hạ của tướng công như vậy mà qua lại giang hồ thì thật nguy hiểm lắm! Chẳng lẽ tướng công không dùng tâm cơ một chút được chăng?

Ngô Cương đáp:

- Trước nay tại hạ không làm việc gì trái với võ đạo.

Hoa Linh nói:

- Tướng công nói câu này đủ khiến cho nô gia không thể dùng âm mưu để đối phó với tướng công được nữa. Bây giờ chúng ta đối xử rõ rệt với nhau.

Dứt lời mụ rút trong bọc ra một cái túi thơm, mở lấy một viên thuốc màu đỏ nói tiếp:

- Đây là thuốc giải Tam Nhật Tụy. Tướng công đón lấy.

Dứt lời nàng liệng viên thuốc ra.

Ngô Cương dùng hai ngón tay cặp viên thuốc lại rồi hỏi:

- Có điều kiện gì không?

Hoa Linh đáp:

- Có.

Ngô Cương hỏi:

- Điều kiện gì?

Hoa Linh đáp:

- Tướng công hãy uống đi rồi nô gia sẽ nói.

Ngô Cương hỏi:

- Nếu tại hạ uống thuốc giải rồi không ưng chịu điều kiện của cô nương thì sao?

Hoa Linh đáp:

- Không sao cả. Nô gia không cưỡng ép để khỏi phải mang tiếng là uy hiếp kẻ khác.

Ngô Cương nói:

- Cô nương quả là có khí khái của hạng mày râu...

Hoa Linh nói:

- Tướng công dạy quá lời!

Ngô Cương bỏ thuốc vào miệng, nước bọt thấm vào rồi trôi tuột xuống cổ họng. Lập tức chàng cảm thấy mùi thơm thấm vào gan ruột và chỉ trong khoảnh khắc không còn váng vất nữa. Chàng thử đề khí, quả nhiên công lực khôi phục như thường.

Bây giờ chàng coi Hoa Linh bằng con mắt khác trước và cho bản tâm nàng không phải hạng tà ác.

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương có điều kiện gì xin cho tại nghe?

Hoa Linh hai má ửng hồng then thùng đáp:

- Điều kiện của nô gia...thật giản dị.

Ngô Cương giục:

- Xin cô nương cho hay!

Hoa Linh trầm mặc một lúc rồi nói:

- Trước khi ra điều kiện nô gia cần nói rõ một điểm.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Tại hạ nghe đây.

Hoa Linh hỏi:

- Lúc tướng công vào hang đã coi rõ tấm bia “Tiến vào là chết” rồi chứ?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Hoa Linh nói:

- Đó là một luật lệ nhất định của bản cốc không tranh cãi được.

Ngô Cương hỏi:

- Thế tại hạ phải chết hay sao?

Hoa Linh nói:

- Bây giờ tính đến điều kiện chính.

Ngô Cương giục:

- Xin cô nương nói ngay đi!

Hoa Linh đáp:

- Nếu tướng công không muốn bỏ xương ở chốn này thì chỉ có một biện pháp.

Ngô Cương hỏi:

- Biện pháp gì?

Hoa Linh khẽ mím môi. Sóng mắt nàng cực kì dẫn dụ. Lòng xuân phơi phới mụ ngập ngừng đáp:

- Chỉ có biện pháp...cùng nô gia...vịnh thơ Quan Thư...kết mối thề cho tới lúc bạc đầu.

Câu này thật ngoài ý nghĩ của Ngô Cương. Ai ngờ một thiếu nữ đương xuân mà hỏi chàng trai câu đó bao giờ? Thật là hạng vô sỉ.

Bất giác chàng buộc miệng hỏi lại:

- Cô nương...mặt dày tới thế ư?

Hoa Linh biến sắc lớn tiếng:

- Đã là nữ nhi võ lâm thì không cần chấp thói thường. Huống hồ nam nữ yêu nhau phát ra tự đáy lòng rồi nói ra ngoài miệng, chẳng có gì trái đạo đức. Thế mà tướng công dám mở miệng mắng người. Điều kiện nô gia đã hiểu ra, thuận tình hay không chẳng phải là nơi ở tướng công?

Ngô Cương hối hận mình đã quá lời. Mặt chàng đỏ bừng lên, bẽn lèn đáp:

- Tại hạ thất ngôn xin cô nương tha tội.

Hoa Linh nét mặt hòa hoãn lại hỏi:

- Xem chừng tướng công không ưng thuận đề nghị thì phải?

Ngô Cương ấp úng đáp:

- Xin cô nương miễn thứ cho, tại hạ khó bề tuân lệnh được.

Hoa Linh hỏi:

- Tướng công có ý trung nhân rồi chăng?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Hoa Linh cúi đầu buồn rầu nói:

- Đây là tại nô gia quá đa tình mà tướng công tự đi vào số phận.

Ngô Cương có điều bất nhẫn hỏi:

- Cô nương không thể đề nghị điều kiện khác được ư?

Hoa Linh ngẩng đầu lên, mặt lạnh như băng, hờ hững đáp:

- Điều kiện này không giản dị đâu.

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương thử nói mà nghe.

Hoa Linh nói:

- Tướng công phải tự quyết tại đương trường.

Ngô Cương chấn động tâm thần gượng cười đáp:

- Thực ra điều kiện này tại hạ không thể làm được ngay bây giờ, vì tại hạ còn phải sống.

Hoa Linh đổi giọng nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Tướng công tự quyết đi là có lợi đó...

Ngô Cương:

- Có lợi ở chỗ nào?

Hoa Linh đáp:

- Đúng thế! Tướng công đã vào Thất Linh tiên cảnh là phạm cấm lệ, chẳng còn đường thứ hai nào nữa. Vậy tướng công tự quyết là sướng khoái hơn hết. Nếu không sẽ gặp hậu quả đau khổ hơn là chết hơn trăm lần.

Ngô Cương hỏi:

- Chẳng lẽ trong thiên hạ lại còn điều kiện khổ hơn chết nữa ư?

Hoa Linh đáp:

- Đúng thế thật.

Ngô Cương hít một hơi khí lạnh run lên hỏi:

- Cô nương định dùng thủ đoạn tận khốc gì đối với tại hạ đây?

Hoa Linh lạnh lùng đáp:

- Nô gia mà muốn đối phó với tướng công thì bắt tất phải dùng Tam Nhật Túy. Tướng công thử nghĩ lúc này đã mất hết sức phản công quá dễ dàng.

Ngô Cương hỏi:

- Cô nương nói vậy ra tại hạ còn được hân hạnh gặp các vị lệnh huynh cùng lệnh tỷ ư?

Hoa Linh đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương nói:

- Tại hạ đã có việc tới đây thì bất luận gặp nguy hiểm thế nào cũng phải đạt mục đích, chẳng bao giờ chịu bỏ dỡ ra về.

Hoa Linh nói:

- Hào khí của tướng công thật đáng phục.

Ngô Cương nói:

- Cô nương quả là tay lỗi lạc, đối với cô nương tại hạ không còn có ý thù nghịch nữa. Xin cô nương cho biết lệnh sư huynh ở đâu.

Hoa Linh đáp:

- Đương nhiên là ở trong tiên cảnh này.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Tại hạ muốn thỉnh giáo cô nương một vấn đề được chăng?

Hoa Linh lạnh lùng đáp:

- Tướng công nói thử nghe.

Ngô Cương trầm giọng hỏi:

- Ngày trước có một đạo Thất Linh giáo quật khởi trong Vô Lâm. Thất Linh giáo đã cùng bảy vị ở đây...

Hoa Linh đột nhiên biến sắc đứng dậy run lên hỏi:

- Sao tướng công lại hỏi câu này?

Ngô Cương thấy thái độ đối phương chàng hiểu ngay, nhưng cố giữ vẻ thản nhiên đáp:

- Bất quá vì tính hiếu kì tại hạ hỏi thế thôi.

Hoa Linh ngập ngừng:

- Tướng công thực lòng muốn rước lấy sự hủy diệt chăng?

Ngô Cương hỏi lại:

- Cô nương nói vậy nghĩa là làm sao?

Hoa Linh đáp:

- Dò thám việc riêng của người ta là một điều tối kị trong Vô lâm.

Ngô Cương không thoái bộ hỏi tới:

- Thế là cô nương đã thừa nhận rồi phải không?

Hoa Linh cất giọng lạnh như băng hỏi lại:

- Thừa nhận cái gì?

60. Chương 60: Rời Hoa Xá Vào Thăm Thư Viện

Ngô Cương đáp:

- Thừa nhận các vị lệnh sư huynh sư tỷ là người cầm đầu Thất Linh giáo ngày trước.

Hoa Linh đáp:

- Thừa nhận rồi nhưng tướng công nhất định phải chết.

Ngô Cương nói:

- Về điểm này cô nương đã nói nhiều lần.

Hoa Linh dậm chân nghiến răng la lên:

- Chàng ngốc!

Ngô Cương sững sốt. Trong lòng chàng có mối cảm thụ khó tả. Giọng nói Hoa Linh đại biểu cho cái gì? Nhưng than ôi! Hoa rơi có ý mà nước chảy vô tình. Chàng không muốn nghĩ tới chỉ cười lạt chứ không nói gì nữa.

Giữa lúc ấy, bóng người thấp thoáng như một lão già ăn mặc như nhà học giả xuất hiện trước mắt. Lão này đầu đội khăn thư sinh đã cũ mềm mình mặc áo xanh vá rất nhiều chỗ. Tay trái cầm một quyển sách. Cằm lão râu mọc lơ thơ, coi chẳng khác một thầy đồ hồng thi và đầy vẻ hủ nho.

Lão là ai?

Ngô Cương muốn cất tiếng hỏi.

Hoa Linh mặt lạnh như tiền nhìn chăm chặp vào Ngô Cương.

Lão tú sĩ nheo mắt nhìn Ngô Cương hồi lâu rồi chấp tay hỏi:

- Lão phu muốn thỉnh giáo đài phủ?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ là Sách Huyết Nhất Kiếm.

Lão tú sĩ trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói:

- Danh hiệu này không tốt ! Danh hiệu này không tốt! Người quân tử nên gần điều lành tránh điều dữ.

Ngô Cương không nhin được hỏi:

- Các hạ bắt tất làm bộ làm tịch nữa. Tại hạ xin hỏi các hạ đứng thứ mấy trong Thất Linh?

Lão tú sĩ tay vuốt chòm râu lơ thơ đủng đỉnh đáp:

- Được lời hạ vẫn còn may nào bằng? Lão phu vị đứng cuối cùng ngoại hiệu Thư Linh là lão.

Ngô Cương động tâm nghĩ thầm:

- Lão này đã năm chục tuổi mà còn đứng cuối trong Thất Linh. Vậy Hoa Linh đứng thứ mấy? Xem chừng tuổi nàng so với lão chưa đầy một nửa mà sao lại ở trên lão mới thật là kì?

Chàng còn nghi hoặc hơn vì nghe nói Thất Linh giáo đã bị tiêu diệt mà Thất Linh giáo vẫn bình yên vô sự là nghĩa làm sao?

Thất Linh đã bình yên nơi đây liệu có hành động gì với Võ minh hay không? Chẳng lẽ Thất Linh giáo lại nuốt trôi được mối hận này ư?

Bỗng Thư Linh quay sang bảo Hoa Linh:

- Lục Thư! Mình đã ở nơi tiên cảnh danh liệt, chốn tiên bang. Có lý đâu lại xảy ra ý niệm Lư Sơn thần nữ?...

Hoa Linh đáp:

- Thất đệ! Người đừng thốt ra những lời vô căn cứ đó.

Thất Linh xá dài nói:

- Tiểu đệ biết tội rồi, song lục thư nên hiểu tiên quy chớ phạm.

Ngô Cương nhìn Hoa Linh xiết nỗi nghi ngờ. Chàng nghĩ thầm:

- Nếu Thất Linh theo thứ tự nhập môn trước sao mà xếp hàng thì tình lý này chẳng đúng chút nào. Chẳng lẽ nhập môn từ ngày còn thơ ấu. Nếu Hoa Linh là hàng chị của Thư Linh thì mục gần sáu chục mới đúng. Nhưng coi mục chẳng quá hai mươi lăm tuổi được...

Chàng còn đang ngẫm nghĩ bỗng thấy Hoa Linh biến đổi sắc mặt ra chiều kích động. Nàng nhìn Thư Linh nói:

- Thắt đệ! Người lãnh y rời khỏi Hoa xá quách!

Thư Linh đưa cặp mắt lạnh lùng nhìn Ngô Cương nói:

- Nhị sư huynh cũng vừa về động và đã cùng đại sư huynh quyết định phương lược rồi.

Hoa Linh hỏi:

- Phương lược thế nào?

Thư Linh đáp:

- Đất phải khai thác cho hết nguồn lợi, vật phải vận dụng cho đến chỗ cuối cùng, người phải phát huy tài ba đến độ chói.

Hoa Linh hỏi:

- Phải chăng muốn dùng...

Thư Linh ngắt lời:

- Lục thư! Xin lục thư tha thứ cho tiểu đệ bất tốn và xin lấy tiên quy làm trọng.

Những câu hai người đối thoại với nhau, Ngô Cương chẳng hiểu gì hết nhưng chàng cũng hiểu được đôi phương đang ứng phó với chàng. Họ ứng phó bằng cách nào thì chàng không rõ.

Thư Linh xòa tay ra chiều nghinh khách nói:

- Xin mời thiếu hiệp.

Ngô Cương nhìn Hoa Linh lạnh lùng nói:

- Cô nương! Tại hạ được bình yên rời khỏi hương phòng, thật cảm tạ thịnh tình.

Thư Linh cười khanh khách nói:

- Thiếu hiệp chưa thỏa lòng Lưu Nguyễn nhập thiên thai, đáng tiếc thời gia và không gian đều trái khoáy. Việc mộng này khó lòng viên mãn được.

Ngô Cương hăng giọng một tiếng rồi nói:

- Các hạ khiến cho tại hạ nhớ tới một câu.

Thư Linh hỏi:

- Tục ngữ thế nào? Xin thiếu hiệp cho nghe!

Ngô Cương đáp:

- Con khỉ dù đội mũ mà vẫn thiếu linh tính. Hai chữ Thư Linh không bằng hai chữ Sách Ngoan.

Hoa Linh bưng miệng mà cười.

Thư Linh tức giận nét mặt xám xanh, xẵng giọng hỏi:

- Vũ nhục kẻ tư văn tội không thể tha được. Thiếu hiệp ỷ mình lợi khẩu mà cần rốn rút ruột người chăng?

Ngô Cương tức quá lại bật cười nói:

- Mạo xưng là kẻ tư văn mà miệng nói hàm hồ. Thật đáng đưa vào địa ngục rút lưỡi.

Thư Linh tay phải cầm cuốn sách đập vào tay trái tức giận nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Các hạ tới số rồi đó! Đi đi!

Ngô Cương rảo bước ra khỏi Hoa xá đi về phía đáy hang. Chàng thoát ly được biển hoa thì trước mắt thấy phong cảnh thay đổi.

Nơi đây rừng xanh bách biếc, mồm đá kì dị. Suối chảy róc rách quanh những nhũ đá mà ra. Một đường âu yếm không hiểu dài chừng bao nhiêu, sâu chừng mấy trượng. Thật khiến cho người ta có cảm giác đi vào tiên cảnh.

Ngô Cương đi một đoạn thấy đường lối dần dần cao lên. Một hàng bậc đá xuyên vào rừng. Đi hết bậc đá bỗng thấy một mái nhà tranh. Trước tấm biển vuông đề bốn chữ “Thính toàn tiểu trúc”. Cảnh tượng này đầy vẻ nên thơ.

Nhưng Ngô Cương lại có cảm giác rất đổi xôn xao. Chàng biết danh tự tiên cảnh chỉ là tấm áo đẹp khoác bên ngoài để che dấu một cái gì? Vì chủ nhân nơi đây là thủ não của Thất Linh giáo một thời ngược đãi đồng đạo Võ lâm.

Mười mấy năm trước. Thất Linh giáo bị Võ lâm minh chủ đương kim dẫn thủ hạ quét sào huyết mà Thất Linh vẫn bình yên trong Thất Linh tiên cảnh thì còn ai mà tin được? Đây quả là một bí mật kinh người trong võ lâm.

Thất Linh bỗng lên tiếng:

- Thiếu hiệp hãy dừng bước.

Ngô Cương quay lại hỏi:

- Đến nơi rồi hay sao?

Thư Linh đáp:

- Chưa!

Ngô Cương hỏi:

- Vậy các hạ có điều chi dạy bảo.

Thư Linh đáp:

- Thính toàn tiểu trúc là nơi đọc sách của lão phu. Nếu thiếu hiệp có cao hứng thì vào coi.

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Nơi đây chắc là cửa ải thứ hai để vào tiên cảnh.

Thư Linh vỗ tay cười nói:

- Thiếu hiệp quả là tay từng trải. Nói đâu trúng đó!

Ngô Cương nói:

- Dù không cao hứng thì cũng phải cao hứng.

Thư Linh nói:

- Không phải thế! Lão phu mời thiếu hiệp chứ không bắt buộc.

Ngô Cương thấy cách giả độ giả dạng của Thư Linh rất lấy làm khó chịu, nhưng không ngăn nổi tính hiếu kì. Dù chàng biết Thính toàn tiểu trúc chẳng phải là nơi tử tế gì nhưng đã tới nơi cũng thử vào xem sao. Chàng quyết phanh phui những chuyện bí mật của Thất Linh giáo liền tỏ vẻ thản nhiên đáp:

- Đã may vào được tiên cảnh thì chỗ nào cũng nên thưởng ngoạn.

Thư Linh đáp:

- Vậy xin mời thiếu hiệp.

Lão vừa nói vừa đi trước dẫn đường vừa đi về phía nhà tranh.

Ngô Cương trong lòng hãy còn sợ hãi chàng cất bước theo sau Thư Linh.

Đi qua dãy trúc này thì căn nhà tranh này có ba gian và hai cửa gỗ đều mở. Nhà này cũng sạch như lau không một chút bụi bặm. Đứng ngoài nhìn vào đã thấy trên giá chứa đầy sách vở.

Tới cửa Thư Linh nghiêng mình chấp tay nói:

- Mời thiếu hiệp vào nhà.

Ngô Cương ngần ngừ một chút rồi khoanh chân bước vào thì thấy toàn sách vở thư họa. Đúng là một nơi ẩn cư của cao nhân nhĩ sĩ.

Thư Linh nói:

- Mời thiếu hiệp ngồi chơi.

Ngô Cương ngỏ mấy lời khen xã giao rồi ngồi xuống chiếc ghế trúc bên cạnh.

Thư Linh ngồi đối diện với Ngô Cương. Lão từ từ lên tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp đã thưởng ngoạn những kì hoa dị thảo của tệt sư thư. Bây giờ thiếu hiệp có cao hứng thì xin coi những kì thư trong thiên hạ của lão phu.

Lão cố ra vẻ nhà văn nhưng dáng điệu khả ố khiến người ta phải buồn nôn.

Ngô Cương đã lĩnh giáo những chất độc của bách hoa, và đã uống trà Bách Hoa Xuân bây giờ cũng chưa hết sợ. Nếu không được mục có ý định khác thì hậu quả chưa biết ra thế nào. Hiện tại Thư Linh lại mời chàng coi sách thì trong vụ này hẳn có điều gì bí ẩn. Chàng liền lạnh lùng đáp:

- Tại hạ về chữ nghĩa chẳng biết gì, xin miễn đi thôi.

Thư Linh nói:

- Thiếu hiệp không nên quá khiêm. Những sách vở mà lão phu sưu tầm tuy không phải đồ chí bảo nhưng có thể nói là hiếm có trên đời. Vậy thiếu hiệp coi chơi cũng chẳng hề chi.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ đến đây chẳng phải để thưởng hoa xem sách...

Thư Linh ngắt lời:

- Đã vào tiên cảnh là có cơ duyên. Thiếu hiệp không nên bỏ lỡ dịp này.

Ngô Cương đáp:

- Xin đa tạ các hạ.

Thư sinh hỏi:

- Thiếu hiệp không sợ gì chứ.

Ngô Cương đáp:

- Về điểm này các hạ đã biết rõ rồi.

Thư Linh nói:

- Thiếu hiệp đừng lấy dạ tiểu nhân đo khí độ người quân tử...

Ngô Cương ngắt lời:

- Hạng quân tử như các hạ thì tại hạ là tiểu nhân cũng không sao?

Thư Linh nói:

- Làm người quân tử là việc khó, nhưng là tiểu nhân cũng không phải là chuyện dễ.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ nói thế nghĩa là làm sao.

Thư Linh hỏi lại:

- Thiếu hiệp chắc chưa quên lời khắc trên bia ở ngoài kia thì phải?

Ngô Cương nói:

- Tại hạ nhớ rõ lắm.

Thư Linh nói:

- Thiếu hiệp chẳng quan tâm đến việc sinh tử thì lo gì mà không coi sách cho thích mắt?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ chỉ biết dùng kiếm chứ chẳng hiểu văn chương, vậy coi sách cũng chẳng thấy chi là thích mắt.

Thư Linh nói:

- Thiếu hiệp đã là một kiếm khách nổi tiếng thì lão phu có một cuốn sách thiếu hiệp chẳng thể không xem được...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Sách gì?

Thư Linh hỏi lại:

- Thiếu hiệp có nghe tên Vô địch Mỹ kiếm khách Ngô Hùng bao giờ chưa?

Ngô Cương giật mình kinh hãi vì chàng biết đối phương nhắc tới tên bào huynh thì chắc bên trong có điều chi ngoắc ngoéo. Song chàng trấn tĩnh, lạnh lùng đáp:

- Tại hạ có nghe tên người này nhưng dường như y đã biệt tích giang hồ từ lâu rồi.

Thư Linh nói:

- Cuốn sách này Ngô Hùng bắt được ngày trước và nó kêu là Vô địch kiếm lục.

Ngô Cương hỏi:

- Vô Địch kiếm lục ư?

Thư Linh đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại sao cuốn sách đó lọt vào tay các hạ?

Thư Linh đáp:

- Lão phu đã để tâm thu tàng những cửa hiểm có thì bất cứ kỳ thư bảo lục gì cũng phải tìm thiên phương bách kế lấy cho bằng được.

Ngô Cương hỏi:

- Tại hạ muốn hỏi các hạ nó đã đến tay các hạ trong trường hợp nào?

Thư Linh nói:

- Sao thiếu hiệp không mở coi rồi bàn tới chuyện khác.

Ngô Cương không nhịn được nữa từ từ đứng lên hỏi:

- Sách ở chỗ nào?

Thư Linh vừa trở tay vừa đáp:

- Nó là cuốn thứ bảy ở tầng thứ hai trên giá sách.

Ngô Cương đảo mắt nhìn Thư Linh bằng cặp mắt thâm trầm rồi đi trước đến giá sách quả nhiên thấy trong tầng thứ hai giá sách có một cuốn ngoài gáy đề bốn chữ “Vô địch kiếm lục”. Cuốn này bằng một tấm lụa gấp lại thành sách.

Chàng đảo mắt nhìn hai bên thì thấy những tên sách kì quái. Nhưng chàng không bận tâm đến những cuốn khác mà chỉ chú ý đến cuốn “Vô địch kiếm lục” chàng tự hỏi:

“Phải chăng huynh trưởng nhờ pho kiếm lục này mà nổi danh. Tại sao nó lại lọt vào tay Thư Linh? Vụ huynh trưởng mất tích có liên quan đến pho kiếm lục này hay không?”

Ngô Cương lại cố nén những mối xúc động đang sôi lên trong huyết quản chàng. Người chàng run lẩy bẩy vì chàng lại thấy manh mối về vụ mất tích của huynh trưởng ở ngay chốn này.

Long kiếm lọt vào tay quái khách che mặt của Võ minh mà kiếm lục lại vào tay Thư Linh. Hai vụ này có liên quan gì với nhau không?

Chàng chìa bàn tay run rẩy khẽ rút cuốn bí lục ra, nhưng chẳng thấy gì khác lạ.

Thư Linh thủng thẳng hỏi:

- Sao thiếu hiệp không ngồi xuống mà coi cho đã.

Ngô Cương lại ngờ vực bụng bảo dạ:

- Đối phương cố tình cho ta coi sách vở mà hấn thu cất là có ý gì? Theo lẽ thường loại bí lục này, những người Võ lâm ai chẳng coi quý như vàng. Thế mà cha này lại muốn mình coi thì trong cuốn này có điều chi cổ quái?

Trong lòng nghĩ vậy, chàng trở về nguyên vị nhưng chưa ngồi xuống đã hỏi:

- Các hạ cho tại hạ coi kỳ thư là có mục đích gì?

Thư Linh thủng thẳng đáp:

- Lão phu muốn mượn cách này để tìm bạn chứ chẳng có ý gì khác.

Ngô Cương hỏi:

- Tại hạ đã nói chữ nghĩa mình kém cỏi thì đồng chí với các hạ thế nào được?

Thư Linh đáp:

- Giữa văn chương và bí lục không thể nói là có thể xa cách nhau được ư. Huynh đài thấy bí lục mà không thể động tâm được ư?

Ngô Cương hỏi:

- Bí lục với kỳ trân thông thường người ta chỉ sợ giấu không được kín mà các hạ trái lại muốn đưa cho người ngoài coi, như vậy há chẳng trái với thường tình?

Thư Linh đáp:

- Đây là Tiên Cảnh thì việc gì cũng khác lạ với phàm tục.

Ngô Cương cười lạt hỏi:

- Bây giờ các hạ cho biết nguồn gốc của bí lục này được chăng?

Thư Linh thản nhiên không ngần ngại đáp ngay:

- Lão phu ngẫu nhiên tìm được ở nhân gian.

Ngô Cương hỏi:

- Nhân gian ư?

Thư Linh đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương nói:

- Lời nói của các hạ chỉ gạt được con nít lên ba.

Thư Linh hỏi:

- Sao thiếu hiệp lại nói vậy?

Ngô Cương đáp:

- Người lấy được bí lục này là họa lớn theo chân. Có lý đâu lại lọt ra tiệm sách ở nhân gian.

Thư Linh nói:

- Thiếu hiệp không nghe thấy người ta thường nói: Những vật kỳ trân dị bảo là của chung trong thiên hạ, ai có đức thì người ấy hưởng.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ tự mình là người có đức chăng?

Thư Linh hỏi lại:

- Thiếu hiệp căn cứ vào đâu mà bảo là lão phu vô đức?

Ngô Cương đáp:

- Những hành vi của Thất Linh giáo ngày trước đã thuyết minh cả rồi.

Thư Linh biến sắc hỏi:

- Thiếu hiệp bắt tất nói gần xa. Hãy coi cuốn sách đó trước đi...

Giữa lúc ấy có một tên tiểu đồng lật đặt đi tới nhìn Thư Linh khom lưng nói:

- Mời thất sư thúc lên ngay thần đường để dự hội nghị.

Thư Linh đáp:

- Ta biết rồi ngươi hãy lui ra!

Lão nói xong quay lại hỏi Ngô Cương:

- Lão phu tạm thời khuất tất thiếu hiệp ở đây độ một giờ lão phu sẽ quay lại.

Dứt lời lão toan đi. Ngô Cương giơ tay lên nói:

- Hãy khoan!

Thư Linh hỏi:

- Thiếu hiệp có điều chi dạy bảo?

Ngô Cương đáp:

- Các hạ đừng mượn dịp này để thoát thân.

Thư Linh cười ha hả đáp:

- Đây là Tiên Cảnh cảnh lão phu là chủ nhân. Thiếu hiệp nói vậy là sai.

Ngô Cương hỏi:

- Tại hạ không rảnh để chờ lâu được thì làm thế nào?...

Thư Linh đáp:

- Thiếu hiệp không nhả nhận chút nào...

Ngô Cương ngắt lời:

- Trước tình thế này và ở nơi đây thì còn tính gì đến chuyện nhả nhận.

Thư Linh nói:

- Thiếu hiệp đã ở cảnh ngộ này sao không nhẫn nại một chút chờ các lão phu cùng các vị sư huynh sư thư hội nghị một lúc mới có thể tính chuyện đối đãi với thiếu hiệp.

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Nếu vậy xin các hạ cứ tự tiện.

Thư Linh nói:

- Lão phu xin miễn không thể bồi tiếp thiếu hiệp.

Dứt lời theo tên tiểu đồng ra cửa đi ngay.

Ngô Cương lại ngồi xuống nhìn cuốn Vô địch kiếm lục. Chàng nghĩ mãi không ra dụng ý của Thư Linh về chuyện khoe sách vở để làm gì? Chàng chỉ tìm ra câu giải thích là quái nhân tất có hành động khác lạ.

61. Chương 61: Luyện Bí Lục Anh Hùng Gặp Nạn

Chàng nghĩ lại lúc rời khỏi Hoa xá, Thư Linh đã có giọng không thân thiện thì Thất Linh sẽ đối phó với chàng ra sao khó mà liệu trước được.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ, đột nhiên thấy một vật từ ngoài cửa bay vào, chàng không khỏi giật mình kinh hãi. Vật này bay lơ lửng rồi rớt xuống mặt ghế bên chàng. Hiển nhiên là một chiếc lá cây.

Ngô Cương tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Một người đã liệng chiếc lá cây từ ngoài cửa vào cho rớt xuống trên ghế thì nhân lực cùng uyển lực họ đều vào hạng thượng thặng.

Ngô Cương vội vọt ra ngoài cửa để ngó xem nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Chàng lại vào nhà ngồi xuống chỗ cũ lượm chiếc lá cây lớn bằng nửa bàn tay lên coi thì chỉ thấy trên mặt lá này châm thủng rất nhiều lỗ nhỏ. Chàng nhìn kỹ lại thì những lỗ nhỏ li ti châm thành một hàng chữ: “Đừng có tham công, phải cấp tốc rời khỏi nơi đây”.

Mặt sau tấm lá châm thành một bông hoa nhỏ.

Ngô Cương kinh ngạc tự hỏi:

- Ai đã liệng lá vào để cảnh giác ta? Theo tiêu chỉ ở mặt sau thì hiển nhiên là Hoa Linh. Nhưng sao mụ lại làm thế này?

Trong lòng Ngô Cương nảy ra bao mối nghi ngờ khôn tả. Nhưng chàng cũng không muốn nghĩ nhiều mà chỉ chú ý nhìn vào hàng chữ.

Câu “cấp tốc rời khỏi nơi đây” thì rõ ràng lắm rồi không cần phải phân tích. Còn câu “đừng có tham công” là nghĩa làm sao? Phải chăng người đó bảo ta đừng theo đuổi mục đích vào đây nữa.

Tiếng hát Hồ Ma! Năm tên đệ tử Cái Bang bị thảm tử. Những điều bí mật về Thất Linh Giáo! Lai Lịch cuốn Vô địch kiếm lục! Bao nhiêu chuyện vắn quanh quẩn trong đầu óc Ngô Cương. Chàng chẳng thể nào phớt bỏ cuộc điều tra. Nhất là điều bí mật về bào huynh chàng là Ngô Hùng mất tích. Chàng tự nghĩ: “Nếu lời nói của Thư Linh là đúng sự thực thì cuốn Vô địch kiếm lục này là một vật mà bào huynh ta đã nhờ nó để thành danh. Vậy ngày trước bào huynh tàn sát quá nhiều để gây nên vụ thảm án trong nhà tất có mối liên quan với Thất Linh. Như vậy thì ta chẳng thể nào bỏ đi được. Hoa Linh bảo ta đừng tham công thì cách giải thích thế nào?”

Chàng ngẫm nghĩ một lát tạm gác việc Hoa Linh dùng lá cây cảnh cáo. Tiện tay chàng bóp nát tấm lá quăng đi.

Ngô Cương lại cầm cuốn Vô địch kiếm lục lật trang đầu ra coi. Bất giác đầu óc quay cuồng như người phát điên. Chàng thấy nơi trang đầu có ghi một dòng chữ nhỏ:

“Năm canh ngọ, tháng mười hai, tại phủ Khai Phong. Ngô Hùng cần chí.”

Ngô Cương không khỏi bàng hoàng vì chàng nhận ra đây chính là vật sở hữu của bào huynh Ngô Hùng.

Chàng tự nghĩ:

- Kiếm thuật của bào huynh ta đã khiến cho Đà chúa Kim Cương Minh khiếp phục gây huyết kiếp vô lâm. Kiếm thuật đó đã tàn sát bao nhiêu tay cao thủ vô lâm mà đem so với Tham Hóa kiếm pháp của ta thì thế nào?

Ngón tay chàng run lên lật qua trang thứ hai.

Câu đầu là: “Sinh sinh bất tức”.

Phía dưới chưa một hàng chữ nhỏ:

“Tập sách này khiến cho công lực bản thân tăng gia gấp bội. Yếu quyết giản dị mà không phiền phức. Kể nào thông tuệ là nhận được ngay.”

Ngô Cương coi lại lần nữa, chàng cảm thấy yếu quyết rất hấp dẫn và kỳ ảo.

Chàng xúc động vô cùng tự hỏi:

- Nếu công lực ta mà quả tăng lên gấp bội thì thiên hạ còn ai địch nổi?

Những khẩu quyết ở dưới lại có vẽ đồ hình thật dễ hiểu, khác hẳn với đường lối thông thường của Võ lâm.

Ngô Cương cố nén lòng xúc động lật coi những trang sau. Đến trang thứ sáu nói về kiếm quyết, nhưng lại rất ảo diệu sâu xa. Trong lúc nhất thời không sao hiểu thấu được.

Chàng trở lại trang thứ hai ngẫm nghĩ câu “Sinh sinh bất tức” và tự nhủ:

- Đây là vật trân quý trong võ lâm mong mỗi không được mà sao Thư Linh lại lấy cho ta coi? Trong này có mối họa gì không? Nhưng tới bây giờ vẫn chưa thấy gì.

Nửa giờ qua, Thư Linh vẫn chưa quay trở lại.

Bóng chiều mờ mịt. Ngô Cương nhìn ra ngoài cửa cảnh vật đều lơ mơ, trong nhà càng nhìn không rõ. Nhưng mục lục Ngô Cương vào hạng phi thường nên tưởng chừng như trời chưa tối.

Đột nhiên gã tiểu đồng lúc nãy đem đèn đến đặt trên bàn rồi nhìn Ngô Cương kính cẩn nói:

- Tiểu nhân vâng lệnh sư thúc đến nói cho thiếu hiệp hay là lão nhân gia không thể về đúng hẹn được. Xin thiếu hiệp rón chờ thêm một giờ.

Ngô Cương nở một nụ cười tự chế giễu mình:

- Tự nhiên vô cớ mình buộc ngựa bên ngoài rồi vào đây làm chi? Chẳng lẽ vào làm tân khách trong hang cọp thật chẳng? Đã vậy ta cứ đi vào nữa.

Nhưng một ý nghĩ khác ngăn trở chàng:

- Sao ta lại không lẳng lặng để coi biến diễn. Hay chờ xem đối phương xử trí với ta thế nào rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Khẩu quyết “Sinh sinh bất tức” vẫn lẩn quất trong đầu óc chàng khiến chàng lăm le muốn thử. Thế rồi bị tính hiếu kỳ thôi thúc, bất giác chàng theo khẩu quyết “Sinh sinh bất tức” mà luyện tập.

Chân khí xuyên qua kinh mạch rồi theo một đường lối khác lạ vận chuyển. Sau mười lần vận chuyển, chàng lại theo khẩu quyết vận chân khí do những đường kinh “Âm Kiêu”, “Dương Kiêu” rồi theo xung mạch đánh vào bốn trong tám huyệt ở Đối mạch.

Chàng liền vận khí theo yếu quyết mà làm, chẳng chút ngần ngại.

Ngờ đâu chân khí đánh vào ba huyệt trong đối mạch rồi đột nhiên ngừng trệ không công vào huyệt tối hậu được nữa. Đại công của chàng sắp xong xuôi, chàng vận chân nguyên đến độ chói để công phá cửa quan tối hậu.

Nguyên kỳ kinh thất mạch giao thông từ trên xuống dưới. Còn đối mạch vòng quanh mình. Theo chính lý không nên công vào bằng đường lối trái ngược.

Đột nhiên chàng cảm thấy toàn thân chấn động như sét đánh, cơ hồ ngất đi. Tứ chi bách thể mỗi rời. Người chàng từ trên ghế tụt xuống mặt đất. Tuy chàng cố cự quạy mà cũng không đứng lên được. Đây là hiện tượng đi vào tẩu hỏa nhập ma.

Ngô Cương kinh hãi vô cùng, chàng hồi hận:

- Phải chăng vì chàng vận công không thận trọng hay là đối phương cố ý bày ra cạm bẫy?

Ngô Cương nghiêng rằng vùng dậy nhưng toàn thân chàng mềm nhũn như bông, không còn chút khí lực nào nữa. Chàng miễn cưỡng ngồi vào chiếc ghế tre mà suy nghĩ. Chàng suy nghĩ từ đầu đến cuối vụ này.

Đột nhiên chàng thét lên như người bị rấn cấn:

- Đặt cạm bẫy này thật là đề hèn.

Chàng vừa tức giận vừa hồi hận, mồ hôi thoát ra như tắm. Đây đúng là một hành vi ngu xuẩn. Thư Linh đã thừa nhận đây cũng là một cửa ải, cố ý bày ra bí lực để lừa bịp một cách không hợp tình lý. Thế mà chàng ngu muội dút đầu vào tròng.

Ngô Cương nghĩ tới đây mới hiểu nghĩa câu: “Đừng có tham công” mà Hoa Linh đã cảnh cáo chàng. Nhưng biết ra thì đã muộn mất rồi.

Bỗng một chàng cười ha hả vang lên. Đúng là tiếng cười đắc ý của Thư Linh.

Thư Linh xuất hiện ở trong gian nhà mé tả. Xem chừng hắn chưa rời khỏi Thính toàn tiểu trúc mà ở trong bóng tối để coi màn kịch hắn sắp đặt. Còn câu chuyện đi hội nghị bất quá là hắn bày đặt ra.

Ngô Cương tức giận tưởng chừng thất khiếu phun khói.

Thư Linh ngừng tiếng cười, thủng thẳng nói:

- Tiểu tử! Cửa quan này kể như ngươi đã thông qua.

Giọng lưỡi hăn lúc này khác trước rất nhiều, không làm bộ văn nhã nữa.

Ngô Cương hăn học gầm lên:

- Đồ vô sỉ! Quân hèn nhát!

Thư Linh hỏi:

- Thăng lỗi kia! Lão phu cảnh cáo ngươi.

Ngô Cương cất tiếng thóa mạ chặn lời:

- Ta mà không chết thì có ngày băm xác ngươi ra.

Thư Linh nói mỉch:

- Đáng tiếc là ngươi nhất định phải chết. Đã vào Thất Linh Tiên Cảnh là chẳng ai sống sót trở về. Ngươi cũng chẳng ngoài thể lệ đó được.

Ngô Cương hỏi:

- Ngươi định đối phó với bản thân như thế nào?

Thư Linh lạnh lùng đáp:

- Cái đó khó nói lắm. Có điều ngươi không đổ máu mà thôi.

Ngô Cương gầm lên:

- Ngươi có thủ đoạn dã man gì thì cứ việc giở ra đi!

Thư Linh nói:

- Người bắt tất phải nóng nảy. Vụ này phải do sư huynh định đoạt.

Ngô Cương mắt dường như tóe lửa. Chàng nghiêng răng thét lên một tiếng thật to.

Thư Linh nở nụ cười nham hiểm nói:

- Thiếu hiệp không đi được. Vậy để lão phu giúp đỡ một tay.

Lão nói xong không chờ Ngô Cương nghĩ ý kiến đã tiến lại cấp chàng vào nách rồi bước qua cửa chạy tuốt.

Ngô Cương lúc này khác nào miếng thịt trên thớt đành để đối phương muốn cắt muốn băm thế nào mặc ý. Chàng đã không còn sức lực phản kháng thì dù trong đầu óc căm hận đến đâu cũng bằng vô ích.

Trước khi vào hang, chàng đã đề cao cảnh giác phòng bị âm mưu nguy kế, có thể nói là cẩn thận từng bước mà kết quả vẫn sa vào cạm bẫy địch. Bây giờ chàng càng nghĩ càng thấm thía. Nếu không phải là tay võ sĩ kinh nghiệm già dặn thì tất phải trả bằng một giá rất đắt.

Chàng nhắm mắt lại. Bên tai nghe tiếng gió vù vù.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu và Thư Linh đã cấp chàng chạy về phương nào. Chàng chẳng cần chú ý đến nữa. Nhất thiết điều gì chàng cũng giao cho số mạng. Chết đi sống lại chàng đã trải qua nhiều lần.

Ngô Cương cảm thấy Thư Linh dừng bước. Tiếp theo chàng bị liệng xuống mặt đất giá lạnh. Chàng mở bừng mắt ra thì ánh sáng lóa chói mắt nên phải nhắm lại.

Sau một lúc Ngô Cương lại từ từ mở mắt ra thì thấy mình ở trong một tòa đại sảnh vàng son chói lọi. Cách trần thiết chẳng khác gì một phủ đệ vương công.

Ngô Cương từ từ đứng dậy.

Trong nhà đại sảnh bảy chiếc ghế chéo rất lớn bày ra thành hình bán nguyệt. Trên ghế đá ngồi sẵn sáu người đàn ông và một người đàn bà. Chàng đảo mắt lướt qua bảy người thì trừ hai người cuối cùng ở mé tả là Hoa Linh và Thư Linh mà chàng đã nhận biết. Còn ngoài ra toàn là lạ mặt. Sáu người đàn ông đều trạc năm, sáu chục tuổi.

Ngồi chính giữa là một lão già, tướng mạo oai nghiêm, mình mặc áo cầm bào, đầu đội khăn viên ngoại, một chòm râu dài đã đốm bạc chùng xuống đến bụng. Lão này chắc là người đứng đầu bọn Thất Linh.

Một lão già nữa ngồi mé tả. Lão chính giữa khiến cho Ngô Cương rất chú ý. Mặt mũi lão thâm trầm. Chòm râu dê thưa thớt. Má bên trái có một vết xanh lớn bằng đồng tiền. Cái mặt lão là hình đa giác, nước da xanh lướt khiến người ngó thấy không tự chủ được. Theo thứ tự chỗ ngồi thì lão này là đệ nhị Linh.

Lão già ngồi chính giữa bỗng cất giọng oang oang. Thanh âm lão làm chấn động màng tai. Lão nói:

- Lão phu đứng đầu Thất Linh ngoại hiệu là Thiên Linh. Bây giờ người hãy nói rõ lai lịch đi.

Ngô Cương đáp bằng một giọng ngán ngủi và cương quyết.

- Không được.

Thiên Linh sa sầm nét mặt hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người thiện tiện sẵn vào tiên cảnh là phải chết. Đã hiểu rõ chưa?

Ngô Cương nghiêng răng đáp:

- Ta đã bắt hạnh sa vào cạm bẫy còn nói gì nữa.

Thiên Linh hỏi:

- Người có muốn sống không?

Ngô Cương hỏi lại:

- Muốn sống thì phải chịu điều kiện như thế nào?

Thiên Linh đáp:

- Người hãy báo cáo tên họ lai lịch một cách chân thực, may ra bản tòa có thể mở cho người một đường sinh lộ.

Ngô Cương đáp:

- Không được đâu.

Thiên Linh hỏi:

- Thế là người muốn chết phải không?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Cái đó thì tại hạ có thể làm được.

Lão mặt xanh cất tiếng lạnh như băng xen vào:

- Đại sư huynh! Gã này cuồng ngạo lắm! Nói nhiều với gã vô ích.

Ngô Cương nghe thanh âm lão này rất quen tai, chàng không khỏi động tâm suy nghĩ. Dường như chàng đã nghe lão nói ở đâu rồi, nhưng diện mạo lão hoàn toàn mới lạ chàng chưa thấy bao giờ. Chàng đảo mắt chú ý nhìn lão một lúc rồi lạnh lùng hỏi:

- Các hạ là gì Linh?

Lão mặt xanh đáp:

- Lão phu là Địa Linh, đứng hàng thứ hai trong Thất Linh. Người thỏa mãn rồi chứ?

Ngô Cương chỉ “hừ” một tiếng chứ không trả lời.

Thiên Linh lại nói:

- Nhị đệ! Gã này để sống tất sinh họa hoạn. Chi bằng...

Địa Linh ngắt lời:

- Trên trời giang hồ đã xuất hiện ba tay kiếm thủ kêu bằng Sách Huyết. Mong đại sư huynh nghĩ kỹ...

Thiên Linh hỏi:

- Theo ý nhị đệ thì nên thế nào?

Địa Linh đáp:

- Theo như kế hoạch đã định thì bọn ta sử dụng nhân tài và vật lực cho đến độ chót.

Thiên Linh hỏi:

- Như vậy không sợ mạo hiểm quá ư?

Địa Linh đáp:

- Chắc chắn không sợ điều gì xảy ra.

Thiên Linh đảo mắt nhìn mọi người hỏi:

- Các vị sư đệ sư muội có cao kiến gì không?

Chư Linh đồng thanh đáp:

- Xin nghe lời đại sư huynh định đoạt.

Hoa Linh vừa nói vừa đảo mắt nhìn Ngô Cương ra chiều oán hận. Nhưng Ngô Cương không nhìn thấy. Chàng còn mãi suy nghĩ:

- Không hiểu đối phương định xử trí với mình ra sao? Tận dụng nhân tài vật lực là nghĩa như thế nào?

Bao nhiêu điều bí mật chàng muốn phanh phui nhưng hiện giờ còn nói chi nữa. Đến khả năng tự vệ cũng không còn thì biết làm thế nào?

Chàng hồi hận đến cực điểm là mình đã ôm đầy sát khí vào đây mà sao lại biến đổi chủ ý để đối phương thừa cơ hãm hại. Đối với Hoa Linh đã là một điều lầm lỗi nhưng còn khôi phục lại được công lực. Đáng lý không nên lầm lẫn đến lần thứ hai mà lại sa chân vào cạm bẫy của Thư Linh.

Ngô Cương biết cuộc thành bại sinh tử của mình chỉ trong một ý nghĩ là quyết định. Nếu sai nhau một chút thì kết quả là hai thái cực. Giả tỷ vào hang rồi mà chàng ứng phó bằng thủ đoạn tàn độc thì không đến nỗi lâm vào tình trạng này.

Cuốn Vô địch kiếm lục nếu đã không bị thay đổi thì hoàn toàn giả trá mà Thư Linh dùng để đánh lừa. Nhìn thấy yếu quyết “Sinh sinh bất tức” thì người võ lâm ai mà chẳng động tâm.

Thiên Linh trầm giọng nói:

- Nhị đệ! Bản tòa theo phương thức của nhị đệ mà thi hành.

Địa Linh đáp:

- Tiểu đệ xin tuân lệnh.

Lão nói rồi đứng dậy tiến gần lại Ngô Cương.

Bản năng tự vệ của Ngô Cương thúc đẩy chàng đặt tay vào chuôi kiếm. Nhưng ngón tay vừa cầm vào đã bị Địa Linh lạng người tới nơi nắm chặt lấy cổ tay.

Ngô Cương ấp úng hỏi:

- Các hạ định làm gì tại hạ?

Địa Linh đáp:

- Lão phu không làm gì hết. Bản lĩnh của người mà bị tước bỏ thì thật là đáng tiếc. Ta muốn tận dụng nhân tài mới khỏi phí của trời...

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ nói vậy là nghĩa làm sao?

Địa Linh hững hờ đáp:

- Rồi người sẽ hiểu.

Lão vừa dứt lời đã phóng chỉ điểm ra. Ngô Cương ngã quay xuống đất.

Tiếp theo Địa Linh cúi xuống cẩn thận điểm vào mười mấy huyết đạo trong mình Ngô Cương. Đoạn lão móc trong bọc ra một cái hộp gòm. Lão mở hộp lấy ba mũi ngân châm ngó như sợi tóc cầm trong tay phải. Còn tay trái lão sờ vào đầu Ngô Cương.

Trong sảnh đường yên lặng như tờ. Bầu không khí đầy vẻ kỳ bí rùng rợn.

Ngô Cương như người ngủ say không biết gì nữa.

Bao nhiêu con mắt đều nhìn cả vào mũi ngân châm trong tay Địa Linh.

Sau cùng ba mũi ngân châm cắm vào đỉnh đầu và sau gáy cùng trước ngực Ngô Cương.

Địa Linh đứng lên miệng lộ nụ cười đanh ác nói:

- Xong rồi!

Hoa Linh rầu rầu lên tiếng:

- Nhị sư huynh! Tiểu muội cảm thấy việc này không ổn rồi.

Địa Linh hỏi:

- Sao mà không ổn?

Hoa Linh đáp:

- Mình chưa rõ lai lịch gã. Cứ nơi kiếm thuật gã mà bàn thì gã xuất thân không phải tầm thường. Nếu vụ này để cho đàn ông kéo đến...

Địa Linh ngắt lời:

- Tiểu huynh chỉ hy vọng như vậy. Nếu không thì cứ bị mối họa đe dọa mãi. Tiểu huynh làm như thế này khiến cho đối phương ở trong chỗ tối mà phải ra ánh sáng, có thể mình mới đối phó được dễ dàng. Mặt khác, ta mượn thanh kiếm của gã để tiêu trừ lực lượng đối phương.

Hoa Linh hỏi:

- Nếu vụ bí mật này mà bị tiết lộ thì kết quả sẽ ra sao?

Địa Linh trợn mắt lên đáp:

- Trừ khi có nội gián, không thì làm sao mà tiết lộ được?

Hoa Linh biến sắc kích động nói:

- Nhị sư huynh! Bấy anh em ta tuy là bảy người mà tính mạng chỉ có một. Hai chữ “nội gián”...

Thiên Linh giơ tay lên ngắt lời:

- Thôi đi! Không nên tranh luận về chuyện này.

Thư Linh liếc mắt ngó Hoa Linh. Khóe mắt hấn tỏ ý cảnh cáo. Hoa Linh từ từ cúi đầu xuống. Còn Ngũ Linh thì không lộ vẻ gì mà cũng không nói câu nào.

Thiên Linh lại trầm giọng cất tiếng hỏi:

- Nhị đệ! Đến bao giờ Thất Linh giáo mới có thể dương danh được?

Địa Linh ngần ngừ một chút rồi nói:

- Hiện giờ còn rất nhiều trở ngại.

Thiên Linh hỏi:

- Liệu có giải trừ được những chướng ngại đó không?

Địa Linh đáp:

- Có thể được và cũng chẳng còn bao xa nữa.

Thiên Linh nói:

- Lực muội vừa nói không phải là vô lý. Lực lượng đằng sau Sách Huyết Kiếm chẳng thể coi thường. Nếu lỡ ra một chút thì hỏng đại sự. Chúng ta chẳng thể không dự định kế hoạch...

Địa Linh ngắt lời:

- Đại sư huynh! Trước tình thế này, không làm vậy không xong. Sách Huyết Nhất Kiếm là kẻ thù của ta chứ không phải bạn.

Thiên Linh “ồ” một tiếng.

Địa Linh lại nói:

- Còn một việc đáng lo nữa.

Thiên Linh hỏi:

- Việc gì?

Địa Linh đáp:

- Bọn Kim Cương Minh.

Thiên Linh nói:

- Khi đó bảy anh em ta đành phải hết sức đối phó.

Địa Linh lại hỏi:

- Đại sư huynh còn điều gì chỉ thị nữa không?

Thiên Linh đáp:

- Bây giờ Lục muội hãy ra bên ngoài hang cùng Nhị đệ hiệp lực mà làm.

Địa Linh nói:

- Bây giờ e rằng hãy còn quá sớm?

Thiên Linh nói:

- Gã này để Lục muội không chế mới có hiệu quả...

Địa Linh nói:

- Lời đại sư huynh dạy chỉ phải!

Hoa Linh ngừng đầu lên. Mặt mù lộ tia mừng nhưng không ai phát giác được.

Thư Linh lạnh lùng xen vào:

- Đại sư huynh! Vụ này nên nghĩ cho kỹ.

Thiên Linh chau mày hỏi:

- Thất đệ có ý kiến gì?

- Lục thư tuy tuổi đã năm mươi, nhưng y thuật có thuật trụ nhan, coi chẳng khác thiếu nữ...

Thiên Linh nói:

- Chính ta muốn dùng điểm này để che mắt giang hồ.

Thư Linh ngập ngừng:

- Nhưng...

Thiên Linh hỏi:

- Nhưng làm sao?

Hoa Linh bật lên một tiếng cười chói tai xen vào:

- Thất đệ lo tiểu muội chưa hết lòng phong trần phải không?

Thư Linh cười khẩy đáp:

- Có khi là tiểu đệ quá lo xa, nhưng lục thư lòng tự hỏi lòng thì biết.

Lời nói của hắn có vẻ châm chọc Hoa Linh đã động tình với Ngô Cương ở trong hoa xá. Người ngoài nghe không hiểu, nhưng Hoa Linh dĩ nhiên biết rồi. Mụ phần hận làm mặt nghiêm khắc nói:

- Thất đệ! Người nói năng nên cẩn thận một chút. Ta không phải là người ngoài. Thất Linh tuy bảy mà chỉ là một không thể phân chia ra được.

Thư Linh hít một hơi chân khí nói:

- Tiểu đệ thất ngôn xin Lục thư tha tội.

Thiên Linh làm mặt nghiêm tuyên bố:

- Đã quyết như vậy thì cứ thế mà làm. Không ai được bàn ra tán vào nữa. Nhị đệ! Người liệu mà lo làm cho nên việc.

Địa Linh “ạ” một tiếng rồi đưa hai ngón tay ra toan...

Lão già ngồi mé hữu Thiên Linh đột nhiên lên tiếng:

- Nhị sư huynh hãy khoan!

62. Chương 62: Bọn Thất Linh Thi Hành Độc Kế

Địa Linh hỏi:

- Còn việc gì nữa?

Lão kia đáp:

- Nhị sư huynh hãy sục tìm trong người gã xem có lời ra được chút gì để phán đoán về lai lịch gã chẳng?

Địa Linh lại “ồ” một tiếng rồi buông hai ngón tay ra thò vào bọc Ngô Cương, móc hết mọi đồ vật ra để trên mặt đất và kiểm điểm lại. Đầu tiên là tấm mặt nạ chàng đeo lúc vào Hoa xá. Địa Linh xoay xở ngó lui ngó tới rồi mở ra hai cái bao nhỏ. Một cái trong đựng một hạt Minh châu giá trị khá lớn và một ít tiền đồng. Còn gói nữa là râu tóc giả và hai tấm mặt nạ khác.

Địa Linh đắc ý bật lên tràng cười khanh khách.

Thiên Linh hoang mang hỏi:

- Nhị đệ đã phát giác ra điều chi?

Địa Linh giơ tay lên. Trong tay cầm mặt nạ nói:

- Suýt nữa thì bị thằng lỏi lừa gạt.

Thiên Linh hỏi:

- Đó là mặt nạ phải không?

Địa Linh đáp:

- Đúng thế!

Thiên Linh hỏi:

- Vậy làm sao?

Địa Linh đáp:

- Thế nghĩa là Sách Huyết Nhị Kiếm và Sách Huyết Tam Kiếm cũng do một mình gã hóa trang.

Bọn Lục Linh kia đồng thanh la lên một tiếng kinh ngạc:

- Úi chà!

Địa Linh lại nói tiếp:

- Tam đệ! Những mặt nạ này chế rất tinh xảo. Tam đệ là tay thiện nghệ thử lại đây phân biệt coi.

Lão già ngồi mé hữu Thiên Linh liền dời chỗ ngồi đến bên mình Địa Linh đón lấy mặt nạ nhìn kỹ hồi lâu rồi lắc đầu đáp:

- Không thể nhìn ra lai lịch gã được.

Địa Linh chau mày nói:

- Ta tưởng việc đó bất tất cần phải truy cứu nữa. Bây giờ đã chứng minh ba Sách Huyết là do một thằng lỗi này hóa trang. Vấn đề đã giản dị nhiều rồi. Chỉ cần gã xuất hiện ngoài giang hồ là lập tức dẫn dụ được người đứng đằng sau gã chường mặt ra.Ồ! Không được rồi...

Thiên Linh giương mắt lên hỏi:

- Cái gì không được?

Địa Linh đáp:

- Để tiểu đệ nghĩ lại coi.

Địa Linh nhắm mắt cúi đầu vò tóc bứt tai. Hồi lâu lão mới giương cặp mắt lên nói:

- Té ra là gã!

Thiên Linh hỏi:

- Gã là ai?

Địa Linh đáp:

- Gã là di nghiệt của Võ thánh Ngô Vĩnh Thái.

Lục Linh biến sắc la hoảng:

- Ủi chà!

Thiên Linh mắt lộ hàn quang nhìn Ngô Cương trầm giọng hỏi:

- Có phải thằng lỗi này đã xuất hiện trên chốn giang hồ năm trước?

Địa Linh đáp:

- Phải rồi! Gã tên gọi Ngô Cương.

Thiên Linh hỏi:

- Một năm trước gã chưa am hiểu võ công...

Địa Linh ngắt lời:

- Chính gã đó!

Thiên Linh nói:

- Mới vón vẹn một năm mà công phu gã đã ghê gớm đến thế ư? Trừ phi gặp kỳ tích, không thì chẳng tài nào thành một tay cao thủ đến thế!

Địa Linh nói:

- Có thể gã đã gặp kỳ tích.

Thiên Linh lại hỏi:

- Sao Nhị đệ nhận ra được gã?

Địa Linh đáp:

- Coi khổ người và tướng mạo gã. Ngoài ra cặp mắt đầy phần hận khác hẳn người thường.

Thiên Linh hỏi:

- Nhị đệ trước kia đã chạm trán gã rồi ư?

Địa Linh đáp:

- Không có! Tiểu đệ nghe lời miêu thuật của bọn thủ hạ.

Thiên Linh nói:

- Đó mới là phỏng đoán. Sai một ly đi một dặm...

Địa Linh ngắt lời:

- Điểm này không khó gì. Tiểu đệ gọi người đã biết mặt mũi gã ngày trước hỏi là biết ngay.

Thiên Linh nói:

-Ồ! Nếu thế thì lại là kế hoạch đổi mới.

Địa Linh hỏi:

- Theo ý đại sư huynh thì sao.

Thiên Linh đáp:

- Nếu gã quả là di nghiệt của Võ thánh thì hay hơn hết là hủy diệt đi.

Địa Linh nói:

- Theo ý tiểu đệ như thế không được. Minh chưa điều tra ra người đứng sau gã là ai thì hậu quả rất đáng lo. Vả lại thân thủ gã thế này mà không lợi dụng thật là đáng tiếc.

Thiên Linh hỏi:

- Vậy cứ theo kế hoạch đã định mà làm việc hay sao?

Địa Linh đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy ta nên làm như vậy. Đại sư huynh đừng quên rằng lực lượng bảy người chúng ta cũng chưa đủ để đối phó với lão quái vật kia nếu lão còn sống ở thế gian.

Thiên Linh nói:

- Nhưng ta chẳng thể không đề phòng.

Thiên Linh hỏi:

- Lợi dụng thẳng lối này để đối phó với lão quái vật kia sao?

Địa Linh đáp:

- Ý tiểu đệ chính là thế đó.

Hoa Linh cất giọng buồn buồn nói:

- Phải chăng lão quái vật là trở vào Xích Diện Kim Cương, một nhân vật khủng khiếp trước đây sáu mươi năm?

Địa Linh gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Hoa Linh nói:

- Theo nhận xét của tiểu muội thì không có thể thế được.

Địa Linh hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Linh đáp:

- Xích Diện Kim Cương ngày trước có một đệ tử thành lập Kim Cương Minh, quật khởi lên trong võ lâm ở Trung Nguyên, nhưng chỉ như hoa Đào vừa hé mở đã tàn ngay. Nếu Xích Diện Kim Cương mà còn sống thì khi nào lại để cho gã hậu sinh tiểu bối Vô địch Mỹ kiếm khách Ngô Hùng sinh cường được? Cuộc chiến chưa xong sao họ đã tuyên cáo rời khỏi võ lâm?

Địa Linh nói:

- Lục muội! Người chỉ biết được một điều mà không biết hai. Kim Cương Minh đột nhiên rời khỏi võ lâm là có nguyên nhân khác.

Hoa Linh hỏi:

- Nguyên nhân gì?

Địa Linh đáp:

- Vụ này hiện còn ở trong vòng điều tra.

Hoa Linh nói:

- Tiểu muội xem chừng vụ đó đã thành một huyền án trong võ lâm...

Địa Linh ngắt lời:

- Hiện giờ đã đến giai đoạn sắp phanh phui sự thực.

Hoa Linh hỏi:

- Nhị sư huynh căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

Địa Linh đáp:

- Mười hai vị Kim Cương đã chết một nửa ở núi Đại Hồng. Hồ Ma chủ nhân cũng bị chất nổ thành người tàn phế. Theo đó mà phán đoán thì Hồ Ma là một nơi căn cứ của Kim Cương Minh. Tổ chức này bị mấy phen tỏa chiết tất dốc toàn lực ra. Khi đó mọi việc đều rõ ràng.

Thư Linh lắc đầu nói:

- Nếu như lời Nhị sư huynh thì việc không ổn đâu.

Địa Linh lườm Thư Linh một cái chứ không nói gì.

Thiên Linh lại lên tiếng:

- Nếu quả Xích Diện Kim Cương còn sống ở nhân thế thì Đông Sơn lại tái xuất giang hồ, thực là một việc đáng lo.

Trên bộ mặt xanh rờn của Địa Linh thoáng lộ một nụ cười danh ác, hắc cợt giọng nham hiểm:

- Tiểu đệ nghĩ ra được một kế.

Thiên Linh hỏi:

- Kế gì?

Địa Linh đáp:

- Gây ông đập lưng ông.

Thiên Linh hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Địa Linh đáp:

- Sự thực đã rõ ràng. Nếu gã này đúng là di cô của Võ thánh thì căn cứ vào những tình trạng trước sau mà phỏng đoán, tất gã còn mối liên quan với Kim Cương Minh. Ta dùng gã để đối phó với Kim Cương Minh mới là tuyệt diệu.

Thiên Linh nói:

- Gã này tuy bản lĩnh cao cường, song đối với Xích Diện Kim Cương e rằng như trứng chọi đá.

Địa Linh đáp:

- Đại sư huynh! Sao ta lại không dùng trứng để biến thành đá rồi lấy đá chọi đá cho hai bên cùng chết.

Thiên Linh hỏi:

- Làm sao cho trứng biến thành đá được?

Địa Linh đáp:

- Đại sư huynh còn cất giấu một bình Ngọc Linh Thạch nữa...

Thiên Linh biến sắc run lên hỏi:

- Sao?

Địa Linh thủng thẳng đáp:

- Bình Ngọc Linh Thạch nữa đó nếu anh em ta chia nhau mà uống thì mỗi người chỉ được mười năm công lực, chẳng ích mấy. Nếu để nó ột người uống thì cuộc thành tựu còn vượt xa hơn thăng lỗi này. Tuy nhiên đem độc lực mà đối phó với kẻ địch đáng sợ thì chỉ lắm lờ một chút là toàn quân tan rã...

Thiên Linh hỏi:

- Theo ý nhị đệ thì sao?

Địa Linh đáp:

- Cho thăng lỗi này uống để gã tăng thêm sáu chục năm công lực.

Địa Linh vừa nói câu này, từ Thiên Linh trở xuống đều thất sắc. Bầu không khí trong trường vô hình chung biến thành khấn trương.

Lão già ngồi mé hữu Thiên Linh lên tiếng:

- Nhị sư huynh! Thêm móng ảnh hổ chẳng là quá mạo hiểm ư?

Địa Linh đáp:

- Tứ đệ! Nhưng đây là con hổ đuôi mù. Bất cứ lúc nào cũng có thể giết nó được.

Lão kia hỏi:

- Nếu không giết được, nó cắn lại thì làm thế nào?

Địa Linh đáp:

- Không thể nào có chuyện đó được.

Thiên Linh cất giọng run run nói:

- Việc này phải nghĩ cho chín đã.

Địa Linh hỏi:

- Đại sư huynh! Nếu không làm thế thì khó mà vẫn hồi được mệnh vận cho Thất Linh giáo.

Thiên Linh nói:

- Việc này quan hệ trọng đại quá, chúng ta phải thương lượng kỹ càng lại đã.

Lão đảo mắt nhìn Chư Linh hỏi:

- Các vị sư đệ sư muội có cao kiến gì không?

Mấy người kia đưa mắt nhìn nhau rồi Thư Linh lên tiếng:

- Xin đại sư huynh đứng trọng tài ới được.

Thiên Linh ngẫm nghĩ hồi lâu rồi hỏi:

- Nhị đệ! Không mạo hiểm thế này không được hay sao?

Địa Linh nghiêm nghị đáp:

- Tiểu đệ nhận thấy phải làm thế mới được.

Thiên Linh nói:

- Được rồi! Thế thì quyết định như vậy.

Địa Linh lại đưa ngón tay ra điểm vào mấy huyệt Ngô Cương. Đoạn lão lùi lại hai bước để xem trình độ biến hóa.

Lão đệ Tam Linh ra coi mặt nạ của Ngô Cương bây giờ cũng trở về yên vị.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn nửa chén trà, Ngô Cương duỗi tay co chân. Hai mắt giương lên, ngơ ngác nhìn bốn phía rồi chàng nhẩy lên.

Địa Linh ra hiệu cho Hoa Linh tiến lên.

Hoa Linh rời khỏi chỗ ngồi bước ra giữa sảnh đường, mặt lạnh như tiền.

Ngô Cương vẫn ngơ ngác nhìn quanh. Chàng chau mày ngẫm nghĩ, nhắm mắt rồi lại mở ra. Nhưng đầu óc chàng trống rỗng. Chàng coi những bộ mặt trong sảnh đường muốn nhớ lại xem ai nhưng nhớ không ra.

Bỗng chàng lộ vẻ đau khổ lớn tiếng la:

- Ta... là ai?

Địa Linh đáp ngay:

- Người là Sách Huyết Nhất Kiếm.

Ngô Cương miệng lẩm nhẩm như người bị ma làm:

- Ta là... Sách Huyết Nhất Kiếm ư?

Địa Linh đáp:

- Phải rồi! Người là Sách Huyết Nhất Kiếm.

Ngô Cương lại lấp bắp:

- Nhưng sao ta... chẳng nhớ chi hết...

Địa Linh đáp:

- Người trúng phải nọc kế của kẻ thù nên mất hết trí nhớ rồi?

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Kẻ thù ư?

Địa Linh đáp:

- Đúng thế! Người có rất nhiều kẻ thù cực kỳ lợi hại.

Ngô Cương mắt lộ vẻ hung quang da mặt co rúm, gầm lên:

- Ta muốn trả thù.

Địa Linh âm trầm nói:

- Phải rồi! Người cần phải trả thù.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Các người... là ai?

Địa Linh đáp:

- Chúng ta là bạn người, đang tìm cách khôi phục ký ức cho người đây.

Ngô Cương hỏi:

- Các người là bạn ư?

Địa Linh đáp:

- Đúng thế! Ta cứu người khỏi bàn tay kẻ thù.

Ngô Cương lại đảo mắt nhìn Chư Linh một lượt. Chàng lộ vẻ đau khổ băng khuôn hỏi:

- Sao ta... không có một ấn tượng nào hết?

Địa Linh khẽ vỗ vai chàng đáp:

- Vì người mất hết ký ức. Nhưng chẳng bao lâu sẽ khôi phục lại được. Người hãy coi đây...

Lão vừa nói vừa trở vào Hoa Linh.

Ngô Cương hỏi:

- Y... là ai?

Địa Linh đáp:

- Y là sư thư người.

Ngô Cương nhăn tít cặp lông mày kinh hãi la lên:

- Sư thư ư?

Hoa Linh nở một nụ cười thê lương đáp:

- Sư đệ! Ta không ngờ sư đệ gặp thảm cảnh này!

Ngô Cương ngật ngưỡng hỏi:

- Cô nương là sư thư tại hạ thật ư?

Hoa Linh đáp:

- Sư đệ ơi! Cầu trời thương lại có một ngày kia người khôi phục trí nhớ.

Ngô Cương mắt lộ vẻ hung quang nắm chặt bàn tay, lớn tiếng hỏi:

- Sư thư! Kẻ thù là ai?

Hoa Linh giả vờ nghiêng răng đáp:

- Sư đệ! Ta sẽ trở từng đứa một cho người hay. Có điều... sức người và ta lại không đủ...

Ngô Cương tức giận gầm lên:

- Ai bảo thế?

Hoa Linh buồn rầu đáp:

- Sư đệ! Hiền chủ nhân nơi đây tặng cho bảo vật này. Hễ uống vào là thêm được sáu chục năm công lực...

Ngô Cương “ủa” lên một tiếng:

Hoa Linh hỏi:

- Sư đệ còn chưa tạ ơn ư?

Mụ nói xong đảo mắt nhìn Thiên Linh.

Ngô Cương ngó theo mục quang Hoa Linh rồi hướng về phía Thiên Linh xá dài nói:

- Tại hạ xin ghi lòng ơn đức của hiền chủ nhân.

Thiên Linh cười khanh khách nói:

- Người bắt tất phải cảm tạ. Hiện giờ người đã mất hết trí nhớ, nói nhiều cũng bằng vô ích. Còn gì để sau hãy bàn. Bây giờ sư đệ hãy vào khách sạn nghỉ ngơi. Bản tòa lập tức sai người đưa linh được tới.

Ngô Cương ngó ngẩn nhìn Hoa Linh trong lòng đau khổ muôn vàn, nhưng việc trước chàng chẳng nhớ một chút gì.

Hoa Linh hắng giọng một tiếng rồi nói:

- Sư đệ! Sư đệ hãy theo ta!

Ngô Cương theo Hoa Linh rời khỏi nhà đại sảnh đi vào một gian phòng bố trí rất đường hoàng. Hai người ngồi đối diện trước một cái bàn.

Ngô Cương đau khổ vò đầu bứt tai. Lòng chàng chứa đầy sát khí và cực kỳ xúc động, chỉ muốn gây chuyện đổ máu.

Hoa Linh cất giọng ôn nhu khuyên giải:

- Hiền đệ không nên để cho những nỗi đau khổ hành hạ.

Ngô Cương vỗ bàn nói:

- Tiểu đệ muốn giết người.

Hoa Linh nhìn chàng bằng cặp mắt sâu thẳm nói:

- Sư đệ! Sư đệ hãy bình tĩnh lại.

Ngô Cương ngoẹo đầu ngẫm nghĩ một lúc rồi hỏi:

- Sư thư! Sư thư nói cho đệ hay những chuyện đã qua được không?

Hoa Linh đáp:

- Câu chuyện dài lắm! Ta có nói sư đệ cũng không nhớ được. Chờ sư đệ khôi phục ký ức rồi sẽ hiểu hết.

Ngô Cương nói:

- Tiểu đệ... trong lòng sầu muộn và hoang mang vô cùng... Chỉ muốn phát điên...

Hoa Linh nói:

- Sư đệ ráng mà nhẫn nại.

Giữa lúc ấy Địa Linh tiến vào phòng tay cầm một cái bình nhỏ bằng ngọc biếc đặt xuống mặt bàn nói:

- Đây là một báu vật hiếm có trên đời tên gọi Ngọc Linh Thạch nhũ. Ai uống vào là tăng thêm sáu chục năm công lực. Vậy cô nương hãy giúp sư đệ một tay để cho chân nguyên bản thân y phối hợp với chất thuốc.

Hoa Linh đứng dậy tạ ơn nói:

- Ôn đức này tiểu muội cùng sư đệ xin khắc cốt minh tâm.

Địa Linh nói:

- Cô nương dậy quá lời! Đây bất quá là việc nghĩa nên làm mà thôi.

Hoa Linh nói:

- Chị em tiểu muội định sáng mai cáo từ các vị...

Địa Linh ngắt lời:

- Báo thù là một việc lớn, tại hạ không dám ngăn trở, xin hiền sư đệ tùy tiện! Mong rằng có ngày tái hội.

Hoa Linh hỏi:

- Các hạ còn điều chi chỉ giáo không?

Địa Linh ồ lên một tiếng rồi lấy trong bọc ra một viên thuốc hoàn màu hồng nói:

- Sau khi thành công lại uống viên thuốc này là rất có hiệu quả.

Hoa Linh hơi biến sắc. Mụ đón lấy viên thuốc và ngỏ lời tạ ơn lần nữa.

Đệ Linh chấp tay vái chào hai người rồi ra khỏi phòng.

Ngô Cương vẫn ngớ ngẩn không tài nào tập trung được tâm lực để suy nghĩ một việc gì.

Hoa Linh trầm mặc một lúc rồi đứng dậy nói:

- Sư đệ! Uống thuốc đi!

Ngô Cương ngớ ngẩn cầm lấy bình ngọc, chàng nhìn Hoa Linh một cái rồi mở nắp bình ngửa cổ uống ngay.

Hoa Linh trở vào cái giường gỗ tử đàn nói:

- Sư đệ lên giường kia hành công và vận nội lực để tiếp dẫn được lực.

Ngô Cương gật đầu. Chàng tháo giày lên giường ngồi xếp bằng vận công.

Hoa Linh đưa bàn tay ngọc đặt vào huyệt mạch môn để thúc đẩy nội lực cho chàng...

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu! Ngô Cương tỉnh lại. Chàng cảm thấy nội lực đầy rẫy mà tinh thần rất tối tăm.

Chàng hỏi:

- Sư thư! Đã xong chưa?

Hoa Linh đáp:

- Xong rồi!

Ngô Cương nói:

- Sư thư nghỉ đi thôi!

Hoa Linh nói:

- Người nằm đây mà nghỉ ta phải ra ngoài.

Ngô Cương hỏi:

- Tiểu đệ nằm đây có tiện không?

Hoa Linh đáp:

- Chẳng có gì mà không tiện. À quên! Còn viên thuốc này nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Thuốc gì?

Hoa Linh đáp:

- Thuốc... An tâm định thần.

Ngô Cương nói:

- Hay lắm!

Hoa Linh ngần ngừ một chút rồi bỏ viên thuốc vào miệng Ngô Cương nói:

- Gần sáng rồi! Sư đệ ngủ đi thôi.

63. Chương 63: Mất Bản Tính Ngô Cương Toan Giết Bạn

Mụ nói xong nhìn Ngô Cương bằng con mắt khác lạ rồi trở gót đi ra.

Ngô Cương nằm lăn ra ngủ. Lúc chàng tỉnh dậy đã nghe tiếng chim hót líu lo. Ánh dương quang lóe mắt. Chàng xoay mình đứng lên phát giác ra hiện giờ mình ở dưới một cây cổ tùng. Chàng nghĩ mãi mà chỉ nhớ lảng máng mấy người bộ mặt đã già.

Chàng tiếp tục nhắm nghiền rồi đột nhiên lớn tiếng gọi:

- Sư thư!

Một người đàn bà mình mặc võ phục đáp:

- Sư đệ! Sư đệ tỉnh rồi ư?

Ngô Cương vỗ đầu hỏi:

- Sao tiểu đệ lại đến chốn này?

Hoa Linh ôn nhu đáp:

- Ta nhân lúc sư đệ ngủ say nên đem người ra đây.

- Ủa!

Tâm thần hỗn độn khiến chàng không thể nào suy nghĩ ra chân tướng sự thực. Chàng đứng lên thấy miệng khô môi ráo. Chàng đảo mắt nhìn quanh thì thấy gần đó có một dòng nước suối liền bằng mình chạy đến mức nước uống.

Một ý niệm ngu ngốc muốn cử động và muốn tàn sát lại nổi lên. Chàng chỉ thèm khát nhìn sự đỏ máu.

Hoa Linh nói:

- Sư đệ! Chúng ta lên đường thôi!

Ngô Cương không suy nghĩ mà cũng không nghi ngờ. Chàng ồ lên một tiếng rồi đi theo Hoa Linh. Trong con mắt chàng hiện giờ chỉ có một người sư thư.

Trên con đường lớn đến Đẳng thành, một đôi nam nữ thanh niên võ phục sóng vai mà đi. Thiếu nữ đẹp như hoa tựa ngọc, còn chàng trai cũng anh tuấn phi thường. Có điều cặp mắt chàng lấp loáng ra chiều hung dữ. Bất luận là ai tiếp xúc với nhãn quang chàng cũng phải khiếp sợ.

Đôi nam nữ ấy chính là Ngô Cương và Hoa Linh ở Thất Linh Tiên Cảnh.

Chàng không phải là Ngô Cương mấy bữa trước nữa. Bây giờ chàng đã mất hết ký ức, biến đổi tính tình và hoàn toàn bị Hoa Linh kiềm chế.

Chàng chỉ là một xác chết biết đi, nhưng công lực chàng hiện giờ lại cao hơn trước nhiều thì xác chết này thật đáng sợ.

Hai người đang đi, bỗng gặp ba tên khát cái tiến đến. Người đi đầu là một hóa tử trung niên giật mình la lên một tiếng:

- Ô hay!

Tay y cầm cây đũa cầu bồng. Hai tên phía sau dừng bước.

Ngô Cương cùng Hoa Linh cũng đứng lại.

Hóa tử trung niên ngắm nghía Hoa Linh rồi nhìn Ngô Cương hỏi:

- Phải chăng ông bạn là Sách Huyết Nhất Kiếm?

Ngô Cương mắt lộ hung quang nhìn đối phương đáp:

- Chính phải.

Hóa tử trung niên thì lễ nói:

- Tiểu nhân vâng lệnh nghinh tiếp thiếu hiệp.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi lại:

- Sao?

Hóa tử đáp:

- Tiểu nhân vâng lệnh tiểu trưởng lão ở đây đón thiếu hiệp.

Ngô Cương hỏi:

- Tiểu trưởng lão nào?

Hóa tử trung niên kinh hãi lùi lại hai bước run lên hỏi:

- Chính thực ông bạn là ai?

Ngô Cương đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm!

Chàng vừa dứt lời đã rút thanh phụng kiếm cầm tay, vẻ mặt coi rất đáng sợ.

Ba tên kiếm thủ cả kinh thất sắc, bất giác cầm ngang cây đũa cầu bồng.

Ngô Cương quay lại nhìn Hoa Linh. Hoa Linh khẽ gật đầu.

Ba tiếng rú thê thảm vang lên. Ba tên đệ tử Cái bang bị chặt đứt làm sáu khúc.

Ngô Cương cười rộ lên như người điên reo lên:

- Ha ha! Máu!

Chàng nhìn máu tươi lênh láng ra chiều thích chí như người đã bớt được mối hận.

Ngô Cương vừa ngừng tiếng cười thì một bóng người xẹt tới nhanh như chớp.

Người mới đến la hoảng:

- Ủi chao!

Rồi dừng bước. Hiển nhiên là một hóa tử trẻ tuổi.

Ngô Cương cầm thanh phụng kiếm chúm mũi áo tươi nhỏ giọt. Mắt lộ hung quang lấp lánh nhìn tên tiểu hóa tử.

Tiểu hóa tử run run lớn tiếng hỏi:

- Hiền đệ, vụ này là thế nào đây?

Gã này chính là trưởng lão cái bang tên Tống Duy Bình, và là bạn thâm giao sinh tử với Ngô Cương. Nhưng hiện giờ Ngô Cương không nhận ra gã.

Chàng cất giọng hung dữ hỏi:

- Người kêu ai bằng hiền đệ?

Tống Duy Bình kinh hãi lùi lại hai bước. Gã trợn mắt há miệng:

- Hiền đệ! Tiểu huynh là Tống Duy Bình. Hiền đệ không nhận ra tiểu huynh ư?

Ngô Cương cất tiếng lạnh như băng, mắt trơ như gỗ hỏi:

- Người cùng bọn chúng một phe phải không?

Chàng vừa hỏi vừa trở vào xác ba tên đệ tử Cái Bang.

Tống Duy Bình nghiêng răng ken két, sắc mặt tái xanh. Da mặt co rúm lớn tiếng hỏi:

- Sao ngươi lại giết người?

Ngô Cương mặt không lộ vẻ gì đáp:

- Thích lắm!

Tổng Duy Bình chẳng hiểu ra sao hỏi:

- Làm sao mà thích?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế ngươi cũng đừng hòng sống.

Tổng Duy Bình lùi lại hai bước. Gã đưa mắt ngó Hoa Linh run lên hỏi:

- Y là ai?

Ngô Cương đã giơ kiếm lên, mặt đầy sát khí, vẻ mặt rất đáng sợ. Miệng chàng đáp:

- Y là sư thư ta.

Tổng Duy Bình sửng sốt la lên:

- Ngươi lấy đâu ra vị sư thư này?

Ngô Cương đã mất bản tính. Lòng chàng chỉ nghĩ đến máu liền lạnh lùng đáp:

- Ngươi thật đáng chết!

Tổng Duy Bình tuy còn nhỏ tuổi nhưng đã nhiều kinh nghiệm duyệt lịch. Gã xem chừng có điều ngoắt ngoéo. Ngô Cương chưa dứt lời gã đã chạy trốn.

Ngô Cương gầm lên:

- Ngươi định chạy đi đâu?

Rồi chàng bằng mình như cây cầu vồng vọt qua trên không đuổi theo. Nguyên công lực chàng trước đã vượt xa Tổng Duy Bình. Nay chàng lại uống Ngọc Linh Thạch nhũ ở Thất Linh Tiên Cảnh, tăng thêm sáu chục năm công lực, chẳng khác nào hổ thêm cánh.

Tổng Duy Bình khi nào còn thoát khỏi bàn tay chàng?

Ngô Cương như một ngôi sao sa hạ xuống đón đầu Tổng Duy Bình.

Tổng Duy Bình nghe tiếng gió đã giật mình. Gã lại biết thanh Phụng kiếm cực kỳ ghê gớm nên dừng bước lại.

Giữa lúc ấy, hai chân Ngô Cương hạ xuống đất, chàng khê đá một cái. Tổng Duy Bình bị lăn ra xa ngoài hai trượng trúng vào gốc cây bên đường.

Đó là chiêu phép “Lăn lư đả cổn”, một chiêu thức đê hạ. Những võ sĩ chính phái chỉ trường hợp vạn bất đắc dĩ mới dùng đến.

Tổng Duy Bình đã làm đến trường lão Cái bang, nếu đối tượng không phải là Ngô Cương thì chẳng thà gã chết chứ không chịu thi triển thân pháp đó.

Biến diễn này vậ ra khiến cho Tổng Duy Bình kinh hãi không bút nào tả xiết. Toàn thân gã toát mồ hôi lạnh ngắt.

Tuy gã nhận ra tình hình có điều khác lạ nhưng không tài nào đoán được những sự rắc rối bên trong.

Ngô Cương tức giận hắng giọng một tiếng rồi chống kiếm nhả xổ lại...

Tổng Duy Bình đã chuẩn bị sẵn sàng. Gã vừa thấy bóng Ngô Cương chuyển động đã lăn đến phía sau gốc cây rồi lập tức thay đổi phương vị.

Hai bóng người ở trong khu rừng thưa thốt theo nhau...

Tổng Duy Bình công lực kém hơn nên gặp nhiều nguy hiểm. Gã dùng thân pháp này đã đến lúc mỏi mệt và xem chừng khó lòng thoát chết dưới lưỡi kiếm của Ngô Cương. Nếu không có rừng cây yểm hộ thì gã chết từ lâu rồi.

Hoa Linh đứng tự thủ bàng quan như không có việc gì.

Bất thành linh một tiếng gầm khiến người nghe rợn tóc gáy. Đồng thời tiếng la hoảng vang lên. Tổng Duy Bình đã bị Ngô Cương nắm được trong tay.

Ngô Cương cười khàn khàn nói:

- Ta muốn coi ngươi chảy hết máu rồi hãy chết.

Giọng chàng nói như từ miệng một tên ác ma phát ra. Thực tình lúc này chàng chẳng kém gì tên ác ma. Trong đầu óc chàng chỉ muốn giết người và máu chảy.

Tổng Duy Bình chẳng còn hồn vía nào nữa, mặt xám như tro tàn. Mồ hôi toát ra nhỏ giọt. Gã gầm lên:

- Ngô Cương! Sao ngươi lại biến thành một tên ác ma?

Ngô Cương còn một chút lý trí chưa bị mất hết. Đó là vì căn cơ chàng thâm hậu mà ra. Chàng nghe đến hai chữ Ngô Cương nhận thấy quen tai liền ngơ ngác hỏi:

- Ngô Cương... Ngô Cương là ai?

Tổng Duy Bình hô lên:

- Là ngươi. Ngươi là Ngô Cương. Chẳng lẽ ngươi quên cả chính mình rồi sao?

Ngô Cương lơ mơ hỏi:

- Ta là Sách Huyết Nhất Kiếm...

Tổng Duy Bình thấy có cơ chuyển biến liền lớn tiếng hơn:

- Phải rồi! Đó là ngoại hiệu. Còn tên chính ngươi là Ngô Cương.

Ngô Cương ú ớ đáp:

- Ta... nhớ không ra.

Tổng Duy Bình nói:

- Ngươi thử nghĩ kỹ coi!

Ngô Cương quay lại nhìn Hoa Linh đứng ở phía xa xa hỏi:

- Sư thư! Phải vậy không?

Hoa Linh lạnh lùng đáp:

- Ngươi đừng để cho kẻ thù mê hoặc.

Câu nói này khiến Ngô Cương trở lại hung hăng, cười khàn khàn nói:

- Bây giờ ta coi ngươi đổ máu!

Tổng Duy Bình gầm lên:

- Yêu nữ! Loài ma quỷ!... Trời ơi!

Thanh Phụng Kiếm đã đâm vào vai Tổng Duy Bình. Máu tươi chảy ra như suối.

Ngô Cương nổi lên tràng cười ha hả. Tiếng cười chẳng khác lang gào hổ thét.

Tổng Duy Bình da mặt co rúm lại trông chẳng còn ra hình thù gì nữa. Gã giãy giụa không sao thoát khỏi bàn tay cứng như sắt của Ngô Cương.

Thật là một màn kịch thảm tuyệt nhân hoàn tượng chừng không sao tránh được.

Bất thành linh một tiếng quát rừng rợn vang lên:

- Dừng tay!

Tiếp theo tiếng quát, bốn bóng người từ trong rừng lục đục nhảy ra. Đi trước là một lão già áo đen. Còn ba tay kiếm thủ võ phục đều rút kiếm ra khỏi vỏ đứng thành hình bán nguyệt.

Ngô Cương đằng đằng sát khí nhảy về phía lão áo đen.

Tổng Duy Bình vội la lên:

- Dịch tiên bối! Cứu tại hạ với!

Lão áo đen này hiển nhiên là lão già đã mạo xưng Yêu Vương Âu Dương Tàn truyền thụ võ sĩ cho Ngô Cương.

Lão thay đổi hình dung trà trộn vào nằm vùng trong Võ Minh. Chính lão là Dịch Vĩnh Thọ hộ pháp dưới Địa cung.

Dịch Vĩnh Thọ run lên hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Tổng Duy Bình la lên:

- Y đã mất hết bản tính và bị con nữ yêu kia kiềm chế.

Dịch Vĩnh Thọ đảo cặp mắt hung dữ nhìn Hoa Linh rồi quay lại bảo Ngô Cương:

- Hải tử! Buông tha y ra.

Ngô Cương sát khí đằng đằng hỏi:

- Bọn ngươi cũng đến đây chịu chết hay sao?

Dịch Vĩnh Thọ nghe chàng nói vậy sắc mặt biến cải, nhưng vẫn nhẫn nại hỏi:

- Ngươi không nhận ra được lão phu ư?

Ngô Cương hỏi lại:

- Ngươi là ai?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Trước ta truyền thụ võ công cho ngươi và ở với ngươi mấy ngày...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nói bậy!

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Ngươi hãy thả y ra đã!

Ngô Cương quát lên:

- Dừng rườm lời!

Hoa Linh chuyển động thân hình tiến gần thêm mấy bước cười rất tươi nói:

- Chung hộ pháp! May lại gặp đây!

Dịch Vĩnh Thọ toàn thân chấn động. Lão kinh hãi lùi lại hai bước dài rồi run lên hỏi:

- Cô nương là ai?

Hoa Linh không trả lời. Mặt lạnh như tiền hỏi lại:

- Phải chăng các hạ là Chung Hộ Pháp dưới trướng Thái Thượng hộ pháp Võ Minh là Yêu vương Âu Dương Tàn, sao lại đổi làm họ Dịch?

Dịch Vĩnh Thọ bị Hoa Linh nói huých toẹt lai lịch mình thì ớn lạnh xương sống lớn tiếng hỏi:

- Cô nương là ai?

Hoa Linh đáp:

- Người không đáng hỏi đâu.

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Bản tòa chấp hành công luật của Võ Minh...

Hoa Linh ngắt lời:

- Các hạ không đáng nói câu đó.

Dịch Vĩnh Thọ hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao?

Hoa Linh hỏi:

- Các hạ đến nằm vùng trong Võ Minh phải không?

Dịch Vĩnh Thọ mắt lộ sát khí vẩy tay hô:

- Bắt lấy thị!

Ba tên kiếm thủ vâng lời chống kiếm nhảy xổ lại.

Hoa Linh quát lên:

- Muốn chết chẳng?

Tiếng quát chưa dứt, kiếm quang lóe lên. Tiếng rú rùng rợn. Ba tên kiếm thủ bị Ngô Cương chém làm sáu đoạn. Tay trái chàng vẫn nắm chặt Tổng Duy Bình không chịu buông tha.

Dịch Vĩnh Thọ mặt co rúm không còn ra hình thù gì nữa. Lão chẳng nói chẳng rằng băng mình lại định chụp lấy Hoa Linh. Thân pháp lão mau lẹ phi thường.

Nhưng thân pháp Hoa Linh cũng không phải tầm thường. Mụ lướt người như quỷ mị quanh vòng gốc cây tránh khỏi.

Trong mắt Ngô Cương bây giờ chỉ có một người sư phụ là người thân tình, chàng gầm lên một tiếng quái gở rồi tiến đánh mau như điện chớp.

Dịch Vĩnh Thọ né tránh lập lờ như quỷ mị. Thân pháp Ngô Cương là do lão truyền thụ nên dĩ nhiên lão chiếm được tiên cơ, không thì chết rồi.

Ngô Cương nhảy xổ lại không trúng càng tức giận như điên, xông lại đánh lại đánh lần thứ hai.

Dịch Vĩnh Thọ lại thi triển thân pháp kỳ diệu tránh khỏi.

Một người chạy một người rượt theo. Trong chớp mắt hai bên đã thay đổi đến mấy vị trí. Những tay cao thủ hạng nhất cũng không nhìn rõ bóng hai người.

Hoa Linh buột miệng la lên:

- Hảo thân pháp!

Giả tử trong tay Ngô Cương không nắm được Tổng Duy Bình thì tình thế lúc này đã có phần khả quan hơn.

Hoa Linh nhắm trúng thời cơ phóng chưởng ra đánh đến “bình” một tiếng.

Dịch Vĩnh Thọ bị chưởng phóng chấn động lão ngã người ra một chút.

Ngô Cương vùng Phụng kiếm nhằm đầu lão chém tới.

Dịch Vĩnh Thọ chẳng còn hồn vía nào nữa. Đỡ gạt né tránh đều không thể được, chỉ còn đường chết nhắm thân. Bỗng một tiếng rú “Ủi chao” vang lên. Ngô Cương lùi lại bốn năm bước liền.

Tiếp theo là tiếng hô:

- Dịch Hộ pháp! Chạy mau đi!

Tổng Duy Bình đã hô câu đó. Nguyên gã bị Ngô Cương nắm trong tay, vừa thấy tình thế nguy ngập, bỗng sinh cấp trí. Gã vật đầu vào hàm dưới Ngô Cương. Dù Ngô Cương công lực cao đến đâu cũng không chịu nổi cái đập bất thành linh này.

Ngô Cương như con hổ dữ, gầm lên một tiếng xoay lại đâm vào trước ngực Tổng Duy Bình.

Dịch Vĩnh Thọ quát lên một tiếng thật to rồi bắn ra hai luồng chỉ phong. Người lão nhảy xổ lại nhanh như cắt.

Bình! Chỉ phong của lão bắn trúng vào cánh tay cầm kiếm của Ngô Cương. Nhưng luồng chỉ phong này bị luồng cương khí hộ thân của Ngô Cương hất ngược lại. Tuy chàng không bị thương song thanh trường kiếm cũng bị chặn lại.

Đồng thời Dịch Vĩnh Thọ thi triển tuyệt kỹ của U Linh địa cung là Thái Âm chưởng pháp. Một luồng âm phong quạt tới khiến cho đầu óc Ngô Cương trầm xuống.

Dịch Vĩnh Thọ ba lần thi triển đến chiều U Linh phá ngục. Người lão cũng nhảy tới nơi. Bấy nhiêu động tác của lão diễn ra trong nháy mắt là xong.

Ngô Cương từ lúc mất hết bản tính, tuy chàng thừa công lực nhưng phản ứng có phần chậm chạp. Chàng bị đánh luôn ba đòn thành ra luống cuống.

Dịch Vĩnh Thọ lại phóng chưởng vào trước ngực Ngô Cương đánh “bình” một tiếng khiến người chàng phải loạng choạng. Tổng Duy Bình liền được Dịch Vĩnh Thọ cướp lấy. Hoa Linh lạng người đến phản kích nhưng đã chậm mất rồi.

Dịch Vĩnh Thọ cấp Tổng Duy Bình chạy đi như một làn khói tỏa.

Kể về thân pháp thì U Linh địa cung đứng đầu các môn phái mà Dịch Vĩnh Thọ đã làm hộ pháp, thì dĩ nhiên khinh công lão không phải tầm thường. Nhờ thân pháp nhanh như ma quỷ hiện hình lão mới toàn mạng và cứu Tổng Duy Bình thoát thân.

Ngô Cương gầm lên một tiếng quát gở rồi bằng mình rượt theo.

Hoa Linh vội la lên:

- Sư đệ hãy khoan!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Linh đáp:

- Đuổi không kịp đâu.

Ngô Cương nói:

- Không được!

Chàng lại toan trở gót thì Hoa Linh dặn:

- Sư đệ hãy nghe lời ta. Từ nay sư đệ phải nhớ hễ gặp đối phương là ra tay liền đừng để họ có cơ hội thoát thân.

Ngô Cương sát khí đằng đằng, hai mắt đỏ sọc. Nhưng chần chờ lại một chút, chàng dường như lại quên mất việc gì mình đang làm. Hình ảnh Dịch Vĩnh Thọ và Tống Duy Bình chàng chẳng còn nhớ gì nữa. Chàng ngớ ngẩn hỏi:

- Sư thư! Bây giờ chúng ta đi đâu?

Hoa Linh đáp:

- Cứ theo đường quan đạo mà đi là tìm thấy cừu gia.

Ngô Cương nói:

- Vậy thì đi!

Chàng tra gươm vào vỏ, ngấn ngơ cất bước, Hoa Linh đi song song tựa vào bên chàng. Cứ bề ngoài mà coi thì là một đôi bạn tình rất tha thiết xuân xanh và tài mạo rất xứng đôi. Nhưng có biết đâu đây là một màn bi kịch cực kỳ khủng khiếp.

Ngô Cương và Hoa Linh đi rồi, Dịch Vĩnh Thọ cùng Tống Duy Bình từ một phía khác trong cây xuất hiện.

Tống Duy Bình nửa người nhuộm máu. Vết mặt đau khổ, không ngớt lắc đầu.

Dịch Vĩnh Thọ dắt gã ngồi xuống gốc cây rồi hỏi:

- Sự việc xảy ra như thế nào?

Tống Duy Bình đáp:

- Tại hạ nghe thủ hạ báo cáo Sách Huyết Nhất Kiếm cùng một người con gái đi trên đường liền lập tức phái người theo dõi hành tung. Ba tên đệ tử bị Ngô Cương giết. Tại hạ chạy đến nơi liền gặp nguy hiểm cơ hồ mất mạng.

Dịch Vĩnh Thọ hỏi:

- Lai lịch con đàn bà đó thế nào?

Tống Duy Bình đáp:

- Tại hạ không biết. Trước nay chưa từng nghe tiếng trên chốn giang hồ.

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Nhưng sao thị biết rõ lai lịch của lão phu?...

Tống Duy Bình ngắt lời:

- E rằng Dịch tiên bối không thể trở về Võ Minh được nữa.

Dịch Vĩnh Thọ vỗ hai tay nói:

- Dĩ nhiên là thế! Hành tung mình đã bị bại lộ mà còn trở về là tìm đường chết.

Lão ngừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Lão phu phải trở về Địa cung lập tức để trần thuật với phu nhân.

Tống Duy Bình nói:

- Tại hạ rất lo về Ngô Cương.

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Hay hơn hết là người phái những tên đệ tử mẫn bí mật theo dõi tông tích Ngô Cương, một mặt tìm cách điều tra lai lịch người đàn bà đó.

Tống Duy Bình nói:

- Phải rồi! Tại hạ cũng nghĩ vậy. Theo chỗ tiên bối hiểu biết thì thứ thủ pháp làm mê muội tâm trí con người trước nay trong võ lâm ở Trung Nguyên đã xảy ra bao giờ chưa?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Lão phu có nghe nói, nhưng chỉ là lời đồn mà thôi.

64. Chương 64: Vô Sự Sinh Phỉ Lại Xuất Hiện

Tổng Dục Bình hỏi:

- Ai đã thi hành tà thuật này?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Mấy chục năm trước nghe nói có một quái khách kêu bằng Ma Nhân tinh thông thuật này, nhưng Ma Nhân đã bị võ sĩ chính phái giết chết và đốt rồi.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Lão có truyền nhân không?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Cái đó lão phu cũng không biết.

Tổng Dục Bình nói:

- Ngô Cương hành động thế này không khéo cũng đi vào vết xe của huynh trưởng y là Ngô Hùng.

Dịch Vĩnh Thọ cực kỳ kích động nói:

- Lão phu nảy ra một điều phỏng đoán.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Tiền bối nghĩ tới điều chi?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Ngày trước Ngô Hùng cũng giết những tay cao thủ môn phái như kẻ điên cuồng để đến nỗi gây ra tai họa Võ lâm đệ nhất bảo bị tiêu diệt. Không hiểu Ngô Hùng ngày trước có gặp cảnh tao ngộ giống Ngô Cương không?

Tổng Dục Bình vỗ đầu nói:

- Có thể thế lắm! Nhưng đó là một vụ nghi án mười năm trước đây.

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Lão phu nằm vùng trong Võ minh cũng chỉ vì mục đích muốn tìm ra đáp án về vụ đó.

Tổng Dục Bình nói:

- Ngày trước Ngô Hùng cùng Kim Cương minh chủ khiêu chiến thì đột nhiên một thiếu nữ xuất hiện, kết thúc một trường ác sát. Kim Cương minh tuyên bố lui ra khỏi Võ lâm. Kế đó xảy ra vụ Ngô Hùng tàn sát Võ lâm. Sau cùng y mất tích cũng thành một vụ kỳ án thần bí...

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Ô! Ngô Cương cũng đi theo một đứa con gái.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Hai chuyện trước sau này có liên quan gì với nhau không?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Có thể như vậy.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Mục đích của đối phương là thế nào?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Hiện giờ khó mà đoán được.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Vụ này liệu có liên quan gì đến Kim Cương mình không?

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Cái đó khó nói lắm.

Tổng Dục Bình nói:

- Tại hạ trong lòng rất bối rối. Bây giờ phải tìm cách nào để cứu vãn Ngô Cương ra khỏi mệnh vận thảm đạm này.

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Hiện giờ hãy theo dõi tông tích y. Để lão phu về xin chỉ thị của phu nhân rồi sẽ trừ liệu phương pháp đối phó.

Tổng Dục Bình lại hỏi:

- Tiền bối đã điều tra được lai lịch của Võ lâm mình chủ chưa?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Chưa.

Tổng Dục Bình nói:

- Tại hạ xin đi trước.

Dịch Vĩnh Thọ hỏi:

- Thương thế người ra sao?

Tổng Dục Bình đáp:

- Chút thương ngoài da không có chi đáng ngại.

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Lão phu cũng lên đường. Vậy chúng ta hãy chia ngã mà đi.

Nhắc lại Ngô Cương cứ ngó ngẩn theo Hoa Linh từ từ cất bước trên đường quan đạo.

Chàng không biết mình đã làm gì mà cũng không nhớ mình đang đi đâu. Đầu óc chàng chỉ có một ý niệm là theo sư thư đi báo thù để giết người máu chảy.

Báo thù gì? Tại sao lại báo thù? Chàng cũng không phân tích được. Có điều Hoa Linh dặn chàng thế nào là chàng nhớ kỹ không quên một chữ.

Hiện giờ giả tỷ Hoa Linh có bảo chàng chết, chàng cũng không phản đối.

Hai người đi đến tới thì tới miếu Hắc Long. Đây là một thị trấn lớn giữa hai nơi Trịnh Bình và Đặng Thành. Tuy nơi đây không lấy gì làm phồn hoa cho lắm, nhưng là địa điểm những nhà thương mại tụ tập rất nhiều lữ khách, đường phố đông đúc nhiệt náo phi thường.

Hoa Linh cùng Ngô Cương thung thỉnh đi quanh thị trấn một vòng rồi dừng chân trước một nhà khách sạn lớn nhất trong thị trấn.

Hai ngọn đèn lồng cao ở trước cửa đều viết bốn chữ “Cao Thăng khách sạn”.

Điểm tiểu nhị vội ra đón tiếp khom lưng nói:

- Thưa hai vị khách quan! Trong bản điểm có phòng thượng hạng tinh khiết.

Hoa Linh hỏi:

- Có phòng đơn độc không?

Tiểu nhị đáp:

- Có. Những phòng ở Đông viện đều có khác cả, còn phòng ở Tây viện...

Hoa Linh nói:

- Người dẫn chúng ta vào.

Tiểu nhị nói:

- Xin hai vị hãy theo tiểu nhân.

Lúc này vào buổi ăn chiều nên trong lữ khách rất huyên náo.

Tiếng dứ dứ cơ hồ thủng cả màng tai.

Hoa Linh không khỏi chao mào. Còn Ngô Cương chẳng có phản ứng chi hết, chàng nhất nhất hành động theo Hoa Linh.

Tiến vào hậu viện rồi, tiếng chói tai không còn nữa. Ánh đèn chiếu ra thấy trong sân hoa cỏ xinh tươi lại có trúc thạch điểm tuyết. Vào cửa rồi là cách biệt với bên ngoài một lần tường. Còn ba mặt đều có phòng xá mở to. Một thị trấn ở chốn thôn quê mà cách xếp đặt được đến thế này cũng kể hiếm lắm.

Hoa Linh đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi nói:

- Được đấy!

Tiểu nhị cười hì hì hỏi:

- Hai vị định lấy phòng nào?

Hoa Linh đáp:

- Bao hết cả.

Tiểu nhị ngạc nhiên hỏi:

- Sao? Hai vị lấy cả viện này ư?

Hoa Linh đáp:

- Phải rồi!

Tiểu nhị hỏi:

- Hai vị ở trọ thế này chẳng rộng quá ư?

Hoa Linh đáp:

- Ta bỏ tiền ra cốt để mua lấy sự yên tĩnh.

Tiểu nhị ngập ngừng:

- Nhưng mà...

Hoa Linh hỏi:

- Nhưng làm sao?

Tiểu nhị đáp:

- Nhưng gian mé dưới đã có một vị tân khách lấy rồi.

Hoa Linh nói:

- Đổi họ đi chỗ khác.

Tiểu nhị gượng cười xá dài đáp:

- Cái này... khó quá! E rằng không làm được.

Hoa Linh xẵng giọng hỏi:

- Làm sao không được?

Tiểu nhị nhăn nhó đáp:

- Hai vị soi xét cho. Làm thế này không hợp với quy củ của nhà quán.

Hoa Linh nói:

- Người thử đi nói coi. Mời họ đi phòng khác, tiền phòng ta trả cho.

Tiểu nhị ấp úng:

- Cái này...

Ngô Cương trợn mắt lên hỏi:

- Người muốn chết ư?

Người chàng tuấn mỹ, nhưng chàng lộ lên vẻ hung thần ác sát khiến cho tiểu nhị phát run. Gã đã rút kinh nghiệm và biết bữa nay đã gặp hung thần rồi.

Hoa Linh ra hiệu cho ng im miệng rồi dịu dàng bảo tiểu nhị:

- Người đi lẹ lên để chúng ta đứng mãi thế này sao tiện?

Tiểu nhị giở bộ mặt đưa ma ra nói:

- Để tiểu nhân bấm lại với chủ...

Hoa Linh gắt lên:

- Đừng rườm lời nữa! Ra làm ngay đi.

Giữa lúc ấy từ gian phòng mé dưới có tiếng khàn khàn của lão già cất lên:

- Các vị đi kiếm phòng khác. Tiền phòng tiền cơm cứ tình ở nơi lão gia đây!

Hoa Linh biến sắc. Mụ nghe thanh âm đã đoán biết lão này không phải hạng tầm thường, liền cất tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào?

Thanh âm kia đáp lại:

- Cũng là người bỏ tiền ra mượn phòng trọ.

Hoa Linh nói:

- Hay lắm!

Đoạn mụ quay lại tiểu nhị nói:

- Ta lấy phòng đầu cũng được.

Tiểu nhị khác nào cất được gánh nặng, gã vâng dạ luôn miệng rồi ba chân bốn cẳng chạy vào phòng ở chánh điện thấp đèn lên.

Ngô Cương và Hoa Linh sắp bước chân vào phòng, đã nhìn thấy căn này có hai phòng và cách bố trí cũng chu đáo.

Tiểu nhị khom lưng nói:

- Tiểu nhân xin đi lấy trà đem tới...

Hoa Linh giơ tay ngắt lời:

- Hãy khoan!

Tiểu nhị hỏi:

- Quý khách còn điều chi dạy bảo?

Hoa Linh đáp:

- Không được dẫn ai vào khu vực này.

Tiểu nhị đáp:

- Xin tuân lời quý khách.

Hoa Linh nói:

- Đem vào đây một mâm rượu nhắm vào hạng thượng hảo.

Tiểu nhị đáp:

- Vâng!

Hoa Linh lại dặn:

- Cả những người phức tạp cũng không cho vào tới cửa này nghe.

Tiểu nhị đáp:

- Vâng!

- Thôi người đi đi!

Tiểu nhị đi rồi, Hoa Linh coi lại hai gian phòng rồi cùng Ngô Cương ngồi xuống gian bên ngoài.

Ngô Cương ngơ ngác nhìn ra phía trước tựa hồ đang nghĩ chuyện gì mà cũng giống người chẳng suy nghĩ gì hết.

Hoa Linh chống tay xuống bàn đỡ lấy mặt. Cặp mắt mụ sâu thẳm nhìn Ngô Cương, mặt mụ không ngớt thay đổi màu sắc. Không hiểu trong lòng mụ nghĩ gì.

Lát sau tiểu nhị đưa trà nước vào nói:

- Xin mời hai vị rửa mặt dùng trà. Còn rượu và đồ nhắm sẽ đưa vào sau.

Hoa Linh thúc giục Ngô Cương:

- Sư đệ! Đệ hãy cởi kiem ra và tắm rửa đi.

Ngô Cương gật đầu cởi kiem treo vào sau ghế rồi đi rửa mặt.

Tiểu nhị dọn dẹp bàn lại vừa xong thì ba tên tiểu nhị khác đã bưng mâm bàn bát chén vào. Trên mâm có bốn món nguội, bốn món nóng và hai bát thang.

Hoa Linh chờ cho chúng đầy bàn xong vẫy tay nói:

- Các người ra được rồi. Nếu ta không gọi thì không được vào đây. Hay hơn hết là khóa cổng điện lại.

Bọn tiểu nhị dạ một tiếng rồi rút lui.

Hoa Linh cũng đi rửa tay rồi ngồi vào đối diện với Ngô Cương. Mụ thân hành rót rượu. Ngô Cương cứ ngồi trơ ra mà ăn uống, nét mặt không lộ vẻ gì.

Hoa Linh uống mấy chung rượu rồi hai má ửng hồng. Ánh đèn chiếu vào khiến mụ càng xinh đẹp mà là một vẻ đẹp rất quyến rũ.

Mụ ngo ngoé Ngô Cương thấy mặt chàng trơ như gỗ, bất giác buông tiếng thở dài.

Ngô Cương chỉ chau mày chứ không mở miệng. Sự thực chàng cũng chẳng thấy cảm giác gì đặc biệt.

Bất thành linh ngoài cửa vang lên một tràng cười rộ.

Trường hợp này thì Ngô Cương lại phản ứng rất mau lẹ. Chàng đứng phắt dậy, mắt lộ hung quang nhìn thẳng ra ngoài cửa.

Hoa Linh khẽ vẩy tay ra hiệu cho chàng đừng có vọng động rồi cất giọng sang sảng hỏi:

- Phải chăng các hạ là khách trong Đông viện?

Thanh âm khàn khàn đáp lại:

- Chính là lão nhân gia.

Hoa Linh hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Lão già hỏi lại:

- Lão nhân gia này có được hân hạnh quấy nhiễu nhiều mấy chung chẳng?

Hoa Linh ngồi yên không thềm ngoảnh đầu ra cất tiếng cười âm trầm đáp:

- Các hạ có nhã ý xin mời vào đây!

Bóng người thấp thoáng! Một lão quái cao không đầy bốn thước, người khô que củi, xuất hiện trước mặt. Cặp mắt lão chiếu ra ánh sáng vàng hoe, hết nhìn Hoa Linh lại nhìn Ngô Cương. Bỗng cặp mày trắng nhăn lại, lão nhìn Ngô Cương nói:

- Tiểu tử! Té ra là người!

Ngô Cương trợn mắt nhìn lão, lộ đầy sát khí.

Lão quái hỏi:

- Tiểu tử! Người sợ lão nhân gia làm trở ngại việc của người chẳng?

Hoa Linh biến sắc lạnh lùng nói:

- Không ngờ lại gặp các hạ.

Lão quái hỏi:

- Tôn giá có biết lão nhân gia là ai không?

Hoa Linh đáp:

- Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ.

Quái khách cười ha hả nói:

- Nhân lực cô nương giỏi quá. Lão nhân gia kêu cô nương bằng tiểu nương tử được chẳng?

Hoa Linh lạnh lùng đáp:

- Xin các hạ tùy tiện.

Vô Sự Sinh Phỉ nhắc lại:

- Câu nói hay quá! Xin các hạ tùy tiện.

Dứt lời lão đưa mắt nhìn Ngô Cương hỏi:

- Tiểu tử! Chuyện gì thế này? Người không nhận ra được lão nhân gia ư?

Ngô Cương đưa mắt ngó Hoa Linh để hỏi ý muội có ra tay không?

Hoa Linh vẻ mặt hòa hoãn bảo chàng:

- Sư đệ! Hãy ngồi xuống!

Ngô Cương không nói gì cả ngồi ngay xuống, tra thanh Phụng kiếm vào vỏ.

Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ không ngần ngại gì cũng ngồi xuống ghế.

Hoa Linh hừ một tiếng rồi nói:

- Còn thiếu đĩa chén.

Vô Sự Sinh Phỉ cười hì hì nói:

- Lão nhân gia đã nghĩ tới, nên tự mình đem đến.

Dứt lời lão lấy trong tay áo ra một chiếc chung trà và một đôi đĩa.

Hoa Linh chau mày rót rượu cho Vô Sự Sinh Phỉ.

Vô Sự Sinh Phỉ ngửa cổ lên uống cạn sạch rồi lấy tay áo lên lau những giọt rượu còn dính ở râu. Lão lại ăn rất nhiều thức nhắm. Trừ hai đĩa sao nóng trước mặt, còn ngoài ra lão ăn hết sạch. Lão quái này thò đĩa vào đâu là thức ăn tự động chạy vào đĩa. Lão biểu diễn nội lực cách này khiến cho Hoa Linh lộ vẻ kinh hãi. Cả Ngô Cương cũng trợn ngược mắt lên.

Vô Sự Sinh Phỉ uống ba chung rượu rồi đặt đĩa xuống, hé mắt nhìn Ngô Cương hỏi:

- Thằng nhỏ này trước kia tinh lạnh lắm mà sao nay biến thành ngớ ngẩn?

Ngô Cương trừng mắt lên. Mắt chàng chiếu ra những tia sáng hung dữ.

Hoa Linh trầm giọng nói:

- Các hạ đừng trêu chọc y.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Cô nương nói vậy là nghĩa làm sao?

Hoa Linh đáp:

- Tại hạ e rằng y sẽ đắc tội với cổ nhân.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Đắc tội với cổ nhân là nghĩa làm sao?

Hoa Linh đáp:

- Sư đệ tại hạ thích coi người đổ máu.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Sư đệ ư? Tiểu nương tử là sư thư của gã hay sao?

Hoa Linh đáp:

- Phải rồi.

Vô Sự Sinh Phỉ nói:

- Ô! Đây là một vụ bí mật. Sách Huyết Nhất Kiếm cũng có bạn đồng môn xuất hiện.

Hoa Linh lạnh lùng hỏi:

- Sao lại gọi là chuyện bí mật được? Ai mà chả có bạn đồng môn?

Vô Sự Sinh Phỉ lắc đầu đáp:

- Theo chỗ lão phu biết thì gã là một tay cô kiếm.

Hoa Linh cười lạt hỏi:

- Sao các hạ lại biết rõ lai lịch y đến thế?

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Y không phải là người lạ.

Hoa Linh nói:

- Nếu vậy các hạ làm chẳng?...

Vô Sự Sinh Phỉ chỉ “hừ” một tiếng chứ không trả lời.

Hoa Linh nói:

- Tiểu nữ lại kính mới các hạ một chung.

Mụ nói xong lấy chung uống trà ở trước mặt Vô Sự Sinh Phỉ rót đầy rượu vào đặt trước mặt lão.

Vô Sự Sinh Phỉ da mặt hơi cử động, lão cười khanh khách nói:

- Không dám! Không dám!

Hoa Linh nâng chung lên nói:

- Các hạ là bậc tiền bối Vô lâm tiếng tăm lừng lẫy giang hồ. Đêm nay hai chị em tiểu nữ may được gặp đây lấy làm vinh hạnh vô cùng!

Vô Sự Sinh Phỉ cũng nâng chung rượu lên nói:

- Tiểu nương tử quá khen như vậy khiến lão phu lấy làm hổ thẹn không còn đất để dung thân, đến phải chui xuống địa ngục mất.

Lão dứt lời lại uống cạn chén rượu. Lão vẫn đưa tay áo lên lau mép như trước.

Hoa Linh hơi biến đổi sắc mặt nhưng chỉ thoáng cái mụ đã trở lại vẻ thản nhiên.

Vô Sự Sinh Phỉ đặt chung xuống nói:

- Lão phu đến đây ăn uống quấy quả cũng là chịu món nhân tình. Tiểu nương tử danh hiệu là chi xin nói cho hay để lão phu ghi nhớ.

Hoa Linh cười mát đáp:

- Nếu các hạ ghi nhớ món nhân duyên này xin nhớ lấy tên họ của tậ sư đệ.

Vô Sự Sinh Phỉ chuyển động cặp mắt vàng chăm chú nhìn Hoa Linh một lúc rồi nói:

- Lão phu thấy tiểu nương tử hình như quen lắm...

Hoa Linh ngắt lời:

- Thế ư?

Vô Sự Sinh Phỉ nói:

- Để lão phu thử nghĩ coi.

Hoa Linh nói:

- Theo nhận xét của tiểu nữ thì đêm nay mới gặp các hạ là lần đầu.

Vô Sự Sinh Phỉ vỗ đầu nói:

- Đúng rồi! Lão nhân gia nghĩ ra rồi. Thảo nào trông quen quá.

Hoa Linh biến sắc hỏi:

- Các hạ nhớ ra rồi ư?

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Lão nhân gia nhớ ra một người hết như tiểu nương tử.

Hoa Linh hỏi:

- Ai vậy?

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Một người đàn bà.

Hoa Linh hỏi:

- Người đàn bà thế nào?

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Việc này đã hai mươi năm trước, người đàn bà đó đã từng bước vào đời. Thôi chẳng nhắc tới làm chi nữa.

Hoa Linh cười lạt nói:

- Các hạ nói thế là không quen biết tiểu nữ rồi.

Vô Sự Sinh Phỉ nở một nụ cười thâm trầm đáp:

- Không hẳn như vậy.

Hoa Linh hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Việc trên trời thì lão nhân gia chỉ biết được một nửa nhưng việc dưới đất thì lão nhân gia biết hết.

Hoa Linh hỏi:

- Các hạ nói vậy đáng đúng là Vô Sự Sinh Phỉ lắm nhỉ?

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Bản tính lão phu là như vậy, cứ hay dính vào chuyện của người muốn thay đổi cũng không được nữa.

Hoa Linh sa sầm nét mặt hỏi:

- Các hạ có nhớ câu tục ngữ “Nói nhiều sinh vạ miệng” không?

Vô Sự Sinh Phỉ nheo mắt nhìn Hoa Linh rồi cười ha hả đáp:

- Đúng thế! Đúng thế!

Hoa Linh nói:

- Nếu tửu lượng của các hạ chưa đủ thì xin uống thêm ba chung nữa.

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Phạm một lần đã là quá có lý đâu lại dính lần thứ hai. Lão nhân gia đã biết là rượu hại người. Uống như vậy kể cũng nhiều rồi.

Hoa Linh nói:

- Nếu vậy các hạ nên tùy tiện mà rời khỏi thị trấn này ngay tức khắc,, xa chừng nào tốt chừng ấy.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Linh đáp:

- Đó là lời nói thẳng. Các hạ nên hiểu một chút.

65. Chương 65: Ngô Cương Nổi Đóa Giết Thư Linh

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Lão nhân gia đã trả tiền phòng...

Hoa Linh bật lên tiếng cười để chặn lời lão rồi nói:

- Các hạ nói nhiều vô ích, nên tự tiện đi thôi.

Vô Sự Sinh Phi hỏi lại:

- Lão nhân gia không chịu thì sao?

Hoa Linh hững hờ đáp:

- E rằng các hạ chết không được toàn thi thể.

Vô Sự Sinh Phi bỗng la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Rồi ngã xuống đất mà giãy dụa. Lão kêu rú lên rất thê thảm.

Hoa Linh cất giọng âm trầm hỏi:

- Các hạ có chứng đau tim phải không?

Vô Sự Sinh Phi gượng gạo đáp:

- Con đàn bà tàn độc này! Lão nhân gia... có thù hận gì với người? Trời ơi!...

Hoa Linh thản nhiên như không đáp:

- Đây chắc trong số mạng các hạ đã chưa rõ ngày tận số.

Vô Sự Sinh Phi vừa rên vừa nói:

- Lão nhân gia.. Chưa muốn chết đâu.. Chao ôi!...

Hoa Linh nói:

- Số phận đã như vậy thì chẳng có cách nào thay đổi được.

Ngô Cương lạnh lùng hỏi:

- Sư thư! Đập cho lão một cái hay sao?

Hoa Linh cười đáp:

- Bất tất phải thế! Chúng ta cứ uống rượu đi. Hắn chỉ còn sống được nửa khắc nữa.

Đột nhiên Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ đứng bật dậy trợn mắt lên nhìn Hoa Linh nói:

- Lão phu biết ngươi là ai rồi.

Ngô Cương kinh hãi đứng lên.

Hoa Linh biến đổi sắc mặt bỏ ghế đứng dậy lùi lại hai bước run lên hỏi:

- Lão quái vật! Lão...

Vô Sự Sinh Phi cười khanh khách nói:

- Nếu lão nhân gia mà chết dễ thế thì làm sao sống được đến ngày nay.

Hoa Linh hỏi:

- Lão quái vật bảo ta là ai?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Người là Quan Lãnh Sương. Hai mươi năm nay ta không gặp, ai ngờ người lại trẻ hơn trước. Lão nhân gia rất khâm phục thuật trụ nhan của người.

Hoa Linh sắc mặt biến đổi mấy lần. Mụ không ngờ lão quái vật này lại nhận ra gốc gác mình.

Trong chung rượu sau cùng mụ đã cho thuốc độc vào mà không làm gì được đối phương. Mụ kinh hãi vô cùng liền quay lại bảo Ngô Cương:

- Sư đệ! Động thủ ngay đi đừng để hắn còn cơ hội nào nữa.

Ngô Cương xoay tay lấy thanh Phụng kiếm ra. Chàng đá ghế ra một bên...

Vô Sự Sinh Phi lạng người đi một cái chuồn qua cửa rồi chạy biến.

Ngô Cương cũng thần tốc phi thường đuổi ra đến sân.

Vô Sự Sinh Phi không chờ chàng đứng vững đã vung chưởng lên đánh tới. Một luồng cường phong xô ra ào ạt.

Lão biết Ngô Cương kiếm thuật thông thần. Đồng thời lão nhận thấy chàng ngớ ngẩn mất hết bản tính nên động thủ trước để bắt chàng rồi sẽ tìm cách cứu trị. Mặt khác lão lo Hoa Linh Quan Lãnh Sương nếu nhúng tay vào thì việc kiềm chế Ngô Cương rất khó khăn. Nên phát chưởng này lão đã vận dụng đến mười thành công lực.

Phóng tầm mắt nhìn ra vô lâm, những người chịu đựng được phát chưởng của Vô Sự Sinh Phi vận đến mười thành công lực thật không có mấy.

Bình một tiếng vang lên! Phát chưởng như lay non dốc biển lúc chạm vào mình Ngô Cương liền bị hất ngược lại. Ngô Cương loạng choạng người đi hai cái. Còn Vô Sự Sinh Phi cũng phải lùi lại một bước dài.

Tình trạng khủng khiếp này khiến cho Vô Sự Sinh Phi chấn động tâm thần. Lão là người giàu lịch duyệt, biết ngay là cơ hội lỡ mất rồi liền lùi lại ba bước rồi chuồn vào bụi cây.

Đồng thời một làn kiếm quang nhanh như chớp lướt qua khiến hoa cỏ trong vòng hai trượng đều bị chặt cụt. Chỉ sai một li là Vô Sự Sinh Phi đã chết nhăn thân đương trường.

Bỗng có tiếng quát:

- Chạy đi đâu?

Tiếng quát này phát ra từ trên nóc nhà.

Nguyên Hoa Linh đã lên nóc nhà trước để chuẩn bị chặn đường tháo lui.

Bình! Hoa Linh từ trên nóc nhà nhảy xuống.

Vô Sự Sinh Phi thân hình bé nhỏ gầy nhom vọt đi như luồng khói tỏa.

Ngô Cương nghe Hoa Linh quát cũng nhảy lên nóc nhà. Chàng ngó thấy hình bóng Vô Sự Sinh Phi, nhưng còn ngớ ngẩn không biết nên đuổi hay thôi.

Hoa Linh vọt người đi rượt theo.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã ra khỏi thị trấn, nhưng không còn thấy bóng Vô Sự Sinh Phi đâu nữa.

Hoa Linh lớn tiếng gọi:

- Sư đệ! Bắt tất đuổi theo nữa. Hắn trốn thoát bữa nay, nhưng bữa sau tất là phải chết.

Ngô Cương hỏi:

- Sư thư! Lần này là sư thư để cho hắn có cơ hội trốn thoát.

Chàng đã nói đúng. Nếu lúc Vô Sự Sinh Phi vừa xuất hiện mà chàng hạ thủ ngay thì nhất định tình trạng sẽ khác hẳn.

Tuy tâm thần Ngô Cương đã bị kèm chế, dường như chàng không có tư tưởng gì nữa mà chỉ là một tên hung thủ bù nhìn. Nhưng Hoa Linh nói gì là chàng nhớ mãi. Tỷ như câu “Lần sau sư đệ đừng để đối phương có cơ hội nào thoát”.

Hoa Linh gật đầu tự nhận lỗi mình. Sự thực mù rất hối hận vì Vô Sự Sinh Phi Đồ Vũ đã biết rõ lai lịch mù thì cuộc an bài của Thất Linh tựa hồ bị đánh một đòn nặng.

Vô Sự Sinh Phi sở dĩ có ngoại hiệu như vậy vì lão hay dây vào chuyện của người ta. Việc này chắc chẳng khi nào lão chịu bỏ qua.

Hoa Linh lộ vẻ chán nản nói:

- Sư thư! Chúng ta về khách sạn thôi.

Hai người về khách sạn thì đêm đã sang canh ba.

Trước mù đã dặn tiểu nhị nếu không nghe tiếng kêu gọi thì không được tiến vào trong viện. Vì vậy mà trong tây viện phát sinh những việc tày đình cũng chẳng một ai hay.

Cả tòa khách sạn yên lặng như tờ. Chỉ còn mấy chỗ cửa sổ là có ánh lửa vàng lọt chiếu ra.

Hoa Linh khêu đèn lên cho sáng rồi nói:

- Sư thư! Chúng ta hãy uống thêm một chung nữa.

Ngô Cương đáp lại bằng một tiếng được. Rồi chàng lại tra gương vào vỏ treo ở sau ghế.

Hai người ngồi vào bàn đối diện uống rượu.

Hoa Linh nhần tít cặp lông mày. Tay mù chống lấy cằm tựa hồ đang có tâm sự gì.

Mặt mù lúc này lạnh ngắt bây giờ trở lại ửng hồng.

Đột nhiên dường như mù quyết định điều gì. Mắt chiếu ra những tia khác lạ. Mù thò tay xoa miệng hồ rồi rót đầy rượu vào chung cho Ngô Cương mỉm cười nói:

- Sư đệ Đây là chung cuối cùng, sư đệ uống cạn rồi chúng ta đi ngủ.

Ngô Cương ngơ ngác nâng chung rượu lên uống sạch cạn.

Hoa Linh nằm ngã xuống, miêng nói:

- Trời nóng quá!

Rồi mù nhẹ nhàng cởi áo ngoài để lộ tấm thân dính chặt vào người cả cổ lẫn ngực cũng phong phanh.

Ngô Cương hau háu nhìn mù, mắt đỏ lên.

Dần dần hơi thở chàng biến thành trầm trọng, lỗ mũi phát ra thanh âm cơ cực. Người chàng dao động ngồi không yên.

Hoa Linh lộ vẻ xuân tình miệng cười nhí nhảnh. Mười ngón tay búp măng khẽ xoa lên ngực.

Lúc này cặp mắt Ngô Cương như muốn tóe lửa.

Chàng ấp úng:

- Sư thư! Tiểu đệ...

Hoa Linh hỏi:

- Tiểu đệ muốn sao?

Ngô Cương ấp úng:

- Tiểu đệ muốn...

- Sư đệ! Người muốn sao?

- Tiểu đệ muốn sư thư...

Ngô Cương nói rồi đứng dậy chuyển qua góc bàn. Hai tay chàng nắm lấy vai Hoa Linh.

Hoa Linh cười khanh khách hỏi:

- Sư đệ muốn làm gì?

Ngô Cương thở hồng hộc nói:

- Tiểu đệ... Tiểu đệ...

Mặt chàng đỏ bừng. Lửa dục đốt cháy tâm can.

Xoạc một tiếng! Vạt áo trước ngực Hoa Linh đã bị xé rách. Chàng nổi lên trận cười như người điên.

Chàng hôn mê bất tỉnh. Lửa dục bị sức thuốc đốt cháy. Tình trạng này khiến chàng hung hăng như con trâu mộng. Sự xung đột cần phải phát tiết.

Hoa Linh đã chủ động. Chính mục cũng không nhẫn nại được nói:

- Nằm vào mé trong này.

Giữa lúc lòng xuân hừng hực thì một thanh âm lạnh như băng đập vào lá nhĩ:

- Việc đáng làm thì làm, không đáng làm thì thôi!

Hoa Linh đẩy Ngô Cương ra kéo áo trước ngực lại. Lửa dục đã tắt ngấm đến quá nửa.

Người mới đến hiển nhiên là người cuối cùng trong Thất Linh mang hiệu Thư Linh. Không hiểu lão tiến vào nhà lúc nào.

Lúc này mặt Hoa Linh khi đỏ khi hồng khi trắng bợt. Không hiểu mục bẽ bàng hay căm hận.

Ngô Cương không kịp đề phòng bị đẩy ra đụng vào bàn. Bát đĩa rớt loảng choảng rượu cùng thức ăn đổ đầy mặt đất. Hai tay chàng giữ lấy mép bàn, trợn mắt lên nhìn Thư Linh.

Hoa Linh vừa hổ thẹn vừa tức giận run lên hỏi:

- Thất đệ! Người làm thế này là có ý gì?

Thư Linh lạnh lùng đáp:

- Tiểu đệ vâng lệnh đại huynh, xuống núi ngấm ngầm ám trợ Lục thư.

Hoa Linh hỏi:

- Sao người không lên tiếng trước?

Thư Linh đáp:

- Bây giờ lên tiếng cũng chưa muộn.

Hoa Linh ngáp ngừng:

- Thất đệ có ý...

Thư Linh ngắt lời:

- Lục thư nên biết rõ hậu quả.

Hoa Linh hỏi:

- Hậu quả thế nào?

Thư Linh đáp:

- Làm hư hết kế hoạch của đại sư huynh.

Hoa Linh nói:

- Không nghiêm trọng đến thế đâu. Ta tự có chủ trương.

Ngô Cương lúc này mắt đầy lửa dục, bây giờ biến thành hung dữ chàng chẳng khác con mãnh thú tìm người để cắn. Nhưng Thư Linh và Hoa Linh mãi nói chuyện nên không để ý...

Thư Linh nói:

- Lục thư! Tuổi tác của lục thư làm mẫu thân già cũng đã có thừa.

Câu này mạt sát Hoa Linh là người đàn bà dâm dăng vô liêm sỉ, chạm đến lòng tự tôn của Hoa Linh. Mắt hạnh tròn xoe, mũi tức giận quất lên:

- Thất đệ! Người không được mở miệng mắng người.

Thư Linh cười lật hỏi:

- Lục thư! Đến thế mà lục thư chưa tỉnh ngộ ư?

Hoa Linh quát lên:

- Không việc gì đến người.

Thư Linh nói:

- Tiểu đệ vâng lệnh đại sư huynh đến giúp lục thư hành động.

Hoa Linh nói:

- Người đừng viện thế đại sư huynh để áp chế ta.

Thư Linh nói:

- Lục thư đã hành động ra ngoài bốn phận...

Hoa Linh hỏi:

- Người ăn phải giấm chua rồi chẳng? Ta nói cho người hay: Ta không yêu đến thứ người đâu!

Câu nói này đã tiết lộ điều bí mật giữa Nhị Linh. Xem chừng Thư Linh đã thêm sư thư đến nhỏ nước miếng.

Thư Linh then quá hóa giận. Hấn sa sầm nét mặt nói:

- Đừng quên Tiên quy không thể phạm được.

Hoa Linh bất giác lùi lại một bước run lên hỏi:

- Thất đệ định làm gì?

Thư Linh đáp:

- Lục thư hãy bảo gã lui ra rồi sẽ nói chuyện.

- Úi chao!

Hấn rú lên một tiếng.

Ngô Cương chẳng khác gì hung thần ác sát. Hai tay chàng chụp lấy Thư Linh. Diễn biến này chẳng những Thư Linh không nghĩ tới mà cả Hoa Linh cũng không ngờ.

Thư Linh sắc mặt tái mét cốt giật mạnh một cái, nhưng giật thoát thể nào được bàn tay cứng như sắt của Ngô Cương.

Hoa Linh cũng ý thức được tình hình rất nghiêm trọng, vội nói:

- Sư đệ! Buông y ra.

Ngô Cương bị dục lực làm cho trong mình rạo rực, bây giờ vẫn chưa tan. Dục hỏa lại công tâm. Chàng thấy Thư Linh làm trở ngại hảo sự của mình. Nếu không vì nguyên nhân này thì Hoa Linh có một sức kiềm chế tuyệt đối với Ngô Cương.

- Úi chào!

Tiếng rú lại vang lên. Ngô Cương bấm mười ngón tay sâu vào thịt Thư Linh. Máu tươi theo đầu móng tay chảy ra.

Thư Linh vừa rên vừa la:

- Kiểm chế... gã đi...

Hoa Linh bắt giác chân tay luống cuống lớn tiếng quát:

- Sư đệ người không được gia hại y.

Ngô Cương lơ đi như không nghe tiếng. Hai mắt chàng đầy vẻ hung ác khiến người ngó thấy phải ớn lạnh xương sống.

Thư Linh mặt xám như tro tàn rít lên:

- Nếu gã không chịu thì giết đi.

Hoa Linh toàn thân mồ hôi ướt đầm. Mụ biến đổi sắc mặt mấy lần. Mụ phải đi đến một quyết định ngay, Ngô Cương đã không chịu buông tay mà muốn cứu Thư Linh thì phải giết chàng.

Mụ chuyên nghề dùng độc, song Ngô Cương lại có bản năng tự độc nên mụ không thể hạ độc gia hại chàng được.

Chỉ còn cách dùng kiếm hay dùng ngón tay điểm vào tử huyệt...

- Úi...

Tiếng rú khủng khiếp chưa dứt thì cái đầu Thư Linh đã bị phát chưởng của Ngô Cương đập vỡ tan tành óc lẫn máu bắn tóe tung tành không nỡ nhìn vào.

- Trời ơi!

Hoa Linh la lên một tiếng. Da mặt mụ co rúm lại.

Ngô Cương buông hai tay ra rồi nổi lên một trận cười rộ như người điên.

Hoa Linh toàn thân run bần bật trở tay vào mặt Ngô Cương, nói không thành tiếng:

- Người... người... giết y rồi!

Ngô Cương ngớ ngẩn cười. Ánh mắt chàng lửa dục lại lóe lên.

Lúc này Hoa Linh dục niệm đã lạnh ngắt. Mụ quay lại lấy hai chén uống trà. Một chén bỏ hai viên thuốc vào đưa cho Ngô Cương và bảo chàng:

- Sư đệ hãy uống chung trà này đi!

Ngô Cương không nghĩ ngợi gì đón lấy chung trà uống cạn ngay. Tiện tay chàng đặt chung xuống rồi bồng Hoa Linh lên loạng choạng đem vào phòng đặt xuống giường. Chàng toàn hành động thì đột nhiên thấy trời đất quay cuồng ngã chúi xuống bên giường.

Hoa Linh trần mình trở dậy. Mụ giơ tay lên điểm vào huyệt Hắc Thiểm.

Ngô Cương thở hồng hộc rồi mất hết tri giác.

Hoa Linh đặt chàng ngay ngắn lên giường rồi ngồi xuống cạnh chàng mà ngẫm nghĩ. Mụ tự nói:

- Vấn đề này thật là nghiêm trọng! Thư Linh bị hại do tay mình gây ra. Dù mình có giết Ngô Cương cũng không thoát khỏi trách nhiệm. Bây giờ mình biết trả lời các vị sư huynh ra sao?

Lúc mụ nghiêng răng, lúc lại chau mày thở dài, nhưng chẳng lộ vẻ bi thương chút nào.

Đột nhiên, mặt lộ sát khí. Mụ vung chưởng lên nhắm đỉnh đầu Ngô Cương đánh xuống. Nhưng lúc cườm tay vừa tiếp xúc vào đầu chàng, mụ chưa nhả kinh lực bỗng buông tiếng thở dài nói:

- Oan gia ơi!

Rồi mụ tiến tới khế sờ vào đầu chàng, miệng lẩm bẩm:

- Làm thế nào bây giờ?

Mụ chìm đắm vào giấc mộng lung suy nghĩ.

Bật đèn kết hoa, ánh sáng vàng khè. Bỗng nghe đánh “tạch” một tiếng. Hoa đèn nổ, đèn lại sáng tỏ.

Mụ tự nhủ:

- Được rồi! Ta hủy diệt hết dấu vết thì thần không hay quỷ không biết.

Quyết định rồi mụ đứng dậy ra ngoài thì chỉ thấy tối om, không biết đèn lửa tắt hết từ lúc nào. Mụ trong lòng sợ sệt quay về lấy đá bật lửa châm đèn.

Mụ đảo mắt nhìn quanh, không khỏi hồn vía lên mây, đứng ngẩn ra đương trường.

Thi thể của Thư Linh không cánh mà bay đâu mất. Mụ bần thần một lúc rồi chợt nhớ ra điều gì, chuồn qua cửa nhảy vọt lên nóc nhà. Mụ đảo mắt nhìn quanh nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết. Mụ lại trở về trong viện xục tìm một hồi không ra được vết tích gì khả nghi, đành vào phòng, ngồi thừ trên ghế.

Làm sao xác chết lại biến mất? Nhất định không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nếu thi thể Thư Linh mà lọt vào tay bất cứ một vị sư huynh nào của mụ thì hậu quả không biết đến đâu mà nói.

Mụ nghĩ tới đây giật mình mấy cái, toàn thân lại toát mồ hôi lạnh ngắt.

Hoa Linh tự biết lâm vào tuyệt địa và kết quả sẽ bi thảm không biết đến đâu mà nói.

Hoa Linh rất hối hận vì không ngăn cản được lửa dục trong lúc nhất thời mà để xảy chuyện tày đình không tài nào cứu vãn được nữa. Nhưng hối hận cũng không ích gì. Mụ cũng không mong gì gặp được kỳ tích đến cứu vãn tình thế ình.

Bỗng Hoa Linh nhớ tới Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ. Mụ tự hỏi:

- Hắn đi rồi có trở lại không? Hắn ăn cắp xác Thư Linh làm chi? Không thể được.. Không có lẽ...

Mụ kinh hãi quá chừng, đảo mắt nhìn vào sau ghế là nơi Ngô Cương đã treo thanh Phụng kiếm. Nhưng thanh kiếm cũng mất tích rồi.

Sách Huyết Nhất Kiếm mà mất kiếm thì không khác gì mảnh hổ bị người ta nhổ mất móng sắc. Dù dư oai của nó có khiến cho người úy kỵ, song giá trị lợi dụng cũng giảm đi mất nhiều. Vì thanh kiếm của Ngô Cương chẳng phải là thứ kiếm thông thường đó là điều mà mụ hiểu rõ lắm.

Lúc này Hoa Linh chẳng khác gì một tên tử tù chờ ngày đưa ra pháp trường.

Mụ xuống núi được vài ngày toàn gặp việc bất như ý. Đầu tiên là để cho hộ pháp U Linh địa cung là Dịch Vĩnh Thọ và tiểu trưởng lão Cái Bang là Tống Duy Bình tẩu thoát.

Tiếp theo bị Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ nhận ra lai lịch rồi hắn lại trốn thoát. Sau cùng Ngô Cương ngộ sát Thư Linh. Thi thể hắn cùng bảo kiếm của Ngô Cương đều mất biến.

Tiếng gà gáy ba đạo vang lên. Hoa Linh đứng dậy vào phòng nhìn Ngô Cương ngủ say như người chết. Mụ nổi sát khí mấy lần toan hạ thủ rồi lại không nỡ xuống tay. Tại sao vậy? Chính mụ cũng không hiểu.

Mụ lẩn quẩn trong đầu óc với câu hỏi:

- Giết chết Ngô Cương có được ích gì không?

Mụ nghĩ tới nghĩ lui chỉ có đường hãy theo kế hoạch mà làm. Còn hậu quả ra sao, tạm thời hãy gác một bên.

Hoa Linh liền thu dọn những vết máu ở căn nhà ngoài rồi giải khai huyết đạo cho Ngô Cương.

Ngô Cương trở dậy bước xuống giường. Tựa hồ chàng nhớ tới đêm qua đã xảy ra chuyện gì? Nhưng ấn tượng rất hồ đồ, không sao nghĩ ra được cụ thể về sự thực. Sau chàng chẳng buồn nghĩ nữa, ngó Hoa Linh hỏi:

- Trời sáng rồi ư?

Hoa Linh chỉ ậm ừ một tiếng.

Ngô Cương lại hỏi:

- Đêm qua sư thư ngủ ở đâu?

Hoa Linh đáp:

- Ở gian phòng đối diện.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Chúng ta...

Hoa Linh nói:

- Tiếp tục lên đường tìm kiếm kẻ thù.

Ngô Cương dường như thấy có điều gì khác lạ. Hồi lâu chàng mới hỏi:

- Sư thư! Trường kiếm của tiểu đệ đâu rồi?

Hoa Linh lạnh lùng đáp:

- Mất rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Mất rồi ư?

Hoa Linh đáp:

- Đêm qua có kẻ trộm lên vào lấy mất kiếm của sư đệ.

Ngô Cương ngẩn người ra hỏi:

- Bây giờ làm thế nào?

Hoa Linh đáp:

- Mua một thanh khác vậy.

Ngô Cương gật đầu nói:

- Ủ phải! Mua một thanh khác.

Chàng quên cả lai lịch thanh Phụng kiếm và cũng không nhớ đến giá trị của nó.

Hoa Linh dường như nhớ ra điều gì liền dặn Ngô Cương:

- Sư đệ! Sư đệ ở đây chờ ta. Ta đi một lúc rồi trở lại ngay. Nếu có người lên vào thì đừng buông tha.

Ngô Cương hỏi:

- Sư thư đi đâu?

Hoa Linh đáp:

- Ta đi có việc một chút trở về ngay.

Ngô Cương nói:

- Được rồi! Tiểu đệ ở đây chờ.

Hoa Linh sửa chữa lại chỗ áo rách rồi ra cửa đi luôn.

Ngô Cương ngồi ngẩn người ra mà chờ. Chẳng chẳng có tư tưởng gì khác ngoài ý niệm sư thư và báo thù. Toàn bộ đầu óc chàng tựa hồ chỉ có bấy nhiêu.

66. Chương 66: Sách Huyết Nhất Kiếm Độc Chiến Quân Hùng

Sương mai hòa ánh sáng làm lưu mờ cây cối cùng những phiến đá coi giống như những bóng ma quỷ trập trùng. Ánh đèn lúc bình minh biến thành vàng lợt rồi lù mù. Trời sáng rồi.

Đột nhiên hai bóng người tha thướt như mớ bông hạ xuống trong viện.

Ngô Cương nằm quay mặt vào trong nên không phát giác ra.

Một trong hai người xông thẳng vào cửa phòng lớn tiếng gọi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm ra đây nói chuyện.

Ngô Cương đứng lên ra cửa thì thấy một thiếu nữ áo xanh người đẹp như hoa. Chàng nhớ tới lời dặn của Hoa Linh lúc bỏ đi, lập tức mắt lộ sát khí, tiếng lạnh lùng hỏi:

- Người là ai?

Thiếu nữ áo xanh cũng mặt lạnh như tiền cười lạt hỏi:

- Người giả vờ không biết chẳng?

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Giả vờ cái gì?

Thiếu nữ đáp:

- Tiện tỳ là Tiểu Tuyết mà thiếu hiệp không nhận ra ư? Tiểu thư của tiện tỳ đến rồi...

Ngô Cương không để thị dứt lời đã hung hăng hỏi:

- Tiểu Tuyết ư? Ta không quen biết người.

Người mới đến chính là Tiểu Tuyết, thị tỳ của Mộ Dung Uyển Nghi. Thị nghe Ngô Cương nói vậy tức quá sắc mặt lợt lạt, người run lẩy bẩy, nghiến răng nói:

- Thiếu hiệp! Tiểu tỳ không ngờ thiếu hiệp lại là con người bạc đến thế! Tiểu thư thật có mắt không trông.

Ngô Cương chẳng hiểu gì ráo. Chàng bước chân qua ngưỡng cửa lớn tiếng hỏi:

- Người đến đây làm chi?

Tiểu Tuyết dương cặp mắt tròn xoe, thở hồng hộc hỏi:

- Người hồng nhan tri kỷ của thiếu hiệp đâu rồi?

Ngô Cương lớn tiếng:

- Nói bậy! Đó là sư thư ta.

Tiểu Tuyết ngập ngừng:

- Sư thư ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi.

Tiểu Tuyết hỏi:

- Hiện y ở đâu?

Ngô Cương quắc mắt hỏi lại:

- Người muốn chết ư?...

Trong chỗ tối luống hoa ngoài viện có thanh âm lạnh như băng cất lên gọi:

- Tiểu Tuyết! Người ra đây!

Tiểu Tuyết trợn mắt nhìn Ngô Cương rồi trở gót chạy ra...

Động tác của Ngô Cương thần tốc phi thường. Tiểu Tuyết vừa đứng lại, chàng đã đến trước mặt.

Một nữ lang áo lục đẹp như thiên tiên dương cặp mắt tức giận lên nhìn chàng. Nàng chính là Mộ Dung Uyển Nghi.

Phản ứng tự nhiên của nàng cùng dung nhan siêu phàm thoát tục khiến cho Ngô Cương không khỏi ngẩn người ra một chút.

Mộ Dung Uyển Nghi nghiêng răng hỏi:

- Ngô Cương! Người muốn giết người chăng?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Đúng rồi!

Mộ Dung Uyển Nghi hỏi:

- Vậy người hạ thủ đi!

Ngô Cương dương cặp lông mày lên vung chưởng đánh ra.

Tiểu Tuyết la hoảng:

- Tiểu thư!

Mộ Dung Uyển Nghi khi nào lại chờ tới lúc Ngô Cương động thủ đánh mình. Nàng vừa nóng nảy vừa tức giận xông lại nghênh địch.

Nếu nàng biết Ngô Cương đã mất bản tính thì tình thế đã không diễn tiến như vậy. Ngô Cương muốn giết nàng thật. Vì Hoa Linh đã dặn chàng không để người nào đã vào viện mà còn ra được, bất cứ là ai.

Nguyên công lực chàng đã kinh người, lại thêm vào sáu chục năm công lực mà chàng mới thu lượm được ở Thất Linh tiên cảnh thì chưởng lực mãnh liệt không biết đến đâu mà kể.

Tiếng kêu rú cũng tiếng la hoảng đồng thời phát ra.

Mộ Dung Uyển Nghi bị hất lên cao đến hai trượng khác nào điều giấy đứt giấy bay xa ngoài ba trượng rồi té xuống đánh “bình” một cái đụng vào mõm đá núi giả rồi lại hất tung lên rồi xuống không nhúc nhích. Mồm miệng cùng tay mũi nàng đều ứa máu tươi.

Tiểu Tuyết nhảy xổ lại ôm Mộ Dung Uyển Nghi. Thị nước mắt chan hòa gào lên:

- Loài ma quỷ! Người giết tiểu thư nhà ta rồi!

Ngô Cương thấy máu ứa ra, chàng lại nổi lên tràng cười rộ điên khùng, từ từ cất bước tiến lại nói:

- Cả người cũng chết.

Bốn tiếng này khiến người nghe không rét mà run.

Tiếng bước chân sột soạt trầm trọng, chứa đầy sát khí.

Trước Tiểu Tuyết còn khiếp sợ, nhưng rồi nàng vừa bị thương vừa phẫn hận quá chừng, nhẹ nhàng đặt Mộ Dung Uyển Nghi xuống, đứng phắt dậy trở tay vào mặt Ngô Cương quát mắng:

- Đồ ma quỷ! Ta liều mạng với mi! Nhưng mi nên nhớ là mi phải trả giá đắt gấp mười.

Bầu không khí trong trường sức mùi máu tanh và rừng rợn.

Tiểu Tuyết sấn gần lại, hai tay thị cầm nắm ám khí, thị định cùng Ngô Cương liều mạng cho hai bên cùng chết. Dĩ nhiên công lực khác nhau quá xa, thị không thể như nguyên được. Nhưng thị đã gác bỏ sống chết ra ngoài rồi.

Giữa lúc khe cái chết không đầy sợi tóc, bỗng có tiếng quát vọng lại:

- Dừng tay!

Lại một thanh âm khác cất lên:

- Tiểu Tuyết cô nương tránh xa ra.

Tiểu Tuyết không nghe cứ sấn vào.

Mấy bóng người từ trên nóc nhà vèo vèo nhảy xuống.

Ngô Cương thấy diễn biến này liền chú ý nhìn xem. Bất giác chàng dừng bước lại.

Một luồng cương phong xô tới khiến cho Tiểu Tuyết bị hất lùi lại bốn năm bước.

Bọn người mới đến đứng thành hình bán nguyệt, bao vây mặt trước Ngô Cương.

Những người mới đến này là Vô Sự Sinh Phi Đồ Vũ, Vong Ngã hòa thượng, Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi, hộ pháp Địa cung Dịch Vĩnh Thọ, tiểu trưởng lão Cái Bang Tống Duy Bình. Toàn là những nhân vật oai danh lừng lẫy võ lâm.

Ngô Cương ngơ ngác nhìn mọi người, chàng không sợ hãi gì mà mắt lộ sát khí rất ghê gớm.

Tiểu Tuyết quát lên một tiếng nhảy xổ lại. Nhưng Dịch Vĩnh Thọ đã nắm lấy tay cô. Lão nói:

- Tiểu Tuyết! Cô hãy bình tĩnh lại một chút.

Tiểu Tuyết lắp bắp đáp:

- Tiểu nữ... không muốn sống nữa.

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Tiểu Tuyết! Y không phải là Ngô Cương ngày trước nữa. Y đã trúng phải nguy kế của địch nhân và mất hết bản tính rồi. Chính y làm cái gì y cũng không hay.

Tiểu Tuyết nước mắt đầm đìa dương cặp mắt kinh ngạc lên hỏi:

- Dịch hộ pháp bảo sao?

Dịch Vĩnh Thọ nhắc lại:

- Y mất hết bản tính rồi.

Tiểu Tuyết hỏi:

- Y mất hết bản tính rồi ư?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Đúng thế! Y làm gì chính y cũng không biết...

Tiểu Tuyết ấp úng:

- Nhưng.. Tiểu thư...

Dịch Vĩnh Thọ nói:

- Khó lòng cứu vãn được nữa.

Mọi người trong trường đồng thanh la hoảng:

- Không cứu được nữa rồi ư?

Dịch Vĩnh Thọ nắm lấy Tiểu Tuyết rồi xoay mình tiến lại chỗ Mộ Dung Uyển Nghi.

Tổng Duy Bình thở dài:

- Chỉ chậm một chút mà thôi. Ta chưa kịp cảnh cáo Mộ Dung Uyển Nghi đã xảy ra chuyện tày đình này.

Vong Ngã hòa thượng da mặt co rúm từng hồi. Tóc lão đứng dựng cả lên. Cặp mắt lão trợn ngược như hai cái nhạc đồng.

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ trầm giọng hỏi:

- Hòa thượng! Bây giờ làm thế nào?

Vong Ngã hòa thượng đau đớn gầm lên:

- Chúng ta đành hợp lực hủy diệt gã đi.

Mọi người trong trường đều kinh hãi chấn động. Tổng Duy Bình run lên đáp:

- Đại sư ơi! Y là người vô tội.

Vong Ngã hòa thượng nghiêng răng nói:

- Y đã thành công cụ a quỷ và là một tên đao phủ rất khủng khiếp.

Tổng Duy Bình nói:

- Đại sư là người xuất gia lấy từ bi làm gốc, há nên nói những lời như vậy ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Thí chủ thử nghĩ coi giết một mình gã để cứu sống trăm ngàn người há chẳng là một điều thiện ư?

Tổng Duy Bình cất tiếng kháng cự:

- Tại hạ kiên quyết phản đối:

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ nói:

- Trước hết chúng ta hãy kiểm chế gã rồi theo kế hoạch đã định mà hành động.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Không kiểm chế được gã đâu!

Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi khẳng khái đáp:

- Nếu chúng ta hợp lực mà không chế phục nổi gã là ý trời muốn cho võ lâm Trung Nguyên bước vào vòng luân lạc còn nói gì nữa!

Vong Ngã hòa thượng cất giọng thâm trầm nói:

- Theo tiểu kiến của bản tăng thì nếu không chế phục được gã phải hủy diệt gã đi bất cứ bằng thủ đoạn nào.

Tổng Duy Bình tức giận gầm lên:

- Đại sư! Đại sư không có quyền nói vậy.

Ngô Cương không nhẫn nại được nữa, lạnh lùng lên tiếng:

- Bữa nay đừng ai hòng sống mà ra khỏi đây.

Cặp mắt chàng lấp lánh lộ hung quang đảo nhìn mọi người rồi dừng lại trước mắt Vong Ngã hòa thượng. Chàng nói:

- Người là người đáng chết trước tiên.

Chưa dứt lời chàng phóng chưởng nhắm đánh vào ngực Vong Ngã hòa thượng. Chưởng kinh mãnh liệt kinh người.

Vong Ngã hòa thượng vung song chưởng vận dụng toàn lực để nghênh địch.

Sầm một tiếng rùng rợn. Luồng kinh khí xo ra bốn mặt rít lên âm âm. Ngô Cương vẫn đứng nguyên chỗ. Còn Vong Ngã hòa thượng phải lùi ra đến tam thước. Râu mép lão dính đầy máu tươi.

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ cất tiếng the thé la lên:

- Phải làm cho chân lực của y bị tiêu hao.

Bầu không khí trong trường trở nên khủng khiếp rùng rợn.

Bốn tay cao thủ tuyệt thế. Hễ người nọ lui là người kia lại tiến lên liên thủ hợp kích.

Chỉ trong khoảng khắc những hoa cỏ cùng đá núi trong viện đều bị luồng kinh khí đánh gãy vỡ tứ tung.

Cuộc chiến thảm khốc kéo dài trong khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà.

Ngô Cương như con cọp điên cuồng. Chàng vẫn chưa lộ ra kém thế. Chân khí của chàng xô ra ào ạt như nước suối không ngừng.

Trong đám cao nhân này, Tống Duy Bình kém công lực hơn nên đã miệng phun máu tươi.

Cuộc ác đấu chấn động âm âm làm rung động cả khách sạn, nhưng chẳng một ai dám dính vào cuộc hung sát giang hồ này.

Dịch Vĩnh Thọ la lên:

- Chư vị! Tại hạ phải đi trước, không thì con nha đầu này khó lòng sống được.

Mọi người đều nghe rõ nhưng không dám phân tâm.

Cuộc chiến đấu khốc liệt vẫn tiếp tục.

Giả tử Ngô Cương không mất Phụng kiếm thì mấy vị cao thủ này e rằng đã bị chết rồi. Hiện giờ chàng ỷ vào công lực thâm hậu chỉ khoa quyền chưởng lên mà đánh. Công lực chàng mạnh hơn Tống Duy Bình nhiều nên gã không chống được, té huych xuống đất.

Tiếp theo Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi chỉ chống Ngô Cương một chưởng đã thổ huyết lùi lại.

Chỉ còn Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ và Vong Ngã hòa thượng là vẫn liên thủ liều chết chiến đấu.

Đã là con người thì công lực dù cao đến đâu cũng có hạn mà thôi. Ngô Cương mặt dây đầy máu, chàng ra tay dần dần kém mãnh liệt. Nhưng vì bản tính mất rồi một luồng khí hung tàn chống đỡ cho chàng vẫn đánh rất hăng.

Nếu chàng không giải quyết được đối thủ thì dĩ nhiên đến lúc chàng không chống chọi được nữa tất phải ngã lăn ra.

Đây là cuộc ác đấu trăm năm hiếm thấy một lần trong võ lâm, Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ và Vong Ngã hòa thượng một khi đã liên thủ thì trừ trường hợp đặc biệt còn chẳng ai chống nổi.

Hai bên giao đấu đã gần hai trăm hiệp.

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ quát lên một tiếng rồi phóng chưởng đánh vào trước ngực Ngô Cương.

Ngô Cương rú lên một tiếng loạng choạng lùi lại. Miệng phun máu tươi như tên bắn.

Vong Ngã hòa thượng lại tiến lên bồi thêm một chưởng.

Ngô Cương ngã ngửa xuống đất. Nhưng chàng lại đứng dậy ngay được. Mặt mũi dữ tợn như quỷ sứ.

Vô Sự Sinh Phi thở phào một cái nói:

- Hòa thượng! Chúng ta tăng thêm một chút nữa là hạ được gã rồi đem gã đi.

Vong Ngã hòa thượng chùi vết máu trên mép vừa thở vừa đáp:

- Được rồi!

Bất thành linh có tiếng trong trẻo quát vọng lại:

- Hãy khoan!

Tiếp theo một bóng người vọt tới bên mình Ngô Cương. Người mới đến mình mặc áo xanh đầu bịt khăn xanh, tay trái cầm một cái bọc tay phải cầm một thanh trường kiếm có cả vỏ.

Ngô Cương nhìn thấy mừng quá reo lên:

- Sư thư đã về tới!

Vô Sự Sinh Phi xúc động nói:

- Lại con yêu nữ đó rồi!

Vong Ngã hòa thượng run lên hỏi:

- Có phải Hoa Linh Quan Lãnh Sương không?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Chính mụ.

Hoa Linh đảo mắt nhìn toàn trường đặt bọc xuống rồi rút kiếm ra đưa cho Ngô Cương nói:

- Kiếm đây! Sư đệ cầm lấy mà dùng.

Ngô Cương đón lấy thanh kiếm. Chàng không nói gì nhưng nét mặt chàng đờ đờ sát khí.

Hoa Linh cất giọng lạnh lẽo hỏi:

- Sư đệ! Bọn này đều là kẻ thù của chúng ta. Không thể buông tha một tên nào.

Ngô Cương gạt đầu. Thanh kiếm trong tay chàng giơ chênh chếch lên. Ánh hàn quang lóe ra đến mấy thước.

Vô Sự Sinh Phi trợn mắt lên quát:

- Quan Lãnh Sương! Ngăn gã lại đi.

Hoa Linh hỏi:

- Lão sợ rồi ư?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Ngươi đừng nói giỡn.

Hoa Linh cười đáp:

- Vậy ngươi chuẩn bị mà lên trời.

Vô Sự Sinh Phi hỏi:

- Quan Lãnh Sương! Thất Linh ngươi vẫn còn sống ở dương gian ư?

Hoa Linh đáp:

- Cái đó không can gì đến lão quái.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Nếu Thất Linh mà còn sống cả thì rồi đây chỉ còn Lục Linh.

Hoa Linh hỏi:

- Lão quái nói vậy là nghĩa làm sao?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Cái đó ta tưởng ngươi hiểu rõ lắm thì phải.

Hoa Linh biến sắc...

Ánh hàn quang lấp lánh. Kiếm khí rít lên veo véo. Ngô Cương đã vung kiếm đánh tới.

Vô Sự Sinh Phi cùng Vong Ngã hòa thượng đều đánh ra một luồng cuồng phong rồi lạng người sang bên nhanh như chớp.

Một tiếng rú kinh tai vang lên. Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi ngã lăn trong vũng máu. Vì lão đứng ở phía sau Vô Sự Sinh Phi và Vong Ngã hòa thượng. Hai lão né tránh rồi, mũi kiếm đâm vào người lão.

Giả tử Ngô Cương chưa đánh nhiều kiệt sức trong mình chàng đã bị nội thương thì nhát kiếm này cả Vô Sự Sinh Phi lẫn Vong Ngã hòa thượng cũng khó lòng tránh khỏi, hay ít ra là một trong hai lão phải đo ván.

Ngô Cương bật lên tràng cười ghê rợn. Mực quang chàng hướng về phía Tổng Duy Bình.

Mắt Vong Ngã hòa thượng cũng muốn phun máu tươi ra, nhưng có nước mắt đẩy đi.

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ lại run lên hỏi:

- Quan Lãnh Sương! Người ngăn trở gã đi! Lão nhân gia có điều muốn nói.

Hoa Linh nở nụ cười âm trầm nói:

- Chẳng còn gì nữa mà nói.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Rồi người có hối hận cũng không kịp...

Hoa Linh nói:

- Chẳng có chi mà đáng hối hận.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Tỷ như cái chết của Thư Linh.

Hoa Linh đột nhiên sắc mặt tái mét lùi lại một bước dài, run lên hỏi:

- Lão quái vật! Lấy xác chết đem đi và trộm bảo kiếm phải chăng là tuyệt tác của người?

Vô Sự Sinh Phi cười khanh khách đáp:

- Lão nhân gia nhúng tay vào thì chẳng bao giờ bỏ dỡ mà phải làm cho đến nơi.

Ngô Cương nghe nói đến chuyện trộm kiếm liền quay lại nhìn Vô Sự Sinh Phi tay cầm kiếm giờ lên.

Hoa Linh lớn tiếng hỏi:

- Lão cắp xác người và lấy trộm thanh kiếm với mục đích gì?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Lão phu muốn cùng người trao đổi một việc.

Hoa Linh hỏi:

- Trao đổi việc gì?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Người hãy ngăn trở y rồi hãy nói chuyện.

Hoa Linh nói:

- Lão quái vật! Các người không còn cơ hội nào thoát được thì tính đến chuyện trao đổi làm chi?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Mụ họ Quan kia! Chính mụ mới không còn cơ hội.

Hoa Linh hỏi:

- Lão quái vật nói vậy có nghĩa là làm sao?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Người đã sát hại đồng môn thì mấy người sư huynh của người không để người yên lành đâu.

Hoa Linh trán toát mồ hôi.

Vô Sự Sinh Phi nói tiếp:

- Lão nhân gia cùng hòa thượng đây mà muốn rút lui an toàn chắc có thể làm được. Bằng không thì lão nhân gia cũng đã sắp đặt đâu đó rồi.

Ngô Cương bản tánh mất hết nhưng chưa phải hoàn toàn si ngốc. Cuộc đối thoại giữa hai người dù chàng u mê nghi hoặc không hiểu gì cả, song chàng còn có ý thức muốn hiểu rõ. Vì thế mà tay kiếm chàng tự động hạ xuống.

Hoa Linh cân nhắc lợi hại, mặt không sao được liền hỏi lại:

- Lão Đồ kia! Lão muốn thế nào?

Vô Sự Sinh Phi Đồ Vũ đáp:

- Cuộc trao đổi này cả hai bên đều không thiệt.

Hoa Linh giục:

- Vậy người nói đi!

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Vụ sư đệ người bị giết, ngoài mấy người bọn lão gia, chẳng một ai hay có thể tiêu hủy thi thể đi là xong...

Hoa Linh hỏi:

- Đánh đổi bằng cái gì?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Giải trừ cấm chế cho thằng nhỏ này.

Hoa Linh hỏi:

- Hai chữ cấm chế nghĩa là gì?

Vô Sự Sinh Phi cười khanh khách đáp:

- Quan Lân Sư! Trước mặt Đức Phật thì đừng đốt hương giả, Đồ mõ đã nói việc trên trời biết được một nửa, còn việc thế gian đã biết hết. Người có muốn lão gia cung khai tam đại nhà người ra không?

Hoa Linh lẳng lặng không nói gì.

Ngô Cương chỉ lẳng tại nghe. Chàng đang nghĩ về nghĩa hai chữ cấm chế.

Tống Duy Bình bỗng xen vào:

- Hoa Linh! Nếu các hạ muốn sống thì nên chịu cuộc trao đổi này đi.

Vong Ngã hòa thượng trầm giọng nói:

- Tên đồ tể buông lưỡi đao giết súc vật cũng có thể thành Phật ngay lập tức.

Hoa Linh cười lạt đáp:

- Ta có phải là đứa con nít lên ba đâu mà ai bảo sao nghe vậy? Nếu các vị đã mai táng Thư Linh rồi thì ai làm chứng về cái chết của y được? Vậy món đó sao không đem trao đổi với Cái Bang hay Địa Cung chẳng hạn?

Vô Sự Sinh Phi thản nhiên đáp:

- Quan Lãnh Sương! Người đã đo lường lão gia một cách quá thấp kém.

Câu nói cao thâm khôn lường này khiến Hoa Linh ngẩn người ra.

Ngô Cương lạnh lùng hỏi:

- Sư thư! Tiểu đệ hạ thủ thôi chứ?

Hoa Linh chưa đáp thì Tống Duy Bình đã cướp lời:

- Họ Quan kia! Nếu trong vòng nửa giờ mà tiểu hóa tử này không ra mặt thủ tiêu mệnh lệnh thì cái việc tốt lành giữa người và Ngô Cương cùng Thu Linh bị giết ở khách sạn Cao Thăng sẽ truyền ra khắp giang hồ và hậu quả sẽ đi tới đâu chắc mọi người cũng biết rồi.

Hoa Linh giật bắn người lên nói:

- Chúng ta cùng chết ráo là xong.

Tống Duy Bình hỏi:

- Các hạ tính thế nào mà làm được như vậy?

Hoa Linh đáp:

- Người không tin ta chẳng? Chẳng cần Sách Huyết Nhất Kiếm ra tay mà bọn người đừng ai hòng sống sót và rời khỏi nơi đây.

67. Chương 67: Quay Về Đường Chính Hoa Linh Đi Ẩn

Hoa Linh ngừng lại một chút rồi hỏi:

- Người đã nghe ai nói đến “kiến ảnh dung hồn” bao giờ chưa?

Vô Sự Sinh Phi biến sắc hỏi lại:

- Người dám dùng cái mà quỷ thần cảm phần đó ư?

Tống Duy Bình và Vong Ngã hòa thượng có lẽ chưa biết “kiến ảnh dung hồn” là gì nên không tỏ vẻ phản ứng. Nhưng hai người nghe Vô Sự Sinh Phi nói vậy liền lộ vẻ kinh nghi.

Hoa Linh quay lại nhìn Ngô Cương nói:

- Sư đệ hãy lui ra và trông coi đừng để ột người nào rời khỏi nơi đây.

Quả nhiên chàng lùi lại đứng một góc chống kiếm chờ đợi chẳng nói năng gì.

Vô Sự Sinh Phi trầm giọng hỏi:

- Thời giờ không còn mấy nữa người phải quyết đoán mau đi chứ?

Hoa Linh cất giọng âm trầm đáp:

- Ta còn đang nghĩ đến chuyện sau khi nhà quán phác giác ra xác chết kia rồi xử trí cách nào?

Vô Sự Sinh Phi lạnh lùng nói:

- Lão gia lại nghĩ rằng một khi người thành tàn phế thì còn mặt mũi nào lộ ra đời được nữa.

Hoa Linh hỏi:

- Lão căn cứ vào cái gì mà nói vậy?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Bằng cái này.

Lão vừa nói vừa trở vào người Hoa Linh.

Hoa Linh bất giác quay lại nhìn mình, bỗng mụ sợ bỏ vía.

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ cười rộ hỏi:

- Cái này so với “kiến ảnh dung hồn” đằng nào độc hơn?

Hoa Linh mặt xám như tro tàn. Người mụ run bần bật. Trên vai mụ có một vật lớn bằng đầu ngón tay, dài chừng bốn tấc, khắp mình vàng rực. Nó có một mắt trên lưng mọc hai cánh. Miệng nó thò lưỡi ra rồi lại thụt vào chẳng khác chi loài rắn độc. Ai trông cũng phải khiếp vía.

Đó là một thứ độc vật sinh trưởng ở cõi Nam Hoang bay nhanh vun vút. Ai bị nó cắn là thành tật. Trong vòng ba bốn năm da thịt toàn thân sẽ nát ra mà chết. Ai công lực càng cao thì sự đau khổ càng kéo dài. Độc vật này không có cách nào cứu trị, dù là Độc Trung Thánh Thủ cũng không thể giải được chất độc mãn tính này. Cả Đại La kim tiên cũng khó lòng tránh khỏi ách vận do độc vật gây nên.

Độc vật này cả trăm năm không gặp một lần mà chỉ nghe tiếng đồn. Muốn nuôi nó phải đập trứng lấy ra. Khi đã đem về nuôi, nó chỉ nhận có một chủ.

Hoa Linh cũng là tay cao thủ về độc đạo dĩ nhiên đã nhận ra vật này rồi.

Vô Sự Sinh Phi lạnh lùng hỏi:

- Quan Lãnh Sương! Người có biết vật này không?

Hoa Linh run lên hỏi lại:

- Phải chăng là Phi thiên độc cầu.

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Chính thị! Người biết khá nhiều đấy.

Hoa Linh nói:

- Lão thu nói về đi...

Vô Sự Sinh Phi hỏi:

- Nhưng cuộc trao đổi giữa chúng ta vẫn chưa định xong thì làm thế nào?

Hoa Linh ngập ngừng:

- Lão quái vật! Lão...

Vô Sự Sinh Phi ngắt lời:

- Người muốn sai thằng nhỏ hành hung cũng được hay muốn sử dụng “kiến ảnh dung hồn” cũng được. Bọn lão gia nhắm mắt lại là mọi việc xong hết chỉ có người là không chết. Dù người muốn chết cũng không được vì không còn lực lượng để mà tự quyết. Lão gia sẽ cho người cải trang để ở chung với bọn khát cái mà tiêu ma dần dần.

Hoa Linh trợn mắt cơ hồ rách cả mí ra. Vụ này so với chết còn đáng sợ hơn trăm ngàn lần. Mụ không dám nhúc nhích chút nào vì sợ độc vật kia cắn ột cái là đời tàn.

Lúc này dù mụ có bản lãnh thông thần cũng bằng vô dụng.

Hoa Linh không bao giờ ngờ tới Vô Sự Sinh Phi lại đưa ra tuyệt chiêu này.

Ngô Cương thấy tình hình có điều khác lạ liền nhảy xổ lại hục hặc hỏi:

- Sư thư! Có chuyện gì vậy?

Hoa Linh nhăn nhó đáp:

- Sư đệ hãy lui ra! Bao giờ ta kêu sẽ tới.

Ngô Cương cất tiếng run run hỏi:

- Giết thì giết quách đi còn rườm lời làm gì nữa...

Hoa Linh ngắt lời:

- Sư đệ hãy qua bên kia đi!

Ngô Cương đảo mắt nhìn mọi người rồi trở về nguyên vị.

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ coi như việc lớn đã xong, lão liền hỏi lại:

- Người đã quyết định chưa?

Hoa Linh nghiêng răng đáp:

- Ta quyết định đem một mạng đổi bốn tức là bọn người và cả Sách Huyết Nhất Kiếm nữa.

Câu nói dữ tợn này khiến cho người nghe không rét mà run.

Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ thản nhiên hỏi:

- Người quyết định rồi phải không?

Hoa Linh đáp:

- Quyết định rồi!

Vô Sự Sinh Phi hỏi:

- Không ngần ngại gì nữa chứ?

Hoa Linh ậm ừ chứ không trả lời.

Vô Sự Sinh Phi lại hỏi:

- Người muốn ném mùi đau khổ tuyệt thế hay sao?

Hoa Linh đáp:

- Ít ra là ta cũng được nhìn thấy các người bị thảm tử.

Vô Sự Sinh Phi cười khanh khách đáp:

- Quan Lãnh Sương! Thực ra người không muốn kết liễu cuộc đời như vậy phải không? Người lo tránh khỏi con Phi thiên độc cầu nhưng không tài nào tránh khỏi bọn đồng môn hành tội. Phải vậy chăng?

Mấy lời ngắn ngủi nhưng đánh vào tâm khảm Hoa Linh. Điểm mà mụ lo âu chính là Thư Linh bị giết, nên mụ chẳng nghĩ gì nữa, cứ việc tàn ác đến cùng cực.

Hoa Linh nghe Vô Sự Sinh Phi nói vậy thì tắc họng không biết trả lời ra sao.

Vô Sự Sinh Phi lại nói:

- Về điểm này lão nhân gia sẽ xếp đặt giúp người và bảo đảm vững như núi Thái Sơn. Lão gia chỉ yêu cầu người từ nay bỏ tà theo chính.

Bất cứ người hung ác đến đâu khi đứng trước tử thần cũng nẩy dạ tham sinh. Huống chi Hoa Linh là một người đàn bà thì cảnh chết chóc càng tàn khốc đáng sợ.

Mụ động tâm buồn rầu hỏi:

- Lão định an bài như thế nào?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Bây giờ người không cần phải hỏi. Lão gia đem danh hiệu mà bảo đảm, nói sao đúng vậy.

Hoa Linh nói:

- Ta... có điều kiện.

Vô Sự Sinh Phi hỏi:

- Điều kiện gì?

Hoa Linh đáp:

- Để ta đem y lùì ra khỏi giang hồ.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Thế thì không được. Người hiểu thiên hạ dù rộng lớn nhưng không có nơi nào cho người ẩn thân, trừ khi tiếp thụ cuộc trao đổi này.

Hoa Linh ngó Ngô Cương đứng trong góc viện lại nhìn con Phi thiên độc cầu đậu trên vai chỉ còn chờ lệnh là cắn. Bất giác mặt nhăn rầu hỏi:

- Cuộc trao đổi thế nào lão nhắc lại một lần nữa?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Người giải cấm chế cho y để trở lại như cũ thì lão gia sẽ bảo đảm sự an toàn cho người.

Hoa Linh nói:

- Được rồi! Ta tiếp thụ điều kiện đó. Nhưng...

Vô Sự Sinh Phi hỏi:

- Nhưng làm sao?

Hoa Linh đáp:

- Ta chỉ thực hành lời hứa chứ người đừng hòng hỏi bất cứ một điều bí mật gì.

Vô Sự Sinh Phi đưa mắt nhìn Vong Ngã hòa thượng rồi đáp:

- Lão gia bằng lòng như vậy.

Hoa Linh nói:

- Lão hãy thu độc vật về trước đi.

Vô Sự Sinh Phi ngáp ngừng:

- Cái đó...

Hoa Linh nói:

- Ta không phải là hạng nói lời rồi lại ăn lời đâu.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Được rồi! Ta hãy thử tin người một chuyến.

Lão nói xong lấy trong tay áo ra một cái hộp gấm. Lão mở hộp để trong lòng bàn tay rồi miệng hú mấy câu quái dị. Con Phi thiên độc cầu ngoẹo đầu nghe một lúc rồi nhảy về hộp gấm.

Vô Sự Sinh Phi đập nắp hộp lại đánh cách một tiếng.

Hoa Linh thở phào một cái. Người mặt loạng choạng ba bốn bước tựa hồ vừa thoát khỏi quỷ môn quan.

Vong Ngã hòa thượng cất tiếng niệm Phật hiệu:

- A Di Đà Phật!

Vô Sự Sinh Phi chú ý nhìn Hoa Linh hỏi:

- Bây giờ làm thế nào?

Hoa Linh buồn rầu đáp:

- Xin các vị hãy chờ một lát.

Mụ chạy đến bên Ngô Cương khẽ nói nhỏ mấy câu rồi cả hai người song song tiến vào cửa phòng.

Vô Sự Sinh Phi quay lại nhìn thi thể Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi cúi đầu mặc niệm mấy câu cất giọng thê lương nói:

- Không ngờ y lại là vật hi sinh của bọn tà ma.

Vong Ngã hòa thượng cũng nhỏ mấy giọt nước mắt.

Tổng Duy Bình thì nức nở khóc hoài.

Vô Sự Sinh Phi cất giọng thê lương bào Tổng Duy Bình:

- Bây giờ ngươi hãy làm một việc nhưng đừng kinh động đến người khác.

Tổng Duy Bình hỏi:

- Văn bối làm gì bây giờ?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Ngươi sắp một cỗ xe lớn, một cỗ quan tài và tìm một nơi tĩnh mịch ở gần đây.

Tổng Duy Bình gật đầu bằng mình đi ngay.

Mặt trời đã lên cao ba ngũ. Trong khách sạn nổi lên một hồi huyền não rồi yên lặng trở lại. Chắc là những khách ngủ trọ đều đã lên đường. Chỉ có trong tòa viện này là bao phủ một đám mây mù thê thảm.

Vong Ngã hòa thượng cùng Vô Sự Sinh Phi ngồi xuống đất, chẳng ai nói câu gì. Nhưng trong đầu óc mấy bậc dị nhân võ lâm này trầm trọng phi thường.

Nửa giờ trôi qua trong phòng vẫn yên lặng chẳng thấy động tĩnh gì hết.

Vong Ngã hòa thượng không nhịn được nữa cất tiếng hỏi:

- Đồ thí chủ! Không hiểu có xảy ra chuyện gì chẳng?

Vô Sự Sinh Phi lắc đầu đáp:

- Chắc không dó đâu. Chúng ta hãy chờ một lúc nữa.

Bóng người thấp thoáng. Tổng Duy Bình đã trở về. Gã nóng nảy hỏi:

- Câu chuyện ra sao?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Chưa thấy động tĩnh chi hết.

Tổng Duy Bình nghi ngờ, ngập ngừng hỏi:

- Hay là...

Vô Sự Sinh Phi ngắt lời:

- Để lúc nữa hãy bàn. Công việc của ngươi ra sao?

Tổng Duy Bình đáp:

- Văn bối đã tuân lệnh làm xong rồi hiện để ở trong miếu ngoài thị trấn.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Hay lắm bây giờ ngươi hãy nắn thi thể Hồ Phi lại cho ngay ngắn để chúng ta mai táng cho lão.

Tổng Duy Bình vâng lời làm ngay.

Sau khoảng thời gian uống cạn tuần trà. Hoa Linh nét mặt buồn rầu xuất hiện trước cửa phòng. Mụ vấy tay một cái. Ba người vội vã chạy đến ngay.

Trong phòng Ngô Cương nằm duỗi dài trên giường như người ngủ say.

Vong Ngã hòa thượng lại nghe hơi thở.

Hoa Linh lên tiếng:

- Gã đã trở lại như cũ. Cắm chế được giải trừ rồi. Phải chờ một lúc nữa mới giải khai huyết đạo được.

Vong Ngã hòa thượng nghiêm trang nói:

- Quan thí chủ quyết ý bỏ tà là một việc thiện thật to tát.

Tổng Duy Bình vẫn chưa hiểu rõ liền hỏi:

- Đã giải cắm chế cho y sao còn điểm vào huyết Hắc thiềm làm chi?

Hoa Linh buồn rầu đáp:

- Ta không muốn đối diện với gã nữa.

Tổng Duy Bình hỏi:

- Tại sao vậy?

Hoa Linh nói:

- Tiểu hóa tử! Người bắt tất tra hỏi gốc ngọn làm chi!

Mụ nói xong quay sang hỏi Vô Sự Sinh Phi:

- Lão Đồ kia! Lão thực hành lời ước đi chứ?

Vô Sự Sinh Phi:

- Lão gia đưa người đến một nơi rất an toàn, có thể nói là nơi vui vẻ nhất ở trần gian, hãy cảnh đào tiên ngoài cõi tục.

Hoa Linh động rung hỏi:

- Ở địa phương nào?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Lúc đến nơi sẽ rõ. Nói trước ra là không hay đâu?

Hoa Linh hỏi:

- Còn cái xác chết kia bây giờ xử trí làm sao?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Sắp đem mai táng rồi.

Hoa Linh hỏi:

- Còn thanh kiếm thì sao?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Cái đó người khỏi lo. Lão nhân gia sẽ trả lại cho gã.

Hoa Linh hỏi:

- Bây giờ đi ngay chứ?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Có thể đi được rồi.

Vô Sự Sinh Phi ngẫm nghĩ một chút rồi nhìn Vong Ngã hòa thượng nói:

- Ăn cơm xong, bọn lão phu đi rồi, hòa thượng kêu gã tỉnh lại và nên nhớ đừng cho gã hay những việc gã đã làm trong khi mất trí. Gã không chịu nổi đâu...

Vong Ngã hòa thượng gật đầu đáp:

- Bần tăng biết rồi.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Chúng ta sẽ gặp nhau. Bây giờ hãy đi đã.

Tổng Duy Bình hỏi:

- Văn bối cũng đi hay sao?

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Ô hay! Mua xe ngựa và quan tài thì người phải dẫn đường chứ!

Hoa Linh biến sắc hỏi:

- Mua quan tài làm chi?

Vô Sự Sinh Phi mỉm cười đáp:

- Người bất tất phải hoang mang. Xe ngựa để người đi, còn quan tài là để mai táng Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi.

Hoa Linh nói:

- À, ra thế đấy.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Chúng ta đi thôi.

Hoa Linh quay lại ngó Ngô Cương bằng cặp mắt sâu thẳm một lần nữa. Mụ buông tiếng thở dài, nét mặt rầu rầu, mắt lộ vẻ ai oán. Mụ theo Vô Sự Sinh Phi và Tổng Duy Bình ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại Vong Ngã hòa thượng và Ngô Cương.

Tổng Duy Bình lật đật trở về phòng lấy thanh Phụng kiếm của Ngô Cương rồi cùng Hoa Linh về qua khách sạn lấy cái bọc đưa cho Vong Ngã hòa thượng nói:

- Đại sư! Trong bọc này có quần áo để y thay đổi vì áo y nhuộm đầy vết máu.

Vong Ngã hòa thượng gật đầu.

Tổng Duy Bình vái chào lần nữa rồi trở gót.

Vong Ngã hòa thượng nhìn Ngô Cương đang ngủ mê mệt. Lão sa lỵ miệng lẩm bẩm:

- Thật là oan nghiệt! Xin đức Phật từ bị tế độ.

Đoạn lão giải khai huyết đạo cho Ngô Cương rồi ngồi xuống ghé bên cửa sổ.

Ngô Cương dần dần hồi tỉnh. Chàng giương mắt lên nhìn rồi băng khuâng tự hỏi:

- Phải chăng đây là Thất Linh tiên cảnh?

Vong Ngã hòa thượng giật mình hỏi:

- Hài tử! Người vừa nói cái gì Thất Linh tiên cảnh?

Ngô Cương nhảy xuống giường, kinh hãi nhìn Vong Ngã hòa thượng. Chàng rất đỗi nghi ngờ hỏi:

- Té ra là đại sư! Vụ này là thế nào đây?

Vong Ngã hòa thượng hít mạnh một hơi dài đáp:

- Hải tử! Đây là khách sạn.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vân bối... lại lạc vào đây.

Vong Ngã hòa thượng hỏi lại:

- Người không nhớ một chút gì ư?

Ngô Cương đáp:

- Vân bối chỉ nhớ được... vào Thất Linh tiên cảnh rồi trúng kế bị bắt... Còn về sau...

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Thất Linh tiên cảnh ở đâu?

Ngô Cương đáp:

- Ở trong núi Phục Ngưu.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Người đã gặp Thất Linh rồi ư?

Ngô Cương gật đầu.

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Họ còn sống cả hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Đủ cả! Chẳng thiếu một ai.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Lại nhĩ! Ngày xảy việc ở núi Long Trung, Thất Linh giáo đã khói tàn tro lạnh mà sao toàn bộ Thất Linh lại không ai chết?... Trong vụ này tất có điều ngoắt ngoéo.

Ngô Cương ngồi xuống mép giường, nhắm mắt lại suy nghĩ từ lúc chàng gặp Đại Bi Hoạt Phật ở chùa Thiếu Lâm rồi đi đường tắt sang núi Phục Ngưu. Chàng đã nhìn thấy thị thể mấy tên đệ tử Cái Bang. Chàng mở cuộc điều tra vào lùm Thất Linh tiên cảnh rồi gặp Hoa Linh. Những màn kịch này lại xuất hiện trong đầu óc chàng. Cả tướng mạo Thất Linh cũng dần hiện ra từng tên một. Còn về sau chàng lơ mơ không nhớ gì nữa, liền cất tiếng hỏi:

- Đại sư! Vân bối vì lẽ gì lại tới đây?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Người được Hoa Linh dẫn đến.

Ngô Cương hỏi:

- Hoa Linh ư?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Hiện giờ y ở đâu?

- Y rời khỏi nơi đây rồi.

Ngô Cương kinh dị hỏi:

- Tại sao y lại đưa văn bối tới đây.

Vong Ngã hòa thượng giương cặp lông mày đáp:

- Y dẫn người đi để làm công cụ tàn sát đồng đạo.

Ngô Cương hỏi:

- Sao văn bối không nhớ chi hết?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Người bị bọn chúng dùng tà công đặc biệt phong tỏa bản tính và ký ức. Sau lại đem người vào chốn giang hồ để giết người.

Ngô Cương chấn động tâm thần mắt trợn lên như hai cái nhạc đồng run run hỏi:

- Có chuyện đó ư?

Vong Ngã hòa thượng gật đầu.

Ngô Cương lại hỏi:

- Sau khi văn bối mất hết bản tính rồi đã làm những việc gì?

Vong Ngã hòa thượng ngần ngừ một lúc rồi thở dài đáp:

- Hải tử! Để sau này sẽ thông thả cho người hay.

Ngô Cương nóng nảy hỏi lại:

- Tại sao không nói ngay bây giờ.

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Câu chuyện khá dài. Hiện giờ chưa được rảnh. Người hãy lấy quần áo trong bọc ra mà thay đổi rồi chúng ta còn thượng lộ.

Ngô Cương nói:

- Đại sư...

Vong Ngã hòa thượng gạt đi:

- Hải tử! Chúng ta phải mau rời khỏi nơi đây.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Vì không muốn để ảnh hưởng đến sự an toàn của người khác.

Ngô Cương hỏi:

- Ai vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Rồi người sẽ biết.

Ngô Cương lại ngồi xuống ngẫm nghĩ:

- Vụ này thật là ly kỳ! Tâm thần con người đã bị kiềm chế, vâng lệnh chỉ huy của kẻ khác để làm công cụ cho họ thì thật là đáng sợ. Trong thời gian này không hiểu ta đã bị họ lợi dụng gây ra những chuyện khủng khiếp gì?

Chàng ngẫm nghĩ thật lâu thì chỉ nhớ mang máng dường như mình đã giết người, liền hỏi:

- Đại sư! Văn bối đã giết người chưa?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Có.

- Những ai bị văn bối giết?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Việc đã qua rồi hiện giờ người chẳng cần biết làm chi vội.

68. Chương 68: Vào Tửu Quán Hào Kiệt Gặp Côn Đồ

Ngô Cương nói:

- Văn bối rất nóng lòng muốn biết ngay được chẳng?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng không thể cho người hay được.

Ngô Cương trong lòng rất đau khổ. Chàng ý thức được tất nhiên mình đã có những hành động không thể tha thứ. Không hiểu vì lẽ gì mà quái hòa thượng này lại bưng kín miệng bình không chịu nói ra.

Ngô Cương lại hỏi:

- Đại sư! Hoa Linh đâu rồi?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Y đi khỏi rồi.

Ngô Cương nói:

- Văn bối muốn kiếm y.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Hài tử người không nên coi y là cừu địch.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Vì y đã cứu vận mệnh bi thảm cho người.

Ngô Cương càng nghi ngờ hỏi:

- Y cứu vận mệnh vận cho văn bối làm sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Y vâng lệnh kiềm chế người, người hoàn toàn ở trong bàn tay y vì y có ý niệm cải tà quy chính, giải trừ cấm chế cho người, khiến người trở lại làm người được. Nếu không người tất phải chết ...

Ngô Cương giật nảy mình la hoảng:

- Ủi chao!

Vong Ngã hòa thượng lại nói:

- Vậy y trở nên phản đồ của Thất Linh tiên cảnh. Nếu không trừ được Ngũ Linh đi thì vĩnh viễn y không thể lộ diện được ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Sao lại Ngũ Linh?

Vô Ngã hòa thượng đáp:

- Đúng thế! Vì có một Linh bị chết rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Người bị chết là ai?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Thất Linh.

Ngô Cương hỏi:

- Ủa! Văn bối nhớ lại khi mình gặp cái vạ ghê gớm này là do bị trúng cạm bẫy của hắn. Không hiểu sao hắn lại chết?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Hắn chết về tay người.

Ngô Cương càng kinh hãi hơn, run lên hỏi:

- Sao văn bối không còn chút ấn tượng về vụ này?

- Vong Ngã hòa thượng cất giọng trầm trọng đáp:

- Khi đó tâm thần người bị kiềm chế nên những hành vi không thành ấn tượng. May mà người giải trừ được cấm chế khôi phục lại trí nhớ như trước không thì đời người hết rồi.

Ngô Cương nói hoàn cảnh này thật khiến cho người ta khó mà tin được.

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Tại sao người tiến vào Thất Linh tiên cảnh?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối đi qua núi Phục Ngưu bỗng nghe tiếng hát hò trên Hồ Ma liên theo dõi để điều tra, ngẫu nhiên phát giác ra mấy tên đệ tử của Cái Bang bị hại. Trong này có một tên chưa tắt hơi. Lúc gã lâm tử có nói vãn mệnh của trưởng lão đến đây chờ văn bối. Nhưng lúc văn bối hỏi hắn ngộ nạn trong trường hợp nào thì hắn chưa kịp trả lời đã tắt hơi. Lúc đó tiếng hát lại vọng lên dẫn dụ văn bối vào Thất Linh tiên cảnh. Đây là cạm bẫy họ đặt ra để lừa gạt văn bối.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Bần tăng có biết nguyên nhân cái chết của bọn đệ tử Cái Bang đó.

Ngô Cương nói:

- Xin đại sư cho biết:

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Lúc người dời khỏi núi Tung Sơn xuống phía nam nhằm núi Phục Ngưu mà tiến thì Tổng tiểu thí chủ được tin báo cáo. Dĩ nhiên hành tung người cũng bị bọn Võ Minh giám thị. Dọc được họ cũng đã bố trí cạm bẫy để dẫn dụ người lao đầu vào. Tổng tiểu thí chủ vì tấm lòng thiết tha đến sự an nguy của người, nên dọc đường phái người đợi người để ngăn cản. Năm tên đệ tử chờ đợi người ở núi Phục Ngưu để cảnh cáo người đề phòng âm mưu.

Ngô Cương la lên:

- Úi chà!

Vong Ngã hòa thượng lại nói:

- Không ngờ người đã đến đây thật. Năm đệ tử Cái Bang đã bị bọn Thất Linh gia hại.

Ngô Cương nói:

- Đúng thế Hoa Linh cũng đã nói như vậy.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Người đến chùa Thiếu Lâm làm chi?

Ngô Cương đáp:

- Để kiếm Đại Bi hòa thượng.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Sao? Đại Bi ư?

Ngô Cương cảm thấy mình lỡ lời, nhưng miệng đã trót nói rồi không thu được nữa, chàng đánh liều đáp:

- Phải rồi!

Vong Ngã hòa thượng kích động hỏi:

- Sao người biết có Đại Bi hòa thượng?

Ngô Cương ngẩn người ra một chút rồi đáp:

- Đó là một nghĩa sĩ bị Võ Minh truy sát, lúc lâm tử đã thổ lộ cho vân bối hay.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Người đó là ai?

Ngô Cương đáp:

- Thiết Tỳ Viên Tôn Cảnh

Vong Ngã hòa thượng la lên:

- Úi chà!

Vong Ngã hòa thượng rời khỏi chỗ ngồi, mắt lóe hàn quang, người run lấy bầy xem chừng lão kích động vô cùng!

Ngô Cương xiết đôi nghi ngờ hỏi:

- Đại sư có quen biết Tôn Cảnh hay sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng có duyên gặp mặt y một lần.

Ngô Cương nói:

- Không chỉ có thế mà thôi!

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Sao người biết?

Ngô Cương đáp:

- Nếu không phải mối quan hệ sâu đậm thì đại sư không xúc động như vậy.

Vong Ngã hòa thượng ngồi thừ xuống nói:

- Hải tử! Bần tăng có nhiều điều muốn nói nhưng để đến một ngày khác. Bây giờ ngươi đừng hỏi vặn nữa.
Ngô Cương lẳng lặng. Chàng biết lão quái hòa thượng tuy bề ngoài rất quái dị, nhưng lão đối với chàng rất tha thiết chứ không phải có ác nào cả.

Vong Ngã hòa thượng trở lại câu hỏi:

- Ngươi đã gặp Đại Bi rồi ư?

Ngô Cương đáp:

- Gặp rồi!

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Lão bảo sao?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Lão nói:

Đột nhiên chàng ngừng lại nghĩ thầm:

- Không hiểu mình có nên nói rõ chuyện này với Vong Ngã hòa thượng không? Vụ này quan hệ vô cùng! Vạn nhất xảy ra chuyện gì thì hậu quả thật đáng lo.

Nhưng Vong Ngã hòa thượng không chịu buông tha lão hỏi ngay:

- Hải tử! Ngươi cứ yên tâm mà nói thực đi. Đối với bần tăng mà nói ngươi bắt tất phải úy kỵ điều chi nữa.

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại sao đại sư lại nhất định muốn biết?

Vong Ngã hòa thượng tủm tỉm cười khiến cho bầu không khí đang khẩn trương hòa dịu lại một chút, rồi lão nói bằng một giọng rất thành thực:

- Hải tử! Bần tăng cho ngươi hay là lúc nào cũng quan tâm đến kẻ thù của ngươi.

Ngô Cương nghe Vong Ngã nhắc tới kẻ thù, bất giác mắt lộ hung quang, chàng ngó quái hòa thượng thì thấy mắt lộ vẻ trang nghiêm thì bụng bảo dạ:

- Nhà sư này qua lại khắp nơi. Lão có thể tìm ra manh mối giúp mình cũng chưa biết chừng.

Chàng cương quyết đáp:

- Theo lời Đại Bi thì gia phụ ngày đó chưa từng bị hại, hiện vẫn còn sống ở thế gian.

Vong Ngã hòa thượng toàn thân chấn động đứng bật dậy mắt chiếu ra những tia quang diệu dàng, run lên hỏi:

- Hải tử! Ngươi cũng tin như vậy ư?

Ngô Cương không nghĩ ngợi gì đáp ngay:

- Văn bối có thể tin lắm.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Vậy ngươi tính sao?

Ngô Cương đáp:

- Dù có phải chạy khắp bên trời góc biển, văn bối cũng quyết tìm cho được lão nhân gia.

Vong Ngã hòa thượng nhắm mắt lại khê tuyên phạt hiệu rồi lại mở mắt ra nói:

- Hải tử! Ngươi bắt tất phải uống phí tâm cơ.

Ngô Cương chấn động tâm thần nói:

- Đại sư nói vậy nghĩa là làm sao?

Vong Ngã hòa thượng trầm mặc một lúc rồi thủng thẳng đáp:

- Sự thực đã rõ ràng lắm rồi. Việc này đã cách đây trên mười năm nếu lệnh tôn còn sống ở thế gian tất đã lộ diện rồi. Trương hợp mà lão nhân gia nhất tâm lánh đời thì cũng kể như là sẽ mục nát cùng cây cỏ. Thiên hạ bao la người biết đâu mà tìm cho thấy?

Ngô Cương cương quyết đáp:

- Bỏn phận kẻ làm con phải nghĩ đến song thân, ngoài ra văn bối không tính toán gì nữa.

Vong Ngã hòa thượng buồn rầu nói:

- Hải tử! Người nghĩ thế cũng phải.

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư người có biết người minh huynh của văn bối là Tống Duy Bình hiện thời ở đâu không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Y mới rời khỏi đây, có thể người sẽ gặp y ngay cũng chưa biết chừng.

Ngô Cương cả mừng hỏi:

- Y cũng ở quanh đây sao?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại sao y không có ở đây lại bỏ đi?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Y đi có việc riêng.

Ngô Cương hỏi:

- Đại sư còn điều chi chỉ thị nữa không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Người hãy thay áo đeo kiếm vào đã rồi chúng ta rời khỏi nơi đây.

Ngô Cương hỏi:

- Chúng ta đi đâu?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Rồi người sẽ biết.

- Ngô Cương cởi tấm áo ngoài mình đầy vết máu loang lổ. Chang mở bọc lấy bộ nho sinh màu xanh mặc vào mình rất vừa vặn. Chàng lại đeo Phụng kiếm vào lưng.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Chúng ta đi thôi.

Ngô Cương vẻ mặt băng khoăn đi theo Vong Ngã hòa thượng ra khỏi gian phòng

Vong Ngã hòa thượng lại nói:

- Chúng ta vượt tường ra quách.

Ngô Cương hỏi:

- Sao không đi cửa lớn?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Vì không muốn làm phiền đến người khác.

Hai người liền vượt tường bằng băng ra khỏi thị trấn.

Ngô Cương hỏi:

- Đây là đâu?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Đây là miếu Hắc Long.

Ngô Cương hỏi:

- Còn đi nữa không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Chúng ta tới Trịnh Bình.

Ngô Cương hỏi:

- Theo đường đi Phàn Thành phải không?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Đúng thế!

- Đại sư cùng đi với văn bối hay sao?

Vong Ngã hòa thượng lại hỏi:

- Có điều chi bất tiện chăng?

Ngô Cương bèn lên đáp:

- Văn bối Còn có việc phải làm ngay.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Có phải là việc báo thù không?

Ngô Cương đáp:

- Đại khái không thoát khỏi hai chữ ân oán.

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Hài tử! Người hãy nghe bản tăng khuyên một câu là hiện giờ đừng vội tính đến chuyện báo thù. Việc khẩn yếu hơn hết là phải tìm cho ra bào huynh người còn sống hay chết, hoặc lạc lõng nơi đâu. Mặt khác người cần tìm cách hiểu rõ chân tướng của vụ thảm án ngày trước. Theo chỗ bản tăng biết thì có rất nhiều võ lâm đồng đạo chạy bay về vụ Võ Lâm đệ nhất bảo. Người nên tôn trọng tấm lòng nhiệt thành của bạn hữu và phải biết rõ rồi chờ thời phát động.

Ngô Cương kích động hỏi:

- Những bạn đồng đạo nào vậy?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Như bản tăng đây cũng là một trong số đó. Khi tìm ra được tin tức gì ta sẽ liên lạc với người.

Ngô Cương nói:

- Về vụ này văn bối không muốn mượn tay người khác.

Vong Ngã hòa thượng nghiêm nghị nói:

- Hải tử! Người có chí khí nhưng nghĩ vậy là sai. Mình phải tựa vào những tay hiệp sĩ hầu duy trì công nghĩa võ lâm chẳng thể lấy chuyện chém giết để giải quyết mọi việc. Như vậy mình không thể cự tuyệt người ngoài.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi đáp:

- Vãn bối xin kính cẩn nghe lời dạy bảo.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Còn nữa người có thể tạm đình việc đổ máu để chờ tình thế phát triển. Người có chịu nghe lời bần tăng chẳng?

Ngô Cương lại suy nghĩ rồi đáp:

- Vãn bối xin hết sức kiềm chế.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Người định đi đâu?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ muốn xuống Địa cung.

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Người xuống Địa cung ư?

- Phải rồi!

Vong Ngã hòa thượng gật đầu nói:

- Phải đó! Người nên đi một chuyến.

Câu này hiển nhiên có ngụ ý khác, nhưng Ngô Cương không suy nghĩ sâu xa, chỉ mong ly khai quái hòa thượng để lên đường một mình. Chàng liền xá dài nói:

- Đại ơn không thể nói lời cảm tạ. Vãn bối xin ghi lòng tạc dạ và bây giờ tạm cáo biệt đại sư.

Vong Ngã hòa thượng dặn:

- Hải tử hãy trân trọng và chớ nóng nảy nghe.

Ngô Cương đáp:

- Vãn bối xin ghi nhớ.

Rồi chàng băng mình theo đường quan đạo mà đi.

Một hôm Ngô Cương tới trấn Tam Quan trên bờ sông Bài Tử. Nơi đây cách Phàn thành không còn xa lắm. Bất giác chàng cảm thấy hoang mang. Chàng vào thị trấn ăn cơm trưa, vừa ăn vừa nghĩ cách đối đãi với U Linh phu nhân tự hỏi:

- Ta biết tìm nguyên nhân gì để giải thích việc cự hôn. Đồng thời chẳng hiểu đối phương có chịu tiếp mình không?

Chàng tính lộ trình thì chỉ đến chập tối là đến khu mờ mịt và đúng là thời khắc tốt nhất để vào địa cung.

Bất giác Ngô Cương nhớ đến con người hồng nhan bạc mệnh Lã Thục Viên, chàng tự hỏi:

- Hiện tình nàng thế nào có bình yên hay không?

Thế rồi chàng cảm hận thấu xương Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong và vợ chồng Yêu Vương Âu Dương Tàn. Chàng quyết định phải trả mối thù này và cứu cho được Lã Thục Viên.

Qua Phàn thành, sang sông Hán Thủy Ngô Cương đi về phía bắc là núi Long Trung tổng đàn của Võ Minh.

Ngô Cương định bụng:

- Xong việc ở Địa cung, ta lập tức tới Võ Minh lợi dụng công nghĩa đài để tiêu diệt bọn Yêu Vương rồi xông vào Tổng đàn tìm võ lâm minh chủ để đòi nợ.

Long kiếm là binh khí của bào huynh chàng tên gọi Ngô Hùng đã lọt vào quái khách che mặt áo xám. Muốn biết tin tức về đại ca, chàng cần phải tra hỏi về nơi ở của hắn.

Bỗng chàng vỗ bàn tự nói một mình:

- Đã đến lúc rồi đây!

Bao nhiêu thực khách nghe chàng la rất lấy làm kinh dị đưa mắt nhìn chàng.

Ngô Cương biết mình có thái độ hơi thất thường toan tính tiền trả nhà hàng để ra đi, bỗng thấy bốn hán tử đầu đội mũ lệch rào bước đi vào. Chàng thấy bọn chúng rất quen mặt mà không nhớ ra được đã gặp ở đâu.

Những thực khách thấy bốn hán tử đi vào liền vội vàng tính trả tiền rồi bỏ đi, chỉ còn một số ít cũng cầm đầu xuống mà ăn không nói câu gì. Trong nhà quán yên lặng như tờ.

Đại hán đi trước vỗ tay xuống quầy đánh bình một tiếng rồi cất giọng khẩu ồm ồm ở Dư Nam nói:

- Lấy cho bọn lão gia hai cân thịt bò, bốn đĩa chân bò và một hũ rượu trắng.

Chủ quầy đáp ngay:

- Dạ dạ mời bốn vị hãy ngồi xuống người nhà đâu ra tiếp khách.

Tiểu nhị mặt đỏ "dạ" một tiếng, bay ra khom lưng nói:

- Mời các vị vào trong kia có bàn trống.

Đại hán đứng đầu quai miệng ra thóa mạ:

- Thăng rõ này! Mẹ kiếp! Làm lẹ lên cho bọn lão gia ăn uống! Đói lắm rồi!

Tên tiểu nhị mặt đỏ vàng dạ luôn miệng.

Ngô Cương chợt nhìn thấy vết xanh trên mặt đại hán liền nhớ lại một vụ rất thê thảm.

Nguyên ở trong miếu Thiên Vương, thái quân gia bị hại chết, Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi cứu chàng và tặng cho vàng bạc. Lão còn dặn chàng chạy thật xa đến cõi biên cương. Chàng chạy thực mạng đến Phàn Thành. Chàng vào tra điểm bị bọn côn đồ biết chàng trong mình có tiền mà không hiểu võ công, xuyết bị mất mạng về tay bọn này.

Màn kịch tuy đã lâu ngày mà chàng vẫn nhớ như mới xảy ra. Thật là oan gia gặp nhau trong quãng đường chật hẹp.

Bốn tên hán tử ngồi xuống chiếc bàn trống ngay bên cạnh Ngô Cương. Chàng tự hỏi:

- Bọn hạ cấp này mình có nên so bì với chúng không?

Rồi chàng lại nghĩ bốn tên côn đồ này tất nhiên đã hành tàn ác nhiều chuyện ở địa phương này. Cứ coi những thực khách lộ vẻ khiếp sợ chúng đủ biết. Những người này cũng gặp trường hợp như chàng chắc đã diễn ra không biết đến bao nhiêu lần rồi.

Đoạn chàng quyết định trừ diệt đám hung tàn này. Chàng liền ngoảnh đầu nhìn bốn hán tử buông tiếng cười lạt.

Đại hán tử đứng đầu có vết chàm xanh trên mặt trừng mắt nhìn chàng hỏi:

- Ông bạn ở phe nào?

Ngô Cương bột miệng đáp:

- Hắc đạo!

Bốn đại hán nổi lên tràng cười hô hô.

Gã đứng đầu cất tiếng hỏi:

- Ông bạn ở hắc đạo đã lâu chưa?

Ngô Cương giơ ngón tay trái lên noi:

- Cái này!

Bốn đại hán ngưng tiếng cười. Tên đứng đầu chau mày hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao?

Ngô Cương cười khách đáp:

- Có thể mà không hiểu ư? Cái đó kêu bằng Long Đầu.

Đại hán có vết chàm lại chau mày nhếch mắt nhìn chàng hỏi:

- Rồng xanh hay rồng đỏ?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ là Hấp Huyết Hắc Long

Đại hán cười hô hô hỏi:

- Ông bạn khai sơn phá thạch ở đâu?

Ngô Cương đáp:

- Nam Thất Bắc Lục.

Thật là một câu đầu ngô mình sở.

Tiểu nhị đem chén đĩa vào.

Ngô Cương khẽ vỗ bàn nói:

- Đặt xuống đây

Tiểu nhị ngẩn người ra không biết đáp thế nào

Đại hán có vết chàm đưa mắt cho ba tên kia nói:

- Ông bạn đây mời khách chúng ta qua bên đó.

Bốn hán tử quả nhiên dời qua bàn Ngô Cương. Hán tử có vết chàm ngồi đối diện với Ngô Cương. Hai tên ngồi mé trên. Còn một tên ngồi ngang mé dưới.

Tiểu nhị đặt chén đĩa xuống.

69. Chương 69: Ngoài Tửu Quán Ngô Cương Hạ Sát Côn Đồ

Đại hán có vết chàm ngo ngoé Ngô Cương hỏi:

- Ta xưng hô với ông bạn thế nào?

Ngô Cương bĩu môi đáp:

- Ô hay! Các hạ mau quên thế ư?

Đại hán có vết chàm cười ha hả nói:

- À phải rồi. Hà hà!

Rượu thịt đưa lên. Hán tử có vết chàm trợn mắt lên quát:

- Đổi lấy bát lớn ra đây! Dừng cái chung nhỏ xíu này ai mà chịu được?

Gã đập bốn cái chung sứ xuống đất đánh choang một tiếng.

Tiểu nhị giận quá nhưng không dám nói, lùi thủi chạy ra lấy bốn chiếc bát lớn đem đổi và rót đầy rượu vào.

Đại hán có vết chàm lại quát:

- Thằng quỷ này! Lấy thêm vò rượu nữa để ông bạn đây mời khách.

Tiểu nhị đưa mắt nhìn Ngô Cương nói:

- Dạ! Xin vâng lời đại gia!

Những thực khách bỏ đi quá nửa rồi. Những người mới đến đưa mắt nhìn quanh một lượt rồi cũng quay đầu đi xa.

Ngô Cương cười ha hả nói:

- Mời các vị dùng cho thỏa thích.

Đại hán đáp:

- Dĩ nhiên là như thế!

Ngô Cương lại cười ha hả nói:

- Đây là một cơ hội khó kiếm. Sau này bốn vị có lẽ không còn cơ hội nào nữa.

Bốn hán tử nghe chàng nói vậy không khỏi sững sốt.

Ngô Cương nâng chung rượu lên nói:

- Xin mời!

Bốn gã hán tử thấy Ngô Cương ăn mặc văn nhã diện mạo tuấn tú tựa chàng công tử chưa hiểu thế sự, nên chàng nói gì chúng cũng không để ý nữa.

Bọn chúng dưới mắt không người bắt đầu ăn uống cho thỏa thích. Chỉ trong khoảnh khắc chúng đã uống hết một vò rượu, tiểu nhị lại đem vò thứ hai vào.

Giữa lúc ấy một chàng văn sĩ lạc phách giang hồ quần áo rách rưới mặt xanh như tàu lá chuối đi vào trong quán. Gã ngừng đầu nhìn thẳng mặt Ngô Cương.

Ngô Cương ngấm ngầm kinh hãi. Chàng nhìn kĩ lại thì hóa ra báỉ huynh Tống Duy Bình cải trang. Lòng sung sướng vô cùng. Chàng đưa mắt làm hiệu rồi chấp tay nói:

- Tống huynh! Không ngờ chúng ta gặp nhau tại đây. Từ buổi chia tay đến nay thấm thoát đã hai năm trời. Nay được gặp đây. Ha ha! Mời Tống huynh ngồi xuống đây.

Tống Duy Bình vái chào đáp lễ rồi nói:

- Một ngày cách mặt xem chừng ba thu. Hiền đệ phong độ vẫn còn như trước khiến cho tiểu huynh được an ủi rất nhiều.

Gã nói xong tiến đến trước mặt Ngô Cương.

Tiểu nhị bê thêm chén và lấy thêm đũa chén.

Tống Duy Bình ngồi song song với Ngô Cương.

Bốn hán tử trợn mắt lên nhìn Tống Duy Bình ra chiều khó chịu.

Tống Duy Bình khác nào người đói khát lâu ngày không được một bữa no. Gã bưng bát rượu lên uống một hơi cạn sạch. Gã lại nhìn Ngô Cương một cái rồi tự rót rượu uống, gấp thịt ăn, đưa tay áo lên miệng cười hì hì hỏi:

- Hiền đệ chưa giới thiệu bốn vị này với tiểu huynh.

Ngô Cương cười khanh khách đáp:

- Trong bốn bể đều là anh em.

Chàng chỉ vồn vện một câu như vậy chứ không nói thêm gì nữa.

Tổng Duy Bình cũng phụ họa theo:

- Bèo nước gặp nhau là một việc khoái ở nhân gian. Tiểu sinh kính các vị một chung.

Bốn hán tử ngơ ngác một chút rồi cũng một hơi cạn sạch.

Đại hán có dấu chàm nhìn Ngô Cương hỏi:

- Ta là Thanh Diện Hồ, chẳng nhai văn nhấm chữ bao giờ. Có phải ông bạn ra đời để soi mặt mọi người?

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Chính là thế đó.

Đại hán có dấu chàm lại hỏi:

- Ông bạn có thanh kiếm này...

Ngô Cương ngắt lời:

- Cái đó ư? Nhiều người vẫn thường đeo kiếm. Đó chẳng qua cũng là một cái thú thôi.

Đại hán có dấu chàm hỏi:

- Phải chăng ông bạn là một công tử nhà giàu?

Ngô Cương đáp:

- Các hạ đừng nói thế.

Hán tử có vết chàm nheo mắt nhìn ba tên đồng bạn ra chiều gặp được con mồi béo.

Tổng Duy Bình như người chết đói bấy ngày chưa được một bữa, gã ăn to uống lớn như kẻ ăn xin.

Ngô Cương xuýt tí nữa thì bật cười nhưng chàng cố nhịn hỏi:

- Huynh đài! Huynh đài vẫn nhanh nhẩu như trước nhỉ?

Tổng Duy Bình ngừng đầu lên ra chiều đắc ý đáp:

- Hiền đệ quá khen mà thôi! Uống rượu gặp được tri kỉ thì nghìn chung hãy còn là ít. Chẳng lẽ tiểu huynh lại còn làm khách ư?

Ngô Cương vỗ tay nói:

- Hay quá! Tha hương ngộ cố tri phải uống cho thỏa thích, nào chúng ta hãy cạn ba chung nữa.

Dứt lời chàng cầm bình rượu rót cho Tổng Duy Bình ba chung.

Hán tử có vết chàm cười nửa miệng hỏi:

- Ông bạn định đi đâu?

Ngô Cương làm bộ hạ thấp giọng đáp:

- Tại hạ đem một ít châu báu đến Tương Dương đồng thời để đòi mấy món nợ.

Bốn tên hán tử lộ vẻ mừng vui đưa mắt nhìn nhau.

Hán tử có vết chàm chùi miệng nói:

- Bằng hữu! Bọn tại hạ quấy quả ông bạn một bữa. Bây giờ có việc anh em tại hạ phải đi trước.

Ngô Cương giơ tay lên nói:

- Các vị hãy cùng tại hạ uống cho thỏa thích một bữa, sau này khó còn cơ hội nào nữa.

Hán tử có vết chàm nghe câu chuyện có điều ngoắt ngoéo đã hơi biến sắc, nhưng rồi mỉm cười hỏi:

- Tại sao chúng ta không còn có cơ hội khác?

Ngô Cương sa sầm nét mặt đáp:

- Theo thể lệ thì những tên tử tù khi ra thụ hình được ăn uống thỏa thích một bữa.

Bốn hán tử hùng hổ đứng lên mắt lộ hung quang.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Ngồi xuống đi!

Hán tử có vết chàm cười khàn khạch hỏi:

- Ông bạn muốn đem cái mạng nhỏ xíu ra đùa ư?

Ngô Cương liền xĩa năm ngón tay xuống cái bàn gỗ ngập vào đến tận lòng bàn tay rồi nói:

- Ta bảo các vị hãy ngồi xuống!

Bốn tên hán tử hoảng hồn, chúng không ngờ gặp phải Diêm Vương giả Bồ Tát đành ngồi phịch xuống.

Ngô Cương từ từ rút ngón tay ra lạnh lùng nói:

- Người ta thường kêu tại hạ bằng Sách Huyết Nhất Kiếm!

Chàng vừa báo danh hiệu bốn tên hán tử mặt xám như tro tan, người run như cây sậy.

Tổng Duy Bình cười khàn khạch nói:

- Này này! Mời bạn hãy xơi cho cạn chén, trở về cực lạc đặng siêu sinh.

Gã nói xong tự mình uống cạn ly trước.

Ngô Cương cất giọng lạnh như băng nói:

- Các vị còn nhớ một gã nghèo ở quán trà ngoài Phàn Thành được các vị chiếu cố không?

Bốn tên sắc mặt biến đổi. Tên đứng đầu có vết chàm ấp úng mãi không ra tiếng:

- Tôn giá là...

Ngô Cương nghiêng răng ngắt lời:

- Chắc các người tàn ác đã nhiều, ta giết làm gì cho dơ bảo kiếm. Các người hãy nghe đây! Bản nhân không báo thù đâu vì các người không đáng là kẻ thù của bản nhân. Nhưng cũng phải vì nhân dân mà trừ hại.

Những thực khách đã đi hết chẳng còn một ai. Mấy tên tiểu nhị đứng đằng xa lộ vẻ buồn rầu lo lắng.

Ngô Cương móc một nắm bạc vụn để trên bàn rồi vẫy tay bảo chúng:

- Các người hãy ra ngoài kia!

Bốn tên tựa như bị mắc bệnh tê không cử động được nữa. Sách Huyết Nhất Kiếm trong con mắt bọn chúng là đại biểu của tử thần đã hóa thân.

Ngô Cương lại nói:

- Các người cũng ra ngoài kia. Còn sự sinh tử là trông vào mệnh vận.

Bốn tên hán tử hấp tấp đứng lên đi ra ngoài. Mỗi bước tưởng chừng đeo nặng ngàn cân.

Bọn tiểu nhị cứ giương mắt mà nhìn chẳng hiểu chuyện gì. Chúng lấy làm lạ là bốn tay xà thủ xưng hùng một phương mà lại bị một chàng thư sinh mặt trắng kiêu kiêu.

Ngô Cương cùng Tổng Duy Bình thủng thẳng đi sau.

Bốn hán tử vâng lệnh đứng yên. Những người qua đường dừng chân lại ngó. Có người vừa trông thấy bọn này lại lật đật đi ngay.

Ngô Cương lạnh lùng lên tiếng:

- Bây giờ các người hãy nghe ta đếm số từ một là các người bắt đầu chạy trốn. Ta đếm hết số ba rồi mới ra tay.

Giữa lúc ấy một lão già áo đen từ góc tường chậm chạp bước tới.

Mục quang của Ngô Cương rất sắc bén, vừa nhìn thấy lão đã biết là người quen. Chàng nhìn kỹ một lúc bất giác nổi sát khí. Người đến là một trong Thất Linh. Hắn là đệ Tam Linh mà xuất hiện ở đây vào lúc này thì thật chàng không sao hiểu nổi.

Lão già áo đen dường như cũng đã nhận ra Ngô Cương. Hắn còn ở đằng xa và đã dừng lại.

Ngô Cương khẽ bảo Tống Duy Bình:

- Tống huynh hãy lui ra. Vô luận thế nào cũng đừng tiếp xúc với tiểu đệ.

Tống Duy Bình hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ngô Cương lại giục:

- Lẹ lên!

Tống Duy Bình chẳng hiểu sao. Gã giả vờ là người mới đến coi chuyện náo nhiệt rồi từ từ cất bước.

Ngô Cương trầm giọng đếm:

- Một!

Bốn tên hán tử lập tức chạy như điên. Chúng hoang mang vô cùng nên chẳng chọn đường cứ chạy bừa. Nhưng cả bốn tên đều chạy trốn về một phương.

Ngô Cương lại đếm:

- Hai!

Bốn đại hán đã chạy xa năm trượng. Người qua đường hấp tấp né tránh.

- Ba!

Tiếng đếm vừa dứt, tiếng rú đã vang lên. Cả bốn đại hán chết vào một đồng.

Những tiếng la hoảng làm chấn động màng tai.

Ngô Cương từ từ tra kiếm vào vỏ như không có chuyện gì xảy ra.

Chàng cất bước tiến về phía trước, dường như chàng giết người là chuyện bữa cơm thường ăn mà cũng giống như bốn người kia chẳng phải chàng đã hạ sát.

Tiếng la hoảng lẫn với tiếng hoan hô:

- Giết là phải!

- Bọn này tội ác ngập đầu...

- Thiện ác đều gặp quả báo đạo trời chí công.

Ngô Cương thung thảng tiến về phía đầu đường. Chàng biết đệ Tam Linh nhất định theo dõi hành tung của mình. Chàng tự hỏi:

- Hoa Linh bội phản, Thư Linh bị chết, chẳng hiểu đối phương đã biết chưa? Ta đối phó với đệ Tam Linh bằng cách nào?

Chàng tiếp tục cất bước không ngoảnh lại. Trong thị trấn nhỏ bé này, hai bên đường cũng bày hàng quán. Đường là chợ mà chợ cũng là đường. Chỉ có một con đường này là lớn còn toàn là ngõ hẻm cùng nhà ở.

Người qua lại thưa thớt dần, chàng đã ra khỏi thị trấn.

Bỗng có tiếng người quát:

- Đứng lại!

Ngô Cương nghe rõ là thanh âm của lão già. Chàng bèn dừng bước quay lại, mắt lộ sát khí nhìn đối phương.

Lão già áo đen nhìn kỹ Ngô Cương một lát rồi trầm giọng hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ông bạn còn nhớ được lão phu không?

Ngô Cương hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Lão già áo đen đáp:

- Lão phu là bạn của thiếu hiệp.

Ngô Cương hỏi:

- Bạn ư?

Lão già áo đen dường như có bề úy kị lùi lại một bước tươi cười đáp:

- Thiếu hiệp quên rồi ư? Lệnh sư thư đã giới thiệu với lão phu. Lão phu đang chờ lệnh sư thư, thiếu hiệp là người bạn duy nhất của y.

Ngô Cương chẳng hiểu sao nhưng chàng là người thông minh biết ngay sư thư mà lão nói đây tất trở vào Hoa Linh. Như vậy thì những biến cố vừa qua đối phương vẫn chưa biết.

Chàng không sao nhớ lại được thời gian chàng mất hết tâm trí. Theo thường tình mà nói thì nếu đối phương đã dùng chàng làm một tên đao phủ thì ba phần ngớ ngẩn bảy phần hung dữ.

Trong lòng ngẫm nghĩ, chàng đưa cặp mắt hau háu nhìn đối phương lạnh lùng hỏi:

- Các hạ hãy báo danh đi!

Lão già chau mày hỏi lại:

- Thiếu hiệp quên lão phu rồi ư?

Ngô Cương rút kiếm đánh "soạt" một tiếng. Thực tình chàng không biết danh hiệu của đệ Tam Linh.

Lão già giật mình kinh hãi, vội hạ thấp giọng xuống đáp:

- Lão phu là Nhân Linh.

Ngô Cương làm bộ ngoạ đầu ngẫm nghĩ rồi nói:

- À phải rồi! Sư thư đã nói qua.

Lão già nói:

- Thiếu hiệp hãy thu kiếm lại đi đã.

Ngô Cương tra kiếm vào vỏ.

Lão già nói:

- Chúng ta vừa đi vừa trò chuyện.

Ngô Cương ngập ngừng:

- Tại sao... Tại hạ phải theo lão?

Lão già áo đen đáp:

- Thiếu hiệp đừng quên rằng chúng ta là bạn chứ không phải thù.

Ngô Cương ngơ ngác gật đầu rồi cất bước đi luôn.

Tổng Duy Bình vẫn theo dõi ở phía xa xa.

Nhân Linh hỏi:

- Tại sao thiếu hiệp lại giết bốn tên đó?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ thích giết thì giết.

Nhân Linh lại hỏi:

-Ồ! Lệnh sư thư đâu?

Ngô Cương đáp:

- Không biết.

Nhân Linh sững sốt hỏi:

- Sao thiếu hiệp lại không biết?

Ngô Cương đáp ra ngoài câu hỏi:

- Đúng thế!

Nhân Linh rất lấy làm nghi hoặc vì Hoa Linh vâng lệnh đi kiểm chế Ngô Cương mà sao mụ lại tự tiện li khai chàng?

Hắn nghĩ vậy liền hỏi:

- Tại sao y lại li khai thiếu hiệp?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không biết.

Hắn hỏi câu nào chàng cũng đáp là không biết, nhưng vô hình chung cái đó đã phù hợp với con người mất hết bản tính, khiến Nhân Linh không nghi ngờ chàng nữa. Hắn hỏi tiếp:

- Y li khai thiếu hiệp từ bao giờ?

Ngô Cương đáp:

- Từ đêm hôm qua.

Nhân Linh lại hỏi:

- Có xảy ra chuyện gì không?

Ngô Cương đáp:

- Không!

Nhân Linh lại hỏi:

- Y có dặn thiếu hiệp điều gì chăng?

Ngô Cương đáp:

- Y bảo tại hạ lên đường rồi sẽ theo sau.

Nhân Linh hỏi:

- Y không bảo đi làm gì ư?

Ngô Cương giương mắt lên đáp:

- Ông bạn hỏi nhiều quá!

Nhân Linh chững hững nhìn nhó cười hỏi:

- Bây giờ thiếu hiệp định làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Dĩ nhiên tại hạ chờ y ở trên đường.

Nhân Linh hỏi:

- Nếu quý sư thư không kiếm thiếu hiệp nữa thì sao?

Ngô Cương dừng bước trợn mắt lên nói:

- Nói vậy!

Nhân Linh không khỏi hãi hùng, hắn biết lúc này công lực Ngô Cương đã lên đến đâu rồi. Nếu hắn đối phó không khéo thì hậu quả thật là đáng sợ. Nhưng Ngô Cương không hiểu khi ở Thất Linh tiên cảnh đã uống được Ngọc Linh Thạch Nhũ và đã tăng lên sáu chục năm công lực vì hồi ấy tâm thần chàng bị kiềm chế.

Nhân Linh lại hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Lão phu đến đây không phải là chuyện ngẫu nhiên.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy thì sao?

Nhân Linh đáp:

- Lão phu vâng mệnh đến viện trợ cho sư thư đệ thiếu hiệp để trả thù.

Ngô Cương hỏi cho xong chuyện:

- Ủa! Thật thế không?

Nhân Linh vỗ vai chàng đáp:

- Kẻ thù của thiếu hiệp ở khắp thiên hạ. Lão phu cùng đi một đường với thiếu hiệp là mạo hiểm vô cùng sao còn giả bộ?

Ngô Cương mắng thầm: “Quân khôn kiếp!” nhưng miệng chàng đáp:

- Tại hạ rất cảm kích!

Nhân Linh đắc ý cười hỏi:

- Thiếu hiệp có nhận biết được kẻ thù nào không?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không nhận biết được tên nào hết.

Nhân Linh nói:

- Vậy để lão phu nhận giúp thiếu hiệp.

Ngô Cương nói:

- À ra thế đấy!

Nhân Linh lại nói:

- Vì vậy mà lão phu phải đi cùng đường với thiếu hiệp. Việc khẩn cấp bây giờ là phải tìm thấy lệnh sư thư. Chúng ta đi thôi.

Ngô Cương trong lòng đã hiểu rõ: trên chốn giang hồ không làm gì còn có Hoa Linh nữa. Chàng nói vậy chẳng qua là để cho qua chuyện.

Bỗng chàng cau mày tự hỏi:

“Bọn Thất Linh dùng thủ đoạn dê hèn kiêu chế tâm thần ta để làm đao phủ cho chúng. Trong khoảng thời gian vừa rồi chắc ta đã giết oan một số người. Không hiểu những người bị ta hạ sát là ai? Vong Ngã hòa thượng rất thâm trầm nhưng bá huynh ta chắc cũng tri tình. Có điều đáng tiếc là hiện giờ ta bị Nhân Linh quần quýt không có cơ hội để hỏi y. Nhưng ta nghĩ ra cũng biết là những người bị hại tất không phải hạng tầm thường.”

Rồi chàng tự nghĩ:

“Thất Linh làm như vậy với mục đích gì? Nếu không được Hoa Linh cải tà quy chính và bọn Vong Ngã hòa thượng giải cứu thì ta bị hư hỏng rồi. Món nợ này nhất định phải đổ lên đầu Ngũ Linh chưa chết.”

Hiện giờ dĩ nhiên chỉ có Nhân Linh là biết chuyện bí mật. Vậy ta phải đi theo hắn một lúc, chờ cơ hội bắt buộc hắn phải cung xưng. Trong lòng nghĩ vậy nhưng ngoài miệng không nói ra. Chàng nghe lời Nhân Linh tiếp tục thượng lộ.

Đi được một quãng, đột nhiên Nhân Linh dừng bước nói:

- Không đúng rồi!

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Chuyện gì không đúng?

Nhân Linh đáp:

- Chúng ta quay trở lại thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao mà quay trở lại?

Nhân Linh đáp:

- Nếu cứ đi về trước thì chúng ta chẳng khi nào gặp được kên sư thư.

Ngô Cương hỏi:

- Sao các hạ biết thế?

Nhân Linh đứng lại một chút rồi trầm giọng đáp:

- Dọc đường lão phu chẳng thấy ám hiệu gì của lệnh sư thư hết. Lão phu từ Thất Linh tiên cảnh tới đây chỉ thấy ám hiệu đến miếu Hắc Long là hết. Lão phu không tìm thấy hai vị ở đó cứ thuận đường đi xuống có khi lạc đường mất rồi.

Ngô Cương giật mình kinh hãi. Chàng không ngờ kế hoạch của đối phương lại chu đáo đến thế! Chàng giả vờ kiên quyết đáp:

- Rõ ràng sư thư bảo tại hạ sẽ gặp ở đường này.

Nhân Linh nói:

- Lão phu không sao hiểu được về điểm này. Có khi lâm thời y ngẫu nhiên phải đổi hướng. Cũng có lẽ mình vượt qua y rồi. Tóm lại chúng ta phải quay về đường cũ không thì chẳng thể nào gặp y.

Ngô Cương nghĩ thầm:

- Bọn Thất Linh hành động cực kì ngoắt ngoéo. Ta đành phải đi theo hắn rồi sẽ tính. Có khi còn phát giác ra được nhiều điều bí mật. May ở chỗ tuyệt hẳn không nghi ngờ và đề phòng đối với ta. Việc đi Địa cung ta đành hoãn lại.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Thôi thế cũng được.

Dọc đường không ai nói gì nữa. Nhân Linh rất chú ý đến những chỗ ngã ba đường, nhưng vẫn không phát hiện ra được ám ký chi hết.

70. Chương 70: Quán Cao Thăng Chạm Trán Yêu Vương

Trường hợp này chỉ khổ cho Tống Duy Bình gã lão đẹo đi rồi lại trở về mà không hiểu Ngô Cương giở trò gì. Gã lại không nhận biết lai lịch lão già kia mà chẳng có cơ hội nào nói với chàng một vài câu.

Hai người ăn uống gã cũng tìm vào quán ăn uống. Hai người nghỉ chân gã cũng dừng chân.

Nhân Linh dường như trong dạ rất bồn chồn về vụ Hoa Linh mất tích một cách ngẫu nhiên. Đêm tối hẳn cung không ngủ mà tiếp tục thượng lộ. Dĩ nhiên Ngô Cương không để ý gì còn Tống Duy Bình thì chán ôi là chán. Gã đuổi theo được một ngày một đêm rồi không chống nổi phải bỏ cuộc để hai người mất hút.

Một hôm hai người vào nghỉ một đêm ở Đặng Thành rồi quay về miếu Hắc Long.

Trong vòng chừng vài dặm xung quanh ngôi miếu này, Nhân Linh đi lại quanh quẩn hoài. Bỗng hẵn dừng chân trở vào phiến đá ven đường nói:

- Đây là ám hiệu cuối cùng của lệnh sư thư.

Ngô Cương để ý thì thấy trên phiến đá có vẽ chòm sao Bắc Đẩu vào sâu ba phân mà khắc bằng móng tay. Chàn nói:

- Đây là lần thứ nhất tại hạ trông thấy ám ký này.

Nhân Linh nói:

- Ô! Chúng ta thử lên núi điều tra coi.

Lên tới đầu non Ngô Cương trông thấy ngôi mả mới ở chỗ cao nhất góc núi. Ngẫu nhiên chàng nhìn tấm bia ruột gan tan nát cất tiếng la:

- Y chết rồi ư?

Nhân Linh kinh hãi quay đầu lại hỏi:

- Ai chết rồi ?

Ngô Cương như người mất hồn, chàng đứng chết lặng nước mắt nhỏ giọt. Vì chàng trông thấy tấm bia mộ đề rõ hàng chữ:

“Cổ nghĩa sĩ Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi chi mộ”.

Hồ Phi đối với Ngô Cương có thể nói ơn nặng tày non. Nếu không có Hồ Phi thì lúc chàng ở miếu Thiên Vương đã lọt vào nanh vuốt của Võ Minh là Xú Diện Nhân Đồ, dĩ nhiên chàng không có ngày nay. Ngô Cương tự hỏi:

- Lão đã chết trong trường hợp nào? Ai đã dựng bia mộ cho lão?

Lòng chàng than thầm:

- Hồ đại thúc! Hồ đại thúc! Thế là chúng ta lại âm dương cách biệt rồi!

Nhân Linh nhìn tấm bia mộ run lên hỏi:

- Thiếu hiệp nhận biết người này ư?

Ngô Cương kinh hãi nén đau thương hỏi lại:

- Không phải là tề sư thư ư?

Nhân Linh ngơ ngác đáp:

- Sao? Tề sư thư của thiếu hiệp

Ngô Cương ngớ ngẩn:

- Ngồi mà mới này...

Nhân Linh tỉnh ngộ thở phào một cái hỏi:

- Thiếu hiệp không nhìn chữ trên bìa ư? Người ta khắc chữ nghĩa sĩ gì gì đó thôi?

Ngô Cương giả vờ nhìn kĩ lại đáp:

- Ủa! Thật là mắc cỡ quá tại ha. Cứ tưởng các hạ đưa lên núi thăm mộ.

Nhân Linh không nghi ngờ gì chàng nên cũng không hỏi nữa. Hắn chán nản tự nói một mình:

- Lạ thật! Ám kí chỉ lưu lại đến dưới chân núi này là hết, chẳng lẽ hắn vẫn còn quanh quẩn ở khu vực phụ cận miếu Hắc Long?

Ngô Cương không đáp lời chàng ngơ ngẩn ngó mây bay trên trời. Lòng chàng thật đau đớn khi nghĩ đến cái chết của Hồ Phi.

Nhân Linh không hiểu tâm trạng của chàng, hắn cũng không ngờ rằng chàng đã tỉnh táo như thường. Hắn bảo Ngô Cương:

- Chúng ta đi thôi.

Ngô Cương hỏi lại:

- Chúng ta đi đâu?

Nhân Linh đáp:

- Về thị trấn Hắc Long tìm kiếm hành tung của tề sư thư.

Ngô Cương ngớ ngẩn gật đầu. Tâm hồn chàng còn quanh quẩn ở ngôi mồ mới.

Xuống núi rồi Nhân Linh vạch vào phiến đá có ám kí một tòa Thất Linh và tay trở về phương hướng miếu Hắc Long.

Ngô Cương tuy đã hiểu rõ nhưng vẫn giả ngây làm như không biết.

Sau chừng một giờ hai người tiến vào thị trấn. Nhân Linh chẳng khó khăn gì để tìm ra nơi Hoa Linh trú ngụ ở Cao Thăng lầu điểm.

Ngô Cương cũng nhìn thấy ngoài cửa vẽ hình thất tinh bắc đẩu bằng cục than. Ai không biết thì tưởng đấy là trò nghịch ngợm của trẻ con. Chàng hiểu ngay nhờ có ám ký mà Nhân Linh tìm ra dễ dàng.

Dĩ nhiên ám ký này do Hoa Linh vẽ ra từ mấy bữa trước.

Điểm tiểu nhị thấy Ngô Cương quay lại thì sợ tái mặt. Gã nhớ mấy bữa trước chàng thư sinh này cùng một cô gái vào trọ ở hậu viện đã đuổi hết khách đi, rồi sau cả hai lại không thấy đâu nữa để lại vết máu trong hậu viện. Bây giờ chàng ta lại đi cùng một lã già tới đây.

Bến xe, nhà quán là những nơi xảy ra rất nhiều chuyện lạ kì chẳng thiếu thứ gì gã không dám hỏi lại. Gã cười hì hì khom lưng xuống đón tiếp:

- Mời khách quan vào, bốn hiệu hiện có sẵn phòng rất thanh tĩnh.

Nhân Linh bước vào trước, Ngô Cương theo sau. Cả hai đi đến Tây viện bữa trước, Nhân Linh dừng bước hỏi:

- Trong này đã có khách trọ chưa?

Tiểu nhị ngơ ngác đáp:

- Thưa lão gia hãy còn trống cả.

Nhân Linh nói:

- Lão phu muốn bao cả viện, người đừng cho khách nhân nào vào nữa.

Tiểu nhị nhớ lại bữa trước, gã không tươi cười được nữa chỉ đáp:

- Dạ

Ngô Cương lại phát giác ra bên cửa viện có lưu lại chòm sao thất tinh. Dĩ nhiên ám kí này cũng được lưu lại từ mấy bữa trước.

Tiểu nhị đi trước dẫn vào trong viện. Những cành cây gãy, đá vỡ đã được thu xếp đầu vào đấy. Vết máu cũng không còn. Hai người vào ở căn nhà ba gian phía dưới.

Sau khi tắm rửa xong, Nhân Linh kêu lấy rượu thịt rồi cả hai ra ngoài ăn uống. Hắn hỏi Ngô Cương:

- Sách Huyết Nhất Kiếm ! Thiếu hiệp còn nhớ được việc này không?

Ngô Cương đáp:

- Ồ ! tại hạ nhớ ra rồi.

- Thiếu hiệp cùng lệnh sư thư đã ngụ ở đây phải không?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi!

Nhân Linh lại hỏi:

- Có ai vào tiếp chuyện với lệnh sư thư không?

Ngô Cương ngơ ngác đáp:

- Đường như là không!

Nhân Linh nói:

- Ăn cơm xong thiếu hiệp cứ nghỉ ngơi ở đây, ta ra ngoài điều tra xung quanh đây, thiếu hiệp đừng có ra ngoài.

Ngô Cương đáp lời:

- Được rồi!

Trong khi ăn uống, Nhân Linh dường như lo lắng rất nhiều chuyện còn Ngô Cương cứ thản nhiên ăn uống.

Nhân Linh nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm ! Qua mấy bữa rồi mà chẳng thấy tin tức gì, lão phu rất băn khoăn.

Ngô Cương hỏi:

- Băn khoăn chuyện gì?

Nhân Linh đáp:

- Không chừng lệnh sư thư đã xảy ra chuyện bất ngờ.

Ngô Cương giương mắt lên hỏi:

- Chuyện bất ngờ ư?

Nhân Linh đáp:

- Lão phu đoán thế nhưng mong là không có.

Ăn cơm xong thì trời đã hoàng hôn, tiểu nhị vào thắp đèn và thu dọn mâm bát.

Nhân Linh chờ cho tiểu nhị ra rồi nói:

- Lão phu đi đây, nhiều lắm là canh ba trở lại thiếu hiệp nhớ đừng đi đâu.

Ngô Cương hỏi:

- Tại hạ cùng với các hạ đi tra xét không được ư?

Nhân Linh đáp:

- Được! Nhưng ta sợ lệnh sư thư trở về hai bên lại không gặp nhau.

Ngô Cương cười thầm trong bụng nhưng ngoài mặt nghiêm trang nói:

- Tại hạ hiểu rồi.

Nhân Linh đi khỏi trong lòng chàng chợt thấy xao xuyến bèn ra khỏi phòng đi lại ngoài sân. Tuy rằng trước đây từng trú ngụ ở đây nhưng mà Ngô Cương không có ấn tượng gì vì trước khi giải cầm chế chàng đã mất trí. Rồi sau khi được giải chàng theo Vong Ngã hòa thương đi ngay nên chỗ này vẫn còn xa lạ.

Ngô Cương đi qua mấy luống hoa viên rồi đi lại căn phòng đầu.

Đột nhiên một bóng người từ bóng tối bên cửa phòng xuất hiện.

Ngô Cương giật mình kinh hãi hỏi:

- Ai đó?

Người kia đáp lại:

- Huynh đây !

Ngô Cương định thần nhìn lại mừng quá la lên:

- Đại ca đây ư?

Người này chính là tiểu khiêu hóa Tống Duy Bình.

Tống Duy Bình hạ thấp giọng xuống hỏi:

- Lão đi rồi ư?

Ngô Cương đáp:

- Lão đi một lát sẽ quay về ngay.

Tống Duy Bình hỏi:

- Hắn là ai?

Ngô Cương trả lời:

- Hắn là Nhân Linh, tức người thứ ba trong Thất Linh.

Tống Duy Bình khẽ la:

- Ủa! Thất Linh.

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca vẫn theo dõi hành tung đến đây ư?

Tống Duy Bình đáp:

- Đúng thế! Các người đi cách này khiến cho tiểu huynh thật vất vả. Không hiểu đệ làm trò khỉ gì vậy?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ giả như người chưa được giải khai cấm chế muốn thám xét xem bọn Thất Linh làm khổ tiểu đệ với mục đích gì cùng lúc muốn khám phá bí mật về Thất Linh Giáo ngày trước nên mới theo hấn.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Công việc của đệ tiến triển ra sao?

Ngô Cương đáp:

- Chưa được việc gì, lão thất phu này đang dò tìm tung tích của Hoa Linh. Đại ca có biết Hoa Linh đi đâu không?

Tổng Dục Bình đáp:

- Tiểu huynh không biết. Vô Sự Sinh Phi Đồ lão nhi đã sắp xếp ụ chỗ ở an toàn.

Ngô Cương hỏi:

- Vô Sự Sinh Phi cũng tham gia việc này ư?

Tổng Dục Bình đáp:

- Đúng thế! Nếu không có Vô Sự Sinh Phi thì làm sao Hoa Linh chịu hàng phục. Hiền đệ! Hậu quả của hiền đệ khó mà thành tựu được.

Ngô Cương sực nhớ ra điều gì hỏi:

- Nay đại ca! Tiểu đệ muốn hỏi một việc....

Tổng Dục Bình ngắt lời:

- Việc gì ?

Ngô Cương vẻ mặt buồn rầu cất giọng bi ai hỏi:

- Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi chết rồi ư?

Tổng Dục Bình bất giác lùi lại một bước hỏi:

- Sao hiền đệ biết?

Ngô Cương đáp:

- Đệ đã phát giác ra phần mộ của lão.

Tổng Dục Bình thở dài nói:

- Hỡi ôi! Số mạng đã định sẵn như vậy biết làm thế nào?

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca! Hồ Phi chết trong trường hợp thế nào?

Tổng Dục Bình cố nén mối xúc động đáp:

- Việc này sau hiền đệ sẽ biết.

Ngô Cương trong dạ nghi ngờ, chàng tựa vào Tổng Dục Bình hỏi:

- Đại ca! Sao không cho tiểu đệ biết?

Tổng Dục Bình đáp lời:

- Hiền đệ! Nếu Nhân Linh quay về ngó thấy thì hư việc lớn. Việc này sau này chúng ta sẽ bàn tiếp.....

Ngô Cương ngắt lời:

- Không! Hấn chưa về ngay đâu

Tổng Dục Bình hỏi:

- Vạn nhất hần quay trở về đột ngột thì làm thế nào?

Ngô Cương:

- Tiểu đệ sẽ giết chết y.

Tổng Dục Bình ngập ngừng:

- Đệ đệ

Ngô Cương giục:

- Đại ca mau nói cho đệ biết đi

Tổng Dục Bình cương quyết đáp:

- Không được! Bây giờ đại ca không thể nói được.

Ngô Cương hỏi:

- Sao vậy?

Tổng Dục Bình đáp:

- Không được là không được.

Ngô Cương tức quá gầm lên:

- Đại ca không nói không xong.

Tổng Dục Bình kinh hãi ngăn người ra lạnh lùng hỏi:

- Hiền đệ! Phải chăng hiền đệ muốn động thủ với tiểu huynh?

Ngô Cương nước mắt chan hòa cất giọng thê lương đáp:

- Đại ca ơi! Xin đại ca tha thứ cho tiểu đệ nóng nảy. Xin đại ca mang sự thật ra nói cho tiểu đệ biết.

Tổng Dục Bình vẻ mặt hòa hoãn lại nói:

- Hiền đệ, nếu mà đệ biết tất ảnh hưởng đến công việc của hiền đệ.

Ngô Cương nói:

- Vậy thì tiểu đệ cần biết ngay.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Hiền đệ thật sự muốn biết ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Tổng Dục Bình cất giọng đau đớn nói:

- Chính đệ đã giết chết y!

Ngô Cương như người bị điện giật, run lên hỏi:

- Tiểu đệ.... hạ sát lão?

Tổng Dục Bình đáp:

- Đúng thế nhưng

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng làm sao?

Tổng Dục Bình đáp:

- Không phải lỗi của hiền đệ vì hiền đệ đã mất hết kí ức.

Ngô Cương lùi lại mấy bước. Mặt chàng co rúm lại. Chàng đau đớn tưởng chừng như thể xé thịt xé gan. Chàng đã sát hại ân nhân mà bình sinh rất kính yêu. Tuy chàng mất hết bản tính nhưng mà chính tay chàng đã hạ thủ.

Ngô Cương khóc sụt sụt.

Tổng Dục Bình khuyên giải:

- Hiền đệ! Đệ không nên đau buồn quá đáng Hồ tiền bối ở dưới suối vàng có linh chắc cũng không oán hận đệ đâu.

Ngô Cương gằm lên như người điên:

- Tiểu đệ không phải giống người nữa!

Tổng Dục Bình khuyên can:

- Hiền đệ! Lỗi là ở Thất Linh không phải của đệ.

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca, đệ..... còn làm chuyện gì nữa?

Tổng Dục Bình đáp:

- Hiền đệ còn giết ba tên đệ tử bản bang.

Ngô Cương lại hỏi:

- Còn gì nữa không?

Tổng Dục Bình đáp:

- Đệ còn đã thương Mộ Dung cô nương...

Ngô Cương:

- Phải chăng là nữ lang áo lục?

Tổng Dục Bình:

- Phải rồi!

Ngô Cương hét lên một tiếng học máu ra.

Tổng Dục Bình nắm lấy tay chàng nói giọng rất thành khẩn:

- Hiền đệ ơi! Hiền đệ đừng trách mình thái quá, hãy giữ sức để còn đối đầu với loài quỷ mị.

Ngô Cương nghiêng răng la lên:

- Đại ca ơi! Đệ còn làm người thế nào được?

Tổng Dục Bình nói:

- Đệ đừng nói thế, không ai trách hiền đệ đâu, người ta còn thương hiền đệ bị trúng ám toán của kẻ gian mà mất trí như kẻ điên khùng.

Ngô Cương nói:

- Nhưng tiểu đệ phải có trách nhiệm về hành vi của mình.

Tổng Dục Bình nói:

- Nhưng hành vi đó không phải là bản tâm của đệ. Nay đệ tỉnh táo được lại là may rồi.

Ngô Cương nói:

- Đệ không giết hết bọn Thất Linh thì không làm người.

Tổng Duy Bình đáp:

- Nhưng Hoa Linh thì đệ không nên đụng đến.

Ngô Cương gật đầu không nói gì nữa. Tâm hồn chàng hoàn toàn chìm đắm trong đau nỗi khổ chưa cay.

Tổng Duy Bình hỏi:

- Bây giờ đệ định làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Tạm thời đệ theo Nhân Linh chờ cơ hội hành động.

Tổng Duy Bình nói:

- Được rồi! Vậy tiểu huynh đi đây.

Ngô Cương vội nói:

- Đại ca! Còn việc này nữa! Bọn Thất Linh liên lạc với nhau bằng chòm sao Bắc Đẩu bảy ngôi. Đuôi sao trở về phương nào là đi về phía đấy.

Tổng Duy Bình:

- Ồ! Được rồi!

Ngô Cương noi:

- Còn việc bí mật tưởng cũng cho đại ca hay...

Tổng Duy Bình hỏi:

- Việc bí mật gì?

Ngô Cương đáp:

- Mới đây tiểu đệ đến chùa Thiếu Lâm gặp Đại Bi hòa thượng. Theo lời lão thì ngày trước gia phụ không mắc nạn và hiện vẫn còn sống ở thế gian.

Tổng Duy Bình hỏi:

- Ủa! Thật thế ư? Tiểu huynh mừng thay cho hiền đệ. Đây là một sự hoan hỉ tày đình.

Ngô Cương nói:

- Nhưng gia phụ có ý lánh đời!

Tổng Duy Bình nói:

- Tiểu huynh sẽ cố gắng dò hỏi cho hiền đệ.

Ngô Cương nói:

- Cảm ơn đại ca!

Tổng Duy Bình nói:

- Đó là phận sự của tiểu huynh, sao lại phải cảm ơn?

Ngô Cương nói:

- Tiểu đệ đã sát hại đệ tử của quý bang, xin đại ca chuyển lời tạ tội của tiểu đệ lên quý bang chúa.

Tổng Duy Bình nói:

- Về việc này bản bang từ trên xuống dưới đều thông cảm cho hiền đệ. Đệ đã từng giúp bản bang tiêu diệt phản tặc, cảm kích còn chưa hết sao lại phiền trách hiền đệ.

Ngô Cương nói:

- Sau nữa xin đại ca từ biệt giùm những bạn hữu cùng tiền bối đã có lòng tha thiết với tiểu đệ.

Tổng Duy Bình nói:

- Hiền đệ cứ yên tâm, cần trọng làm việc. Tiểu huynh đi đây.

Ngô Cương vái chào nói:

- Đại ca xin trân trọng!

Tổng Duy Bình đi rồi, Ngô Cương trở về phòng ngồi một mình trước ngọn đèn tàn, càng nghĩ càng cảm hận bọn Thất Linh, càng nghĩ lại càng đau đớn trong lòng. Chẳng không ngờ mình bị bọn ma quỷ lợi dụng làm những việc mà người thân đau khổ mà kẻ thù vui sướng.

Đêm đã sang canh ba. Bốn bề tịch mịch. Nhân Linh vẫn không thấy trở về.

Bỗng một tiếng còi “toe” nổi lên xé bầu không khí tịch mịch, làm chấn động màng tai. Nghe âm thanh dường như là từ bên góc nhà đối diện.

Ngô Cương vỗ như không biết gì.

Một bóng người lù lù như quỷ hiện lên giữa phòng không một tiếng động.

Ngô Cương ngoảnh đầu nhìn ra cửa. Người vừa tới đã lọt vào tầm mắt của chàng ngay.

Ngô Cương vừa mới thấy người vừa đến thì trong lòng nổi sát khí cơ hồ không thể ngăn cản được. Người vừa tới rõ ràng là thái thượng hộ pháp Võ Minh Yêu Vương Âu Dương Tàn.

Chàng tự hỏi:

- Tên ma đầu ghê gớm này sao lại xuất hiện ở nơi đây? Phải chăng hấn theo dõi hành tung của mình?

Ngó Yêu Vương Âu Dương Tàn, chàng nhớ tới truyền nhân của hấn là Vạn Tà Thư Sinh Khúc Cửu Phong. Tầm thăm kích của hồng nhan tri kỷ Lã Thực Viên lại hiện lên. Chàng phần hận cơ hồ phát điên ...

Yêu Vương Âu Dương Tàn chú ý nhìn Ngô Cương một lúc rồi hỏi:

- Người có nhận ra lão phu là ai không?

Câu hỏi này khiến Ngô Cương giật mình cảnh giác buột miệng hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Yêu Vương thủng thẳng đáp:

- Ta là bạn của sư thư người.

Ngô Cương chấn động tâm thần bụng bảo dạ:

- Đối phương xuất hiện quyết không phải là chuyện ngẫu nhiên. Nếu hấn cùng một bè với Nhân Linh thì hấn tất biết nội tình tâm thần ta bị kiềm chế. Phải chăng Võ Minh và Thất Linh có mối liên quan ư? Nhưng sao lại thế được?

Nguyên ngày trước Thất Linh bị Võ Lâm Minh Chủ tiêu diệt.

Chàng tự hỏi:

- Yêu Vương làm đến thái thượng hộ pháp của Võ Minh, lão đến đây làm gì?

Biến cố này làm chàng cơ hồ không nén nổi sát khí trong lòng chàng cố giữ lại bình tĩnh hỏi lại:

- Các hạ là bạn với tệt sư thư ư?

Yêu Vương đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Yêu Vương đáp:

- Lão phu là Yêu Vương Âu Dương Tàn!

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Yêu Vương hỏi lại:

- Lão phu muốn vào trong nhà nói chuyện được chăng?

Ngô Cương từ từ đứng dậy giơ tay lên nói:

- Mời các hạ vào!

Yêu Vương Âu Dương Tàn ngần ngừ một chút rồi tiến vào phòng nhưng lão không ngồi mà đảo mắt nhìn quanh một lượt rồi hỏi:

- Lệnh sư thư đâu?

Ngô Cương cố nhẫn nại đáp:

- Tại hạ không biết.

71. Chương 71: Những Cảnh Rừng Rợn Trong Phủ Trạng Nguyên

Yêu Vương Âu Dương Tàn hiển nhiên lộ vẻ băn khoăn. Người có thể khiến a vương khét tiếng hai giới Hắc đạo và Bạch đạo lộ vẻ băn khoăn thì ngoài Ngô Cương ra, trong võ lâm chẳng có mấy người.

Lão ngập ngừng hỏi:

- Thiếu hiệp... Sao lại không biết?

Ngô Cương ầm ừ đáp:

- Không biết thì không biết chứ chẳng tại sao.

Âu Dương Tàn lại hỏi:

- Thế còn ông bạn của thiếu hiệp thì sao?

Ngô Cương hỏi:

- Ông bạn nào?

Âu Dương Tàn đáp:

- Nhân Linh.

Ngô Cương động tâm tự hỏi:

“Lão ma đầu biết cả chuyện Nhân Linh đi với mình. Lão xuất hiện làm gì? Nếu không phải Võ Minh biết Thất Linh đã ra đời mà hành động thì tất giữa Thất Linh và Võ Minh có mối liên hệ bí mật. Ngày trước Thất Linh giáo đã bị mình chủ Võ Minh tiêu diệt, theo lẽ thì Thất Linh chẳng thể toàn bộ bình yên. Đồng thời hai bên ở vào tình thế như nước với lửa. Nếu ta không bị dẫn dụ vào Thất Linh tiên cảnh thì e rằng vụ bí mật này chẳng còn ai biết. Vậy sự mưu đồ của Nhất Yêu phải điều tra cho rõ mới được.”

Chàng nghĩ vậy rồi ngồi vào chỗ cũ cố làm bộ ngạc nhiên hỏi:

- Các hạ tới đây làm chi?

Âu Dương Tàn đáp:

- Lệnh sư thư yêu cầu lão phu đến giúp chị em thiếu hiệp báo thù.

Giọng lưỡi của lão hoàn toàn tương tự như Nhân Linh. Ngô Cương càng sinh lòng ngờ vực. Chàng toan giết lão ma đầu, nhưng phát giác điều bí ẩn này, chàng tạm thời trì hoãn việc hạ thủ.

Ngô Cương theo như từng hiện tượng mà nhận xét thì trong vụ này có điều bí mật kinh người.

Chàng muốn chờ cho Nhân Linh quay lại để hai bên gặp nhau hòng điều tra ra manh mối. Hay nhất ở chỗ đối phương chưa nhận ra chàng đã khôi phục lại bản tính nên chẳng úy kỵ gì.

Chàng liền xòe tay ra nói:

- Mời các hạ ngồi chơi. Tệ hữu sắp về bây giờ.

Âu Dương Tàn hỏi:

- Y ra ngoài có việc gì?

Ngô Cương nói:

- Y!... Y ra ngoài kiểm xem tệ sư thư lạc lõng nơi đâu.

Yêu Vương Âu Dương Tàn giật mình kinh hãi hỏi:

- Lệnh sư thư mất tích ư?

Lão ma đầu cực kì xảo quyệt ngồi xuống ghế. Cặp mắt sáng như điện của lão nhìn như soi thấu tâm can chàng. Có lẽ lão sinh lòng nhờ vực.

Ngô Cương lập tức nhìn lão bằng ánh mắt hung dữ lạnh lùng nói:

- Tại hạ không ưa thứ mục quang này.

Yêu Vương Âu Dương Tàn liền thay đổi sắc mặt cười nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Thiếu hiệp không thể xem lão phu là thù được...

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Trước khi các hạ chứng minh được thân thế thì nên yên phận là hơn. Tại hạ giết các hạ lúc nào không biết.

Yêu Vương Âu Dương Tàn mặt mày nham hiểm không nói gì nữa.

Bầu không khí trở nên lạnh lẽo kì bí.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ trong đầu, chàng tự nhủ:

“Nếu lúc này mình vặn hỏi hẳn tất mình phải lộ tẩy. Nếu mình nhảy lại giết lão thì vừa rửa xong mối hận giữa mình và hắn, khi đến trả thù Võ Lâm Minh thì cũng bớt đi một lực lượng lớn...”

Chàng nghĩ tới đây thì sát khí lại nổi lên đặng đặng, chàng từ từ đứng dậy cất bước tiến lại cửa phòng, giả vờ ngơ ngác ngó xung quanh mà thực ra là để giữ cửa, phòng khi đánh không trúng lão ma cũng không thể chạy thoát.

Yêu Vương không hiểu ý định của vị tiểu sát tinh này, vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Ngô Cương muốn giết lão nhưng trong lòng vẫn chưa hết khát vọng phanh phui những điều bí mật nên chàng vẫn do dự chưa muốn động thủ.

Đột nhiên có bóng người thấp thoáng. Nhân Linh đã trở về.

Ngô Cương bắt giác ngăn người ra. Bây giờ chàng muốn hạ thủ Yêu Vương cũng không kịp nữa.

Yêu Vương đứng lên ra cửa phóng đến.

Nhân Linh thấy Yêu Vương thì bất giác ồ lên một tiếng.

Ngô Cương đột nhiên rút phụng kiếm cầm tay lạnh lùng hỏi:

- Hắn là bạn hay thù?

Nhân Linh hốt hoảng xua tay đáp:

- Y là bạn.

Ngô Cương thu kiếm về hỏi:

- Tệ sư thư lạc lỏng nơi đâu?

Nhân Linh đáp:

- Chưa thấy manh mối chi cả.

Ngô Cương hỏi:

- Chưa được manh mối gì ư?

Nhân Linh đáp:

- Ủ! Chúng ta phải thượng lộ ngay tức khắc...

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Nhân Linh đáp:

- Trong bọn cừu gia của thiếu hiệp có mấy tên rất lợi hại đã xuất hiện ở khu phụ cận thành Tương Dương.

Ngô Cương mắng thăm:

- Quân chó chết này hắn vẫn chưa hiểu sống chết là gì. Hắn vẫn tưởng mình làm đạo phủ cho hắn. Không biết nhân vật nào mà hắn bảo là kẻ thù của ta?

Tuy trong lòng chàng nghĩ vậy nhưng ngoài mặt vẫn không tỏ vẻ gì. Chàng hỏi ngay:

- Chúng ta phải đi ngay bây giờ ư?

Yêu Vương Âu Dương Tàn cùng Nhân Linh đã quen biết từ trước hay bây giờ mới hẹn nhau đến đây? Hai người gặp mặt nhau không hàn huyên một lời mà cũng không nói với nhau một câu.

Có thể hai tên ma đầu thấy ta tuy công lực cao thâm nhưng bản tính cùng kị ỨC đã mất hết thành ra một tên bù nhìn không đáng ngại nữa.

Nhân Linh nhìn Yêu Vương nói:

- Tại hạ vừa nhận được tin núi Giai Trung đã nhận được cảnh báo.

Núi Giai Trung là nơi sở tại của Võ Minh. Ngô Cương nghe nói chấn động tâm thần.

Yêu Vương giương cặp lông mày lên hỏi:

- Có báo động ư?

Nhân Linh đáp:

- Đúng thế!

Yêu Vương nói:

- Vậy lão phu đi trước một đường...

Nhân Linh ngắt lời:

- Các hạ nửa đêm canh ba đến đây có gì chỉ giáo?

Yêu Vương đáp:

- Chỉ tiện đường ghé thăm thôi.

Nhân Linh nói:

- Nếu vậy xin các hạ cứ tùy tiện.

Lúc ra đi Yêu Vương Âu Dương Tàn còn nhìn chăm chăm Ngô Cương một hồi rồi mới bước chân qua cửa mắt hút trong màn đêm.

Ngô Cương có điều hối hận là không hủy diệt tên ma đầu kia đi. Chàng thấy hai bên đối thoại thì đoán chắc là họ có mối liên quan bí mật không còn sai nữa.

Nguyên Âu Dương Tàn nếu không biết ám hiệu của Thất Linh thì cũng không tìm đường vào khách sạn này. Ngô Cương thấy hắn nói tiện đường ghé thăm, mà chàng cùng với Nhân Linh cũng mới vào quán trọ được nửa ngày. Vậy thì hai bên có ước hẹn từ trước...

Nhân Linh tỏ vẻ rất nóng nảy nói:

- Chúng ta đi thôi!

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ trong lòng. Chàng tự hỏi:

- Ta có nên hạ thủ kiếm chế tên ma đầu này bức bách hẳn phải cung xưng nội tình rồi giết đi không?

Nhưng chàng lại nhớ câu Nhân Linh nói cừu gia xuất hiện ở Tương Dương thì không hiểu hắn còn mưu mô đề hèn nào khác. Đoạn chàng quyết định đến Tương Dương thì sẽ tùy cơ hành sự.

Nghĩ vậy chàng liền đáp:

- Đi thì đi!

Hai người không kinh động tới nhà quán vượt tường ra ngoài đi ngay đêm.

Một hôm đi qua Phàn Thành, Ngô Cương muốn xuống Địa cung bái phỏng nhưng còn muốn theo dõi Nhân Linh. Và nếu chàng không muốn theo hắn nữa thì chỉ còn đường giết hắn đi. Chàng nghĩ lui nghĩ tới rồi lại theo Nhân Linh qua sông Hán Thủy.

Thành Tương Dương ở dựa vào sông Hán Thủy là một thị trấn tiện cả hai bề thủy lục. Việc buôn bán rất phồn thịnh chợ búa đông đúc vì đây là nơi mấu chốt giao thông.

Ở Tương Dương đi về phía Bắc là đến núi Giai Trung.

Trong đầu óc Ngô Cương khởi lên màn kịch đòi nợ máu với Thần Dao hội ở Tàng Long Trang.

Vào thành Tương Dương Nhân Linh chưa tiến vào quán trọ hắn đưa Ngô Cương đến tửu lâu ăn uống.

Đang lúc uống rượu, Nhân Linh nói bằng một giọng thần bí:

- Tiểu huynh đệ! Đêm nay lão phu dẫn tiểu huynh đệ đến một nơi để gặp mấy ông bạn...

Ngô Cương nghe hắn kêu mình bằng “tiểu huynh đệ” thì không khỏi buồn nôn. Chàng giả vờ hỏi:

- Có phải đi kiếm cừu gia không?

Nhân Linh đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Mấy ông bạn này không phải hạng tầm thường có thể giúp tiểu huynh đệ trong việc trả thù.

Ngô Cương hỏi:

- Mấy vị đó là nhân vật thế nào?

- Khi gặp mặt lão phu sẽ giới thiệu cho tiểu huynh đệ biết.

Ngô Cương hỏi:

- Có tề sư thư không?

Nhân Linh nghe Ngô Cương đề cập đến Hoa Linh thì lộ vẻ băn khoăn chậm rãi đáp:

- Dọc đường lão phu đã để ám ký, lệnh sư thư sẽ biết đường tìm tới nơi.

Ngô Cương cố ý hỏi:

- Liệu y có xảy ra chuyện gì bất trắc không?

Nhân Linh biến sắc hồi lâu mới đáp:

- Chắc là không có.

Ngô Cương lại hỏi:

- Từ hôm ấy đến nay đã gần mười bữa mà sao chẳng thấy bóng y đâu.

Nhân Linh ngập ngừng:

- Việc này... Lão phu đã bố trí cuộc điều tra.

Cơm rượu xong thì đêm đã sang canh một. Nhân Linh tính tiền trả hàng rồi xuống lầu nhằm phía Tây thành mà đi.

Hai người đi được chừng mười dặm thì đèn lửa đã thưa thớt rồi hết hẳn. Xem chừng đây là một nơi hoang dã.

Ngô Cương tự hỏi:

“Không hiểu hắn đưa mình đến đâu?”

Đột nhiên trước mắt hiện một vùng tối om. Đúng là một khu rừng rậm.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã tới gần. Khu rừng cây này hoàn toàn là cổ bách cao ngất trời, rậm rạp vô cùng. Đường đi ngựa thẳng tuột vào rừng. Tận đầu kia lộ ra có ánh đèn sáng và phảng phất nhìn thấy cổng lầu nguy nga đồ sộ.

Ngô Cương thấy đây là một tòa lâu đài bất giác buột miệng hỏi:

- Vào trong này phải không?

Nhân Linh đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương hỏi:

- Đây là đâu?

Nhân Linh đáp:

- Vào trong sẽ biết.

Ngô Cương không hỏi nữa. Khi đến tận đầu rừng mới phát giác ra một con ngòi bao quanh trang viện. Một cây cầu gỗ dài chừng năm trượng, rộng chừng hơn nửa trượng, bắc ngang qua mặt hào.

Nhân Linh chúm miệng hít lên hai tiếng còi ngắn. Ngô Cương chắc đây là ám hiệu.

Hồi lâu không thấy phản ứng, Nhân Linh lại phát ra ám hiệu, trong rừng vọng ra một hồi còi dài và ba tiếng còi ngắn để hưởng ứng.

Nhân Linh nói:

- Chúng ta tiến vào đi!

Đi qua cầu lại xuyên vào rừng. Đèn lửa dần sáng tỏ.

Khi gần đến cửa Ngô Cương đảo mắt nhìn bỗng chàng chấn động tâm thần. Chàng thấy tòa nhà này tuy đã cũ nhưng hãy còn uy thế hiên ngang. Một khoảng trống chừng bảy tám trượng vuông lát toàn ván đá lại có hai cây cột. Cột nào cũng treo một ngọn đèn đầy tử khí âm thầm chiếu ra những tia sáng vàng khè. Hai bên cạnh cổng lầu có bày hay con sư tử đá rất lớn. Một cây cờ cắm vào một tảng đá lớn. Mới trông đã biết đây là nhà thế gia hiển hách.

Cổng chính đóng chặt chỉ có hay bên để ngõ. Vòng cổng đã han gỉ. Nước sơn cánh cổng loang lổ. Trên tường cổng treo một tấm biển sơn lại cũng đã vàng phai, nhưng cũng nhìn thấy mờ mờ năm chữ: “Sắc kiến Trạng nguyên phủ”. Bên dưới có đề niên hiệu nhưng chàng không nhìn rõ, nên chẳng hiểu Trạng nguyên về triều đại nào?

Trên cổng lầu cũng đầy mạng nhện, khiến cho Ngô Cương không khỏi động tâm tự nhủ:

“Phủ Trạng nguyên này đã thành hoang phế và bị khách giang hồ bàn cứ làm tổng đà.”

Dưới mục quang chàng phát hiện hai bên cổng đều có bốn tên võ sĩ cầm kiếm đứng tựa vào vách.

Chàng tự hỏi:

- Đây là đâu?

Trong lòng chàng còn đang nghi hoặc, chân đã bước lên thềm cổng lầu. Tám tên võ sĩ vẫn không nhúc nhích. Nhân Linh khẽ hừ một tiếng như để trách tám tên võ sĩ vô lễ. Rồi lão lớn tiếng:

- Lão phu muốn ra mắt chủ nhân nơi đây!

Tám tên võ sĩ vẫn không chớp mắt và không phản ứng chi hết.

Ngô Cương cảm thấy bầu không khí có điều khác lạ, nhưng chàng vẫn giả ngây giả dại không nói nửa lời.

Nhân Linh rảo bước lên thềm, miệng cầu nhàu:

- Phải chỉnh mấy tên mặt chuột này một phen mới được.

Nghe giọng lưỡi Nhân Linh thì hẳn đối với chủ nhân nơi đây có một mối quan hệ không phải tầm thường.

Thềm dài có ba bậc, Nhân Linh bước một cái đã đến thềm.

Lạ thay! Tám tên võ sĩ gác vẫn không có động tĩnh gì.

Ngô Cương bước theo lên.

Nhân Linh bỗng một tiếng la hoảng:

- Úi chà!

Hắn biến sắc mặt đứng ngăn người ra tại đương trường không nhúc nhích.

Ngô Cương kinh ngạc rảo bước lại gần bốn tên võ sĩ mé hữu nhẹ khất tay một cái. Bốn tên võ sĩ liền té huych xuống đất hiển nhiên là đã tắt thở chết từ bao giờ. Bốn tên võ sĩ này bị điểm huyết mà chết.

Chàng cất tiếng:

- Các hạ! Chúng chết cả rồi!

Nhân Linh khẽ hừ một tiếng rồi nói:

- Hãy vào trong kia xem sao.

Hắn vừa nói vừa vọt vào. Ngô Cương cũng chạy theo.

Hai người vừa vào tới cửa thì một mùi hôi thúi nồng nặc xông lên mũi.

Thanh âm Nhân Linh run rẩy hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Dĩ nhiên câu này hẳn tự hỏi mình, chẳng có ai đáp lời.

Đi qua từng cửa tới một viện lạc. Hai người đồng bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Dưới đất trong viện ngoài sân máu thịt tan nát. Toàn là xác chết và chân tay gãy nát rải rác khắp chỗ. Thoáng trông đã ước được năm chục thân ma. Cảnh tượng rất thương tâm thảm mục khiến người trông vào không khỏi sợ hết hồn.

Cứ coi những tử thi thì người hạ thủ nếu chẳng ôm mối thù hận phi thường, tất là hạng hung ác cực điểm.

Ngô Cương đảo mắt nhìn khắp nơi một lượt, chàng phát giác ra trong đám tử thi có hai thanh kiếm vàng. Lập tức chàng chấn động tâm thần thẫn la lên một tiếng:

- Kim kiếm thủ!

Không cần nói cũng hiểu. Những người bị tử nạn toàn là bọn Võ Minh mà nơi đây là một tru sở bí mật của Võ Minh!

Cứ tình hình này mà đoán thì càng thấy rõ giữa Thất Linh và Võ Minh vẫn còn mối liên quan.

Thất Linh giáo bị tiền nhân của Võ Minh trừ diệt... Vậy đáng lí hai bên có mối tư thù mà sao nay họ lại liên kết với nhau mới thật là khó hiểu.

Ngô Cương vẫn lờ như không biết gì hỏi:

- Những kẻ bị chết nằm đây là ai?

Nhân Linh trán nổi gân xanh, toát mồ hôi run lên đáp:

- Họ đều là bằng hữu của chúng ta.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Bằng hữu ử?

Nhân Linh đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương lại hỏi:

- Ai đã hạ thủ?

Nhân Linh đáp:

- Hiện giờ chưa thể biết được!

Ngô Cương gầm lên một tiếng:

- Giết!

Chàng tỏ ra phần nộ đến cực điểm mà thực tình trong bụng lại cười thầm.

Nhân Linh nói:

- Tiểu huynh đệ! Tiểu huynh đệ có cơ hội rồi.

Ngô Cương mắng thầm trong bụng:

- Dĩ nhiên là ta có cơ hội. Nhưng lúc cơ hội đến thì ta giết người trước tiên.

Tuy bụng nghĩ thế nhưng miệng lại đáp:

- Tại hạ chỉ khát vọng kẻ thù đổ máu.

Nhân Linh nói:

- Chúng ta thử vào trong xem sao.

Ngô Cương đáp:

- Ừ thì đi!

Qua viện đầy xác chết, vào đến cửa giữa. Phía trong lại là một cái sân lớn. Trước mặt là nhà chính sảnh.

Những ngọn đèn lồng chiếu ánh vàng khè, nhưng chẳng thấy bóng người nào. Bầu không khí đầy vẻ khủng bố.

Bỗng nghe tiếng động kẹt cửa. Hai người không tự chủ được run lên rồi dừng bước lại. Đó là cửa của sảnh đường bị ngọn gió đêm thổi vào bật ra gây tiếng động. Nhưng trước tình trạng khủng khiếp này, bất kì tiếng động gì cũng khiến người ta bỏ vía dường như xó xỉnh nào cũng có con mắt thần bí rờm rờ. Lại tựa hồ trong bóng tối đều có hung thủ sát nhân ẩn nấp.

Nhưng mỗi cảm thụ của Ngô Cương lại trái ngược với Nhân Linh. Càng thấy nanh vuốt bọn Võ Minh bị tàn sát rất lấy làm vui sướng.

Nhân Linh thần thờ một lúc rồi cất bước lên thêm. Hắn khẽ phát tay áo xô ra một luồng chướng phong để đẩy cánh cửa khép hờ.

Nhân Linh la lên một tiếng:

- Ừi chào!

Rồi lùi lại đến mép thêm mới dừng bước.

Ngô Cương tiến vào bên cửa sảnh đường. Chàng cũng không nhận được phải bật tiếng la hoảng.

Trong sảnh đường, năm bộ ghế thái sư bằng gỗ tử đàn bày thành hàng chữ nhất có năm lão già bị cột vào lưng ghế. Từng vũng máu đọng khiến người trông thấy phải chấn động tâm thần. Năm lão già da mặt co rúm, cặp mắt lờn ra. Chúng đã tắt hơi rồi. Cứ coi tình hình này thì trước khi chết họ đã trải qua những cơn đau khủng khiếp. Rất có thể họ bị chặt đứt hai chân, ra hết máu rồi chết. Thủ pháp giết người này thật tàn nhẫn.

Không cần nói cũng biết người chết đã toàn là thuộc hạ của Võ Minh thì năm lão già này địa vị không phải thấp hèn.

Một câu hỏi được đặt ra: Người hạ thủ là nhân vật như thế nào?

Dĩ nhiên không phải một người làm được như thế, mà phải nhiều người.

Ngô Cương quay lại giả vờ hỏi:

- Những người chết trong này cũng đều là bạn hữu cả ư?

Nhân Linh uể oải gật đầu chứ cũng không nói gì. Về mặt hắn rất khó coi?

Ngô Cương cất bước vào sảnh đường lại phát giác ra hai bên đều có bốn tử thi nữa và những kẻ bị chết trong tay vẫn còn cầm kiếm. Cứ coi cách ăn mặc thì chúng đều là Thần Phong kiếm sĩ. Thế là trong sảnh đường cả thấy có mười ba xác chết. Cơ sở bí mật của Võ Minh đã bị lấy máu mà rửa.

Hai người xuyên qua tấm bình phong thì phía trong còn có một tòa viện nữa. Tuy ở đây đã xảy ra một cuộc huyết sát nhưng cứ coi đá núi hoa cỏ xếp đặt rất chỉnh đốn cùng những lầu đại viện cũng biết trước đây rất hưng thịnh.

Sảnh đường trong tầng thứ ba này đèn lửa sáng rực. Các dãy hành lang đều có treo đèn.

Ngô Cương từ từ cất bước tiến về phía trước. Chàng thấy phong cảnh suy tàn quanh quệ mà trong lòng không khỏi băng khuâng. Một chân bước trên thêm còn một chân tựa hồ có đinh đóng chặt.

Trong sảnh đường hai cây nến lớn cháy sáng rực. Cả căn sảnh đường sáng rực như ban ngày.

Một bàn tiệc bày ra ở giữa nhà. Lão già mặc áo cẩm bào ngồi ở thủ vị rõ ràng là Yêu Vương Âu Dương Tàn, thái thượng hộ pháp Võ Minh. Hai bên đều có một phu nhân diêm dúa. Một mục tay cầm hồ rượu. Còn một mục dường như đã say rồi, gục xuống bàn mà ngủ.

Những ngọn nến lớn đã cháy quá nửa, bắc nền thành than đã dài đến nửa thước.

Lão ma đầu này thật biết hưởng thụ, kề cận người đẹp mà uống rượu.

Phải chăng là lão đã hạ thủ? Nhưng sao lại diễn ra cảnh tượng này?

Trong nhà yên lặng như tờ, không một tiếng động.

Ngô Cương cảm thấy tình trạng khác lạ thì lông tóc dựng ngược cả lên.

Chàng đảo mắt nhìn quanh một lượt, bỗng đứng người như bị nghẹt thở. Một cặp chân người đặt chình ình trên bàn giữa đám bát đĩa. Máu chảy thành vũng đọng lại dưới gầm.

Ngô Cương lảo bẫm:

- Chết rồi!

Chàng băng mình vào đại sảnh.

Yêu Vương hai mắt mở trừng trừng. Hai người đàn bà cũng hồn lìa khỏi xác.

72. Chương 72: Phủ Trạng Nguyên Hào Kiệt Gặp Người Quen

Ngô Cương tự hỏi:

“Ai mà giết được lão ma đầu khét tiếng một đời này? Ở Cao Thăng khách sạn mình tưởng giết hắn mà không thành. Ai ngờ hắn lại đến đây trước một bước để rước lấy cái chết.”

Chàng lại gần xem thì Yêu Vương bị chết một cách cực kì thê thảm. Từ trước ngực xuống đến bụng dưới bị lưỡi dao sắc rạch nát. Hai chân bị chặt gãy từ đầu gối cùng một kiểu như năm lão già ở ngoài tiền sảnh.

Trong sảnh đường máu bắn tung tóe tỏ ra đã xảy cuộc chiến đấu rùng rợn. Xem chừng sau khi giết người rồi bọn sát nhân kia lại bày rượu thịt lên bàn và trước khi bị giết những người này đang ăn uống. Cách bố trí của bọn sát nhân này thật tàn khốc.

Nhưng hung thủ là ai? Phóng tầm mắt nhìn ra giang hồ phỏng có mấy người hạ sát được Yêu Vương Âu Dương Tàn ghê gớm như thế này?

Ngô Cương tự đặt mấy câu hỏi như vậy, đoạn chàng lảo bẫm:

- Vong Ngã hòa thượng chăng? Những tay cao thủ Địa cung chăng? Hay là những cao nhân ở Cái Bang...? Đều không có lẽ. Phải chăng là...

Bỗng một ý nghĩ hiện lên trong đầu óc khiến chàng không khỏi toàn thân chấn động.

Chàng nghĩ tới Đại Bi hòa thượng đã thuật lại những chuyện bí mật thì phụ thân chàng có lẽ còn sống ở nhân gian, rồi chàng tự hỏi:

“Phải chăng phụ thân đã mở cuộc báo thù mà có những hành động này? Cũng có thể bào huynh ta là Ngô Hùng. Nhưng về bào huynh thì không chắc lắm vì ngày trước y đã gây ra tai vạ và đi vào con đường ma quỷ. Vậy phụ thân ta có phần chắc hơn. Nếu không thì còn ai dám công nhiên gây thù với Võ Minh? Nhưng chẳng lẽ thân thủ phụ thân lại cao thâm đến thế?”

Rồi chàng tự trả lời:

“Có lẽ phụ thân để chậm lại mười năm sau mới hành động là vì lão nhân gia còn tham luyện võ công gì đó đang chờ cho có thể một phen cử động là thành công.”

Ngô Cương càng nghĩ lại càng đi gần với sự thực. Bất giác huyết mạch chạy trong người chàng cũng gia tăng tốc độ.

Chàng quay đầu nhìn lại thấy Nhân Linh vẫn đứng trơ như tượng gỗ ở ngoài cửa. Mặt hắn không còn ra hình người nữa.

Đột nhiên Ngô Cương chợt nhớ tới vấn đề là lúc vào đây, Nhân Linh đã đưa ra một ám hiệu và trong rừng có ám hiệu đáp lại. Vụ đó giải thích thế nào? Mọi người ở đây đều chết sạch...

Chàng nghĩ kẻ sát nhân có lẽ còn quanh quẩn đâu đây chứ chưa bỏ đi. Nếu quả hung thủ chính là...

Ngô Cương không giữ được bình tĩnh nữa, chàng lẩm bẩm:

- Giả sử như người sát nhân chính là phụ thân ta tức Võ Thánh Ngô Vĩnh Thái, thì chính ta trước kia còn là đứa trẻ nít mà bây giờ đã biến thành một thiếu niên võ sĩ, quyết nhiên lão nhân gia không thể nhận ra mình là đứa con nhỏ đã may mắn thoát chết ngày trước. Nhất là lúc này mình lại đi cùng đường với Nhân Linh...

Giờ càng già càng cay, Ngô Cương biến đổi sắc mặt không tránh khỏi con mắt của Nhân Linh. Hắn cất tiếng hỏi:

- Người nghĩ gì vậy?

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng tự nhủ:

- Nếu ta để Nhân Linh một mình dẫn dụ cho đối phương lộ diện thì ta dễ bề đối phó hơn.

Chàng nghĩ tới đây trầm giọng hỏi:

- Lúc chúng ta vào đây ai đã huýt còi đáp lại?

Câu này dường như thức tỉnh Nhân Linh. Hắn đáp:

- Ủa! Nếu người không nhắc lão phu quên mất việc này.

Hắn biến đổi sắc mặt. Trong khóm mắt lộ vẻ tán loạn khủng khiếp. Bất giác hắn đảo nhìn xung quanh dường như địch nhân hãy còn ẩn ở chung quanh đây mà lực lượng họ đã lấy máu để rửa hận phân đà bí mật này. Cả Yêu Vương Âu Dương Tàn cũng không thoát khỏi đủ biết đối phương ghê gớm đến chừng nào! Nếu kẻ địch còn lưu lại đây thì hoặc họ ở trong bóng tối đang cười thầm và nghĩ thủ đoạn tàn khốc hơn nữa để hạ thủ. Hay là....

Nhân Linh quả không phải hạng tầm thường. Hắn trấn tĩnh lại rồi vận nội lực vào huyết đan điền, lớn tiếng hỏi:

- Các hạ là cao nhân phương nào? Đã dám hạ thủ sát nhân mà sao không xuất hiện cùng nhau tương kiến để lão phu mở rộng tầm mắt?

Nhân Linh gọi luôn ba câu tuyệt nhiên không thấy phản ứng chi hết.

Ngô Cương cũng không khỏi kinh hãi trong lòng. Chàng tự nghĩ:

- Nếu quả bọn sát nhân chưa rời khỏi nơi đây thì họ nghe tiếng dù không xuất hiện, ít ra cũng có phản ứng mới phải. Xem tình hình này thì có thể chính kẻ giết người đã bỏ đi rồi mà chỉ để lại mấy tên thủ hạ ẩn nấp quanh đây. Những tên thủ hạ tự biết võ công kém cỏi nên không dám mạo muội xuất hiện...

Chàng nghĩ tới đây thì dĩ nhiên Nhân Linh cũng nghĩ được tới đó. Hắn liền giục chàng:

- Thiếu hiệp ra lục soát mặt sau, để lão phu tìm kiếm ngoài cửa. Nếu có gặp điều gì khác lạ thì huýt còi để cảnh cáo. Bằng vô sự thì chúng ta sẽ hội họp ở cửa rừng.

Ngô Cương rất hợp ý đáp:

- Được rồi!

Nhân Linh liền lạng người chạy ra ngoài.

Ngô Cương ngó xác Yêu Vương hắn học nói:

- Tuy người chết rồi nhưng đáng tiếc là không do lưỡi kiếm của ta hạ thủ.

Bất thành linh một thanh âm lạnh lẽo chói tai vang lên:

- Ai giết thì cũng thế.

Ngô Cương giật mình kinh hãi. Thanh âm này hiển nhiên từ miệng một người phụ nữ phát ra.

Chàng tự hỏi:

- Chẳng lẽ sát nhân lại là một người đàn bà?

Bất giác chàng cảm thấy thất vọng. Chàng hết hi vọng điều mình phỏng đoán thành sự thực. Chàng ngăn người ra một chút rồi hỏi:

- Tôn giá là cao nhân phương nào?

Thanh âm kia đáp lại:

- Người bắt tất phải hỏi ta về điểm này.

Ngô Cương lại hỏi:

- Sao tôn giá không xuất hiện để cùng nhau tương kiến?

Thanh âm kia hỏi lại:

- Điều đó có cần lắm không?

Ngô Cương muốn nghe thanh âm để biết chỗ đối phương ẩn nấp, nhưng thanh âm này lại như gần như xa, khiến người ta khó mà đoán trúng được. Hiển nhiên đối phương đã dùng thuật “Truyền thanh dịch vật” để phát âm. Nhân vật nào đã luyện được thứ huyền công này thì không cần phải nói cũng biết đã đến trình độ tối cao.

Ngô Cương hỏi:

- Những người kia đều do tôn giá hạ sát ư?

Thanh âm kia hỏi lại:

- Cái đó có liên quan gì đến người mà phải hỏi căn vặn?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ đã nhìn thấy tất phải hỏi cho ra.

Thanh âm kia hỏi:

- Ngô Cương! - Lão thân hỏi người một câu: “Người đi cùng đường với người phải chăng là một trong Thất Linh?”

Ngô Cương trong lòng cực kỳ kinh hãi vì đối phương nói toạc tên họ chàng ra. Trên chốn giang hồ rất ít người biết được tên họ cùng lai lịch chàng. Vậy mụ này là ai?

Chàng liền hỏi:

- Sao tôn giá biết rõ lai lịch của tai hạ?

Thanh âm kia đáp:

- Người có thanh Phụng kiếm là cái tiêu chí rất dễ nhận ra.

Ngô Cương lại chấn động tâm thần. Chàng tự hỏi:

- Đối phương sao lại nhận biết thanh kiếm này? - Đồng thời lai lịch của tẩu tẩu là Hồ Ma công chúa mình còn chưa hiểu rõ mà sao mụ cũng biết được?

Chàng lại hỏi:

- Tôn giá cũng biết thanh Phụng kiếm này ư?

Thanh âm kia lạnh lùng đáp:

- Đương nhiên lão thân phải biết.

Ngô Cương hỏi lại:

- Sao lại đương nhiên?

Thanh âm kia gạt đi:

- Đừng hỏi đến việc ra ngoài vấn đề đó nữa....

Ngô Cương cãi:

- Nhưng tại hạ nhận đó là vấn đề tất yếu cần phải hiểu rõ.

Thanh âm kia nhắc:

- Người vẫn chưa trả lời câu hỏi của lão thân.

Ngô Cương đáp:

- Tôn giá xuất hiện để nói chuyện thì hay hơn...

Thanh âm kia ngắt lời:

- Để lão thân giải quyết xong đồng bạn của người rồi sẽ nói chuyện cũng không muộn.

Ngô Cương động tâm vội nói:

- Không nên giết hấn.

Thanh âm kia hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ còn muốn điều tra ở nơi hấn mấy điều bí mật.

Người kia ồ lên một tiếng chứ không trả lời.

Ngô Cương lại hỏi:

- Mời tôn giá xuất hiện được chăng?

Thanh âm kia đáp:

- Lão thân đây này!

Câu nói vừa dứt thì người đã xuất hiện như quỷ mị. Trong cửa mé hữu một bà già áo đen mái tóc bạc phơ tay chống cây cừ đầu trượng. Cặp mắt lấp lánh của mụ chẳng có vẻ chi là già nua.

Ngô Cương định thần hỏi:

- Cách xưng hô tôn giá thế nào đây?

Mụ già đáp:

- Lão thân là Phạm Đại Nương!

Ngô Cương không khỏi chau mày vì danh hiệu của mụ chẳng có vẻ chi là của người giang hồ. Chàng hỏi lại:

- Phạm Đại Nương ư?

Mụ già đáp:

- Phải rồi! Lão thân nói trắng cho người hay ta chính là nhũ nương của tẩu tẩu người.

Ngô Cương sững sốt hỏi:

- Sao? Nhũ nương của tẩu tẩu tại hạ!

Ngô Cương kích động run lên hỏi:

- Vậy đại nương cũng là người ở Hồ Ma sao?

Phạm Đại Nương mặt lạnh như tiền thoáng lộ một nụ cười đáp:

- Câu hỏi đó chẳng phải thừa ư?

Ngô Cương hỏi:

- Sao đại nương biết lai lịch của tại hạ?

Mụ Phạm Đại Nương đáp:

- Có tên tiểu hóa tử nói cho lão thân hay.

Ngô Cương “ủa” lên một tiếng. Chàng nghĩ thầm:

- Bái huynh ta là Tống Duy Bình chẳng lẽ cũng có mối liên quan tới Hồ Ma?

Bỗng nghe Phạm Đại Nương hỏi:

- Con chó già đó là ai vậy?

Ngô Cương đáp:

- Hắn là Nhân Linh, người thứ ba trong Thất Linh.

Phạm Đại Nương chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Những người này đều do Đại Nương...

Phạm Đại Nương ngắt lời:

- Lão thân chỉ là một trong những người hạ thủ.

Bây giờ Ngô Cương mới tỉnh ngộ, chàng lẩm bẩm:

- Thảo nào năm lão già cùng Yêu Vương bị chặt hai chân. Thì ra tẩu tẩu mình là Hồ Ma công chúa đã bị quái khách che mặt cùng Yêu Vương Âu Dương Tàn ám toán ở trong bí cốc núi Hồng Sơn. Tẩu tẩu bị cụt hai chân vì chất nổ nên bây giờ trả thù chặt chân chúng.

Chàng lại hỏi:

- Những người hạ thủ còn mấy vị nữa?

Phạm Đại Nương đáp:

- Cái đó rồi người sẽ biết.

Ngô Cương hỏi:

- Gia tẩu hiện giờ ở đâu? Tình trạng y thế nào?

Phạm Đại Nương trong khóe mắt lại nổi sát khí. Mụ hầm hầm đáp:

- Y kéo dài chút hơi tàn để coi chuyện báo thù và để gặp mặt tên phụ nghĩa Ngô Hùng, huynh trưởng người một lần nữa.

Ngô Cương buông tiếng thở dài. Trong đầu óc chàng nảy ra nhiều mối suy tư. Chàng cảm thấy mình là người bất hạnh trên thế gian mà cũng là người may mắn hơn hết.

Về đường tao ngộ, chàng bị nhà tan cửa nát, cốt nhục phân ly, vào sinh ra tử, tưởng chừng bao nhiêu điều bất hạnh trên thế gian đều trút cả lên đầu chàng. Về tinh thần cũng như về thể chất chàng phải chịu đựng nhiều điều cực khổ. Song trái lại, chàng gặp được nhiều kỳ tích luyện thành thân thủ kiệt xuất đủ để đền ân trả oán. Vậy cũng là điều đại hạnh trong những sự bất hạnh.

Bất giác hai hàng lệ nhỏ. Chàng không nén nổi mối thương tâm.

Phạm Đại Nương đột nhiên thay đổi bộ mặt hiền hòa hỏi:

- Hải tử! Người đau lòng lắm ư?

Ngô Cương gạt lệ cất giọng thê lương đáp:

- Thường tình của con người là thế.

Phạm Đại Nương nói:

- Người phải kiên cường một chút mới được, vì còn nhiều việc phải làm.

Ngô Cương hỏi:

- Đúng thế! Xin hỏi đại nương, phải chăng đại nương được phái đi chuyên để đối phó với bọn Võ Minh?

Phạm đại nương đáp:

- Phải rồi! Ngoài bản môn còn những bạn đồng đạo đầy lòng nghĩa hiệp cũng tham dự vào công cuộc này.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng tự nhủ:

- Ta phải tranh tiên hành động, chẳng thể để người khác làm thay cho mình. Nợ máu chính mình phải ra tay đòi lấy. Thời cơ cấp bách lắm rồi, mình không thể theo lời Vong Ngã hòa thượng mà chờ đợi nữa. Đêm nay việc trước tiên là phải động thủ thu nhập Nhân Linh, tra hỏi cho ra những điều bí mật về bọn Thất Linh cũng Võ Minh cấu kết với nhau. Nhân Linh tất biết rõ lai lịch Võ Lâm Minh Chủ.

Chàng nghĩ vậy liền nói:

- Đại nương! Tại hạ xin cáo từ trước.

Phạm Đại Nương nói:

- Hãy khoan!

Ngô Cương hỏi:

- Đại nương còn điều chi dạy bảo?

Phạm Đại Nương hỏi lại:

- Người có biết chuyến này hành động mục đích chủ yếu là gì không?

Ngô Cương đáp:

- Xin đại nương chỉ thị cho.

Phạm Đại nương nói:

- Cần nhất là phanh phui vụ bí mật về chuyện đổ máu ở Võ Lâm đệ nhất bảo.

Ngô Cương la lên một tiếng. Bầu máu nóng trong trái tim chàng sôi lên sùng sục. Chàng không ngờ bao nhiêu tay nghĩa hiệp đang hành động vì vụ thảm án nhà chàng.

Phạm Đại Nương nói tiếp:

- Mục đích thứ hai là bẻ gãy cái danh hiệu Võ Ninh của bọn giả dối mưu đồ bá chủ thiên hạ, đặt vãn hồi kiếp nạn cho võ lâm.

Ngô Cương xúc động nói:

- Tại hạ rất cảm kích về những hành động nghĩa hiệp đối với gia đình tại hạ. Tại hạ xin thề đem hết sức mọn để hành động được thành công dù chết cũng không lùi bước. Tại hạ trước kia chỉ vì lòng báo tư cừu mà hành động, nay không khỏi hối hận.

Phạm Đại Nương nói:

- Vậy là hay lắm! Thôi người đi đi!

Ngô Cương chấp tay vái chào rồi trở gót vọt ra ngoài phủ đệ. Chàng vừa trở ra đến cửa trước đã thấy Nhân Linh chạy lại đón. Hắn hỏi ngay:

- Có thấy gì không?

Ngô Cương đáp:

- Không có chi hết!

Nhân Linh nói:

- Vậy chúng ta đi thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Đi đâu bây giờ?

Nhân Linh đáp:

- Đến núi Long Trung.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Đến núi Long Trung ư? Chúng ta...

Nhân Linh ngắt lời:

- Tới đó lão phu có nhiều bạn hữu, để trợ lực cho thiếu hiệp trong cuộc báo thù.

Ngô Cương ngơ ngẩn hỏi:

- Nơi đây sao chẳng thấy mặt một kẻ thù nào?

Nhân Linh đáp:

- Cừu gia của thiếu hiệp sau khi giết người đã chạy xa rồi.

Ngô Cương cười thầm Nhân Linh chết đến gáy rồi hầy còn nói chuyện trên trời dưới đất, nhưng hắn bảo chàng đi núi Long Trung thì chàng lại phấn khởi tinh thần, do đó chàng thay đổi dự định trước không bức bách hắn phải cung xưng mọi việc bí mật ngay. Chàng cũng biết chuyến này đi núi Long Trung tức là vào sâu hang cọp, nhưng chàng đã khôi phục lại bản tính, tưởng chàng vẫn còn ở trong vòng kiểm chế của hắn nên nhất thiết những điều bí ẩn hắn sẽ thổ lộ ra hết mà không úy kỵ gì.

Thật là ý trời! Phải nói là ý trời vì Ngô Cương chẳng cần tốn tí hơi sức gì mà lần vào được đến tổ của kẻ thù số một.

Bây giờ Ngô Cương đã chứng minh mối liên hệ giữa Thất Linh và Võ Minh vẫn còn tồn tại. Nhân vật tự xưng là Nam Hoang Kỳ Nhân hiện còn làm võ lâm minh chủ đã giải quyết Thất Linh giáo các phái võ ở Trung Nguyên là một vụ bí mật khiến ọi người khao khát tìm ra ngọn gốc. Vụ bí mật này mà phanh phui ta được là lịch sử võ lâm lập tức thay đổi bộ mặt.

Dĩ nhiên đây có thể là cuộc âm mưu mới mẻ. Hai bên đối thù ra bạn để cùng mưu đồ một công chuyện nào đó.

Ngô Cương không tiện hỏi vì chàng cần giả bộ ngơ ngác tâm thần không tự chủ được.

Chàng chỉ hỏi lại:

- Đi ngay bây giờ hay sao?

Nhân Linh đáp:

- Dĩ nhiên là thế!

- Sư thư của tại hạ đâu rồi?

Nghe nhắc tới Hoa Linh, Nhân Linh lại lộ vẻ băn khoăn. Sự mất tích li kỳ của mụ khiến lòng hắn lúc nào cũng xao xuyến.

Hắn trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Không chừng đến búi Long Trung chúng ta sẽ biết tin tức y.

Ngô Cương lại hỏi:

- Liệu có chắc không?

Nhân Linh đáp:

- Cái đó khó mà biết được.

Ngô Cương cố ý nhắc nhở tới Hoa Linh để dò xét ý tứ Nhân Linh. Dĩ nhiên Nhân Linh chẳng khi nào ngờ tới mình đang đi trên miệng cọp, cùng sát tinh kết bạn.

Ngô Cương hỏi lại:

- Chúng ta đi ngay bây giờ chứ?

Nhân Linh đáp:

- Ồ! Đi ngay bây giờ!

Hai người xuyên qua lối đi âm u trong rừng bách thì không biết đã thấp lên ngọn đèn lồng từ hồi nào?

Nhân Linh đột nhiên dừng bước hỏi:

- Lúc chúng ta vào rừng dường như chưa thấp đèn phải không?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ cũng không nhớ.

Nhân Linh lộ vẻ run run, chân bước chệch choạng.

Nguyên ngọn đèn này báo hiệu một sự nguy hiểm đang chờ ở phía trước.

Ngô Cương dĩ nhiên chẳng buồn để tâm. Chàng ngừng một chút rồi chạy trước về phía cầu.

Chiếc đèn lồng buộc vào một cành cây rồi treo trên lan can cầu. Trên cầu có hàng chữ dựa vào anh mắt Ngô Cương. Chàng động tâm tiến lại gần thì thấy trên lan can có ghi hàng chữ:

“Báo cho Nhân Linh hay: Hãy tạm gửi cái đầu của ngươi trên cổ”.

Phía dưới thụ danh: Kẻ giết người.

Bên cạnh có vẽ một cái đầu kim cương nhả răng há miệng.

Ngô Cương vừa thấy dấu hiệu đầu kim cương, chàng chợt nhớ tới Kim Cương Minh.

Nguyên mười năm trước đây Kim Cương Minh đã càn quét vô lâm khiêu chiến với Võ Minh, bào huynh Ngô Cương là Ngô Hùng nhân việc đó mà nổi danh Vô Địch Mỹ Kiếm Khách. Khi ấy người làm ngừng cuộc chiến đấu là một thiếu nữ cực kì xinh đẹp.

Về sau Kim Cương Minh rút lui khỏi giang hồ và Ngô Hùng cũng mất tích luôn.

Trong đầu óc Ngô Cương lại hiện lên mấy vấn đề:

“Phải chăng thiếu nữ xinh đẹp ngày trước đó là tẩu tẩu của chàng, tức công chúa Hồ Ma?”

“Giữa Kim Cương Minh lại rút lui khỏi vô lâm hàng chục năm không thấy tin tức gì?”

“Dòng chữ đây phải chăng là Phạm Đại Nương, vú nuôi Hồ Ma công chúa, đã viết ra hay còn có người nào khác?”

Nhân Linh đi tới gần. Hắn vừa ngó thấy hàng chữ trên lan can cầu thì bộ mặt già nua của hắn đã khó coi lại càng khó coi hơn. Người hắn run lên đứng ngẩn ra hồi lâu rồi lớn tiếng hỏi:

- Kẻ nào đó mà dấu đầu hổ đuôi thì chỉ là hạng hèn nhất?

Ngô Cương cố ý trở vào cái đầu kim cương hỏi:

- Dấu hiệu kia là cái gì?

Nhân Linh vì nóng giận mà đầu óc tối tăm, Ngô Cương nhắc tới hần mới phát giác ra dấu hiệu đó, bất giác hần loạn choạng lùi lại một bước, run lên đáp:

- Kim Cương Minh.

Ngô Cương lại hỏi:

- Hần cũng là cừu gia của tại hạ phải không?

Nhân Linh đáp:

- Hần thế! Cũng là kẻ thù số một.

Từ đằng xa bỗng nổi lên tiếng cười hích hích.

Nhân Linh quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng cười. Hần mấy môi toan nói gì mà không thốt ra lời. Đoạn hần quay lại bảo Ngô Cương:

- Chúng ta đi thôi.

73. Chương 73: Trong Rừng Rậm Nhân Linh Bị Hãm

Ngô Cương giả vờ hần học hỏi:

- Tha đối phương không xục tìm nữa hay sao

Nhân Linh hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Chính phạm chạy mất rồi. Bọn giấu đầu hở đuôi, hiển nhiên là những nhân vật tầm thường chỉ vào hạng nhanh vuốt, không đáng dấp với họ. Chúng ta đi ngay có việc cần hơn. Thiếu hiệp cứ yên lòng. Lúc gặp thời cơ thì chẳng một tên nào lọt lưới.

Ngô Cương nói:

- Hừ! Cần phải phá sào huyết chúng. Chặt cổ trừ rễ.

Nhân Linh nhìn chăm chăm vào mặt chàng nói:

- Lên đường thôi!

Ngô Cương biết là nên thôi, nếu còn nói thêm sẽ bị lộ tẩy. Chàng liền lẳng lặng đi theo Nhân Linh.

Nhân Linh dường như trong lòng khiếp sợ. Hần chạy như gió cuốn mây bay.

Ngô Cương khi ở Thất Linh tiên cảnh đã tăng gia thêm sáu mươi năm công lực, hiện nay võ công chàng đã đến mức kinh người. Nhân Linh chạy hết sức mà chàng chỉ vận đến bảy thành công lực cũng dư thừa kịp hần.

Dọc đường Ngô Cương đã tính thăm trong bụng khi đến tận tổ Võ minh phải hành động thế nào. Công việc đầu tiên dĩ nhiên là cứu người hồng nhan bạc mệnh Lã Thực Viên. Chàng coi công việc đối với nàng cũng quan trọng như việc báo thù.

Nhớ tới Lã Thực Viên, Ngô Cương lại quặn đau khúc ruột. Mọi tình của nàng không có cách nào đền đáp được. Nàng đã hy sinh cả trinh tiết để cứu mạng cho chàng. Nếu không thì đâu còn đến ngày nay.

Ngô Cương càng nghĩ càng cảm hận Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong. Chàng quyết tìm cách trả oán với thầy trò gã cho xứng đáng. Bây giờ Yêu Cương chết rồi thì mục ma đầu Siêu Sinh bà bà Vi Tam Nương đền nợ thay vào.

Lúc trời sáng hai người đã rời xa Tương Dương gần trăm dặm, liền vào một quán bên đường để nghỉ chân, ăn uống.

Hai người ăn những món đã nấu sẵn cho chóng xong.

Tuy hai bên tâm sự chông chất mà mỗi người đi theo một ý nghĩ riêng.

Hai người đang ăn cơm bỗng thấy một đôi nam nữ trung niên tiến vào trong quán. Người đàn ông ăn mặc theo kiểu văn sĩ. Còn người đàn bà thì áo quần cũng màu nguyệt bạch.

Ngô Cương vừa ngoảnh đầu nhìn ra, mục quang chàng chạm vào ánh mắt đôi nam nữ này. Bất giác chàng chấn động tâm thần đã toan lên tiếng, nhưng chàng chợt nhớ có Nhân Linh ở bên cạnh, nếu để lộ tẩy thì chuyến đi Long Trung này sẽ hỏng việc lớn. Nên chàng dừng lại cúi đầu xuống ăn cơm.

Văn sĩ trung niên là một người trong Thập Nhị Kim Cương tên gọi Kim Kê Cổ Diệt Đồng, người đàn bà cũng là một tên trong đám này.

Vụ nổ trên núi Đại Hồng khiến cho công chúa Hồ Ma bị cụt hai chân. Bọn thập nhị Kim Cương cũng chết mất một nửa, còn lại một người đàn bà năm người đàn ông. Hai tên này ở trong đám sáu tên Kim Cương còn sống sót.

Hai người này xuất hiện ở đây quyết không phải là chuyện ngẫu nhiên. Trong phủ Trạng nguyên ngoại thành Tương Dương xảy ra huyết án còn để lại dấu hiệu đầu Kim Cương, đủ biết Kim Cương Minh ẩn nấp mười mấy năm bây giờ lại nổi nên mở đầu những hành động khủng bố để trả thù.

Điều mà mọi người không hiểu là mối quan hệ giữa Hồ Ma và Kinh Cương Minh.

Cổ Diệt Đồng cùng người đàn bà kia ngồi xuống cạnh bàn Ngô Cương.

Ngô Cương lơ đi như không biết. Chàng cũng không liếc mắt nhìn lần nào.

Kim Kê Cổ Diệt Đồng ngồi xuống rồi hỏi đồng bọn:

- Tứ Thư! Chúng ta uống rượu để trợ hứng chăng?

Người đàn bà cười hì hì hỏi lại:

- Cữu đệ! Liệu có lỡ thời giờ không?

Cô Diệt Đồng đáp:

- Không sao. Hãy còn sớm chán.

Người đàn bà nói:

- Được rồi! Ta cũng chiều lòng ngươi.

Cô Diệt Đồng liền gọi tiểu nhị lại.

Tiểu nhị rón rén đi tới lộ vẻ băn khoăn hỏi:

- Thưa hai vị! Trong tiểu điểm ít người lắm, thành ra hầu hạ chậm chạp, Hai vị dùng thứ gì?

Cô Diệt Đồng chăm chú nhìn người đàn bà hỏi:

- Tứ Thư muốn ăn gì?

Người đàn bà đáp:

- Trong tửu điểm này chắc cũng chẳng có gì nhiều. Người coi xem có thứ gì dùng được thì kêu.

Cô Diệt Đồng nói:

- Được rồi! Ngươi lấy ột bình trà, một đĩa dưa muối, một mâm thịt, hai bát canh đậu hủ và một đĩa đậu phộng.

Tiểu nhị dạ một tiếng rồi cười khàn khàn đáp:

- Tiểu tử xin lấy thịt gà nướng để hai vị dùng.

Gã xoa tay khom lưng đứng chờ.

- Thịt gà có tươi không?

Tiểu nhị đáp:

- Vừa mới mổ xong.

Cổ Diệc Đồng nói:

- Bọn ta không có nhiều thì giờ đâu.

Tiểu nhị nói ngay:

- Lệ lắm! Hai vị ngồi uống chơi và chung là được.

Rồi gã chợt vội chạy ra.

Cổ Diệc Đồng gọi mấy món đem vào trước. Hai người ngồi uống rượu.

Những quán bên đường này ngày thường chỉ trông vào những người trong làng bộ hành ra chợ bán hàng trở về. Còn những khách mũ áo đàng hoàng như bọn Ngô Cương, Cổ Diệc Đồng ít khi chiếu cố, nên tiểu nhị đặc biệt ân cần.

Ngô Cương cùng Nhân Linh ăn xong trước toan đứng dậy tính tiền, bỗng nghe Cổ Diệc Đồng cất tiếng hỏi người đàn bà:

- Tứ Thư! Tiểu đệ nghe nói những tên Kim kiếm thủ dưới trướng Võ minh đều võ công cao cường lắm phải không?

Thiếu phụ trung niên mỉm cười đáp:

- Trong con mắt bọn võ lâm thì thế thật nhưng... chúng chẳng qua chỉ là bọn nanh vuốt mà thôi, chẳng có chi đáng kể.

Nhân Linh liền dùng khuỷu tay khẽ nhích Ngô Cương nói:

- Chúng ta ngồi nghỉ lúc nữa, uống trà rồi hãy đi.

Ngô Cương cũng chỉ mong thế, vì hành động của bọn Kim Cương khiến chàng nổi tính hiếu kỳ rất mãnh liệt. Nhất là đối với mấy câu họ nói lúc vừa vào điểm, bên trong có chuyện ngoắt ngoéo.

Kim Kê Cổ Diệc Đồng uống cạn chung rượu, gấp một miếng đậu muối bỏ vào miệng nhắm nháp rồi trầm giọng hỏi:

- Tứ Thư! Liệu bọn Võ minh đã nguy đến nơi chưa?

Thiếu phụ trung niên nở một nụ cười thần bí đáp:

- Bạn hữu võ lâm đều nhắm vào họ thì không tiêu diệt sao được.

Kim Kê Cổ Diệc Đồng ngoẹo đầu ngoẹo cổ đập tay xuống bàn tỏ ý tán đồng rồi hỏi tiếp:

- Trong cuộc thịnh hội này không hiểu họ mở ra có mục đích gì?

Thiếu phụ đáp:

- Cừu đệ! Chỗ này là phạm vi thế lực của Võ Minh. Người nên giữ mồm giữ miệng một chút.

Cổ Diệc Đồng nói:

- Mấy tên nanh vuốt đó vừa nghe động đến đã thụt vào rồi...

Thiếu phụ ngắt lời:

- Không chừng bên cạnh chúng ta đây cũng có kẻ giương tai lên để nghe ngóng.

Cổ Diệc Đồng nói:

- Tứ Thư! Chúng ta nên đường thôi. Nếu còn trùng trình nữa e rằng không kịp.

Thiếu phụ nói:

- Ừ thì đi!

Cổ Diệc Đồng lấy nắm bạc vụn bỏ lên bàn rồi cùng thiếu phụ băng ra khỏi quán.

Điểm nhị thấy bạc trắng hoa cả mắt. Mọi bữa cả ngày tiểu điểm cũng không thu được bấy nhiêu tiền. Hôm này là một dịp phát tài cho chúng.

Nhân Linh kéo Ngô Cương nói:

- Chúng ta cũng đi thôi.

Ngô Cương làm bộ ngơ ngác hỏi:

- Đi đâu?-

Nhân Linh đáp:

- Đi theo đôi cầu nam nữ kia.

Ngô Cương hỏi:

- Đi theo chúng để làm gì?

Nhân Linh đáp:

- Bọn chúng sẽ dẫn kẻ thù của cho thiếu hiệp.

Ngô Cương giả vờ trợn mắt hầm hầm hỏi:

- Sao không bảo sớm, để chúng chết ngay đây...

Nhân Linh đáp:

- Không được! Thiếu hiệp phải nghe lão phu mà hành động. Nếu không rút dây động rừng, bọn chúng sẽ trốn hết.

Ngô Cương gật đầu.

Nhân Linh trả tiền rồi cùng Ngô Cương đi ra cửa điểm thì đôi nam nữ kia đi đã xa, chỉ còn trông thấy hai chấm nhỏ, ít lắm là đã cách hàng trăm trượng.

Nhân Linh trong lòng thắc mắc ngắc đầu lại hỏi Ngô Cương:

- Đối phương cố ý dẫn dụ bọn ta thì làm thế nào?

Ngô Cương ngơ ngác đáp:

- Cần gì? Tại hạ cứ thấy người là giết.

Nhân Linh nói:

- Được rồi! Vậy chúng ta cứ đi theo họ.

Rừng sâu cây rậm rạp nên tuy mặt trời mọc rồi mà hãy còn tối mò.

Ngô Cương cùng Nhân Linh từ từ tiến vào trong rừng.

Đột nhiên trước mặt hai người hiện ra một gốc cây có chỗ bóc vỏ rồi viết chữ lớn “Dĩ tha hoàn nha” đỏ như máu.

Bốn chữ này dĩ nhiên viết bằng máu khiến người coi phải kinh tâm động pháp.

Nhân Linh biến sắc nhìn Ngô Cương nói .

- Thiếu hiệp chú ý đến thanh kiếm!

Ngô Cương đáp:

- Cái đó đã hẳn.

Ngoài miệng chàng nói vậy mà trong lòng không khỏi đắn đo tự hỏi:

“Bốn chữ ”Dĩ tha hoàn nha” viết bằng máu kia là nghĩa gì?”

Bỗng có âm thanh quái gở như tiếng thú gầm từ trong rừng sâu vọng ra. Thanh âm này vừa thê lương vừa gay gắt vừa trầm trọng khiến người nghe phải sởn ra gà.

Nhân Linh dừng bước lại, tỏ vẻ ngần ngại. Hiển nhiên hẳn đã bỏ vía không tự chủ được nữa.

Ngô Cương giả vờ tâm thần bị kiềm chế. Chàng lờ đi không biết sợ hãi là gì. Chàng rút thanh kiếm ra khỏi vỏ đánh “soạt” một tiếng cầm tay rồi xăm xăm đi về phía phát ra âm thanh quá gở.

Nhân Linh đành đi theo chàng.

Đi chừng được hai chục trượng thì khu rừng đột nhiên sáng lòa. Ở đây hiện ra một khu đất trống.

Hai người đồng thời bật lên tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Bỗng thấy khu rừng trống rộng không đầy mười trượng, một bầy quái vật đang oằn oại trong vùng máu. Chúng rên la, rất thê thảm. Nhưng không phải là quái vật mà là người. Họ bị chặt đứt hai chân. Có người đã tắt thở, có người đang dãy chết.

Tầm thảm kịch này so với màn kịch trong phủ Trạng Nguyên còn có phần thê thảm hơn vì những người trong phủ Trạng Nguyên toàn là xác chết mà ở trước mặt hiện giờ có người sống người chết dở.

Ngô Cương trong lòng hiểu rõ đây là bọn Kim Cương Minh trả thù cho Hồ Ma công chúa bị mất chân và sáu người Kim Cương bị chết oan. Không cần nói cũng hiểu những người bị nạn đây là bọn đệ tử dưới trướng Võ Minh.

Tổng cộng cả số người chết lẫn người bị tử thương có đến hơn bốn chục. Thật là một cuộc đồ sát tập thể rất tàn nhẫn.

Coi những binh khí còn bỏ đó thì trong bọn này có đến bảy tay Kim kiếm thủ.

Máu chảy thấm phơi, chân đứt tay gãy khiến Ngô Cương chợt nhớ tới vụ đổ máu tại võ lâm đệ nhất bảo ngày trước và ngôi mồ chôn năm trăm xác chết thì thảm trạng còn ghê gớm gấp mấy trăm lần. Ngày đó trong bảo cả đàn bà trẻ con cùng những người già yếu cũng bị tàn sát.

Bất giác chàng nổi lên một trận cười như điên.

Những nỗi bi phẫn, oán độc khiến chàng sát khí đằng đằng.

Nhân Linh sắc mặt lợt lạt lớn tiếng hỏi:

- Thiếu hiệp cười gì vậy?

Ngô Cương ngừng tiếng cười, cặp mắt đỏ ngầu gầm lên:

- Ta muốn giết người, muốn máu đổ thịt rơi!

Nhân Linh khiếp sợ lùi mấy bước, buột miệng hỏi:

- Thiếu hiệp bảo giết ai?

Ngô Cương đáp:

- Giết kẻ thù.

Giữa lúc ấy, trong rừng phía đối diện bỗng có thanh âm quen quen của người đàn bà cất lên hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người đến chịu chết đó chăng?

Ngô Cương chấn động tâm thần, nhưng chàng bỗng tỉnh ngộ la thảm:

- Phạm đại nương!

Chàng vọt người đi như sao ra tới khu rừng.

Giữa lúc Ngô Cương bắn mình vọt đi thì đồng thời sáu bóng người xuất hiện vây Nhân Linh vào giữa.

Ngô Cương chạy vào giữa rừng quả nhiên thấy người nhũ mẫu của công chúa Hồ Ma đang đứng tựa gốc cây mà chờ.

Chàng cất tiếng hỏi:

- Đại nương đây ư?

Phạm đại nương xua tay nói:

- Hải tử! Đừng lên tiếng. Cứ lẳng lặng mà coi.

Ngô Cương kinh nghi đưa mắt nhìn Phạm đại nương. Bên ngoài những tiếng quát tháo âm âm vọng vào. Chàng liền xoay lại nhìn quay khe lá ra ngoài thì thấy Nhân Linh đã bị một người đàn bà và năm người đàn ông vây kín.

Sáu người này hiển nhiên là sáu vị Kim Cương trong bọn thập nhị Kim Cương còn sống.

Ngô Cương bất giác run lên nói:

- Không nên giết hẩn.

Phạm đại nương cất giọng trầm trầm đáp:

- Không giết hẩn đâu mà chỉ hỏi khẩu cung mấy câu.

Ngô Cương hỏi:

- Đại nương! Tại hạ muốn nhờ hẩn ta làm môi giới để trà trộn và Võ Minh...

Đại nương đáp:

- Ta đã biết rồi. Nếu không thì sao hẩn còn sống được đến ngày nay.

Ngô Cương hỏi:

- Muốn hỏi hẩn những điều gì?

Phạm đại nương đáp:

- Hỏi về những điều bí mật Thất Linh giáo và lai lịch của Võ Lâm minh chủ.

Ngô Cương không nói năng gì nữa, chàng định thần nhìn ra ngoài rừng thì thấy năm người đàn ông, một người đàn bà bao vây Nhân Linh vào giữa đều mặt mũi rất hung dữ.

Người lớn tuổi nhất trong sáu tên Kim Cương mình mặc áo vàng cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ là Nhân Linh trong bọn Thất Linh?

Nhân Linh run lên đáp:

- Chính phải! Các hạ muốn gì?

Lão áo vàng cười hô hô nói:

- Nếu vậy thì thật là may!

Nhân Linh da mặt co rúm lại hỏi:

- Có phải Kim Cương mình ở Đông Sơn lại nổi lên chuyên để đối phó với Võ minh không?

Lão áo vàng đáp:

- Có thể như vậy.

Nhân Linh hỏi:

- Các hạ có điều chi chỉ giáo?

Lão áo vàng đáp:

- Nếu các hạ chịu trả lời mấy vấn đề một cách mau lẹ thì có thể lên đường ngay được.

Nhân Linh hỏi:

- Nếu không thì sao?

Lão áo vàng đáp:

- Nếu không thì các hạ hãy coi tấn kịch trước mắt là hiểu.

Nhân Linh bỗng đảo mắt nhìn những tàn thi trong vũng máu lạnh lùng nói:

- Tại hạ không ưa để người hăm dọa.

Lúc này những người chết cũng dần dần tắt hơi. Chỉ còn lại một số ít nằm co quắp mà cũng không một tiếng rên.

Kim Kê Cổ Diệt Đồng lớn tiếng nói tiếp:

- Không ưa thì cũng phải ưa. Các hạ đến đây là không tự chủ được nữa.

Nhân Linh hỏi:

- Muốn động võ chăng?

Cô Diệt Đồng đáp:

- Nếu cần thì cũng phải chịu.

Nhân Linh nói:

- Các vị đừng tự ý mình thái quá...

Cổ Diệt Đồng ngắt lời:

- Các hạ cũng đừng tự lượng quá cao.

Nhân Linh đảo mắt nhìn quanh một lượt.

Phi Thử Đồng Nhâm liền hiểu ngay, lạnh lùng nói:

- Đồng bạn của các hạ là Sách Huyết Nhất Kiếm đã có người riêng tiếp đãi. Tuy gã không chết nhưng cũng khó lòng thoát thân.

Câu này nói đúng tâm sự Nhân Linh. Nhân Linh sắc mặt lợt lạt nhưng hấn cùng là một trong Thất Linh há phải hạ tâm thường. Hấn hắng giọng một tiếng rồi đáp:

- Các hạ nói thế không khỏi coi thường tại hạ.

Phi Thử Đồng Nhâm hỏi lại:

- Không nói chuyện đường dài nữa. Các hạ có định trả lời tại hạ không?

Nhân Linh đáp:

- Cái đó còn phải coi xem vấn đề gì đã.

Phi Thử Đồng Nhâm nói:

- Vấn đề thì không khó. Có điều các hạ chịu hay không chịu mà thôi.

Nhân Linh hỏi:

- Các hạ thử cho nghe trước được không?

Phí Thử Đồng Nhâm hỏi:

- Vấn đề thứ nhất là Thất Linh giáo ngày trước đã bị Võ Lâm Minh chủ đương kim là Nam Hoang Kỳ Nhân dẫn quần hào đến tiêu diệt, nhưng Thất Linh vẫn hoàn toàn bình yên mà lại cấu kết với Võ minh là nghĩa làm sao?

Nhân Linh trầm ngâm một lúc rồi lạnh lùng đáp:

- Đó là việc riêng của tề môn. Theo luật lệ giang hồ người ngoài không có quyền hỏi đến.

Phí Thử Đồng Nhâm cười lạt nói:

- Những hành vi của quý môn ngày trước chắc các hạ cũng chưa quên. Bao nhiêu đồng đạo Võ Lâm ở Trung Nguyên bị tai vạ thì không thể coi là việc riêng trong môn hộ được.

Nhân Linh phẫn hận hỏi:

- Các hạ định trả thù chẳng?

Phí Thử Đồng Nhâm đáp:

- Nói thế cũng phải.

Nhân Linh nói:

- Vậy các hạ vạch đường lối đi.

Phí Thử Đồng Nhâm nói:

- Các hạ đừng nói lảng sang chuyện khác. Hãy trả lời câu hỏi của bản nhân đã.

Nhân Linh đáp:

- Giả dối lắm! Ngày đó Thất Linh giáo tuy bị tan tành nhưng bảy anh em tại hạ sống hay chết không liên can gì đến quý phái.

Phí Thử Đồng Nhâm hỏi:

- Được rồi! Thế còn việc cấu kết với Võ minh thì sao?

Nhân Linh hỏi lại:

- Hai chữ cấu kết là nghĩa gì?

Phí Thử Đồng Nhâm nói:

- Các vị không tính việc trả thù lại đi lại với nhau thật trái tình lý. Như vậy không phải là cấu kết ư?

Nhân Linh hỏi:

- Các hạ căn cứ vào điều chi mà bảo bọn tại hạ không mưu tính chuyện trả thù.

Phí Thử Đồng Nhâm lại hỏi:

- Có phải các hạ đã bí mật tiếp xúc với Võ minh nhiều lần rồi không?

Nhân Linh biến sắc đáp:

- Tại hạ không cần cung khai về việc đó.

Phí Thử Đồng Nhâm nói:

- Các hạ không nói e rằng cũng không được...

Nhất Linh ngắt lời:

- Tại hạ nói đến đây là hết lời.

Phí Thử Đồng Nhâm hỏi:

- Các hạ không chịu cho biết ư?

Nhân Linh đáp:

- Tại hạ tưởng không cần.

Phí Thử Đồng Nhân đảo mắt nhìn năm vị Kim Cương rồi trầm giọng hỏi:

- Được lắm! Điểm này hãy tạm thời hoãn lại chưa bàn tới. Bây giờ chỉ xin các hạ cho biết thân thế cùng lai lịch Võ Lâm Minh Chủ?

Nhân Linh cười ha hả đáp:

- Như vậy chẳng phải là xăm hỏi mù ư?

Ngô Cương nghe rõ ràng hai vấn đề đó cũng là tâm sự của chàng.

Chàng xem chừng Nhân Linh không chịu cung xưng, liền quay lại hỏi Phạm đại nương:

- Đại nương! Như vậy há chẳng uổng phí thời gian?

Phạm đại nương bĩu môi đáp:

- Rồi hẳn phải nói. Người hãy chờ xem.

Đột nhiên trong khu rừng rậm ở sau lưng có tiếng khí giới đánh nhau vọng lại cùng tiếng rú thê thảm chói tai.

Ngô Cương hỏi:

- Đại nương! Những ai đánh nhau đó?

Phạm đại nương đáp:

- Những tay cao thủ Kim Cương Minh đánh với người!

74. Chương 74: Không Chịu Cung Khai Bị Thảm Hình

Ngô Cương hỏi:

- Tại hạ ư?

Nhưng rồi chàng hiểu ngay nói tiếp:

- Tại hạ phải cố ý làm cho Nhân Linh nghe tiếng chứ gì?

Phạm đại nương đáp:

- Phải rồi! Người khá thông minh đấy!

Quả nhiên tiếng đánh nhau ở phía xa xa khiến cho Nhân Linh chú ý.

Tiếng người động thủ dần dần xa đi rồi không nghe thấy gì nữa.

Nhân Linh chúm miệng huyết lên một tiếng còi dài. Hiển nhiên hẳn muốn kêu gọi Ngô Cương về viện trợ. Dĩ nhiên hẳn không thấy phản ứng gì.

Kim Kê Cổ Diệt Đồng sát khí đằng đằng lớn tiếng hỏi:

- Nhân Linh! Người nhất định không chịu trả lời ư?

Một tên Kim Cương khác hỏi tiếp:

- Nhân Linh! Có phải người không muốn uống rượu mừng lại đòi uống rượu phạt chăng?

Nhân Linh thấy tiếng hú không có phản ứng, vẻ nóng nẩy lộ ra ngoài mặt. Hắn đành tìm kế thoát thân. Trong lòng hắn còn một nhân vật đáng sợ hơn. Nếu nhân vật đó mà xuất hiện thì bữa nay hắn cầm vững cái chết.

Nhân Linh cho rằng Sách Huyết Nhất Kiếm bàn lãnh cao cường vậy còn bị dẫn đi rồi không thoát được thì hiển nhiên thực lực đối phương ghê gớm vô cùng! Hắn là tay xảo quyệt hơn đời, cân nhắc tình thế nếu rằng mình muốn cứng đầu cũng không thể được.

Nhân Linh xoay chuyển ý nghĩ trong lòng. Sau khi đã tính toán xong, hắn cố làm vẻ tự nhiên đáp:

- Vấn đề thứ hai tình thực mà nói thì tể sư huynh sư muội cũng còn đem hết sức để phanh phui ra chuyện bí mật.

Phi Thử Đồng Nhâm hỏi:

- Thật vậy ư?

Nhân Linh đáp:

- Đúng thế!

Thiếu phụ trung niên đứng hàng thứ tư cười lạt hỏi:

- Nhân Linh! Người giống kẻ đứng nhòm qua khe cửa nên coi không rõ. Phải chăng người định lừa gạt ta như những đứa trẻ nít lên ba?

Nhất Linh nghiêm nghị đáp:

- Tin hay không là quyền ở các vị.

Thiếu phụ trung niên lớn tiếng:

- Người chưa thấy quan tài nên chưa nhỏ nước mắt...

Nhân Linh phất tay áo một cái rồi lên tiếng kháng cự.

- Các vị khinh người thái quá!

Hắn vừa phất tay áo bỗng nổ đánh “đùng” một tiếng. Một đám khói mù bốc lên.

Phi Thử Đồng Nhâm lớn tiếng quát:

- Hãy coi chừng!

Giữa lúc ấy những tiếng ho vang lên. Làn khói mù cay sè khiến cho người ta cơ hồ nghẹt thở, nước mắt chảy ra, mắt không mở được. Sáu tay Kim Cương hoảng hốt lùi lại.

Đến lúc mù tan, mọi người mở mắt ra thì Nhân Linh đã biến mất.

Sáu tên Kim Cương nước mắt nước mũi nhễ nhại ngơ ngác nhìn nhau, giở cười, giở khóc.

Ngô Cương ngồi trong bụi rậm nhìn thấy biến diễn này không nhịn được nữa. Chàng nghĩ ngay tới chẳng thể để Nhân Linh trốn đi ình mất cơ hội tiến vào Võ Minh điều tra bí mật, liền nói:

- Đại nương! Tại hạ cần phải theo hắn...

Phạm đại nương xua tay ngắt lời:

- Người bắt tất phải hoang mang. Hắn chạy không thoát đâu.

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng hắn đi mất rồi thì làm thế nào?

Phạm đại nương đáp:

- Người cứ chờ đó mà coi.

Ngô Cương bán tín bán nghi đưa mắt nhìn Phạm đại nương rồi ngồi nguyên chỗ cũ.

Sáu tên Kim Cương không một người nào đứng dậy đuổi theo. Xem chừng mọi việc đã được bố trí sẵn sàng.

Quả nhiên chẳng mấy chốc Nhân Linh quay trở lại với vẻ mặt buồn thiu.

Sáu tên Kim Cương lại vây quanh hắt.

Phi Thử Đồng Nhâm cười khàn khạch hỏi:

- Nhân Linh! Người thông minh không làm việc ngu dốt. Người nên nói thực đi là hơn.

Nhân Linh ngẩng đầu lên cất giọng run rung đáp:

- Không thể trình bày được.

Ngô Cương không hiểu vì lẽ gì Nhân Linh tự động quay về, nhưng chàng cũng không hỏi nữa.

Kim Kê Cổ Diệc Đồng dương chân mày lên nói:

- Nhân Linh! Cái đó không tùy ở người được...

Nhân Linh nghiêng răng ngắt lời nói:

- Bất quá đến chết là cùng chứ gì.

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Phải rồi. Nhưng là cái chết khác thường.

Nhân Linh hỏi:

- Tôn giá định đối phó với tại hạ ra sao?

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Nếu các hạ không nói thật thì sống không sống được chết chẳng chết cho.

Nhân Linh hỏi:

- Nhân Linh này đã chịu thua rồi. Các hạ có thủ đoạn gì sao không giở ra đi?

Giữa lúc ấy từ trong khu rừng rậm mé tây có thanh âm khàn khàn chói tai nói vọng vào:

- Đừng để mất thì giờ nữa.

Sáu tên Kim Cương đứng nghiêm chỉnh lại đều tỏ ra rất tôn sùng đối với người vừa lên tiếng.

Người vừa phát âm không xuất hiện đó là ai? Phải chăng là Kim Cương minh chủ? Cứ âm thanh chói tai mà phỏng đoán thì công lực người phát âm thanh thâm hậu ghê gớm. Dĩ nhiên Nhân Linh cũng bị người trong bóng tối này bức bách hắt phải quay trở lại.

Ngô Cương không nhẫn lại được nữa quay lại hỏi Phạm đại nương:

- Đại nương! Người phát thanh đó là ai?

Phạm đại nương nở nụ cười bí mật đáp:

- Không được chính nhân vật đó cho phép thì lão thân không dám nói tới.

Ngô Cương chấn động tâm thần vội hỏi:

- Phải chăng đó là Kim Cương minh chủ?

Phạm đại nương vẻ mặt buồn rầu đáp:

- Kim Cương minh chủ đã từ trần ba năm trước rồi.

Ngô Cương động tính hiếu kỳ. Chàng tự hỏi:

“Nếu không phải Kim Cương minh chủ thì người đó là ai? Tại sao sáu tên Kim Cương nghe tiếng họ lại ra chiều kính cẩn đến thế? Cả Phạm đại nương cũng không dám đề cập tới y thì thực là...”

Bỗng ngoài trường đầu Phi Thử Đồng Nhâm lớn tiếng quát hỏi:

- Nhân Linh! Ta hỏi một câu tối hậu. Ngươi có nói hay không?

Nhất Linh gầm lên rất thê thảm:

- Không thể trình bày được.

Phi Thử Đồng Nhâm cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Nhân Linh! Vậy ngươi đừng trách bản Kim Cương thủ đoạn tàn nhẫn. Ngươi có biết công phu “Phản bản hoàn anh” thế nào không?

Nhân Linh toàn thân run lên, da mặt co rúm lại. Hắn biết “Phản bản hoàn anh” là một công phu rất khủng khiếp. Người nào bị thủ pháp này kiềm chế là phải chịu những sự đau khổ khốc liệt nhất đời. Thân hình co rúm lại như đứa trẻ nít. Chẳng những công lực bị phế bỏ mà người lại biến thành ngu ngốc. Thật là thứ hình pháp thâm tuyệt nhân hoàn, so với cái chết còn đáng sợ hơn gấp ngàn lần. Chết là mọi việc đều thôi hết, nhưng chết không được mà thảm trạng khiến người ta không dám tưởng tượng.

Ngô Cương tuy chưa hiểu “Phản bản hoàn anh” là gì, nhưng chàng thấy vẻ mặt Nhân Linh cũng đủ biết là môn thâm hình ghê gớm.

Nhân Linh bỗng tính chuyện liều mạng. Râu tóc đứng dựng cả lên, hắn trợn mắt lớn tiếng:

- Lão phu chịu theo số mạng còn các người chẳng sớm thì muộn tất phải trả giá rất đắt.

Hắn chưa dứt lời, người đã nhảy xổ và Cổ Diệp Đồng nhanh như chớp. Hai tay hắn khoằm khoằm như móc câu, chiêu thức rất kỳ ảo chụp tới. Đây là thế đánh liều mạng nên càng khủng khiếp. Hắn tính rằng giết được một tên là đủ vốn mà giết hai tên là có lời rồi.

Nhân Linh đánh thực mạng một cách đột ngột, ra ngoài ý nghĩ của Kim Cương.

Kim Kê Cổ Diệp Đồng băng mình đi tránh né.

Năm tay Kim Cương kia vừa quát tháo vừa phóng chưởng đánh tới.

Tiếng rên rỉ cùng tiếng rú đồng thời vang lên Kim Kê Cổ Diệp Đồng không phải hạng tầm thường, mà tránh không kịp thế đánh liều mạng một cách đột ngột của đối phương. Y rên lên một tiếng loạn choạng lùi lại. Vạt áo trước ngực bị rách toạc, máu tuông ra như suối. Da thịt bị nát nhịn rõ xương. Nếu y tránh chậm chút nữa hay công lực sút kém thì chiêu trảo vừa rồi của đối phương có thể làm cho y gãy xương và chết uổng mạng ngay đương trường.

Tiếng rú thê thảm từ miệng Nhân Linh phát ra. Chưởng chỉ của năm Kim Cương đánh đến vào người hắn khiến hắn miệng học máu tươi, người lão đảo muốn té.

Ngô Cương ngồi trong bụi rậm nhìn ra không khỏi kinh tâm động phách.

Nhân Linh đề tụ hết tàn lực lại nghiêng người đi nhảy xổ vào Phi Thử Đồng Nhâm. Hắn biết mình không còn hy vọng gì nữa, dù cho hắn có đánh chết được cả bọn Kim Cương thì mạng hắn cũng không thoát khỏi bàn tay người đứng trong bóng tối. Huống chi hắn lại không đủ sức để đối địch với năm tên Kim Cương liên thủ hợp lực. Hắn mong chết ngay trong trường để khỏi chịu thảm hình “Phản bản hoàn anh”.

Phi Thử Đồng Nhâm là tay đứng đầu Thập Nhị Kim Cương dĩ nhiên bản lãnh khác thường. Huống hồ lần này y đã chuẩn bị sẵn. Còn Nhân Linh bị thương rồi dù có hung hăng, sức chiến đấu cũng giảm bớt.

Nhân Linh vừa chuyển động thân hình, Phi Thử Đồng Nhâm đã vọt người lên không rất mau lẹ, mắt hắn không kịp nhìn rõ.

Nhân Linh vừa nhảy xổ lại, bóng người trước mắt đột nhiên biến mất thị biết là nguy rồi. Hắn không ngăn ngừa gì nữa, xoay mình sang chụp vào thiếu nữ trung niên.

Nhân Linh đã nhanh, nhưng Phi Thử Đồng Nhâm cũng không chậm chạp. Người y đang lơ lửng trên không liên quan lại rất xảo diệu để phản kích. Thân pháp y thật là tuyệt xảo, đúng với danh hiệu Phi Thử. Lúc y chuyển mình chẳng khác gì con chuột bay.

Giữa lúc Nhân Linh vươn tay ra chụp nhanh như điện chớp thì Phi Thử đã xô tới.

Nhân Linh rên lên một tiếng. Người hấn loạn choạng mấy cái thì đồng thời thiếu phụ trung niên, tức đệ tứ Kim Cương cũng nhảy lại phóng chỉ ra.

Nhân Linh trong mình bị đau kịch liệt, té xuống đường trường.

Thiếu phụ trung niên lạnh lùng nói:

- Nhân Linh! Người đã định liều mạng. Khi liều mạng không xong lại toan tự sát để tránh thảm hình. Nhưng ta nói cho người hay. Sự trù tính của người không ăn thua gì đâu. Bây giờ người nằm thẳng cẳng, người bị kiềm chế thì có muốn tự sát cũng không thể được. Người hãy chuẩn bị lãnh thụ thảm hình “Phản bản hoàn anh”.

Nhân Linh quát lên:

- Con tiện nhân kia! Lão phu chết rồi...

Hắn chưa dứt lời bỗng nghe đánh bốp một tiếng.

Thiếu phụ đã đánh Nhân Linh một cái bạt tai khiến hắn miệng học máu tươi. Nửa mặt hắn sưng vù lên.

Phi Thử Đồng Nhâm bước nhanh lại điểm mấy huyệt đạo của Nhân Linh, thủ pháp rất là kỳ bí.

Nhân Linh rú lên rất thê thảm lăn lộn dưới đất. Toàn thân hắn co rúm lại. Chỉ trong khoảnh khắc hắn hoàn toàn mất hết nhân hình.

Tiếng rú rùng rợn vang lên không gian khiến người nghe phải kinh tâm động phách. Tuy giữa ban ngày mà thanh âm của hắn khiến cho người ta phải ớn da gà.

Tiếng rú dần dần biến thành tiếng rên la. Người Nhân Linh co lại tròn ửng như trái banh coi rất cổ quái.

Phi Thử Đồng Nhâm quát hỏi:

- Người có chịu nói không?

Nhân Linh cố sức la lên:

- Không!

Đồng Nhâm lại quát lên:

- Nhân Linh! Người lên hiểu: Nếu bây giờ người chịu cung xưng thì còn có cơ hội trở lại làm người.

Nhân Linh vẫn một mực:

- Không...không...!

Phi Thử Đồng Nhâm lại hỏi:

- Chỉ một lúc nữa người có biết sẽ đi đến kết quả nào không?

Nhân Linh lúc này tiếng rên đã biến thành tiếng thở hồng hộc chẳng khác gì con thú đã bị thương sắp chết.

Phi Thử Đồng Nhâm lại hỏi:

- Người nhất định không nói ư?

Nhân Linh không trả lời.

Thanh âm khàn khàn trong rừng lại vọng ra:

- Thôi được!

Phi Thử Đồng Nhâm lại phóng ngón tay điểm luôn mấy phát.

Một tiếng rên tựa hồ như từ lòng đất phát ra. Người Nhân Linh co rúm dấy dựa kịch liệt. Chỉ trong khoảnh khắc, tấm thân sáu thước của Nhân Linh biến thành đứa nhỏ dài bốn thước.

Bồn bề im lặng. Màn kịch kinh tâm động phách đã kết thúc. Thân hình Nhân Linh không biến thêm nữa, nó đã co lại còn bằng một nửa, nằm yên không nhúc nhích.

Ngô Cương run lên hỏi:

- Đại nương! Hắn chết rồi ư?

Phạm đại nương đáp:

- Hắn không chết đâu nhưng biến thành si ngốc. Bây giờ người xuất hiện hắn cũng không nhận ra nữa.

Ngô Cương đứng lên hỏi:

- Đại nương! Như vậy há chẳng lỡ mất công việc của tại hạ ư?

Phạm đại nương hỏi lại:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ định lợi dụng hắn để tiến vào Võ Minh.

Phạm đại nương nói:

- Bây giờ người vẫn lợi dụng được. Người đưa hắn lên đường hắn vẫn theo người đi được. Nếu không thể thì người cứ đến thẳng núi Long Trung.

Ngô Cương ồ lên một tiếng, chuồn ra ngoài khu rừng, chạy thẳng vào không trường. Chàng thấy Nhân Linh đầy mình máu me bết lẩn với đất cát rất là nhơ nhớp. Mặt mũi hắn vẫn không thay đổi, nhưng người hắn co nhỏ lại chỉ còn một nửa khiến chàng không khỏi khiếp sợ. Công phu “Phản bản hoàn anh” thật là khốc liệt, nhưng chàng cũng vẫn không đồng tình với hắn vì chàng cũng muốn giết hắn đi.

Thiếu phụ trung niên tiến lại đón tiếp Ngô Cương tự giới thiệu:

- Chúng ta gặp nhau lần này là lần thứ ba rồi. Ta là Ngọc Thổ Huỳnh Kiều Nga.

Phạm đại nương cũng xuất hiện theo. Mụ nghiêm nghị nói:

- Ngô Cương! Người hãy trân trọng thanh Phụng kiếm này.

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Phạm đại nương lại nói:

- Chuyến này người đi núi Long Trung hãy chú ý điều tra xem vì lẽ gì thanh Long kiếm lại lọt vào tay người áo xám.

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế.

Phạm đại nương nói:

- Trước khi bản môn chưa hành động, hay hơn hết là người nên nhẫn lại chờ thời cơ, đừng phô trương càn rỡ bản lãnh của mình.

Ngô Cương cảm thấy không vui. Chàng lạnh lùng đáp:

- Tại hạ xin hết sức nhẫn lại.

Phạm đại nương vẫy tay nói:

- Bây giờ người đưa hắn lên đường.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi:

- Đại nương! Tại hạ xin hỏi đại nương một câu: Giữa Hồ Ma và Kim Cương có mối liên quan thế nào?

Phạm đại nương cười mát đưa mắt nhìn ngũ Kim Cương đáp:

- Chẳng bao lâu nữa ngươi sẽ hiểu hết.

Ngô Cương không sao được chàng nhún vai nói:

- Tại hạ xin cáo từ.

Phạm đại nương vội nói:

- Hãy khoan!

Ngô Cương hỏi:

- Đại nương còn điều chi dạy bảo?

Phạm Đại nương đáp:

- Ngươi phải thận trọng đề phòng cuộc tao ngộ như mấy lần trước lại diễn ra.

Ngô Cương nghĩ tới vụ tâm thần bị kiềm chế ký ức mất hết không khỏi run lên. Nếu không được bọn Vong Ngã hòa thượng cứu viện, Hoa Linh cải tà quy chính để mình khôi phục lại trí nhớ thì hậu quả không biết đến đâu mà lường. Nhưng vụ này chỉ có mấy người biết mà sao Phạm đại nương cũng hiểu rõ?

Rồi chàng lẩm bẩm:

“À phải rồi! Chắc báỉ huynh ta đã tiết lộ. Nếu vậy tin này sẽ đồn đại ra giang hồ...”

Chàng liền gật đầu nói:

- Tại hạ xin cẩn thận. Đa tạ đại nương hết dạ quan hoài.

Phạm đại nương lại hỏi:

- Khoan đã! Ngươi đưa Nhân Linh vào núi Long Trung sẽ giải thích với họ về vụ tao ngộ của hấn như thế nào?

Ngô Cương ngập ngừng đáp:

- Hiện giờ hấn đã thành si ngốc và là một phế nhân. Vây ngươi trình bày thế nào là tùy ở mình. Nhưng điểm này cũng trọng yếu phi thương. Nếu ngươi để lộ cơ quan là đối phương sẽ hủy diệt ngươi bằng bất cứ thủ đoạn nào, nên ngươi nghĩ kế sớm đi.

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Tại hạ sẽ tùy cơ ứng biến.

Phạm đại nương dặn:

- Ngươi phải cẩn thận lắm mới được.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Phạm đại nương nói:

- Vây ngươi đưa hấn đi! Hấn vẫn hành động được song chỉ như người thường không hiểu võ công...

Ngô Cương nói:

- Xin đa tạ những lời chỉ giáo.

Dứt lời chàng kéo Nhân Linh dậy chạy đi. Chẳng mấy chốc ra tới đường quan đạo. Chàng đem Nhân Linh xuống dòng nước bên đường gội sạch quần áo cho hấn. Người Nhân Linh co lại bằng đứa bé, xong áo quần vẫn y nguyên thành ra rộng thùng thình và chùn chét đất. Ngô Cương đành xem lại buộc lên lưng cho hấn.

Bây giờ Nhân Linh biến thành một con quái vật coi chẳng thuận mắt chút nào.

Hai bóng người một lớn một nhỏ theo đường quan đạo cúi mà đi.

Lúc này Ngô Cương chẳng còn úy kỵ gì nữa, vì Nhân Linh đã thành si ngốc. Chỉ còn vấn đề tiến vào núi Long Trung bằng cách nào?

Dọc đường, Nhân Linh thành người bình thường, nhưng Ngô Cương không muốn giết hắn, một mặt vì hắn làm mỗi chàng sẽ vào được Long Trung một cách dễ dàng hơn. Mặt khác cuộc tao ngộ của hắn còn đang khổ hơn là chết.

Ngô Cương lại hy vọng trong bọn Thất Linh có người chủ động đến kiếm chàng hoặc người trong phái Võ Minh đến liên lạc với chàng.

Vào khoảng quá giờ Ngọ đã tới gần khu vực núi non. Đường quan đạo đến đây là hết.

Ngô Cương nghĩ lui nghĩ tới chỉ còn cách đi thẳng vào núi. Chàng liền dẫn Nhân Linh như một cái xác không hồn lên núi.

Nhân Linh cứ lầm lũi mà đi. Còn Ngô Cương tựa hồ một chàng công tử đi du sơn ngoạn thủy. Chỉ khác ở chỗ thắt lưng đeo trường kiếm và thỉnh thoảng mặt lộ sát khí.

Đi một đoạn đường nữa thì trước mặt hiện ra một núi. Cửa núi này rộng chừng năm trượng, sâu đến nửa dặm. Hai bên núi cao ngất trời. Hình thế hiểm trở. Thật là một nơi quan ải hiểm nghèo đạo quân muôn người cũng khó lọt.

Ngô Cương vào tới biên ải biết là sắp có người xuất hiện.

Tuy lòng chàng nghĩ thế nhưng chân vẫn bước đều tiến vào tới cửa ải. Chàng vừa đi vừa tính cách đối phó.

Bỗng có một tiếng quát:

- Đứng lại!

Năm bóng người từ trong vách núi đi ra đứng chắn cửa ải.

Trong bọn này có bốn tên võ sĩ hạng nhất của Võ Minh. Người đi đầu là một lão già mặt đỏ râu dài. Ngô Cương đã gặp lão một lần trên Công Nghĩa Đài. Lão là trưởng lệnh Võ Minh tên gọi Hồ Đại Du.

Ngô Cương cứ lơ đãng như không biết và tỏ ra là người tâm thần bị kiềm chế, mất hết ký ức. Chàng dừng bước lại, mắt lộ hung quang nhìn từng người một.

Hồ Đại Du cùng bốn tên kiếm thủ chắc đã được tin báo trước là Sách Huyết Nhất Kiếm sẽ tới đây, nên chúng thấy chàng mà không kinh ngạc chi hết.

Thù cũ hận mới nổi lên trong lòng Ngô Cương, thần sắc chàng khiến người nhìn phải thấy kinh hãi, nhưng lại hợp với sự tiên liệu của đối phương, chứ không làm cho chúng phải xao xuyến.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du biết rồi vẫn giả vờ hỏi:

- Có phải Sách Huyết Nhất Kiếm đó không?

Ngô Cương tay nắm đốc kiếm chỉ “hử” một tiếng chứ không trả lời.

Năm người đều biến sắc, Hồ Đại Du khoanh tay nói:

- Chúng ta là bạn chứ không phải thù.

Ngô Cương lại hừ lên một tiếng, tay không rời đốc kiếm, khiến cho năm người không khỏi bần khoản. Bọn họ không biết rõ tình hình. Nếu Ngô Cương mà ra tay thì chẳng một ai thoát chết.

Hồ Đại Du chợt nhìn thấy Nhân Linh ở sau lưng Ngô Cương thì sắc mặt biến đổi hắn run lên hỏi:

- Còn vị kia là ai?

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ lạnh lùng hỏi lại:

- Người không nhận ra hấn ư?

Hồ Đại Du lại chăm chú nhìn Nhân Linh rồi ngập ngừng đáp:

- Y...y là...

Ngô Cương rút thanh Phụng kiếm đánh - soạt một cái rồi hùng hổ nói:

- Người không nhận ra hấn thì hiển nhiên không phải là bạn. Người thật đáng chết.

Chàng kéo dài tiếng “chết” khiến người nghe không rét mà run.

Năm tên Kim kiếm thủ bất giác lùi lại phía sau. Bốn tên cầm chuôi kiếm.

Ngô Cương tự nhủ:

- Sao ta không làm thật, hủy diệt năm tên nanh vuốt này đi...?

Hồ Đại Du kinh hãi lạc giọng hỏi:

- Phải chăng vị này là Nhân Linh?

75. Chương 75: Ngô Thiếu Hiệp Dò La Hồ Huyết

Ngô Cương thấy đối phương vẫn nhận ra được Nhân Linh, chàng đồng tâm nghĩ ngay tới hiển nhiên giữa Thất Linh và Võ minh có mối quan hệ không tầm thường. Lúc này Nhân Linh chẳng khác pho tượng gỗ, không lộ vẻ gì.

Bốn tên Kim kiếm thủ nghe tới hai chữ Nhân Linh đều bật tiếng la hoảng, nét mặt rất khó coi.

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Người nói đúng đó!

Hồ Đại Du há miệng lú lười hồi lâu mới ấp úng không ra tiếng:

- Vụ này... là...thế nào đây?

Câu hỏi này Ngô Cương thật khó trả lời. Đồng thời địa vị Hồ Đại Du chàng có thể chẳng cần phúc đáp. Chàng hỏi lại:

- Người là ai?

Chưởng lệnh Hồ Đại Du bị hình thù quái dị của Nhân Linh làm cho khiếp sợ, không để ý nghe rõ câu hỏi của Ngô Cương. Mặt lão co rúm chẳng còn ra hình thù gì nữa. Người hấn run bần bật mà nhìn Nhân Linh.

Bốn tên Kim kiếm thủ cũng mất lời trơ trố ra chiều sợ hãi đến cực điểm. Chúng tự hỏi:

- Con người tại sao lại biến đổi hình thể đến thế được?

Ngô Cương lớn tiếng quát:

- Báo danh đi.

Chưởng lệnh Hồ Đại Du giật nảy mình lên, miệng lắp bắp:

- Lão phu là Chưởng lệnh Hồ Đại Du... . Ở Võ Minh.

Ngô Cương lại hỏi:

- Người quen biết y hay sao?

Hồ Đại Du ấp úng:

- Dạ...dạ...Các hạ tới đây có điều chi dạy bảo?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó người không hỏi được.

Hồ Đại Du:

- Các hạ...

Ngô Cương:

- Người muốn chết chẳng?

Hồ Đại Du và bốn tên Kim kiếm thủ bất giác lùi lại mấy bước nhìn Ngô Cương bằng cặp mắt run sợ, nói không ra lời.

Ngô Cương tự hỏi:

“Ta có nên hủy diệt năm tên nanh vuốt của Võ minh này không?”

Tay kiếm chàng từ từ giơ lên.

Năm người kia trán toát mồ hôi, chân tay luống cuống. Giữa lúc ấy một tiếng quát vọng lại:

- Các người hãy lui ra.

Một người che mặt mình mặc áo xám xuất hiện ra trước mắt. Hắn ở đâu tới không ai nhìn rõ, tựa hồ như ở trong vách đá chui ra.

Hồ Đại Du cùng bốn tên Kim kiếm thủ khác nào như được lệnh đại xá nhất tề lùi lại xoay mình nhìn vào người áo xám che mặt kính cẩn thi lễ rồi tung mình vọt đi, mắt hút vào trong vách đá. Như vậy chứng tỏ vách núi này có chỗ ẩn thân.

Ngô Cương vừa thấy người áo xám che mặt xuất hiện. Sát khí đã nổi lên bùng bùng vì công chúa Hồ Ma, tẩu tẩu của chàng, bị tàn hủy thân thể bởi mưu sâu kế độc của hắn. Chính chàng cũng mấy lần suýt mắc tay độc thủ.

Địa vị chương lệnh Hồ Đại Du đối với người áo xám che mặt còn cung kính như vậy thì hiển nhiên người này có một địa vị rất tôn sùng trong Võ Minh. Nhưng hắn là ai? Tại sao hắn không dám lộ chân tướng với mọi người.

Ngô Cương đưa mắt nhìn thanh Long kiếm cài ở sau lưng đối phương bầu máu nóng của chàng lại sôi lên sùng sục vì cái đó là vật của bào huynh chàng sao lại lọt vào tay hắn? Trong vụ này tất có sự nghi kỵ...

Người áo xám che mặt nhìn chăm chăm vào Nhân Linh. Hắn cũng run lên bần bật, hồi lâu mới thốt lên lời:

- Sách Huyết Nhất Kiếm!... Sao y lại... biến thành hình thù này!

Ngô Cương rung trường kiếm một cái rồi lạnh lùng hỏi lại:

- Các hạ là ai?

Người áo xám che mặt sững sờ một chút rồi dường như tỉnh ngộ. Hắn ồ lên một tiếng, đáp:

- Là bạn của thiếu hiệp.

Ngô Cương không khỏi cười thầm, nhưng nét mặt vẫn không thay đổi, lớn tiếng hỏi lại:

- Sao tại hạ lại không quen biết?

Người che mặt đáp:

- Lệnh sư thư có biết bản nhân.

Ngô Cương hỏi lại:

- Tệ sư thư có biết các hạ ư?

Người áo xám che mặt gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương giục:

- Các hạ báo danh đi!

Người áo xám che mặt nói:

- Hãy tạm hoãn chuyện đó rồi sẽ bàn sau ông bạn của thiếu hiệp.

Hắn vừa nói vừa rảo bước tiến lại gần Nhân Linh. Ngô Cương giờ thanh Phụng kiếm lên như sắp đâm tới.

Người áo xám che mặt đành phải dừng bước, hoảng hốt la lên:

- Buông tay kiếm xuống.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Nếu các hạ không trả lời minh bạch thì ta sẽ giết các hạ đó.

Cặp mắt lộ sát khí rùng rợn, chàng cảm phần thật chứ không phải giả vờ. Chàng hận đến cực điểm cơ hồ không ngăn nổi sự xúc động.

Người áo xám che mặt lại nói:

- Bản nhân là bạn chí thân của lệnh sư thư.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ buông kiếm xuống hỏi:

- Nhưng cũng phải có danh hiệu chứ?

Người áo xám che mặt đáp:

- Dĩ nhiên là có, song tạm thời chưa tiện nói ra.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp:

- Để lúc khác sẽ cho thiếu hiệp hay.

Ngô Cương lại hỏi:

- Các hạ có phải là người trong Võ minh không?

Người che mặt đáp:

- Phải.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ muốn gặp Minh chủ.

Người che mặt hỏi:

- Để làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Để báo thù.

Người che mặt hỏi lại bằng một giọng kinh hãi:

- Sao? Báo thù ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Tại hạ kiếm kẻ thù để đòi nợ máu. Người bạn đồng hành với tại hạ là Nhân Linh đến đây một mặt để tra hỏi tể sư thư lạc lõng nơi đâu, một mặt chờ kẻ thù tìm đến.

Người che mặt thở phào một cái hỏi:

- Lệnh sư thư vẫn chưa có tin tức gì hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Không có.

Người che mặt hỏi:

- Việc kiểm tông tích lệnh sư thư và việc báo thù là hai việc riêng biệt. Minh chủ sẽ chủ trương cho thiếu hiệp. Bây giờ thiếu hiệp hãy nói trước: Tại sao ông bạn lại biến ra hình thù thế này?

Ngô Cương đáp:

- Giữa đường bọn tại hạ bị phục kích phải chia nhau nghinh địch. Đến lúc tụ hội thì y đã thay đổi nguyên hình...

Người che mặt la lên:

- Có chuyện đó ư? Địch nhân như thế nào?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Tại hạ không biết. Những kẻ đối thủ với tại hạ đều chết hết.

Người che mặt ngơ ngẩn một lúc rồi nói:

- Để bản nhân xem quý hữu tình trạng như thế nào...

Ngô Cương ngắt lời:

- Không được.

Người che mặt hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Vì chưa hiểu thân thế các hạ. Tại hạ đã bảo nếu các hạ không nói rõ thì đừng hòng sống.

Người che mặt hỏi:

- Bản nhân nói danh hiệu, liệu thiếu hiệp có nhận ra được không?

Ngô Cương đáp:

- Các hạ bỏ tấm khăn che mặt ra để tại hạ nhìn rõ chân tướng.

Người che mặt nói:

- Cái đó không được?

Ngô Cương nói:

- Nếu thế thì các hạ chỉ có một con đường chết.

Chàng vừa nói vừa giơ kiếm lên và tiến về phía trước...

Người áo xám che mặt lùi lại một bước rút thanh Long kiếm ra đánh “soạt” một cái. Dưới ánh sáng mặt trời, Ngô Cương thấp thoáng nhìn thấy trên thanh kiếm của đối phương có hình con rồng nhe nanh múa vuốt.

Ngô Cương bật qua kẽ răng mấy tiếng:

- Các hạ nhất định phải chết!

Chàng đã cùng người che mặt động thủ rồi. Đối phương không phải là địch thủ của chàng. Hiện giờ chàng lại tăng lên sáu mươi năm công lực thì dĩ nhiên hẳn chẳng thể nào thoát được dưới lưỡi kiếm của chàng.

Bầu không khí trong trường đột nhiên khẩn trương vô cùng! Xem chừng không còn cách nào tránh được sự đổ máu.

Trong khoảng thời gian chớp nhoáng này, Ngô Cương đã xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng muốn giết đối phương lắm, nhưng vụ bí mật về Long kiếm có ảnh hưởng đến kế hoạch tiến vào Võ minh không?

Rồi chàng tự nhủ:

- Chi bằng ta mượn cơ hội động thủ để coi chân tướng đối phương.

Trong lòng nghĩ vậy, chàng hắng giọng một tiếng rồi vòng kiếm tấn công nhanh như điện chớp. Khí thế mãnh liệt kinh người!

Choang một tiếng vang lên! Thanh Long kiếm tóe ra một tia lửa. Người áo xám che mặt loạng choạng lùi lại liền mấy bước.

Ngô Cương không muốn giết hẳn nên chiêu kiếm của chàng tấn công một cách thành thực chưa biến hóa thành sát thức. Nếu không thì người che mặt chẳng chết cũng bị trọng thương.

Bỗng một tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Mũi kiếm của Ngô Cương đã chỉ vào trước ngực người áo xám che mặt. Chiêu kiếm này cực kỳ thần tốc.

Người áo xám che mặt lạc giọng ấp úng:

- Thiếu hiệp... Hãy dừng tay!... Bản nhân còn có điều muốn nói...

Lại một tiếng la hoảng vang lên! Tấm khăn che mặt của người áo xám đã bị Ngô Cương kéo ra.

Một bộ mặt nham hiểm độc ác, dưới cằm để túm râu dê, má bên trái có vết chàm xanh.

Ngô Cương giật bắn người lên lùi lại ba bước, buộc miệng la:

- Địa Linh!

Chàng không bao giờ ngờ tới người áo xám che mặt lại là Địa Linh, nhân vật thứ hai trong Thất Linh.

Địa Linh trà trộn vào trong Võ minh ẩn mình, trách nào hắn không dám tiết lộ bản tướng.

Trong Võ minh thường có nhân vật các phái lui tới thường xuyên. Năm trước Thất Linh giáo lên huyết kiếp, võ lâm ở trung nguyên chưa từng quên lãng. Nếu bộ mặt thật của hắn bị phanh phui thì hậu quả thật khó mà lường được.

Thất Linh giáo bị Võ lâm Minh chủ đương nhiệm trừ diệt, thế mà bọn Thất Linh chẳng những không mưu đồ cuộc trả oán lại cấu kết với kẻ thù. Đồng thời Thất Linh giáo tro tàn khói lạnh theo như những trông thấy thì chẳng còn một người nào sống sót. Nhưng bọn Thất Linh lại bình yên vô sự thì thật là một điều không ai hiểu được.

Thanh Long kiếm lọt vào tay Địa Linh, vậy bào huynh của Ngô Cương là Ngô Hùng lạc lõng nơi đâu nhất định cứ điều tra ở Thất Linh là ra hết.

Thư Linh chết rồi, Nhân Linh đã thành tàn phế, Hoa Linh cải tà quy chánh. Bọn Thất Linh còn lại bốn người.

Địa Linh mắt đầy sát khí hầm hầm nhìn Ngô Cương không chớp. Hồi lâu hắn mới lên tiếng hỏi:

- Lão phu đã nói chúng ta là bạn. Thiếu hiệp có tin không?

Ngô Cương cố dằn sát khí, thung thảng đáp:

- Tại hạ tin rồi.

Địa Linh nói:

- Nếu vậy thiếu hiệp thu kiếm về đi.

Hiển nhiên hấn đối với Ngô Cương hãy còn có lòng cảnh giới. Ngô Cương ngẫm nghĩ một chút rồi quyết định phanh phui những điều bí mật.

Chàng liền theo lời thu kiếm về tra vào vỏ.

Địa Linh lượm tấm khăn lên che mặt lại rồi nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Trước mặt người thứ ba thiếu hiệp không nên kêu tên hiệu của lão phu.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy phải xưng hô cách nào?

Địa Linh đáp:

- Thiếu hiệp cứ kêu lão phu bằng Hôi y bằng hữu (Người bạn áo xám) là được.

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ nhớ rồi.

Bây giờ Địa Linh không còn úy kỵ gì nữa, hấn tiến lại trước mặt Nhân Linh cất tiếng run run gọi:

- Tam đệ! Tam đệ!

Nhân Linh ngớ ngẩn cười hì hì mà chẳng nói sao.

Địa Linh lại hỏi:

- Tam đệ! Sao tam đệ lại biến ra hình dạng này?

Nhân Linh vẫn không phản ứng.

Địa Linh khóe mắt cực kỳ bi phẫn. Hấn đưa tay sờ vào những huyết đạo lớn nhỏ trong mình Nhân Linh thì không thấy gì khác lạ, chỉ có công lực toàn thân mất hết, người biến thành si ngốc, thân hình nhỏ bé lùn tịt. Hấn tự hỏi:

- Y bị thứ công phu gì làm hại? Hay bị một thứ được lực nào ra thế này?

Địa Linh buồn rầu thở dài chăm chú ngó Ngô Cương ngập ngừng nói:

- Đáng tiếc lệnh sư thư không hiểu lạc lõng nơi đâu...

Ngô Cương hỏi:

- Y làm sao?

Địa Linh đáp:

- Y nghiên cứu các loại được vật kỳ lạ, may ra có thể cứu được Nhân Linh.

Ngô Cương trong lòng đã hiểu rõ chẳng có thuốc nào chữa được Nhân Linh và Hoa Linh vĩnh viễn không xuất hiện nữa, nhưng ngoài mặt chàng làm bộ hoảng hốt hỏi:

- Chẳng lẽ Võ Lâm Minh chủ cũng không hiểu đệ sư thư lạc lõng nơi đâu hay sao?

Địa Linh ngớ ngẩn một chút rồi đáp:

- Y biết thế nào được?

Ngô Cương nói:

- Trước khi Nhân Linh bảo tại hạ là đệ sư thư hiện ở núi Long Trung nên tại hạ mới tới đây.

76. Chương 76: Thục Viên Xuất Hiện, Cửu Phong Thảm Tử

Địa Linh đáp:

- Lệnh sư thư không ở đây. Theo chỗ lão phu biết thì Võ lâm Minh chủ đang hết sức mở cuộc điều tra vụ này.

Ngô Cương hỏi:

- Bây giờ ta tiến vào hay rút lui?

Địa Linh đáp:

- Dĩ nhiên là tiến vào.

Ngô Cương hỏi:

- Bây giờ đã đi chưa?

Địa Linh đáp:

- Thiếu hiệp hãy theo lão phu.

Địa Linh ôm Nhân Linh lên rồi theo đường hẻm núi chạy trước, Ngô Cương theo sau.

Vào đường hẻm chừng mười trượng, Địa Linh tung mình nhảy lên một phiến đá lồi ra trên vách mé hữu. Phiến đá này rộng chừng năm thước cách mặt đất chừng bốn trượng.

Phía sau tảng đá hiển nhiên là một cửa động.

Cửa động này khá rộng có thể hai người sánh vai mà đi. Công cuộc ở đây nửa là thiên nhiên, nửa do nhân công kiến thiết.

Ngô Cương cố ý hỏi:

- Đây có phải là đường thông vào tổng đàn không?

Địa Linh vừa chui vào động vừa tiếp:

- Đây là đường bí mật đi vào tổng đàn, sơ với đường ở phía trước núi gần được quá một nửa.

Ngô Cương ồ một tiếng không nói gì nữa.

Đường vào động càng sâu càng tối tăm ẩm thấp. Vào tới hai mươi trượng thì chỉ thấy tối om, song mục lực của Ngô Cương vẫn có thể nhìn thấy mọi vật.

Vào sâu chừng nửa dặm, đột nhiên trong động xuất hiện những ánh lân quang. Cứ mười trượng lại có một chòm ánh sáng soi vào trong động đầy quỷ khí Ngô Cương chẳng để ý làm gì.

Ánh lửa lân tinh phát ra một mùi hương xạ ngào ngạt. Ngô Cương biết đây tất là một thứ kỳ độc nhưng trong người chàng đã có khả năng trị độc nên chẳng thấy phản ứng chi hết. Nếu là người khác thì e rằng muốn đi nửa bước cũng khó lòng.

Đường vào động có rất nhiều ngã. Ngô Cương chú ý nhìn bộ pháp của Địa Linh theo hắn đi quanh co bảy, tám chỗ rồi chàng hiểu mỗi khi gặp lân hỏa ở mé tả thì quanh sang mé hữu hay ngược lại mà đi. Cứ thế tiến vào.

Ngô Cương nghĩ thầm:

- Nếu trong động đặt cơ quan ở những chỗ ngã ba, chẳng cần người canh giữ thì dù là tay cao thủ bản lãnh ngang trời cũng khó lòng vào được. Có vào đây mới biết là Võ minh khai thác một đường bí mật đến thần tiên cũng khó lòng vượt qua.

Chàng ước lượng hành trình thì đi chừng được trên ba dặm, ở phía xa xa mới lộ ánh sáng.

Khi tới gần mới thấy đây là một gian thạch thất rộng rãi, có ánh Minh châu lóa mắt. Cách bố trí rất xinh đẹp chẳng khác một nơi cung thất.

Ngoài cửa thạch thất hai bên có hai tên kim kiếm thủ đứng gác.

Chỉ trong nháy mắt vào tới trước cửa thì hai bên tả hữu lại hiện ra hai đường nhỏ, cửa ngõ khép chùng, thấp thoáng có bóng người. Không ngờ cung thất bí mật trong lòng núi lại rộng lớn đến thế.

Hai tên kim kiếm thủ thấy Địa Linh đi tới liền khom lưng cúi đầu thi lễ.

Địa Linh rảo bước tiến vào nhà hoa sảnh. Hắn không dừng bước, lại xuyên qua cửa ngách. Phía trong cửa ngách lại có một đường hầm, nhưng tình trạng đường hầm này khác hẳn với đường hầm ngoài kia. Vách đá mài nhẵn bóng và có ánh minh châu soi sáng.

Đường hầm này dẫn đến ba gian thạch thất.

Địa Linh tiến vào gian mé hữu, Ngô Cương cũng vào theo.

Trong nhà đầy đủ bàn ghế giường sập sạch như lau không dính chút bụi bặm.

Địa Linh đặt Nhân Linh xuống giường rồi quay lại bảo Ngô Cương:

- Thiếu hiệp hãy ngồi nghỉ tự nhiên.

Ngô Cương theo lời ngồi xuống một cái ghế tựa. Chàng hỏi:

- Đây có phải là tổng đàn không?

Địa Linh đáp:

- Không phải.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy đây là ở chỗ nào?

Địa Linh đáp:

- Đây là chỗ ở của nội quyền Võ Minh.

Ngô Cương ồ lên một tiếng. Dù chàng cố ý giả trang mà vẫn không khỏi lộ vẻ ngạc nhiên, nhưng Địa Linh không rảnh để ngó tới sắc mặt chàng.

Địa Linh đặt Nhân Linh nằm ngửa xuống giường rồi kiểm tra kỹ lại một lần nữa mà vẫn không tìm ra được manh mối gì. Sau cùng hắn lại bỗng Nhân Linh lên nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Thiếu hiệp hãy tạm trú ở trong nhà này chờ một lúc sẽ có người đưa đồ ăn thức uống vào cho. Thiếu hiệp cần nhớ một điểm là những người ở đây đều là bạn hữu của thiếu hiệp...

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ biết rồi.

Địa Linh ôm Nhân Linh ra khỏi nhà.

Ngô Cương ngồi lẳng lặng ngẫm nghĩ:

- Bây giờ ta đã vào nơi đầm rồng hang cọp, vậy mọi việc phải trù tính rồi mới hành động. Xem chừng giữa Võ minh và Thất Linh có mối quan hệ sâu xa và thần bí, ta phải tìm cách khám phá cho ra. Đối phương dụ ta vào tận ổ Võ minh là để lợi dụng làm công cụ đối địch. Tại sao họ không đem mình đến trụ sở công khai mà lại đem đến nơi thần bí này?

Bất giác chàng cảm tạ Nhất Linh đã thi hành tà thuật cho chúng mất trí. Nếu không thì việc chàng muốn trả thù Võ lâm Minh chủ, nếu chàng chỉ căn cứ vào võ công sẽ thành ảo tưởng. Kẻ thù chỉ cần ỷ vào bí mật này cũng đủ vững như bàn thạch không còn lo ngại gì. Ngô Cương nhất thời bao nhiêu việc bí mật muốn điều tra cũng chẳng thể nào tìm ra được manh mối.

Miệng chàng lẩm bẩm mấy tiếng “Chỗ ở của nội tuyến”, trái tim chàng đập loạn lên. Chàng lại nhớ tới Lã Thục Viên đã vì ái tình mà hi sinh rất lớn lao. Chắc hiện giờ nàng cũng ở trong cái ổ bí mật này.

Theo những tin tức mới đây của báỉ huynh chàng là Tống Duy Bình và hộ pháp Địa Cung là Dịch Vinh Thọ thì Lã Thục Viên bị phế bỏ công lực và bị giam cầm. Phải chăng nơi giam nàng cũng gần đây?

Nhớ đến Lã Thục Viên, Ngô Cương ngồi đứng không yên, tâm thần rối loạn chẳng biết làm thế nào cho được.

Chàng thiếu Lã Thục Viên một món nợ không có cách nào đền đáp xứng đáng. Tâm linh chàng rất đau đớn. Chỉ đến lúc nằm thẳng cẳng trong phần mộ thì mới thoát khỏi những mối đau khổ hành hạ.

Thế rồi nổi oán độc Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong lại bốc lên ngàn ngút.

Bỗng có tiếng bước chân người vọng lại. Hai thiếu nữ áo xanh đã tới trước cửa, tay bưng những đồ ăn uống.

Cặp mắt Ngô Cương nhìn chăm chăm vào mặt hai thiếu nữ, nổi oán hận vẫn chưa tiêu tan.

Hai thiếu nữ sợ quá đưa mắt nhìn nhau, đứng ở ngoài cửa ngần ngừ không dám tiến vào.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ trong lòng:

- Ta có thể nghe ngóng tin tức Lã Thục Viên ở nơi hai ả nữ tỳ này. Nhưng biết hỏi bằng cách nào cho chúng nó ra?

Rồi chàng tự nhủ:

- Hiện giờ ta đang giả vờ làm người bị kiềm chế tâm thần, mất hết ký ức. Nếu ta mở miệng hỏi có thể tiết lộ cơ mưu và làm hư việc lớn.

Hai thiếu nữ ngần ngừ một lát rồi đánh bạo tiến vào phòng đặt cơm rượu xuống bàn, không nói nửa lời đã bỏ đi ngay chẳng khác trốn tránh hung thần.

Ngô Cương không nhin được quát lên:

- Đứng lại!

Hai thị nữ áo xanh toàn thân run bần bật. Chúng khiếp sợ xoay mình lại đứng tựa vào tường, hoa dung thất sắc.

Ngô Cương trong lúc nhất thời chưa biết hỏi câu gì thì một trong hai thị nữ khép nép hỏi:

- Thiếu hiệp có điều chi dạy bảo?

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rồi hỏi lại:

- Các người hầu hạ ai?

Thị nữ đáp:

- Bọn tiểu tỳ thị phụng phu nhân.

Ngô Cương hỏi:

- Phu nhân nào?

Thị nữ đáp:

- Minh chủ phu nhân.

Giữa lúc ấy một bóng vàng xuất hiện ngoài cửa.

Ngô Cương vừa thấy bóng người này lập tức nín thở. Huyết dịch trong người dường như dừng lại. Da mặt chàng bắt đầu cử động.

Đó chính là con người hồng nhan bạc mệnh Lã Thục Viên mà chàng ngày đêm tưởng nhớ. Nàng biến đổi rất nhiều dường như mất hẳn nguyên hình.

Trước kia nàng xinh đẹp bao nhiêu mà bây giờ nàng tiều tụy chẳng khác bông hoa ủ rũ. Cặp mắt thất thần, da mặt xám ngắt không còn một chút huyết sắc tựa như người mắc bệnh kinh niên.

Lã Thục Viên lúc này có thể ví với bông hoa đậu khấu mà tuổi xuân đã mất biến không còn tông tích đâu nữa. Trước kia nàng là thiếu nữ kiều ngạo mơ tưởng mộng đẹp mà lúc này nàng lạnh lẽo như nước hồ.

Ngô Cương tự hỏi:

“Nàng đã hi sinh bằng ái tình và đã được đền bồi bằng cái gì?”

Mắt chàng lơ mờ, trái tim nàng như bị cứa xé...

Lã Thục Viên nhìn hai ả vẫy tay nói:

- Các người xuống đi!

Chúng liền dạ một tiếng rồi đưa mắt nhìn Ngô Cương vừa lật đặt lùi lại ngoài cửa, mắt hút vào trong đường hầm.

Lã Thục Viên vẫn không nhúc nhích, đứng ngây người như tượng gỗ bên ngoài cửa phòng. Nét mặt trở như đá bất đầu biến đổi từ màu trắng lợt sang màu hồng. Da thịt cử động rồi hai hàng nước mắt trào ra.

Ngô Cương ngồi ngay người lên, chàng quên mình hiện ở nơi đâu.

Lã Thục Viên cất giọng thê lương khiến người nghe phải nao nao trong dạ. Nàng hỏi:

- Thiếu hiệp còn nhận được ta nữa không?

Câu hỏi này thức tỉnh Ngô Cương trở về sự thực. Chàng muốn ôm lấy nàng để dốc bầu tâm sự đau khổ bấy lâu nay. Nhưng lý trí đã ngăn cản chàng không cho làm thế. Nếu bộ mặt giả dối của chàng bị tiết lộ thì chết sống còn là việc nhỏ mà chàng quyết chẳng thể cứu nàng thoát khỏi hang hầm. Nhưng chàng cũng là người như ai thì việc đè nén mối cảm xúc không phải chuyện dễ dàng. Đồng thời chàng còn một mối lo nữa là biết đâu Địa Linh chẳng cho Lã Thục Viên ra để dò xét trạng thái của mình.

Vì thế mà trong lúc nhất thời chàng không dám lên tiếng, nội tâm chàng đau khổ thật không bút nào tả xiết.

Lã Thục Viên da mặt co rúm. Hai hàng nước mắt tuôn rơi tằm tã. Nàng nói như để mình nghe:

- Dĩ nhiên thiếu hiệp... không nhận ra ta được nữa... vĩnh viễn không được.

Ngô Cương đứng phắt dậy. Chàng toan liêu lĩnh không úy kỵ gì nữa dắt Lã Thục Viên rời khỏi chốn này rồi ra sao thì ra.

Lã Thục Viên vội lùi lại hai bước. Nàng nghiêng răng cất bước vào phòng đến trước mặt Ngô Cương nói:

- Để ta kính mời thiếu hiệp một chung rượu.

Dứt lời, nàng rót đầy chung rượu, nét mặt thoáng lộ nụ cười thê thảm, cầm chung rượu đưa lên miệng Ngô Cương.

Động tác này khiến Ngô Cương rất đổi ngạc nhiên. Chàng toan mở miệng thì thấy trái tim đau nhói lên. Chàng bật tiếng la hoảng, lùi lại mấy bước. Một lưỡi dao trủy thủ sáng loáng cắm vào ngực chàng. Lập tức nửa người chàng nhuộm đỏ máu tươi.

Ngô Cương rất đổi ngạc nhiên, đứng thộn mặt ra chẳng hiểu chuyện gì. Chàng tự hỏi:

- Tại sao nàng hạ thủ đâm mình?

Lưỡi dao trủy thủ dài nửa thước đâm ngập vào khá sâu, chỉ còn phân nửa chìa ra ngoài. Nếu nàng đâm ngập tận chuôi tổn thương đến tim phổi thì tất chàng phải chết rồi.

Chàng ngó Lã Thục Viên chậm chạp, không cảm tức cũng không thù hận mà chỉ kinh hãi.

Lã Thục Viên mặt xám như tro tàn. Nàng cơ hồ kiệt lực phải đứng tựa vào bàn cho khỏi ngã.

Choang một tiếng! Chung rượu rót xuống đất vỡ tan tành. Miệng lấp bắp:

- Ta...ta...thành vô dụng mất rồi.

Ngô Cương bình tĩnh hỏi:

- Nàng...định giết ta ư?

Lã Thực Viên nghiêng rằng đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Người đáng chết lắm. Đời sống của người không còn ý nghĩa gì nữa. Người sống còn đáng sợ hơn người chết.

Ngô Cương động tâm hiểu ngay Lã Thực Viên không nỡ thấy mình biến thành cái xác chết biết đi biết đứng để người ta lợi dụng làm công cụ giết người, nên nàng hạ độc thủ. Nội tâm nàng đau đớn đến cực điểm. Hành động này cũng do tình yêu mà ra.

Lã Thực Viên lại cất tiếng cực kỳ thê thảm nói:

- Bây giờ người giết ta đi!

Ngô Cương từ từ rút lưỡi dao trủy thủ ra. Chàng điểm huyết cầm máu. Nét mặt không lộ vẻ đau đớn chút nào. Giả tỷ bây giờ Lã Thực Viên lại đâm chàng mấy dao nữa, chàng cũng quyết chẳng chau mày.

Lã Thực Viên đột nhiên lớn tiếng la.

- Người giết ta đi! Đừng để ta như thế này nữa.

Tiếng la ai oán như đứt ruột khiến ai nghe cũng phải động lòng.

Ngô Cương toan mở miệng thì bóng người thấp thoáng xuất hiện. Hiển nhiên là gã thư sinh áo lam.

Ngô Cương cặp mắt long lên. Bầu máu nóng sôi sùng sục. Người mới tới chính là Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong.

Mục quang Khúc Cửu Phong vừa chạm vào ánh mắt của Ngô Cương, gã đã toàn thân run bần bật. Vẻ mặt cực kỳ khủng khiếp. Gã đứng ngoài cửa phòng không dám tiến vào một bước, cất tiếng run run hỏi:

- Viên muội! Chuyện gì vậy?

Lã Thực Viên quay phắt lại đáp:

- Ta muốn giết y.

Khúc Cửu Phong hai hàm răng run cầm cập, gã máy môi một lúc mới thốt lên lời:

- Viên muội! Đi thôi!

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Đi được ư?

Khúc Cửu Phong sắc mặt lợt lạt ngẫm nghĩ một lúc rồi cười gượng nhìn Ngô Cương nói:

- Các hạ! Tệ thế muội có điều mạo phạm. Xin các hạ nể mặt Minh chủ đừng chấp với y... Y không có võ công... Vả lại.

Vả lại làm sao gã không nói nữa. Gã thấy Ngô Cương không có phản ứng gì quay lại bảo Lã Thực Viên :

- Thế muội! Thế muội hãy theo ta!

Lã Thực Viên nở nụ cười thê thảm lớn tiếng quát:

- Khúc Cửu Phong ta cho người hay sở dĩ ta còn ngậm đắng nuốt cay trộm sống là để thấy mặt y lần cuối cùng. Đời ta không còn ý nghĩa gì nữa. Ta chỉ mong chết trong tay y...

Khúc Cửu Phong run lên nói:

- Thế muối! Thế muối không nên nghĩ vậy. Tiểu huynh vẫn thiết tha yêu thế muối...

Lã Thực Viên gạt đi:

- Câm miệng ngay! Người đừng nói cho bản tai ta. Ta hận mình chẳng thể ăn tươi nuốt sống được người.

Khúc Cửu Phong lấp bắp:

- Thế muối...thế muối...

Lã Thực Viên nghiêng răng ngắt lời:

- Khúc Cửu Phong người sắp chết đến nơi rồi.

Khúc Cửu Phong da mặt co rúm lại, mắt lộ hung quang, nhưng gã bình tĩnh lại đổi giọng năn nỉ:

- Thế muối! Chúng ta hãy thay đổi địa vị...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Khúc Cửu Phong! Người sợ y chẳng? Y không giết người đâu vì y đã mất hết bản tính rồi..

Nước mắt tuôn ra như suối, nàng thương tâm đến cực điểm.

Ngô Cương cũng nát ruột tan hồn.

Lã Thực Viên đột nhiên rút cây trâm cài mái tóc. Người nàng nhảy xổ về phía trước nhằm đâm vào Ngô Cương.

Khúc Cửu Phong la lên một tiếng quái gở:

- Ối! Thế muối đừng làm vậy!

Cây trâm đâm vào trước ngực Ngô Cương khá sâu. Chàng khẽ run một cái, trợn mắt nhìn Khúc Cửu Phong đầy vẻ oán độc, khiến người không rét mà run.

Lã Thực Viên nét mặt hung dữ như quỷ sứ rút cây trâm ra. Tay trái nàng đập vào trước ngực Ngô Cương thét lên:

- Cương ca ca! Ca ca giết tiểu muối đi!

Thanh âm nàng thê thảm tưởng người gan tím dạ khắc cũng phải chau mày rơi lệ.

Hiển nhiên nàng vẫn có ý chọc giận để Ngô Cương giết nàng.

Khúc Cửu Phong thấy tình thế nguy cấp run lên nói:

- Thế muối! Tiểu huynh đi mời thế thúc.

Gã vừa xoay mình thì Ngô Cương đã đứng chắn trước mặt khiến gã sợ hết hồn. Thân pháp Ngô Cương thật là thần tốc, trừ loài quỷ mỵ, con người không tưởng mau lẹ đến thế được.

Khúc Cửu Phong miệng lấp bắp:

- Các hạ...

Gã nói không thành tiếng. Tử thần ám ảnh chung quanh rồi bao phủ toàn thân gã.

Ngô Cương nghiêng răng ken két, nói dần từng tiếng:

- Ta muốn chặt vụn người ra từng mảnh.

Khúc Cửu Phong chẳng còn hồn vía nào nữa. Trán nổi gân xanh. Mồ hôi nhỏ giọt, hắn phải lùi hoài.

Huych một tiếng, chân gã vấp vào ngưỡng cửa ngã ngửa ra trong phòng. Nhưng gã đứng dậy được ngay.

Ngô Cương lạng người một cái đến gần cửa phòng.

Khúc Cửu Phong thét lên:

- Y vẫn còn tỉnh táo chứ không biến tính đâu.

Lã Thục Viên tia mắt chiếu ra những tia khác lạ nhìn chăm chăm vào Ngô Cương. Nàng muốn chứng nghiệm xem lời nói Khúc Cửu Phong là chân hay giả.

Lúc này Ngô Cương ngoài cửu hận cùng sát khí, chàng không nghĩ gì nữa. Tay chàng nắm lấy tay Lã Thục Viên có lưỡi dao trủy thủ, chàng bước qua ngưỡng cửa nghiêng rằng nói:

- Khúc Cửu Phong! Bây giờ đã đến lúc ngươi phải trả nợ rồi đây.

Khúc Cửu Phong lại lùi lại hai bước thì lưng gã đụng vào tường. Mặt gã trông không còn hình thù gì nữa.

Lã Thục Viên hô lên:

- Cương ca ca! Chẳng lẽ ca ca thật tình...

Khúc Cửu Phong chuồn lại góc phòng nhanh như chớp. Gã ấn một cái vào tường. Một khuôn cửa ngầm hiện ra...

Đồng thời Ngô Cương đã nắm chặt lấy tay hắn.

Bình một tiếng! Khúc Cửu Phong xoay bàn tay đánh lại một chưởng thực mạng trúng vào vai bên tả của Ngô Cương. Nếu là người khác thì không chịu nổi đòn này. Nhưng Ngô Cương hiện giờ đã có hai trăm năm công lực nên phát chưởng vừa rồi đối với chàng chẳng thấm thía gì.

Khúc Cửu Phong mở miệng kêu la cứu mạng ầm lên. Tiếng kêu cứu chưa dứt đã bị Ngô Cương xoay tay đánh một chưởng khiến cho tiếng kêu của gã biến thành tiếng ru thê thảm.

Phát chưởng của Ngô Cương khá nặng, Khúc Cửu Phong bị gãy răng, đứt môi. Mũi tóe máu đỏ lôm.

Lã Thục Viên sắc mặt lợt lạt bỗng ửng đỏ. Trên môi nàng lộ một nụ cười đau khổ, dường như nàng đã được như nguyện.

Tay trái Ngô Cương nắm lấy tay mặt Khúc Cửu Phong vặn về đằng sau bật lên những tiếng “rắc, rắc”. Xương tay mặt gã bị gãy rồi! Gã rú lên một tiếng thê thảm.

Tay mặt Ngô Cương cầm lưỡi trủy thủ khoa vào mặt Khúc Cửu Phong, chàng cảm hận rít lên:

- Quân chó má này! Ta chờ mi một ngày cũng là lâu lắm!

Con người chồng chất hận độc trong lòng lúc hành động thật là khủng khiếp!

Lưỡi trủy thủ huy động trên người Khúc Cửu Phong. Những tiếng rú rùng rợn vang lên không ngớt làm vang động khắp căn nhà. Ngô Cương nổi lên những tràng cười rộ.

Những tiếng rú thê thảm! Máu chảy thịt rơi. Cảnh tượng thảm khốc đến độ người ta không dám nhìn vào.

Tiếng cười hô hố khiến cho trường máu tanh càng thêm phần rùng rợn.

Bỗng một tiếng quát vang:

- Dừng tay!

Từ bên cửa vọng vào cơ hồ làm thủng cả lá nhĩ.

Người che mặt áo xám tức Địa Linh, Minh chủ phu nhân Thi Ngọc Nương và hai lão áo đen đồng thời xuất hiện.

Ngô Cương tuy ở trong trạng thái điên cuồng, nhưng vẫn giữ được một phân cảnh giác. Chàng đưa tay đè lấy hàm dưới Khúc Cửu Phong khiến gã không la thành tiếng được. Chàng sợ gã nói lên để tiết lộ tâm thần chàng đã trở lại bình thường.

Tiếng cười ngưng bật. Tiếng rú cũng nhỏ dần. Nhưng lưỡi trủy thủ vẫn tiếp tục lia cắt trên mình Khúc Cửu Phong máu thịt bấy nhầy.

Địa Linh lại quát:

- Dừng tay!

Còn ba người kia bị trường máu tanh rừng rợn làm cho kinh hãi đến thộn mặt ra.

Ngô Cương vẫn lơ đi như không nghe tiếng.

Mình chủ phu nhân Thi Ngọc Nương lớn tiếng la:

- Kiểm chế gã đi!

Hai lão già áo đen sầm sầm bước vào phòng.

Ngô Cương mắt đỏ sọc trợn lên nhìn. Hai lão già ngăn người ra dừng bước.

Khúc Cửu Phong rú lên một tiếng dài tối hậu. Ngô Cương buông tay ra. Gã té phục xuống đất nằm co ro, trông không còn nhìn ra hình người nữa mà chỉ là đồng thịt nát đầm đìa máu tươi.

Địa Linh run bần bật trở vào Lã Thực Viên hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?

Lã Thực Viên chợt động tâm linh lạnh lùng đáp:

- Gã tự tìm lấy cái chết.

Địa Linh hỏi:

- Gã chọc giận y hay sao?

Lã Thực Viên đáp:

- Các hạ không trông thấy vết thương ở trước ngực y?

Địa Linh liền đưa mắt nhìn vào trước ngực Ngô Cương hỏi:

- Sao lại thế được? Khúc Cửu Phong khi nào dám.

Lã Thực Viên nghiêng răng nghiêng lợi:

- Tiểu nữ không giải thích thế nào khác được.

Địa Linh hỏi:

- Người đến đây làm chi?

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu nữ muốn gặp y.

Địa Linh nói:

- Người thật là lớn mật!

Ngô Cương mắt đầy sát khí. Chàng chuẩn bị một cuộc tàn sát, chẳng úy kỵ gì nữa.

Mình chủ phu nhân bước vào phòng kéo Lã Thực Viên nói:

- Con nha đầu này! Người hãy theo ta.

Lã Thực Viên có địa vị gì ở chốn này thật khó mà hiểu được.

Ngô Cương trong lúc nhất thời không biết nên giữ nàng lại hay để nàng đi? Để nàng đi thì biết bao giờ lại được gặp mặt? Chàng có nên giả trang nữa hay là...

Lã Thực Viên ngó Ngô Cương. Nét mặt nàng rất đổi thê lương, nàng từ từ trở gót theo Thi Ngọc Nương ra khỏi phòng.

Ngô Cương toan gọi nàng hay nắm lấy tay nhưng miệng chàng không mở được, chân không cất bước. Cặp mắt đăm đăm nhìn nàng ra đi...

Địa Linh bây giờ mới hỏi Ngô Cương:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Sao thiếu hiệp lại giết người ở đây.

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Vì tại hạ không muốn để kẻ khác giết mình.

Địa Linh hỏi:

- Theo lời thiếu hiệp thì gã đến đây để gây hấn hay sao?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Tại hạ không bước chân ra khỏi cửa.

Địa Linh lẳng lặng một lúc rồi quay sang bảo hai lão già:

- Kêu người đến thu dọn đi!

Đoạn hán quay lại bảo Ngô Cương:

- Thiếu hiệp đổi xuống ở gian phòng mé dưới.

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Bất tất phải đổi nữa. Nơi đây tốt lắm. Tại hạ chưa dùng cơm.

Dứt lời chàng coi như bên mình chẳng có ai. Đầy mình những máu, chàng trèo lên ghế ngồi rồi cứ ăn uống như chẳng có chuyện gì xảy ra. Hành vi khác thường này khiến cho Địa Linh tin rằng bản tính chàng đã mất hết, chẳng có chỗ nào đáng ngờ.

Thực ra lúc này Ngô Cương ruột rối như mớ bòng bong dù sơn hào hải vị chàng cũng chẳng muốn ăn mà chàng phải giả vờ như vậy, vì chàng còn nhiều việc muốn làm không thể để đối phương sinh lòng ngờ vực, nhất là chàng lo cho Lã Thục Viên vì chuyện bất ngờ này mà phải lụy đến thân. Hiện nàng đã ở vào tình trạng rất thê thảm, cực khổ cơ hồ chịu không nổi.

Địa Linh ngồi xuống kế bên, lẳng lặng chẳng nói gì.

Hai lão già đi kêu bốn, năm tên hán tử đến thu dọn phòng quét tước sạch sẽ rồi rút lui.

Trong phòng chỉ còn lại Ngô Cương và Địa Linh hai người.

Ngô Cương ăn xong bữa chùi miệng rồi quay sang hỏi Địa Linh:

- Hồi y bằng hữu! Ông bạn lưu tại hạ lại đây để làm gì?

Địa Linh đáp:

- Một là giúp thiếu hiệp trả thù. Hai là chờ tin tức lệnh sư thư.

Ngô Cương lại hỏi:

- Kẻ thù sẽ tìm đến đây hay sao?

Địa Linh đáp:

- Có thể như vậy.

Ngô Cương lại hỏi:

- Còn ông bạn Nhân Linh bây giờ ra sao?

Địa Linh đáp:

- Xong rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Xong rồi ư?

Địa Linh không trả lời hỏi lại:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Thiếu hiệp thử cố nhớ lại coi những người đã động thủ với thiếu hiệp có đặc điểm gì không?

Ngô Cương đáp:

- Những tên động thủ với tại hạ đều chết hết. Tại hạ không thấy họ có điều gì khác cả.

Địa Linh không sao được, lão nhún vai một cái, trong khóe mắt lộ vẻ kỳ bí.

Giữa lúc ấy có tiếng bước chân “sột soạt” vọng lại từ trước xa sau gần. Thoáng cái đã đến trước cửa.

Người mới đến là một cụ già đầu tóc bạc phôi, tay chống gậy, mình mặc áo gấm. Mặt mũi bủng bủng sứt sứt, tướng mạo rất hung dữ coi mà phát khiếp.

Ngô Cương nhận ra cụ là sư mẫu của Khúc Cửu Phong tức vợ Yêu vương Âu Dương Tàn, danh hiệu là Siêu sinh bà bà Vi Tam Nương. Mỗi hận trong lòng chàng lại nổi lên ầm ầm..

Siêu sinh bà bà chống mạnh cây gậy xuống đất một cái. Cặp mắt đầy sát khí hết nhìn Ngô Cương lại ngó Địa Linh.

Địa Linh đứng dậy hỏi:

- Tam nương có điều chi dạy bảo?

Siêu sinh bà bà thở hồng hộc đáp:

- Cái đó người tự hỏi mình.

Địa Linh hỏi:

- Có phải về việc bất hạnh vừa mới xảy ra..

Vi Tam Nương chỉ hừ một tiếng chứ không trả lời.

Địa Linh đáp:

- Tam nương! Chúng ta ra chỗ khác nói chuyện..

Vi Tam Nương gạt đi:

- Bất tất phải thế!

Địa Linh ngập ngừng:

- Theo ý Tam nương thì...

Siêu sinh bà bà Vi Tam Nương lại chống gậy xuống đất kịch kịch mấy tiếng. Cặp mắt cụ tròn xoe. Mái tóc bạc dựng ngược lên cặp môi không ngớt mấp máy, cụ phần nộ rít lên:

- Trả thù!

Địa Linh trầm giọng hỏi:

- Trả thù gì?

Siêu sinh bà bà đáp:

- Trả thù chồng chết, trò bị giết.

Địa Linh run lên nói:

- Tam nương! Đó là chuyện bất ngờ.

Siêu sinh bà bà da mặt co rúm, lớn tiếng quát:

- Lão thân nhận ra việc này có dự mưu.

Địa Linh run lên hỏi:

- Dự mưu ư?

Siêu sinh bà bà đáp:

- Phải rồi! Họ mượn đao giết người. Thỏ chết là giết chó.

Siêu sinh bà bà trong lúc nóng nảy, nói mà không nghĩ, đem trượng phu mình ví với con chó.

Ngô Cương ngấm ngầm đắc ý tự nhủ:

- Bọn ma đầu này xung đột nhau thì rất bổ ích cho hành động của ta.

Địa Linh vội hỏi:

- Tam nương! Hiện giờ bản mình đang gặp đại địch. Tam nương có nghĩ như vậy không?

Siêu sinh bà bà hỏi lại:

- Người muốn ta giải thích hay sao?

Địa Linh ngập ngừng:

- Mời Tam nương ra ngoài kia...

Siêu sinh bà bà đáp:

- Bất tất phải thế. Ở ngay đây cũng được.

Địa Linh nói:

- Ở đây không tiện.

77. Chương 77: Trả Thù Không Được, Còn Bị Sát Thân

Siêu sinh bà bà đảo mắt nhìn Ngô Cương nói:

- Chẳng có gì là không tiện hết.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy ý Tam Nương muốn sao?

Siêu sinh bà bà đáp:

- Lão thân muốn thu thập người là đứa giả nhân giả nghĩa để báo thù.

Ngô Cương hỏi:

- Tam Nương muốn báo thù ư?

Siêu sinh bà bà đáp:

- Đúng thế! Dù có phải hai bên cùng chết ta cũng cam lòng.

Địa Linh lại chấn động tâm thần. Trong khóe mắt hần đã nổi sát khí.

Ngô Cương giả vờ si ngốc chàng không nói gì mà cũng không chủ động.

Địa Linh cố gắng nhẫn nại những mối khích động trong lòng. Hần lạc giọng nói:

- Tam Nương! Tam Nương đã nghĩ kỹ chưa?

Siêu sinh bà bà nghiêng rằng đáp:

- Lão thân nghĩ kỹ rồi.

Ngô Cương trong lòng nghi hoặc thử hỏi:

- Địa Linh giữ địa vị gì trong Võ Minh? Cái chết của Yêu vương cùng Vạn tà thư sinh sao mụ Siêu sinh lại trút lên đầu hần?

Địa Linh biến đổi thanh âm thành lạnh lẽo chói tai, hần trầm giọng nói:

- Tam Nương! Bản nhân một lần nữa xin Tam Nương nghĩ kỹ lại.

Siêu sinh bà bà cười gằn hỏi:

- Ngươi sợ chết ư?

Địa Linh đáp:

- Chưa chắc.

Siêu sinh bà bà ngập ngừng:

- Vậy thì hay lắm! Lão thân muốn....

Địa Linh hắng giọng một tiếng, ngắt lời:

- Tam Nương! Muốn hai bên cùng chết thì làm thế nào?

Siêu sinh bà bà dũ tay áo một cái. Trong tay cầm một quả cầu đen lớn bằng trứng ngỗng, mụ cất giọng hung dữ đáp:

- Chỉ bấy nhiêu là đủ rồi.

Địa Linh lạnh lùng hỏi:

- Trái đạn này là Sách Lịch cầu phải không?

Siêu sinh bà bà đáp:

- Phải rồi!

Địa Linh lại hỏi:

- Tam Nương cố ý làm như vậy chẳng?

Siêu sinh bà bà đáp:

- Lão thân không phủ nhận điều đó.

Địa Linh nói:

- Tam Nương còn sót một điều gì?...

Siêu sinh bà bà hỏi ngay:

- Điều gì?

Địa Linh đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm mà ra tay thì Tam Nương chẳng còn cơ hội nào nữa.

Ngô Cương động tâm nghĩ thầm:

- Địa Linh nói vậy thì rõ ràng hần ngấm ngầm bảo mình liệu mà động thủ.

Dĩ nhiên chàng muốn làm vậy để trừ bớt những tay đối thủ kinh địch. Huống chi chàng cũng thù hận Siêu sinh bà bà chẳng kém gì chồng mụ là Yêu vương Âu Dương Tần. Nhưng chàng lại nghĩ rằng mình có ra tay mau lẹ đến đâu cũng không bằng Sách Lịch cầu liệng ra. Dù cho chàng chỉ phóng một chiêu kiếm là hạ được đối phương cũng chẳng thể ngăn trái đạn nổ....

Chàng tự hỏi:

“Địa Linh bình tĩnh như thế kia, chẳng lẽ hắn đã có cách đề phòng”

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Siêu sinh bà bà cười khàn khạch đáp:

- Chẳng ai còn cơ hội nào nữa.

Địa Linh lạnh lùng nói:

- Chưa chắc!

Siêu sinh bà bà hỏi:

- Người đừng hòng dùng thủ đoạn xảo quyệt gì nữa. Lão thân đã nói là làm.

Địa Linh nhắc lại:

- Tam Nương! Tam Nương chẳng còn cơ hội nào để động thủ.

Siêu sinh bà bà nói:

- Hiện giờ cơ hội là đây!

Miệng chưa dứt lời, tay mụ đã liệng Sách Lịch cầu vào phòng.

Ngô Cương chẳng còn hồn vía nào nữa. Bản năng tự vệ thúc giục chàng phóng chưởng đánh ra. Chàng đã vận toàn thân nội lực để phát chưởng này, dĩ nhiên luồng cường lực mãnh liệt phi thường.

Siêu sinh bà bà rên lên một tiếng. Mụ bị hất té vào vách đá đường hầm ở phía sau lưng.

Đồng thời trái Sách Lịch cầu rớt xuống đất đánh bình một tiếng.

Ngô Cương la thảm:

- Thôi thế là hết ráo!

Chàng tưởng tượng đến thảm hình thịt nát máu rơi mà rùng mình.

Nhưng lạ thay trái cầu lăn long lóc về phía góc phòng mà không nổ.

Cả Ngô Cương lẫn Siêu sinh bà bà đều kinh ngạc đến trợn mắt há miệng.

Địa Linh cúi xuống lượm trái Sách Lịch cầu lên cầm tay nắn bóp. Hắn được ý cười rộ nói:

- Bản nhân đã nói Tam Nương không còn có cơ hội nào nữa.

Siêu sinh bà bà Vi Tam Nương quát hỏi:

- Vụ này là thế nào?

Địa Linh thủng thẳng đáp:

- Con người không lo xa thì họa đến gần. Vật này bá đạo mà lại nguy hiểm, nên bản nhân đã rút ngòi đạn từ trước. Tam Nương! Có phải Tam Nương còn giữ hai trái nữa không? Nhưng đó toàn là phế vật. Ha ha !...

Ngô Cương bây giờ mới tỉnh ngộ. Chàng cho Địa Linh là người thâm trầm lại nhiều cơ mưu.

Siêu sinh bà bà tức quá sắc mặt xám xanh vung cây trượng trong tay lớn tiếng thóa mạ:

- Lã Khôn! Người thật là một đứa dê hèn vô liêm sỉ.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Bây giờ chàng mới biết tên Địa Linh là Lã Khôn thì ra lão cùng họ với Lã Thục Viên. Vậy giữa hắn và nàng có liên quan thế nào?

Bỗng chàng lảo lảo:

- Phải rồi! Tao còn nhớ ở trong núi Đại Hồng đã kiềm chế được Địa Linh mà toan hạ thủ giết hần thì Lã Thực Viên đột nhiên xuất hiện năn nỉ xin tha cho hần. Cái đó đủ chứng minh giữa hai người có mối liên quan.

Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì Địa Linh đã bật tiếng cười quái gỡ nói:

- Tam Nương! Bản nhân trước nay vẫn chủ trương thà rằng mình phụ người chứ không để người phụ mình...

Siêu sinh bà bà ngắt lời:

- Người không phải là giống người.

Địa Linh ồm ờ hỏi lại:

- Thế thì vợ chồng Tam Nương có đáng kể là người không?

Siêu sinh bà bà hăm hăm xẵng giọng:

- Lã Khôn! Lão thân liều mạng với người.

Mụ vừa nói vừa chống trượng sầm sầm đến gần cửa phòng...

Địa Linh lạnh lùng nói:

- Tam Nương cũng không còn cơ hội nào nữa.

Dứt lời, hần nhìn Ngô Cương nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Động thủ đi!

Ngô Cương vui vẻ vâng lời, chàng nghĩ thầm:

- Rồi sẽ đến lượt người.

Chàng dạ một tiếng để đáp lời Địa Linh.

Siêu sinh bà bà quát lên:

- Lã Khôn! Mi tuyệt tình đến thế...

Soạt một tiếng! Ngô Cương đứng dậy rút kiếm tiến về phía Siêu sinh bà bà. Mụ ma nữ khét tiếng một thời bị khí thế của Ngô Cương trấn áp. Mụ không nói thêm được nữa, hốt hoảng lùi lại một bước dài, la lên hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người cam tâm làm chó săn cho người ư?

Ngô Cương tức giận hắng giọng một tiếng xăm xăm bước tới bên cửa.

Siêu sinh bà bà lùi lại ba bước liền. Sắc mặt biến đổi, mụ không đủ dũng khí đối địch với Ngô Cương, vừa bước xuống thềm vừa nói:

- Lã Khôn! Sau này chúng ta sẽ gặp nhau!

Dù Địa Linh có muốn tha mụ nhưng Ngô Cương cũng chẳng chịu vì đây là cơ hội hiếm có để hạ sát một nhân vật vào hạng nhất Võ Minh.

Siêu sinh bà bà nói rồi xoay mình đứng lại vì Ngô Cương đã lạng người đi một cái đứng chắn trước mặt mụ.

Thân pháp chàng nhanh như quỷ mỵ. Đúng là thân pháp của U Linh Địa cung. Nguyên chàng đã được bộ pháp này ở Dịch Vinh Thọ tại Địa Cung giả làm Yêu Vương Âu Dương Tàn để truyền thụ cho chàng.

Siêu sinh bà bà bật tiếng la hoảng. Mặt mụ xám như tro tàn.

Ngô Cương tay trái giữ kiếm quyết, tay mặt đưa kiếm chênh chếch hướng lên, tức là chàng vẫn giữ nguyên thủ thức.

Siêu sinh bà bà cũng không phải tay vừa. Mụ là một yêu nữ thành tinh vì tình thế bức bách, mụ tựa lưng vào vách vừa quát lên một tiếng, vừa vận toàn lực vung trượng lên gạt kiếm chiêu của Ngô Cương.

Những tiếng choang choảng liên thanh vang lên! Cây thiết trượng của Siêu sinh bà bà bị hất văng vào vách, tia lửa bắn tung tóe. Bụi đá bay mù mịt rồi rớt xuống đất.

Đồng thời động tác của Siêu sinh bà bà rất mau lẹ. Mụ lạng người vào nhà đứng sau lưng Địa Linh.

Địa Linh bỗng rên lên một tiếng. Uyển mạch của hần đã bị nắm giữ.

Biến diễn này chẳng những Ngô Cương không ngờ đến mà còn ra ngoài sự tiên liệu của Địa Linh. Nếu không thì khi nào mụ lại đắc thủ dễ dàng như vậy.

Giả tử Ngô Cương ra tay trước thì mụ chẳng còn có cơ hội nào nữa. Hoặc Địa Linh đã chuẩn bị đề phòng thì mụ cũng chẳng làm gì nổi.

Địa Linh yên trí mụ chẳng tài nào thoát khỏi sát thủ của Ngô Cương nên mới bị kiềm chế một cách bất ngờ. Còn Ngô Cương cũng chắc mẫm đối phương ở trong lòng bàn tay mình rồi. Thế chàng vô ý mà để mất Kinh châu.

Địa Linh bị kiềm chế, Siêu sinh bà bà cho là mình đã bắt được con tin để uy hiếp đối phương.

Trong lòng Ngô Cương lại nghĩ khác. Chàng tự hỏi:

- Cả hai người cùng là kẻ thù không hiểu mình nên có thái độ thế nào?

Chàng cân nhắc lợi hại thì không nên để Địa Linh chết, vì còn bao nhiêu điều bí mật cần phải điều tra ở nơi hần. Nếu không thì lúc này chàng giết hai tên kiêu hùng thật dễ như trở bàn tay.

Chàng phải đối phó cách nào cần quyết định au.

Bỗng nghe Siêu sinh bà bà lên tiếng:

- Lã Khôn! Yêu cầu ngươi bảo gã thu kiếm về và lùi lại.

Địa Linh che mặt nên không nhìn rõ được thái độ. Nhưng hai mắt lộ vẻ kinh hãi. Người hần run run nhưng miệng vẫn lạnh lùng hỏi:

- Vi Tam Nương! Mụ tưởng thắng lợi rồi chăng.

Siêu sinh bà bà đáp:

- Lão thân yêu cầu ngươi tuyên bố đi!

Địa Linh nói:

- Mụ còn quên một việc.

Siêu sinh bà bà nói:

- Ngươi lại muốn giở trò gì đó?

Địa Linh hỏi lại:

- Ai là chủ nhân nơi đây?

Siêu sinh bà bà bóp mạnh tay một cái. Địa Linh toàn thân run lên. Mắt lộ vẻ đau đớn khôn tả.

Siêu sinh bà bà hỏi:

- Lã Khôn! Ngươi muốn ta hủy diệt ngươi chăng?

Địa Linh dường như có ý định sẵn nên lạnh lùng đáp:

- Mụ không dám đâu.

Siêu sinh bà bà hỏi:

- Tại sao lão thân không dám?

Địa Linh đáp:

- Vì mụ cũng không thoát chết.

Siêu sinh bà bà hững hờ nói:

- Mạng ta đổi lấy mạng người là đủ vốn rồi.

Ngô Cương cầm kiếm từ từ bước vào nhà. Chàng không cần giả vờ thì lúc này đối diện kẻ thù, mắt chàng cũng lộ ra những tia sát khí rùng rợn.

Địa Linh nhìn Ngô Cương nói:

- Thiếu hiệp hãy khoan động thủ.

Ngô Cương đi tới bên cạnh bàn thì dừng lại. Thực ra lúc này chàng cũng chưa muốn động thủ để xem Địa Linh thoát thân bằng cách nào.

Siêu sinh bà bà gạt đi:

- Người hãy đi theo lão thân.

Địa Linh nói:

- Khoan đã!

Siêu sinh bà bà gạt đi:

- Không lảm lời nữa! Đi thôi!

Địa Linh nói:

- Tam Nương! Nước cờ này mụ lại thua rồi...

Siêu sinh bà bà gạt đi:

- Câm miệng lại ngay! Lão thân không tin lời nói quanh co của mi.

Địa Linh hỏi:

- Không tin ư? Ta ự hay những động tĩnh trong mật thất này kể từ lúc mụ tới đây đều có người giám thị.

Siêu sinh bà bà hỏi:

- Như vậy thì làm gì được lão thân?

Địa Linh nói:

- Mụ không tin hãy chờ đó mà coi.

Siêu sinh bà bà nói:

- Lão thân...

Giữa lúc ấy một luồng khói lạ từ trong cửa ngấm bay ra. Cửa ngấm này lúc trước Vạn Tà thư sinh toan chạy thoát thân nên đã mở ra.

Siêu sinh bà bà đột nhiên gầm lên:

- Người dám dùng độc ư?...

Nắm ngón tay mụ khoằm khoằm như móc câu chụp xuống đầu Địa Linh.

Ngô Cương thấy thế giật mình kinh hãi vùng chường lên chờ đợi.

Ngón tay Siêu sinh bà bà lúc sắp đụng vào đầu Địa Linh thì bỗng nhiên mụ rú lên thê thảm, buông tay ngã lảo đảo xuống đất.

Địa Linh quay lại nở nụ cười đanh ác nói:

- Vi Tam Nương! Chồng chết mụ chết theo là phải. Mụ có sống thêm cũng chẳng có nghĩa lý gì. Bản nhân thành toàn ự.

Bình một tiếng! Siêu sinh bà bà không kịp rên lên một tiếng thì cái đầu bạc phơ đã bị phát chưởng của Địa Linh đập tan nát. Máu trắng lẫn máu hồng bắn ra tung tóe.

Ngô Cương thấy thế không khỏi kinh hãi. Mụ nữ ma một đời làm nên tội nghiệp thì bị thảm tử cũng chẳng có gì đáng thương, nhưng mụ chết về tay người cùng phe thì thật không đáng.

Địa Linh quay lại nhìn Ngô Cương hỏi:

- Thiếu hiệp vẫn ở nguyên phòng này chứ?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi!

Địa Linh nói:

- Được lắm! Thiếu hiệp hãy đi nghỉ. Có lẽ sáng mai sẽ được Minh chủ triệu kiến.

Hắn nói xong ra khỏi phòng ngay.

Lát sau có người đến thu dọn gian phòng và mang quần áo đến cho Ngô Cương thay đổi. Đồng thời có cả một gói thuốc dầu gọi để phục vụ chu đáo.

Ngô Cương cởi tấm áo đầy vết máu ra thấy vết thương trước ngực giống như miệng đứa trẻ con đòi bú. Đó là cái lỗ của Lã Thục Viên đến yết kiến chàng. Chàng nỗ một nụ cười nhản nhó, rịt thuốc vào rồi thay áo lên giường giả vờ nằm ngủ.

Chàng nhớ lại những việc vừa xảy ra trước đây mà trong lòng không khỏi cảm khái.

Sau cùng bao nhiêu ý niệm tập trung cả vào mình Lã Thục Viên. Chàng tự hỏi:

“Hiện giờ nàng ở đâu? Nàng gì hay là đang nhớ đến ta? Nàng ở trong Võ Minh có địa vị gì? Nàng là người thế nào đối với Địa Linh? Nàng còn trở lại nữa không?”

Chàng nghĩ lui nghĩ tới hồi lâu rồi thiêm thiếp ngủ đi thì tựa hồ thấy Lã Thục Viên nét mặt ủ rũ đứng ở trước giường. Bất giác chàng sờ vào thì ảo ảnh biến mất. Chàng buông tiếng thở dài, miệng lẩm bẩm:

- Viên muội! Viên muội! Ta yêu nàng vĩnh viễn. Nhưng hãy chờ đền ơn trả oán xong ta sẽ như theo lời nàng nói trước cùng nhau xa lánh trần không ở lại chốn giang hồ đầy rẫy những sự tàn ác này nữa...

Đột nhiên ảo ảnh lại xuất hiện. Nét mặt nàng rất tiêu tụy. Ngô Cương cất tiếng:

- Viên muội!

Chàng gọi một tiếng rồi đưa tay lên lau nước mắt.

Đây không phải là ảo ảnh mà Lã Thục Viên đã tới thật.

Ngô Cương trở mình ngồi dậy bước xuống cất giọng run run hỏi:

- Viên muội! Nàng đến đây thật ư?

Lã Thục Viên không đáp, nàng xoay mình đóng cửa lại rồi dòm ngó cả khuôn cửa bí mật trên vách động.

Nàng trở lại trước giường, nét mặt cực kỳ thê thảm, chú ý nhìn Ngô Cương, tựa hồ như muốn nhìn cho no mắt.

Ngô Cương giăng hai tay ra toan ôm lấy...

Lã Thục Viên thụt lùi lại run lên nói:

- Đừng đụng vào tiểu muội.

Ngô Cương sửng sốt rồi lòng đau như cắt. Toàn thân chàng co rúm lại vì đau khổ. Chàng cất giọng run run hỏi:

- Viên muội! Sao Viên muội lại đối với tiểu huynh lạnh nhạt như vậy?

Lãnh Thục Viên vành mắt đỏ hoe, hỏi lại;

- Cương ca ca! Ca ca vẫn như thường chứ?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Lãnh Thục Viên hỏi:

- Tại sao Cương ca trở lại như thường được?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu huynh may được người cứu và bắt buộc địch nhân giải cấm chế.

Lãnh Thục Viên hỏi:

- Cương ca giả vờ mất trí trà trộn vào đây với mục đích gì?

Ngô Cương đáp:

- Vì mục đích gì thì Viên muội cũng biết rồi. Ngoài ra tiểu huynh còn vì mục đích nữa là trả thù.

Lãnh Thục Viên hơi lấy làm kinh dị. Nàng lẳng lặng một lúc rồi nói:

- Cương ca ca! Cương ca lượng thứ cho tiểu muội vừa rồi đã cầm dao trủy thủ đâm ca ca. Vì...

Ngô Cương ngắt lời:

- Viên muội! Cái đó Viên muội bắt tất phải giải thích. Tiểu huynh biết rồi. Dù Viên muội có đâm trên trăm ngàn lưỡi dao, tiểu huynh vẫn vui vẻ hứng chịu.

- Cương ca ca!...

Nàng gọi một tiếng rồi nước mắt trào ra.

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Tiểu huynh tưởng kiếp này chúng ta không còn được thấy nhau nữa...

Chàng cũng sa lệ đồng tình.

Lãnh Thục Viên ghen ngào:

- Cương ca ca! Tiểu muội...tiểu muội...

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội làm sao?

Lãnh Thục Viên đáp:

- Tiểu muội đến đây để cáo biệt ca ca!

Ngô Cương sững sốt hỏi:

- Sao cáo biệt ư?

Lãnh Thục Viên đáp:

- Phải rồi! Tiểu muội đã mãn nguyện, nên yên tâm mà đi.

Ngô Cương hoang mang hỏi:

- Tiểu muội đi đâu bây giờ?

Lãnh Thục Viên gạt lệ nở một nụ cười thê lương đáp:

- Đi tới một nơi không còn đau khổ, không còn ân oán mà cũng không còn máu tanh nữa.

Ngô Cương tỉnh ngộ. Chàng run lên ôm chặt lấy nàng, khích động nói:

- Viên muối! Viên muối đừng bao giờ có ý nghĩ như vậy.

Lãnh Thục Viên cố dẩy dựa mà không thoát ra được đành để cho chàng ôm rồi ngửa mặt lên hỏi:

- Sao lại không được?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu huynh yêu Viên muối, không để Viên muối nghĩ thế.

Lãnh Thục Viên nói:

- Nhưng chậm mất rồi.

Ngô Cương:

- Chẳng bao giờ chậm cả.

Lãnh Thục Viên:

- Cương ca ca! Kiếp này thế là hết rồi, xin chờ đợi kiếp sau.

Ngô Cương gạt đi:

- Đừng nói những điều đại dột.

Lãnh Thục Viên nói:

- Tắm thân tàn hoa bại liễu không thể kết bạn với Cương ca ca được. Cương ca ca! Tiểu muối nói đến đây là hết lời.

Ngô Cương lòng đau như cắt, lệ tuôn tầm tã. Chàng la rất thê thảm:

- Viên muối! Viên muối nói câu này thì tiểu huynh hết đất dung thân. Ai làm nên nỗi nước này? Cuộc tao ngộ của Viên muối là do tiểu huynh gây ra. Viên muối đã vì tiểu huynh mà hy sinh cả đời người. Viên muối nói thế thì tiểu huynh còn làm người thế nào? Viên muối nhấn tâm bỏ ta ư? Cái gì đã qua để cho nó trôi qua...

Lãnh Thục Viên ngắt lời:

- Vụ này tiểu muối chẳng thể nào quên được.

Ngô Cương hỏi:

- Sao lại không quên được?

Lãnh Thục Viên ghen ngào:

- Trừ phi tiểu muối chết đi...không thì chẳng thể nào quên được.

Rồi nàng bật tiếng khóc.

Ngô Cương cúi mặt xuống chạm vào mặt nàng. Nước mắt hai người hòa lẫn với nhau nhỏ xuống trước ngực. Đây là một cảnh đoạn trường.

78. Chương 78: Trong Bí Cung Gắn Mối Tình Xưa

Lã Thục Viên buồn rầu nói:

- Cương ca ca! Non tình khôn vá, biển hận khó bồi.

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội! Tiểu huynh và Viên muội cùng tới một nơi được không?

Lã Thực Viên đáp:

- Không được!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Cương ca huyết thù chưa báo, chưa khôi phục được gia thanh. Vả lại chẳng thể để nhà họ Ngô dứt đường hương khói...

Ngô Cương ngắt lời:

- Bậc đại trượng phu biết đâu mà tính chuyện đường dài. Tiểu huynh hoàn toàn bỏ hết.

Lã Thực Viên nói:

- Tiểu muội không muốn vậy.

Ngô Cương nói:

- Nhưng tiểu huynh cam tâm tình nguyện...

Lã Thực Viên gạt đi:

- Ngô Cương ca ca! Mối tình của ca ca tiểu muội lấy làm thỏa mãn lắm rồi. Dù xuống cửu tuyền cũng không có gì đáng tiếc...

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội! Đó là lòng chân thành của tiểu huynh chứ không phải gặp đâu nói đấy. Không có Viên muội thì ngày nay xương thịt tiểu huynh cũng nát với đất rồi. Bất luận thù oán, chẳng kể gia thanh, không cần hương khói. Tất cả đều là không hết.

Lã Thực Viên nói:

- Nhưng hiện giờ ca ca vẫn còn sống thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Viên muội cũng còn sống đó.

Lã Thực Viên nói:

- Tiểu muội chỉ còn phần xác, tâm hồn chết đã lâu rồi.

Ngô Cương nói:

- Đó là ý kiến thiên lệch của Viên muội.

Lã Thực Viên hỏi:

- Cương ca ca! Đàn bà con gái quý nhất ở cái gì?

Ngô Cương đáp:

- Quý nhất là nhân cách.

Lã Thực Viên hỏi:

- Sao ca ca không bảo là tiết trinh?

Ngô Cương đáp:

- Việc đời phải có kinh quyền. Thường thì theo kinh, biến phải tòng quyền. Chẳng thể nói một chiều được.

Lã Thục Viên nói:

- Tiểu muội đã chết cõi lòng. Tình trạng chẳng còn gì bí ẩn nữa...

Ngô Cương ngắt lời:

- Tiểu huynh mong rằng Viên muội vì ta mà sống lại.

Lã Thục Viên đáp:

- Cương ca ca! Cái sống miễn cưỡng lại càng khiến ình thêm đau khổ.

Ngô Cương kiên quyết:

- Viên muội chết thì tiểu huynh cũng chẳng sống một mình làm chi?

Chàng rút thanh Phụng kiếm ra khỏi vỏ đánh “soạt” một cái, gơ lên nói:

- Tiểu huynh lấy thanh kiếm này để tuyên thệ.

Lã Thục Viên sắc mặt tái mét, cúi đầu vào ngực Ngô Cương khóc òa lên.

Ngô Cương bị tiếng khóc của nàng làm cho tan nát ruột gan, lực thần vô chủ. Hồi lâu Lã Thục Viên ngừng tiếng khóc ngửa mặt lên buồn rầu nói:

- Cương ca ca! Tiểu muội đành vì ca ca mà tiếp tục sống vậy.

Ngô Cương mỉm cười tra kiếm vào vỏ. Tay trái vẫn ôm lấy lưng nàng. Tay mặt khẽ vuốt mái tóc mai bị nước mắt làm cho ướt đầm, rồi chàng nâng cằm nàng lên. Hai người nhìn nhau hồi lâu không ai nói gì.

Trong phòng yên lặng, chỉ nghe thấy hơi thở của hai người.

Thời gian tựa hồ ngừng lại. Tuy hai người đôi mắt đầm lệ mà cảm thấy niềm vui trong nỗi thống khổ.

Đột nhiên một ý nghĩ nảy ra trong đầu óc Ngô Cương. Chàng cảm thấy có điều không nên, nhưng chẳng lẽ bỏ lỡ cơ hội mà không chụp lấy.

Chàng đánh bạo cất tiếng hỏi:

- Viên muội! Tiểu huynh nghe nói Viên muội đã bị phế bỏ công lực có đúng thế không?

Lã Thục Viên đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương nói:

- Nhưng tiểu huynh xem ra Viên muội vẫn còn cử động được tự do.

Lã Thục Viên đáp:

- Nhưng chỉ ở trong bí cung lòng núi này mà thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Hành động của chúng ta tất bị người theo dõi phải không?

Lã Thục Viên đáp:

- Không đâu! Tiểu muội đã đóng kín mọi cơ quan giám thị rồi.

Ngô Cương thở phào một cái. Mặt chàng bắt đầu hồng hào trở lại. Cặp mắt chàng chiếu ra những tia sáng khác lạ. Tay mặt chàng luồn đến sau lưng Lã Thục Viên. Thế là hoàn toàn hai người dính vào nhau.

Lã Thục Viên lên tiếng:

- Cương ca ca! Tiểu muội..Không thở được.. Ca ca buông ra....

Ngô Cương ồ lên một tiếng.

Lã Thực Viên hỏi:

- Cương ca ca... định làm gì?

Ngô Cương ngập ngừng:

- Tiểu huynh... Viên muội! ...Tiểu huynh muốn.

Lã Thực Viên hỏi:

- Cương ca ca muốn gì?

Ngô Cương hơi thở trầm trọng, tim đập thành thịch, người chàng run lên. Những cái đó đã thuyết minh chàng muốn gì?

Lã Thực Viên nói:

- Không được?

Ngô Cương nghiêng rằng đánh bạo nói:

- Viên muội!... Chúng ta nên kết hợp.

Lã Thực Viên đáp bằng thanh âm kiên quyết kinh người:

- Không được!

Ngô Cương áp ứng:

- Viên muội...

Lã Thực Viên:

- Ngô Cương! Ta coi lầm người rồi. Té ra người cũng chẳng khác gì Khúc Cửu Phong.

Câu nói phân bì này thật nặng quá. Ngô Cương chịu không nổi vì động cơ của chàng không phải để khinh mạng nàng mà là để kích động sinh thú cho nàng nên chàng dùng thủ đoạn ép liễu nài hoa.

Có phải Lã Thực Viên không hiểu chỗ dụng tâm của chàng đâu? Nàng hiểu lắm, nhưng nàng vẫn cố chấp, bất đắc dĩ mà nói vậy. Giả tỷ Ngô Cương kiên trì đến cùng thì có thể...

Ngô Cương buông tay ra, mặt chàng đỏ bừng. Trong khóe mắt có ánh lệ long lanh. Lã Thực Viên lùi lại ba bước liền. Nét mặt tiêu tụy của nàng ửng đỏ.

Sau một lúc Ngô Cương mới rụt rè nói:

- Viên muội! Viên muội lượng thứ cho tiểu huynh đã có điều lỗ mãng.

Lã Thực Viên ngập ngừng:

- Tiểu muội biết rồi...

Nhưng biết thế nào nàng không nói ra. Ngô Cương mất hết dũng khí, cuộc thử thách của chàng đã bị thất bại. Cảm giác của chàng băng khuâng khôn tả. Chàng lẳng lặng một chút rồi hỏi lảng sang chuyện khác:

- Viên muội! Địa vị của Viên muội ở trong Võ Minh thế nào?

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Cương ca ca hỏi cái đó làm chi?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu huynh muốn biết...

Lã Thực Viên gạt đi:

- Tiểu muội không nói đâu.

Ngô Cương nuốt nước miếng nói:

- Đã vậy tiểu huynh cũng không miễn cưỡng.

Lã Thực Viên nói:

- Hay lắm! Tạm thời tiểu muội không thể trình bày được.

Ngô Cương hỏi:

- Tiểu huynh còn việc nữa muốn hỏi Viên muội nên chăng?

Lã Thực Viên đáp:

- Cương ca thử nói nghe.

Ngô Cương hỏi:

- Người mặt áo xám che mặt tức Địa Linh Lã Không đối với Viên muội là người thế nào?

Lã Thực Viên lộ vẻ đau khổ buồn rầu đáp:

- Lão là thân nhân.

Ngô Cương hỏi gặng:

- Thân nhân thế nào?

Lã Thực Viên gạt đi:

- Cương ca đừng bức bách tiểu muội.

Ngô Cương nói:

- Nếu Viên muội có chỗ khó nói thì tiểu huynh cũng không miễn cưỡng, nhưng muốn hiểu rõ giữa Thất Linh và Võ lâm Minh chủ nguyên trước là thù nghịch mà sao sau lại liên hợp với nhau?

Lã Thực Viên ngập ngừng đáp:

- Vụ này... Chẳng bao lâu nữa Cương ca sẽ hiểu rõ hết.

Ngô Cương hít một hơi khí lạnh, nhưng chàng chưa chịu bỏ, liền hỏi tiếp:

- Thanh kiếm mà lão đeo đó lai lịch như thế nào?

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Kiếm ư?

Ngô Cương gật đầu đáp:

- Phải rồi!

Lã Thực Viên nói:

- Về điểm này tiểu muội cũng không hiểu rõ. Chỉ nghe nói trước đây đã lâu lão lấy ở trong tay một kẻ thù.

Ngô Cương trống ngực đánh thành thành vội hỏi:

- Lấy được ở trong tay kẻ thù ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Đúng thế.

Ngô Cương hỏi:

- Kẻ thù là ai?

Lã Thực Viên đáp:

- Khi sự việc xảy ra, tiểu muội hãy còn nhỏ tuổi. Sau mới nghe người kể lại, chứ tiểu muội không hay.

Ngô Cương lại hỏi:

- Kẻ thù đó đã chết rồi phải không?

Lã Thực Viên đáp:

- Không!

Ngô Cương khích động toàn thân run lên. Chàng phải cố trấn tĩnh vì sợ Lã Thực Viên không chịu nói nữa. Chàng lẳng lặng một lúc rồi hỏi tiếp:

- Viên muội hãy cho tiểu huynh biết rồi tiểu huynh sẽ nói à nghe...

Lã Thực Viên nói:

- Hiện hẩn ở trong Võ Minh.

Ngô Cương sửng sốt hỏi:

- Hiện ở Võ Minh ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Phải rồi! Hẩn đang bị giam trong địa lao, chỉ có mấy người được tiếp cận mà thôi.

Ngô Cương nghiêng rằng để dẹp mỗi xúc động trong lòng, hỏi tiếp:

- Địa lao cũng ở trong bí cung này phải không?

Lã Thực Viên đáp:

- Đúng rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Ở chỗ nào?

Lã Thực Viên đáp:

- Nếu không có người dẫn đường thì vĩnh viễn không bao giờ tìm được đến nơi.

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội có thể dẫn đường cho tiểu huynh được chăng?

Lã Thực Viên đáp:

- Không được!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Nếu Cương ca mà tiết lộ chân tướng thì nhất định phải chết, không còn nghi ngờ gì nữa. Đồng thời tiểu muội cũng không thể kề cận được nữa.

Ngô Cương im tiếng nhưng bầu máu nóng trong ngực chàng vẫn sôi lên.

Kẻ thù mà Lã Thực Viên nói đó phải chăng là bào huynh của Ngô Cương, tên gọi Vô Địch mỹ kiếm khách Ngô Hùng? Nếu phải thì Địa Linh không cầm tù y ở Thất Linh tiên cảnh mà lại giam vào bí cung ở Võ Minh? Đó là một điều khiến cho người ta khó hiểu?

Ngô Hùng mất tích đã hơn 10 năm, chẳng lẽ từ bấy đến nay y vẫn bị cầm tù? Đối phương giam trường kỳ vì mục đích gì?

Nếu người bị giam không phải Ngô Hùng thì tất người đó cũng hiểu Ngô Hùng sống chết thế nào hay lạc lõng ở đâu? Vì thanh Long kiếm đã từ tay hẩn chuyển đến Địa Linh.

Ngô Cương ngẫm nghĩ rồi nói:

- Viên muội! Viên muội chỉ biết được có bấy nhiêu thôi ư?

Lã Thực Viên gật đầu đáp:

- Tiểu muội chỉ biết vậy thôi.

Ngô Cương lại hỏi:

- Hai bên gây thù như thế nào?

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu muội không hay.

Ngô Cương nói:

- Xin Viên muội thứ cho tiểu huynh hỏi thêm câu nữa. Hắn là kẻ thù của Địa Linh mà sao lại cầm tù ở Võ Minh.

Lã Thực Viên đáp:

- Giản dị lắm! Vì lão là một phần tử của Võ Minh.

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng ngày trước Thất Linh giáo đã bị Võ lâm Minh chủ Nam Hoang Kỳ Nhân tiêu diệt rồi mà?

Lã Thực Viên đáp:

- Về điểm này thì tiểu muội không thể phúc đáp được.

Ngô Cương hỏi:

- Theo lời Viên muội thì vụ đó đã xảy ra lâu lắm mà sao đến nay vẫn cầm tù hắn.

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Cương ca ca! Ca ca hỏi khẩu cung tiểu muội đó chẳng?

Ngô Cương vội nói:

- Không phải! Không phải đâu! Viên muội không trả lời cũng được.

Lã Thực Viên nói:

- Bây giờ đến lượt Cương ca nói đi.

Ngô Cương nhắm mắt lại, cất giọng trầm trọng đáp:

- Sở dĩ tiểu huynh gạn hỏi vụ này vì thanh Long kiếm đó là của gia huynh Ngô Hùng.

Lã Thực Viên ủa lên một tiếng.

Ngô Cương lại nói:

- Viên muội! Tiểu huynh muốn gặp người mà Viên muội kêu bằng kẻ thù đó.

Lã Thực Viên hỏi:

- Cương ca ca tưởng y là huynh trưởng chẳng?

Ngô Cương đáp:

- Có thể như vậy, nhưng cần chứng thực mới được.

Lã Thực Viên nói:

- Xin ca ca tha thứ cho. Tiểu muội không thể giúp Cương ca trong vụ này được.

Ngô Cương nói:

- Tiểu huynh sẽ có cách.

Lã Thực Viên nói:

- Cương ca ca! Chúng ta biết nhau là một điều lắm lần.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Có một ngày kia Cương ca sẽ rõ.

Ngô Cương hỏi:

- Sao còn phải đấu điểm hoài?

Lã Thực Viên đáp:

- Đó là tình thế bắt buộc.

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Chẳng quản có lắm lần hay không. Chúng ta đã chẳng thể chia lìa thì sống chết phải có nhau...

Lã Thực Viên thở dài nói:

- Cương ca ca! Sẽ có ngày chúng ta phải phân ly.

Ngô Cương kiên quyết đáp:

- Nhất định không có đâu. Trên thế gian chẳng có lực lượng nào chia rẽ chúng ta được.

Lã Thực Viên cảm động ngó chàng bằng ánh mắt sâu thẳm. Nàng run lên từng hồi!

- Cương ca ca! Đó là số mạng không thể nào chống lại được.

Ngô Cương đáp:

- Tiểu huynh không tin là có số mạng.

Lã Thực Viên nói:

- Dĩ nhiên bây giờ Cương ca có thể nói như vậy, nhưng lúc việc đến nơi...

Ngô Cương ngắt lời:

- Tiểu huynh tự tin tâm trạng mình không thể biến đổi.

Lã Thực Viên đột nhiên nở nụ cười thê lương hỏi:

- Cương ca ca! Ca ca còn nhớ nữ lang áo lục không?

Ngô Cương sững sờ hỏi:

- Nữ lang áo lục ư?

Lã Thực Viên đáp:

- Phải rồi! Người nữ lang áo lục đẹp như thiên tiên đó.

Ngô Cương hỏi:

- Y làm sao?

Lã Thực Viên đáp:

- Cương ca với y thật xứng đôi.

Ngô Cương hỏi:

- Sao Viên muội lại nói thế?

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu muội không tin là Cương ca thấy y mà chẳng động tâm.

Dung nhan tuyệt sắc của Mộ Dung Uyển Nghi lại nổi lên trong đầu óc Ngô Cương. Nếu bảo chàng là không động tâm là nói sai sự thực. Nhưng tình thế hiện thời đã biến đổi hẳn. Chàng trầm giọng đáp:

- Viên muội! Quả một thời gian tiểu huynh đem lòng ái mộ y nhưng từ ngày ở núi Đại Hồng tiểu huynh đã nhận biết Viên muội thì không nghĩ tới y nữa.

Lã Thực Viên hỏi:

- Không nghĩ tới nữa ư?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế.

Lã Thực Viên hỏi:

- Cương ca ca! Xin ca ca trả lời theo đúng lương tâm. Ca ca yêu tiểu muội vì sự cảm ơn hay vì lòng thương xót?

Ngô Cương hơi ngạc nhiên hỏi lại:

- Viên muội! Cái đó quan hệ gì? Ta yêu Viên muội có trời đất chứng minh là đủ. Tình yêu này có thể đẹp hơn là tình yêu sắc đẹp. Phải vậy không?

Lã Thực Viên nở một nụ cười an ủi, nhưng rồi nét mặt nàng lại buồn thiu nói:

- Có ai mà thay đổi được số mạng bao giờ?

Ngô Cương lớn tiếng:

- Với hai chữ kiên, trinh là biến đổi được hết. Tiểu huynh hay Viên muội cũng thế.

Lã Thực Viên lắc đầu nói:

- E rằng tiểu muội không thể làm được.

Ngô Cương dương cặp lông mày lên hỏi:

- Viên muội! Viên muội đã quên nhận lời với tiểu huynh là tiếp tục sống nữa rồi ư?

Lã Thực Viên buồn rầu đáp:

- Tiểu muội không quên đâu, nhưng... ai mà biết được số mạng sẽ đưa mình đi tới đâu?

Ngô Cương hỏi:

- Sao Viên muội cứ nói đến hai chữ số mạng hoài?

Lã Thực Viên ngập ngừng:

- Hỡi ơi! Cương ca không biết là...

Ngô Cương gạt đi:

- Sao Viên muội không đem chuyện vui vẻ ra mà nói?..

Lã Thực Viên đáp:

- Một ngày kia Cương ca sẽ rõ.

Ngô Cương còn nhiều chuyện muốn hỏi mà không nỡ bức bách nàng. Hai người chìm đắm vào trong sự im lặng trầm mặc...

Hồi lâu Lã Thực Viên lên tiếng trước:

- Cương ca ca! Tiểu muội chợt tỉnh ngộ...

Ngô Cương vui mừng hỏi ngay:

- Tỉnh ngộ điều chi?

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu muội cảm kích tình yêu của Cương ca có thể tăng gia dưỡng khí để sống thêm nữa.

Ngô Cương nói:

- Lòng yêu của tiểu huynh đối với Viên muội chỉ là một phần trong muôn phần.

Lã Thực Viên nói:

- Tiểu muội muốn nói lại chuyện cũ.

Ngô Cương hỏi:

- Chuyện gì?

Lã Thực Viên đáp:

- Chúng ta ra đi, vĩnh viễn rời khỏi chốn giang hồ tàn ác này.

Ngô Cương hỏi:

- Đi ngay bây giờ hay sao?

Lã Thực Viên đáp:

- Phải rồi!

Mặt nàng lại ửng hồng. Nàng chờ đợi câu trả lời của Ngô Cương bằng con mắt tha thiết.

Giả tỷ nàng đề nghị vụ này trước đây chừng nửa khắc thì Ngô Cương chẳng cần nghĩ ngợi gì và chịu lời ngay. Nhưng hiện giờ chàng đã trấn tĩnh lại, tinh thần hoàn toàn khôi phục. Dùng lòng yêu nàng không mấy may thay đổi, song lúc tâm sự chàng đã cân nhắc. Ngẫm nghĩ rồi chàng đáp:

- Viên muội! Viên muội để tiểu huynh làm xong một việc đã.

79. Chương 79: Diễn Võ Sảnh Ngô Cương Ứng Đối

Lã Thực Viên hỏi:

- Báo thù phải không?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi!

Lã Thực Viên nói:

- Đó là việc lớn mà cũng là điều tâm niệm trọng đại của Cương ca, tiểu muội chẳng thể ngăn cản. Cương ca ca! Vì thế tiểu muội mới nói là có số mệnh.

Ngô Cương nói:

- Sao Cương muội lại kéo chàng vào số mệnh.

Lã Thực Viên đáp:

- Cái gì không cải biến được đều là số mệnh.

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội muốn huynh bỏ việc trả thù chẳng?

Lã Thực Viên đáp:

- Không phải thế đâu. Đó là tiểu muội nói theo số mạng chứ không nghĩ vậy?

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ trong lòng rồi rồi dậm chân nói:

- Viên muội! Chúng ta đi thôi! Tiểu huynh cũng nghĩ thấu rồi.

Lã Thực Viên lắc đầu buồn bã đáp:

- Nhưng tiểu muội lại thay đổi chủ ý.

Ngô Cương ngập ngừng hỏi:

- Tại ... Sao vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Điều gì trái với nhân tình hay lẽ trời đều là bất thường.

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội! Tiểu huynh chỉ có một chút tâm niệm là chặt cái đầu trên cổ Võ Lâm Minh Chủ, còn ngoài ra chẳng quan tâm việc gì nữa. Vụ đó xong là chúng ta cùng nhau xa chạy cao bay.

Lã Thực Viên sắc mặt biến đổi, hồi lâu không nói gì.

Ngô Cương bắn khoăn hỏi:

- Sao Viên muội lại không nói gì nữa?

Lã Thực Viên nghiêng răng đáp:

- Cương ca ca! Tiểu muội không có điều gì yêu cầu ca ca mà chỉ muốn nhắc tới một việc để tùy ý ca ca.

Ngô Cương đáp ngay:

- Viên muội cứ mới đi, bất cứ việc gì tiểu huynh cũng sẽ nghe theo?

Lã Thực Viên hỏi lại:

- Có thật thế không?

Ngô Cương đáp:

- Viên muội! Dù Viên muội muốn lấy thủ cấp của Tiểu huynh cũng được, huống chi là chuyện khác.

Lã Thực Viên đáp:

- Có thể việc này còn trọng đại hơn thủ cấp của Cương ca.

Ngô Cương chấn động tâm thần hỏi:

- Việc đó là việc gì?

Lã Thực Viên đáp:

- Tiểu muội nói ra sợ Cương ca không chịu.

Ngô Cương giục:

- Viên muội cứ nói nghe!

Lã Thực Viên hỏi:

- Liệu Cương ca có hứa hẹn gì với tiểu muội bất luận trong tình trạng nào cũng không được hạ sát vợ chồng người mặc áo xám che mặt được chăng?

Ngô Cương hỏi lại:

- Phải chăng viên muội muốn nói về vợ chồng Đại Linh Lã Khôn.

Lã Thực Viên đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Vợ hân là ai?

Lã Thực Viên đáp:

- Rồi cương ca sẽ rõ.

Ngô Cương lại hỏi:

- Vì lẽ gì mà Viên muội lại yêu cầu ta điều đó?

Lã Thực Viên đáp:

- Cương ca đừng hỏi làm chi nữa mà chỉ cần trả lời có Tiểu muội có làm được không là đủ...

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ thật mau “Kể ra thì Địa Linh đáng chết cả trăm phần trăm, nhưng đem ra so sánh với mối tình của Lã Thực Viên thì muối thù không đáng kể nữa. Dù nàng yêu cầu điều gì, chàng cũng ưng thuận. Có lý đâu lại cự tuyệt điều này”.

Chàng liền gật đầu đáp:

- Tiểu huynh ưng thuận rồi.

Lã Thực Viên nhăn nhó cười đáp:

- Cương ca không nghĩ điều gì nữa ư?

Ngô Cương đáp ngay:

- Chẳng phải nghĩ điều gì nữa.

Lã Thực Viên nói:

- Tiểu muội e rằng rồi đây Cương ca không làm được ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Viên muội cho rằng tiểu huynh nhẹ dạ nói bừa không đáng tin cậy chăng?

Lã Thực Viên nhìn Ngô Cương bằng cặp mắt say sưa rồi buồn rầu đáp:

- Nếu vậy thì tiểu muội yên tâm rồi.

Ngô Cương nắm tay nàng nói:

- Viên muội cũng nghe tiểu huynh một điều.

Lã Thực Viên hỏi:

- Điều gì?

Ngô Cương đáp:

- Xong việc ở đây đôi ta sẽ đưa nhau đi lánh đời.

Lã Thực Viên cúi đầu xuống ngẫm nghĩ một chút rồi trầm giọng đáp:

- Tiểu muội chịu rồi.

Ngô Cương vui vẻ nở một nụ cười cúi đầu xuống hôn chán nản, xúc động hỏi:

- Nhất ngôn đầy nhe?

Lã Thực Viên đáp:

- Dĩ nhiên là thế.

Ngô Cương hỏi:

- Như vậy tiểu huynh yên tâm rồi.

Lã Thực Viên nói:

- Tiểu muội nên đi ra thôi...

Ngô Cương buồn rầu hỏi:

- Ở đây với tiểu huynh một lúc không được hay sao?

Lã Thực Viên đáp:

- Bất cứ cơ nào hễ có có hội là được.

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Tiểu huynh hết sức làm cho viên muội khôi phục lại công lực...

Lã Thực Viên nói:

- Việc này tạm thời gác lại để sau này sẽ tính. Cương ca buông tiểu muội ra.

Ngô Cương không biết nói gì nữa, lại hôn nắn lần thứ hai rồi buông tay ra.

Lã Thực Viên lộ vẻ thương cảm, vành mắt đỏ hoe, nắn nói:

- Cương ca ca! Ca ca hãy thận trọng mọi việc. Tiểu muội đi đây.

Dứt lời nắn thoăn thoắt mở cửa đi ra.

Ngô Cương ở trong phòng có cảm giác như thực sự lại tựa hồ mộng ảo.

Thật là một đoạn tình đầy huyết lệ. Ngô Cương chỉ mong kết quả được viên mãn.

Chàng lại nghĩ đến kẻ thù mà Lã Thực Viên vừa nói phải chăng là Ngô Hùng?

Chàng tự hỏi:

- Bây giờ ta phải làm gì để thâm thính cho ra sự thật?

Đột nhiên chàng lại nhớ tới bọn Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn vì tiếp xúc với tên yếu phạm mà bị truy sát. Yếu phạm mà bọn họ nói đó phải chăng là trở vào kẻ thù đang bị giam cầm? Nếu quả thật Huyết y kỳ thư cũng ở trong tay người đó mà ra thì đừng nói chàng đã luyện Huyết y thần công mà trên đạo nghĩa cũng phải điều tra vụ này:

Chàng tự hỏi:

- Nếu người bị giam cầm quả là bào huynh thì ta nên đối phó như thế nào?

Chàng lại liên tưởng đến phụ thân. Theo lời Đại Bi hòa thượng thì phụ thân chàng hiện tại còn sống trên thế gian, mà sao chẳng thấy tiếng tăm gì?

Ngón ngang trăm mối tơ lòng. Ngô Cương để nguyên quần áo nằm xuống giường rồi chẳng mấy chốc chàng ngủ thiếp đi.

Không hiểu chàng ngủ được bao lâu, lúc tỉnh dậy trong bí cung không có ánh nắng mặt trời nên chẳng biết là giờ nào. Chàng nhìn lên bàn đã thấy có bày đồ thức ăn uống mà không hiểu họ đem vào từ hồi nào.

Ngô Cương ngồi dậy bước xuống giường gọi rửa qua loa rồi bắt đầu ăn uống.

Chàng vừa ăn xong buồng dưa bát thì một trong hai gã áo đen mà chàng đã gặp tiến vào phòng chấp tay nói.

- Minh Chủ triệu thiếu hiệp đến ra mắt.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng sắp chạm chán kẻ thù số một, lòng chàng cực kỳ xúc động, mà mặt ngoài vẫn lạnh lùng. Chàng ngớ ngẩn hỏi lại:

- Triệu kiến tại hạ ư?

Lão áo đen đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương lại hỏi:

- Cách xưng hô các hạ thế nào?

Lão già áo đen đáp:

- Lão phu là quản sự Phỉ Nguyên ở trong bí cung này.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ dẫn đường cho!

Lão già áo đen đáp:

- Thiếu hiệp hãy đi theo lão phu.

Hai người ra khỏi cửa phòng. Liền quành sang mé tả, tiến vào một đường hầm sâu thăm thẳm. Dọc đường không thấy một gian thạch thất nào nữa. Xem chừng đường hầm này để rời khỏi bí cung.

Lúc đi đường Ngô Cương tính toán những bước phải hành động...

Hồ Ma, Kim Cương minh, đã tích cực hành động, thì hiển nhiên Võ minh sẽ dùng mình để đối phó với địch nhân. Nếu địch nhân là bọn Vong Ngã hòa thượng, Tống Duy Bình thì chàng sẽ tùy cơ hành động, há chẳng phải nhân việc người mà thành công ỉn?

Chàng đã hứa hẹn với Lã Thục Viên, muốn hành động cho xong ngay, nhưng nghĩ mình ở tận ổ Võ minh, đối phương tất sẽ dùng toàn bộ lực lượng ra đối phó với chàng. Như vậy khó tránh khỏi một cuộc huyết kiếp dùng rợn.

Ý niệm đổ máu lập tức bao phủ người chàng. Món nợ máu về Ngũ Bách Nhân Trùng dĩ nhiên chàng phải đòi.

Một tia sáng chiếu vào mắt chàng báo hiệu sắp ra khỏi hang động. Quản sự Phỉ Nguyên đi thông thả lại.

Ra tới cửa động Ngô Cương nhác trông không khỏi kinh hãi vì cửa ra lúc này cũng giống hệt cửa vào hôm trước. Nó cũng ở lưng chừng vách núi cao cách mặt đất năm sáu trượng. Nếu không chính mình không ra đây thì chẳng tài nào phát hiện được.

Lúc này mặt trời đã lên cao, gió núi nhẹ nhàng đưa lại. Ngô Cương mới ở trong bí cung một đêm nửa ngày mà tưởng chừng như lâu bằng một tháng.

Dưới chân núi, phòng xá đầy như bát úp. Đứng ở cửa động đã nhìn thấy Công Nghĩa Đài ở phía trước cách đó không xa mấy. Nơi đây là tổng đàn Võ Minh.

Nếu khinh công kém cỏi thì chẳng thể nào xuống được.

Quản sự ở bí cung là Phỉ Nguyên chỉ tay xuống dưới nói:

- Chúng ta xuống!

Ngô Cương gật đầu rồi hai người nhẹ nhàng nhảy xuống. Phỉ Nguyên lại đi trước dẫn đường chạy về phía có nhà cửa. Dọc đường rất nhiều trạm canh bí mật. Cách phòng bị rất thâm nghiêm. Bầu không khí có vẻ khẩn trương.

Vượt qua ba đường giới tuyến thì đến trước một tòa nhà rộng lớn trên cửa có treo một tấm biển đề hai chữ “Lệnh Sảnh”.

Mười hai võ sĩ áo đen đứng canh theo chiều dài dãy hành lang. Tên nào cũng nghiêm nghị như tượng đá cả.

Phỉ Nguyên xòe tay ra nói:

- Mời thiếu hiệp tiến vào!

Ngô Cương ngang nhiên đi thẳng vào trong.

Trong sảnh đường cách trần thiết như một chốn pháp đình mà không thấy bóng người nào.

Phỉ Nguyên chỉ tay vào cái ghế tựa mé dưới nói:

- Mời thiếu hiệp hãy ngồi đây để lão phu vào bẩm trước.

Dứt lời hần trở gót đi vào phía sau bình phong...

Sau khoảng thời gian uống cạn một tuần trà, Phỉ Nguyên lại trở ra nói:

- Minh Chủ tiếp kiến thiếu hiệp tại Võ Sảnh.

Ngô Cương hỏi:

- Võ Sảnh ư?

Phỉ Nguyên đáp:

- Phải rồi! Mời thiếu hiệp đi theo lão phu.

Ngô Cương trong lòng ngờ vực, chàng tự hỏi:

- Võ Sảnh là trường sở để biểu diễn võ hoặc để rèn luyện. Hần tiếp kiến mình tại đó với mục đích gì?

Trong lòng nghĩ vậy, nhưng chân vẫn bước đều theo Phỉ Nguyên, chuyển qua tấm bình phong màu hồng.

Phía sau bình phong ngay trước cửa giữa là đại viện lát đá xanh. Trước mặt là ba gian nhà lầu. Gian giữa đi thông qua được. Hai tên kim kiếm thủ thị lập hai bên.

Đi qua cửa này thì thấy một tòa núi giả ngay trước mặt. Vòng ra phía sau núi giả quả nhiên đến một quãng đường. Đứng là trường luyện võ.

Đối diện với quãng đường là một căn nhà khách đã đông người ngồi. Cả kẻ già trẻ nam nữ có trên ba chục.

Tám tên kiếm thủ chia đứng hai bên.

Chính giữa sảnh đường, một người che mặt mặc áo cấm bào ngồi trên ghế cao phía sau. Chẳng cần nói cũng biết là Võ Lâm Minh Chủ, một nhân vật thần bí, ít người biết rõ lai lịch.

Ngô Cương trong lòng xúc động những muốn đổ máu.

Quần sự Phỉ Nguyên vội bước đến mặt Ngô Cương. Còn ở đằng xa, hần đã qua mặt vào tòa ghế cao thi lễ, miệng hô:

- Sách Huyết Kiếm đã tới!

Bao nhiêu con mắt đều nhìn cả vào người Ngô Cương.

Ngô Cương đảo cặp mắt lạnh lùng nhìn mọi người trong sảnh đường. Ngoài Minh Chủ phu nhân ngồi ở ghế đầu mé hữu, còn toàn là người lạ mặt, kỳ hơn nữa là người áo xám che mặt cũng không thấy đâu.

Minh Chủ lên tiếng. Thanh âm hần rất quái lạ và chói tai. Dường như hần muốn dùng nội công để cải biến giọng nói. Hần hô lên:

- Đến gần đây để nói chuyện.

Quần sự Phỉ Nguyên né mình đi đưa mắt ra hiệu cho Ngô Cương rồi hần dừng bước trước cửa thềm. Hần nhắc chàng:

- Ngồi ở mé trong đó chính là Minh Chủ.

Ngô Cương âm ừ chứ không nói gì. Chàng giương mắt lên nhìn người che mặt áo cẩm bào, không thi lễ mà cũng không lên tiếng.

Bao nhiêu người ngồi đó đều lộ vẻ kinh dị.

Phỉ Nguyên đưa ngón tay ra chọc Ngô Cương khẽ giục chàng:

- Hành lễ đi!

Ngô Cương không sao được, vòng tay nói:

- Tại hạ xin bái kiến Minh Chủ .

Người che mặt áo cẩm bào hỏi:

- Phải chăng ngươi là Sách Huyết Nhất Kiếm.

Ngô Cương đáp:

- Chính phải!

Người che mặt áo cẩm bào lại hỏi:

- Ngươi có biết bản tọa triệu kiến ngươi vì mục đích gì không?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ không biết .

Người che mặt hỏi:

- Sự thực ngươi cùng bản tọa có mối quan hệ sâu xa, mà bản tọa lại làm minh chủ, cần phải chủ chương công nghĩa. Những món huyết cừu của sư môn ngươi đều do bản tọa chủ chương. Ngươi có muốn vậy không?

Ngô Cương mắng thầm trong bụng nhưng ngoài miệng đáp:

- Tại hạ nguyện ý như vậy.

Người che mặt hỏi:

- Còn sư thư ngươi thì chắc lọt vào tay bọn cừu nhân rồi. Bản tọa đã hạ lệnh phải hết sức mở cuộc điều tra.

Ngô Cương khẽ dạ một tiếng:

Người che mặt lại nói:

- Ngươi có bản lãnh thật phi thường. Thật là một kỳ tài hiếm có ở Võ Lâm Trung Nguyên. Bản tọa đặc biệt cử ngươi làm Kim kiếm thống lãnh một mặt để thành toàn ý nguyện báo thù cho ngươi, một mặt trông vào những điều sở học của ngươi mà tạo phúc cho Võ Lâm. Ngươi nghĩ như thế nào?

Ngô Cương cơ hồ không nhin nổi suýt nữa phì cười, nhưng chàng cố làm ra vẻ hoan hỉ đáp:

- Mục đích của tại hạ chỉ ở việc báo thù...

Người che mặt ngắt lời:

- Ngươi hãy suy nghĩ kỹ rồi hãy quyết định, bất tất phải trả lời ngay.

Ngô Cương nói:

- Tạ ơn Minh Chủ!

Người che mặt nói.

- Để mọi người đều phải tâm phục kiếm thuật của ngươi, bản tọa cần phải mở cuộc khảo nghiệm.

Ngô Cương ngơ ngác hỏi:

- Khảo nghiệm bằng cách nào?

Người che mặt đáp:

- Dĩ nhiên là phải mở cuộc tỷ đấu .

Ngô Cương hỏi:

- Tỷ đấu ngay bây giờ sao?

Người che mặt đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương suy nghĩ rồi trả lời:

- Tại hạ đã ra tay là phải thấy máu.

Chàng nói câu này khiến ọi người đều thất sắc.

Người che mặt mặc cảm bào đối với câu trả lời sắc mùi máu tanh không bình luận gì cả chỉ nói tiếp:

- Đây có một tên kiếm thủ khả dĩ khiến cho người thi triển hết những điều sở học.

Ngô Cương giật mình kinh hãi tự nhủ:

- Trong Võ minh mà có ta đối thủ mình phải trở hết tài ư? Vậy ta phải cẩn thận mới được. Nếu cứ nhắm mắt làm bừa thì có thể xảy ra hậu quả khôn lường.

Nghĩ vậy chàng cố ý lên mặt kiêu ngạo hỏi:

- Theo Minh Chủ thì công lực người đó cũng tương đương như tại hạ hay sao?

Người che mặt mặc áo cảm bào mắt chiếu những tia kì bí đáp:

- Công lực của gã còn kém người một chút nhưng về kiếm thuật thì khó nói lắm.

Ngô Cương hỏi:

- Kiếm thuật y cao hơn tại hạ chăng?

Người che mặt đáp:

- Cái đó phải nhờ sự thực chứng minh.

Ngô Cương hỏi:

- Người đó là nhân vật nào?

Người che mặt đáp:

- Hấn là một tên tù phạm.

Ngô Cương chấn động tâm thần run lên hỏi:

- Tù phạm ư?

Người che mặt đáp:

- Đúng thế! Một tên tù phạm đã mất hết công lực.

Ngô Cương lại càng kinh hãi không biết đến thế nào mà nói.

Chàng tự hỏi:

“Phải chăng tên tù phạm mà Lã Thục Viên đã gọi là kẻ thù? Nếu vậy ta không cần phải hao phí tâm cơ cũng được gặp. Nhưng y đã mất hết công lực thì làm sao khảo nghiệm được với ta?”

Chàng cố nhấn lại mỗi xúc động trong lòng không để lộ ra ngoài mặt, khẽ nhíu cặp lông mày hỏi lại:

- Y là tên tù phạm mất hết công lực ư?

Người che mặt trầm giọng đáp:

- Người có điều chưa rõ. Người này là một kiếm thủ cao cấp, vì hắn làm ác đã nhiều nên bản tọa phong tỏa toàn thân công lực, chỉ cần giả trừ cầm chế là công lực lại phục hồi lại ngay lập tức...

Ngô Cương nói:

- Té ra là thế!

Người che mặt lại nói:

- Bản tọa có lời yêu cầu người...

Ngô Cương hỏi:

- Yêu cầu điều gì?

Người che mặt đáp:

- Khi người cùng tên tù phạm đó tỷ đấu kiếm thuật, người đừng hại mạng y mà chỉ bức bách hắn phải đem toàn thân công lực ra ứng chiến.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Người che mặt đáp:

- Tức là bức bách hắn phải trở hết các chiêu số về toàn bộ kiếm pháp.

Ngô Cương buộc miệng đáp:

- Định học lén kiếm pháp của hắn chăng?

Câu nói vừa ra khỏi miệng, chàng biết ngay là không ổn thoả, nhưng đã chót lỡ lời rồi không thể thu lại được.

Người che mặt mặc áo cẩm bào mắt chiếu ra những tia sang hung dữ lâu mới đáp:

- Người đoán đúng đó! Nếu bản Minh Chủ mà kiếm thuật như hắn thì đã trở thành thiên hạ vô địch.

Ngô Cương cực kỳ kinh hãi nghĩ bụng:

- Hắn có ý định này thì thật là hèn mạt. Như thế đủ biết dù hắn đã làm đến Võ Lâm Minh Chủ mà trong lòng vẫn chưa thoả mãn còn muốn trở thành thiên hạ vô địch thống trị Võ Lâm.

Tuy trong lòng nghĩ như vậy, nhưng chàng không dám nói nhiều, sợ tiết lộ cơ mưu.

80. Chương 80: Nhìn Phụng Kiếm Đau Lòng Kiếm Thủ

Ngô Cương tự nghĩ:

- Nếu tên tù phạm này đúng là đại ca Ngô Hùng thì vụ bí mật lớn này sẽ được phanh phui.

Chàng nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ tuân mệnh mà làm việc không dám hạ sát đối phương.

Người che mặt mặc áo cẩm bào bảo thủ hạ:

- Lấy ghế cho thiếu hiệp ngồi.

Một hán tử áo đen lập tức lấy ghế đặt vào chỗ cuối cùng ở hàng mé tả.

Quản sự Phỉ Nguyên khê bảo Ngô Cương:

- Mời thiếu hiệp ngồi xuống. Đây là phần danh dự được dành cho thiếu hiệp.

Ngô Cương không nói nửa lời. Chàng hiên ngang bước lên thềm lại ngồi xuống ghế.

Quản sự Phỉ Nguyên lùi sang một bên.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lớn tiếng ra lệnh:

- Dem người lên đây!

Ngô Cương trống ngực đánh thành thịch, chàng tự hỏi:

- Tên tù phạm làm nhiều chuyện tà ác mà Minh chủ nói đây phải chẳng trở vào việc lạm sát các tay cao thủ các phái? Nếu sự thực đúng như vậy có thể đúng là y rồi...

Ngô Hùng gây ra nhiều trường huyết kiếp, bị Võ minh bắt được cầm tù, phong tỏa công lực. Vì Võ lâm minh chủ muốn bức bách y thi triển kiếm pháp vô địch nên mới để y sống. Bữa nay hãn mượn tay Ngô Cương để bắt buộc Ngô Hùng phải trở toàn bộ kiếm pháp của y. Như vậy kế hoạch của Minh chủ thật là tuyệt diệu...

Ngô Cương lại tự hỏi:

- Trong nhà có kẻ nghịch tử gây thảm họa thì nên giết đi hay không? Mình giết y rồi đây trả lời với tẩu tẩu là Hồ Ma Công chúa làm sao? Nếu đối phương không phải là bào huynh Ngô Hùng mà họ đã chịu nhiều đau khổ rồi thì có nên bảo toàn tính mạng cho họ không?

Chàng còn đang ngẫm nghĩ chợt thấy ba người từ mé cửa đông xuất hiện. Người đi trước là một hán tử đầu bù tóc rối mặt mũi lem luốc, quần áo lam lũ. Hai người đi sau đều là Kim kiếm thủ.

Ngô Cương hít một hơi khí lạnh tự hỏi:

- Hán tử này hình thù quái đản, có lý đâu lại là Vô địch Mỹ kiếm khách Ngô Hùng được?

Chàng chẳng có một ấn tượng gì về Ngô Hùng, nhưng chàng nghĩ rằng y đẹp trai lắm mới phải, nếu không thì sao người ta lại kêu bằng “Vô địch Mỹ kiếm khách”.

Hán tử kia cặp mắt vô thần chỉ lộ vẻ căm hận sâu cay. Chân y đi thất thểu, song vẫn giữ được độ số từng bước, tỏ ra là con người có tính khí cương trực.

Phải chăng y là Ngô Hùng?

Ngô Cương tự đặt câu hỏi đến mười mấy lần. Mạch máu trong người chàng mỗi lúc một mạnh thêm.

Chỉ trong khoảnh khắc ba người đi tới dưới thềm liền dừng bước lại.

Trong sảnh đường im lặng như tờ, tưởng chừng như mũi kim rơi cũng nghe thấy rõ. Bầu không khí biến thành khẩn trương kỳ bí.

Sảnh đường này tuy kêu là Võ Sảnh mà thực sự nó có tư cách một tướng đài. Ba mặt trống không. Nhà cửa toàn phía sau. Hai cây cột trước chống lấy nóc nhà. Hai bên tả hữu đều có thềm dài đến hai trượng. Cuối thềm có ba bậc đi lên.

Chỗ Ngô Cương ngồi ngay bên thềm nên mọi người kia đến nơi chàng coi rất rõ. Chàng nhìn thấy hán tử này râu ria xồm xoàm, mình gầy như hạc. Người y tiết ra một mùi khét lẹt khó ngửi. Áo quần tả tơi coi chẳng khác nào người đeo rế rách. Đúng là một tên tù phạm.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lên tiếng:

- Đại kiếm thủ! Bữa nay ngươi có cơ hội lại thấy được ánh mặt trời thế là may mắn lắm. Ngươi hãy giữ gìn tấm thân và hy vọng có ngày được trả lại tự do.

Hán tử kia da mặt cử động, cất tiếng ồm ồm hỏi:

- Phải chăng đây là một thứ cạm bẫy?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Đối với ngươi, hiện nay hai chữ cạm bẫy không có ý nghĩa gì hết.

Hán tử hỏi lại:

- Vậy nó là cái gì?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Là một cơ hội.

Hán tử cười ha ha hỏi:

- Cơ hội ư? Ngươi khéo dùng chữ ấy?

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói:

- Ngươi hãy nghe đây. Bản tọa nói sao đúng vậy, Cử tọa ngồi đây đều là những người làm chứng. Bữa nay là ngày quyết định cuộc sinh tử của ngươi...

Hán tử ngắt lời:

- Bản nhân đối với hai chữ sinh tử đã quên mất rồi.

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói:

- Đã là người ai cũng thích sống và ghét chết. Ngươi nói vậy chẳng qua là một lời trái với tâm nguyện.

Hán tử lại cười nói:

- Đại Minh chủ thử nói nghe!

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói:

- Bản tọa sẽ giải bỏ cạm bẫy cho ngươi rồi khôi phục công lực. Rồi sẽ ...

Hán tử nói:

- Rồi làm sao?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Rồi ngươi cùng một nhân vật được hậu tuyển làm Kim kiếm thống lĩnh của bản minh mở cuộc tỷ thí.

Hán tử lạnh lùng hỏi:

- Rồi sao nữa?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Ngươi thắng y thì sống mà bại y thì chết.

Hán tử trong lòng xúc động, ý niệm cầu sinh của y chưa mất hết. Câu này đối với người võ sĩ nghe rất hấp dẫn. Y cho là một cơ hội đường đường chính chính:

Bất giác y cất tiếng run hỏi:

- Vì nguyên nhân gì mà đại Minh chủ lại mạo hiểm thế?

Người che mặt mặc áo cẩm bào hỏi lại:

- Sao lại gọi là mạo hiểm?

Hán Tử đáp:

- Bản nhân khôi phục được công lực há chẳng phải là một mối lo cho Minh chủ .

Người che mặt mặc áo cẩm bào tức Võ lâm minh chủ cười ha hả nói:

- Đại kiếm thủ! Hơn mười năm ở chốn lao tù mà hào khí ngày xưa vẫn chưa mai một. Thật đáng kính!
Đáng phục!

Hán tử chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

Võ lâm minh chủ lại hỏi:

- Đại kiếm thủ có đồng ý quyết đấu không?

Hán tử hỏi lại:

- Trường hợp mà bản nhân không đồng ý thì sao?

Võ lâm minh chủ đáp:

- Đại kiếm thủ chết già trong chốn lao tù.

Hán tử trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Bất luận minh chủ có âm mưu gì, bản nhân cũng chọn con đường quyết đấu.

Võ lâm minh chủ đáp:

- Thế thì hay lắm.

Hán tử nói:

- Nhưng bản nhân có điều kiện .

Võ lâm minh chủ hỏi:

- Điều kiện gì?

Hán tử đáp:

- Bản nhân cần lấy lại thanh kiếm ngày trước để sử dụng.

Võ lâm minh chủ đáp:

- Được lắm!

Ngô Cương xúc động cơ hồ không chịu nổi, chàng lẩm bẩm:

- Hán tử này quả có tác phong của một tay đại võ sĩ. Nhưng y là ai? Phải chăng y là bào huynh của ta?...

Võ lâm minh chủ xòe tay ra nói:

- Đưa y vào bí thất!

Hai tên Kim kiếm thủ vừa áp giải tên kiếm thủ đáp ngay:

- Xin tuân lệnh.

Chúng dẫn hán tử trở gót lui.

Ngô Cương không nhị được nữa, quay vào hỏi.

- Minh chủ ! Phải chăng tại hạ phải đấu với người kia?

Võ lâm minh chủ đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Tên họ y là gì?

Võ lâm minh chủ ngập ngừng đáp:

- Ồ ... y là đại kiếm thủ ... Vô danh.

Hiển nhiên Ngô Cương biết hắn nói dối nhưng cũng chẳng thể truy vấn được.

Võ lâm minh chủ quay lại ngó thiếu phụ diêm dúa tức Thi Ngọc Nương nói:

- Phu nhân! Xin phu nhân đi giải cầm chế cho y.

Thi Ngọc Nương đứng dậy hỏi:

- Y còn đòi lấy kiếm lại thì sao?

Võ lâm minh chủ đáp:

- Lúc tỷ đấu sẽ đưa kiếm cho y.

Thi Ngọc Nương gật đầu lui ra.

Võ lâm minh chủ quay đầu lại nhìn Ngô Cương hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Thiếu hiệp nhớ lời bàn tọa rồi chứ?

Ngô Cương ngấm ngầm nghiêng răng đáp :

- Nhớ rồi!

Võ lâm minh chủ đảo mắt nhìn cử tọa một lần rồi trầm giọng hỏi:

- Các vị phải nhớ kỹ cách an bài từ trước, mỗi người ít ra cũng phải nhớ lấy một chiêu. Bây giờ ai giữ vị trí của người ấy.

Bóng người thấp thoáng, cử tọa đều đứng dậy phân tán ra mỗi chỗ. Chỉ có Ngô Cương nhồi yên, ngơ ngẩn không cử động.

Võ lâm minh chủ cất tiếng gọi :

- Phỉ quân sự!

Phỉ Nguyên đáp:

- Có đệ tử đây!

Võ lâm minh chủ nói:

- Quân sự truyền lệnh bao nhiêu Kim kiếm đệ tử phải đến ngay võ trường theo dõi cuộc tỷ đấu. Việc cảnh vệ giao cho người khác phụ trách.

Phỉ Nguyên đáp:

- Xin tuân lệnh!

Rồi khom lưng rút lui.

Chẳng mấy chốc bao nhiêu Kim kiếm thủ lục tục vào võ trường đứng xung quanh, tất cả chừng mười lăm tên.

Ngô Cương bụng bảo dạ:

“Những võ thuật hơn đời có chỗ đặc biệt của nó về tâm pháp cũng như về yếu quyết. Còn trông người mà ra chiêu học lõm thì trừ số rất ít người vào hạng siêu nhân, chứ chẳng ai làm được. Cử động này của Võ lâm minh chủ thật là ngớ ngẩn. Dù mỗi người hiện diện tại đây mỗi người cố ghi nhớ một chiêu nửa thức cũng chẳng qua là một chút ngoài da chứ ăn thua gì? Ấy chưa nói đến mỗi môn võ công phải liên tiếp biến hóa thuần nhất mới được. Nhất là về kiếm thuật thì sự biến hóa phức tạp muôn phần. Trừ khi lấy được kiếm phổ, chẳng nói làm chi, bằng không hao phí tâm cơ vô ích. Chẳng lẽ hắn không nghĩ tới điều đó ư? Phải chăng vì lúc kể cùng mà nghĩ ra hạ sách này hay vì có mưu mô khác?”

Trong lòng nghĩ vậy Ngô Cương bất giác liếc mắt ngó người che mặt mặc áo cẩm bào thì đúng lúc đó đối phương phóng mục quang nhìn chàng. Bốn mắt gặp nhau. Ngô Cương không khỏi run lên. Chàng cảm thấy mục quang của đối phương đầy vẻ kỳ bí.

Ngô Cương càng nghĩ càng hồi hộp, chàng không biết đối phương mưu tính điều gì, lại cũng không hiểu rõ lai lịch của đại kiếm thủ.

Người che mặt mặc áo cẩm bào là một tay tâm cơ ghê gớm mà muốn phanh phui lai lịch của hắn thì thật không phải chuyện dễ dàng. Dĩ nhiên là phải dùng biện pháp mạnh, nhưng việc này cần tùy cơ mới có thể làm được.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bữa cơm, Minh chủ phu nhân Thi Ngọc Nương từ phía sau sảnh đường đi ra, xuất hiện ở bên cửa sau. Tay mũ cầm thanh bảo kiếm cả vỏ đi tới trước mặt người che mặt mặc áo cẩm bào.

Võ lâm minh chủ hỏi ngay:

- Phu nhân! Đã sắp đặt xong chưa?

Minh chủ phu nhân đáp:

- Đâu vào đây cả rồi.

Võ lâm minh chủ lại nói:

- Phu nhân lại một phen tâm khổ.

Minh chủ phu nhân nguyệt Võ lâm minh chủ và nở nụ cười rất lẳng lơ nói:

- Minh chủ bắt tất phải khách sáo.

Một bóng người xuất hiện bên cổng võ trường chậm chạp bước vào. Đó chính là đại kiếm thủ. Lần này y xuất hiện khác hẳn vừa rồi nhân thần xung túc lộ đầy sát khí.

Tiếng bước chân sột soạt khiến người nghe có một cảm giác khôn tả.

Chỉ trong chớp mắt đại kiếm thủ đã vào tới giữa sân. Y đưa mục quang hau háu nhìn quanh một lượt coi chẳng khác con dã thú bị chọc giận.

Võ lâm minh chủ trầm giọng lên tiếng:

- Đưa kiếm cho y.

Thi Ngọc Nương ngậm ngừng hỏi:

- Như vậy chẳng phải mạo hiểm quá ư?

Võ lâm minh chủ đáp:

- Phải thế mới được .

Thi Ngọc Nương ngập ngừng :

- Vạn nhất thả hổ về rừng thì...

Võ lâm minh chủ ngắt lời:

- Y không còn cơ hội nào nữa .

Choang một tiếng! Thanh trường kiếm được rút ra khỏi vỏ, thấp thoáng có ánh con thần long đang dương lanh múa vuốt.

Ngô Cương suýt bật miệng la “Đây là Long kiếm”.

Đại kiếm thủ yêu cầu lấy thanh kiếm cũ. Sao thanh Long kiếm này lại là của y? Vậy y chắc là bào huynh của chàng không còn nghi ngờ gì nữa. Đúng là người mà Lã Thục Viên kêu bằng kẻ thù.

Ngô Cương bất giác run lên. Vô luận thế nào anh em vẫn là anh em, nghĩ tới trường hợp anh em trùng phùng trong hoàn cảnh này, chàng không khỏi hoang mang.

Thi Ngọc Nương hô:

- Đón kiếm!

Rồi mục liệng thanh Long kiếm trong tay ra. Đại kiếm thủ đón thanh kiếm giơ lên ngang trước ngực. Mắt y nhìn chăm chú vào nỗi bật lên tròng cười hô hố.

Tiếng cười rất gay gắt, đầy phần nộ, so với tiếng khóc còn khó nghe hơn.

Tiếng cười nhỏ dần sau cùng biến thành tiếng nấc nghẹn ngào. Hai hàng nước mắt chảy tong tong.

Tình trạng này đã chứng minh lời tiên đoán của Ngô Cương không sai nữa.

Nhưng chàng lại nghĩ lại:

- Vạn nhất đại kiếm thủ này là Ngô Hùng, há chẳng hư việc lớn ư?

Người che mặt mặc áo cấm bào cất tiếng hỏi tựa như có vẻ trào phúng:

- Đại kiếm thủ! Người khóc cho số phận hay là ...

Đại kiếm thủ tròn xoe lớn tiếng ngắt lời:

- Đối thủ của bản nhân là ai?

Võ lâm minh chủ đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm!

Đại kiếm thủ hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm ư?

Võ lâm minh chủ đáp:

- Phải rồi!

Đại kiếm thủ hỏi:

- Ai là Sách Huyết Nhất Kiếm?

Người che mặt mặc áo cấm bào khẽ gọi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ra trường đi! Người nhớ lời bản tọa đã dặn trước là đừng hại mạng y.

Ngô Cương xoay chuyển ý nghĩ rất mau. Chàng đứng lên bước vào đấu trường cách đại kiếm thủ năm bước.

Bầu không khí trong trường trở lên khẩn trương. Bao nhiêu con mắt đổ cả vào trường đấu. Ai cũng hồi hộp trong lòng.

Đại Kiếm thủ đưa mắt nhìn Ngô Cương mấy lần rồi hỏi :

- Phải chăng thiếu hiệp là “Sách Huyết Nhất Kiếm”.

Ngô Cương nghiêng rằng có vẻ bình tĩnh đáp:

- Phải rồi! cách xưng hô của đại kiếm thủ như thế nào?

Đại kiếm thủ đáp:

- Thiếu hiệp bất tất phải hỏi ta điều đó.

Ngô Cương nói:

- Đại Kiếm thủ không báo danh ma chết đi có phải là oan uổng lắm ư?

Đại kiếm thủ gạt đi:

- Đừng rườm lời nữa.

Ngô Cương rút nhanh thanh Phụng kiếm đánh “soạt” một tiếng gươm lên. Hai mắt chàng nhìn chăm chú vào Đại Kiếm thủ xem y có lộ vẻ gì khác lạ không? Vì đúng nếu y là Ngô Hùng tất nhiên phải biết thanh kiếm này.

Đại Kiếm thủ bất giác bật tiếng kêu kinh ngạc :

- Ô hay!

Y lùi lại luôn ba bước. Cặp mắt lồi trô trố như muốn bật ra ngoài. Toàn thân y run bần bật.

Ngô Cương giả vờ hỏi:

- Đãi kiếm thủ sợ chết chăng?

Đại Kiếm thủ râu tóc đứng dựng cả lên ra vẻ cực kỳ kích động hỏi lại:

- Thanh kiếm thiếu hiệp cầm đó ở đâu mà ra?

Lúc này, chỉ cần một câu lơ lửng là bộc lộ thân phận và tình hình sẽ biến đổi hết. Ngô Cương chưa có chủ ý gì nên không biết hành động như thế nào, đành tìm cách kéo dài thời gian rồi cười ha hả đáp:

- Đại kiếm thủ hỏi làm chi? Chuẩn bị đi thôi .

Chân chàng đứng chững theo hình chữ Đinh cũng không theo hình chữ bát. Tay trái nắm kiếm quyết, tay phải gươm kiếm chênh chếch lên.

Đại kiếm thủ lại bật một tiếng la hoảng! Người y càng run mạnh hơn, nói không thành tiếng:

- Thiếu hiệp... Thiếu hiệp... phải chăng thiếu hiệp học kiếm pháp này trong Huyết y kỳ thư?

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chẳng biết chừng tằm Huyết y kỳ thư kia đã bị Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn đã lấy được ở nơi đại kiếm thủ này. Nội tình rất phức tạp và còn dính líu đến nhiều người...

Người che mặt mặc áo cẩm bào đã rời khỏi chỗ ngồi đứng dậy. Cặp mắt loang loáng nhìn vào trường đấu không chớp.

Ngô Cương đưa mắt nhìn trộm người che mặt mặc áo cẩm bào, chàng hiểu ngay mục đích của hắn muốn chàng quyết đấu với tay Đại Kiếm thủ này. Là người cấp trí, chàng liền dùng phép truyền âm mật báo với Đại Kiếm thủ:

- Đại kiếm thủ! Đừng nói gì nữa hãy đem hết sức mà tỷ đấu .

Trong cơn mắt đại kiếm thủ lộ ra một tia cảm xúc nhưng y ngậm miệng, không nói gì nữa. Đồng thời y cũng gươm cao thanh trường kiếm lên. Thủ thức của y hầu như tương phản với Ngô Cương đưa kiếm chênh chếch từ dưới lên trên thì y lại đưa thanh kiếm chênh chếch từ trên xuống dưới.

Hai người đứng đối lập, thế vững vàng như núi.

Khí thế của những tay kiếm thủ nổi danh quả nhiên khác với người tầm thường.

Bỗng Ngô Cương quát lên một tiếng:

- Tiếp chiêu đi!

Tiếng quát chưa dứt lời, chàng đã tấn công trước.

Chiêu kiếm này, chàng vận dụng có sáu thành công lực, và trong tám chiêu sát thủ, chàng chỉ có dùng ba chiêu để thăm dò kiếm pháp của đối phương sâu nông thế nào.

Choang! Choang! Choang!

Kiếm hoa lấp lánh, kiếm khí tung hoành. Ngô Cương thi triển một chiêu ba thức đều bị đối phương gạt đi.

Đại kiếm thủ không ra tay phản kích.

Ngô Cương chấn động tâm thần, không biết đến thế nào mà nói. Từ ngày chàng ra đời chưa từng gặp ai có thể hóa giải được những tuyệt chiêu sát thủ này của chàng.

Chàng lại hô lớn:

- Hãy tiếp một chiêu này nữa!

Ngô Cương vừa quát vừa đánh ra một tuyệt chiêu năm thức và chàng vận đến tám thành công lực. Thế là chiêu này hơn chiêu trước hai thức. Nói cách khác thì chiêu này bao hàm năm thức sát thủ chia đánh vào năm bộ vị trí mạng.

Những tiếng sắt thép chạm nhau vang lên những tiếng chát chúa.

Đại Kiếm thủ hóa giải xong năm thức và phản kích hai chiêu.

Chiêu thức của y mau đến độ mắt người không kịp thấy, kỳ ở chỗ không ai phân rõ được chiêu thức. Chiêu nào cũng gồm những thức sát thủ cổ kim chưa từng thấy, mà nhằm rất đúng bộ vị không sai một ly nào.

Ngô Cương không ngờ đối phương phản kích, chàng phải lùi lại một bước dài.

Người che mặt mặc áo cẩm bào và Thi Ngọc Nương đều dời gót ra đứng ngoài thêm, đủ biết trong lòng họ rất dỗi khấn trương.

Ngô Cương vẫn chưa quyết định chủ ý nên làm thế nào.

Hai chiêu này đã thuyết minh đều chép ở trong Huyết y kỳ thư và kêu bằng Thám Hoa Kiếm Pháp. Kiếm pháp này chắc phải do đại kiếm thủ sáng chế ra. Nếu không thế thì sao chiêu thức của y lại xuất quỷ nhập thần và hóa giải thể công của đối phương một cách rất ung dung.

Ngô Cương lẩm bẩm:

- Đúng rồi! Trong Huyết y kỳ thư có phụ chú những câu: “Sau khi ta gặp nạn đem những điều mình đã học được tham khảo và nghiên cứu để sáng chế ra một chiêu kiếm pháp này...”

Hai chữ bị nạn này là trở vào việc bị cầm tù.

Dùng kiếm pháp của người để đấu với người thì còn nói chuyện gì nữa:

Bỗng đại kiếm thủ quát lên một tiếng:

- Tiếp chiêu của ta đây!

Tiếng quát chưa dứt, đại kiếm thủ đã đoạt lấy quyền chủ động, phóng kiếm khởi thế công.

Chỉ trong giây lát, kiếm quang đầy như một tấm lưới ẩn hiện rồng bay phượng múa. Kiếm khí mịt mù rít lên veo veo.

Hai người sử dụng kiếm pháp hoàn toàn giống nhau. Muốn thắng chỉ ỷ vào công lực mà thôi.

81. Chương 81: Công Nghĩa Đài Quần Hùng Tụ Hội

Ngô Cương vận dụng tám thành công lực để nghinh chiến. Vì người che mặt mặc áo cẩm bào dận chàng không được hạ sát nên chàng không có hành động gì khác để đối phương sinh lòng ngờ vực. Đã là một thứ kiếm pháp mà chàng có thể yên tâm công kích mà chẳng lo gì đối phương không đón được.

Đại kiếm thủ đã vận dụng toàn lực để chiến đấu. Thật là một cuộc chiến nguy hiểm tuyệt vời. Người bàn quan cơ hồ nghệt thở.

Những chiêu thức biến hóa khôn lường, lúc tăng lúc giảm, lại cực kỳ huyền diệu. Khách bàn quan muốn coi mà hiểu được là một chuyện không phải dễ dàng.

Đột nhiên người che mặt mặc áo cẩm bào lớn tiếng quát:

- Dừng tay.

Ngô Cương cùng đại kiếm thủ đều ngạc nhiên, nhưng cùng dừng tay lại.

Người che mặt mặc áo cấm bào cười khanh khách nói:

- Đại kiếm thủ! Các hạ được tự do rồi!

Lão nói câu này khiến toàn trường đều kinh ngạc.

Ngô Cương là tay thông tuệ khác thường. Chàng vừa nghe đã biết những điều ngoắt ngoáy bên trong, lập tức dùng thủ đoạn uy hiếp, lớn tiếng hỏi:

- Chưa phân thắng phụ, sao y đã được tự do?

Người che mặt mặc áo cấm bào âm trầm đáp:

- Y đã giữ được thế quân bình với thiếu hiệp tức là một nhân tài hiếm có rồi.

Ngô Cương lên tiếng cãi:

- Nếu mình chủ không hạn chế thì tại hạ giết y thật dễ như trở bàn tay.

Đại kiếm thủ nhìn Ngô Cương mà không đoán được ý nghĩ của chàng.

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Bẩm tòa đã nói ra là không thay đổi, nhất định để y tự do.

Ngô Cương không nói gì nữa, giả vờ sát khí bùng bùng nhưng trong lòng chàng tự hỏi:

- Không hiểu tên ma đầu này muốn giở trò gì?

Chàng lấy làm bức tức vì không chứng thực được lai lịch của đại kiếm thủ. Tuy sự thực y hiển nhiên là Ngô Hùng bào huynh chàng không còn nghi ngờ nữa, nhưng vẫn cần được chứng minh mới có thể hoàn toàn xác định.

Đại kiếm thủ bị cầm tù hơn chục năm nay nhất đán công lực phục hồi lại được trả tự do, hiển nhiên không hợp tình lý. Đã không hợp tình lý thì bên trong tất có điều ngoắt ngoáy.

Ngô Cương tự hỏi:

“Ta phải dùng cách gì để giữ cho đại kiếm thủ được an toàn?”

Chàng cảm thấy một cánh tay mình khó làm nên việc.

Người che mặt mặc áo cấm bào âm trầm hỏi Ngô Cương:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Thiếu hiệp muốn đổ máu chẳng?

Ngô Cương đánh bạo đáp:

- Trước nay tại hạ đã dùng đến kiếm chẳng bao giờ về không.

Người che mặt nói:

- Y không đáng để thiếu hiệp động thủ.

Ngô Cương hỏi:

- Minh chủ nói vậy nghĩa là sao?

Người che mặt đáp:

- Công lực của y chỉ tạm thời hồi phục. Mục đích của bản tòa là khảo nghiệm thiếu hiệp. Bây giờ công lực y lại mất hết rồi.

Ngô Cương chấn động tâm thần mắng thầm:

- Tên thất phu thâm độc! May mà mình chưa hành động mẫn. Không thì hậu quả thật khó mà lường được.

Chàng liền run lên hỏi:

- Có chuyện đó thật ư?

Người che mặt đáp:

- Sao thiếu hiệp không thử coi?

Ngô Cương xoay tay phóng ra một chưởng đánh “bình” một tiếng. Tiếp theo là tiếng rên ư ử.

Đại kiếm thủ bị hất tung ra ngoài hai trượng. Thanh Long kiếm rời khỏi tay, miệng phun máu tươi.

Sự thực đã chứng minh. Đại kiếm thủ đã mất hết công lực rồi. Dĩ nhiên đây là Thi Ngọc Nương đã hành động gì rồi. Mụ lại tính thời gian rất đúng.

Đại kiếm thủ lồm cồm ngồi dậy. Y lượm lấy thanh Long kiếm, ngửa mặt lên trời than rằng:

- Hoàng thiên đã tuyệt đường ta!

Y xoay tay lại đâm kiếm vào trước ngực.

Ngô Cương thét lên một tiếng quái gở. Chàng đoạt lấy thanh Long kiếm trong tay đại kiếm thủ nhanh như chớp. Đồng thời chàng nói rất khẽ:

- Hãy chờ cơ hội!

Đại kiếm thủ thộn mặt ra đương trường. Thái độ hung dữ như quỷ.

Người che mặt mặc áo cẩm bào lại bảo đại kiếm thủ:

- Bây giờ đại kiếm thủ có thể đi được rồi. Trong phạm vi cai quản của bản mình đại kiếm thủ không gặp điều gì trở ngại đâu.

Ngô Cương bồn chồn trong dạ vì thân thể đại kiếm thủ chưa phanh phui ra được. Y lại mất hết võ công. Nếu lời Võ lâm minh chủ không thủ tín thì ngoài phạm vi thể lực của Võ minh, hãn phái người hạ thủ là một sự rất dễ dàng. Chính chàng lại không đi bảo vệ cho y được. Lúc này mà chàng liều lĩnh ra đi thì Lã Thục Viên lại khó nổi an toàn.

Đại kiếm thủ nghe Võ lâm minh chủ nói vậy, nhưng chưa đi ngay. Y hần học nói:

- Bản nhân may mà không chết thì quyết trả mối thù này.

Người che mặt mặc áo cẩm bào cười khanh khách nói:

- Cái đó là tùy ý đại kiếm thủ.

Đại kiếm thủ nói:

- Bữa nay Minh chủ không hạ sát bản nhân, tất sau này phái hồi hận.

Người che mặt cười đáp:

- Bản tòa quyết chẳng bao giờ hồi hận.

Đại kiếm thủ nói:

- Nếu vậy bản nhân xin cáo biệt. Sau này sẽ có ngày tái hội...

Đại kiếm thủ tuy mất hết công lực nhưng vẫn giữ được phong độ của kẻ võ sĩ.

Giữa lúc ấy, bất thành linh những tiếng báo động nổi lên rất cấp bách như xé bầu không khí vọng tới. Bao nhiêu đệ tử Võ minh có mặt trường đều cả kinh thất sắc.

Tiếp theo một bóng người áo đen hốt hoảng lật đật chạy vào đến trước người che mặt mặc áo cẩm bào quỳ hai chân xuống thổ hồng hộc nói:

- Bẩm Minh chủ! ... Có giặc đến xâm phạm bờ cõi.

Bao nhiêu mục quang đều nhìn vào gã áo đen.

Người che mặt mặc áo cẩm bào mắt lộ hung quang run lên hỏi:

- Tình trạng địch nhân thế nào?

Gã áo đen đáp:

- Những tay cao thủ các môn phái đều ở trong đám này...

Người che mặt lại hỏi:

- Ai cầm đầu?

Gã áo đen đáp:

- Đường như Kim Cương mình...

Người che mặt lại hỏi:

- Số địch nhân chừng bao nhiêu?

Gã áo đen đáp:

- Có đến trăm người.

Người che mặt hỏi:

- Tình trạng thế nào?

Gã áo đen đáp:

- Những trạm canh của bản mình từ trái núi phía trước trở ra đều có đệ tử bị chết hoặc bị thương. Hiện giờ địch nhân đang tụ tập ở trước Công Nghĩa đài.

Người che mặt nói:

- Bỏn tòa biết rồi. Người hãy lui ra.

Người áo đen liền đứng dậy lui xuống.

Người che mặt mặc áo cấm bào quay lại nhìn Thi Ngọc Nương nói:

- Phu nhân! Bản tòa giao đại kiếm thủ cho phu nhân trông coi. Cứ theo kế hoạch cũ mà hành động.

Thi Ngọc Nương hoa dung cũng thất sắc dạ một tiếng rồi nhảy vọt vào trường đấu nhìn Ngô Cương nói:

- Đưa kiếm đây!

Cứ tình trạng này thì hiển nhiên thời cơ đã đến theo như lời nói của Vong Ngã hòa thượng. Bọn họ đã hành động rồi. Ngô Cương tự nghĩ:

“Kế hoạch của ta phải thay đổi mới xong. Thanh Long kiếm và thanh Phụng kiếm và vật để hứa hôn của huynh, tẩu ta. Nay cả hai thanh kiếm đều lọt vào tay ta. Có lý đâu lại đưa cho người khác?”

Rồi chàng tự hỏi:

“Ta biết nói sao để lưu thanh kiếm này lại?”

Thi Ngọc Nương lại giục:

- Đưa trả thanh kiếm cho ta!

Đại kiếm thủ run lên nói:

- Thanh kiếm này giao cho phu nhân, rồi phu nhân phải giữ lấy. Vì hai thanh kiếm đó nguyên là một đôi.

Ngô Cương không còn thoát được nữa. Giữ kiếm lại thì thân thể bị bại lộ. Đưa kiếm ra sau muốn lấy về là chuyện rắc rối. Chàng không biết làm thế nào.

Sau khi xoay chuyển ý nghĩ, chàng đành chịu đưa thanh Long kiếm cho Thi Ngọc Nương.

Thi Ngọc Nương tra kiếm vào vỏ rồi xòe tay ra hiệu cho hai tên kiếm thủ xốc nách đại kiếm thủ đi vào phía cửa bên.

Ngô Cương lăm lét nhìn đối phương rồi bỏ đầu trường mà không làm sao được.

Người che mặt mặc áo cấm bào nhìn Ngô Cương chòng chọc. Có lẽ hắn đã sinh lòng ngờ vực. Bây giờ hắn mới lên tiếng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người hãy đi theo bản tòa. Trong bọn địch nhân phạm đến bờ cõi, quá nửa là cừu gia của thiếu hiệp.

Ngô Cương chỉ âm ừ một tiếng chứ không nói gì.

Người che mặt mặc áo cấm bào lớn tiếng phát lệnh:

- Các vị Đường chủ lập tức triệu tập thủ hạ ở đầu giữ đó. Còn những tay Kim kiếm thủ cùng những vị Hộ pháp thì đi theo bản tòa.

Một tiếng dạ rân. Bóng người chạy tới tấp chuyển động. Chỉ trong khoảnh khắc mọi người đã giải tán hết. Chỉ còn lại mười lăm tên Kim kiếm thủ, một nhà sư, một đạo sĩ và hai lão già ngoài trần tục. Một tăng một đạo và khí tục này chắc là hộ pháp.

Người che mặt mặc áo cấm bào lại hạ lệnh:

- Chúng ta hãy phát động!

Rồi hắn cất bước đi trước.

Ngô Cương thấy việc xảy ra thế này đành cất bước theo sau, chàng định bụng hãy đi theo hắn rồi sẽ tùy cơ ứng biến.

Dọc đường cuộc phòng bị được bố trí rất sâm nghiêm. Người nào cũng đao kiếm tuốt trần. Bầu không khí khẩn trương đến cùng cực.

Ban đầu các môn phái ủng hộ lập Minh chủ thì bữa nay chinh phạt Võ minh cũng được các môn phái tham dự, đủ chứng minh công nghĩa võ lâm chưa bị tiêu diệt.

Ngô Cương nghĩ thầm trong bụng:

- Mỗi huyết cừu của nhà mình trừ phái Thiếu Lâm và Cái Bang còn ngoài ra các môn phái đều có dự phần. Vậy mình nên có lập trường nào đối với họ? Ta hãy trừ kẻ thù đứng đầu này rồi hãy đòi nợ các môn phái hay là mượn máu các môn phái để diệt trừ hắn?

Những tay cao thủ các môn phái đều tụ tập ở đây là một cơ hội rất tốt về việc trả thù.

Chỉ trong nháy mắt đã nhìn thấy công nghĩa đài. Trước đài người rất đông đảo mà không một tiếng động.

Ngô Cương nghĩ thầm:

- Võ lâm minh chủ ngoài việc lợi dụng ta, không hiểu còn mưu đồ chuyện gì nữa? Bọn cao thủ như vợ chồng Yêu vương Âu Dương Tàn bị giết đã làm giảm lực lượng rất nhiều cho Võ minh. Nếu ta nhân lúc tình hình khẩn trương mà lột mặt nạ cả Địa Linh Lã Khôn, liệu bọn Thất Linh có thừa cơ trở giáo để chống lại Võ minh không? Bản lãnh Võ lâm minh chủ cao thâm đến trình độ nào?

Dường như bọn Võ lâm minh chủ đã định kế hoạch từ trước. Mười lăm tên Kim kiếm thủ chia làm ba tốp, mỗi tốp năm người chia nhau giữ ở hai bên tả hữu và phía sau đài. Còn bốn Hộ pháp thì đi theo người che mặt mặc áo cấm bào.

Người che mặt mặc áo cấm bào chân bước ung dung lên Công Nghĩa đài. Ngô Cương theo sau hắn.

Sáu người vừa bước lên đài thì phía trước tiếng người rất là huyền ảo. Mấy người từ trong đám đông nhảy vọt lên đài.

Ngô Cương bất giác nhìn ra thở một hơi khí lạnh. Đến nửa số người nhảy lên đài chàng đã quen mặt.

Thoạt tiên chàng nhận ra Vong Ngã hòa thượng, kế đến người mạo xưng Yêu vương để truyền nghệ cho chàng là Hộ pháp Dịch Vĩnh Thọ và hai mục lão ấu ở Địa Cung.

Tiếp theo là nhũ mẫu của Hồ Ma công chúa tức Phạm đại nương, bá huynh Tống Duy Bình, Phật sống chùa Thiếu Lâm là Đại Bi hòa thượng, tiền nhiệm chủ đạo giáo phái Võ Đang là Linh Không thượng nhân. Sau cùng là Vô Sự Sinh Phi Đỗ Vũ.

Bấy nhiêu người đều là nhân vật số nhất số nhì trong võ lâm hiện nay. Ngoài ra còn sáu lão già lạ mặt. Trong đám này có một lão mặt đỏ tóc bạc mình cao tám thước. Lão đã nhảy lên đài chắc không phải hạng tầm thường.

Dưới đài một đám đầu đen nhưng nhúc có đến hơn trăm người.

Ngô Cương hồi hộp trong lòng. Chàng phải quyết định trong thời gian rất ngắn mà chưa biết phải làm thế nào.

Bốn vị Hộ pháp đứng cách năm bước ở phía sau người che mặt mặc áo cấm bào đều biến đổi sắc mặt.

Người che mặt mặc áo cấm bào nhìn mọi người một lượt rồi lạnh lùng cất tiếng hỏi:

- Vị nào đứng đầu công cuộc này?

Có người đáp lại:

- Lão phu!

Người phát thanh chính là lão già mặt đỏ mình cao tám thước. Lão chỉ nói hai tiếng ngắn ngủn mà làm chấn động màng tai.

Ngô Cương bất giác chấn động tinh thần vì thanh âm này chàng nghe đã quen tai. Chàng nhớ lại lúc Nhân Linh bị kỳ công “Phản bản hoàn anh” tàn hủy đã nghe tiếng mà chưa thấy người có lẽ là nhân vật này. Phạm đại nương cũng không dám tiết lộ danh hiệu lão. Vậy lão là ai?

Nghĩ vậy, bất giác chàng chăm chú nhìn lão quái này thì thấy lão oai phong凛冽 khiến cho người ngoài không dám nhìn thẳng vào.

Người che mặt mặc áo cấm bào im lặng một lúc rồi run run cất tiếng hỏi:

- Phải chăng các hạ là Xích Diện Kim Cương, tổ sư Kim Cương minh?

Lão mặt đỏ đáp:

- Phải rồi! Kiến văn của Minh chủ quả nhiên rộng rãi.

Người che mặt mặc áo cấm bào ngập ngừng:

- Không ngờ các hạ hãy còn sống ở thế gian.

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Lão phu chưa chết được. Ha ha!

Ngô Cương giật mình kinh hãi, tự hỏi:

- Tổ sư Kim Cương minh so với Kim Cương minh chủ còn cao hơn một bậc. Vậy Kim Cương minh chủ phải chăng là một trong năm lão kia?

Đột nhiên, một âm thanh vo ve như tiếng muỗi kêu lọt vào tai chàng:

- Tiểu tử! Tình trạng người thế nào?

Đó là Dịch Vĩnh Thọ đã vận dụng thuật truyền âm độc đáo ngoài Ngô Cương không một ai nghe rõ.

Ngô Cương lập tức dùng thuật truyền âm đáp lại:

- Văn bối bình yên không có gì khác lạ.

Dịch Vĩnh Thọ lại đáp:

- Người tính thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối còn coi tình hình đã.

Dịch Vĩnh Thọ lại hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối còn nhiều mối lo âu.

Dịch Vĩnh Thọ hỏi:

- Gốc ngọn người che mặt mặc áo cấm bào ra sao?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối vẫn chưa hiểu rõ.

Dịch Vĩnh Thọ hỏi:

- Mối liên quan giữa Thất Minh và Võ minh ra làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ cũng chưa rõ.

Dịch Vĩnh Thọ hỏi:

- Liệu người có thể phát động trước để kiềm chế hấn được không?

Ngô Cương nghĩ đến Lã Thục Viên cùng đại kiếm thủ kia có thể là Ngô Hùng bào huynh của chàng. Nếu chàng hấp tấp hành động thì hai người đó chưa biết ra sao.

Chàng liền thẳng thắn đáp:

- Không thể được vì văn bối còn có điều úy kỵ. Lai lịch của Xích Diện Kim Cương thế nào?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Lão là sư phụ của Kim Cương minh chủ, mà Kim Cương minh chủ nhạc phụ của lệnh huynh đã tạ thế rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Kim Cương minh chủ là nhạc phụ của gia huynh ư?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Đúng rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Còn Hồ Ma công chúa thì sao?

Dịch Vĩnh Thọ đáp:

- Kim Cương minh chủ sinh được mình y là gái. Hồ Ma là nơi phát tích của Kim Cương minh.

Phép truyền âm đến đây thì ngừng lại. Trong lòng Ngô Cương kinh hãi không bút nào tả xiết. Chàng không ngờ Hồ Ma chính là Kim Cương minh. Thế là vụ bí mật này đã ra manh mối.

Người che mặt mặc áo cấm bào chờ cho đối phương dứt tiếng cười rồi cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ mê hoặc những tay cao thủ các môn phái tới đây với mục đích gì?

Xích Diện Kim Cương tiếng nói như sấm đáp:

- Vì công đạo võ lâm.

Người che mặt mặc áo cấm bào nói:

- Câu này khiến cho người ta không hiểu được.

Xích Diệm Kim Cương nói:

- Khen cho người mặt dày dám nói như vậy.

Người che mặt mặc áo cấm bào nói:

- Nơi đây là tổng minh của võ lâm, các hạ nên nghĩ kỹ.

Xích Diệm Kim Cương nói:

- Võ minh làm điều bất nghĩa coi đồng đạo như chó săn. Người mượn tiếng Võ minh để mưu đồ độc bá võ lâm. Bữa nay lão phu hưởng ứng lời yêu cầu của võ lâm đồng đạo đến đây để diệt trừ ma quỷ, bảo vệ đạo lý.

Người che mặt mặc áo cấm bào cười khàn khạch hỏi:

- Bản tòa che mặt được đồng đạo võ lâm suy tôn lên làm minh chủ. Vậy ai là ma ai là đạo?

Xích Diệm Kim Cương lớn tiếng:

- Bất tất phải dài lời, lão phu bữa nay đến đây chỉ có một điều...

Người che mặt mặc áo cấm bào hỏi ngay:

- Điều gì? Xin nói cho bản tòa nghe?

Xích Diệm Kim Cương đáp:

- Trước mặt võ lâm thiên hạ người hãy để lộ chân tướng và giải tán Võ minh.

Người che mặt mặc áo cấm bào hỏi:

- Không thì sao?

Xích Diệm Kim Cương đáp:

- Không thì đổ máu.

Hai chữ đổ máu khiến cho bầu không khí đột nhiên biến thành khẩn trương.

Người che mặt mặc áo cấm bào cất giọng âm trầm nói:

- Võ minh là tượng trưng cho chính nghĩa tại võ lâm Trung Nguyên. Đến thần thánh cũng không thể khinh mạn được...

Xích Diệm Kim Cương hắng giọng một tiếng ngắt lời:

- Những đại biểu các phái võ Trung Nguyên ở dưới đều là những nhân vật chính nghĩa.

Người che mặt mặc áo cấm bào thản nhiên nói:

- Các hạ chuẩn bị những hành động gì?

Xích Diệm Kim Cương đáp:

- Lão phu đã nói: Một là phải nghe theo đề nghị cho biết chân tướng, giải tán Võ minh. Hai là đổ máu.

Ngô Cương đảo mắt ngó bá huynh Tống Duy Bình. Tống Duy Bình nháy mắt không hiểu có ý gì.

Chàng lại đưa mục quang nhìn Vong Ngã hòa thượng thì thấy lão lộ vẻ cực kỳ nghiêm trọng khiến lòng chàng không khỏi hồi hộp.

Ngô Cương lại nhìn Dịch Vĩnh Thọ thì thấy lão mặt mũi nhăn nhó lộ vẻ buồn rầu.

Ba người đó đều là những người thân thích nhất của Ngô Cương.

Đến lúc này chàng vẫn chưa quyết định chủ ý nên hành động thế nào? Về phe Vong Ngã hòa thượng chàng cũng nhận thấy quá nửa là kẻ thù. Mối hận Ngũ Bách Nhân Trùng chẳng thể bỏ qua được. Về phía Võ minh thì thù cũ hận mới chồng chất dĩ nhiên không cần nói.

Người che mặt mặc áo cấm bào lại cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đã quyết định hành động thế nào chưa?

Xích Diện Kim Cương mắt chiếu ra những tia sáng rùng rợn trầm giọng đáp:

- Lão phu đã nói sao là cứ thế chứ không canh cải.

Người che mặt mặc áo cấm bào ngập ngừng:

- Những đệ tử bản minh mới đây liên tiếp bị tàn sát, món nợ máu này...

Xích Diện Kim Cương lạnh lùng ngắt lời:

- Kẻ giết người thì bị người giết, đó là lẽ thường.

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Các hạ nói đúng lắm.

Xích Diện Kim Cương giục:

- Hãy trả lời những vấn đề của lão phu.

Người che mặt mặc áo cấm bào mắt nhìn quanh một lượt rồi cất tiếng lạnh lùng đáp:

- Bữa nay các vị tới núi Long Trung đều là những tuấn kiệt ở Trung Nguyên. Bản tòa nhân danh nghĩa địa chủ rất lấy làm vinh hạnh.

Xích Diện Kim Cương nói:

- Người bất tất nói lời khách sáo ra ngoài chính đề.

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Đó là chính đề. Nay các hạ đưa đến đây có đến một trăm năm chục vị. Từ ngày bản tòa lên làm minh chủ này cho tới nay chưa bao giờ có thịnh hội này. Dĩ nhiên bản tòa phải đối đãi cho hết lòng thành.

82. Chương 82: Hết Khẩn Trương Rồi Lại Triệt Bình

Xích Diện Kim Cương nói:

- Đại minh chủ nói hay quá!

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Các hạ quá khen rồi! Lát nữa các hạ làm công tác cũng không kém đâu.

Xích Diện Kim Cương hỏi:

- Đại minh chủ nói thế là nghĩa làm sao?

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Lúc này so sánh hai bên thì đối phương nhân mạng nhiều đến gấp mười...

Xích Diện Kim Cương hỏi:

- Vậy thì làm sao?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Chẳng làm sao cả. Một địch với mười tất cả phải đến chỗ liều mạng.

Xích Diệm Kim Cương hỏi:

- Đại Minh chủ đã chuẩn bị liều mạng chưa?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Chuẩn bị rồi! Đây có thể nói là một việc rất trọng đại trong võ lâm quyết chẳng kém vụ huyết án tại võ lâm đệ nhất bảo về mười năm trước...

Hắn vừa thốt ra câu này khiến bao nhiêu người trên đài đều cả kinh thất sắc.

Ngô Cương cảm thấy bầu nhiệt huyết trời lên trên đỉnh đầu.

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói tiếp:

- Núi Long Trung lại thêm một thành tích nữa là có ngôi mã chôn hai trăm người.

Ngô Cương đột nhiên ầm lên một tiếng lạng mình tiến ra. Chàng rút thanh Phụng kiếm cầm tay lớn tiếng quát:

- Bản nhân quyết khiêu chiến với những tay cao thủ các phái.

Mắt chàng đầy sát khí đảo nhìn mọi người trên đài.

Hành động đột ngột của chàng ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Bao nhiêu cặp mắt đều lộ vẻ kinh hãi. Dưới đài cũng nhốn nháo cả lên. Trừ một số ít người, còn hầu hết không hiểu những tao ngộ của Ngô Cương. Chàng đứng về phe Võ minh đã khiến ọi người phải ngạc nhiên. Nhất là lúc này chàng công nhiên khai chiến với các môn phái, trách nào người ta chẳng phải bỏ vía.

Oai danh Sách Huyết Nhất Kiếm đã làm chấn động võ lâm. Bữa nay liệu có tay nào đối thủ được với chàng hay không?

Sách Huyết Nhất Kiếm thuộc phe chính hay phe tà?

Sách Huyết Nhất Kiếm lai lịch thế nào?

Bao nhiêu tay cao thủ trong trường đều có những nghi vấn này.

Dịch Vĩnh Thọ lập tức dùng môn truyền thanh độc đáo chất vấn Ngô Cương:

- Người làm thế là có ý gì?

Ngô Cương cũng dùng phép truyền âm đáp:

- Tại hạ muốn trả thù.

Vong Ngã hòa thượng càng tỏ vẻ khích động hơn hết. Lão vùng mạnh tay áo run lên quát hỏi:

- Người nói gì vậy?

Ngô Cương không thể giương cặp mắt tức giận với người mà chàng kính ái, chàng nghiêng răng lớn tiếng:

- Tại hạ khiêu chiến với những tay cao thủ các môn phái.

Người che mặt mặc áo cẩm bào nhìn chằm chặp Ngô Cương không chớp, hắn muốn phát giác ra những điều bí mật ở trong thâm tâm chàng.

Tiểu khiếu hóa Tống Duy Bình giương cặp mắt tròn xoe ra chiều khiếp sợ. Gã không hiểu báỉ đệ mình đột nhiên tỏ thái độ này là có dụng ý gì?

Xích Diệm Kim Cương rất bình tĩnh thái độ cao thâm khôn lường.

Vong Ngã hòa thượng đột nhiên tiến ra hai bước lớn tiếng hỏi:

- Vì lý do gì?

Ngô Cương đáp:

- Giết người đổ máu!

Vong Ngã hòa thượng nói:

- Bần tăng hãy tiếp người trước.

Ngô Cương nói:

- Đại sư đại biểu ôn phái nào?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Bần tăng đại biểu cho chính nghĩa.

Ngô Cương lấy làm khó hiểu vì Vong Ngã hòa thượng tiến ra khiến chàng không biết đối phó bằng cách nào. Chàng không muốn động thủ mà không được. Hiện giờ chàng vẫn giữ thân phận là người bị kiềm chế tâm thần. Người che mặt mặc áo cẩm bào đã có ý hoài nghi, nếu chàng ứng phó sơ sót là lập tức bị lộ tẩy. Thân phận mà nếu bị bộc lộ chàng sẽ lâm vào thế lưỡng diện thụ địch, giữ được bên này để mất bên kia. Chẳng những kẻ thù lọt lưới mà chàng còn lo cho thân phận đại kiếm thủ cùng Lã Thực Viên khó nổi an toàn.

Chàng tự hỏi:

“Trước tình trạng này, ta phải đối phó bằng cách nào?”

Trong lúc cấp bách đầu óc chàng lóe lên một tia sáng. Chàng cười lạt nói:

- Đại sư là người thứ nhất phải đổ máu.

Chàng vừa nói vừa tiến tới giả vờ sát khí đằng đằng, nhưng dùng phép truyền âm cầu viện ở nơi Dịch Vĩnh Thọ. Chàng nói:

- Dịch tiên bối! Ngăn trở đại sư đi!

Dịch Vĩnh Thọ phản ứng rất mau lẹ, lập tức la lên một tiếng quái gở:

- Quái hòa thượng! Đâu đến hòa thượng ra tay trước được!

Vong Ngã hòa thượng lờ đi như không nghe tiếng...

Ngô Cương lâm vào tình trạng kiếm tuốt cung giương, lòng chàng rất thê thảm.

Dịch Vĩnh Thọ quay lại nói với Xích Diện Kim Cương:

- Lão mặt đỏ kia! Lão vẫn lạng yên được ư?

Xích Diện Kim Cương nghe nói hiểu nay trong vụ này có điều ngoắt ngoáy liền lớn tiếng quát:

- Hòa thượng! Hãy lùi lại!

Thân thể cao lớn của lão liền tiến ra xoay tay đẩy Vong Ngã hòa thượng lùi lại. Mắt lão chăm chú nhìn Ngô Cương nói:

- Tiểu tử! Lão phu cầm đầu mọi người. Người muốn giết ai thì hãy chờ lão phu nằm xuống đã.

Ngô Cương trầm hắng giọng một tiếng đáp:

- Hay lắm!

Chàng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ:

- Đối thương còn là bậc trưởng bối của công chúa Hồ Ma, vậy mình cũng không thể dả thương được.

Xích Diện Kim Cương trầm giọng hỏi:

- Tiểu tử! Có phải ngươi là Sách Huyết Nhất Kiếm không?

Ngô Cương đáp:

- Chính phải!

Xích Diện Kim Cương hỏi:

- Nếu người ra tay mà lưỡi kiếm không dính máu thì sao?

Ngô Cương chợt động tâm cơ quay lại nhìn người che mặt mặc áo cẩm bào ra điều hỏi lão nên xử trí cách nào? Cách giả bộ của chàng khéo quá. Người che mặt mặc áo cẩm bào có cơ mưu đến đâu cũng không hiểu được chỗ huyền diệu bên trong.

Quả nhiên người che mặt mặc áo cẩm bào lên tiếng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Đây là kẻ thù ghê gớm nhất của thiếu hiệp. Thiếu hiệp hành động cho đến nơi!

Câu nói này ra ngoài sự tiên liệu của Ngô Cương. Ý hán muốn chàng liều chết với đối phương.

Ngô Cương chưng hửng...

Người che mặt mặc áo cẩm bào cùng bốn vị hộ pháp lùi lại phía sau.

Xích Diện Kim Cương nổi lên tràng cười hô hố nói:

- Đại minh chủ! Tâm kế của lão thật là hiểm độc. Nhưng người tính không bằng trời định.

Người che mặt mặc áo cẩm bào sững sốt hỏi:

- Lão nói thế là có ý gì?

Xích Diện Kim Cương lạnh lùng hỏi lại:

- Phải chăng đại minh chủ chỉ ỷ lại vào những chất thuốc nổ đang chôn giấu trong cốc đạo và xung quanh đài này?

Bốn vị hộ pháp kinh hãi thất sắc. Người che mặt mặc áo cẩm bào cũng toàn thân chấn động. Mắt lão chiếu ra những tia hung dữ, lùi lại hai bước cho đến chỗ xuất khẩu. Năm tên Kim kiếm thủ đứng ở hậu đài lập tức tránh ra.

Xích Diện Kim Cương lại hỏi:

- Đại Minh chủ! Nước cờ này minh chủ thua rồi. Bao nhiêu chất nổ đều bị thanh trừ, Đại Minh chủ còn trò gì nữa không?

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngơ ngác một lúc rồi cất tiếng âm trầm đáp:

- Chưa chắc đâu!

Ngô Cương cũng sợ run. Chàng chẳng biết một tí gì. Nếu họ đã đặt chất nổ thì cả mình lẫn các nhân vật các phái đều không thoát được. Thật là mưu sâu kế độc!

Bất giác chàng nhớ tới vụ nổ trong hang bí cốc núi Đại Hồng, công chúa Hồ Ma bị cụt hai chân, sáu trong mười hai vị Kim Cương bị tan xác, chàng không khỏi run sợ.

Chàng tự hỏi:

- Ba chữ chưa chắc đâu của người che mặt mặc áo cẩm bào vừa nói đó có nguy kế gì đáng sợ không?

Xích Diện Kim Cương lại hỏi:

- Đại minh chủ còn sát thủ gì nữa?

Người che mặt mặc áo cẩm bào giữ tay áo một cái. Tay hán cầm hai vật đen sì giơ lên hỏi:

- Các hạ có biết vật này không?

Xích Diện Kim Cương kinh hãi đáp:

- Sịch Lịch cầu.

Toàn trường đều cả kinh thất sắc.

Người che mặt mặc áo cấm bào lại cất giọng hung dữ nói:

- Bữa nay chắc bao nhiêu cao nhân tuyệt đỉnh đều ở trên đài. Hai trái đạn này đủ để thành toàn các vị. Còn những người dưới đài đã có bọn Kim kiếm thủ bản mình hết sức giải quyết.

Xích Diện Kim Cương dù công lực cao thâm đến đâu lúc này cũng đành chịu bó tay.

Kể ra những người trên đài đều bản lĩnh cao cường. Họ muốn rút lui cũng có thể được, nhưng không một ai lùi bước.

Ngô Cương lại nghe tiếng Dịch Vĩnh Thọ truyền thanh:

- Tiểu tử! Bây giờ chỉ còn trông vào ngươi.

Ngô Cương phải quyết đoán ngay. Phần nửa những người ở trên đài đều là người thân thiết với chàng, nếu để người che mặt mặc áo cấm bào liệng Sịch Lịch cầu ra thì hậu quả khó mà lường được.

Chàng liền quay lại hỏi:

- Minh chủ không để tại hạ ra tay báo thù ư?

Người che mặt mặc áo cấm bào nhìn Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Không được nhúc nhích.

Ngô Cương giật mình kinh hãi, làm bộ kinh ngạc hỏi:

- Tại sao vậy?

Người che mặt mặc áo cấm bào cười rộ đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người đừng đóng kịch nữa. Người tưởng bốn tòa không nhìn rõ được ư? Người nhất định phải chết.

Ngô Cương ngăn người ra đương trường. Trong lúc hoang mang chàng không biết làm thế nào cho phải. Điều bí mật của chàng đã bị phanh phui. Chàng ân hận mình không hạ thủ trước. Kết quả này đã xảy ra từ lúc đấu kiếm với đại kiếm thủ. Lúc đó tuy chàng chưa bị bại lộ thân thế, nhưng đối phương đã sinh lòng ngờ vực. Bây giờ đối với bọn Xích Diện Kim Cương chàng chỉ hư trương thanh thế, ngăn ngừa không hạ thủ, hiển nhiên khác với tình trạng người bị kiềm chế. Thế là chàng bị lật tẩy. Chàng tự hỏi:

- Bây giờ phải xử trí bằng cách nào?

Toàn trường yên lặng như tờ.

Lúc này người che mặt mặc áo cấm bào muốn hủy diệt những tay cao thủ trên đài thì chỉ cất tay một cái là xong.

Bữa nay ở trên đài toàn là những tinh anh võ lâm tại Trung Nguyên. Nếu nhất đán mà bị hủy diệt thì cái dã tâm độc bá thiên hạ của người che mặt mặc áo cấm bào có thể thực hiện được.

Trong đầu óc Ngô Cương nổi lên bao hình ảnh: Nào thù hận, nào sinh tử, nào Lã Thục Viên, nào đại kiếm thủ...

Chàng cân nhắc tình thế trước mắt thấy người che mặt mặc áo cấm bào đã lui vào đến cửa động. Chàng và Xích Diện Kim Cương cùng Vong ngã hòa thượng ba người ở giữa đài, cách hậu đài đến hai trượng. Còn bọn Tống Duy Bình thì tập trung ở mép ngoài hay hai bên tả hữu. Chẳng ai còn có cơ hội hành động được nữa...

Một ý nghĩ vụt tới đầu óc Ngô Cương. Nếu chàng còn chân chừ thì chẳng những không cứu được ai mà tính mạng cũng khó bảo toàn. Chỉ bằng mạo hiểm một phen may còn có thể báo thù được.

Chàng đang xoay chuyển ý nghĩ đã nghe Xích Diện Kim Cương cười khàn khàn hỏi:

- Đại minh chủ! Minh chủ đừng đắc ý vội. Minh chủ có biết những chất thuốc nổ được chôn cây trước đây bây giờ di chuyển thế nào rồi không?

Người che mặt mặc áo cấm bào quả nhiên lộ vẻ kinh hãi đáp:

- Bỏn tòi muốn biết lắm!

Xích Diện Kim Cương nói:

- Chất nổ đã đi đến chỗ cửa ra bí cung của Võ minh , không biết nổ lúc nào. Những người ở bí cung sắp bị chôn sống hết.

Người che mặt mặc áo cấm bào hỏi:

- Sao?

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Phong tỏa bí cung chôn sống hết gia nhân của minh chủ không kể lớn bé già trẻ.

Người che mặt mặc áo cấm bào lộ vẻ cực kỳ kinh hãi không biết nói sao.

Ngô Cương cũng rất đổi kinh ngạc vì Xích Diện Kim Cương quả là một nhân vật khôn lường! Lão biết cả trong Võ minh có bí cung thì thật kế hoạch không sót một chỗ nào.

Đột nhiên chàng nghĩ tới Đại Bi hòa thượng cũng có mặt tại trường lão đã cho Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn và Thiết tỷ viên Tôn Cảnh trà trộn vào nội tuyến Võ minh . Dịch Vĩnh Thọ cũng đã làm hộ pháp ở đây thì dĩ nhiên những chuyện cơ mật này đã bị tiết lộ. Thế mới biết kẻ trí giả trong nghìn điều thế nào cũng sơ sót một điều. Người che mặt mặc áo cấm bào dù khôn ngoan đến đâu cũng không liệu trước được.

Bỗng người che mặt mặc áo cấm bào cười rộ nói:

- Dù có thể nửa liều mạng cũng đáng.

Câu này khiến ọi người đều run sợ.

Xích Diện Kim Cương trầm giọng hỏi:

- Đại minh chủ định ọi người cùng chết cả chứ gì?

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Lấy mạng người ở bí cung đổi mạng người của các vị ở đây cũng là xứng đáng.

Xích Diện Kim Cương hỏi:

- Đại minh chủ tưởng mình thoát chết được chăng?

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Có thể như vậy.

Xích Diện Kim Cương nói:

- Nói inh chủ hay là quanh Công Nghĩa đài trong vòng trăm trượng đều có chôn thuốc nổ. Lão phu hạ lệnh hoặc minh chủ liệng đạn chỉ cần tay một cái là xong. Không tin thì cứ thử đi coi.

Tình trạng này khiến cho hai bên lâm vào thế giằng co vì bên nọ nắm được lợi khí làm chết bên kia.

Ngô Cương định bụng:

- Bất luận cục diện biến diễn ra sao thì ta cũng phải tìm cách cứu bào huynh Ngô Hùng và người yêu là Lã Thực Viên đưa ra.

Chàng nghĩ vậy đột nhiên nhảy vọt lên không hạ xuống phía sau đài nhanh như điện chớp.

Mọi người chưa kịp nghĩ tới thì chàng đã mất hút vào trong đường cốc đạo.

Biến diễn này ra ngoài tưởng tượng của mọi người. Chẳng ai hiểu chàng có hành động gì và rời khỏi nơi đây với mục đích nào?

Nóng nảy nhất là người che mặt mặc áo cấm bào. Hắn biết trong tổng đàn không một người nào địch nổi Sách Huyết Nhất Kiếm. Lòng hắn còn lo nhiều chuyện hơn thế nữa.

Trên dưới đài bỗng bật lên những tiếng la hoảng.

Người che mặt mặc áo cấm bào ở vào tình thế tiến thoái lưỡng nan.

Xa xa những tiếng rú thê thảm vọng lại. Hiển nhiên Sách Huyết Nhất Kiếm đã động thủ giết bọn người ở các trạm canh ngăn trở chàng.

Bây giờ Vô Sự Sinh Phỉ mới nổi lên tràng cười rộ. Tiếng cười của lão bay bổng lên tận mây và vang dội lên cả hang núi không ngớt.

Tiếng cười của Vô Sự Sinh Phỉ ngừng lại rồi Đại Bi hòa thượng mới trầm giọng niệm:

- Thiện tai! Thiện tai! Đức Phật từ bi! Thí chủ mượn tiếng mình chủ hành động trái đạo trời nên quay đầu lại đi thôi.

Người che mặt mặc áo cấm bào gầm lên:

- Bản tòa phải thành toàn cho các người.

Hắn giơ tay toan liệng đạn ra...

Xích Diện Kim Cương tiếng như sấm nổ quát lên:

- Có Sách Huyết Nhất Kiếm ở đây. Minh chủ đừng mơ mộng gì nữa. Hiện giờ minh chủ bắt quá ỷ vào hai trái Sịch Lịch cầu nhưng cái đó chẳng thể nào giết chết hết mọi người trên đài để đánh đổi cho Võ minh bị chết hết, cả con gà con chó cũng không còn.

Sự thực là như vậy.

Người che mặt mặc áo cấm bào một đời kiêu hùng cân nhắc lợi hại bất giác sinh lòng chán nản. Nhưng hắn là Võ lâm minh chủ chẳng lẽ lại chịu đầu hàng.

Đại Bi hòa thượng thừa cơ hội xen vào:

- Thí chủ nên nghĩ kỹ rồi hành động không thì hối hận cũng chẳng kịp nữa.

Người che mặt mặc áo cấm bào từ lúc Ngô Cương rời khỏi đài lòng nóng như lửa đỏ, không còn chủ định gì nữa, liền thuận theo chiều:

- Đại Bi hòa thượng! Bản tòa không hiểu lòng từ bi của đức Phật thương đời...

Đại Bi hòa thượng nói:

- Lão tăng khuyên thí chủ nên quay đầu lại.

Người che mặt mặc áo cấm bào nói:

- Bản tòa cũng khuyên các vị lui ra khỏi hang này.

Xích Diện Kim Cương đột nhiên giơ tay lên. Mọi người trên đài đều tung mình nhảy xuống.

Người che mặt mặc áo cấm bào rảo bước tiến ra giữa đài đến gần Xích Diện Kim Cương, cất tiếng lạnh lùng hỏi:

- Các hạ bảo sao?

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Lão phu đồng ý cùng rút lui.

Hàng trăm tay cao thủ dưới đài kéo ùa ra khỏi hang núi.

Người che mặt mặc áo cấm bào hỏi:

- Còn những người trông coi việc đặt chất nổ thì sao?

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Dĩ nhiên là triệt thoái hết.

Ngô Cương chạy xẹt đi như sao xa vào tổng đài. Bốn tên Thuần Phong kiếm sĩ đi tuần liền bị hi sinh dưới lưỡi kiếm của chàng. Chúng rú lên rừng rợn. Tiếng rú vọng ra đến ngoài đài.

Chàng tiếp tục tiến vào. Các trạm canh không hiểu tình trạng bên ngoài đều tưởng Sách Huyết Nhất Kiếm là người bên mình nên chẳng ai ngăn trở và chúng khỏi đổ máu.

Ngô Cương chạy thẳng vào nha võ sảnh, nhưng chẳng thấy bóng người nào. Chàng chạy quanh mặt trước mặt sau một vòng rồi quay sang khuôn cửa mé bên. Đây là chỗ bên viện gặp nhau.

Bỗng có tiếng quát hỏi:

- Ai?

Một kiếm thủ áo đen xuất hiện. Gã vừa nhìn thấy Ngô Cương đã hít một hơi khí lạnh lùi lại nói:

- Té ra là các hạ.

Ngô Cương trừng mắt lên hỏi:

- Đại kiếm thủ ở chỗ nào?

Kiếm thủ áo đen hỏi lại:

- Đại kiếm thủ ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi! Chín là tên tù phạm do Minh chủ phu nhân áp giải.

Kiếm sĩ áo đen sợ hãi lắp bắp:

- Ủa? Tù phạm ư? ...

Ngô Cương hỏi lại:

- Y ở đâu?

Kiếm thủ áo đen ấp úng đáp:

- Tại hạ... không biết.

Ngô Cương hai mắt đỏ ngầu toan động thủ.

Bóng người thấp thoáng. Minh chủ phu nhân xuất hiện ở trước cửa sảnh đường kinh hãi hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Chuyện gì vậy?

Hiển nhiên mục chưa biết chàng bị Võ lâm minh chủ lật tẩy.

Ngô Cương băng mình tới gần run hỏi:

- Đại kiếm thủ đâu rồi?

Minh chủ phu nhân hỏi lại:

- Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?

Ngô Cương đáp:

- Không có gì cả.

Minh chủ phu nhân hỏi:

- Thiếu hiệp về đây làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Lấy Đại kiếm thủ.

Minh chủ phu nhân hỏi:

- Có lệnh Minh chủ hay không?

Ngô Cương chỉ ậm ừ một tiếng.

Minh chủ phu nhân trở gót đi vào. Ngô Cương cũng vào theo. Chàng thấy Đại kiếm thủ đang ngồi bơ vơ trên ghế.

Ngô Cương không nói gì nghiêng răng lại.

Minh chủ phu nhân nghi ngờ hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Có việc gì sao thiếu hiệp không nói rõ?

Ngô Cương vung kiếm lên chỉ vào trước ngực Minh chủ phu nhân lớn tiếng quát:

- Thi Ngọc Nương! Người tới ngày tận số rồi!

Minh chủ phu nhân hoa dung thất sắc nói không ra tiếng:

- Té ra người... người...

Ngô Cương chụp lấy thanh Long kiếm còn nguyên cả vỏ ở trong tay đối phương run lên nói:

- Bây giờ mụ hãy giải cấm chế cho y.

Mười tên kiếm thủ nghe tiếng kêu kéo ủa tới sảnh đường. Chúng thấy tình trạng này đều thộn mặt ra.

Đại kiếm thủ ngơ ngác nhìn Ngô Cương.

Minh chủ phu nhân Thi Ngọc Nương định thần run lên hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người định làm gì bản phu nhân?

Ngô Cương nhắc lại:

- Yêu cầu mụ giải khai cấm chế cho y.

Minh chủ phu nhân hỏi:

- Không thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Không thì người phải chặt thành muôn đoạn.

83. Chương 83: Uy Hiếp Thiếu Phụ Giải Cứu Bào Huynh

Minh chủ phu nhân giựt giọng hỏi:

- Người dám thế ư?

Ngô Cương đáp:

- Có điều chi mà không dám?

Tay kiếm chàng nhẹ đưa về phía trước. Mũi kiếm đâm vào thịt. Lập tức máu rướm ra ướt áo.

Minh chủ phu nhân la lên:

- Úi chao!

Ngô Cương hỏi:

- Mụ có chịu nghe lời ta hay không?

Minh chủ phu nhân đáp:

- Người hãy rút kiếm ra!

Ngô Cương hỏi:

- Mụ ưng chịu rồi chứ?

Minh chủ phu nhân cất giọng lạnh như băng đáp:

- Ta chịu rồi!

Ngô Cương rút mũi kiếm ra một chút nhưng vẫn còn để đó, giục:

- Lẹ lên!

Minh chủ phu nhân ngập ngừng:

- Cái đó cần phải một thời gian chừng uống cạn tuần trà...

Ngô Cương ngắt lời:

- Bất luận mau hay chóng, nhưng mụ phải động thủ đi!

Thi Ngọc Nương xoay mình tiến lại bên đại kiếm thủ.

Ngô Cương rời mũi kiếm chỉ vào sau lưng mụ. Mười mấy tên kiếm thủ đứng ngoài cửa tự lượng sức mình không dám ra tay, mà cũng chẳng thể rút lui. Tình trạng chúng cực kỳ bối rối.

Bỗng có tiếng quát hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Bọn kiếm thủ rẽ ra hai bên, một lão già áo đen xuất hiện. Chính là quản sự Phí Nguyên ở bí cung. Hắn vừa nhìn thấy tình hình đã ngăn người ra.

Ngô Cương coi bọn kiếm thủ không vào đâu. Chàng lại thúc giục:

- Lẹ lên!

Thi Ngọc Nương nghiêng răng nói:

- Đem y lên giường!

Ngô Cương quát:

- Mụ đem y lên!

Thi Ngọc Nương nói:

- Không được!

Ngô Cương thét:

- Đừng có giả trò!

Thi Ngọc Nương nói:

- Vậy người hạ thủ đi! Bản phu nhân thà chết chứ không chịu nhục.

Ngô Cương vì nóng lòng cứu bào huynh, chàng không sao được, liền thu kiếm về nói:

- Mụ hãy lại bên giường trước đi!

Thi Ngọc Nương lăm lỳ trở gót đi tới bên giường. Mụ đưa mắt ra hiệu cho quân sự Phỉ Nguyên đứng ở ngoài cửa.

Phỉ Nguyên cầm cổ chạy đi ngay.

Ngô Cương không chú ý đến biến diễn này. Chàng cầm cả Long kiếm lẫn Phụng kiếm vào một tay trái. Còn tay phải cấp đại kiếm thủ đi lại bên giường.

Thi Ngọc Nương lùi vào bên vách nhanh như chớp, quát lớn:

- Không được nhúc nhích!

Ngô Cương đảo mắt nhìn lại, bỗng chàng bỏ vía vì hiển nhiên trong tay đối phương đã cầm một trái Sích Lịch cầu.

Thi Ngọc Nương sắc mặt xám xanh nói:

- Bây giờ ngươi hãy bỏ y xuống đó rồi đi ra ngay!

Ngô Cương không sao được liền đặt đại kiếm thủ xuống giường. Cầm Phụng kiếm trong tay trái. Chàng coi tình thế tự nhủ:

- Nếu mình phóng kiếm đột kích thì tất nhiên Thi Ngọc Nương không thể thoát chết được. Cứ vị trí trước mặt thì mụ liệng Sích Lịch cầu ra, chính mụ cũng khó thoát chết, chứ chẳng có đường lối nào khác.

Chàng cần phải cứu đại kiếm thủ và đoán chắc Thi Ngọc Nương không muốn đi vào con đường hai bên chết ráo, vì đã là con người thì ai cũng ham sống, nhất là đàn bà.

Chàng ngẫm nghĩ rồi kiên quyết giục:

- Thi Ngọc Nương. Hay hơn hết là mụ động thủ ngay lập tức đừng giờ trò gì nữa. Ta chẳng cần chi chuyện sống chết.

Thi Ngọc Nương nghiêng rằng nói:

- Nếu vậy thì hai bên chết hết...

Ngô Cương đánh bạo ngắt lời:

- Chết hết cũng được. Mụ liệng đạn ra đi.

Thi Ngọc Nương da mặt nhăn rúm ngẩn ngơ chưa liệng đạn ra. Hiển nhiên mụ chỉ hư trương thanh thế.

Ngô Cương thi hành thân pháp ủy mỵ của Địa cung. Thoáng một cái chàng đã lạng người đến bên Thi Ngọc Nương. Đồng thời mũi kiếm chỉ vào nách đối phương cất giọng lạnh như băng nói:

- Cất đạn đi và giải cấm chế cho y!

Thi Ngọc Nương trán toát mồ hôi. Quả nhiên mụ sợ chết.

Ngô Cương dĩ nhiên lòng bàn tay cũng ướt đẫm mồ hôi. Giả tỷ thiếu phụ điểm dứa gan liệng đạn ra thì chàng tất phải tan xương nát thịt.

Sau khoảnh khắc ở vào tình thế giằng co. Thi Ngọc Nương đành khuất phục thu Sích Lịch cầu lại tiến đến bên giường, điểm lẹ vào mấy chỗ huyết đạo của đại kiếm thủ. Đoạn mụ móc trong bọc lấy một viên thuốc màu hồng nhét vào miệng y.

Ngô Cương cầm Phụng kiếm đứng bên giám thị.

Thi Ngọc Nương lại điểm huyết đại kiếm thủ một lần nữa rồi quát hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Tại sao ngươi lại cứu y?

Ngô Cương lạnh lùng đáp:

- Mụ bắt tất hỏi điều đó làm chi.

Thi Ngọc Nương lại hỏi:

- Tại sao kiếm pháp của ngươi lại hoàn toàn giống hết kiếm pháp của y?

Ngô Cương hững hờ đáp:

- Ta không trả lời mụ bất cứ vấn đề gì. Mụ đừng hỏi nữa vô ích.

Thi Ngọc Nương lặng lặng. Bầu không khí trong sảnh đường kỳ bí rùng rợn.

Thỉnh thoảng Thi Ngọc Nương lại liếc mắt nhìn ra cửa. Hiển nhiên mụ đang nóng lòng đợi ai. Thái độ của mụ dĩ nhiên không thể qua mắt Ngô Cương. Chàng hắng giọng một tiếng rồi lên giọng uy hiếp:

- Thi Ngọc Nương! Ngươi đừng tính chuyện hý vọng quỷ thần, không thì khổ đấy!

Thi Ngọc Nương không nói gì.

Ngô Cương chỉ mũi kiếm giục:

- Thời gian uống cạn tuần trà đã qua rồi!

Thi Ngọc Nương đưa tay ấn vào tử huyệt Trung Đường trước ngực đại kiếm thủ, mụ cất giọng âm trầm nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Tánh mạng ta ở dưới lưỡi kiếm ngươi thì tính mạng đại kiếm thủ cũng ở đầu ngón tay ta...

Ngô Cương giật mình kinh hãi run lên hỏi:

- Mụ bảo sao?

Thi Ngọc Nương đáp:

- Giết người bắt quá đầu rơi xuống đất. Ngươi bức bách ta làm gì thái quá vậy.

Ngô Cương hỏi:

- Mụ chuẩn bị làm gì?

Thi Ngọc Nương đáp:

- Chẳng làm gì cả nhưng có điều kiện.

Ngô Cương hỏi ngay:

- Điều kiện gì?

Thi Ngọc Nương đáp:

- Ta giải khai cấm chế cho y rồi, ngươi phải rời khỏi núi Long Trung ngay tức khắc, không được hại người.

Ngô Cương đáp:

- Ta không làm thế được.

Thi Ngọc Nương hỏi:

- Thế thì lấy mạng đổi mạng hay sao?

Dĩ nhiên Ngô Cương không thể hi sinh đại kiếm thủ được. Mụ đàn bà này thật đáo để, vẫn có cách uy hiếp lại chàng. Dù chàng ra tay lẹ đến đâu thì mụ cũng chỉ chỉ mạnh ngón tay một cái là xong vì mụ không phải hạng tầm thường. Cơ hội báo thù lỗ rồi có kiếm lại được chứ người chết không thể sống lại.

Sau khi xoay chuyển ý nghĩ chàng kiên quyết đáp:

- Ta ưng chịu điều kiện của ngươi.

Thi Ngọc Nương hỏi:

- Ngươi có giữ lời hứa không?

Ngô Cương đáp:

- Đừng có giỡn. Sách Huyết Nhất Kiếm nào phải hạng người nói lời rồi lại ăn lời.

Thi Ngọc Nương nói:

- Được rồi! Ta mong rằng ngươi là kẻ thủ tín.

Ngô Cương nói:

- Lời ta nói đây chỉ ở lúc này mà thôi. Sau này ta còn trở lại.

Thi Ngọc Nương nói:

- Cái đó là chuyện khác.

Mụ vừa nói vừa điểm ngón tay mạnh vào hai mạch Nhâm, Đốc. Thủ pháp mụ rất là kỳ bí.

Đại kiếm thủ rên lên một tiếng rồi trở mình xuống giường.

Ngô Cương kích động hỏi:

- Các hạ cảm thấy thế nào?

Đại kiếm thủ cất giọng run run đáp:

- Công lực phục hồi lại rồi, chẳng thấy chỗ nào khó chịu cả.

Ngô Cương đưa thanh Long kiếm ra nói:

- Đây các hạ thu lấy kiếm.

Đại kiếm thủ đón lấy thanh Long kiếm, cặp mắt long lanh ngấn lệ.

Thi Ngọc Nương lạnh lùng nói:

- Bây giờ hai vị có thể tùy tiện được rồi.

Ngô Cương chợt nhớ tới Lã Thục Viên, tâm thần chàng cực kỳ bối rối vì chàng đã nhận lời với đối phương là sau khi mụ giải cấm chế cho Đại kiếm thủ, chàng liền lập tức rời khỏi núi Long Trung. Nếu bây giờ chàng đưa ra đề nghị khác thế là bội ước. Nhưng Bí cung lại bị bọn Xích Diện Kim Cương khống chế và không chừng đã xảy ra chuyện bất ngờ. Nếu Bí cung bị nổ thì Lã Thục Viên tất bị chôn sống...

Giữa lúc ấy. Bỗng một người đến bên cửa. Người này chính là lão che mặt mặc áo cấm bào, Võ lâm minh chủ.

Ngô Cương chấn động tinh thần tự hỏi:

- Chẳng lẽ bọn Xích Diện Kim Cương đã gặp chuyện bất trắc? Nếu không thì sao người che mặt mặc áo cấm bào lại bình yên trở về được? Nhưng chưa nghe thấy tiếng nổ thì hiển nhiên hai bên chưa xảy cuộc chiến đấu. Vụ này là thế nào đây?

Thi Ngọc Nương cất bước toan di chuyển thân hình...

Ngô Cương đưa kiếm ra quát:

- Không được nhúc nhích.

Đại kiếm thủ cũng rút kiếm ra cầm tay!

Long Phụng song kiếm ở trong tay hai nhân vật này thật khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Người che mặt mặc áo cấm bào lạnh lùng lên tiếng:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Ngươi đừng tưởng cái mạng ngươi là lớn.

Ngô Cương mắt đầy sát khí. Lửa cừu hận khiến ạch máu chàng sôi lên. Chàng quay lại nhìn Đại kiếm thủ cất giọng rất đanh thép:

- Chúng ta phải hợp lực, lấy máu mà rửa Võ Minh!

Mỗi tiếng nói là một nhát búa khiến cho người nghe phải bỏ vía.

Cặp mắt Đại kiếm thủ cũng lộ sát khí, trầm giọng đáp:

- Hay lắm!

Thi Ngọc Nương lớn tiếng hỏi:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Người không nhớ lời hứa ư?

Ngô Cương đứng ngẩn mặt ra đương trường.

Người che mặt mặc áo cấm bào run lên hỏi:

- Vụ nào là thế nào đây?

Thi Ngọc Nương lớn tiếng:

- Gã đã hứa lời sau khi giải cấm chế cho Đại kiếm thủ là lập tức rời khỏi Long Trung.

Người che mặt mặc áo cấm bào nghiêng răng hỏi:

- Thả hổ về rừng ư? Sao phu nhân không nghĩ tới hậu quả?...

Thi Ngọc Nương người run bần bật hỏi:

- Minh chủ tính thế nào?

Người che mặt mặc áo cấm bào không nói sao được, vì Thi Ngọc Nương hiện ở trong tay đối phương mà hấn chẳng thể hy sinh mạng được.

Lúc này Ngô Cương dù lửa hận đốt tim gan cũng phải tạm thời dẹp xuống. Một lời nói của bậc đại trượng phu coi bằng chín vạc có lý đâu lại sai lời với người đàn bà. Chàng liền cương quyết đáp:

- Đại minh chủ! Bản nhân giữ lời hứa tạm thời sẽ rút khỏi núi Long Trung. Bữa nay đã lỡ, ngày khác sẽ đến...

Chàng nói xong nhìn kiếm thủ lắc đầu rồi chỉ kiếm vào sau lưng Thi Ngọc Nương nói:

- Xin minh chủ phu nhân dẫn đường cho!

Thi Ngọc Nương bị mũi kiếm của Ngô Cương kiếm chế đành cất bước đi về phía sảnh đường, mặt xám xanh.

Đại kiếm thủ cầm kiếm đoạn hậu.

Bao nhiêu kiếm thủ đứng đông đầy ở trước cửa sảnh đường đều rẽ ra hai bên để nhường lối.

Người che mặt mặc áo cấm bào đứng sững trước cửa mặt lạnh như tiền khiến người ta phải sợ run.

Ngô Cương quát lớn:

- Tránh đường ra.

Người che mặt mặc áo cấm bào đột nhiên bước xuống dưới thềm. Tay hấn cầm trái Sách Lịch cầu giờ lên.

Ngô Cương cùng đại kiếm thủ đều chấn động tâm thần.

Thi Ngọc Nương sắc mặt tái mét găm lên:

- Minh chủ định làm thế ư?

Con người kiêu hùng chịu hy sinh vợ con thật chẳng?

Người che mặt mặc áo cấm bào mặt quang biến ảo. Sau cùng hấn lộ vẻ chán nản thờ người ra, từ từ buông tay xuống.

Bọn Ngô Cương ba người bước ra khỏi sảnh đường. Chàng chợt nhớ Xích Diện Kim Cương đã bảo cửa ra Bí cung có chôn thuốc nổ. Nếu mà nổ lên thì Lã Thực Viên tất bị chôn sống. Bất giác chàng buột miệng hỏi:

- Đại Minh chủ! Bọn địch nhân xâm phạm Võ minh đâu cả rồi?

Người che mặt mặc áo cấm bào ngăn người ra một chút đáp:

- Chúng đã rút lui.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Người che mặt mặc áo cấm bào đáp:

- Kỳ phùng địch thủ!

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại bí cung họ chôn thuốc nổ thì sao?...

Người che mặt mặc áo cấm bào hỏi lại:

- Sao thiếu hiệp lại quan tâm đến điều đó?

Ngô Cương đáp:

- Muốn hỏi chơi cho biết, chứ tại hạ có quan tâm gì đâu?

Người che mặt mặc áo cấm bào nói:

- Hừ! Họ hăm vậy mà thôi. Làm gì có chuyện đó.

Ngô Cương nghe nói mới hơi yên lòng chàng nghĩ thầm:

- Bây giờ không nên nhắc tới chuyện Lã Thực Viên, vì cái đó bất lợi cho nàng. Nàng đã có Địa Linh hộ vệ chắc cũng được an toàn chẳng có gì đáng lo ngại. Ta hãy cứu đại kiếm thủ trước rồi hãy tìm cách cứu nàng sau.

Chàng không nói gì nữa đi thẳng ra ngoài.

Bọn đệ tử Võ minh đều cả kinh thất sắc nhìn tấn kịch kinh người.

Ba người rời khỏi tổng đàn mà không có ai theo hút.

Ngô Cương đã giữ Thi Ngọc Nương đi kèm, chàng cùng đại kiếm thủ đến trước Công Nghĩa đài quả nhiên chẳng thấy có vết tích tàn sát nào thì biết người che mặt mặc áo cấm bào không nói dối. Hai bên đều tính đường thiệt hơn rồi tạm thời rút lui để chờ một cuộc phong ba khủng khiếp hơn nữa tái diễn.

Ra đến quảng trường Công Nghĩa đài Thi Ngọc Nương dừng bước không đi nữa, mụ hần học nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bây giờ ngươi tùy tiện đi được.

Ngô Cương đảo mắt nhìn bốn phía đáp:

- Sau này sẽ có ngày tái hội!

Dứt lời chàng kêu đại kiếm thủ song song chạy ra khỏi cửa hang nhanh như tên bắn.

Dọc đường hai người phát hiện ra vô số xác chết. Đây chắc chúng bị bọn Xích Diện Kim Cương lúc trở ra đã giết chết vì bị chúng kháng cự.

Chỉ trong nháy mắt hai người ra khỏi hang núi, bỗng thấy một bóng người từ trong bóng tối vọt ra.

Ngô Cương cùng Đại kiếm thủ dừng bước nhìn lại thì rõ ràng là tiểu khiêu hóa Tống Duy Bình.

Ngô Cương cất tiếng gọi:

- Đại ca!

Tống Duy Bình đáp ngay:

- Hiền đệ!

Rồi gã nhìn đại kiếm thủ hỏi:

- Vị này là ai?

Ngô Cương đáp:

- Đại kiếm thủ!

Tống Duy Bình hỏi:

- Sao? Đại kiếm thủ ư?

Ngô Cương đáp:

- Hiện giờ chỉ biết thế. Đại ca! Có chuyện gì không?

Tống Duy Bình lại giương cặp mắt nghi ngờ lên Đại kiếm thủ đáp:

- Chúng ta đã phong tỏa các đường ra vào cốc đạo.

Ngô Cương hỏi:

- Việc trên Công Nghĩa đài giải quyết ra sao?

Tống Duy Bình đáp:

- Vì không muốn gây nên cuộc thương vong trọng đại nên hai bên đồng ý triệt binh.

Ngô Cương hỏi:

- Có phải cửa ra tại Bí cung đã chôn thuốc nổ thật không?

Tống Duy Bình đáp:

- Không có đâu! Đó là biện pháp truyền nghi phao ngôn như vậy. Có điều đường ngầm vào bí cung thì bên ta đã biết hết cả rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Phải chăng tin đó do người trong nội tuyến cấp cho?

Tống Duy Bình đáp:

- Đúng thế.

Ngô Cương lại hỏi:

- Hiện giờ đã chuẩn bị hành động thế nào chưa?

Tống Duy Bình đáp:

- Theo kế hoạch của mấy vị lão tiền bối thì chuẩn bị quét sạch huyết chỉ một phen cử động là thành công. Hiền đệ nghĩ sao?

Ngô Cương đáp:

- Tình của đệ đối với bên ngoài bất đắc dĩ phải tạm thời dừng tay.

Tống Duy Bình nói:

- Hiền đệ theo tiểu huynh đi gặp...

Ngô Cương xua tay gạt đi:

- Tiểu đệ còn có chuyện riêng với ông bạn đây. Lúc trở lại sẽ tới.

Dứt lời chàng gọi đại kiếm thủ:

- Bằng hữu! Chúng ta đi thôi.

Đại kiếm thủ lẳng lặng gật đầu chứ không nói gì.

Hai người băng mình ra khỏi hang núi. Phía sau tiếng còi đã nổi lên. Đây chắc là Tống Duy Bình thông tri cho bọn người mai phục đừng có xuất hiện để ngăn trở.

Hai người chạy một mạch đến bốn năm dặm. Ngô Cương trở về trái núi nhỏ mé hữu nói:

- Chúng ta lên trên kia.

Hai người sóng vai lên núi.

Mặt trời đã xế về Tây. Nắng chiều chiếu xuống sơn đạo thành một vùng đỏ ối.

Mỗi người theo đuổi ý nghĩ riêng. Hai bên nhìn nhau một lúc Đại kiếm thủ lên tiếng trước:

- Ông bạn là ai?

Ngô Cương nén xúc động đáp:

- Ông bạn hãy nói lai lịch trước đi!

Đại kiếm thủ hiển nhiên lại có lòng úy kỵ không nói lai lịch ngay lại sang chuyện khác:

- Trước hết hãy bàn về lai lịch võ công. Kiếm thuật của ông bạn phải chăng học được ở trong tấm áo máu?

Điểm này Ngô Cương đã nghĩ tới rồi nên chàng không lấy làm kinh dị nhưng vẫn xúc động. Chàng đáp:

- Đúng thế!

Đại kiếm thủ hỏi:

- Ông bạn lấy được Huyết y kỳ thư trong trường hợp nào?

Ngô Cương đáp:

- Lúc lâm tử Phi Thiên Ngô Công Lý Thanh Sơn đã tặng cho.

Đại kiếm thủ hỏi:

- Lão có nói gì không?

Ngô Cương đáp:

- Lão bị người cùng một phe truy sát, thương thế rất là trầm trọng không thể nói được hết lời mà chỉ bảo là tặng người có duyên...

Đại kiếm thủ la lên một tiếng:

- Trời ơi!

Thanh âm rất đổi thê lương.

Ngô Cương hỏi:

- Tấm Huyết y đó phải chăng của các hạ?

Đại kiếm thủ đáp:

- Đúng thế.

Ngô Cương hỏi:

- Kiếm pháp đó cũng do các hạ sáng chế ra?

Đại kiếm thủ đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương nói:

- Nếu vậy thì tại hạ đã thừa hưởng võ công của các hạ...

Đại kiếm thủ ngắt lời:

- Nhưng bản lĩnh ông bạn còn cao thâm hơn bản nhân.

84. Chương 84: Tiếng Hát Hồ Ma Lại Nổi Lên

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ có thể nói rõ lai lịch được không?

Đại kiếm thủ dường như trong lòng khích động. Người y run bần bật, da mặt co rúm lại, râu chổng ngược lên như lông nhím. Cặp mắt sâu hoắm chiếu ra những tia hàn quang. Y hỏi dần từng tiếng:

- Ông bạn có nghe nói đến Vô địch Mỹ kiếm khách bao giờ chưa?

Ngô Cương như bị sét đánh cơ hồ nghẹt thở. Chàng lùi lại ba bước mắt tròn xoe la lên:

- Các hạ là Ngô Hùng ư?

Đại kiếm thủ thấy Ngô Cương kinh hãi cũng ngăn người ra hỏi lâu mới đáp:

- Chính phải!

Ngô Cương Ngô Cương rút thanh Phụng kiếm đánh soạt một tiếng nghiêng răng nói:

- Các hạ hãy tự vệ đi!

Ngô Hùng loạng choạng lùi lại ba bước run lên hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao?

Ngô Cương tiến lại gần mắt lộ sát khí đáp:

- Ta phải giết các hạ.

Ngô Hùng trở mắt nhìn kinh hãi:

- Giết ta ư? Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Vì các hạ chết trăm lần cũng không đủ đền tội.

Ngô Hùng nói:

- Người nói sao? Ta không hiểu?

Ngô Cương hằn học:

- Không hiểu ư? Hừ!

Ngô Hùng nói:

- Ông bạn hãy nói rõ thân thế cho ta biết.

Ngô Cương đáp:

- Ta là kẻ hậu sinh sống sót tên gọi Ngô Cương.

Ngô Hùng giắt bản người lên lùi lại bốn năm bước, nói không thành tiếng:

- Ngô Cương! Người... người là Cương đệ... Người thay đổi hẳn không còn nhỏ chút nào.

Cốt nhục trùng phùng là việc đáng mừng nhất ở nhân gian. Thế mà hai anh em lại gặp nhau bằng gươm đao để toan diễn ra một tấm thảm kịch cực kỳ trọng đại.

Ngô Cương nhỏ hai hàng lệ bi thương nhưng vẫn không thay đổi thái độ. Chàng quát lớn:

- Người đừng nói đến chuyện đồng bào cốt nhục, bữa nay ta không giết người không được.

Ngô Hùng cũng sa lệ run lên nói:

- Cương đệ! Người hãy nói rõ nguyên nhân rồi giết ta thì giết. Ta không trả đòn đầu vì ta là người không đáng sống nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Được rồi! Bây giờ chúng ta phải nói cho rõ. Mười năm trước sao người lại tàn sát những tay cao thủ các môn phái?

Ngô Hùng hỏi:

- Chuyện đó ư? Ha ha...

Y nổi lên tràng cười rộ như người điên. Tiếng cười chói tai mà thê thảm khiến người nghe phải tuông rơi hai hàng lệ.

Ngô Cương nghiêng răng hỏi:

- Có gì đáng cười đâu?

Ngô Hùng ngừng tiếng cười đáp:

- Cương đệ! Phải rồi! Ta giết người nhiều lắm mà đều là những tay hảo thủ kiệt xuất ở các môn phái...

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Hùng đáp:

- Thân ta không được tự chủ.

Ngô Cương hỏi:

- Thế nghĩa là làm sao?

Ngô Hùng đáp:

- Trúng phải nguy kế của kẻ khác...

Ngô Cương nói:

- Người nói rõ hơn chút nữa.

Ngô Hùng đáp:

- Ta bị được vật cùng thủ pháp tà môn làm hôn mê bản tính. Nhất thiết mọi việc đều nghe kẻ khác sai khiến...

Ngô Cương la lên một tiếng. Mặt chàng co rúm lại, toàn thân run bần bật. Chân tay cứng đờ. Một luồng khí lạnh từ trong lòng bốc ra. Trên thiên hạ sao có chuyện kỳ lạ như vậy? Hai anh em cùng đi vào con đường bí hiểm này. May ở chỗ Ngô Cương được người cứu thoát, chưa gây nên nhiều tội ác. Ngô Cương tự hối hận là mình sao không nghĩ đến chuyện này. Chàng hỏi:

- Kẻ khác mà các hạ nói đó phải chăng là bọn Thất Linh?

Ngô Hùng sửng sốt hỏi lại:

- Cương đệ! Người... sao lại biết họ?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ... cũng gặp bước đường như vậy.

Ngô Hùng người lão đảo muốn té. Y cất giọng thê lương la lên:

- Trời ơi! Thế nghĩa là làm sao? Thật là đáng sợ.

Ngô Cương thu Phụng kiếm về cất giọng run run hỏi:

- Đại ca ơi! Đại ca cho tiểu đệ biết những việc đã trải qua?

Ngô Hùng gật đầu. Dường như chân y không chống nổi cái mình nặng phải tựa lưng vào tảng đá núi. Y hỏi:

- Đệ đệ! Đệ đệ có nghe nói đến những việc trọng đại xảy ra trong võ lâm trong mười năm trước không?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ nghe nói rồi, nhưng còn mấy điểm chưa rõ.

Ngô Hùng hỏi:

- Những điểm nào?

Ngô Cương nói:

- Vụ Thất Linh giáo bị tan tành, chân tướng thế nào?

Ngô Hùng đáp:

- Lúc xảy ra vụ này tiểu huynh không có mặt tại trường vì đang rèn luyện Vô địch kiếm pháp. Sau mới nghe nói Thất Linh giáo bị Nam Hoang Kỳ Nhân cùng thủ hạ làm cho tan tác...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nhưng bọn Thất Linh toàn thể đều bình yên nghĩa là làm sao?

Ngô Hùng nói:

- Đó là một điều bí mật.

Ngô Cương hỏi:

- Bọn Thất Linh làm cho đại ca bản tính hôn mê thành công cụ giết người. Đại ca bị cầm tù ở Võ minh, mà Võ minh lại là thủ phạm hủy diệt Thất Linh giáo. Thế mà hai bên chẳng kể gì đến thù oán lại cấu kết với nhau nghĩa là làm sao?

Ngô Hùng đáp:

- Đó cũng là một điều bí ẩn.

Ngô Cương thở phào một cái rồi hỏi tiếp:

- Sao đối phương lại không giết đại ca?

Ngô Hùng nghiêng răng đáp:

- Vì hai nguyên nhân. Một là họ muốn học kiếm thuật của ta. Hai là lưu ta lại để làm con tin phòng khi dùng đến.

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca phục hồi lại bản tính từ bao giờ?

Ngô Hùng đáp:

- Ngay sau khi bị phong tỏa công lực.

Ngô Cương hỏi:

- Lúc khôi phục bản tính rồi đại ca có nhớ mình đã làm những chuyện gì không?

Ngô Hùng đáp:

- Ta chẳng nhớ chi hết. Sau được bọn Lý Thanh Sơn tiết lộ.

Ngô Cương hỏi:

- Ngày trước giao đấu trên Công Nghĩa đài với Kim Cương mình chủ câu chuyện thế nào?

Mắt Ngô Hùng chiếu ra những tia kỳ dị. Đường như y nhớ lại bản lãnh anh hùng ngày trước, trầm giọng đáp:

- Nếu tiếp tục tỷ đấu thì cũng chưa hiểu ai chết về tay ai...

Ngô Cương ngắt lời:

- Tại sao lại đi đến kết quả mau chóng?

Ngô Hùng đáp:

- Người có nghe nói giữa lúc chưa phân thắng bại thì một nữ lang tuyệt sắc lên võ đài rồi Kim Cương mình chủ đột nhiên tuyên bố rút lui khỏi võ lâm?

Ngô Cương ngắt lời:

- Đúng thế! Quả có lời đồn như vậy.

Ngô Hùng nói:

- Nữ lang đó là tẩu tẩu người tên gọi là Vũ Văn Ánh Tuyết.

Ngô Cương hỏi:

- Là Hồ Ma công chúa phải không?

Ngô Hùng hỏi lại:

- Sao người biết y là Hồ Ma công chúa?

Ngô Cương nói:

- Đại ca hãy nói hết chuyện đi đã...

Ngô Hùng nói:

- Ta biết nàng ấy từ mấy năm trước nhưng không hiểu lai lịch. Hôm ấy nàng đột nhiên xuất hiện trước mặt phụ thân nàng là Kim Cương mình chủ Vũ Văn Liệt. Ta đồng ý làm rể Hồ Ma. Còn đối phương tuyên bố rút khỏi võ lâm để chấm dứt nạn can qua.

Ngô Cương ồ lên một tiếng.

Ngô Hùng lại hỏi:

- Cương đệ! Thanh Phụng kiếm trong tay người ở đâu mà ra?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ ngẫu nhiên vào Hồ Ma nghiên cứu Huyết y thần công. Tẩu tẩu cho đệ mượn kiếm để bôn tẩu giang hồ. Tẩu tẩu muốn trông vào thanh kiếm này để dẫn dụ ca ca, vì y không hiểu ca ca lạc lõng nơi đâu.

Ngô Hùng xúc động hỏi:

- Y... có bình yên không?

Ngô Cương nét mặt rầu rầu đáp:

- Y kéo dài chút hơi tàn để mong gặp đại ca một lần nữa.

Ngô Hùng nhảy lên hỏi:

- Kéo dài chút hơi tàn... nghĩa là làm sao?

Ngô Cương cất giọng thê lương đáp:

- Mấy tháng trước đây ở trên núi Đại Hồng tàu tẩu dẫn Thập Nhị Kim Cương đi kiếm Địa Linh để hỏi tra vì đâu thanh Long Kiếm vì đâu lại lọt vào tay hắn? Cùng ca ca lạc lõng nơi đâu? Địa Linh hóa trang làm người che mặt mặc áo xám. Không may tàu tẩu trúng phải ngụy kế. Đối phương đã đặt chất nổ từ trước. Sáu tên trong Thập Nhị Kim Cương bị tan xác còn tàu tẩu thì...

Ngô Hùng hỏi ngay:

- Y làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Tàu tẩu cụt mất hai chân.

Ngô Hùng nắm hai tay vung lên không kêu rầm lên:

- Ta phải báo thù! Ta phải báo thù!

Ngô Cương nói:

- Sư tổ tàu tẩu là Xích Diện Kim Cương cùng hơn trăm tay cao thủ hiện giờ đang mai phục bốn mặt trái núi này.

Ngô Hùng nhỏ mấy giọt lệ anh hùng, dường như y chợt nhớ tới công việc trọng đại, nói:

- Cương đệ! Chết chưa! Ta suýt quên hỏi người...

Ngô Cương hỏi:

- Việc gì?

Ngô Hùng hỏi:

- Gia nương có bình yên không?

Ngô Cương toàn thân run lên, hai mắt đỏ ngầu lớn tiếng hỏi lại:

- Đại ca không biết ư?

Ngô Hùng ngạc nhiên ấp úng:

- Ta... biết cái gì?

Ngô Cương bị phần muốn ngắt đi. Chàng nghiêng răng hỏi:

- Đại ca có biết mình giết người rồi phải trả bằng giá nào không?

Ngô Hùng kinh hãi lùi lại một bước, mắt trợn ngược lên, trán toát mồ hôi. Hồi lâu mới thốt nên lời:

- Làm sao?

Ngô Cương gầm lên:

- Hơn năm trăm người ở Võ lâm đệ nhất bảo đều bị giết sạch.

Ngô Hùng tựa hồ như bị sét đánh. Toàn thân y run lên bần bật. Sắc mặt lợt lạt như xác chết. Y bắm lấy hai vai Ngô Cương. Hai dòng lệ trào ra. Y thét lớn:

- Hơn năm trăm mạng người chết sao?

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca không biết gì thật ư?

Ngô Hùng lại la lên:

- Cương đệ! Người... cũng không tin lời ta...

Ngô Cương hỏi:

- Bọn Lý Thanh Sơn, Tôn Cảnh không nói cho đại ca biết hay sao?

Ngô Hùng đáp:

- Không! Bọn họ chỉ muốn ta yên tâm chờ cơ hội thoát khỏi chốn lao lung.

Ngô Cương nói:

- Vì đại ca giết nhiều cao thủ, nên các phải liên thủ hợp lực do Võ minh cầm đầu gây cuộc đổ máu cho võ lâm đệ nhất bảo. Tiểu đệ cùng Thái quân gia hôm đó không có ở nhà nên mới thoát nạn.

Ngô Hùng thét lên:

- Sao? Cả nhà bị tàn sát...

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế! Nhà cửa biến thành tro than và nổi lên ngôi mộ chôn năm trăm người gọi là Ngũ Bách Nhân trũng.

Ngô Hùng gầm lên một tiếng lùi lại ba bước. Miệng hộc máu tươi.

Ngô Cương cũng châu tuôn tầm tã, người chàng run lên không ngớt.

Ngô Hùng đột nhiên rút thanh Long kiếm ra gầm lên:

- Ta còn mặt mũi nào sống ở trên thế gian nữa?

Rồi đâm cổ tự vẫn.

Ngô Cương vội nắm lấy tay kiếm lớn tiếng hỏi:

- Đại ca chết có giải quyết được mọi vấn đề không?

Ngô Hùng dẫy dựa như người điên mà không thoát khỏi bàn tay cứng như sắt của Ngô Cương. Mắt y trợn lên rách kẽ, máu chảy ra rớt xuống má. Tình trạng này khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Ngô Cương cất giọng bi ai hỏi:

- Nếu quả đại ca nên chết thì tiểu đệ đã giết rồi. Nhưng lỗi chẳng phải ở đại ca thì đại ca chết cũng chẳng ích gì.

Ngô Hùng nghẹn ngào nói:

- Cương đệ! Nếu ngày ấy ta không cương cường tự đại thì đâu đến nỗi mắc vào cạm bẫy của Thất Linh và gia đình làm gì phải chịu kiếp nạn! Thật là ta phạm tội ác rất lớn!

Ngô Cương nói:

- Bây giờ chúng ta phải lo mưu trả thù, chấn chỉnh gia thanh, còn ngoài ra bắt tất nói chuyện gì nữa.

Ngô Hùng thở lên hồng hộc.

Ngô Cương lại nói:

- Theo lời Đại Bi hòa thượng ở chùa Thiếu Lâm tiết lộ thì ngày ấy phụ thân chúng ta cũng thoát nạn...

Ngô Hùng ngắt lời:

- Có thật thế không?

Ngô Cương đáp:

- Vẫn chưa được tin gì.

Chàng nói xong buông tay ra.

Ngô Hùng ngồi thờ xuống phiến đá, nhìn lên đám rặng chiều bên trời đã sắp tàn lẳng lặng không nói gì.

Bức màn đêm từ từ buông xuống. Vùng núi non đã lờ mờ tối.

Ngô Cương cũng ngồi tựa vào tảng đá. Cả hai anh em hoàn toàn chìm đắm vào nỗi bi thương đến cực độ.

Sau cùng ráng chiều tan hết. Trời tối rồi.

Ngô Hùng phá tan bầu không khí tĩnh mịch, buồn rầu lên tiếng:

- Cương đệ! Bản lãnh ngươi còn cao cường hơn ta, vậy việc trả thù cùng phục hưng gia thanh Cương đệ gánh lấy một mình...

Ngô Cương hỏi:

- Còn đại ca thì sao?

Ngô Hùng ngập ngừng đáp:

- Ta... chẳng còn mặt mũi nào trông thấy các bạn đồng đạo trong thiên hạ nữa.

Ngô Cương nói:

- Được lắm! Đại ca tìm một nơi tĩnh mịch không vết chân người cho trôi qua ngày tháng. Hoặc đến Hồ Ma trông nom cho ái thiếp. Tiểu đệ nhất định phải làm vì không muốn mượn tay ai để hoàn thành chí nguyện trả thù...

Ngô Hùng ngắt lời:

- Cương đệ! Không phải tiểu huynh có ý như vậy đâu...

Ngô Cương hỏi ngay:

- Vậy đại ca định thế nào?

Ngô Hùng đáp:

- Ta chẳng còn mặt mũi nào trông thấy người đời nữa.

Ngô Cương lớn tiếng hỏi:

- Đại ca sống không dám nhìn mặt ai thì chết đi dám nhìn thấy anh linh của mẫu thân cũng toàn bảo đã chết oan rồi không?

Ngô Hùng ấp úng:

- Tiểu huynh...

Ngô Cương ngắt lời:

- Con người ta chỉ có hai đường việc nào nên làm thì làm, việc nào không nên thì đừng làm. Xin đại ca nghĩ kỹ.

Ngô Hùng ngập ngừng hỏi:

- Chúng ta...

Ngô Cương đáp:

- Trả thù!

Ngô Hùng hỏi:

- Bắt đầu từ núi Long Trung này hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Dĩ nhiên là thế!

Ngô Hùng nói:

- Thất Linh chỉ là bù nhìn, Võ minh mới là chính hung. Còn các môn phái lớn thì bị người ta làm ẽ hoặc...

Ngô Cương hỏi:

- Đại ca muốn tha cho các môn phái chẳng?

Ngô Hùng đáp:

- Cương đệ! Tiểu huynh chỉ bàn theo lẽ phải mà thôi.

Ngô Cương hỏi:

- Chiều theo luận thì chính hung ngày trước chỉ là mình đại ca. Hơn năm trăm người có tội gì mà họ lại tàn sát?

Ngô Hùng cặp mắt đỏ hoe...

Giữa lúc ấy, tiếng đàn ai oán đàng xa vọng lại:

”Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng

Tình chưa hết, ý chưa quên

Chưa quên tiền phủ ngọn đèn hồng

Ánh hào quang soi tỏ mặt uyên ương

Giọt lệ tương tư luống đoạn trường.”

.....

Khúc hát hết lại bắt đầu trở lại.

Ngô Hùng đứng phắt dậy, cất tiếng run run:

- Cương đệ! Tiếng hát này...

Ngô Cương ngắt lời:

- Chắc là tẩu tẩu đã đến gần đây.

Ngô Hùng hỏi:

- Nàng đến đây ư?

Ngô Cương đáp:

- Hơn mười năm nay, tiếng hát này không bao giờ đoạn tuyệt. Người giang hồ kêu bằng “Tiếng hát Hồ Ma”. Cứ đêm trăng là tại Hồ Ma tiếng hát lại vang lên...

Ngô Hùng càng run mạnh hơn, da mặt co rúm lại.

Một làn ánh sáng từ trên ngọn núi chiếu xuống. Trái núi tựa hồ khoác một làn áo mỏng.

Ngoài xa núi bên mình có cây. Phong cảnh rất hòa bình nhưng đối với cặp mắt anh em Ngô Cương thì lại là một cảnh tượng thê lương.

Đột nhiên Ngô Hùng rên lên một tiếng rồi băng mình chạy về phía phát ra tiếng hát.

Ngô Cương không do dự nữa cũng băng mình chạy xuống núi.

Hai bóng người nhanh như quỷ mị vừa lội khe vượt núi vừa nghe tiếng hát mà chạy tới. Tiếng hát mỗi lúc một rõ thêm, quãng đường mỗi lúc một ngắn lại.

Chỉ trong một khoảnh khắc, hai người chạy tới một khe suối nghe rõ tiếng hát ở trên đỉnh Tuyết Phong bên kia hai người liền coi địa hình rồi cứ ngược khe suối mà đi quanh ra phía sau trèo lên núi.

Ngọn núi này cao chót vót và cực kỳ hiểm trở. Vách núi toàn đá tai mèo và những cây tung thân hình quanh co mọc khắp nơi, Hai anh em Ngô Hùng công lực như vậy mà trèo lên rất cực nhọc. Nếu là tay cao thủ hạng nhất cũng đành đứng trông lên mà thở dài.

Phải chăng tiếng hát đó đúng là của công chúa Hồ Ma Vũ Văn Ánh Tuyết? Tại sao nàng lại tìm vào nơi hiểm trở này để ca hát?

Ngô Cương tự đặt hai câu hỏi đó vì chàng nhớ tới vết xe đổ cũ nên trong lòng không khỏi có phần nghi ngại. Khi chạy tới đầu núi, chàng lật đật vượt lên trước ngăn Ngô Hùng lại nói:

- Đại ca hãy khoan!

Ngô Hùng lúc này trong lòng rối như mớ bòng bong, bao nhiêu tâm thần để cả vào tiếng hát. Y nghe Ngô Cương nói vậy không dừng lại kịp dưng vào chàng khiến chàng loạng choạng người đi mấy bước, nhưng chàng đứng vững được ngay.

Ngô Hùng lấp bắp:

- Cương đệ! Người...

Ngô Cương nói:

- Đại ca hãy bình tĩnh lại một chút.

Ngô Hùng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Ngô Cương hỏi lại :

- Đại ca có xác định được tiếng hát này là do đại tẩu phát ra không?

Ngô Hùng đáp:

- Không sai rồi! Ta nghe rõ lắm!

Ngô Cương nói:

- Vậy thì may lắm! Còn một điểm nữa: đại tẩu là người bất hạnh gặp phải nhiều thảm cảnh. Mong đại ca không nên khích động thái quá.

Ngô Hùng nói:

- Cương đệ! Ta đã kiên nhẫn lại rồi.

Ngô Cương nói:

- Vậy chúng ta đi!

Chàng vừa dứt lời thì một bóng người hiện ra trước mắt. Hiển nhiên là một cụ già đầu tóc bạc phơ, tay cầm cây trượng, nhưng cặp mắt loang loáng. Cụ chính là nhũ mẫu của công chúa Hồ Ma Vũ Văn Ánh Tuyết tên gọi Phạm đại nương.

Ngô Cương vội tiếng lên trước thì lễ cất giọng bình tĩnh chào:

- Đại nương mạnh giỏi ạ!

85. Chương 85: Nhảy Xuống Hang Sâu Ngô Hùng Tuấn Kiếm

Phạm Đại nương miệng ừ một tiếng, hai mắt sáng như sao nhìn thẳng vào mặt Ngô Hùng không chớp.

Ngô Hùng xúc động người run bần bật. Hồi lâu mới thốt ra được hai tiếng:

- Đại nương!

Phạm đại nương cất giọng lạnh lùng như băng hỏi:

- Ngô Hùng! Người hãy còn chưa chết ư?

Ngô Hùng toàn thân chấn động run lên hỏi lại:

- Đại nương! Ánh Tuyết...

Phạm đại nương lớn tiếng ngắt lời:

- Người làm hại một đời y. Hơn mười năm trời y chẳng khác nào ngồi trong hỏa ngục.

Ngô Hùng áp ứng:

- Đại nương! Văn bối thật là... tội đáng muôn thác...

Phạm đại nương hỏi:

- Sao người lại còn sống?

Câu nói này khác nào mũi kiếm đâm vào trái tim Ngô Hùng.

Ngô Hùng thộn mặt ra một lúc, cất giọng run run:

- Văn bối chỉ mong được gặp nàng lần tối hậu.

Phạm đại nương nói:

- Phải rồi! Đúng là lần gặp mặt cuối cùng. Cả người lẫn trái tim y đều bị tan nát. Y không muốn sống nữa và y sẽ chết... về tay người cũng như cả gia đình nhà người đã bị hủy diệt vì người vậy.

Ngô Hùng thân hình lão đảo, miệng hộc máu tươi, thân hình co rúm lại.

Ngô Cương không nhịn được nói xen vào:

- Đại nương ơi! Đại nương đừng tránh y vì y đã không tự chủ được.

Phạm đại nương nước mắt chảy quanh tở ra mù đối với Vũ Văn Ánh Tuyết có một mối thâm tình không bút nào tả xiết.

Mụ thống trách Ngô Hùng không phải là ác ý mà vì quá thương Ánh Tuyết. Mụ giờ cây gậy lên quát lớn:

- Ta phải đánh chết tên tiểu súc sinh phụ nghĩa này!

Mụ quét ngang thanh trượng vào người Ngô Hùng.

Bình! Ngô Hùng bị hất lùi ra đến bốn, năm bước suýt nữa té xuống. Y không né tránh, hứng chịu đòn trượng của Đại nương.

Đương nhiên, Phạm đại nương tuy đang cơn thịnh nộ nhưng mụ ra tay có phần gượng nhẹ. Nếu không thì Ngô Hùng làm sao chịu nổi.

Tiếng hát không hiểu dừng lại từ lúc nào. Ánh trăng thăm đậm chiếu xuống đầu ngọn non soi rõ mặt người thê thảm.

Phạm đại nương thở hồng hộc trở về phía trước nói:

- Đi đi!

Hai anh em không nói câu gì lẳng lặng cất bước theo bờ suối đi ngược lên đỉnh núi. Vừa chuyển qua một đồng đá lởm chởm thì trước mặt hiện ra một khu đất bằng phẳng. Xa xa trông thấy một bóng trắng lơ lửng. Hai bên bóng trắng là bóng người nhỏ nhắn.

Ngô Hùng chạy vọt về phía bóng trắng.

Bóng trắng kia dĩ nhiên là công chúa Hồ Ma Vũ Văn Ánh Tuyết không còn nghi ngờ gì nữa, vì nàng trước nay vẫn mặc đồ trắng lại tên là Ánh Tuyết. Thật là danh hợp với sự thực.

Ngô Cương dừng bước, chàng ngần ngừ không hiểu nên tiến lại hay tạm lánh đi?

Ngô Hùng chạy tới gần bóng trắng rồi đứng dừng lại, nhưng không nghe thấy tiếng tăm gì cả.

Ngô Cương bắt giắc từ từ cất bước. Đầu óc chàng dào dạt như nước triều dâng. Chàng đi mỗi lúc một gần nhìn rõ bóng người áo trắng ngồi tựa vào tảng đá. Dĩ nhiên nàng là tẩu tẩu Vũ Văn Ánh Tuyết. Xa hơn

chút nữa là hai thiếu nữ, có cổ kiêu nhỏ đặt một bên chân là để khiêng tẩu tẩu trèo lên núi vì hai chân nàng đã bị cụt không thể hành động được.

Đôi vợ chồng tái thể tương phùng vẫn im lặng không một tiếng động.

Ngô Cương trong lòng ngờ vực liền tiến lại gần.

Ngô Cương, Ngô Hùng và Vũ Văn Ánh Tuyết lẳng lặng nhìn nhau nước mắt đầm đìa. Chẳng ai nói câu nào. Lời nói không ra tiếng lại càng tha thiết. Tiếng khóc không ra tiếng lại càng bi thương.

Ngô Cương khẽ đằng hắng một tiếng rồi lại gần thêm một bước. Chàng giương mắt lên nhìn bỗng trái tim tựa hồ như chìm xuống. Dung nhan nguyệt thẹn hoa nhường của công chúa Hồ Ma nay đã tiêu tụy mất hẳn nguyên hình. Giả tử mà gặp nàng giữa đường thì khó mà nhận ra được. Thật là tàn khốc!

Vũ Văn Ánh Tuyết bỗng mở miệng. Thanh âm nàng cực kỳ bình tĩnh rất đối lạnh lùng. Đó là kết quả của con người đã trải qua những cơn tham biến đau khổ đến cực điểm. Nó còn biểu hiện người nàng tựa hồ đã chết rồi. Nàng nói:

- Hùng ca... đã trở lại! Mười năm hơn ba ngàn ngày không phải là quãng thời gian ngắn ngủi...

Ngô Hùng chỉ thốt ra được hai tiếng:

- Tuyết muội!...

Vũ Văn Ánh Tuyết lại nói:

- Hùng ca! Hùng ca biến đổi rất nhiều, nay không phải là Hùng ca ngày trước nữa. Ánh Tuyết cũng không còn là Ánh Tuyết ngày xưa.

Ngô Hùng nói:

- Nhưng trái tim chúng ta vẫn không thay đổi.

Vũ Văn Ánh Tuyết nói:

- Trái tim muội chết rồi, chết đã lâu rồi! Hiện chỉ còn lại tấm thân tàn phế.

Ngô Hùng nói:

- Tuyết muội! Tiểu huynh không xin Tuyết muội tha thứ, vì tội của tiểu huynh là tội đại ác. Tiểu huynh chỉ cần Tuyết muội tiếp tục sống nữa...

Thực là những lời đoạn trường khiến người nghe phải đứt ruột.

Vũ Văn Ánh Tuyết nhắm mắt lại thở rốc lên một hồi. Nét mặt nàng lợt lạt thoáng lộ màu hồng. Nàng lại mở mắt ra nói:

- Cương đệ! Đưa kiếm cho ta!

Ngô Cương vội cỡi kiếm cả vỏ hai tay đưa lại.

Vũ Văn Ánh Tuyết đón lấy rút kiếm ra khỏi vỏ. Ánh trăng chiếu vào thanh kiếm ẩn hiện bóng một con chim Phượng.

Ngô Cương lùi lại.

Vũ Văn Ánh Tuyết đưa ngón tay ra búng vào thanh kiếm cho nó bật lên tiếng “keng keng”. Nàng nở một nụ cười thê lương hỏi:

- Hùng ca! Hùng ca còn nhớ ngày trước ở trong Ma Hồ biệt phủ, chúng ta đem hai thanh kiếm này ra thề cùng nhau cho đến thuở bạc đầu không?

Ngô Hùng nghẹn ngào đáp:

- Nhớ lắm! Vĩnh viễn không bao giờ quên được.

Vũ Văn Ánh Tuyết ngửa mặt lên không, trên môi nhoẻn một nụ cười tựa hồ như đã nhớ lại tuần trăng mật ngày trước. Hồi lâu nàng mới nói:

- Song kiếm vẫn còn y nguyên, đáng tiếc cho người đã khác hẳn!

Giọng nói như người mơ mộng đầy vẻ bi ai.

Ngô Hùng thủng thảng nói:

- Tuyết muội ơi! Mọi việc đều đi vào dĩ vãng. May ở chỗ ta cùng nàng đều còn sống.

Vũ Văn Ánh Tuyết nói:

- Tiểu muội đã nói là tiểu muội chết lâu rồi chỉ còn sống với các xác tàn hủy.

Ngô Hùng hỏi:

- Tuyết muội còn tui hận làm chi?

Vũ Văn Ánh Tuyết đáp:

- Tiểu muội chỉ còn một ý nghĩ là được gặp lại Hùng ca một lần nữa nên giữ tấm thân tàn để tiêu hủy những ký ức tốt đẹp của Hùng ca...

Ngô Hùng hỏi:

- Tuyết muội! Sao Tuyết muội lại có ý nghĩ như vậy?

Vũ Văn Ánh Tuyết đột nhiên mắt tròn xoe, lớn tiếng:

- Ngô Hùng! Ta hận ngươi! Ta muốn giết ngươi!

Ngô Hùng buồn rầu đáp:

- Tuyết muội căm hận tiểu huynh là phải, có giết tiểu huynh cũng đáng lắm!

Vũ Văn Ánh Tuyết nói:

- Ta đã quyết tâm muốn giết ngươi là con người phụ bạc.

Ngô Hùng nói:

- Tuyết muội! Tiểu huynh chẳng còn điều chi mà nói nữa, Tuyết muội động thủ đi!...

Hai bên lại chìm đắm trong cảnh tĩnh mịch.

Một đám mây trôi che lấp ánh trăng, cả vùng núi non biến thành ảm đạm.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, ánh trăng lại sáng. Vũ Văn Ánh Tuyết buông tiếng thở dài nào nuốt. Nàng gio tay trái run run lên nói:

- Hùng ca! Hùng ca hãy đưa thanh kiếm cho tiểu muội để chúng lại đoàn tụ với nhau.

Ngô Hùng xúc động, người run bần bật không ngớt. Chàng rút thanh Long kiếm tiến lại gần. Chân bước loạng choạng vấp phải mồm đá trời lên mà tâm thần y đang lâm vào tình trạng thất thường thành ra đứng không vững chúi xuống đất.

Y lao mình xuống mạnh quá. Cổ tay đập mạnh vào khối đá tê chòn. Thanh Long kiếm tuột tay buông ra. Chỗ này ở ngay bên hang sâu thẳm không thấy đáy.

Ngô Cương cùng Vũ Văn Ánh Tuyết đồng thời bật tiếng la hoảng:

- Úi chao!

Ánh kiếm lóe lên một cái rồi mất biến. Thanh Long kiếm đã rớt xuống hang sâu.

Ngô Cương ngăn người ra, Vũ Văn Ánh Tuyết cũng thộn mặt.

Phạm đại nương cũng hai tên thị tỳ nghe tiếng la chạy lại mà không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Ngô Hùng hoảng hốt lồm cồm bò dậy. Khi y nhận biết đã xảy ra chuyện gì lại ngồi phệt xuống. Mặt xám như tro tàn, khóe mắt lộ vẻ bi ai tuyệt vọng. Miệng la lên:

- Ý trời! Đây là ý trời!...

Tiếng la tuyệt vọng khiến người nghe cũng phải sợ run.

Vũ Văn Ánh Tuyết không nói nữa lời mà cũng không nhúc nhích. Dường như chuyện bất ngờ này đã làm cho nàng chấn động tâm thần mất cả tri giác. Nàng ngồi ngây như tượng gỗ.

Phạm đại nương cũng thộn mặt ra:

- Chuyện gì vậy?

Ngô Cương nghiêng rằng đáp:

- Đại ca lỡ tay đánh rớt Long kiếm xuống vực thẳm.

Phạm đại nương cũng thộn mặt ra.

Long, Phụng song kiếm là vật thề nguyên của hai vợ chồng lúc thành hôn mà cũng là vật báu truyền đời của Kim Cương minh.

Bầu không khí trong trường yên lặng tựa hồ ngưng kết lại.

Hồi lâu Ngô Hùng mới đứng dậy thét lên:

- Làm người mà bất trung, bất hiếu, bất nhân, bất nghĩa thì còn đứng ở trong trời đất thế nào được?

Y chăm chú nhìn Vũ Văn Ánh Tuyết gọi:

- Hiền thê ơi! Ta đối với hiền thê thật chẳng ra gì. Dù chết cũng không nhắm mắt.

Y lại quay sang bảo Ngô Cương:

- Nhị đệ! Nhị đệ lượng thứ cho tiểu huynh. Còn việc gì chưa xong ta hoàn toàn phó thác cho người. Ta... ôm hận...

Chưa dứt lời y đã nhảy xuống vực thẳm như làn chớp giựt.

Mấy người la hoảng:

- Trời ơi!

Ngô Cương chẳng còn hồn vía nào nữa la thất thanh:

- Đại ca!...

Chàng vươn tay ra nắm được vạt áo Ngô Hùng thì “xoạc” một tiếng! Vạt áo bị rách. Ngô Hùng lại rơi xuống. Cả Ngô Cương cũng bị té nhào xuống theo.

Giữa lúc hai người như ngàn cân treo sợi tóc, Phạm đại nương đưa cây cừ đầu trượng móc được vạt áo Ngô Cương. Ngô Cương mượn thể trần mình vọt lên trở về mõm đá... Tay chàng còn nắm mảnh áo rách.

Ngô Cương ngầy người như Từ Hải chết đứng. Chàng cảm thấy trời đất quay cuồng toàn thân run lên.

Hai tỳ nữ mặt mày thất sắc nước mắt đầm đìa.

Phạm đại nương cảm gậy đập xuống đất lia lại, miệng kêu oai oái mà không hiểu mụ nói gì?

Vũ Văn Ánh Tuyết cặp mắt lơ đãng ngó xuống vực thẳm, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh.

Cái bình tĩnh của nàng là cái bình tĩnh của con người đã chịu đựng những sự kích thích đến cực độ, không còn gì khiến cho nàng xúc động nữa. Người nàng đã tàn hủy, trái tim nàng đã chết mà sao phải chịu đòn thảm kịch này?

Mấy bóng người đột nhiên xuất hiện chạy vèo vèo tới nơi. Chính là Cái Bang tiểu trưởng lão Tống Duy Bình, Vong Ngã hòa thượng, Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ, Địa cung hộ pháp Dịch Vĩnh Thọ, Vô Bi hòa thượng.

Bầu không khí trong trường có vẻ khác thường khiến cho năm người phải sùng sốt.

Tổng Duy Bình cất tiếng hỏi:

- Hiền đệ! Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Lúc này Ngô Cương mới hồi tỉnh. Nước mắt chan hòa đáp:

- Gia huynh lao mình xuống vực chết theo kiếm rồi.

Tông Duy Bình hỏi:

- Sao? Y tuấn kiếm rồi ư?

Ngô Cương đáp:

- Chính thế!

Tông Duy Bình hỏi:

- Y đúng là bào huynh của hiền đệ tên gọi Vô địch Mỹ kiếm khách Ngô Hùng phải không?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi!

Vong Ngã hòa thượng sắc mặt biến đổi kịch liệt. Lão niệm Phật hiệu rồi bằng mình đến trước Ngô Cương nắm lấy tay chàng. Nước mắt lão tuôn ra xối xả nói không thành tiếng:

- Hải tử! Đại ca ngươi... nhảy xuống vực...

Ngô Cương thộn mặt ra đáp:

- Phải rồi!

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Vì y lỡ tay đánh văng thanh Long kiếm xuống vực...

Vong Ngã hòa thượng hỏi:

- Thế rồi y chết theo kiếm?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Không khí dường như bị bao phủ một làn mây thảm thương sầu, bầu không khí cơ hồ nghẹt thở. Vũ Văn Ánh Tuyết bình tĩnh một cách khác lạ khiến cho người ta phải lo lắng.

Phạm đại nương lại bên nàng vuốt mớ tóc mây cất giọng từ hòa hỏi:

- Hải tử! Sao ngươi chẳng nói năng gì?

Vũ Văn Ánh Tuyết cũng không chớp mắt cứ ngây người ra mà nhìn chỗ Ngô Hùng nhảy xuống. Nàng cất giọng thê lương hỏi:

- Đại nương! Đại nương bảo tiểu nữ nói gì bây giờ?

Thanh âm nàng khiến người nghe phải tan gan nát ruột.

Phạm đại nương ngập ngừng:

- Hải tử! Số phận ngươi... thật là đau khổ...

Vũ Văn Ánh Tuyết đáp:

- Tiểu nữ đã thuận theo số mệnh từ trước.

Phạm đại nương nói:

- Hài tử! Mẫu thân ngươi bỏ ngươi lại, lão thân coi ngươi như đứa con ruột. Trong lòng ngươi đau khổ thì khóc đi. Khóc to lên cho nước mắt trào ra.

Phạm đại nương nói xong nghẹn ngào khóc trước.

Vũ Văn Ánh Tuyết ngơ ngác nói:

- Nước mắt của tiểu nữ đã chảy hết rồi, ý niệm muốn sống cũng không còn nữa thì khóc làm chi?

Phạm đại nương nói:

- Hài tử! Ngươi đừng nói vậy khiến lão thân đau lòng không chịu nổi.

Vũ Văn Ánh Tuyết nói:

- Đại nương! Xem chừng tiểu nữ không thể phụng dưỡng đại nương cho hết đời được.

Phạm đại nương run lên nói:

- Con nha đầu này... ngươi không được...

Vũ Văn Ánh Tuyết ngắt lời:

- Đại nương! Đây là mộng hay là thực? Y đến rồi y lại đi, vĩnh viễn không trở lại nữa.

Phạm đại nương nghẹn ngào:

- Hài tử...

Vũ Văn Ánh Tuyết cất giọng buồn rầu hát:

"Ly biệt rồi sinh tử băng khuâng

Tình chưa hết ý chưa quên

Chưa quên tiên phủ ngọn đèn hồng

Ánh hàn quang soi tỏ mặt uyên ương..."

.....

Phạm đại nương la lên như người điên:

- Hài tử! Đừng... hát nữa!...

Vũ Văn Ánh Tuyết liền im tiếng.

Ngô Cương đưa mắt nhìn Vong Ngã hòa thượng ngồi phệt dưới đất như tượng gỗ. Chàng lấy làm kỳ là sao vị hòa thượng này sao lại bị thương đến thế? Lòng dạ lão thật là lòng dạ Bồ Tát...

Đại Bi hòa thượng chùa Thiếu Lâm miệng không ngớt niệm phật hiệu:

- A Di Đà Phật! Đức Phật từ bi!...

Vùng trăng lên tới giữa trời bị mây che khuất. Vũ trụ thành một bầu ảm đạm, ngọn gió núi hiu hắt thổi càng tăng thêm cảnh thê lương.

Phạm đại nương dịu giọng:

- Hài tử! Lão thân bỗng ngươi xuống núi.

Vũ Văn Ánh Tuyết nở nụ cười thê thảm nói:

- Phải rồi! Tiểu nữ nên đi thôi!

Phạm đại nương nói:

- Người để ta bồng người.

Vũ Văn Ánh Tuyết gạt đi:

- Không! Tiểu nữ còn có việc phải giao phó. Đại nương hãy lui ra một chút...

Phạm Đại nương:

- Hài tử!...

Vũ Văn Ánh Tuyết:

- Tiểu nữ có chuyện giao lại cho tiểu thúc Ngô Cương.

Phạm đại nương ồ lên một tiếng nhưng trong dạ vẫn chưa hết nổi hồ nghi. Mụ lùi về phía sau mấy bước.

Vũ Văn Ánh Tuyết ngẩng đầu lên nhìn Ngô Cương gọi:

- Cương đệ! Người hãy lại đây!

Ngô Cương trong lòng rất đổi băn khoăn tiến lại gần hỏi:

- Tẩu tẩu có điều chi vậy?

Vũ Văn Ánh Tuyết cầm thanh Phụng kiếm giơ lên, nàng nhìn nó một chút rồi đưa cho Ngô Cương nói:

- Long, Phụng đã thành đôi. Bây giờ chỉ còn Phụng. Trước kia ta vẫn giữ nó, nhưng bây giờ ta tặng cho Cương đệ.

Ngô Cương buồn rầu đáp:

- Nhưng vật này là của gia bảo nhà tẩu...

Vũ Văn Ánh Tuyết ngắt lời:

- Người thu lấy. Bây giờ là của Cương đệ người tự ý mà dùng.

Ngô Cương đáp:

- Tạ ơn tẩu tẩu!

Chàng đưa hai tay đón lấy thanh kiếm cài vào sau lưng.

Vũ Văn Ánh Tuyết chống hai tay xuống đất bằng mình ra bờ vực thẳm.

Mấy người kinh hãi la lên:

- Nha đầu!...

- Công chúa!...

- Tẩu tẩu!...

Bao nhiêu người trong trường đều bỏ vĩa bật tiếng la:

- Trời ơi!

Vũ Văn Ánh Tuyết hô lớn:

- Đừng ai lại gần ta.

Phạm đại nương, Ngô Cương, Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ ba người không hện mà giơ tay ra chụp...

Vũ Văn Ánh Tuyết xoay tay gạt một cái. Ba người ngơ ngác vụt về.

Vũ Văn Ánh Tuyết hỏi:

- Các vị bức bách tiểu nữ phải nhảy xuống ngay chăng?

Phạm đại nương run lên nói:

- Hài tử! Đừng hành động dại dột...

Vũ Văn Ánh Tuyết nói:

- Tiểu nữ muốn điều tể y.

Phạm đại nương hỏi:

- Người lùi lại mà điều tể không được hay sao?

Vũ Văn Ánh Tuyết gạt đi:

- Đừng ai quấy nhiễu tiểu nữ!

Phạm đại nương cất bước tiến lại toan chụp lấy nàng kéo vào.

Vũ Văn Ánh Tuyết nghiêng người đi. Ống quần của nàng đã thông xuống bờ vực. Mọi người đều sởn gai ốc. Vì công lực nàng không phải tầm thường, khó mà ngăn trở được. Phạm đại nương cũng không dám cử động.

Vũ Văn Ánh Tuyết lại nói:

- Đại nương! Đừng bức bách tiểu nữ.

Phạm đại nương hốt hoảng nước mắt đầm đìa mà cố làm vẻ bình tĩnh hỏi:

- Hài tử! Từ thuở nhỏ có phải người vẫn nghe lời đại nương không?

Vũ Văn Ánh Tuyết đáp:

- Đúng thế!

Phạm đại nương nói:

- Bây giờ người hãy nghe lời đại nương là dời khỏi chỗ đó. Nguy hiểm lắm!

Vũ Văn Ánh Tuyết nói:

- Xin đại nương hãy lùi lại để tiểu nữ yên lặng nghĩ đến y.

Phạm đại nương lại lên tiếng:

- Hài tử!...

Vũ Văn Ánh Tuyết nói

- Đại nương! Tiểu nữ thỉnh cầu đại nương một lần nữa là đừng ai quấy nhiễu tiểu nữ lúc này.

Phạm đại nương không sao được lùi lại hai bước.

Bao nhiêu mục quang nhìn chòng chọc vào Vũ Văn Ánh Tuyết không chớp mắt.

Tầm bi kịch không biết xảy ra lúc nào mà mọi người đều chịu bó tay.

Vũ Văn Ánh Tuyết ngậy người ra nhìn xuống đáy vực thăm. Nàng rung động hai vai và đã bắt đầu động mối thương tâm, bật lên tiếng khóc.

86. Chương 86: Thương Anh Chị Hào Kiệt Khóc Ròng

Đột nhiên một tiếng la rất thê thảm khiến mọi người đều chấn động:

- Hùng ca! Hãy chờ tiểu muội!

Bóng trắng thấp thoáng một cái rồi mất hút. Dư âm còn văng vẳng trong khe núi.

Những tiếng la hoảng vang lên. Đầu tiên là hai nữ tỳ nằm phục xuống đất kêu trời. Tiếp theo Phạm đại nương cũng bật lên tiếng ú ớ kêu la.

Tắm bị kịch không tránh khỏi đã xảy ra. Trong giây lát này hiện trường không còn một dấu tích gì nhưng nó để lại ọi người một vết thương sâu vào trái tim.

Vàng trắng qua đám mây che lại sáng tỏ chiếu ánh xuống cả một thế giới bao la.

Đối với tạo vật, tắm bị kịch này khác nào bọt nước ngoài biển cả nổi lên rồi lại mất tăm.

Vong Ngã hòa thượng loạng choạng đứng lên đi tới trước mặt Ngô Cương.

Ngô Cương không tự chủ được lùi lại một bước dài. Nét mặt Vong Ngã hòa thượng lúc này thật đáng sợ. Nó không biểu lộ cái tà nhưng khiến cho người ta chỉ trông thấy một lần là suốt đời không quên được.

Chàng ngập ngừng hỏi:

- Đại sư có điều chi dạy bảo?

Vong Ngã hòa thượng đáp:

- Hải tử thuyết nhân quả thật là đáng sợ! Người hãy nghe lão giảng một câu này: “Trồng đậu được đậu, trồng dưa được dưa”. Oán kết không cởi mở thì quanh quẩn chẳng bao giờ hết. Vậy lúc người báo thù mai đây, thì giết kẻ thù phạm, đừng hỏi đến bọn tùy tùng. Ban đầu các môn phái tới đây cũng là bị tà ma dẫn dụ, tuy tiếng rằng trả thù cho người bị thác oan, theo vết tích thì nên tru diệt, mà hành động nên khoan dung. Người hãy ghi nhớ kỹ.

Lão nói xong vỗ vai Ngô Cương một cái rồi trở gót đi ngay, thân xiêu vẹo, dường như tâm sự bồn chồn.

Đại Bi hòa thượng lớn tiếng gọi:

- Phật huynh đi đâu đó.

Vong Ngã hòa thượng không thèm quay đầu nhìn lại chỉ cất tiếng đáp:

- Bần tăng đã khám phá ra thể tình nên trở về cõi chân như.

Đại Bi hòa thượng nói:

- Phật huynh hãy dừng bước.

Vong Ngã hòa thượng lạng mình một cái. Chớp mắt đã mất hút.

Đại Bi hòa thượng chấp tay niệm:

- A Di Đà Phật! Khám phá thể tình không phải chuyện dễ. Chỉ những bậc đại trí đại tuệ mới làm được.

Câu nói này thật huyền hư khiến mọi người không thể lường được.

Vong Ngã hòa thượng tại sao đột nhiên bỏ đi?

Ngô Cương tuy trong lòng ngờ vực nhưng tắm thử kịch trước mắt khiến cho tim nát lệ khô. Tâm hồn chàng hoàn toàn bị nỗi đau thương chiếm cứ không rảnh mà nghĩ đến chuyện khác.

Chàng lẩm bẩm:

“Ta đã gặp bao nhiêu là chuyện đau khổ mà sao tạo vật chẳng chịu buông tha? Nào gia đình bị nạn huyết kiếp! Nào phụ thân lạc lõng nơi đâu không rõ! Bây giờ huynh tấu lại thảm tử!...”

Chàng muốn khóc mà không còn nước mắt chàng chỉ la thầm trong bụng :

- Hoàng thiên! Hoàng thiên!

Phạm đại nương kêu gọi hai ả tỳ nữ bảo chúng:

- Các người đi theo lão thân xuống núi để vào hang tìm kiếm di thể.

Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ xua tay nói:

- Hãy đợi trời sáng đã hay. E rằng... hời ôi! Thi thể cũng không còn.

Phạm đại nương như kẻ mất hồn nằm vật xuống tảng đá núi. Mới trong khoảnh khắc mà đột nhiên mù biển thành già nua rất nhiều.

Tổng Duy Bình lại gần Ngô Cương nói:

- Hiền đệ ơi! Đó là số mệnh. Con người không thể chống cự số mạng được.

Đại Bi hòa thượng cũng đến trước mặt chàng hỏi:

- Tiểu thí chủ! Thí chủ còn nhớ lời khuyên của Vong Ngã phật huynh không?

Ngô Cương miễn cưỡng đáp:

- Văn bối nhớ rồi.

Đại Bi hòa thượng nói:

- Vậy tiểu thí chủ nên tuân theo lời y.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Đại Bi hòa thượng đáp:

- Vì đó là lời chí lý của Phật môn.

Ngô Cương gặp luôn những tấm thảm kịch nên mối hận càng bốc như lửa cháy. Chàng có nghĩ đâu đến thuyết nhân quả tuần hoàn, liền buột miệng đáp:

- Văn bối không phải là đệ tử nhà Phật.

Đại Bi hòa thượng nghiêm sắc mặt niệm Phật hiệu rồi hỏi:

- Thí chủ nói vậy là có ý gì?

Ngô Cương đáp:

- Xin tha thứ cho văn bối thất lễ. Ngoài việc đòi nợ máu văn bối không nghĩ gì nữa.

Đại Bi hòa thượng hỏi:

- Thí chủ không muốn tuân giữ những lời huấn thị của Vong Ngã ư?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối chỉ thọ lĩnh mối thịnh tình quan thiết của lão còn ngoài ra mặc cho số phận an bài.

Đại Bi hòa thượng nói:

- Thí chủ phải theo lời y mới được.

Ngô Cương nói:

- Văn bối nhận thấy chẳng cần phải như vậy.

Đại Bi hòa thượng nói:

- Cần lắm chứ!

Ngô Cương nói:

- Lão thiền sư! Văn bối là một kẻ tầm thường, không phải thánh hiền chỉ biết rằng có việc phải làm , và có việc không nên làm.

Đại Bi hỏi:

- Thí chủ có biết Vong Ngã là ai không?

Câu hỏi này động đến tâm sự Ngô Cương . Chàng dương cặp lông mày lên hỏi lại:

- Lão là ai vậy?

Đại Bi hòa thượng trang trọng nói dần từng tiếng:

- Lão gia chính là người mà thí chủ đang muốn kiếm, tức lệnh tôn Vô Thánh Ngô Vĩnh Thái đó.

Ngô Cương thét lên:

- Phụ thân!

Chàng lùi lại mấy bước. Trong lòng không biết nên mừng hay là nên thương.

Tổng Duy Bình cũng bật tiếng la hoảng:

- Ủi chà!

Đại Bi hòa thượng lại nói:

- Vì thế mà lão tăng bảo thí chủ nên nghe lời lão nhân gia lúc lâm biệt.

Ngô Cương tâm thần hỗn loạn. Chàng kích động hỏi:

- Gia phụ đi đâu?

Đại Bi hòa thượng đáp:

- Lão tăng cũng không biết.

Ngô Cương liền băng mình chạy về phía Vong Ngã hòa thượng vừa mất hút.

Phía sau thanh âm Đại Bi hòa thượng còn vang lên:

- Thí chủ! Đừng rượt theo nữa!

Ngô Cương nhất tâm đuổi cho kỳ được phụ thân chàng chạy như người điên, vượt hết trái núi này đến trái núi khác trong lòng mê đắm vô cùng.

Sáng hôm sau, lúc mặt trời mọc, Ngô Cương đã ra khỏi khu vực núi Long Trung. Trước mắt chàng hiện ra một thị trấn nhỏ. Những người ngoài chợ qua lại không ngớt.

Đến đây chàng đành ôm mối thất vọng, thuận chân bước vào một tửu điểm gọi lấy rượu và thức ăn. Chàng ngồi xuống nghỉ lại thì những việc vừa qua như bày ra trước mắt.

Lời nói và hành động quái đản của Vong Ngã hòa thượng, lão đã tỏ ra tha thiết với chàng khác hẳn thường tình không phải là chuyện ngẫu nhiên. Chàng rất tiếc những lúc gần lão chàng không nghiên cứu kỹ cho biết trước để lỡ mất bao nhiêu cơ hội.

Phụ thân chàng cải trang làm hòa thượng. Hiển nhiên lão cố ý che dấu chân tướng trước mặt mọi người.

Ngô Cương trách mình ngày trước còn nhỏ quá chỉ nhớ được thanh âm một chút, nhưng sau mười năm cái gì cũng cải biến, cả gương mặt cũng không còn như cũ nên chàng chẳng tài nào nhận được.

Chàng biết phụ thân ra đi lần này đã quyết không nhuốm bụi trần nữa. Huynh tẩu chàng cũng thấm tử rồi từ nay chàng muốn thấy mặt người thân một lần cũng hoàn toàn vô vọng. Chàng than thầm:

- Số phận hẩm hiu sao còn trên người mãi con người đã trải qua bao nhiêu kiếp nạn?

Trái tim chàng tựa hồ bị xé nát...

Điểm tửu nhị đi tới trước mặt cố ý hắng giọng một tiếng cười nói:

- Thiếu hiệp! Rượu nhắm đã nguội cả rồi.

Ngô Cương ngừng đầu xua tay. Tiểu nhị vội lui ra. Ngô Cương cầm hồ rượu rót uống luôn ba chén rồi đập bàn gọi:

- Lấy rượu nữa đây!

Tiểu nhị lấy thêm một bình rượu.

Ngô Cương lại uống một hơi cạn sạch mà không thấy say. Chàng cũng chẳng biết mùi vị gì.

Chàng bình tĩnh lại ngẫm nghĩ:

“Nếu mình cứ nhắm mắt rượt theo phụ thân thì chỉ mất thì giờ mà chẳng ích gì vì mình biết đâu được lão nhân gia chạy về phương nào? Bây giờ bọn Xích Diện Kim Cương và những cao thủ võ lâm đến hơn trăm người đang bao vây núi Long Trung. Có khi họ đã bắt đầu hành động. Mình chẳng thể bỏ lỡ cơ hội báo thù. Hơn nữa sự an toàn của Lã Thực Viên cũng là việc đáng lo. Nếu mình bỏ mặc nàng khác chẳng thành mối hận ngàn thu.”

Chàng nghĩ vậy rồi dẹp nỗi bi ai, phấn khởi tinh thần. Chàng kêu lấy cơm ăn no một bữa.

Cơm nước xong chàng tính tiền trả hàng rồi chạy về đường Long Trung.

Dọc đường Ngô Cương rất đổi hoang mang. Chàng thấy tạo vật an bài một cách quá tàn nhẫn, tựa hồ bao nhiêu điều bất hạnh trút cả lên đầu chàng.

Bất giác chàng thở dài lắm lắm:

- Tạo vật đã thù ghét mình! Quỷ thần cũng ra chiều thiên vị!

Vào khoảng giữa trưa Ngô Cương về tới chỗ đêm qua huynh tẩu chàng nhảy xuống vực sâu. Chàng ngừng đầu trông ngọn núi ngất trời bất giác động mối bi thương lại sa đôi hàng lệ. Chàng tự hỏi:

- Không hiểu bọn Phạm đại nương có tìm thấy thi thể hai người không?

Rồi chàng tự trách mình là người chí thân mà không để ý đến việc tổng chung cho huynh tẩu.

Ngô Cương nghĩ vậy toan ngược dòng suối đi lên để tra xét hiện tượng. Trong đầu chàng tưởng tượng dù có tìm thấy thi thể thì chắc cũng tan xương nát thịt chứ chẳng thể còn nguyên vẹn.

Đột nhiên chàng thấy mấy bóng người từ dưới khe suối đang trèo lên. Chàng nhìn kỹ thì ra Phạm đại nương và hai tên tỳ nữ.

Ngô Cương lại đến hỏi ngay:

- Đại nương! Có thấy gì không?

Phạm đại nương lau nước mắt đáp:

- Hai cỗ thi thể đều tìm thấy cả...

Ngô Cương la lên:

- Ủa! Không hiểu...

Phạm đại nương ngắt lời:

- May dưới đáy huyệt cốc là một dòng nước sâu nên thi thể còn nguyên vẹn nhưng Long kiếm thì không thấy đâu nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Di thể hiện ở đâu?

Phạm đại nương đáp:

- Đã đem theo lên.

Ngô Cương đảo mắt nhìn ra thấy hai tỳ nữ đang rút dây lên. Dần dần nhìn thấy rõ đầu dây kia có buộc hai tử thi. Sau nữa lại có bóng người ăn mặc theo kiểu văn sĩ cũng trèo lên.

Nước mắt trào ra khiến cho thị tuyến của Ngô Cương mờ mờ. Chàng cảm thấy đau đớn như đứt từng khúc ruột.

Chàng lẩm bẩm:

- Người chết thể là xong rồi. Còn người sống biết tính sao đây?

Hai cỗ thi thể đeo tòng teng bên bờ vực thẳm.

Phạm đại nương la lên một tiếng bi thương:

- Hài tử!

Mụ lại trào nước mắt ra.

Hai ả tỳ nữ cũng bưng mặt mà khóc.

Ngô Cương quỳ xuống trước thi thể khóc sụt sùi.

Người chết rồi mà diện mạo vẫn không có gì hung dữ khó coi, di dung vẫn an tường. Ngô Cương nhìn đi nhìn lại dường như để in sâu vào tâm khảm hai bức di dung này.

Máu mủ tình thâm! Đây là lần thấy mặt cuối cùng!

Hồi lâu chàng đứng dậy mới phát giác ra người vừa theo xác chết đi lên chính là một người trong Thập Nhị Kim Cương tên gọi Kim kê Cổ Diệc Đồng. Chàng liền chấp tay nói:

- Cổ huynh! Đã lâu nay đệ không được gặp.

Cổ Diệc Đồng đáp lễ rồi cất giọng thê lương nói:

- Lão đệ! Thật là một kết quả không ai tiên liệu được.

Ngô Cương nghiêng rằng nói:

- Oan có đầu nợ có chủ. Tiểu đệ thể phải đòi trả nặng gấp trăm lần.

Hai ả tỳ nữ lấy hai tấm khăn lụa ra phủ mặt cho người chết.

Ngô Cương quay lại hỏi Phạm đại nương:

- Đại nương! Cuộc tổng chung như thế nào?

Phạm đại nương cất giọng bi ai đáp:

- Theo lời chỉ thị của sư tổ thì phải đưa di thể về Hồ Ma để cử hành đại lễ rồi mới an táng. Việc này do lão thân chuyển vận.

Ngô Cương gật đầu không nói gì nữa.

Cửa nhà chàng đã biến thành đồng tro tàn. Phụ thân chàng vào chốn cửa khôn ắt lánh. Người chàng hiện giờ khác nào một tấm du hồn cô quỷ còn biết nói sao.

Phạm đại nương đảo mắt nhìn Ngô Cương và Cổ Diệc Đồng nói:

- Hai người phải lập tức trở lại Tổng đàn Võ minh. Có khi bọn họ đã bắt đầu hành động rồi đó.

Ngô Cương chấn động tâm thần. Đại cừu ở trước mắt chẳng thể bỏ lỡ cơ hội. Chàng liền bảo Cổ Diệc Đồng:

- Cổ huynh! Chúng ta đi thôi!

Cổ Diệc Đồng gật đầu:

Ngô Cương quay lại chào Phạm đại nương nói:

- Đại nương! Sau này có ngày tái ngộ.

Rồi chàng cùng Cổ Diệc Đồng băng mình đi nhắm về phía Phục Long Cốc mà tiến.

Dọc đường, Ngô Cương hỏi Cổ Diệc Đồng:

- Cổ huynh! Tiểu đệ có việc muốn thỉnh giáo?

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Thỉnh giáo thì không dám. Có việc xin cứ hỏi. Hễ tại hạ biết là nói hết.

Ngô Cương hỏi:

- Mười năm trước, người võ lâm nghe tiếng hát trên Hồ Ma đều sinh lòng nghi hoặc lẫn mò tới không phải là ít. Nhưng ai đã vào Hồ Ma còn sống trở về đều lánh đời không xuất hiện trên chốn giang hồ nữa là vì sao?

Cổ Diệc Đồng trầm ngâm một lúc rồi đáp:

- Đó là một điều bí mật của bản mình.

Ngô Cương hỏi:

- Bí mật ư?

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Có thể nói như vậy.

Ngô Cương nói:

- Nếu là bí mật trong môn hộ thì tiểu đệ xin thu câu hỏi này về.

Cổ Diệc Đồng nói:

- Không cần! Thân phận lão đệ khác với người ta, có thể tham dự vào việc bí mật.

Ngô Cương nói:

- Tiểu đệ rất lấy làm vinh hạnh.

Cổ Diệc Đồng nói:

- Thực ra cái đó cũng chẳng có chi đáng kể là bí mật. Nhân bản mình phát tích ở Hồ Ma. Người võ lâm không một ai hay về điểm này. Từ ngày Ngô Hùng đi vào làm rể bản mình, tiên minh chủ đã tuyên bố trước công chúng rút lui khỏi võ lâm. Nếu không giữ kín để tiết lộ ra ngoài là rước lấy sự quấy rối, nên thành chuyện bí mật...

Ngô Cương “ồ” lên một tiếng.

Cổ Diệc Đồng lại nói tiếp”

- Những người chính trực đã vào Hồ Ma là không trở ra nữa. Theo truyền thống của võ lâm thì giết một người mà tránh cho trăm người khỏi bị tai vạ là không hại gì đến thiên đạo...

Ngô Cương ngắt lời:

- Tiểu đệ cũng tin câu danh ngôn này...

Cổ Diệc Đồng nói:

- Còn người mà tính hiếu kỳ mà tới nơi thám thính, trong mình lại có ác tính thì bản môn dùng thủ pháp đặc biệt điểm vào huyết đạo. Người bị điểm huyết chỉ trong vòng một tháng là phải tìm nơi ẩn cư...

Ngô Cương ngắt lời:

-Ồ! Trong vụ này tất có đạo lý?

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Dĩ nhiên là thế! Người bị điểm huyết rồi lại được truyền một thứ khẩu quyết. Người đó theo khẩu quyết mà tu luyện mới giữ được bản thân công lực. Nếu quá một tháng thì nội công mất hết và thành người tàn phế.

Ngô Cương hỏi:

- Nếu vậy người bị kiềm chế há chẳng may vạ tai suốt đời?

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Không hẳn thế. Trong thời hạn ba năm trở lại Hồ Ma đi giải trừ cấm chế và được trả tự do. Nhưng những bọn đệ tử này đều tự nguyện gia nhập làm đệ tử bản môn.

Ngô Cương hỏi:

- Nếu kẻ bị kiềm chế không giữ lời hứa lại đem tiết lộ bí mật thì sao?

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Chẳng ai cam tâm thành người tàn phế.

Ngô Cương hỏi:

- Nếu có người tiết lộ bí mật và trong hạn kỳ vẫn làm việc theo khẩu quyết thì làm sao mà phát giác ra được?

Cổ Diệc Đồng cười ha hả đáp:

- Câu hỏi hay quá! Phàm người nào rời khỏi giang hồ cũng đều có đệ tử bản môn theo dõi. Nếu người kia nói chuyện tắt bị phát giác lập tức bị hạ sát. Cái đó đã giao hẹn từ trước.

Ngô Cương hỏi:

- Trường hợp có người không sợ chết thì làm thế nào?

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Chưa có trường hợp như thế bao giờ.

Ngô Cương lắng lặng một lúc rồi lại hỏi:

- Xin tha thứ cho tiểu đệ nhiều lời. Tiểu đệ còn một lời muốn thỉnh giáo.

Cổ Diệc Đồng đáp:

- Lão đệ cứ hỏi đi!

Ngô Cương hỏi:

- Ngày trước quý minh đã tuyên bố rút lui khỏi võ lâm mà nay lại xuất hiện trên chốn giang hồ, há chẳng phải là hành động nuốt lời?

Cổ Diệc Đồng cười khanh khách đáp:

- Câu nói ngày trước bản minh đã giữ trọn hơn mười năm. Hơn nữa là người đương sự đầu tiên một người chết một người không biết lạc lõng nơi đâu là việc thiết thân của bản minh, chẳng thể ngồi yên được. Huống chi trên chốn giang hồ lại xảy biến cố liên quan đến sự an nguy của võ lâm thì không thể vì tiểu tiết mà bỏ việc lớn. Có điều sau khi xong việc bản minh lại giữ lời hứa tuyệt tích giang hồ.

Ngô Cương gật đầu không nói gì nữa.

Cổ Diệc Đồng hỏi lại:

- Tại hạ nghe nói tôn đại nhân là Vong Ngã hòa thượng chẳng biết có đúng không?

Ngô Cương ruột gan nhói lên, buồn rầu đáp:

- Phải rồi!

Cổ Diệc Đồng lại hỏi:

- Sao lão đệ không phát giác ra?

Ngô Cương đáp:

- Chẳng những tiểu đệ không phát giác mà cũng chẳng nghĩ tới nữa.

Cổ Diệc Đồng hỏi:

- Lão đệ rượt theo có gặp lão nhân gia không?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ rượt không kịp!

Cổ Diệc Đồng cảm khái nói:

- Hỡi ôi! Không ngờ một vị Võ Thánh mà lại đi tới kết quả này, câu chuyện võ lâm thật khiến cho người ta ngán ngẩm.

Ngô Cương muốn nói nữa nhưng lại thôi chỉ buông tiếng thở dài. Những cuộc tao ngộ của chàng rất đổi thảm thiết, chẳng thể nào đem một vài lời mà trần thuật lấy một phần trong muôn phần được.

Hai người đi tới cửa hang. Dọc đường vắng vẻ không thấy một bóng người. Tình trạng tịch mịch này có vẻ kỳ bí. Nếu hang núi còn bị vây tắt có người xuất hiện mới phải.

Ngô Cương dừng bước nói:

- Cổ huynh! Tiểu đệ muốn vào hang.

Cổ Diệc Đồng nói:

- Phải điều tra cho biết tình hình đã.

Ngô Cương nóng lòng trả oán, chỉ sợ người ta tranh tiên mất. Chàng không nghĩ ngợi gì nói ngay:

- Tiểu đệ hãy tạm biệt Cổ huynh một lúc.

Dứt lời chàng không đợi Cổ Diệc Đồng phúc đáp đã tiến thẳng vào hang, đi chừng mười trượng liền phát giác ra có xác chết thì đầu óc chàng nóng bừng, càng vào sâu xác chết càng nhiều. Xem chừng hai bên đã động thủ rồi.

Ngô Cương lướt mình đi nhanh như gió.

Đột nhiên một cảnh tượng kinh người hiện ra trước mắt. Và công Nghĩa đài là nơi trấn áp võ lâm đã bị nổ tan tành. Xác người đứt từng mảnh rải rác khắp mọi chỗ.

Ngô Cương không rảnh để mà xem xét. Chàng chỉ liếc mắt nhìn rồi gia tăng cước lực chạy thật nhanh vào trong.

Đến đây chàng đã nghe tiếng đánh rùng rợn về phía Tổng đàn Võ minh.

Càng đi gần tiếng chiến đấu càng vang tai nhức óc. Chắc là cuộc chiến đấu đang lâm vào giai đoạn cực kỳ thảm khốc.

Ngô Cương bầu máu nóng nổi lên sùng sục, chàng băng mình chạy nhanh hơn.

87. Chương 87: Không, Kiếm Nhị Linh Đòi Nợ Máu

Trên quảng đường trước tổng đàn thấy chết như non máu chảy thành suối. Bóng người tung hoành. Tiếng sát phạt thủng cả màng tai.

Bầu không khí trong trường tựa hồ sôi lên sung sục khiến người chứng kiến phải kinh tâm động phách.

Ngô Cương đằng đằng sát khí, rút kiếm cầm tay hần học tiến vào không trường. Chàng đảo mắt nhìn quanh để tìm Võ lâm minh chủ.

Đột nhiên chàng ngó thấy một lão hóa tử bị hai tên Kim kiếm thủ dồn vào thế nguy. Chàng nhìn kỹ thì lão hóa tử này chính là lão què chân đã phá ngục cứu chàng. Lão là Bi Túc đại tiên, thủ tịch trường lão Cái Bang.

Ngô Cương xông vào lớn tiếng quát:

- Dừng tay!

Hai bên kinh hãi thu thế về. Hai tên Kim kiếm thủ nhìn lại Sách Huyết Nhất Kiếm thì chẳng còn hồn vía nào nữa, xoay mình toan chạy.

Ngô Cương vung thanh Phụng kiếm. Xẹt xẹt hai tiếng. Hai kiếm thủ bị thanh Phụng kiếm chém làm bốn đoạn.

Bí Túc đại tiên thở hồng hộc nhìn Ngô Cương chòng chọc hỏi:

- Tiểu hữu là ...

Ngô Cương ôm kiếm thi lễ đáp:

- Văn bối là Ngô Cương. Năm trước đã được trưởng lão ra tay cứu mạng. Bây giờ xin có lời kính cảm tạ.

Bí Túc đại tiên nói:

- Đối với tệ bang tiểu hữu cũng có ơn diệt trừ phản nghịch .

Ngô Cương hỏi:

- Tiền bối có thấy Vô lâm minh chủ đâu không?

Bí Túc đại tiên đáp:

- Có lẽ ở phía sau. Hắn đã cùng Xích Diện Kim Cương chiến đấu ...

Ngô Cương nói ngay:

- Văn bối xin thất lễ.

Rồi băng mình chạy vào phía sau.

Vào đến tòa viện thứ hai, chàng thấy mấy bóng người đang đứng trơ như tượng đá. Tình trạng rất kỳ dị!

Ngô Cương bước vào trong cổng, bỗng thẳng đứng ngăn người ra.

Trong viện, Xích Diện Kim Cương đứng trước, phía sau là ba lão áo đen. Ba lão này chính là ba người trong Thập Nhị Kim Cương. Hai bên tả hữu thì một bên là Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ, còn một bên là Tiểu hóa tử Tống Duy Bình.

Sáu người đứng ngậy ra đương trường.

Trước mặt, trên dãy hành lang người che mặt mặc áo cẩm bào đứng đó. Hai tay hắn cầm hai trái Sách Lịch Cầu.

Kẻ thù thấy mặt, cặp mắt đỏ ngầu. Nhưng chàng cố nén cơn xúc động vì tình hình trước mắt rất hiểm nghèo. Nếu người che mặt mặc áo cẩm bào tung đạn ra thì sáu người trong viện đã cháy thành than. Ngô Cương rút chân phải về đứng ẩn vào mé cửa để nghĩ cách phá giải cục diện nguy hiểm này.

Bỗng nghe Xích Diện Kim Cương bật tiếng quát vang tai:

- Người tính liều lĩnh như con thú dữ bị khốn rồi chẳng?

Người che mặt mặc áo cẩm bào cười hô hố đáp:

- Ta là khôn thú ư? Người lầm. Chính các ngươi mới là những kẻ đang đẩy chết.

Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ cất giọng nghiêm trang:

- Đại minh Chủ! Nếu minh chủ còn chấp mê không tỉnh thì cả Võ minh phải chết hết cả con gà con chó cũng không toàn ...

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngắt lời:

- Nói ngược lại thì bọn các hạ không còn manh giáp nào trở về.

Vô Sự Sinh Phỉ nói:

- Cái đó chưa chắc.

Người che mặt mặc áo cẩm bào nói:

- Sự thực sẽ chứng minh điều đó ngay bây giờ.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Đại minh chủ trông vào hai trái Sách Lịch Cầu trong tay mà tưởng làm được thế ư?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Đúng thế! Cái này đủ rung chuyển càn khôn.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Thật thế chẳng?

Người che mặt mặc áo cẩm bào đáp:

- Lão Đồ kia! Dưới chân bản tọa này không chôn thuốc nổ được chẳng? Tấn kịch Công Nghĩa đài có thể tái diễn đó...

Vô Sự Sinh Phỉ ngắt lời:

- Minh chủ đừng quá tự tin.

Người che mặt mặc áo cẩm bào hô:

- Nay các vị! Bản tòa đành đắc tội vậy.

Hắn giơ tay lên thủ thế muốn liệng đạn ra.

Ngô Cương đứng trong xó tối lòng cực kỳ hồi hộp. Lúc này không còn ai có thể vấn hồi được số mệnh cho bọn Xích Diện Kim Cương nữa.

Xích Diện Kim Cương lại quát:

- Hãy khoan!

Người che mặt áo cẩm bào hỏi:

- Các hạ sợ chết rồi ư?

Xích Diện Kim Cương đập tay mạnh một cái. Trong khố cửa, mấy bong người xuất hiện tiến ra giữa trường.

Người che mặt mặc áo cẩm bào bật tiếng la hoảng toàn thân run bần bật.

Xích Diện Kim Cương lớn tiếng:

- Các ngươi hãy lui xuống!

Vô Sự Sinh Phỉ Đồ Vũ, Tống Duy Bình, ba tên Kim Cương vâng lời lùi lại.

Ngô Cương đưa mắt nhìn ra thì không khỏi chấn động đến tâm thần.

Chàng thấy mình chủ phu nhân Thi Ngọc Nương cùng hai thằng nhỏ đều bị trái hai tay bẻ quặt ra sau lưng. Ba người này bị bốn mụ tóc bạc áp giải vào trường. Bốn mụ tóc bạc đó chính là bốn vị trưởng lão ở U Linh địa cung.

Đám người này đi tới bên Xích Diện Kim Cương thì dừng bước lại.

Hai thằng nhỏ một đứa chừng mười tuổi và một đứa mới bảy tám tuổi, nét mặt hãy còn mầng sữa mà đầy vẻ khùng khiếp. Chúng vừa dừng bước liền nhìn người che mặt mặc áo cẩm bào cất tiếng bi thương liền la gọi:

- Gia gia!

Người che mặt mặc áo cấm bào cặp mắt hung dữ khiến người trông thấy không rét mà run. Nhưng bàn tay hắn đang giờ bỗng từ từ hạ xuống.

Xích Diện Kim Cương quay lại nói với bốn mục già:

- Bốn vị phải một phen tận khổ.

Một mục đáp:

- Đây không phải là việc riêng của môn phái nào. Sao các hạ lại nói thế?

Người che mặt mặc áo cấm bào gầm lên:

- Xích Diện Kim Cương! Người ... Đã hạ thủ cả đàn bà trẻ con ư?

Xích Diện Kim Cương đáp :

- Đấy chẳng qua là việc bất đắc dĩ.

Người che mặt mặc áo cấm bào hỏi:

- Người định làm gì mẹ con y?

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Cái đó còn chờ xem người hành động thế nào.

Tiểu hóa tử Tống Duy Bình lùi lại. Gã quay đầu chợt ngó thấy Ngô Cương đứng nép bên cửa thì mừng rỡ hỏi:

- Hiền đệ đã đến đấy ư?

Ngô Cương vội hỏi lại:

- Đại ca! Vụ này là thế nào đây?

Tống Duy Bình đáp:

- Ba mẹ con y bị tứ lão ở Địa cung bắt được ở dọc đường đem về. Chỉ có vậy thôi.

Giữa lúc ấy một người áo đen hốt hoảng xông vào nhìn Vô Sự Sinh Phỉ khom lưng nói:

- Bẩm trưởng lão! Đối phương dùng độc. Bên ta bị chết mười mấy người.

Vô Sự Sinh Phỉ nói :

- Được rồi! Để bản tòa ra coi.

Lão nói xong chạy đi.

Ngô Cương động tâm hỏi

- Đại ca! Đồ tiên bối là trưởng lão một phái ư?

Tống Duy Bình đáp:

- Lão cũng ở Kim Cương Minh.

Ngô Cương nói:

- Ủa!

Tống Duy Bình nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ thật là có khả năng tỵ độc lắm, sao không đi...

Ngô Cương không chờ Tống Duy Bình nói hết câu đã cầm đầu chạy ngay.

Bên ngoài, tình thế quang đường đã biến đổi hẳn. Hai lão áo đen đang xuyên qua đám đông chạy lui chạy tới. Ai đứng phải chúng liền lăn ra. Bọn thuộc hạ Võ minh tên nào cũng hung dữ như bầy lang sói hết sức chiến đấu.

Một trận cười hô hố vang lên. Tiếng cười như xé bầu không khí vọt lên từng mây rồi ào ào như song vỗ làm chấn động toàn trường. Đó là Vô Sinh Sự Phi Đồ Vũ đã thi triển bản lãnh độc đáo để áp đảo đối phương.

Hai bên bắt giác đều dừng tay lại.

Hai lão áo đen song vai đứng ngậy người ra ở giữa trường.

Bọn đệ tử thuộc hạ Võ minh tới tấp đến vây quanh chúng. Những tay cao thủ các phái cũng tập trung lại ở phía đối diện trường đấu chia làm hai phe rõ rệt.

Những xác chết đầu rơi bây giờ hoàn toàn bộc lộ ước chừng trăm người trông thật kinh tâm thảm mục.

Ngô Cương rẽ mọi người tiến thẳng đến phía sau Vô Sinh Đồ Phi Vũ

Tổng Duy Bình và Cổ Diệc Đồng cũng song song chạy tới trước mặt lão.

Bọn Đại Bi hòa thượng, Linh Không thượng nhân là những tay có địa vị cao trong cả môn phái cũng tới tấp dời bước đến họp mặt.

Ngô Cương đảo mắt nhìn quanh, sát khí bùng bùng. Hai lão già áo đen dung chất độc hiển nhiên đều ở Thất Linh tiên cảnh mà chàng đã nhận ra là lão Tứ và lão Ngũ trong bọn Thất Linh.

Vô Sinh Sự Phi cất tiếng như sấm động:

- Không ngờ Kiếm Linh và Không Linh cũng đến đây chịu chết.

Hai lão áo đen một người đeo kiếm, một người mặt trắng mà không có râu. Vừa trông thấy đã nhận ra người đeo kiếm là Kiếm Linh, người không có râu là Không Linh.

Theo thứ tự mà nói thì Thất Linh là Thiên, Địa, Nhân, Kiếm, Không, Hoa, Thư. Trong đám này, Nhân Linh đã bị hủy về “Phản bản hoàn anh”. Thư Linh bị chết về Phụng kiếm, Hoa Linh cải tà quy ẩn. Chỉ còn lại Tứ Linh là Thiên, Địa, Kiếm, Không.

Kiếm, Không nhị Linh vừa nhìn thấy Ngô Cương đột nhiên biến sắc.

Ngô Cương nhớ tới lời tâm thần mình bị kiếm chế, huynh trưởng Ngô Hùng bị giam cầm, chàng suy ra thì cả vụ đổ máu ở Võ lâm đệ nhất bảo đều là kiệt tác của Thất Linh. Mỗi hần độc trong lòng chàng nổi lên không biết đến thế nào mà nói.

Chàng quay lại nói với Vô sinh sự Phi:

- Đồ tiền bối! Xin đem toàn lực phong tỏa cửa ra ...

Vô Sinh Sự Phi hỏi:

- Để làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối đòi nợ máu.

Chàng nói xong cất bước tiến về phía Nhị Linh. Bước chân trầm trọng nổi lên tiếng sột sạt đầy sát khí rùng rợn.

Vô Sinh Sự Phi Đồ Vũ quay lại nói với bọn đầu não các môn phái mấy câu. Bên này lập tức hành động ồ ạt tiến lại phía cửa vào bày thành trận thế.

Kiếm Linh rút kiếm ở sau lưng ra đưa cho Không Linh.

Không Linh quay lại nói khề với những tay cao thủ Võ minh mấy câu.

Ngô Cương tiến gần vào đối phương còn cách chừng tám bước thì dừng bước cất giọng lạnh như băng nói:

- Hai vị may lại gặp đây!

Khóe mắt chàng đầy sát khí khiến người sợ phát run.

Những tay cao thủ bên Võ minh đều bỏ vía thất sắc.

Kiểm Linh cười khàn khạch nói:

- Sách Huyết Nhất Kiếm! Bữa nay người không còn cơ hội nào thoát chết...

Ngô Cương nghiêng rằng nói:

- Các người hãy lắng tai nghe: Bản nhân là con Võ Thánh tên Ngô Cương anh em ta đã được Thất Linh đổi rất hậu, bây giờ bản nhân đến trả đũa.

Kiểm, Không nhị Linh quát lên một tiếng đồng thời tung ra hai nắm Ngũ Thái Yên Vụ chụp lấy Ngô Cương. Kiểm Linh dùng kiếm, Không Linh phóng chưởng lập tức tấn công.

Những tay kiếm thủ Võ minh mười mấy tên xông vào đều cầm khí giới tập kích.

Ngũ Thái Yên Vụ có chất độc rất ghê gớm. Ngô Cương tuy không sợ độc nhưng cũng không mở mắt ra được. Có điều chàng gặp nguy mà không bối rối vẫn vung kiếm nghênh địch. Những tiếng sắt thép đụng nhau vang lên chúa chat. Khí giới bị gãy hoặc rút xuống hoặc văng lên không tới tấp.

Ngô Cương vừa huy động Phụng kiếm bọn địch phải lùi lại hơn trượng.

Khói độc bị kiếm quang quạt bay ra bốn phía. Những tay kiếm thủ chạm vào khói độc bảy tên bị té nhào. Tứ chi, dãy dựa một lúc rồi tắt hơi.

Màn kịch này khiến cho bọn đệ tử Võ minh tại trường đều tang đờm kinh hồn, mặt xám như tro tàn.

Kiểm, Không nhị Linh nhân lúc Ngô Cương lùi lại chân chưa đứng vững liền nhảy xô đến nhanh như chớp, vận toàn lực tấn công cực kỳ mãnh liệt!

Choang một tiếng rùng rợn! Thanh trường kiếm của Kiểm Linh bị hất rời khỏi tay tung lên trên không. Đây cũng là một thanh bảo kiếm không thì bị gãy rồi.

Ngô Cương không nghĩ gì hết, phóng kiếm phản kích. Nội lực chàng thâm hậu phi thường, lại ra tay vào lúc cầm hận nên khí thế cực kỳ hung mãnh. Kiếm thuật chàng huyền diệu cổ kim hiếm có, khiến người nghe tiếng đã phải kinh hãi.

Hai tiếng rú thê thảm vang lên. Kiểm Linh bị gãy tay. Không Linh đứt rời cổ tay, loạn choạng lùi lại.

Bọn đệ tử Võ minh tại trường chẳng thiếu gì những tay cao thủ kiệt xuất, nhưng đứng trước mặt Ngô Cương khác nào loại gà đất chó sành không chịu nổi một đòn, nên chẳng một tên nào dám mạnh dạn xông ra.

Ngô Cương tiến lên một bước chỉ mũi kiếm vào trước ngực Kiểm Linh ...

Không Linh xoay mình nhanh như chớp ...

Ngô Cương lớn tiếng quát:

- Chạy đi đâu?

Chàng vung tay trái, một luồng kinh khí thể tựa lay non xô ra.

Không Linh miệng hộc máu tươi ngã lăn xuống đất.

Ngô Cương trợn mắt nhìn Kiểm Linh quát hỏi:

- Lão thất phu! Mười năm trước bào huynh của bản nhân, mười năm sau chính bản nhân mất hết bản tính, vâng lệnh các người đi giết người. Tại sao các người lại làm thế?

Kiểm Linh mặt co rúm lại nghiêng rằng ken két không nói câu nào.

Bỗng hắt lên một tiếng. Máu tươi trước ngực phun ra như suối.

Ngô Cương quát hỏi:

- Người có nói hay không?

- Không ... nói.

Ngô Cương lại quát:

- Người không nói cũng được. Ta cho người chết dần chết mòn.

Chang vừa nói vừa thọc ngón tay đâm tới. Kiếm Linh rên lên một tiếng ngã lộn xuống đất.

Ngô Cương tiện tay lượm một thanh kiếm bỏ dưới đất cắm vào vai Kiếm Linh.

Lại một tiếng rú khủng khiếp chói vang lên. Thanh kiếm này xuyên qua bả vai cắm sâu xuống đất chỉ còn chuôi thò lên. Thế là Kiếm Linh bị đóng đinh xuống đất. Hết la hét:

- Tiểu tử! Người...giết lão phu đi!

Ngô Cương đáp:

- Ta đã bảo cho người chết dần.

Hai tên Kim kiếm thủ đứng ngoài bỗng gầm lên một tiếng nhảy vào đột kích vong mạng.

Tiếng rú thê thảm rít lên như xé bầu không khí. Máu phun ra bốn mặt như mưa rào. Hai tên Kim kiếm thủ bị chém thành mấy đoạn bằng một nhát kiếm. Cách giết người này thực chưa từng nghe thấy bao giờ.

Ngô Cương chuyển mình nắm lấy Không Linh đã bị thương kéo lên hỏi:

- Người có nói không?

Không Linh vận mình một cái đưa hai ngón tay lên điểm nhẹ vào hai mắt Ngô Cương. Chân phải hất đá vào huyệt Khúc Kết chàng.

Ngô Cương không ngờ đối phương sắp chết mà còn hạ thủ đánh mình. May chàng phản ứng thần tốc, ngoẹo đầu sang một bên để hai ngón tay đối phương đâm trượt ra ngoài không. Nhưng đòn đá thì chàng không kịp phòng bị.

Bình một tiếng! Ngô Cương loạng choạng người đi hai cái. May mà trong người chàng có luồng cương khí hộ thân gặp sức đánh vào lập tức phát sinh phản chấn. Không thì bị phát đá đó chàng chẳng chết cũng bị trọng thương. Nhưng chàng cũng cảm thấy đau đớn kịch liệt.

Ngô Cương phần hện như người điên. Chàng gầm lên một tiếng buông tay. Không Linh bị hất ra xa mấy bước.

Thanh kiếm vừa lóe lên. Tiếng quát hòa lẫn với tiếng rú khủng khiếp vang lên. Không Linh bị chặt thành sáu miếng. Ruột gan chảy đầy đất. Máu phun ra bốn phía, chùng một trượng vuông đỏ hồng.

Kiếm Linh lúc này cũng đã chảy đến giọt máu cuối cùng và tắt hơi chết rồi. Xác nằm trên vũng máu mà vẫn còn đóng đinh xuống đất.

Ngô Cương xoay mình, mắt đỏ sọc đảo nhìn bốn đệ tử Võ minh chàng gầm lên như người điên :

- Ngũ Bách Nhân trủng! Nợ máu năm trăm người!

Gần trăm đệ tử Võ minh la lên như tiếng sói gào bỏ chạy.

Ngô Cương vung kiếm vào giữa đám người ...

Một màn kịch thảm tuyệt nhân hoàn lại diễn ra : Nào kiếm gãy nào máu chảy thịt bay! Nào tiếng rú liên thiên!

Thanh Phụng kiếm mỗi lần vung lên là mấy sinh mạng đổ xuống.

Bốn đệ tử Võ minh chạy về phía tổng đàn nhưng chẳng ai thoát ra ngoài năm trượng. Chúng đều bị những tay cao thủ các phái ngăn lại.

Máu chảy! Tiếng rú khủng khiếp! Chân tay gãy đứt! Hợp lại thành một tấn kịch thiên sầu địa thảm, quỷ thần cũng phải khiếp sợ.

Một tiếng quát vang:

- Đủ rồi!

Ngô Cương nghe như tiếng sét, liền dừng tay lại.

Đại Bi hòa thượng phái Thiếu Lâm đã đến trước mặt Ngô Cương. Sắc mặt xám xanh lão nói:

- Tiểu thí chủ! Thí chủ làm như thế là không đúng với tâm nguyện của lệnh đường.

Ngô Cương đẩy mình máu chẳng còn chỗ nào quần áo giữ nguyên màu sắc nữa.

Nổi thê thảm tại trường không bút nào tả xiết.

Người chết chẳng còn ai toàn xác. Người còn sống chỉ độ một chục coi chẳng khác thảm quỷ trong địa ngục.

Ngô Cương vẫn đem lòng sung kính vị cao tăng đắc đạo này, vì lão đã cứu mạng cho phụ thân chàng. Trước tình trạng này ngoài Đại Bi hòa thượng tưởng không còn một ai có thể ngăn cản được hành động điên cuồng của Ngô Cương.

Ngô Cương ngăn người ra một chút. Đột nhiên chàng nhớ tới người che mặt mặc áo cẩm bào mới là chính hung.

Chàng vừa nghĩ tới đã bằng mình chạy vào trong hậu viện tổng đàn nhanh như chớp.

Vào đến hậu viện chàng liếc mắt trông bắt giác kinh tâm động mắt.

Người che mặt mặc áo cẩm bào đã mất tích chỉ còn ba mẹ con Thi Ngọc Nương vẫn bị nắm giữ.

Ngô Cương toàn thân đầm máu tới nơi một cách đột ngột khiến ọi người tại trường đều bật tiếng hoảng.

Chàng đảo mắt nhìn khắp một lượt, hoang mang hỏi Xích Diện Kim Cương :

- Lão tiên bối! Người che mặt mặc áo cẩm bào đâu?

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Hắn bỏ đi rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Đi rồi ư?

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Hừ! Tên man mọi đó thật là kiêu hung! Cả vợ con cũng không đoái hoài.

Ngô Cương cầm ngang thanh kiếm nhảy xô về phía mẹ con Minh chủ phu nhân Thi Ngọc Nương.

Xích Diện Kim Cương lạng người ra ngăn lại hỏi:

- Ngươi định làm gì

Ngô Cương run lên đáp:

- Giết!

Chàng chỉ đáp một tiếng mà người nghe cũng đủ bỏ vía.

Xích Diện Kim Cương nói:

- Không nên!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Xích Diện Kim Cương đáp:

- Một người làm tội không lụy đến vợ con. Nhất là những đứa nhỏ kia có tội lỗi gì?...

Ngô Cương hỏi lại:

- Lão tiên bối! Ngày trước Võ Lâm đệ nhất bảo bị tàn sát hết sạch sành sanh. Vậy đàn bà con trẻ có tội gì cũng bị thảm sát?

Xích Diện Kim Cương nói:

- Hải tử! Báo thù là việc nên làm, nhưng không nên giết kẻ vô tội vì hành động đó là tàn nhẫn thái quá!

Thi Ngọc Nương mặt không còn chút huyết sắc. Mụ nhắm mắt lại không hiểu để xám hối hay để nhận lấy số mạng? Hai đứa nhỏ chỉ sợ run, ngoài ra chúng không hiểu gì đến tội ác của người bậc trên.

Ngô Cương nghiêng răng lớn tiếng:

- Hai đứa nhỏ kia còn tha được, nhưng mụ nữ ma tội cũng đáng chết.

Xích Diện Kim Cương trầm giọng nói:

- Ngô Cương! Phụ thân ngươi không muốn tàn sát nhiều người.

Ngô Cương trong lòng sâu thẳm hàm hực nói:

- Văn bối đã thề tắt lòng nhân hậu của gia phụ không báo thù các môn phái, nhưng kẻ thủ phạm chẳng thể tha thứ được.

Xích Diện Kim Cương nói:

- Thủ phạm là Võ lâm minh chủ cùng bọn Thất Linh...

88. Chương 88: Địa Linh Tiết Lộ Những Âm Mưu

Ngô Cương nói:

- Cả tên nữ ma này cũng không ra ngoài lệ đó.

Xích Diện Kim Cương hỏi:

- Ngươi nhất định như vậy ư?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối có lập trường của văn bối.

Xích Diện Kim Cương hỏi:

- Sao không nghe lời khuyên can của lão phu?

Ngô Cương lớn tiếng đáp:

- Về vụ tẩu tẩu là Vũ Văn Ánh Tuyết và sáu người Kim Cương gặp nạn, lão tiên bối đối phó với Võ minh cũng chẳng nhẹ chút nào...

Xích Diện Kim Cương biến sắc, lão không bài bác vào đâu được.

Ngô Cương lại hỏi:

- Ngày trước Kim Cương Minh quật khởi trong Võ lâm giết người như ngóe. Văn bối tin rằng quý minh cũng có lập trường. Sao lão tiên bối không tự trách là quá tàn nhẫn?

Xích Diện Kim Cương mặt đỏ bây giờ thành tím bầm.

Ngô Cương tự biết mình quá lời, vội ôm kiếm nói:

- Xin tha thứ cho văn bối đã vô tâm mà thành thất lễ.

Ngô Cương xoay mình tiến về phía Thi Ngọc Nương.

Tứ lão ở Địa Cung đứng đằng sau Thi Ngọc Nương run lên nói:

- Ngô Cương! Xích Diệm tiền bối nói vậy không có gì đáng phản đối.

Ngô Cương nghiêng rằng phóng kiếm đâm vào trước ngực Thi Ngọc Nương.

Thi Ngọc Nương mắt hạnh tròn xoe, môi dưới mụ đã cắn chảy máu ra, mụ thét lạnh lạnh:

- Người giết ta quách đi!

Ngô Cương xoay chuyển nghĩ. Mũi kiếm của chàng dừng lại sau khi đâm vào chừng một tấc.

Thi Ngọc Nương lại nói:

- Bản phu nhân không năn nỉ người tha mạng đâu.

Ngô Cương quát lên:

- Thi Ngọc Nương tội người đáng muôn thác. Ta nghe lời Xích lão tiền bối mà tha mạng cho người, nhưng phải phé bỏ võ công không để người làm ác nữa.

Thi Ngọc Nương lại thét lên lạnh lạnh:

- Người giết chết ta đi là hơn.

Ngô Cương hắng giọng một tiếng rồi phóng tay điểm vào Tàn huyết Thi Ngọc Nương.

Thi Ngọc Nương rú lên một tiếng rất thê thảm rồi cúi đầu nhắm mắt. Hai hàng lệ nhỏ xuống như mưa.

Hai đứa nhỏ vừa khóc vừa gọi:

- Má má!

Tình trạng thật đau xót.

Ngô Cương lớn tiếng hỏi:

- Thi Ngọc Nương! Trượng phu người chốn về phương nào?

Thi Ngọc Nương không ngoảnh đầu lại, xẵng giọng đáp:

- Người hỏi ta như vậy. Ta biết hỏi ai bây giờ?

Ngô Cương ngẩn người ra một chút rồi lại hỏi:

- Bây giờ chắc người có thể nói lai lịch trượng phu người được chứ?

Thi Ngọc Nương đáp:

- Người có đủ bản lĩnh thì tìm đến y mà tra hỏi.

Ngô Cương nghiêng rằng nói:

- Rồi ta sẽ tìm thấy hấn.

Đoạn chàng băng mình vọt vào hậu viện.

Chàng đoán là người che mặt mặc áo cấm bào tất còn ẩn mình trong này vì vợ con hấn bị uy hiếp, hấn chẳng thể nào bỏ chạy lấy thân. Không chừng hấn ẩn thân ở Bí cung trong ruột quả núi.

Nhớ tới Bí cung chàng lại liên tưởng đến Lã Thục Viên không hiểu tình thế hiện giờ ra sao?

Trong lòng nóng nảy, Ngô Cương lại chạy đi.

Dọc đường chàng chẳng thấy bóng người nào.

Ngựa quen đường cũ, Ngô Cương chẳng khó nhọc gì đã tìm đến cửa ra Bí cung ở chân núi. Chàng đảo mắt nhìn quanh bất giác kinh hồn tang đờm đứng ngây ra đường trường không nhúc nhích nữa.

Đá núi từ mười trượng cao đổ xuống lấp lối đi. Mấy xác chết nát thịt bầy nhầy nằm lẫn ra trong đám loạn thạch.

Ngô Cương nghĩ tới Bí cung đã bị chất nổ phá tan, chàng tự hỏi:

- Lã Thục Viên bây giờ ở đâu? Hay là nàng đã bị chôn sống trong ruột trái núi rồi?

Bất giác hai hàng lệ nhỏ xuống tong tong.

Chàng vừa cảm phần vừa hối hận vì cho là nếu mình không rượt theo phụ thân thì có thể cứu vãn được Lã Thục Viên...

Chân tay lạnh ngắt, mắt hoa tai ù toàn thân tê chồn, chàng đứng trơ như tượng gỗ, tự hỏi:

- Hồng nhan bạc mệnh phải chăng là chuyện thực?

Thâm tình chưa trả, thù oán chưa tiêu, nay lại ôm mối hận ngàn thu.

Ngô Cương như ngây như dại, bang khuâng ngửa mặt nhìn lên ngọn núi như để khuây bớt nỗi uất hận. Miệng chàng lẩm bẩm:

- Trời cao đất rộng còn có ngày tận thế, mối hận này đương nhiên không bao giờ dứt...Trời xanh kia đối với Ngô Cương này sao mà quá tệ?

Bỗng nhiên ngọn núi gần đó dường như có bóng người thấp thoáng. Ngô Cương động tâm tỉnh táo lại. Chàng băng mình nhảy vọt sang vách núi bên kia. Nhờ trong tay có lợi khí để đâm vào đá mà trèo, chàng vượt qua vách đá nhẵn như gương, lên được tới đỉnh núi.

Ngô Cương đảo mắt nhìn quanh thì chỉ thấy núi non trùng điệp, cỏ dại xanh rờn mà bóng người vẫn mất dạng.

Nhưng chàng vừa mắt thấy rõ rang, quyết không phải là ảo mộng. Đúng là trên đỉnh núi có người.

Ở phía xa xa trong rừng cây bóng người lại thấp thoáng.

Ngô Cương nghiêng răng vọt đi như quỷ mị rượt theo.

Trong rừng rậm, bóng mặt trời không chiếu vào được vẫn tối như đêm.

Ngô Cương nhận định phương vị xuyên qua rừng lướt đi. Đột nhiên có thanh âm quen thuộc lọt vào tai:

- Tiểu nữ muốn lưu lại đây.

Ngô Cương mừng như người phát điên tưởng chừng trái tim muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Vì thanh âm đó chính là Lã Thục Viên. Nàng chưa chết...

Một âm thanh khác khàn khàn quát lên:

- Người dám trái lệnh thì ta đập tan xác người ra.

Thanh âm này hiển nhiên từ miệng người che mặt mặc áo cấm bào tức Võ lâm minh chủ thốt ra.

Ngô Cương lập tức bầu máu nóng sôi lên sung sức, chàng nhảy xổ lại.

Dường như đối phương đã cảnh giác, lớn tiếng quát hỏi:

- Ai?

Ngô Cương thấp thoáng xuất hiện. Chàng nhìn lại thì đúng là Lã Thục Viên và người che mặt mặc áo cấm bào.

Lã Thục Viên kinh ngạc buột miệng la:

- Cương ca ca!

Ngô Cương nhìn nàng chằm chập một lúc rồi đáp:

- Viên muội! Nhờ trời Viên muội vẫn bình yên. Nàng hãy trở ta giải quyết xong món nợ máu.

Mắt chàng đầy sát khí quắc lên nhìn người che mặt mặc áo cẩm bào .

Người che mặt mặc áo cẩm bào cặp mắt lộ vẻ khiếp sợ run lên nói:

- Tiểu tử ngươi lại đây vừa hay lắm!

Ngô Cương nghiêng răng đáp:

- Thế này kêu bằng lưới trời lồng lộng thưa mà không lọt.

Người che mặt mặc áo cẩm bào cười lật trả miếng:

- Hừ phong thủy chốn này khá đẹp. Người có chết ở đây cũng mát mặt.

Nghe giọng nói đầy vẻ kiêu ngạo, Ngô Cương tức qua hỏi lại:

- Người có biết bữa nay ngươi phải chết cách nào không?

Người che mặt mặc áo cẩm bào cất giọng hung dữ đáp:

- Sống là sống, chết là chết. Bất luận chết cách nào cũng vậy thôi.

Ngô Cương đưa mắt nhìn thanh kiếm to tướng dài ở sau lưng đối phương cất giọng lạnh như băng nói:

- Người rút kiếm ra mà tự vệ đi!

Người che mặt mặc áo cẩm bào lạnh lùng đáp:

- Ta tưởng chả cần phải thế!

Ngô Cương nói:

- Thân ngươi làm đến vô lâm minh chủ, chẳng lẽ lại chịu chết như con chó.

Người che mặt mặc áo cẩm bào cười khẩy nói:

- Thằng lỏi con! Chớ có ngông cuồng!

Ngô Cương lại giục:

- Rút kiếm ra đi!

Người che mặt mặc áo cẩm bào ngẫm nghĩ một chút rồi rút kim kiếm ra.

Thanh kiếm này khác với những trường kiếm của bọn kim kiếm thủ. Nó cũng là thanh trường kiếm đúc bằng thép nguyên chất, nhưng chuôi kiếm và dây thao đều sắc vàng.

Ở trong rừng tối tăm thanh kiếm của người che mặt vẫn lóe ánh vàng rực rỡ nhất là thân kiếm dài rộng càng tỏ ra nó là thanh kim kiếm khác thường.

Lã Thục Viên mắt chưa ráo lệ nét mặt lộ vẻ cực kỳ quái dị. Mấy phen nàng muốn nói lại thôi. Ngô Cương đứng trước mặt kẻ thù chẳng đội trời chung nên không rảnh ngó tới nàng.

Ngô Cương nét mặt tím bầm, trán nổi gân xanh quát hỏi:

- Tên họ là gì? Báo cho ta biết!

Người che mặt mặc áo cẩm bào hững hờ đáp:

- Bây giờ chưa phải lúc.

Ngô Cương từ từ giơ kiếm lên. Chàng đưa mắt ngó Lã Thục Viên nói:

- Viên muội! Viên muội hãy lui ra!

Lã Thục Viên ngấp ngừng:

- Cương ca ca! Ca ca ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Viên muội có điều gì hãy chờ lại một chút rồi sẽ nói.

Lã Thục Viên:

- Nhưng...

Người che mặt mặc áo cấm bào quát lên:

- Con nha đầu kia! Bước ngay đi!

Lã Thục Viên ngậy người ra, nàng tựa mình vào thân cây lớn.

Trong khu rừng âm u không có ánh mặt trời, sát khí lại càng bí ẩn rừng rợn.

Một bên là nhân vật thần bí làm chúa tể võ lâm Trung Nguyên mười mấy năm, một bên là tay quái kiệt vào hạng hậu bối cả trăm năm chưa có một người. Cuộc tỷ đấu này chưa biết ai thắng ai bại, ai sống ai chết đều gây ảnh hưởng trọng đại cho võ lâm. Có thể nói nó liên quan đến vận mệnh võ lâm ở Trung Nguyên và là cuộc khảo nghiệm của võ đạo.

Thanh kim kiếm và thanh Phụng kiếm đồng thời gươm lên.

Hai cặp mắt nhìn chăm chú vào đối phương coi chẳng khác hai pho tượng đá.

Tuy tư thế hai bên đều không có chỗ sơ hở để đánh vào được song khí thế của Ngô Cương chiếm được thượng phong vì nội lực chàng đầy rẫy, thâm hậu hơn đối phương rất nhiều.

- Này!

Ngô Cương vừa quát vừa ra tay công kích.

Khí giới đụng nhau choang choang vang lên không ngớt như pháo liên châu.

Bỗng một tiếng rên phát ra. Người che mặt mặc áo cấm bào đứng lùi lại ba bước chân. Vạt áo trước ngực hần về mé tả bị rách một vệt dài đến nửa thước. Máu tươi ướm cả nửa người.

Kiểm khí tung hoành vọt ra đến năm trượng làm cho lá rụng rơi, tình trạng rất khủng khiếp.

Ngô Cương vẫn đánh rất rất chẳng chịu chừa tay. Bóng kiếm vừa thấp thoáng. Mũi kiếm của Ngô Cương chỉ đã vào trước ngực người che mặt mặc áo cấm bào.

Thanh kim kiếm rút xuống đất đánh “choang” một tiếng.

Lã Thục Viên bật tiếng la hoảng:

- Trời ơi!

Hai bên giao thủ mới một hiệp đã phân thắng thua.

Kiểm thuật của Ngô Cương chỉ có một chiêu gồm tám thức. Vì thế mà cuộc sinh tử thắng bại quyết định ở đó, chẳng có chi là lạ.

Ngô Cương nghiêng răng nói:

- Bây giờ ngươi phải trả món nợ máu cho Võ lâm đệ nhất bảo. Ta chỉ cho ngươi chết dần dần từng tấc một.

Lã Thục Viên run cầm cập la gọi:

- Cương ca ca...

Nàng chưa dứt lời thì Ngô Cương đã chẹn họng:

- Viên muội! Hơn mười năm trời ta chỉ chờ có một khắc này.

Chàng quay lại nhìn người mặc áo cấm bào lớn tiếng:

- Các hạ bỏ tấm khăn che mặt để bản nhân nhìn rõ chân tướng.

Người che mặt mặc áo cấm bào không chống cự chỉ hết tay lên từ từ tháo tấm khăn che mặt.

Con người bí mật khiến cho Võ Lâm trung nguyên vẫn nghi ngờ mười mấy năm nay bây giờ đã sắp bại lộ chân tướng.

Một bộ mặt kinh người xuất hiện có chòm râu dê, má bên phải có vết chàm xanh lớn bằng đồng tiền như đập vào mắt.

Ngô Cương bật tiếng la hoảng:

- Té ra là lão!

Chàng lùi lại mấy bước, dường như không tin ở mắt mình. Thật là một chuyện dù ở trong giấc mơ cũng không tưởng tượng được.

Nào Võ lâm minh chủ! Nào Nam Hoang Kỳ Nhân! Nào người che mặt mặc áo xám! Ngờ đâu đều do một mình Địa Linh Lã Khôn đã biến hóa ra.

Thật là chân tướng của Võ lâm minh chủ mười mấy năm giữ bí mật bây giờ mới bị lật tẩy.

Sau khi Thất Linh giáo bị tiêu diệt, ngờ đâu Địa Linh lại là Võ lâm minh chủ. Thật là một trang sử võ lâm xưa nay chưa từng có.

Lúc Ngô Cương kinh hãi nhăn nhó, Địa Linh vọt lại nắm lấy tay Lã Thục Viên chạy như bay lui vào bên một gốc cây lớn. Giữa hắn và Ngô Cương cánh nhau đến ngoài ba trượng.

Ngô Cương thấy Lã Thục Viên bị nắm kéo đi chàng quát lớn;

- Người mà đụng đến một sợi lông của nàng thì ta chặt người ra từng miếng thịt.

Địa Linh cười the thé đáp:

- Người mà động đến ta thì ta đập chết y trước.

Về mặt Lã Thục Viên lúc này rất phức tạp. Không hiểu nàng khiếp sợ hay nàng tức giận nàng, oán mình, thù giận ai?

Ngô Cương phần nộ đến cực điểm chàng cười khẩy nói:

- Đại minh chủ, thật là tại hạ không ngờ.

Địa linh đáp:

- Người còn nhiều chuyện không ngờ nữa.

Ngô Cương nói:

- Địa Linh! Các hạ che mắt thiên hạ được mười mấy năm thì giỏi thiệt...

Địa Linh ngắt lời:

- Điều bí mật này còn tiếp tục nữa!

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ nói chuyện mơ ngủ đấy ư?

Địa Linh đáp:

- Ngô Cương! Người hãy nghe ta nói. Sở dĩ vụ bí mật này còn tiếp tục vì người chẳng thể sống để rời khỏi khu rừng này.

Ngô Cương nổi lên tràng cười ha hả chứ không nói gì.

Địa Linh lại nói:

- Chẳng có gì đáng cười đâu.

Dứt lời hắn từ từ giơ tay lên. Hiên nhiên trong tay cầm một trái Sích Lịch cầu.

Ngô Cương tức giận không chịu được nữa hăng đặng một tiếng rồi quát hỏi:

- Lã Khôn! Ngoài cái đó lão còn trò gì nữa không.

Địa Linh cười hô hô đáp:

- Cái này cũng đủ chơi rồi.

Ngô Cương nói móc:

- Người chỉ mong chạy thoát lấy thân, bỏ vợ con sống chết mặc bay. Như thế không đáng làm người nữa vì chẳng còn lấy một chút nhân tính nào...

Địa Linh ngắt lời:

- Tiểu tử! Cái đó không đến người phải lên tiếng. Non xanh còn đổ thì lo gì hết củi đun. Ta rất an lòng vì vợ con ta đều an toàn.

Ngô cương hỏi:

- Người căn cứ vào điều chi mà nói vậy?

Địa Linh đáp:

- Những nhân sĩ tự xưng là chính phái tất nhiên phải giữ bộ mặt giả đạo đức không gia hại đến đàn bà trẻ con.

Ngô Cương tức đến uất người vì Địa Linh là một tay kiêu hung vô liêm sỉ mà cũng là tay đại giáo quyệt.

Chàng kịt mũi nói:

- Người tính toán giỏi thiệt!

Địa Linh nói:

- Thiếu hiệp tặng bốc ta quá đáng!

Ngô Cương hỏi:

- Bây giờ lão đã chịu buông tha y chưa?

Địa Linh đáp:

- Không được.

Ngô Cương cất bước tiến lại...

Địa Linh lớn tiếng quát:

- Không được nhúc nhích...

Ngô Cương bất giác dừng bước lại. Chàng muốn giữ an toàn cho Lã Thục Viên nên không dám lỗ mãng. Lòng chàng chông chất nổi oán độc tưởng chừng như đến vỡ ngực.

Địa Linh cười hô hô cất giọng âm trầm hỏi:

- Ngô Cương! Lão phu rất phục người về tinh thần kiên quyết báo thù. Nhưng tin rằng trong lòng người hãy còn nhiều nghi vấn. Nếu lão phu không nói ra thì e rằng người chết cũng không nhắm mắt được. Bây giờ người đừng giả trò gì nữa hãy lắng lắng mà nghe. Người muốn biết những điều gì?

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Các hạ là người thẳng thắn mà còn mấy việc chưa phúc đáp rõ ràng hẳn cũng không nhắm mắt được. Vậy đừng bắt tại hạ phải mở cuộc hỏi tra cho phiền phức. Bây giờ các hạ hãy nói cho tại hạ tại sao các hạ lại lên làm Võ lâm minh chủ?

Địa Linh cười rộ ra chiều đắc đáp:

- Câu hỏi hay quá! Ngày trước Thất Linh giáo xuất hiện võ lâm chỉ vì mục đích muốn làm bá chủ thiên hạ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Thật là cuồng vọng.

Địa Linh nói:

- Tiểu tử ngươi đừng nói xen vào...Nhưng kế hoạch không được chu đáo mà thủ đoạn hành động không đúng chỗ để võ lâm nổi lòng công phẫn. Hai phe hắc bạch liên thủ tiến binh vào Ngọc Long cốc núi Long Trung...

Hắn ngừng một chút rồi tiếp:

- Lão phu liền đưa ra một nước cờ rất cao...

Ngô Cương lại hắng đặng một tiếng.

Địa Linh nói tiếp:

- Lão phu che dấu chân tướng tự xưng là Nam Hoang Kỳ Nhân rồi lựa tám mươi tên đệ tử tự tay mình truyền dạy dùng làm cốt cán, biểu diễn tẩm kịch“Huyết tẩy Thất Linh giáo” ủng hộ chính nghĩa võ lâm.

Ngô Cương hỏi:

- Biểu diễn ư?

Địa Linh đáp:

- Phải rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Vậy những người chết kia là ai?

Địa Linh đáp:

- Là những tên mới gia nhập Thất Linh giáo.

Ngô Cương hỏi:

- Chúng đúng là môn hạ Thất Linh giáo ư?

Địa Linh đáp:

- Muốn thành công trong việc phi thường, tất phải có thủ đoạn phi thường chứ!

Ngô Cương hỏi:

- Vì cuộc biểu diễn mà không tiếc sinh mạng của hàng trăm môn hạ phải đổ máu hay sao?

Địa Linh đáp:

- Dĩ nhiên!

Ngô Cương hít một hơi khí lạnh run lên nói:

- Địa Linh cái đó kêu bằng chứng diên khùng của kẻ tán tận lương tâm, không còn một chút nhân tính nữa.

Địa Linh nói:

- Tùy ngươi muốn nói thế nào thì nói nhưng việc lão phu làm lãnh tụ võ lâm mười mấy năm là sự thật hiển nhiên.

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ đã đạt mục đích rồi sao không yên phận giữ lấy mà còn phái Kim kiếm thủ đi tàn hại đồng đạo.

Địa Linh đáp:

- Cái đó là để trả oán các môn phái ngày trước đã liên thủ hợp lực tấn công Long Trung.

Ngô Cương nói:

- Hừ! Như thế là hoàn toàn trái ngược tình lý...

Địa Linh nói:

- Còn nữa! Mục đích của sư huynh sư muội lão phu là phải mang danh Thất Linh để làm lãnh tụ thiên hạ. Mặt khác lão phu chẳng thể vĩnh viễn che mắt được và có ngày đưa chân tướng mình ra nên phải tạo nên hình thể đó.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao quý minh lại tàn hại huynh trưởng của bản nhân là Vô địch Mỹ kiếm khách Ngô Hùng?

Địa Linh toét miệng nở một nụ cười hung ác đáp:

- Vụ đó ư? Cái đó kêu bằng một viên đá liệng hai chim...

Ngô Cương nghiêng rằng hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Địa Linh đáp:

- Bọn người tiến vào núi Long Trung ngày trước để phá hoại Thất Linh đại kế là do Vô lâm đệ nhất bảo cầm đầu. Vậy con Vô Thánh gây cuộc tàn sát một mặt đã tiêu trừ thực lực của các môn phái, một mặt khiến vô lâm bản hữu quay lại tiêu diệt Vô lâm đệ nhất bảo. Như vậy há chẳng là một viên đá ném được hai chim?

Hắn nói tới đây lại nổi lên tràng cười hô hô...

Ngô Cương quắc mắt cơ hồ rách kẽ. Đến bây giờ chàng mới biết vì lẽ gì phụ thân chàng ngăn trở mình không trả thù các môn phái là có chỗ dụng tâm. Các môn phái sa vào mưu kế của bọn tà ma thì hành động không thể dung tha được, nhưng nói về tình lý cũng nên lượng thứ.

Đó là thiên bí sử kinh người trong võ lâm.

Ngô Cương lại run lên hỏi:

- Bản nhân cũng gặp thủ pháp độc ác như gia huynh và đã biến thành một hung thủ đã sát nhân là vì lẽ gì?

Địa Linh đáp:

- Vì công lực người quá cao thâm mà phe địch có bọn Xích Diện Kim Cương khó bề đối phó, nên chúng ta lợi dụng người để lui địch. Thành sự thì lợi ình. Không thành tất người phải chết cũng là loại trừ được một tên cường địch...

Ngô Cương ngắt lời:

- Nhưng đáng tiếc rằng người tính không bằng trời định.

Địa Linh nói:

- Câu đó mà nói bây giờ thì còn sớm quá.

89. Chương 89: Tổng Duy Bình Tiết Lộ Lai Lịch Kim Cương Minh

Ngô Cương nói:

- Địa Linh! Lão chưa thấy quan tài nên chưa sa lệ!

Địa Linh nói:

- Lão phu bảo sớm quá vì người thấy bon Xích Diện Kim Cương tạm thời thắng thế đã lấy làm đắc sách. Chưa biết ai chết về tay ai đâu?

Ngoài trời chưa đến lúc hoàng hôn mà trong rừng nhìn lên không đã thấy một vùng đỏ ối. Đó chẳng phải là rặng chiều mà là hỏa quang.

Ngô Cương trông thấy ánh lửa hiểu ngay liền hỏi:

- Địa Linh! Lão có nhìn thấy hỏa quang không?

Địa Linh đáp:

- Lão phu thấy rồi. Nhìn thấy thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Thế là hang cáo, tổ chuột đã cháy thành tro tàn!

Địa Linh nói:

- Hãy coi chừng hết trận lửa này còn trận lửa khác.

Bao nhiêu điều nói đã nói hết rồi mà Ngô Cương chưa nghĩ ra được kế gì để cứu Lã Thực Viên.

Hai người yên lặng một lúc. Địa Linh lại hỏi tiếp:

- Tiểu tử! Người có biết Thư Linh và Hoa Linh lạc lõng nơi đâu không?

Ngô Cương đáp:

- Dĩ nhiên ta biết lắm!

Địa Linh hỏi:

- Người đã làm gì bọn chúng?

Ngô Cương đáp:

- Thư Linh đã bị chém chết rồi...

Địa Linh giật mình hỏi ngay:

- Thế còn thư muội của lão phu thì sao?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Hoa Linh ư? Y đã cải tà quy chính nên tại hạ buông tha y rồi.

Địa Linh hỏi:

- Họ đã dùng thủ pháp gì để tàn hại tam sư đệ của lão phu?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó kêu bằng “Phản bản hoàn anh”. Các hạ đã nghe nói tới bao giờ chưa?

Địa Linh nói:

- Có phải người đã...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đáng tiếc là người khác hạ đã thủ.

Địa Linh hỏi:

- Ai vậy?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ nói cho các hạ hay cũng chẳng hề chi. Đó chính là Xích Diện Kim Cương.

Địa Linh cảm hận nghiêng răng ken két.

Ngô Cương lạnh lùng nói tiếp:

- Còn Kiếm Linh và Không Linh thì tại hạ đã thành toàn cho họ.

Địa Linh thét lên:

- Giỏi lắm! Bây giờ ngươi phải trả giá.

Lão vừa nói vừa giơ tay lên.

Lã Thực Viên la hoảng. Tay trái nàng đập vào cổ tay Địa Linh.

Ngô Cương lạnh người nhanh như chớp tránh vào sau một thân cây lớn.

Sầm một tiếng rùng rợn! Ngô Cương bị chấn động hất tung lên một cái rồi lại hạ xuống. Khói thuốc nổ khiến cho chàng cơ hồ nghẹt thở. Đầu óc chàng hoang mang không hiểu gì cả. Chàng tự hỏi:

- Ta còn sống hay đã chết rồi.

Những tiếng bước chân xuyên vào rừng rậm rộ vang lên tỏ ra bọn người mới tới không phải là ít.

Ngô Cương đứng dậy, chàng cố gắng trấn tĩnh tâm thần và tự biết là mình bị thương không có gì nghiêm trọng. Lúc chàng giương mắt lên nhìn thì chẳng thấy bóng Địa Linh cùng Lã Thực Viên đâu nữa.

Tiểu hóa tử Tống Duy Bình hốt hoảng chạy tới trước mặt Ngô Cương hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ không việc gì chứ?

Tay gã cầm thanh kim kiếm mà chính là thanh trường kiếm của Địa Linh đã bỏ lại.

Ngô Cương nhìn thấy Kim kiếm chợt nhớ tới thanh Phụng kiếm của mình bị tuột tay lúc đầu óc hôn mê. Chàng đưa mắt nhìn bốn phía, may còn thấy nó rớt ở gần đó. Chàng lượm kiếm lên rồi đáp:

- Tiểu đệ không sao cả.

Bọn Xích Diện Kim Cương, Địa Cung tứ lão có đến hơn chục người lục đục chạy vào tới nơi.

Địa Cung hộ pháp Dịch Vĩnh Thọ hỏi bằng một giọng rất cấp bách:

- Chuyện gì vậy?

Ngô Cương nghiêng rằng đáp:

- Đối phương liệng Sích Lịch cầu.

Dịch Vĩnh Thọ sửng sốt:

- Úi chà! Ngươi!...

Ngô Cương ngắt lời:

- May mà tại hạ chưa bị thương.

Dịch Vĩnh Thọ hỏi:

- Đối phương đâu?

Ngô Cương đáp:

- Hắn trốn mất rồi!

Xích Diện Kim Cương hô lớn:

- Rượt theo!

Mấy bóng người chạy vào rừng sâu, bóng tối lơ mơ.

Ngô Cương trầm giọng nói với Tống Duy Bình:

- Đại ca! Chúng ta tạm thời chia tay!

Tổng Dục Bình nói:

- Chúng ta nên cùng đi một đường.

Thế là hai người song song chạy đi.

Chạy được một lúc thì màn đêm từ từ buông xuống. Trong rừng giờ bàn tay không trông rõ ngón. Mục lực Ngô Cương tuy rất sắc bén mà thị tuyến cũng chỉ có hạn độ, không thể nhìn xa như ở nơi quang đãng. Trong rừng rất nhiều bóng cây che khuất mà muốn tìm người ẩn nấp thật là một chuyện rất khó khăn, huống chi đối phương không phải hạng tầm thường.

Sau khoảng thời gian chùng ăn xong bưa cơm mới ra khỏi khu rừng rậm và nhìn thấy sự vật.

Ngô Cương dừng bước coi tình hình rồi trở về mé bên nói ;

- Chúng ta hãy lên ngọn núi kia ngồi để chờ trời sáng.

Tổng Dục Bình nghi ngờ hỏi:

- Không rượt theo nữa ư?

Ngô Cương đáp:

- Có thể đối phương còn ẩn nấp trong rừng mà chưa bỏ đi. Nếu mình cứ nhắm mắt đuổi càn thì có khác gì tha giặc. Bằng đối phương quả đã rời khỏi nơi đây thì giữa khu núi non trùng điệp này đuổi theo cũng khó lòng kiểm thấy. Tiểu đệ thiết tưởng tuy mình ôm cây đợi thỏ mà không phải là thất sách.

Tổng Dục Bình gật đầu nói:

- Có lý! Vậy chúng ta lên núi đi!

Ngọn núi này tuy không cao lắm, nhưng nó là một trái núi ở trên những trái núi khác thành ra thị tuyến có thể trông rất xa.

Đêm nay trăng tỏ, trong phạm vi mấy dặm xung quanh đều nhìn rõ hết.

Chỉ trong nháy mắt hai người đã lên đến đỉnh núi liền tìm một chỗ bóng tối để ẩn thân. Vừa ngồi yên chỗ, hai người liền thấy bóng Xích Diện Kim Cương mười mấy người tản đi các ngả sục tìm.

Ngô Cương quay lại nhìn tiểu khiêu hóa hỏi:

- Bên ta có bị thương vong nhiều không?

Tổng Dục Bình đáp:

- Bên mình bị hại chừng năm mươi người, đa số là bọn đệ tử vào hàng thứ hai trở xuống.

Ngô Cương lại hỏi:

- Còn đối phương thì sao?

Tổng Dục Bình đáp:

- Mười phần chết chín. Đại khái có ba trăm tên uống mạng.

Ngô Cương lại hỏi:

- Tổng đàn cũng bị thiêu hủy rồi phải không?

Tổng Dục Bình gật đầu.

Ngô Cương hỏi:

- Phát lạc mẹ con Thi Ngọc Nương bằng cách nào?

Tổng Dục Bình đáp:

- Hiền đệ đã phế bỏ công lực của mẹ, chính mẹ tỏ ra rất hối hận nên buông tha rồi.

Ngô Cương ủa lên một tiếng.

Tổng Duy Bình chợt nhớ tới điều gì vẻ mặt nghiêm trang nói:

- Hiền đệ! Lúc ban ngày ở Ngọa Long cốc hiền đệ đã có lời lý luận với Xích Diện Kim Cương?

Ngô Cương hỏi lại:

- Thế thì làm sao?

Tổng Duy Bình đáp:

- Hiền đệ đã nhắc tới việc Kim Cương mình giết người ngày trước và thủ đoạn báo thù mới đây.

Ngô Cương bèn lên nói:

- Đó là những lời tiểu đệ vô tâm thốt ra chứ không có mặt sát, nhất là lúc đó tiểu đệ đang bị nhiều mối xúc động kiềm chế.

Tổng Duy Bình nói:

- Hiền đệ bất tất phải quan tâm tiểu huynh cũng tùy tiện nói ra mà chơi. Ngày trước Kim Cương mình quật khởi võ lâm chưa hẳn đã phải là có mưu đồ bá chủ thiên hạ mà cũng không phải muốn giết người bừa bãi chắc vì một vụ huyết án năm xưa.

Ngô Cương hỏi:

- Vụ huyết án năm xưa là vụ nào?

Tổng Duy Bình hỏi lại:

- Hiền đệ có nghe ai nói đến một tổ chức trên chốn giang hồ kêu bằng “Huynh đệ hội” bao giờ chưa?

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp:

- Tiểu đệ có nghe Thái quân gia nhắc tới, nhưng Huynh đệ hội tro lạnh khói tan đã mấy chục năm. Cái tên đó chỉ còn là một vết ký ức trên lịch sử Võ lâm mà thôi.

Tổng Duy Bình hỏi:

- Đúng rồi! Hiền đệ có biết tại sao Huynh đệ hội lại tan vỡ không?

Ngô Cương đáp:

- Cái đó tiểu đệ chưa từng nghe nói.

Tổng Duy Bình nói:

- Huynh đệ hội ngày trước sản xuất rất nhiều nhân tài mà những hành vi đều hợp với võ đạo. Thanh danh tổ chức này ngang với sáu phái lớn đương thời. Hội chủ Thương Tu khách Vu Kiếm Phi, chính là sư huynh của Xích Diện Kim Cương.

Ngô Cương hỏi:

- Ủa! Té ra vụ này là một bí mật trong võ lâm. Về sau sao nữa?

Tổng Duy Bình đáp:

- Vu Kiếm Phi vô tình bắt được một pho Kim Cương bảo lục để tin tức tiết lộ ra ngoài khiến cho nhiều bạn võ lâm dòm ngó. Thế rồi một đêm trời tối gió lộng bị mây trảm cao thủ đến đột kích. Trừ Xích Diện Kim Cương đêm hôm ấy ở ngoài nên mới thoát nạn. Còn toàn bộ bị tru diệt. Huynh đệ hội tan tành...

Ngô Cương động mối bi thương, nghiêng răng nói:

- Những hạng đồi bại đó thật đáng giết!

Tổng Duy Bình gật đầu nói:

- Đó là nguyên nhân khiến cho Kim Cương mình gây ra chuyện lưu huyết.

Ngô Cương không hiểu hỏi:

- Tại sao hành động báo thù của họ lại để đến mấy chục năm mới phát động cuộc báo thù.

Tổng Duy Bình đáp:

- Vì ngày trước chưa tìm ra được hung thủ.

Ngô Cương lại hỏi:

- Lai lịch Kim Cương minh thế nào?

Tổng Duy Bình đáp:

- Ngày trước bọn người hạ thủ chưa lấy được Kim Cương bảo lục. Bí lục này đã do Xích Điện Kim Cương đem đến Hồ Ma tham khảo. Mãi đến mười mấy năm trước đây mới tra ra kẻ thù liên thành lập Kim Cương minh và mở cuộc tàn sát khủng khiếp. Câu chuyện về sau hiền đệ đã biết rồi.

Ngô Cương thở phào một cái, trong lòng phần khích nói:

- Khi nào có cơ hội tiểu đệ sẽ xin lỗi Xích Điện lão tiền bối. Những chuyện tranh đoạt trong võ lâm khiến cho người ta mất hết lương tâm biến thành diên khùng thật đáng sợ!

Tổng Duy Bình lại hỏi:

- Hiền đệ! Còn người hồng nhan tri kỷ của hiền đệ là Lã cô nương hiện tình ra làm sao?

Ngô Cương đáp:

- Nàng bị Địa Linh Lã Khôn cướp đem đi rồi...

Tổng Duy Bình hỏi:

- Hiền đệ nói cái gì! Địa Linh Lã Khôn?

Ngô Cương trấn tĩnh mỗi tâm tình xúc động hỏi lại:

- Đại ca! Đại ca có biết Võ lâm minh chủ là ai không?

Tổng Duy Bình ngạc nhiên hỏi:

- Hắn chẳng tự xưng là Nam Hoang Kỳ Nhân rồi ư.

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Tổng Duy Bình hỏi:

- Chẳng lẽ hiền đệ đã biết rõ lai lịch hắn rồi?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Tổng Duy Bình hỏi:

- Hắn là ai vậy?

Ngô Cương đáp:

- Hắn là Địa Linh Lã Khôn.

Tổng Duy Bình đáp:

- Ủa! Là hắn ư?

Gã rất lấy làm kinh ngạc vừa hỏi vừa nhảy lên. Đầu hắn đập vào tảng đá núi đánh bing một tiếng đau điếng người. Gã ôm đầu ngồi xuống nguyên vị.

Ngô Cương trầm giọng nói:

- Chính tiểu đệ cũng không ngờ là hắn.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Hắn tự thừa nhận hay sao?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi hắn đã bỏ mặt nạ để lộ chân tướng.

Tổng Dục Bình nói:

- Chuyện này thật ra ngoài ý nghĩ của mọi người. Té ra vụ Thất Linh giáo bị tiêu diệt chỉ là một tấn kịch bịp đời.

Ngô Cương nói:

- Thật là một kế khổ nhục rất inh lữa gạt được Võ lâm trung nguyên mười mấy năm.

Tổng Dục Bình gục gặc cái đầu nói:

- Thật là không ngờ! Thật là không ngờ!

Ngô Cương nói:

- Cái đó đã chứng minh trên chốn giang hồ đầy giả trá hiểm độc.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Địa Linh họ Lã, Lã Thực Viên cũng họ Lã. Giữa nàng và hắn có mối liên quan gì?

Ngô Cương đáp:

- Về điểm này tiểu đệ cũng chưa rõ.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Nếu chúng ta ngồi đợi suốt đêm mà không thấy thì làm thế nào?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ sẽ đến thẳng Thất Linh tiên cảnh để thanh toán Thiên Linh. Hắn là kẻ đứng đầu Thất Kinh tất không thể buông tha được. Đồng thời cũng là cách nhổ cỏ trừ rễ.

Tổng Dục Bình nói:

- Hiền đệ! Chờ thủ phạm đền tội rồi, Võ lâm đệ nhất bảo lại xuất hiện trong võ lâm., Khi đó tiểu huynh sẽ có cuộc chúc mừng.

Ngô Cương nhớ tới chuyện phụ thân xuất gia, huynh tẩu gieo mình xuống vực thẳm cùng bao nhiêu thân nhân và đồng môn bị chết oan thì không khỏi nước mắt chảy quanh. Chàng nở một nụ cười thâm nói:

- Đại ca! Tiểu đệ không có ý nghĩ đến hư danh. Khi nào ân trả oán đền cũng muốn rút lui khỏi giang hồ.

Tổng Dục Bình nói:

- Hiền đệ! Việc chấn chỉnh gia thanh là bổn phận của người đệ tử.

Ngô Cương nói:

- Bây giờ không bàn tới chuyện đó nữa. Này đại ca! Đại ca chẳng thể dấu tiểu đệ được nữa...

Tổng Dục Bình hỏi:

- Việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ trúng phải tà phép của Thất Linh thần trí mất hết, đã làm những việc gì?

Tổng Dục Bình ngăn người ra một chút rồi thở dài đáp:

- Cái đó không thể trách hiền đệ được vì khi đó hiền đệ không còn biết gì nữa.

Ngô Cương nói:

- Vấn đề không phải là trách hay không trách, tiểu đệ muốn biết rõ thực tình.

Tổng Dục Bình gạt đi:

- Việc qua rồi còn nhắc lại làm chi cho rối ruột?

Ngô Cương kiên quyết:

- Không được! Đại ca không thể bưng kín miệng bình được nữa.

Tổng Dục Bình hỏi:

- Bây giờ biết nói sao đây?

Ngô Cương đáp:

- Đại ca cứ thực mà nói là được.

Tổng Dục Bình lắng lặng. Bầu không khí trầm mặc khiến người ta cơ hồ nghẹt thở.

Ngô Cương chờ một lúc rồi không nhịn được nghiêng răng giục:

- Đại ca! Đại ca nói mau đi!

Tổng Dục Bình hỏi lại:

- Hiền đệ nhất định đòi tiểu huynh phải nói ư?

Ngô Cương đáp:

- Nhất định rồi.

Tổng Dục Bình rất lấy làm khó nghĩ nói:

- Chính tiểu huynh cũng bị hiền đệ đả thương...

Ngô Cương nét mặt thê thảm hỏi vặn:

- Còn gì nữa?

Tổng Dục Bình đáp:

- Ba tên đệ tử Cái bang... bị tử nạn.

Ngô Cương lại giục:

- Còn nữa!

Mặt chàng lúc này biến thành khó coi quá!

Tổng Dục Bình ngập ngừng:

- Thiết Tâm Thái Tuế Hồ Phi...

Ngô Cương như bị sét đánh toàn thân run lên. Mát chàng lòi ra như hai cái nhạc đồng. Da mặt luôn luôn cử động. Chàng găm lên như người điên:

- Hồ đại thúc chết về lưới kiếm của ta!

Tổng Dục Bình buồn rầu nói:

- Hiền đệ! Không ai trách hiền đệ đâu.

Ngô Cương đứng không vững phải tựa vào tảng đá núi, nước mắt tuôn ra xối xả. Chàng kêu gầm lên:

- Ta...còn làm người được nữa không? Ta còn lý do nào sống ở trên thế gian? Ta giết cả người mà lòng ta vẫn kính ngưỡng. Trời ơi!

Chàng bứt tóc mà kêu trời. Máu lẫn nước chảy ra.

Tổng Duy Bình bỗng nhiên nghiêng rặng thở dài nói:

- Hiền đệ! Hiền đệ đừng hành hạ thân mình nữa. Hồ tiền bối dưới suối vàng có linh thiêng cũng không trách hiền đệ đâu.

Ngô Cương như người phát điên hỏi:

- Tiểu đệ có thể lượng thứ tình được không.

Chàng nghĩ tới ca ca là Ngô Hùng gieo mình xuống hang sâu tự tử cũng vì cuộc tao ngộ giống chàng. Có điều y đã gây ra hậu quả nghiêm trọng hơn chàng nhiều. Chính chàng đã không muốn sống nữa thì trách gì ca ca chẳng tự tử. Dù y có sống thêm thì cũng là cái sống đau khổ suốt đời. Bắc giác chàng lẩm bẩm:

- Y chết là phải. Y đã không còn lý do gì để sống thì chết đi hay hơn...

Tổng Duy Bình nghe tiếng y chết đi hay hơn liền hỏi:

- Hiền đệ bảo ai chết hay hơn?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu huynh là Ngô Hùng.

Tổng Duy Bình can gián;

- Hiền đệ! Không nên dấy vò mình...

Ngô Cương ngắt lời:

- Đại ca! Đại ca thử đặt địa vị mình vào chỗ tiểu đệ xem sao?

Tổng Duy Bình lặng lẽ. Vì đã không tìm ra được lời khuyên giải Ngô Cương nữa.

Ngô Cương lặng lẽ hồi lâu rồi hỏi:

- Còn ai nữa không?

Tổng Duy Bình lắc đầu đáp:

- Không còn ai nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Thật thế không?

Tổng Duy Bình đáp:

- Dĩ nhiên là thật.

Ngô Cương nói:

- Đại ca không gạt tiểu đệ được đâu.

Tổng Duy Bình nói:

- Hiền đệ! Đến việc Hồ tiền bối gia hại tiểu huynh cũng nói thì còn lừa gạt hiền đệ điều chi?...

Câu nói này hợp tình hợp lý khiến Ngô Cương chẳng thể không tin.

Chàng lại đối diện với cảnh đau lòng nát ruột mà chàng biết rằng sự đau khổ này vĩnh viễn không bao giờ tiêu tan. Trừ khi nào nhắm mắt, nỗi đau khổ mới theo mình chui xuống đất.

Đêm trăng tà chiếu xuống vùng sơn cốc âm u, bốn bề phẳng lặng như tờ. Đột nhiên có vài tiếng rú thê thảm như tiếng chó sói gầm từ xa vọng lại để phá bầu không khí u tịch của miền sơn dã.

Ngô Cương chìm đắm vào nỗi đau khổ vô biên. Chàng hận mình chẳng chết ngay để giải thoát khỏi đau khổ triền miên.

Đột nhiên Tống Duy Bình đưa khuỷu tay huých Ngô Cương hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ thử coi xem cái gì đây kia?

Ngô Cương cố nén nỗi bi thảm định thần nhìn xuống chân núi thì thấy bong hai người một lớn một nhỏ đang chuyển động đi về phía trái núi này.

Chàng đáp:

- Đó là Địa Linh và Lã cô nương.

Lúc này mối hận vô biên trong lòng chàng bỗng biến thành sát khí rùng rợn.

Tống Duy Bình nói:

- Phải rồi! Đúng là một nam một nữ.

Ngô Cương hỏi:

- Chúng ta cứ ngồi đây chờ họ chứ?

Tống Duy Bình nói:

- Xem chừng bọn họ sẽ lên núi này.

Ngô Cương nói:

- Thế là hoàng thiên có mắt.

Tống Duy Bình bỗng la lên:

- Lạ thiệt!...

Ngô Cương hỏi:

- Điều chi kỳ lạ?

90. Chương 90: Giữ Lời Hứa, Hào Kiệt Tha Kẻ Thù

Tống Duy Bình hỏi lại:

- Có phải hiền đệ bảo Lã cô nương bị hắc bắt đưa đi không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Tống Duy Bình nói:

- Nhưng lúc này y lại ngoan ngoãn đi theo hắc ...

Ngô Cương nói:

- Công lực y bị phế bỏ, không tự chủ được.

Tống Duy Bình nói:

- Không đúng. Y hành động mau lẹ dường như chưa mất hết công lực.

Ngô Cương nhìn kỹ lại nhận thấy lời nói của báỉ huynh quả đã không sai. Lã Thục Viên đi theo sau Địa Linh, hành động rất lạnh lợi.

Chàng đáp:

- Cái đó cũng chẳng có chi là lạ. Nàng nguyên là một phần tử của Võ minh. Sở dĩ Địa Linh bắt giữ nàng là vì mục đích đối phó với tiểu đệ. Dĩ nhiên hẳn đối với nàng không có ác ý.

Lúc này hai bóng người đã lên tới lưng chừng sườn núi.

Ngô Cương ngẫm nghĩ một lúc rồi nói:

- Đại ca! Lát nữa đại ca đừng ra mặt vội, phải chờ cơ hội mà hành động và đề phòng Địa Linh lại giở trò cũ.

Tổng Duy Bình đáp:

- Được rồi!

Hai người nín thở chờ đợi.

Chỉ trong nháy mắt Địa Linh và Lã Thục Viên đã lên đến đỉnh núi, Địa Linh cười ha hả nói:

- Bọn chúng đã đi xa rồi.

Lã Thục Viên buồn rầu đáp:

- Liệu đối phương có truy tung đến Thất Linh tiên cảnh không?

Địa Linh đáp:

- Hẳn chứ! Đó là mồ chôn họ ...

Ngô Cương không nhịn được nhaoi người đến trước mặt Địa Linh nghiêng rằng nói:

- Lã Khôn! Lão tới số rồi!

Địa Linh cùng Lã Thục Viên đồng thời bật tiếng la kinh ngạc:

- Ủi chà!

Ngô Cương xuất hiện đột ngột ngoài sự tiên liệu của hai người. Địa Linh càng lộ vẻ khùng khiếp hơn.

Ngô Cương nhớ lại vết bánh xe trước nên chàng rất lưu ý. Tay nắm chắc chuôi kiếm không để đối phương còn hành động trá ngụy gì được. Hai bên đứng cách nhau chỉ chừng sáu trượng, Ngô Cương lại ra tay rất mau lẹ mà kiếm thuật của chàng cực kỳ lợi hại. Địa Linh chẳng còn cơ hội nào để giở trò, Lã Thục Viên đứng cách Địa Linh tới một trượng.

Ngô Cương lại cất giọng hô:

- Lã Khôn, nộp mạng đi thôi!

Địa Linh kinh hãi lùi lại một bước.

Ngô Cương cũng tiến thêm một bước. Thanh Phụng kiếm giơ lên nhanh như chớp.

Chàng nói:

- Lã Khôn! Ta muốn chặt cây lão làm muôn đoạn, chẻ xương lão làm củi đun.

Mối hận độc của chàng lộ ra ngoài mặt khiến người trông thấy phải bỏ vía.

Lã Thục Viên run lên nói:

- Cương ca ca! Ca ca hãy nghe tiểu muội nói...

Ngô Cương không ngoảnh đầu lại, da mặt vẫn co rúm, mắt dường tóe lửa. Hơn nữa ban ngày bao nhiêu vết máu còn để lại trên khắp người chàng. Những tình trạng này đủ khiến cho kẻ hung tàn cũng phải kinh hồn táng đảm. Tưởng chừng lấy nước cả ba sông bốn bể cũng không thể dập tắt được lửa thù hận trong lòng chàng.

Soạt một tiếng! Thanh Phụng kiếm đã tra vào vỏ. Động tác này khiến ọi người khó hiểu.

Lã Thục Viên lại cất giọng gọi:

- Cương ca ca!

Ngô Cương chỉ ồ một tiếng chứ không nói gì. Cặp mắt chàng nhìn chăm chăm vào Địa Linh. Địa Linh bắt đầu run lên. Đây là biểu hiện hấn tức giận đến cực điểm.

Hai bàn tay Ngô Cương giơ lên nửa vời. Mười ngón tay chìa ra khoằm lại như móc câu, coi chẳng khác đôi cương trảo.

Chàng nói:

- Lã Khôn! Ta muốn dùng tay để xé người ra thành từng mảnh.

Địa Linh chuyển động cặp mắt ...

Giữa khoảng thời gian chớp nhoáng này, Ngô Cương xô tới nhanh đến độ không thể tưởng tượng được. Địa Linh chuyển mình vừa được một nửa liền bị hai tay Ngô Cương chụp lấy nắm giữ. Một tay chụp vào cánh tay bên hữu, còn một tay chụp xuống bả vai bên trái.

Tiếng rú thê thảm vang lên! Mười ngón tay của Ngô Cương đã bám vào thịt Địa Linh. Máu chảy ra, dưới ánh trắng biến thành màu đen, theo kẽ tay nhỏ xuống tong tong.

Úi chao! Một tiếng rú thê thảm, nhưng lại ở miệng Ngô Cương.

Ngô Cương lùi lại ba bước liền, người chàng lao đảo không đứng vững. Nguyên Địa Linh đưa hai cổ tay chàng đập mạnh vào tảng đá phía sau. Chân trái hấn vung lên đá, Ngô Cương đang lúc giận như người phát điên, không kịp đề phòng đối phương hạ thủ. Cả thượng bàn lẫn trung bàn chàng đều trúng đòn. Nếu công lực chàng không thâm hậu tất phải ngã rồi.

Địa Linh phản kích một chiêu đắc thủ, nhưng hấn cũng không có đảm lượng quay lại quyết đấu. Hấn băng mình trốn chạy ...

Ngô Cương quát lên:

- Đừng có nhúc nhích!

Hào quang lấp lánh! Tổng Duy Bình tay cầm kim kiếm giơ tay cản đường.

Địa Linh ngẩn người, la lên một tiếng kinh hoảng:

- Úi chao!

Hấn lại lọt vào tay Ngô Cương. Bóp một tiếng! Tiếp theo là tiếng rú thê thảm. Bàn tay cứng như sắt của Ngô Cương đã in vào sau lưng Địa Linh. Miệng hấn hộc máu tươi phun ra rất xa. Ngô Cương giữ lấy cổ tay mặt hấn. Hấn xoay mình lại, hai người thành thế đối diện.

Địa Linh mặt xám như tro tàn. Cặp mắt đầy vẻ sợ hãi.

Ngô Cương bật lên tràng cười hô hô. Mắt chàng muốn phun máu ra. Tiếng cười của chàng khiến người nghe phải ớn da gà. Bỗng có tiếng quát:

- Buông tha y ra!

Tiếng quát lạnh lạnh khiến cho Ngô Cương phải ngừng tiếng cười. Người phát ra tiếng quát chính là Lã Thục Viên.

Ngô Cương lấy làm lạ quay lại hỏi:

- Viên muội! Viên muội bảo sao?

Lã Thục Viên khóe mắt đầm lệ run lên nhắc lại:

- Tiểu muội bảo Cương ca ca buông tha y ra.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lã Thực Viên nói:

- Cương ca quên lời hứa ...

Ngô Cương ngắt lời:

- Lời hứa gì?

Lã Thực Viên đáp:

- Cương ca đã hứa với tiểu muội bất luận dưới tình trạng nào cũng không hạ sát vợ chồng người áo xám che mặt.

Ngô Cương toàn thân run bắn lên đáp:

- Khi đó tiểu huynh chưa biết rõ lai lịch hẳn.

Lã Thực Viên lớn tiếng:

- Ca ca định nuốt lời chẳng?

Ngô Cương da mặt co rúm lại. Chàng nghiêng răng ken két, cặp mắt lồi trố trố như muốn vọt ra ngoài.

Chàng có ăn lời được không? Chàng có thể tha kẻ thù chẳng đội trời chung được không?

Lã Thực Viên nước mắt dàn dụa nhỏ xuống đôi má lợt lạt. Miệng nàng cất tiếng thê thảm:

- Nếu ca ca giết y thì hãy giết tiểu muội trước đã!

Ngô Cương xúc động nói không nên lời.

Tổng Duy Bình đứng bên bây giờ mới lên tiếng:

- Lã cô nương! Chắc cô nương cũng hiểu cho đây là một việc không thể làm được vì y mang mối huyết hải thâm cừ.

Lã Thực Viên vẫn nhìn Ngô Cương chòng chọc hỏi:

- Ca ca nói đi! Lời của ca có đáng kể không?

Ngô Cương môi tím lại, hồi lâu mới cất tiếng hỏi:

- Viên muội! Sao Viên muội lại bức bách tiểu huynh như vậy?

Lã Thực Viên rất khích động đáp:

- Vì chính miệng ca ca đã hứa như vậy.

Ngô Cương toàn thân run bần bật. Lã Thực Viên đối với chàng có mối tình sâu tựa bể, ơn nặng tày non. Nếu nàng không hy sinh đến cả lòng trinh bạch vì chàng thì chàng cũng chết về tay Vạn tà thư sinh rồi còn đâu. Đến nay giả tử nàng muốn chàng chết, chàng quyết chẳng ngần ngừ. Nhưng liên quan đến mối huyết cừu năm trăm mạng người.

Chàng đau khổ nói:

- Viên muội! Viên muội muốn ta phé bỏ mối thù giết năm trăm mạng người ư?

Lã Thực Viên sắc mặt lợt lạt không còn chút huyết sắc, nghiêng hai hàm răng đáp:

- Tiểu muội chỉ hỏi ca ca có giữ lời hứa không?

Ngô Cương nói:

- Viên muội! Nếu Viên muội bảo lấy đầu tiểu huynh, thì tiểu huynh quyết chẳng nghĩ ngợi gì hai tay dâng ngay, nhưng ...

Lã Thực Viên ngắt lời:

- Tiểu muội không đòi thủ cấp của ca ca mà chỉ muốn ca ca giữ lời hứa.

- Viên muội quyết không thay đổi ý chí này ư?

Lã Thục Viên đáp:

- Trừ khi ca ca giết tiểu muội đi.

Ngô Cương hỏi:

- Viên muội kiên quyết như vậy hay sao?

Lã Thục Viên đáp:

- Đúng thế!

Ngô Cương lại hỏi:

- Tại sao Viên muội lại kiên quyết như vậy?

Lã Thục Viên đáp:

- Vì y là phụ thân của tiểu muội.

Ngô Cương sửng sốt:

- Y là phụ thân của Viên muội?

Chàng buông hai tay ra, lùi lại mấy bước, trợn mắt há miệng... Lã Thục Viên châu tuôn tầm tã. Nàng biết rõ tâm tình Ngô Cương nhưng nàng không làm sao được. Thực ra lúc này nàng đau khổ chẳng kém gì Ngô Cương. Ruột nàng cũng đứt từng khúc.

Tống Duy Bình hỏi xen vào:

- Lã cô nương! Thật thế ư?

Lã Thục Viên gật đầu đáp:

- Chẳng lẽ còn giả được sao?

Ngô Cương nhắm mắt lại, chàng đau khổ đến cùng cực nói:

- Viên muội! Tiểu huynh chịu rồi... nhưng chỉ một lần này thôi. Lần sau...

Lã Thục Viên cất giọng bi ai nói:

- Cương ca ca! Thế là đủ. Tiểu muội chết đi cũng rất cảm kích Cương ca đã thành toàn mối tình cốt nhục cho tiểu muội.

Ngô Cương trợn mắt lên lớn tiếng:

- Lã Khôn! Lão đi đi! Nhưng nhớ rằng lần sau mà chạm mặt tức là ngày lão phải trả nợ đó.

Địa Linh Lã Khôn nhìn Lã Thục Viên chăm chăm hỏi:

- Con nha đầu kia người tính sao bây giờ?

Lã Thục Viên đáp:

- Hải nhi không đi nữa.

Địa Linh hỏi:

- Người theo gã hay sao?

Lã Thục Viên đáp:

- Hải nhi thuận theo số mạng.

Địa Linh nói:

- Được rồi! Từ nay trở đi người đừng coi ta là phụ thân, ta cũng chẳng coi người là nữ nhi nữa.

Lã Thực Viên bật tiếng la thê thảm:

- Gia gia!

Rồi quỳ hai chân xuống.

Đệ Linh Lã Khôn xoay mình chạy xuống núi, chớp mắt đã mất hút.

Ngô Cương tiến lại đỡ Lã Thực Viên nói:

- Viên muội! Cách an bài của tạo hóa thật là tàn khốc!

Lúc này Lã Thực Viên lại bình tĩnh. Nàng móc tấm khăn lụa lau nước mắt, gỡ lại những món tóc tan loạn rồi ngơ ngác nhìn Ngô Cương hỏi:

- Cương ca ca! Xin ca ca tha thứ cho tiểu muội đã thỉnh cầu một điều quá đáng. Không hiểu gia mẫu cùng hai đứa em giờ sống chết ra sao?

Ngô Cương thở dài đáp:

- Lệnh đường bị tiểu huynh phé bỏ công lực. Xích Diệm Kim Cương lão tiền bối đã mở đường khai phóng và đưa ba mẹ con bà đi rồi.

Lã Thực Viên nói:

- Ủa! Tạ ơn trời đất! Cương ca ca! Mối ân tình này kiếp sau tiểu muội thời trả được.

Ngô Cương sững sốt hỏi:

- Viên muội!... Sao Viên muội lại nói thế?

Lã Thực Viên đáp:

- Cơ duyên giữa chúng ta đã hết từ đây.

Ngô Cương nói:

- Không! Viên muội! Chúng ta không thể rời nhau nữa, vĩnh viễn ở với nhau.

Lã Thực Viên đáp:

- Không được đâu.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Lã Thực Viên đáp:

- Trái tim tiểu muội đã chết lâu rồi chỉ còn lại cái xác mà thôi.

Ngô Cương cầm lấy tay nàng lắc mấy cái, chàng xúc động nói:

- Viên muội! Tiểu huynh thỉnh cầu Viên muội đừng nói thế.

Lã Thực Viên nở một nụ cười rất thê lương hỏi:

- Tiểu muội nói gì bây giờ?

Ngô Cương đáp:

- Chúng ta vĩnh viễn không rời nhau.

Lã Thực Viên nói:

- Nhưng ca ca! Tiểu muội thỏa mãn rồi và hiểu thấu mối tình trân quý của ca ca.

Ngô Cương gọi như người rên:

- Viên muội!...

Lã Thục Viên nói:

- Tiểu muội đi đây! Xin tha thứ cho tiểu muội không hẹn ngày tái hội.

Ngô Cương hỏi:

- Đi ư? Viên muội định đi đâu?

Lã Thục Viên đáp:

- Đến một nơi không có người!

Ngô Cương bất giác kêu rầm lên:

- Ta không cho Viên muội đi.

Lã Thục Viên kinh hãi nhìn Ngô Cương bằng cặp mắt sâu thẳm, nàng cất giọng lạnh như băng nói:

- Cương ca ca! Tiểu muội đã làm ngay từ lúc ban đầu nhưng không hối hận vì đó là số mạng.

Ngô Cương vẫn lớn tiếng:

- Số mạng! Số mạng là cái gì?

Lã Thục Viên đáp:

- Cương ca không thể bỏ chuyện báo thù mà song thân tiểu muội vẫn là song thân, thể là số mạng.

Ngô Cương toàn thân run bần bật.

Lã Thục Viên lại nói:

- Bây giờ hai bàn tay Cương ca có thể nhuộm máu của song thân tiểu muội.

Ngô Cương giật bắn người lên như bị ong châm. Tay chàng có nhuộm máu Địa Linh chàng cũng không hối hận vì chàng quyết không buông tha đối phương. Tay Địa Linh đã nhuộm đầy máu tươi bao nhiêu người cùng đệ tử bản môn chàng. Nhưng chàng nghĩ tới mình đã sát hại đệ tử vô tội Cái bang cùng người mà chàng vẫn kính phục là Thiết tâm thái tuế Hồ Phi thì máu trên tay chàng rửa không sạch được.

Ngô Cương chợt hiểu thấu mình cũng là một tội nhân, liệu chàng có thể mặt dày mà sống mãi để giữ nàng được không? Nhất định không được rồi.

Về mặt cùng giọng nói của Ngô Cương thay đổi hẳn. Chàng đáp:

- Viên muội! Tiểu muội nói đúng đó. Thôi Viên muội... đi đi.

Lã Thục Viên sững sốt nở một nụ cười thâm nói:

- Cương ca ca! Kiếp này đành vô duyên, xin chờ kiếp sau vậy. Tiểu muội... đi đây.

Nàng nói xong trở gót lao đảo cất bước...

Ngô Cương tan ruột nát gan, nhưng chàng không còn dũng khí để kêu nàng lại. Chàng đã tự thề kiếp này vĩnh viễn yêu nàng để đền đáp tấm lòng hy sinh của nàng trong muôn một. Chàng đã nghĩ trăm phương ngàn kế để cứu nàng. Thế mà lúc này nàng ra đi chàng không giữ lại. Cuộc đời thay đổi thật không biết đâu mà lường! Con người biến ảo như đám mây nổi trên trời, chỉ trong chớp mắt đã thay đổi đến thiên hình vạn trạng.

Trước mắt chàng như bao phủ một làn mây mù nhìn trong bóng sau lưng Lã Thục Viên mỗi lúc một mờ.

Đột nhiên Tổng Duy Bình bật tiếng la hoảng:

- Hiền đệ! Không được rồi...

Ngô Cương hỏi:

- Cái gì không được?

- Hiền đệ hãy coi kìa... Y..

Ngô Cương hỏi:

- Y làm sao?

Tổng Duy Bình áp ứng đáp:

- Y...y té nhào!

Ngô Cương chấn động tâm thần. Chàng đưa lên lau nước mắt làm mờ thị tuyến thì thấy Lã Thục Viên té xuống đồng loạn thạch ở ngoài năm trượng. Chàng không nghĩ nữa, bằng mình nhảy vồ tới ôm nàng lên để tựa vào lòng.

Tổng Duy Bình đồng thời cũng chạy tới nơi.

Lã Thục Viên sắc mặt lợt lạt đã biến thành màu hồng. Hai mắt nhắm nghiền. Hơi thở cấp bách.

Ngô Cương hoảng hốt la gọi:

- Viên muội! Viên muội! Viên muội làm sao thế?

Lã Thục Viên hé cặp mắt thất thần nhìn Ngô Cương một lúc rồi thều thào đáp:

- Cương ca ca! Tiểu muội...đi rồi... đi đến chỗ không người.

Chỗ không người là trở vào một thế giới này phải người chết rồi mới tới nơi được!

Ngô Cương hỏi bằng một giọng rất bi thảm:

- Viên muội! Sao Viên muội lại thế này?

Lã Thục Viên mặt càng đỏ hơn dường như trông chớp mắt nàng đã khôi phục lại được vẻ kiều diễm của người thiếu nữ ngày trước. Nhưng thanh âm rất yếu ớt, nàng đáp:

- Cương ca ca!... Tiểu muội... ngồi trong lòng Cương ca yên ổn ra đi. Thế này là... hạnh phúc lắm rồi!

Mỗi tiếng nói là một giọt máu khiến người nghe phải đứt từng khúc ruột. Tổng Duy Bình cũng không khỏi nao nao trong dạ.

Ngô Cương gằm lên như người điên:

- Viên muội! Viên muội không nên... kết thúc sinh mạng bằng cách này.

Lã Thục Viên trên môi thoáng lộ một nụ cười. Hai mắt từ từ nhắm lại.

Ngô Cương la gọi rất bi thảm:

- Viên muội! Viên muội không nên chết như thế này!

Tổng Duy Bình cúi xuống nhìn một lúc rồi nói:

- Hiền đệ! Y bị trúng độc.

Ngô Cương run lên hỏi:

- Trúng độc ư?

Tổng Duy Bình đáp:

- Đúng rồi! Lúc y trở gót đã uống thuốc kịch độc.

Trong bọn Thất Linh thì Hoa Linh chuyên nghề dùng độc. Lúc Ngô Cương ở Thất Linh tiên cảnh đã ném qua rồi. Còn các Linh khác cũng đều hiểu cả. Lã Thục Viên là con gái Địa Linh dĩ nhiên cũng hiểu ít nhiều nên nàng đem theo thuốc độc trong người để phòng khi kết thúc cuộc đời tàn tạ.

Ngô Cương lòng dạ rối bời run lên hỏi:

- Bây giờ làm thế nào?

Tổng Duy Bình đáp:

- Thử tìm trong mình y xem có thuốc giải không?

Ngô Cương như người nằm mơ tỉnh giấc, lập tức sờ soạn trong người nàng nhưng chẳng thấy chi hết. Chàng nói:

- Trong người nàng chẳng có chút gì!

Tổng Duy Bình áp ứng:

- Cái này...

Ngô Cương nói:

- Tiểu đệ đem y ra ngoài núi để tìm thuốc chữa.

Tổng Duy Bình ngắt lời:

- Không kịp đâu. Y chết trong giây lát.

Ngô Cương bàng hoàng hỏi:

- Chẳng lẽ... cứ ngồi đây nhìn nàng chờ cho đến chết?

Tổng Duy Bình bỗng la lên:

- À có rồi!

Ngô Cương sững sốt hỏi:

- Đại ca nghĩ được cách gì?

Tổng Duy Bình ngần ngừ hỏi lại:

- Hiền đệ chẳng có năng lực trị độc là gì?

Ngô Cương động tâm hỏi:

- Đại ca bảo sao?

Tổng Duy Bình lại hỏi:

- Hiền đệ có biết nguyên nhân chứ?

Ngô Cương ngập ngừng đáp:

- Cái đó... tiểu đệ chỉ biết lơ mơ chứ không rõ ràng.

Tổng Duy Bình nói:

- Năm trước hiền đệ trúng phải độc châm của Vạn Tà thư sinh Khúc Cửu Phong...

Ngô Cương bỗng la lên một tiếng quái gở, mặt đỏ như máu. Đó là một vụ suốt đời chàng không quên được. Vụ Lã Thực Viên vì cứu chàng mà hiến thân cho Vạn Tà thư sinh thì chàng còn quên làm sao được! Chàng đáp:

- Tiểu đệ nhớ rồi!

Tổng Duy Bình nói:

- Vong Ngã hòa thượng... À quên... lệnh tôn muốn giải độc cho hiền đệ đã dùng Hỏa Long châu và một vật chí bảo để giải độc. Lão nhân gia đem tam muội chân hỏa biến hóa vào trong người hiền đệ. Từ đó mọi chất độc không thể xâm nhập vào được nữa.

Ngô Cương la lên:

- À! Phải rồi! Đại ca tính thế nào?

Tổng Duy Bình đáp:

- Đây là... tiểu huynh trong lúc nhất thời nghĩ ra, chưa chắc đã có hiệu quả...

Ngô Cương giục:

- Đại ca thử nói nghe!

Tổng Duy Bình nói:

- Trong huyết dịch của hiền đệ nhất định có chất giải độc...

Ngô Cương kích động hỏi:

- Lấy máu của tiểu đệ để giải cứu cho nàng phải không?

Tổng Duy Bình dè dặt đáp:

- Tiểu huynh nghĩ vậy chưa biết có hiệu quả gì không...

Ngô Cương ngắt lời:

- Thì cứ thử coi. Đại ca!... Đại ca tính nên làm thế nào?

Tổng Duy Bình đáp:

- Hiền đệ lấy chút máu cho y uống.

Ngô Cương gật đầu khen phải.

91. Chương 91: Xuống Địa Cung Hào Kiệt Thăm Tình

Ngô Cương đưa cổ tay ra, một tay chàng dùng mũi kim kiếm của Tổng Duy Bình chích vào uyển mạch. Máu tươi chảy ra như suối. Chàng cạy miệng Lã Thục Viên ấu chảy vào.

Tổng Duy Bình chau mày, người gã run lên. Sau một lúc Ngô Cương sắc mặt lợt lạt. Lã Thục Viên vẫn không động tĩnh. Tổng Duy Bình không nói gì điểm huyết chỉ huyết cho Ngô Cương. Ngô Cương run lên hỏi:

- Thế là nghĩa làm sao?

Tổng Duy Bình lạnh lùng hỏi lại:

- Hiền đệ muốn cho ra hết máu để chết hay sao?

Ngô Cương thản nhiên đáp:

- Vì việc cứu nàng, tiểu đệ có phải chết cũng cam lòng.

Tổng Duy Bình hỏi:

- Nếu không cứu được y thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ chỉ hết sức mà làm.

Tổng Duy Bình ngắt lời:

- Hiền đệ đã hết sức rồi. Nếu quả có hiệu nghiệm thì bấy nhiêu là đủ. Bằng vô hiệu hiền đệ có hy sinh cũng vô ích.

Ngô Cương thờ người ra, cúi đầu xuống, vể mặt đầm châu. Lã Thục Viên nằm ở trong lòng không nhúc nhích, ruột gan chàng tưởng chừng đứt từng khúc, đành là đắm ngọc chìm hương vô phương cứu vãn. Hai hàng lệ nhỏ xuống mặt Lã Thục Viên.

Mảnh trăng đã xế về Tây, chiều xuống càng trông càng thê thảm.

Màu hồng trên mặt Lã Thục Viên đã giảm bớt, ngực nàng phập phồng, hơi thở thoi thóp.

Ngô Cương thấy vậy mừng quá reo lên:

- Có cơ cứu vãn được!

Tổng Duy Bình định thần nhìn lại cũng vui mừng nói:

- Tạ ơn trời Phật, y sống lại rồi.

Hai cặp mắt chăm chú nhìn Lã Thục Viên không chớp.

Sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần tra, Lã Thục Viên mở mắt ra. Mắt nàng đã có thần. Ngô Cương cất tiếng run run gọi:

- Viên muội! Viên muội!

Lã Thục Viên chuyển động cặp mắt, thều thào hỏi:

- Tại sao tiểu muội lại không chết?

Ngô Cương dịu dàng đáp:

- Viên muội sống rồi.

Giữa lúc ấy, hai bóng người xuất hiện như u linh quỷ mị. Ngô Cương ngẩng đầu nhìn lên bất giác bật tiếng la kinh ngạc.

Hai người đi với nhau hiển nhiên là Phạm đại nương và Hoa Linh. Hai người đi với nhau mà xuất hiện ở đây vào lúc này thật là một điều ra ngoài sự tiên liệu của mọi người.

Tổng Duy Bình nhìn Phạm đại nương thi lễ, miệng hô:

- Phạm tiên bối!

Phạm đại nương gật đầu, mục quang mục vẫn chăm chú nhìn Ngô Cương. Mục quang Ngô Cương bỗng chạm vào tia mắt Hoa Linh, lòng chàng nổi lên một mối tình khôn tả.

Hoa Linh vẫn tỏ ra bình tĩnh, yên lặng như nước mùa thu. Mục cúi xuống đưa tay ra nhẹ nhàng vuốt má Lã Thục Viên, cất giọng buồn rầu nói:

- Hài tử! Người là kẻ vô tội.

Lã Thục Viên bỗng ngồi bật dậy, mắt hạnh tròn xoe. Lâu lâu mới cất tiếng gọi:

- Lục di!

Rồi nước mắt tuôn ra tầm tã.

Ngô Cương đỡ Lã Thục Viên không đứng dậy được làm rất bẽn lèn.

Hoa Linh Quan Lãnh Sương đứng ngay người lên nói:

- Hài tử! Thế là người kẻ như đã chết một lần rồi.

Lã Thục Viên hỏi bằng một giọng bi ai:

- Lục di! Sao Lục di không để cho tiện nữ chết đi, còn cứu sống lại làm chi?

Hoa Linh đáp:

- Không phải ta cứu đâu?

Lã Thục Viên ngơ ngác hỏi:

- Không phải... Lục di ư?

Hoa Linh đáp:

- Y đã cứu người.

Mụ vừa nói vừa trở vào Ngô Cương!

Lã Thục Viên nhìn Ngô Cương bằng con mắt kinh ngạc hỏi:

- Y mà giải được chất kịch độc của Bách hoa hoàn ư?

Hoa Linh đáp:

- Người đã uống máu y.

Lã Thục Viên sửng sốt hỏi:

- Sao? Máu...

Hoa Linh ngắt lời:

- Phải rồi! Máu trong người y có chứa chất trị độc nên y có thể dùng máu trị cho người.

Lã Thục Viên xoay tay lại tát vào mặt Ngô Cương, lớn tiếng quát:

- Tại làm sao người không để cho ta giải thoát một cách yên tĩnh?

Ngô Cương mặt nóng bừng, chàng bị cái tát đột ngột mà chẳng hiểu ra làm sao?

Ba người tại trường thấy động tác bất ngờ của Lã Thục Viên đều lấy làm kinh ngạc. Lã Thục Viên lại ngã ngựa vào lòng Ngô Cương mà khóc thút thít, miệng nàng nói lảm nhảm:

- Cương ca ca! Ca ca làm hại tiểu muội rồi. Sao không để muội yên tâm giải thoát. Hỡi ơi! Tiểu muội còn sống ở thế gian làm sao được.

Ngô Cương ngập ngừng đáp:

- Viên muội sống lại mới phải.

Chàng nói tới đây trong lòng lại nổi lên một cảm giác khác lạ. Chàng tự hỏi:

- Mình muốn cho nàng sống lại, còn mình thì sao? Có thể mặt dày mà sống được chăng? Chính mình là kẻ nên chết.

Lã Thục Viên đột nhiên đứng phắt dậy, vì thể lực nàng chưa khôi phục nên người nàng lắc đảo mấy cái.

Ngô Cương cũng đứng dậy theo.

Lã Thục Viên đẩy về cương nghị nhìn Ngô Cương trầm giọng nói:

- Cương ca ca! Tiểu muội vẫn phải ra đi.

Ngô Cương hỏi:

- Đi ư?

Lã Thục Viên đáp:

- Phải rồi! Những mối ân tình của ca ca đối với tiểu muội đành để kiếp sau mới báo đáp được.

Ngô Cương nói:

- Viên muội đừng nói thế. Chính tiểu huynh mới không sao báo đền được mối ân tình của Viên muội trong muôn một.

Lã Thục Viên gạt đi:

- Thôi không nói chuyện được.

Ngô Cương chẳng thể chỉ nói chuyện nữa với Lã Thục Viên, chàng quay lại nhìn Phạm đại nương hỏi:

- Đại nương có điều chi dạy bảo?

Phạm đại nương lắc đầu đáp:

- Lão phu chỉ phụ trách việc an toàn cho Quan Lãnh Sương.

Ngô Cương đưa mắt nhìn Hoa Linh như để hỏi ý.

Hoa Linh bình tĩnh nói:

- Ta đang ở Hồ Ma, nhưng trong lòng xao xuyến không được yên tâm phải lặn vào giang hồ một lần tối hậu để thanh toán cho xong những chuyện nhân quả dở dang rồi mới chuẩn bị xuất gia đầu Phật, vĩnh viễn không trở lại chốn hồng trần nữa. Muốn vào chốn Không môn tâm phải bình tĩnh, nếu không thì khó lòng chứng quả Bồ đề. Ta tự biết mình tội nghiệt thâm trọng. Bây giờ ta hỏi ngươi một câu...

Ngô Cương ngắt lời:

- Xin nói ra!

Hoa Linh hỏi:

- Mọi cừu hận của ngươi đối với ta chắc chưa tiêu tan?

Ngô Cương trầm giọng một lúc rồi đáp:

- Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Hoa Linh nở nụ cười thê lương đáp:

- Vậy ngươi giết ta đi! Thế là công bằng!

Ngô Cương đáp:

- Không!

Hoa Linh hỏi:

- Tại sao vậy?

Ngô Cương đáp:

- Một ý niệm từ thiện có thể thành Phật. Lời huấn hối của gia phụ quả không lầm. Tôn giá đã hồi đầu, tại hạ tự nguyện tiêu giải hết mọi cừu hận.

Hoa Linh hơi lộ vẻ xúc động nói:

- Như vậy ta tạ ơn ngươi.

Ngô Cương đáp:

- Bất tất phải thế!

Hoa Linh quay lại bảo Lã Thực Viên:

- Hải tử! Ngươi hãy đi theo a đi!

Lã Thực Viên hỏi:

- Theo Lục di ư?

Hoa Linh đáp:

- Phải rồi! Hải tử! Mười năm ở chốn bụi hồng như một giấc mộng bao chuyện vui buồn khó nổi phân ly... người với ta cùng một số mạng. Đi thôi, đừng cố chấp nữa.

Ngô Cương lặng lẽ không nói gì. Bây giờ chàng nghĩ rằng nên để cho nàng quy ẩn là hay hơn hết.

Lã Thực Viên gật đầu, nàng ngó Ngô Cương cất giọng buồn buồn:

- Cương ca ca! Tiểu muội xin từ biệt. Từ nay góc biển bên trời. Ca ca... tự thận trọng.

Nàng nói xong lão đảo cất bước nắm lấy tay Hoa Linh, nước mắt dàn dụa trào ra.

Phạm đại nương lên tiếng:

- Đi thôi!

Mụ cất bước đi trước, Hoa Linh cùng Lã Thục Viên lật đật theo sau. Ngô Cương còn muốn nói nhưng chàng chỉ há miệng không thốt nên lời, chàng thấy có không biết bao nhiêu là lời rồi cảm thấy nói gì cũng bằng thừa.

Ba bóng người mất hút vào trong đêm tàn trăng lạnh.

Lã Thục Viên kiên quyết ra đi không ngoảnh đầu trở lại.

Một cảm giác hư không, trống rỗng xâm chiếm tâm hồn Ngô Cương. Chàng chép miệng thở dài, lẩm bẩm:

- Thế cũng xong! Cuộc đời kết thúc đều như vậy cả.

oOo

Phàn Thành cách sông Hán Thủy chẳng xa là mấy, có thể nhìn thấy được. Trời vừa quá Ngọ, hai chàng thiếu niên chẳng xứng đôi chút nào đi tới. Một chàng ăn mặc như khát cái, còn một chàng mặc áo nho sinh đáng điệu phong nhã.

Hai người này là Ngô Cương và Tống Duy Bình.

Ngô Cương nhìn nước sông chảy cuồn cuộn, bỗng mở miệng nói:

- Đại ca! Chúng ta sắp chia tay rồi.

Tống Duy Bình chau mày hỏi:

- Đã nói cùng đi một đường kia mà.

Ngô Cương đáp:

- Nhưng tiểu đệ chợt nhớ đến một việc...

Tống Duy Bình hỏi:

- Việc gì?

Ngô Cương đáp:

- Tiện đường đến bái yết U Linh phu nhân!

Tống Duy Bình hỏi:

- Sao? Hiền đệ định đến Địa cung ư?

Ngô Cương đáp:

- Phải rồi! Tiểu đệ có việc cần phải phúc đáp.

Tống Duy Bình còn có điều muốn nói nhưng chỉ “ồ” một tiếng rồi ngừng lại. Dĩ nhiên, Ngô Cương đã phát giác ra thái độ của gã liền hỏi:

- Đại ca còn có điều chi muốn nói phải không?

Tống Duy Bình ngập ngừng đáp:

- Cái đó... Nhưng thôi! Hiền đệ đi đi. Có một việc nhưng tiểu huynh đã hứa lời với người ta rồi, không thể tiết lộ được. Hiền đệ cứ tới nơi sẽ rõ.

Ngô Cương không muốn hỏi vặn. Từ đây tới Địa cung bất quá nửa ngày trời, chẳng còn bao lâu sẽ hiểu. Tính như vậy, chàng liền đáp:

- Tiểu đệ xin cáo từ.

Tống Duy Bình hỏi:

- Sau khi xong việc ở Địa cung hiền đệ sẽ đi đâu?

Ngô Cương đáp:

- Tiểu đệ đến Thất Linh tiên cảnh để thanh toán món nợ máu.

Tổng Duy Bình lại hỏi:

- Sau đó hiền đệ làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Chưa thể biết trước được!

Tổng Duy Bình nói:

- Hiền đệ hãy thận trọng. Mong chẳng bao lâu lại được gặp nhau.

Hai người búi ngùi từ biệt.

Ngô Cương qua sông Hán Thủy chạy tới Phàn Thành thì trời đã hoàng hôn. Chàng vào một tiểu điểm ở ngoài thành ăn uống xong ngồi chờ tối lâu mới ra đi. Vào khoảng hết canh hai, Ngô Cương lần mò trong khu mờ mả chập chùng hoang vắng.

Ánh trăng ảm đạm, làn hỏa lấp loáng như đom đóm khắp nơi.

Chàng đến đây lần thứ hai nhưng cảm giác lần này khác lần trước nhiều. Hơn một năm trời, chàng trải qua không biết bao nhiêu biến diễn bất giác sinh lòng cảm khái.

Chàng tự hỏi:

- Khi gặp U Linh phu nhân mình biết nói sao? Dĩ nhiên việc gì trải qua phu nhân biết rõ nhất là hành động đối với Võ Minh, Địa cung lại là một chủ lực. Nếu phu nhân nhắc tới đề nghị trước kia liên hôn thì mình nên thế nào?

Ngô Cương ruột rối như mớ bòng bong. Chàng còn đang ngẫm nghĩ thì một thanh âm lạnh như băng lọt vào tai:

- Phu nhân mời thiếu hiệp vào.

Ngô Cương không khỏi giật mình. Bỗng chàng nhìn thấy một bóng người thiết tha đứng ở trước mặt cách chừng một trượng. Hiển nhiên là tỷ nữ Tiểu Mai. Lần trước chàng xuống Địa cung đã được thị châu chực.

Ngô Cương cất tiếng gọi:

- Tiểu Mai!

Tiểu Mai lạnh lùng dạ một tiếng.

Ngô Cương nghe thanh âm đã sinh lòng ngờ vực, chàng nhìn ánh mắt biết thị ra chiều cừu hận, thì trong lòng không khỏi hồi hộp tự hỏi:

- Sao lại thế này? Phải chăng thị căm hận mình về việc cự hôn với công chúa U Linh?

Chàng liền cất tiếng hỏi:

- Tiểu Mai! Cô giận ta đó ư?

Tiểu Mai nghiêng răng đáp:

- Công tử là một kẻ hèn hạ. Ta muốn giết công tử.

Ngô Cương kinh hãi hỏi:

- Cô căm hận ta đến thế kia ư?

Tiểu Mai đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Tiểu Mai không đáp giục:

- Công tử hãy vào đi!

Dứt lời trở gót đi ngay.

Ngô Cương nở một nụ cười nhăn nhó. Đầu óc chàng nổi lên một thứ cảm giác khó tả, chàng lảng lảng đi theo Tiểu Mai. Hai người đi quanh tới đám mồ mả tới một ngôi mộ lớn cỏ xanh rậm rạp. Tiểu Mai ấn bàn tay vào tấm bia mộ, cửa mộ từ từ mở ra. Phía trong có một hàng bậc đá thoai thoải đi xuống. Tiểu Mai nói:

- Mời công tử vào!

Ngô Cương đáp:

- Nhờ cô dẫn đường cho.

Tiểu Mai nói:

- Tỳ tử xin thất lễ.

Thị theo bậc đá đi xuống trước. Đi chừng được năm trượng thì đến khu đất bằng, ánh châu xanh rờn khiến người ta có cảm giác đang đi vào tổ quỷ âm thầm.

Cách kiến tạo Địa cung này rất phức tạp. Nền đường chằng chịt như màng nhện. Chắc đây là một ngôi lăng tẩm của các vương công về trước nên công trình kiến tạo mới lớn lao khiến người ta coi như một thành tích vĩ đại. Dọc đường nhà đá chỉ chít những nhà cửa nhưng đều đóng kín mít và không thấy bóng người nào. Ánh sáng minh châu rực rỡ trong hoa cỏ mắt. Ngô Cương biết là đã vào đến trước U Linh bảo điện.

Tiểu Mai quay lại trợn mắt nhìn Ngô Cương rồi xoay mình về mé bên. Ngô Cương bên lên đứng trợn mắt ra đường trường.

Lần này cũng y như lần trước. Điện đường còn ở phía xa xa đã thấp thoáng thấy bóng tám đại đệ tử đứng thị lập. Có điều lần này chúng đều mặc áo trắng. Người đứng đầu bọn này là Vân Hương cất tiếng từ trong điện vọng ra:

- Phu nhân mời Ngô công tử lên điện!

Ngô Cương tâm thần rung động, nhưng chàng bình tĩnh lại ngay, vuốt tà áo cho thẳng thẩn rồi từ từ đi tới đại điện.

Vừa tới cửa điện, mắt chàng chạm ngay phải bức màn xanh.

U Linh phu nhân ngồi sau tấm màn này. Ngô Cương đảo mắt nhìn tám tên đại đệ tử bỗng cảm thấy có điều khác lạ. Cả tám tên đều lộ vẻ tức giận. Ngô Cương đánh bạo khoa chân bước vào điện, cung kính nhìn bức màn xanh thì lễ nói:

- Vãn bối là Ngô Cương xin tham kiến phu nhân.

Hồi lâu mới nghe thấy thanh âm rất lạnh lẽo của U Linh phu nhân từ sau bức màn đáp vọng ra:

- Miễn lễ!

Ngô Cương hỏi:

- Phu nhân mệnh giới đây ư?

U Linh phu nhân hỏi lại:

- Ô! Ngô Cương! Người xuống đây có việc chi?

Ngô Cương rất lầy lăm khó nghĩ. Chàng có tặc giạt mình khôn bẽ mở miệng. Hồi lâu mới nghiêm nghị đáp:

- Vãn bối mạo muội đến báo yết. Một là để khấu đầu bái tạ phu nhân đã có ơn đức thành toàn cho vãn bối từ trước đến nay...

U Linh phu nhân ngắt lời:

- Bất tất phải dài dòng. Còn điều thứ hai thì sao?

Ngô Cương đáp:

- Hai lần trước đã được phu nhân đề cập đến việc chung thân của công chúa...

Chàng chưa dứt lời, U Linh phu nhân đã hỏi ngay bằng giọng lạnh lẽo hơn:

- Làm sao?

Ngô Cương thở phào một cái trấn định tâm thần đáp:

- Những cuộc tao ngộ của văn bối chắc phu nhân đã biết rõ.

U Linh phu nhân chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

Ngô Cương nói tiếp:

- Sở dĩ văn bối...

U Linh phu nhân ngắt lời:

- Người bất tất phải nói thêm nữa. Văn Hương đâu?

Thủ tòa đệ tử là Văn Hương khom lưng đáp:

- Có đệ tử đây.

U Linh phu nhân nói:

- Người dẫn công tử đi yết kiến công chúa.

Văn Hương kính cẩn đáp:

- Xin tuân dụ.

Ngô Cương trong dạ bồn chồn không hiểu dụng ý của đối phương ra làm sao? Chàng tự nghĩ:

- Mình chưa nói hết lời mà phu nhân đã bảo đi yết kiến công chúa, phải chăng phu nhân hiểu lầm mình tới đây để thực hành hôn ước? Nếu vậy thì chuyện này xuống Địa cung đã hoàn toàn phải mục đích trái ngược.

Chàng nghĩ vậy vội khom lưng nói:

- Văn bối chưa hết lời...

U Linh phu nhân không cho chàng nói hết đã lên giọng nghiêm khắc hơn:

- Ta không cần nghe người nói hết lời.

Ngô Cương vẫn chưa chịu thôi lại lên tiếng:

- Nhưng...

U Linh phu nhân quát:

- Văn Hương! Dẫn y đi!

Ngô Cương trán toát mồ hôi, trong lòng cảm thấy khó chịu. Cử động của đối phương rõ ràng là uy hiếp. Việc hôn nhân của nam nữ đâu thể cưỡng bách?

Nhưng chàng xoay chuyển ý nghĩ tự nhủ:

“Ta đi ra mắt U Linh công chúa một phen cũng chẳng hề chi. Nếu nàng là một thiếu nữ hiếu lễ phải tất nghe lời giải thích của ta. Bằng không ta đã quyết ý thì ai làm gì được?”

Chàng tính vậy rồi không nói gì nữa.

Văn Hương cất giọng lạnh như băng:

- Mời Ngô công tử!

Ngô Cương đáp:

- Xin cô dẫn đường cho.

Vân Hương nói:

- Công tử hãy theo tiểu tỳ!

Ả nói xong cất bước ra ngoài cửa điện. Ngô Cương lẳng lặng nhìn vào tấm vải màn xanh thi lễ rồi trở gót theo sau Vân Hương.

Ra khỏi điện xuyên qua một cái cổng tò vò rồi đi vào con đường lát đá trắng.

Ngô Cương cảm thấy bầu không khí có điều khác lạ mà chàng không hiểu chỗ nào không ổn. Chàng chợt nhớ tới Tống Duy Bình đã nói dở câu... Vì đã có lời hứa không thể tiết lộ được, cứ tới nơi sẽ rõ...

Chàng tự hỏi:

“Tống Duy Bình đã hứa gì với Địa cung? Y không nói ra đó là chuyện gì!”

Chỉ trong chớp mắt, chàng đã tới một tiểu viện. Vân Hương tiến về gian nhà mé trên đã mở cửa sẵn.

Trong gian nhà này theo cách bố trí thì dường như là một gian thư trại.

Tiểu Mai mặt lạnh như tiền xuất hiện bên cửa. Khóe mắt nàng vẫn lộ vẻ cừu hận khiến Ngô Cương không khỏi xao xuyến trong lòng.

Vân Hương dừng bước ở ngoài cửa nói:

- Ngô công tử! Mời công tử tùy tiện.

Ngô Cương ngạc nhiên hỏi:

- Công chúa ở đây ư?

Vân Hương chỉ ậm ừ chứ không trả lời.

Ngô Cương lâm vào tình trạng tiến dở mà thoái cũng dở. Chàng nghĩ mình là một chàng trai lạ sao lại lần vào phòng khuê của thiếu nữ?

Chàng đưa mục quang lướt nhìn vào trong cửa thì thấy nào giá sách nào đồ cổ ngoạn. Đúng là thư phòng. Vì thấy ra thư phòng lòng chàng cũng giảm được vài phần hồi hộp. Chàng lại cất tiếng hỏi Tiểu Mai:

- Công chúa ở trong phòng này ư?

Tiểu Mai hững hờ đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương nói:

- Nhờ cô nương thông báo giùm.

Tiểu Mai đáp:

- Bất tất phải thế.

Ngô Cương nghe thị nói như lạc vào đám mây mù. Từ lúc chàng vào Địa cung thấy toàn những bộ mặt và nghe những lời nói khác thường.

Chàng tự hỏi:

“Không hiểu tại sao bữa nay mình tới Địa cung lại thấy bầu không khí thật khác lạ?”

Vân Hương đứng đằng sau chàng lạnh lùng nói thêm một câu:

- Ngô công tử! Còn do dự gì nữa?

92. Chương 92: Thương Người Quốc Sắc Anh Hùng Tự Vãn

Ngô Cương cảm thấy tức mình bước dài tiến về phía trước. Chàng đến bên cửa đóng dặc lên tiếng:

- Tại hạ là Ngô Cương vâng lệnh phu nhân đến yết kiến công chúa.

Dứt lời, chân chàng đã bước vào trong nhà. Nhưng lạ thay! Trong thư phòng trống rỗng, ngoài Tiểu Mai không còn người thứ hai nào nữa.

Ngô Cương ngừng đầu lên thì thấy áp vách về mé hữu có bày bàn thờ, đèn nến thấp sáng, khói hương nghi ngút. Trên vách treo bức đàn thanh vẽ một mỹ nhân đẹp như thiên tiên, dường như chàng đã quen biết.

Ngô Cương nhìn kỹ lại bất giác la lên một tiếng, lùi lại mấy bước, suýt nữa đụng vào giá sách.

Lúc này tâm thần chàng dường như bay ra khỏi xác thịt. Chân tay chàng tê dại. Trong tai chàng nổi lên những tiếng vo ve.

Người trong bức vẽ rõ ràng là nữ lang áo lục tên gọi Mộ Dung Uyển Nghi. Nét bút kỳ diệu trong như người thật. Nàng vẫn đẹp tươi như hoa và tựa hồ tách rời khỏi tấm giấy.

Ngô Cương miệng lắp bắp:

- Nàng... nàng chẳng phải là... Mộ Dung cô nương đấy ư?

Bỗng nghe có tiếng người đáp lại:

- Phải rồi! Chính là công chúa bản cung đó.

Một bóng người từ cửa ngách xuất hiện. Y chính là thị tỳ hầu hạ Mộ Dung Uyển Nghi tên gọi Tiểu Tuyết.

Ngô Cương đầu óc hôn mê la lên:

- Tiểu Tuyết cô nương.

Tiểu Tuyết mắt còn ẩn nỗi đau thương, bi phẫn, long lanh ngấn lệ. Da thịt trắng như tuyết thật đúng với cái tên Tiểu Tuyết.

Ngô Cương đưa mắt nhìn bức họa miệng lẩm bẩm:

- Mộ Dung cô nương đâu ngờ lại là U Linh công chúa. Thế mà ta không nghĩ đến.

Chàng chìm đắm vào giấc mộng kỳ ảo. Câu hỏi của chàng cũng ú ớ như người trong mộng.

Nguyên trước Ngô Cương đã đem lòng tưởng nhớ Mộ Dung Uyển Nghi từ trước hồi chàng định tình với Lã Thục Viên. Chàng vẫn ngấm ngầm mong được cùng với người đẹp sống chung đến thở bạc đầu.

Chàng tự hỏi:

- Vụ này là thế nào đây?? Hay là...

Ngô Cương không khỏi chấn động tâm thần, tỉnh táo lại cất tiếng hỏi:

- Tiểu Tuyết cô nương! Vụ này là thế nào đây?

Tiểu Tuyết nước mắt đầm đìa cất giọng thê lương đáp:

- Công chúa ngậm hờn mà mất.

Ngô Cương nghe câu này cơ hồ ngất đi. Hồi lâu chàng mới thốt ra lời:

- Công chúa lia khỏi cõi trần rồi ư?

Tiểu Mai thét lớn:

- Ngô công tử! Nếu công tử nhận lời hôn sự thì đâu đến nỗi xảy ra cuộc biến ngày nay?

Ngô Cương bàng hoàng tựa vào giá sách, nét mặt lợt lạt. Tư dung tuyệt thế của Mộ Dung Uyển Nghi lại hiện hiện trong đầu óc chàng. Bất giác chàng lẩm bẩm:

- Tạo vật ghen chi khách má hồng? Sao nàng không nói rõ thân phận trước? Nếu mình biết rõ thì hảo sự đã thành rồi.

Chàng chợt nhớ lại lần đầu tới đây Tiểu Mai có nói: “Công chúa là người rất hiếu thắng”. Phải rồi, nàng hiếu thắng vì lòng tự tôn. Nàng xuất hiện trên chốn giang hồ là hy vọng gây được mối cảm tình với chàng. Nàng không muốn chàng phải kết hôn vì áp lực.

Ngô Cương muốn khóc mà không còn nước mắt. Chàng cất giọng bi ai hỏi:

- Tiểu Mai cô nương! Công chúa mắc bệnh gì mà không chữa được?

Tiểu Mai mắt hạnh tròn xoe, nghiêng răng hỏi lại:

- Bệnh ư?

Ngô Cương run lên hỏi:

- Chẳng lẽ không mắc bệnh mà chết được người?

Tiểu Mai đáp:

- Công chúa bị người đả thương rồi không khỏi mà uống mạng.

Ngô Cương hỏi:

- Hung thủ là ai?

Tiểu Tuyết nhảy xổ lại trở vào mặt Ngô Cương nói:

- Là công tử!

Ngô Cương mặt mũi thất sắc khác nào bị sét đánh. Hồn vía lên mây, chàng tiến lên hai bước cất giọng run run hỏi:

- Là tại hạ ư?

Tiểu Tuyết phẫn hận cơ hồ ngất đi, đáp:

- Phải rồi! Chính công tử đã giết công chúa.

Ngô Cương hỏi:

- Vào ngày nào và ở đâu?

Tiểu Tuyết đáp:

- Trong Chiêu Thương khách sạn, miếu Hắc Long.

Ngô Cương hỏi:

- Phải chăng tại hạ vì mất hết bản tính mà gây nên việc này?

Tiểu Tuyết đáp:

- Chứ còn sao nữa?

Ngô Cương la lên một tiếng:

- Úi chao!

Mắt chàng tối sầm lại. Người chàng lão đảo cơ hồ muốn té.

Tiểu Tuyết và Tiểu Mai bật lên tiếng khóc.

Vân Hương đứng ngoài cửa cũng nức nở hoài.

Trong trường bão phủ một làn mù thăm mây sâu.

Ngô Cương tưởng chừng trời đất quay cuồng, hồn lìa khỏi xác. Người mà chàng sùng kính nhất là Thiết Tâm Thái Tuê Hồ đại thúc đã chết về tay chàng. Mấy đệ tử vô tội Cái Bang cũng chết về tay chàng. Nay

chàng lại phát giác ra con người tuyệt đại hồng nhan là Mộ Dung Uyển Nghi cũng vì chàng mà đắm ngọc chìm hương. Dù cho người ta hiểu căn nguyên lượng thứ cho chàng nhưng chính chàng chẳng thể nào tha thứ ỉnh được.

Tiểu Tuyết vừa khóc vừa nói:

- Ngô công tử! Tình thật mà nói thì không thể trách công tử được. Vì bọn tiểu tỳ quá yêu công chúa mà oán hận công tử đó thôi.

Ngô Cương thê thảm đáp:

- Tại hạ cũng tự oán hận mình.

Tiểu Tuyết nói:

- Chính thế! Mọi việc đều kết thúc trong mối hận...

- Tại hạ đã dắc tội với người chết lại thẹn với phu nhân.

Tiểu Tuyết buồn rầu nói:

- Phu nhân chỉ sinh hạ một mình công chúa. Nay phúc nhà đơn bạc nhất thiết thành không.

Ngô Cương ngừng đầu nhìn di dung của Mộ Dung Uyển Nghi, mắt chàng biến đổi mấy lần lần sau thành tro như tượng đá.

Thanh Phụng kiếm từ từ rút ra khỏi vỏ.

Tiểu Tuyết cùng Tiểu Mai đồng thời bật tiếng la hoảng:

- Ngô công tử!

Ngô Cương cảm ngang thanh kiếm găm lên như người điên:

- Ngô Cương! Mi còn mặt mũi nào mà sống ở thế gian nữa?

Tay kiếm chàng toan đâm vào cổ...

Bỗng có tiếng quát:

- Không được!

Tiếng quát chưa dứt, Ngô Cương cảm thấy tay kiếm tê chồn. Thanh Phụng kiếm thông xuống, chàng muốn giơ lên cũng không được nữa. Chàng đưa mắt nhìn sang mé bên thấy một thiếu phụ tướng mạo rất phong lưu không biết đứng đó từ lúc nào.

- Bà là ai?

Tiểu Tuyết, Tiểu Mai đứng cúi đầu rất nghiêm trang, không dám thở mạnh.

Thanh âm lạnh lẽo lại cất lên:

- Ngô Cương! Người định làm gì vậy?

Ngô Cương nghe thanh âm lại nhìn tướng mạo thấy không cân xứng nhưng chàng cũng biết là ai rồi., Liên cất tiếng hô:

- Phu nhân!

Chàng không ngờ U Linh phu nhân cũng là vợ vật tuyệt đạo. Chàng vẫn tưởng bà đã già lụ khụ hay ít ra cũng đến sáu chục tuổi rồi, không ngờ bà còn trẻ măng.

U Linh phu nhân cất giọng lạnh như băng hỏi:

- Người muốn được giải thoát chăng?

Ngô Cương thật là đau khổ đến cùng cực rên lên một tiếng rồi đáp:

- Sống đã không còn ý nghĩa gì thì chết đi còn hơn?

U Linh phu nhân nét mặt lạnh lùng như bao phủ một làn sương dày đặc. Bà hắng giọng luôn mấy tiếng rồi hỏi:

- Chết đi liệu có giải trừ được tội nghiệt không?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối không có đường nào chuộc tội nữa.

U Linh phu nhân hỏi:

- Người chết ở dưới chín suối mà còn bình thường có nguyện ý cho người làm như vậy không?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối đây chỉ tự mình biết không còn cách nào sống được nữa.

U Linh phu nhân hỏi:

- Những việc trên đời người đã làm xong cả chưa?

Câu nói này đã thức tỉnh Ngô Cương, kéo chàng ra khỏi nỗi đau khổ vô bờ bến. Thực ra chàng ân oán chưa xong, thủ phạm chưa trừ, đâu có thể nói đến chết một cách dễ dàng được. Chàng liền cúi đầu đáp:

- Lời giáo huấn của phu nhân thật quá! Văn bối còn việc lớn chưa xong.

U Linh phu nhân đột nhiên thở dài:

- Những biến cố này không ai liệu trước được. Chẳng thể oán trở cũng không nên trách người. Người không có tội mà y cũng không lầm lẫn, song cả hai đều lầm lỗi. Cả lão thân cũng không tránh khỏi.

Ngô Cương nghiêng rằng nói:

- Bao nhiêu tội nghiệt đều ở một mình văn bối. Dù muôn thác cũng không đủ chuộc tội.

U Linh phu nhân nói:

- Bất luận lỗi ở ai nhưng thực sự đã không thể văn hồi. Người chết là hết cả. Hỡi ôi...

Tiếng thở dài của phu nhân tỏ rõ lòng bi ai của người từ mẫu mất con nhưng theo số mệnh.

Ngô Cương cảm thấy tim gan mình như bị xé nát.

U Linh phu nhân buồn rầu nói tiếp:

- Võ minh đã tan tành. Kiếp số Võ lâm Trung nguyên đã mãn hạn. Người đã chết kể như hy sinh cho võ đạo.

Ngô Cương lẳng lặng không nói gì mà chàng cũng không biết nói thế nào cho được. Tạm thời chàng phải bỏ ý chí quyết tử vì còn phải theo bước đường trả thù sau chót.

U Linh phu nhân vừa xoay mình vừa nói:

- Tiểu Tuyết! Người châu chực hầu hạ công tử nghe!

Ngô Cương tra kiếm vào vỏ, cất giọng thê lương đáp:

- Phu nhân! Văn bối xin cáo từ ngay bây giờ.

U Linh phu nhân hỏi:

- Người định đi ngay ư?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối không thể bỏ lỡ cơ hội để hung thủ lọt lưới.

U Linh phu nhân hỏi:

- Người định đi đâu?

Ngô Cương đáp:

- Văn bối đến Thất Linh tiên cảnh ở núi Phục Ngưu.

U Linh phu nhân nói:

- Thôi được! Người đi đi! Văn Hương! Người đưa công tử ra khỏi cung.

Văn Hương khom lưng đáp:

- Xin tuân dụ.

Ngô Cương quỳ hai gối xuống thi hành đại lễ nói:

- Văn bối xin khấu đầu từ tạ.

U Linh phu nhân nói:

- Bất tất phải thi hành đại lễ.

Ngô Cương lạy rồi đứng dậy theo sau Văn Hương. Chàng bâng hoàng bước đi ra ngoài, không có đủ dũng khí để nhìn lại bức họa thêm một lần nữa. Chàng sợ mình không chịu đựng nổi nỗi đau thương.

Ngô Cương ra khỏi Địa Cung coi bóng trăng vào khoảng canh tư.

Trong một địa cảnh tượng âm thầm thăm đậm. Tâm trạng Ngô Cương lúc này cũng giống thế.

Văn Hương lạnh lùng nói:

- Ngô công tử! Phu nhân là người hàm dưỡng đến cực đoan, những nỗi bi ai người thường không chịu nổi mà phu nhân vẫn giấu tận đáy lòng.

Ngô Cương buồn rầu nói:

- Tại hạ cũng hiểu thế.

Văn Hương ngập ngừng:

- Công chúa...

Ngô Cương hỏi:

- Làm sao?

Văn Hương đáp:

- Công chúa bị công tử đánh trọng thương, đi suốt đêm về cung nhận ra tâm mạch đã bị đứt hết không còn cách nào vẫn hồi được. Lúc công chúa sắp tắt hơi vẫn...

Ngô Cương không nhìn được, nước mắt trào ra cất giọng bi thương hỏi:

- Nàng... bảo sao?

Văn Hương ghen ngào đáp:

- Công chúa kêu tên công tử. Y... không trách công tử... mà vẫn thiết tha yêu công tử.

Ngô Cương ngửa mặt lên trời nói:

- Đáng giận thay mối tình đó, kiếp này không thể đền được! Nếu người chết rồi còn có linh hồn thì nhất định tại hạ phải kiếm nàng.

Văn Hương lại ngập ngừng:

- Nhưng...

Ngô Cương hỏi:

- Nhưng làm sao?

Vân Hương đáp:

- Công tử còn yêu một cô gái khác.

Ngô Cương toàn thân run lên bần bật, chàng biết Vân Hương nói đây là Lã Thục Viên. Cái đó chỉ đáng trách số mạng an bài rất tàn khốc. Giả tử Mộ Dung Uyển Nghi mà tiết lộ thân thế từ trước thì chàng đã không tiếp nhận mối tình của Lã Thục Viên mà tẩm bi kịch này không đến nỗi xảy ra.

Chàng tự hỏi:

- Tình nghĩa của Lã Thục Viên và sự hy sinh của nàng đối với mình có thể mật sát được không? Ta đã báo đền nàng được gì chưa?

Chàng nghĩ vậy rồi nghiêng răng đáp:

- Phải rồi! Tại hạ không phủ nhận điều đó.

Vân Hương hỏi:

- Công tử có biết ý kiến của công chúa thế nào không?

Ngô Cương đáp:

- Tại hạ biết rồi. Nhưng nhất thiết mọi việc đều do định mệnh chứ không phải người muốn mà được.

Vân Hương hỏi:

- Bây giờ công tử còn quyến luyến cô gái kia nữa không?

Ngô Cương đau khổ đáp:

- Tại hạ không thể quên y được.

Vân Hương hỏi:

- Thế ra lúc nãy ở trước linh sàng công chúa, công tử định tự vẫn chỉ là một hành vi đóng kịch chăng?

Ngô Cương run lên đáp:

- Vân Hương! Cô không thể vũ nhục tại hạ được.

Vân Hương nói:

- Nhưng công tử thừa nhận trong lòng vẫn còn...

Ngô Cương ngắt lời:

- Mọi chuyện đều đã qua, mọi việc đều kết thúc.

Vân Hương nói:

- Không phải.

Ngô Cương hỏi:

- Sao lại không phải?

Vân Hương đáp:

- Trong lòng người vẫn còn lưu lại mối bi thương vĩnh viễn không kết thúc được.

Ngô Cương nói:

- Phải rồi! Cái đó... vĩnh viễn không kết thúc.

Vân Hương hỏi:

- Công tử còn trở lại đây nữa không?

Ngô Cương ngẩn người ra một chút rồi đáp:

- Nếu tại hạ còn sống sẽ trở lại.

- Vậy xin công tử tùy tiện.

Ngô Cương nói:

- Vân Hương! Xin cô phúc bẩm phu nhân là tại hạ vĩnh viễn hối hận trong lòng...

Vân Hương nói:

- Được rồi! Tiểu tỳ sẽ chuyển đạt.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ xin cáo từ.

Hai người thì lễ rồi, Ngô Cương loạng choạng bước ra ngoài khu mồ mả. Lòng chàng tan nát khiến chàng cất bước khó khăn. Hai chân tựa hồ đeo sức nặng ngàn cân. Đầu óc chàng mê man, chàng không dám nghĩ gì nữa nên lủi thủi cất bước. Bầu trời bao la mà chàng lại tưởng chừng như người bị thế nhân ruồng bỏ không còn chỗ để dung thân.

Ngô Cương bước lên đường lớn thì bóng trăng đã xế về Tây soi bóng người chàng dài lê thê trên mặt đất trông lại càng buồn bã, cô đơn. Đối cảnh sinh tình, Ngô Cương nhớ lại ngày trước vào sơn động lánh nạn rồi được Huyết Y nghe như mới hôm qua. Bao nhiêu diễn biến kỳ thấp thoáng như một giấc mộng.

Lúc này Ngô Cương vẫn chẳng khác người còn đang nằm mơ. Giấc mộng đã hầu tàn nhưng người chưa tỉnh còn phải làm một việc cuối cùng.

Chàng cất bước đi... đi mãi...

Trời sáng rồi. Trên đường đã có người qua lại, ai cũng nhìn chàng bằng con mắt ngạc nhiên. Vầng thái dương lên cao soi ấm áp thân chàng, nhưng lòng chàng vẫn lạnh như băng.

Ngô Cương còn đang bước bỗng sau lưng có thanh âm khàn khàn cất lên:

- Ngô thiếu hiệp hãy dừng bước.

Ngô Cương nghe tiếng hô hoán như người trong mộng chàng tỉnh giấc. Chàng quay đầu lại nhìn thấy một lão cái đầu tóc bạc phơ đứng sững trước mặt, người này lạ nhất sao lại kêu chàng rõ ràng là Ngô thiếu hiệp?

Lúc này Ngô Cương lòng lạnh như tro tàn, thần trí băng khuâng, chàng cất giọng lãnh lẽo hỏi:

- Các hạ là ai?

Lão cái cười toét miệng đáp:

- Người ta kêu lão hóa là Vong Mạng truy hồn.

Ngô Cương hỏi:

- Sao Vong Mạng truy hồn ư?

Lão cái đáp:

- Phải rồi!

Ngô Cương lại hỏi:

- Sao các hạ biết rõ lai lịch tại hạ?

Lão cái đáp:

- Thanh danh của tiểu hiệp ai cũng biết hết. Lão hóa tử qua lại giang hồ sao lại không rõ.

Ngô Cương lại hỏi:

- Các hạ có điều chi dạy bảo?

Lão cái đáp:

- Lão hóa tử vâng lệnh theo rước thiếu hiệp.

Ngô Cương chấn động tâm thần, dương cặp lông mày lên hỏi:

- Các hạ vâng lệnh ai?

Lão Cái đáp:

- Lão hóa tử vâng lệnh tiểu trưởng lão tề bang.

Ngô Cương nghe lão nói nghe lệnh minh huynh Tống Duy Bình liền dịu giọng hỏi:

- Các hạ làm gì tại quý bang?

Lão Cái đáp:

- Lão hóa tử là Ngũ kết tuần sát tổng giám.

Ngô Cương ủa lên một tiếng.

Theo quy củ Cái Bang thì lục kết sáu nút là trưởng lão, ngũ kết có địa vị ngang hàng với tổng hương chủ. Vậy lão tự xưng là Vong Mạng truy hồn này địa vị không phải là thấp kém.

Ngô Cương liền nói:

- Tại hạ đã thất kính.

Vong Mạng truy hồn nói:

- Thiếu hiệp dạy quá lời. Lão cái được đến gần thiếu hiệp là một điều rất vinh hạnh!

Ngô Cương hỏi:

- Các hạ vâng lệnh dụ theo tại hạ có việc gì?

Vong Mạng truy hồn đáp:

- Tiểu trưởng lão xin thiếu hiệp tạm thời giữ hành tung bí mật để chờ đợi y đến tương hội.

Ngô Cương hỏi:

- Sao lại phải giữ hành tung bí mật?

Vong Mạng truy hồn đáp:

- Tiểu trưởng lão đã phát giác ra có người theo dõi thiếu hiệp đang đi đường này. Muốn cho đối phương khỏi văn phong lẫn tránh nên xin thiếu hiệp đừng công khai lộ diện.

Ngô Cương sững sốt hỏi:

- Y có nói đối phương là ai không?

Vong Mạng truy hồn đáp:

- Có

Ngô Cương hỏi:

- Ai vậy?

Vong Mạng truy hồn đáp:

- Địa Linh Lã Khôn.

Ngô Cương ủa lên một tiếng. Bầu móng nóng lại sủi sùng sục trong huyết quản, chàng run lên hỏi:

- Y còn nói gì nữa không?

Vong Mạng truy hồn đáp:

- Không! Người chỉ bảo sớm muộn gì bữa nay cũng tới.

Ngô Cương hỏi:

- Tại hạ chờ y ở đâu?

Vong Mạng truy hồn đáp:

- Xin thiếu hiệp đi theo lão hóa tử.

Ngô Cương liền đi theo lão những cách một quãng xa ra. Đi chừng hơn dặm nữa thì rẽ vào con đường nhỏ hoang vắng. Chẳng bao lâu đã đến trước một tòa phá miếu. Tòa phá miếu này tường vách xiêu vẹo tồi tàn, xem chừng đã lâu không ai hương khói.

Ngô Cương hỏi:

- Chờ ở đây phải không?

Vong Mạng truy hồn đáp:

- Phải rồi! Tiểu trưởng lão căn dặn chờ ở đây. Chúng ta hãy vào đi.

Trong miếu đầy màng nhện, bụi cát ngập đến mắt cá. Cỏ cao ngập đầu người. Thật là một cảnh hoang lương.

Vào tới hành lang, lão Cái nói:

- Thiếu hiệp tạm ngồi chờ đây. Lão ở đây đi kiếm chút gì ăn uống.

Ngô Cương cảm thấy đói bụng. Chuyện báo thù còn để lại được nhưng cơm ăn là việc cần kíp, chàng gật đầu đáp:

- Cảm phiền các hạ.

Lão Cái cười nói:

- Thiếu hiệp là bạn thân với tiểu trưởng lão, vậy lão hóa tử cung ứng là việc bổn phận.

Dứt lời lão trở lại đi luôn.

Ngô Cương ngồi xuống đất. Lòng chàng rất cảm kích minh huynh. Nếu Tống Duy Bình không phát giác ra hành tung Địa Linh sai người đến báo thì chuyến này mình đến Thất Linh tiên cảnh phải một phen mệt sắc vô ích, không chừng kẻ thù còn cao chạy xa bay muốn trả thù được còn tốn lắm công phu.

Chàng ngồi yên tĩnh thì bao nhiêu những màn kịch bi thảm lại hiện lên trong tâm hồn khiến chàng tựa hồ rớt vào bể khổ. Đầu óc chàng dường như bị rất nhiều răn cản.

93. Chương 93: Ai Ngờ Lão Cái Lại Là Cừu Nhân

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, những bước chân dồn dập kéo Ngô Cương ra ngoài sự đau khổ. Bỗng thấy lão Cái tay mặt xách giỏ tre, tay trái cắp hũ rượu, cười khà khà đi vào hành lang nói:

- Chắc thiếu hiệp phải chờ quá rồi!

Ngô Cương nói:

- Các hạ phải một phen khó nhọc.

Lão hóa tử đặt hũ rượu và chiếc giỏ tre xuống, lão cầm chổi quét sạch một chỗ rồi giải chiếu ngồi vào. Lão mở giỏ bày ra một con gà quay, một gói thịt ướp, một mớ bánh bao và hai đôi dưa, hai cái chén.

Lão bày đồ xong nhìn Ngô Cương vẫy tay nói:

- Thiếu hiệp! Mời thiếu hiệp lại đây.

Lão hóa tử mở hũ ra. Mùi rượu thơm ngào ngạt xông lên mũi.

Ngô Cương nuốt nước miếng nghĩ bụng:

- Hôm nay mình phải no say một bữa.

Lão hóa tử rót rượu vào đầy hai chén rồi cười ha hả nói:

- Thiếu hiệp! Có rượu ta hãy uống cho say! Nào mới thiếu hiệp.

Lão ngửa cổ lên đổ chén rượu vào miệng uống ừng ực xong đưa lên tay chùi mép rồi lại cười ha hả.

Ngô Cương nâng chén rượu lên đưa gần vào miệng...

Đột nhiên chàng phát giác ra rượu có màu khác lạ mà hương vị cũng không giống rượu thường. Chàng liền dừng lại không uống, đặt chén xuống.

Lão hóa tử ngạc nhiên hỏi:

- Sao thiếu hiệp không uống?

Ngô Cương sợ lão không vui nhưng chưa hết mối nghi ngờ. Chàng làm bộ tự nhiên hỏi:

- Rượu này là rượu gì?

Lão hóa tử đáp:

- Đây là Nữ nhi tửu chôn ở dưới hầm, còn ngon hơn những rượu Thiệu Hưng.

Ngô Cương hỏi:

- Nữ nhi tửu ư?

Lão hóa tử đáp:

- Đúng rồi.

Ngô Cương nói:

- Tại hạ nghe nói Nữ nhi tửu không bán ra ngoài. Người ta chôn dấu để chờ ngày con gái đi lấy chồng mới đào lên dùng vào tiệc cưới. Những thứ Hoa đàm, Đại tịch bán ở ngoài chợ cũng dùng tạm được...

Lão hóa tử ngắt lời:

- Ha ha! Không ngờ thiếu hiệp cũng sành nghề uống rượu đến thế. Đúng là bạn tri âm của lão tử. Thiếu hiệp nói đúng lắm! Những người trong làng cất Nữ nhi tửu không bán ra, nhưng ở đây lại chuyên cất thứ rượu này để bán.

Dứt lời, lão lại rót đầy chén nữa uống một hơi cạn sạch. Cách uống rượu của lão khiến người ta phải thèm thuồng.

Ngô Cương thấy đối phương uống một cách khoái trá, không tiện nói gì nữa. Vả lại người ta mua rượu đãi mình, nếu mình quá đa nghi thì xấu mặt cả đến mình huynh.

Chàng nghĩ vậy, toan nâng chung lên uống...

Bỗng một chàng cười hô hô nổi lên. Tiếng cười như xé lụa vọng lại làm chấn động màng tai, cơ hồ thủng cả màng nhĩ.

Ngô Cương ngăm ngăm kinh hãi tự hỏi:

- Sao lão quái vật kia cũng đến? Phải chăng mình huynh ta có mời cả lão.

Lão hóa tử cũng giật mình kinh hãi ngẩng đầu lên hỏi:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp có biết người tới đó là ai không?

Ngô Cương đáp:

- Lão là Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ.

Lão hóa tử hỏi lại:

- Có đúng lão quái vật đó không?

Ngô Cương đáp:

- Chắc không lầm đâu, vì tiếng cười của lão đặc biệt khác đời.

Lão hóa tử nói:

- Mặc kệ lão, chúng ta cứ uống đi.

Lão hóa tử vừa dứt lời thì một bóng người nhỏ bé gầy nhom đã băng mình đến trước thềm.

Ngô Cương đứng dậy vái chào nói:

- Đỗ tiền bối lâu nay vẫn mạnh giỏi chứ?

Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ cười hề hề đáp:

- Vẫn khá lắm.

Miệng lão nói, chân lão đã bước lên hành lang. Lão tắc miệng nói tiếp:

- Rượu ngon nhắm tốt. Khẩu phúc của lão phu khá lắm. Tiểu tử! Ngồi xuống đi!

Rồi lão cũng ngồi xuống chiếu đánh “bình” một tiếng.

Ngô Cương ngồi vào nguyên vị. Thế là ba người ngồi thành hình Phẩm. Ngô Cương cầm chén rượu của chàng đặt sang trước mặt Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ. Cả bát đĩa cũng đưa qua luôn. Chàng nói:

- Tiền bối! Văn bối vừa ngồi chưa kịp dùng qua.

Vô Sự Sinh Phỉ nói:

-Ồ! Người chưa uống càng hay!

Câu nói của lão cao thâm khôn lường!

Lão hóa tử trợn mắt lên nhìn nhưng không nói gì.

Ngô Cương mau mắn giới thiệu:

- Vị này là Tuần sát tổng giám Cái Bang, ngoại hiệu là Vong Mạng truy hồn.

Vô Sự Sinh Phỉ dương cặp mắt đỏ như lửa nhìn lão hóa tử đáp:

- Đỗ mõ chưa nghe qua.

Lão hóa tử cười lạt nói:

- Các hạ kiêu ngạo lắm!

Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ lại nguyền lão hóa tử một cái rồi nói:

- Coi lạ mặt gớm!

Lão hóa tử nói:

- Thì lão cũng vậy!

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Sao Cái bang lại lôi ra lão tuần sát tổng giám này?

Lão hóa tử đáp:

- Đỗ huynh chẳng lẽ lại quen hết cả bao nhiêu hóa tử trong thiên hạ?

Vô Sự Sinh Phỉ nói:

- Bọn tiểu hóa tử dĩ nhiên là nhiều như lợn con, nhưng lão hóa tử từ bốn nút trở lên thì không có mấy...

Lão hóa tử ngắt lời:

- Các hạ nói thế là có ý gì?

Ngô Cương nghĩ đến lão hóa tử này vâng lệnh minh huynh Tổng Duy Bình đến đón chàng, không nên để hai bên có chuyện xích mích. Chàng liền xen vào:

- Đồ tiền bối! Tuần sát tổng giám đây là người đưa tin của trưởng lão Tổng Duy Bình.

Vô Sự Sinh Phỉ ồ lên một tiếng.

Ngô Cương lại nói:

- Mời lão tiền bối xơi rượu đi.

Vô Sự Sinh Phỉ trợn mắt lên hỏi:

- Tiểu tử! Người bảo thế là có ý gì?

Ngô Cương ngạc nhiên ngắt lời:

- Văn bối mời tiền bối uống rượu!

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Lão phu uống rượu vào rồi say không dậy được thì sao?

Lão hóa tử tức giận nói:

- Lão Đồ kia! Đừng có lên mặt hách dịch với lão hóa tử này nữa. Muốn uống thì cứ việc uống, không uống thì cứ việc tùy tiện.

Vô Sự Sinh Phỉ chẳng những không tức giận mà còn lại cười nói:

- Uống! Uống! Lão thích rượu hơn cả tính mạng.

Lão quay sang Ngô Cương nói tiếp:

- Tiểu tử! Người không học lão phu vì người còn trẻ tuổi tính mạng quan hệ hơn. Còn lão phu như ngọn đèn trước gió bề nào cũng đi vào quan tài.

Dứt lời lão nâng chén rượu lên uống một hơi hết sạch rồi thò tay bốc một miếng thịt ướp mà nhét vào miệng nhai ngấu nghiến.

Lão hóa tử đẩy chén rượu đến trước mặt sang chỗ Ngô Cương nói:

- Thiếu hiệp uống chén này đi!

Ngô Cương nói:

- Không được!

Lão hóa tử hỏi:

- Sợ giờ bắn tay sao?

Ngô Cương thấy mặt nóng bừng bừng đành đưa tay ra cầm lấy chén rượu.

- Tiểu tử người cỡ rượu là hơn.

Ngô Cương ngăn người ra không hiểu lão quái vật này phải chứng điên khùng hay sao?

Vô Sự Sinh Phỉ nhìn lão hóa tử nhe răng nói:

- Đã thích kết bạn thì đừng đau lòng. Lão phu phải uống đến mười hũ mới say được.

Dứt lời lão chụp lấy hũ rượu ghé miệng vào bình mà uống ừng ực. Lão hóa tử trợn mắt lên, sát khí đằng đằng. Vô Sự Sinh Phi lơ đi như không nhìn thấy, chỉ trong khoảnh khắc lão uống hết sạch hũ rượu gần hai chục cân rồi liệng hũ ra sân đánh “chát” một tiếng.

Rồi lão hô:

- Say rồi!

Vô Sự Sinh Phi nằm lăn ra đó.

Ngô Cương lắc đầu nói:

- Uống làm chi mà khổ vậy?

Lão hóa tử cũng nói:

- Hấn làm mình cũng cụt hứng luôn.

Lão nguyệt Vô Sự Sinh Phi một cái rồi chụp lấy chén rượu Vô Sự Sinh Phi còn để đó đưa cho Ngô Cương giục:

- Thiếu hiệp! Thiếu hiệp! Thiếu hiệp uống đi! Tiểu trưởng lão sắp đến nơi rồi đó.

Ngô Cương thấy Vô Sự Sinh Phi quấy nhiễu một cách vô lý chàng không khỏi ân hận. Còn nữa chung rượu, chàng không muốn uống nhưng chẳng lẽ lại khước từ tấm thịnh tình của lão hóa tử, nên chàng liền đón lấy.

Choang một tiếng! Chung rượu tuột tay văng vào cột miếu vỡ tan tành.

Vô Sự Sinh Phi ngồi bật dậy như quỷ nhập tràng, miệng nói:

- Tiểu tử! Lão phu bảo ngươi kiêng rượu mà ngươi vẫn chẳng biết sống chết là gì.

Ngô Cương giở khóc giở cười nhăn mặt hỏi:

- Tiền bối say rồi phải không?

Vô Sự Sinh Phi quắc mắt lên đáp:

- Lão phu mà say thật thì vĩnh viễn không tỉnh lại nữa.

Ngô Cương hỏi:

- Tại sao vậy?

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Vì có người muốn hạ sát ngươi!

Lão hóa tử đột nhiên đứng bật dậy như cái lò so quát hỏi:

- Vô Sự Sinh Phi! Ngươi...

Vô Sự Sinh Phi cũng nhảy lên ngắt lời:

- Trong mắt bọn quang côn không dính hạt cát nào đâu! Cái bang làm gì có nhân vật như lão?

Lão hóa tử lùi lại một bước tức giận quát hỏi:

- Họ Đồ kia! Ngươi muốn chết chẳng?

- Kẻ muốn chết là ngươi!

Vô Sự Sinh Phi tuy hay can thiệp vào việc của người ta nhưng thực ra lão không phải bói việc. Ngô Cương biết rõ điểm đó, chàng hiểu là trong vụ này tất có điều rất quái ngoáy. Chàng liền đứng dậy.

Lão hóa tử vung tay lên miệng ra một nắm mù độc vào mặt Vô Sự Sinh Phi. Đồng thời một luồng hơi trắng cũng từ trong miệng Vô Sự Sinh Phi ra bay thẳng vào mặt lão hóa tử. Chỉ trong chớp mắt mùi hương tỏa ra bốn phía. Nguyên hũ rượu lão vừa uống vào rồi bây giờ lại phun ra.

Biến diễn này thật không ai ngờ tới.

Rượu uống vào rồi mà dùng kinh lực phun ra thế thì mạnh vô cùng.

Lão hóa tử la lên một tiếng:

- Chao ôi!

Mắt lão không mở được phải lạng người sang bên để tránh tia rượu...

Vô Sự Sinh Phỉ bỗng la lên một tiếng quái gở:

- Tiểu tử! Chọn lấy hần!

Lão vừa dứt lời thì lão hóa tử đã bằng mình ra đến giữa sân cách đó chừng năm trượng.

Ngô Cương phản ứng thần tốc. Thân hình thấp thoáng, chàng đã đứng chắn đầu lão hóa tử. Đồng thời trong tay chàng đã rút kiếm ra khỏi vỏ. Cử động chớp nhoáng của chàng khiến người ta phải kinh hãi.

Lão hóa tử xoay mình nhảy đi.

Véo một tiếng! Làn kiếm quang như một tấm màn sắt chắn trước bắt buộc lão hóa tử phải quay lùi lại chỗ cũ.

Vô Sự Sinh Phỉ và Ngô Cương thành thể dốc vây lão hóa tử vào giữa.

Lão hóa tử run lên hỏi:

- Ngô Cương! Người định làm gì thế này?

Ngô Cương không biết trả lời làm sao. Cho đến bây giờ chàng vẫn chẳng hiểu gì vì biến diễn xảy ra quá đột ngột.

Lão hóa tử lại nói:

- Ngô Cương! Lão hóa tử này vâng lệnh người trên làm việc. Kẻ khác diên khùng thì mặc kệ hần, thiếu hiệp đừng theo họ mà diên khùng.

Ngô Cương tỏ ra rất bối rối không biết làm thế nào. Chàng đưa mắt hỏi ý Vô Sự Sinh Phỉ.

Vô Sự Sinh Phỉ cười khằng khặc nói:

- Hay lắm! Trong Cái bang chẳng có chức nào là tuần sát tổng giám. Lão ở xó nào chui ra?

Lão hóa tử tức giận đằng hắng một tiếng rồi nói:

- Lão Đồ kia! Việc riêng của Cái bang người hỏi đến làm chi?

Vô Sự Sinh Phỉ đáp:

- Lão nhân gia nhất định phải can thiệp...

Lão hóa tử ngắt lời:

- Chỉ sợ lão không can thiệp được thôi.

Vô Sự Sinh Phỉ cười khảnh khạch nói:

- Giỡn hoài! Lão nói thế thì ra bốn chữ “Vô Sự Sinh Phỉ” chỉ là hư danh thôi hay sao?

Ngô Cương rất đỗi hoài nghi. Từ thuở nhỏ chàng đã hòa mình với bọn khiêu hóa quả nhiên chưa từng nghe nói tới chức vị tuần sát tổng giám bao giờ, nhưng có thể là một chức vụ cơ mật vào hàng cao cấp của Cái bang cũng chưa biết chừng. Đồng thời lão hóa tử vừa nói với chàng những chuyện vừa qua chẳng lẽ lão gặp được Tống Duy Bình, còn ai biết được chỗ bí ẩn trong lòng chàng nữa?

Lão hóa tử tức giận nhìn Ngô Cương nói:

- Bản nhân đã chuyển lời rồi, còn theo lời tiểu trưởng lão hay không là tùy nơi thiếu hiệp. Lão hóa tử đi đây!

Lão hóa tử đánh luân bức bách Vô Sự Sinh Phỉ phải lùi lại. Lão xoay mình toan chạy thì luồng kiếm khí tung hoành, Ngô Cương đã tới nơi chống kiếm đứng đó. Hai người thành thế đối diện.

Lão hóa tử cực kỳ kinh hãi, lùi lại ba bước. Ngô Cương cũng tiến lên ba bước, chỉ mũi kiếm vào ngực lão.

Mười mấy tay cao thủ Cái bang lập tức bao vây lại.

Vô Sự Sinh Phỉ chăm chú nhìn một lão cái hỏi:

- Hồng hương chủ! Thằng nhỏ đó thế nào?

Lão cái họ Hồng kính cẩn khom lưng đáp:

- Miệng gã nói được, tai gã nghe rõ nhưng không cử động.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Đã tra ra là trúng chất độc gì chưa?

Hồng hương chủ đáp:

- Không tra ra được. Gã chẳng khác gì người say rượu.

Vô Sự Sinh Phỉ tiến gần lại nhìn lão hóa tử hỏi:

- Bây giờ ông bạn có chịu giải thích không?

Lão hóa tử cất giọng hung dữ đáp:

- Giải thích cái gì?

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Lão đã bỏ thuốc độc gì vào trong rượu?

Ngô Cương chấn động tâm thần. Bây giờ chàng mới hiểu nguyên nhân mà Vô Sự Sinh Phỉ ngăn cản không cho chàng uống rượu. Nhưng sự thực thế nào chàng vẫn chưa rõ.

Lão hóa tử cặp mắt lảo đảo tựa hồ chỉ muốn tìm lối thoát thân.

Ngô Cương thét lên:

- Các hạ lên tiếng đi!

Lão hóa tử hắng giọng một tiếng. Đột nhiên lão trần mình rồi trườn người đi. Ngô Cương không ngờ đối phương đã bị mũi kiếm chỉ vào ngực mà vẫn còn liều chết gỡ thủ đoạn này. Cái đó chứng tỏ lão hóa tử chỉ muốn thoát thân cho lẹ.

Một tiếng rú thê thảm vang lên! Một tên khất cái miệng vọt máu tươi phun ra ngoài mấy trượng.

Chúng cái la hoảng:

- Úi chao!

Ngô Cương ngăn người ra một chút rồi vọt mình nhảy theo. Chàng không kịp dùng kiếm phóng chưởng đánh ra.

Lão hóa tử cách xa chừng ba trượng mà luồng kinh phong cũng xô tới nơi khiến người lão lảo đảo. Ngô Cương hạ mình xuống. Thanh kiếm trong tay vung lên, kiếm quang lóe ra.

Lão hóa tử rên lên một tiếng. Trên lưng lão bị rạch một đường máu tươi đỏ lôm.

Ngô Cương dừng chân lại. Tay kiếm chàng đã đâm vào sau lưng lão hóa tử. Chàng quát hỏi:

- Sao các hạ lại hấp tấp chạy trốn?

Lão hóa tử không trả lời.

Mười mấy người khất cái vây quanh lại. Tên đệ tử bị đánh vừa rồi đã tắt hơi. Ngô Cương nhìn Hồng hương chủ hỏi:

- Lão có phải người quý bang không?

Hồng hương chủ đáp:

- Tệ bang không có người đó.

Ngô Cương mặt đầy sát khí quay lại hỏi Vô Sự Sinh Phi:

- Tiền bối! Xin tiền bối cho hay những việc đã xảy ra.

Vô Sự Sinh Phi đáp:

- Lão phu đang ở trong thị trấn phía trước cùng Hồng hương chủ Cái bang uống rượu thì lão đến mua rượu và đồ nhắm. Người lão có năm nút mà không phải Cái bang. Lão phu liền để ý thấy lão ta mua một hũ rượu rồi cạy nắp ra bỏ thuốc vào trong hũ rượu đoạn hấp tấp đi ngay.

Ngô Cương ồ lên một tiếng.

Vô Sự Sinh Phi nói:

- Lão gặp vận xui quấy, vào quán mua rượu lại gặp lão phu. Hồng hương chủ lập tức phái người theo dõi. Lão hóa tử không khéo tay để thuốc bột rớt xuống mặt quày, mà lão phu chỉ biết qua về chất độc, không hiểu nó là thứ gì. May trong phân đà của Hồng hương chủ có cầm tù một tên Kim Kiếm thủ. Lão phu liền lấy chút thuốc tan đó cho Kim Kiếm thủ kia uống để thí nghiệm. Gã uống vào rồi toàn thân tê dại, mất hết công lực. Lão phu liền được đệ tử Cái bang đưa tới đây. Ngoài ra đã người biết rồi.

Ngô Cương nghe Vô Sự Sinh Phi nói vậy không khỏi ớn lạnh xương sống. Nếu bữa nay chàng không gặp Vô Sự Sinh Phi thì hậu quả khó mà lường được. Chàng tự hỏi:

“Lão hóa tử này lại lịch thế nào? Tại sao lão biết mình đang truy tầm Địa Linh mà giả làm thuộc hạ của Tống Duy Bình đến đưa tin? Vì lẽ gì lão lại ám toán mình?”

Trong lòng nghĩ vậy, chàng nắm túm tóc bạc trên đỉnh đầu lão hóa tử kéo mạnh một cái thì nắm tóc rớt ra ngay. Té ra lão đeo tóc giả, chàng liền tỉnh ngộ kéo cánh tay mặt đối phương ra đằng sau.

94. Chương 94: Ôn Trả Oán Đền Hòa Duyên Lã Thị

Lão hóa tử la lên một tiếng thuận thế lão phóng chưởng đánh ra thì đụng phải mũi kiếm của Ngô Cương. Lão rú lên một tiếng rùng rợn. Bàn tay trái lão bị hót đứt một nửa.

Ngô Cương tra kiếm vào vỏ, đưa tay phải ra chụp vào mặt đối phương. Ngô Cương cùng Vô Sự Sinh Phi đồng thời bật lên tiếng la hoảng:

- Ái chà!

Bộ mặt âm trầm co rúm lại không còn ra hình thù gì nữa. Má bên phải có dấu chàm xanh bằng đồng tiền.

Ngô Cương nổi lên tròng cười như người điên. Hồi lâu chàng thu tiếng cười lại nói:

- Địa Linh! Đại Minh chủ! Không ngờ lại là ngươi.

Địa Linh mặt xám như tro tàn. Hắn biết đã lọt vào tay Ngô Cương thì phen này không thể thoát chết nữa liền hỏi:

- Tiểu tử! Ngươi định làm gì bản tòa?

Ngô Cương dần từng tiếng:

- Muốn người chết dần.

Địa Linh nhắm mắt lại để chờ chết.

Ngô Cương tay phải chụp vào trước ngực Địa Linh. Hấn rú lên khùng khiếp khác nào heo bị chọc tiết.

Ngô Cương như người sắp phát điên, chàng vừa thò tay đâm vào người Địa Linh. Da đứt thịt nát máu chảy đầm đìa, trông rõ cả xương trắng.

Quần cái thấy vậy khiếp vía phải bưng mặt lại, không dám nhìn nữa.

Huych một tiếng! Xác chết máu thịt bầy nhầy đổ xuống. Chàng ngửa mặt lên trời hô lớn:

- Má! Các vị thúc bá đệ huynh! Nếu có khôn thiêng thì về đây chứng kiến cuộc báo thù của Cương nhi này.

Thanh âm chàng khiến người nghe vừa kinh hãi vừa đau lòng, ai cũng sa lệ.

Ngô Cương rút thanh Phụng kiếm băm xác chết nát ra như tương.

Vô Sự Sinh Phỉ la lên:

- Ngô thiếu hiệp! Hài tử! Thế là đủ rồi.

Ngô Cương đứng dậy, chàng đứng thộn mặt ra miệng lẩm bẩm:

- Viên muối lượng thứ cho ta, bắt đắc dĩ ta đã phải tha hấn một lần rồi.

Dứt lời chàng thần thờ cất bước.

Vô Sự Sinh Phỉ ngăn chàng lại hỏi:

- Người định đi đâu?

Ngô Cương giương cặp mắt đỏ lòm đáp:

- Vãn bối lên núi Phục Ngưu.

Vô Sự Sinh Phỉ hỏi:

- Tìm đến Thất Linh tiên cảnh phải không?

Ngô Cương đáp:

- Đúng thế!

Vô Sự Sinh Phỉ nói:

- Đã có người đi trước người rồi.

Ngô Cương hỏi:

- Xích Diệm tiên bối phải không?

Vô Sự Sinh Phỉ gật đầu.

Ngô Cương nói:

- Cảm ơn tiên bối đã ra tay giúp đỡ. Vãn bối xin cáo từ.

Rồi chàng không chờ đối phương phản ứng đã băng mình chạy như bay.

Trong Thất Linh tiên cảnh chỉ còn có Thiên Linh và bọn môn hạ. Luận tội thì Thiên Linh cũng tương đương như Địa Linh vì hắn là người sắp đặt kế hoạch. Bọn Xích Diệm Kim Cương đã đi trước, nên Ngô Cương phải đi suốt ngày đêm, nếu không thì chẳng kịp tự mình ra tay giết kẻ thù.

Từ đây lên núi Phục Ngưu còn mấy ngày đường. Ngô Cương tự tin là mình có thể đuổi kịp. Chàng đi luôn mấy ngày. Một hôm vừa sáng thì tới khu vực núi Phục Ngưu.

Chàng nhận ngắm sơn hình, nhận định phương hướng rồi lên núi. Gần trưa thì tới khu rừng rậm rạp mà lần trước chàng bị dẫn dụ vào Thất Linh tiên cảnh. Chàng nhìn lại phương hướng rồi chạy lẹ vào đường hang núi.

Ngô Cương trong lòng thắc mắc, vì dọc đường chàng không thấy hành tung bọn Xích Diễm Kim Cương. Chàng cho rằng nếu không vượt qua tức là đuổi không kịp rồi. Lúc còn ở núi Long Trung chàng đã chần chừ với Tống Duy Bình mất một đêm, lại vào tòa phá miếu mất nửa ngày. Nếu bọn người kia cũng đi suốt ngày đêm thì chàng không thể đuổi kịp được.

Chàng chợt nhớ tới lời Vô Sự Sinh Phỉ Đỗ Vũ đã nói thì Địa Linh giả trang làm lão hóa tử đã bỏ thuốc “Tam nhật túy” vào rượu không còn nghi ngờ gì nữa. Lần trước chàng đến Thất Linh tiên cảnh, Hoa Linh đã dùng bách hương hoa trà đãi khách. Uống vào rồi là công lực mất hết, nó cũng là thứ chất độc này.

Địa Linh mạo xưng là sứ giả của Tống Duy Bình lại chính hắn làm mờ mắt thì thật là kín đáo. Ngờ đâu người tính không bằng trời tính, lại gặp phải Vô Sự Sinh Phỉ khám phá ra. Chàng vừa đi vừa ngẫm nghĩ bất giác đã đến cửa hang. Chàng đảo mắt nhìn bốn phía vẫn chẳng thấy chi khác lạ liền băng mình đi vào.

Chẳng mấy chốc Ngô Cương đi tới tảng đá ngăn cách Thất Linh tiên cảnh với bên ngoài. Mục quang chàng nhìn tới đâu, bất giác chàng nghệt thở tới đó. Chàng than thầm:

- Ta đến chậm mất rồi!

Phiến đá này đã bị đập tan tành thành một đồng loạn thạch. Ngô Cương ngăn người ra một chút rồi lại tiến vào.

Bỗng chàng la lên một tiếng:

- Ủi chà!

Hoa xá của Hoa Linh ở đã thành đồng tro tàn. Vườn hoa có chất kịch độc cũng cháy sạch không còn lấy một cành khô.

Chàng lầm bầm:

- Phải rồi! Đối với Bách hoa kỳ trận dùng hỏa công là thượng sách.

Cứ theo tình trạng mà phán đoán thì khu này bị đốt trước đây nửa ngày vì không còn khói bốc lên nữa.

Ngô Cương nghiêng rằng xuyên qua những luống hoa đã bị cháy tàn. Chàng gia tăng cước bộ đi vào thì thấy Thính Toàn tiểu trúc cũng bị đốt cháy rồi chỉ còn những cây cột gỗ đen sì, gió thổi lung lay.

Chàng tiếp tục đi vào tòa nhà sau cùng cũng chỉ còn lại đồng ngói gạch. Bất giác chàng đứng thộn mặt ra. Thế là chàng đi một chuyến vô công. Bọn Xích Diễm Kim Cương hành động lẹ quá. Chàng tự hỏi:

- Thiên Linh đã bị truy lục chưa. Đó là một vấn đề trọng đại. Nếu hắn lọt lưới thì từ nay muốn tìm được hắn khó quá lên trời.

Ngô Cương bắt đầu sục tìm kiếm lại những xác chết hy vọng phát giác ra thì thể Thiên Linh. Chàng sục tìm khắp mọi xó xỉnh mà chẳng thấy xác Thiên Linh đâu. Chàng tự hỏi:

- Bây giờ ta đi đâu? Tiếp tục truy tầm Thiên Linh hay là trở về?

Đột nhiên chàng phát giác dưới chân tường phía Nam trong bụi gai có một vật như đập vào mắt. Chàng lại gần nhìn xem thì là một mảnh áo bào ngũ sắc. Tâm thần rối loạn như người điên, chàng nhớ được đây là vật áo cấm bào của Thiên Linh. Chàng tự hỏi:

- Mảnh áo bào nay phải chăng Thiên Linh đang mặc trong mình mà bị kéo rách? Chẳng lẽ hắn bị bắt sống?

Chàng vận mục lực tìm tòi bốn phía xem còn có dấu tích gì nữa không. Sau cùng chàng thấy trên vách núi dường như có một chỗ đỏ lôm liên chạy lại gần coi thì vết máu này bôi lên hai trượng cao. Chàng không hiểu là gì.

Ngô Cương ngẫm nghĩ hồi lâu, chợt nhớ tới Bí cung ở trong lòng núi Long Trung. Chàng động tâm, phấn khởi tinh thần ngừng đầu nhìn kỹ địa thế thì ở chỗ mười trượng cao có một cây tùng từ khe vách đá mọc

chênh chênh lên. Gần đó trên viên đá lồi ra dường như có vết chân người trèo lên. Cứ coi vết tích này thì chỗ đó thường có người lên tới.

Chàng nhìn chuẩn đích chỗ hạ chân rồi nhảy vọt người lên, vịn lấy cành tùng. Chàng đảo mắt nhìn quanh bất giác trong lòng kích động. Sau cây tùng là một kẽ hở thiên nhiên cao đến tám thước có thể một người chui lọt. Chỗ hổng vì có cành tùng che đi nên đứng dưới không nhìn thấy được.

Lúc này vào khoảng giữa trưa, ánh dương quang chiếu vào lỗ hổng trông rất rõ. Phía trong chừng năm trượng có lối rẽ qua mé tả, thị lực chỉ nhìn tới đó là cùng.

Ngô Cương rút kiếm cầm tay đi từng bước một tiến vào. Chàng đi đến chỗ quanh thì trong động rộng ra và rất khô ráo. Trên mặt đất chàng phát hiện ra có vết máu loang lổ. Ngô Cương trấn tĩnh tâm thần ngẫm nghĩ: “Sự thật đã rõ ràng, Thiên Linh sau khi bị thương chạy vào trong động này để ẩn lánh”.

Chàng liền nhón gót mà đi để khỏi phát ra tiếng động. Đi được chừng mười trượng, trước mắt đột nhiên sáng lòa. Chàng nhìn thấy một gian thạch thất. Trên nóc có ánh minh châu chiếu sáng. Trong nhà có một chiếc bàn và một cỗ bài vị cao ba thước đặt ở giữa.

Chàng đưa mắt nhìn xuống dưới thì thấy trước bàn có bóng người quỳ phục ở đó. Người này mặc áo cẩm bào, đầu đội khăn viên ngoại đủ chứng minh hẳn là ai rồi.

Mạch máu Ngô Cương chạy rần rần. Cừu hận lại bốc lên ngàn ngút. Ngô Cương đến gần bên mà bóng người kia dường như chưa phát giác. Bây giờ chàng đã nhìn rõ những chữ viết trên bài vị:

“Thần vị Tiên sư Nhân Ma Hứa Trường Giang”

Nhân Ma là Tiên sư của bọn Thất Linh. Theo lời đồn thì Nhân Ma đã bị Võ lâm Trung nguyên thiêu đốt mấy chục năm trước. Sau Thất Linh làm loạn hiển nhiên để báo thù cho Nhân Ma.

Ngô Cương vẫn đứng yên không nhúc nhích.

Hồi lâu bóng người kia đứng dậy. Áo cẩm bào của hắn bị rách tan, máu dính bê bết. Quả nhiên hắn bị thương rồi và bị thương khá nặng. Bóng người xoay mình phát giác ra Ngô Cương thì chẳng khác nào gặp ma quỷ. Hắn la lên một tiếng quái gở.

Ngô Cương nghiêng răng nói:

- Thiên Linh! Trả nợ đi thôi! Người là tên cuối cùng.

Thiên Linh da mặt co rúm khiếp sợ vô cùng, tựa lưng vào bàn thờ gằm lên:

- Người...người...

Ngô Cương đáp:

- Sách Huyết Nhất Kiếm này thành tâm đến bái phỏng.

Thiên Linh hỏi:

- Người... định làm gì?

Ngô Cương đáp:

- Món nợ máu ở Võ lâm đệ nhất bảo, món nợ máu của bạn đồng đạo Trung Nguyên chết oan, cả anh em bản nhân cũng được hậu tứ. Bấy nhiêu món nợ thì người có chết đến ngàn lần cũng không trả đủ. Thiên Linh lão thất phu!...

Ngô Cương từ từ cất bước tiến vào thạch thất đến trước mặt Thiên Linh.

Thiên Linh lưng tựa vào bàn thờ không còn đất lùi. Toàn thân hắn run lên bần bật.

Ngô Cương lớn tiếng quát:

- Thiên Linh! Người thông thả mà chết! Được chết ở trước Linh vị Nhân Ma là tốt lắm rồi!

Thiên Linh đột nhiên thò tay vào bọc...

Ngô Cương phóng kiếm nhanh như chớp. Cánh tay Thiên Linh liền bị đứt rời. Hấn rú lên một tiếng, máu vọt ra tung tóe.

Ngô Cương lại nói:

- Thiên Linh! Thiên đạo tuần hoàn. Cuộc báo ứng không lầm.

Thiên Linh đột nhiên xoay mình quỳ xuống trước bàn thờ.

Ngô Cương lạnh lùng nói:

- Người khấn đi! Khấn Nhân Ma có khôn thiêng thì để cho Ma tử ma tôn giương mắt lên mà nhìn.

Thiên Linh cất giọng the thé đáp:

- Tiểu tử ngươi hạ thủ đi!

Ngô Cương đâm mũi kiếm về phía trước đưa vào sau lưng Thiên Linh. Ngô Cương rút kiếm ra lại vung lên chém Thiên Linh ra làm hai đoạn.

Thế là mọi việc đều kết thúc.

Ngô Cương lau sạch lưỡi kiếm, tra vào vỏ. Chàng ngó lại xác Thiên Linh một lần nữa rồi trở gót ra khỏi động. Lúc xuống núi rất dễ dàng, chàng chỉ nhảy tung lên rồi hạ người xuống đất.

Ngô Cương thở phào một cái, miệng lẩm bẩm:

- Ngô Cương! Mọi việc kết thúc rồi bây giờ đến lượt ngươi. Tội nghiệt thân trọng thì còn sống làm gì nữa?

Đứt lời chàng nhìn đám mây bay trên trời nở một nụ cười chua chát. Chàng tự hỏi:

- Bây giờ ta tìm chỗ nào để kết thúc sinh mạng. Cáo chết ba năm quay đầu về núi. Ta trở về Ngũ Bách Nhân Trùng ngoài thành Khai Phong là phải.

Thế rồi cái xác không hồn lẻo đẻo ra khỏi hang núi nhắm thẳng đường Khai Phong mà chạy.

Chiều hôm ấy gió thổi mưa sầm. Ngoài thành Khai Phong một bóng người cô độc thê lương tắm mưa gọi gió đập trên đất bùn lầy lội mà đi.

Chàng chính là Sách Huyết Nhất Kiếm Ngô Cương.

Tình trạng chàng bữa nay giống như năm trước chàng đến tế mộ Ngũ Bách Nhân Trùng. Có điều bữa nay không phải là ngày thanh minh. Trên đường không có người đi tảo mộ. Ngô Cương đi đi mãi cho đến trước ngôi mộ lớn cỏ mọc xanh rì. Mấy chữ đại tự “Ngũ Bách Nhân Trùng” đã hiện ra trước mắt.

Ngô Cương hoa mắt lên, chỉ còn mấy bước mà tựa hồ nhắc chân không nổi. Chàng lê gót đến trước mộ.

Trong đồng bùn lầy hầy còn dấu vết một đồng tro đốt giấy tiền khá lớn. Hai cây đèn nến cháy chưa tàn.

Chàng tự hỏi:

- Người nào đã tới đây tế mộ đốt giấy?

Nhưng chàng cũng không nghĩ nhiều nữa vì mọi việc đều kết thúc.

Chàng quỳ xuống trước mộ nhưng không cầu khấn lên tiếng, chỉ lẳng lặng sa nước mắt.

Sau khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, chàng rút Phụng kiếm ra giơ cao lên đỉnh đầu cất giọng the lương nói:

- Thù đã trả, oán đã tiêu. Tắm thân tội nghiệt nên về với đất.

Nói xong chàng xoay mũi kiếm đưa vào trước ngực...

Giữa lúc ấy một người như quỷ mị từ phía sau mộ vọt ra đoạt lấy thanh Phụng kiếm ở trong tay Ngô Cương. Ngô Cương giật mình la lên một tiếng lùi lại mấy bước. Trước mặt chàng một người thân hình cao lớn. Chính là Xích Diệm Kim Cương.

Tiếp theo mười mấy bóng người lục tục xuất hiện là Địa Cung tứ lão, Tiểu khiêu hóa Tống Duy Bình, thủ tịch trưởng lão Cái Bang Bi Túc Đại Tiên, Vô Đương chủ đạo giáo, Địa Cung hộ pháp Dịch Vĩnh Thọ, Thiếu lâm Đại Bi hòa thượng.

Ngô Cương đứng ngậy người ra không nói gì.

Tống Duy Bình tiến lại gần cất tiếng bi ai hỏi:

- Hiền đệ! Hiền đệ chết được ư?

Ngô Cương ngớ ngẩn đáp:

- Đại ca! Tiểu đệ không còn lý do gì phải sống nữa.

Xích Diệm Kim Cương quát lên:

- Nói bậy! Trong ba điều bất hiếu thì không kể nổi dối là lớn hơn hết. Người nhẫn tâm để cho Vô Thánh mà thiên hạ đều khâm phục tuyệt tự chẳng? Vô lâm đệ nhất bảo từ nay tiêu diệt chẳng? Ngô Cương! Không kể người sống, đối với người chết người tính sao?

Ngô Cương lại loạng choạng lùi lại ba bước, người lão đảo muốn té.

Ngô Cương lẩm bẩm:

- Tuyệt tự! Một tội đại bất hiếu.

Đại Bi hòa thượng niệm phật hiệu rồi hỏi:

- Tiểu thí chủ! Chết không phải là giải thoát. Thí chủ còn nhiều việc phải làm, sao lại nói đến chuyện chết một cách dễ dàng? Thí chủ thử xem anh linh năm trăm người nằm trong mộ phần này có bằng lòng để thí chủ làm như vậy không?

Địa Cung tứ lão cũng nói tiếp:

- Ngô Cương! Chủ đạo môn phu nhân mong rằng người kiêm lãnh hương hỏa hai nơi. Đó là lỗi duy nhất để người chuộc tội cùng công chúa.

Tống Duy Bình nói xen vào:

- Hiền đệ! Lã cô nương hiện ở Hồ Ma chờ hiền đệ. Đêm ấy Hỏa Linh không xuất hiện để hiền đệ lấy huyết bản thân mà giải độc cho y. Đó là cách an bày khéo léo của bà ta mà cũng để giải quyết mối oan cừu cho hai nhà.

Mỗi người nói một câu khiến cho Ngô Cương không sao được. Chàng nghiêng răng đáp:

- Tại hạ hiểu rồi!

Xích Diệm Kim Cương đưa thanh Phụng kiếm cho chàng nói:

- Hải tử! Người hiểu được là hay! Cái này là của người. Người thu lấy.

Ngô Cương đưa hai tay ra đón lấy thanh kiếm rồi quỳ xuống trước mộ.

Mưa tạnh, gió dừng. Mây tan mù hết. Ánh dương quang lại sáng tỏ chiếu xuống vùng đại địa lâm ly.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/huyet-y-ky-thu>